

ВОЙНАТА
на
ДВЕ
КРАЛИЦИ

ДЖЕНИФЪР А.
АРМЕНТРАУТ

Анишър
ЕГМОНТ

ВОЙНАТА
на
ДВЕ
КРАЛИЦИ

ДЖЕНИФЪР Л.
АРМЕНТРАУТ

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

Анишър
ЕГМОНТ

Аншър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The War of Two Queens*

Copyright © 2022 by Jennifer L. Armentrout

All rights reserved.

Превод Цветелина Тенекеджиева

© Егмонт България, 2022

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

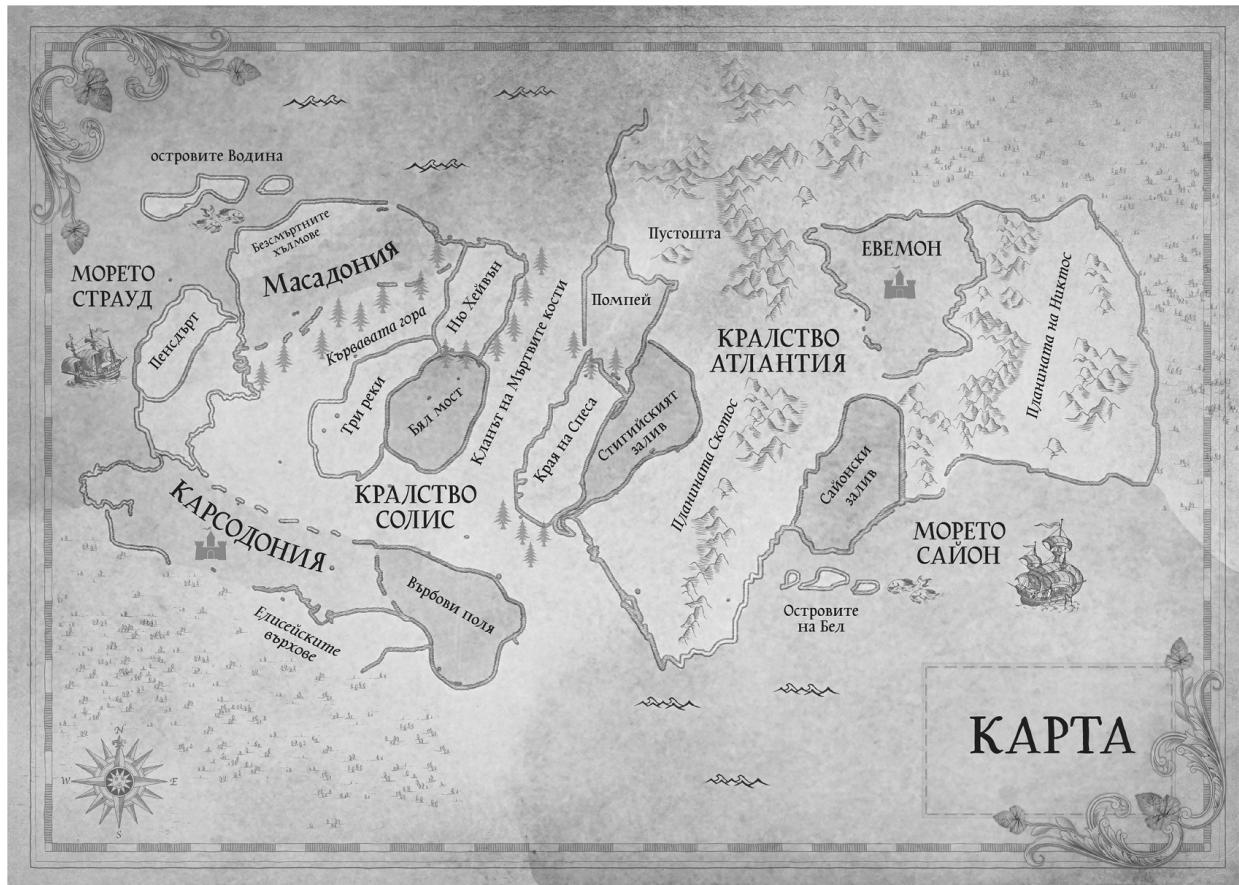
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Електронно издание, 2022

ISBN 978-954-27-2801-6

Посвещавам тази книга на теб, читателю.

1

Кастийл

Тракането и стърженето на остри нокти се приближаваше, а слабият пламък на самотната свещ затрепка и угасна, забулвайки килията в тъмнина.

Пред отворения свод изплува по-гъста сянка - уродлива фигура на четири крака. Спра на място и задуши въздуха шумно като проклет барат,оловила кръвта.

Моята кръв.

Заех отбранителна позиция и гладките окови от сенконий се затегнаха около врата и глезните ми. Шибаният камък беше неразрушим, но понякога вършеше добра работа.

От гърлото на съществото се надигна нисък вой.

- Долна... - Чудовището се изстреля от свода и затрака с нокти към мен, пронизвайки ушите ми с оглушителния си писък. - ... гад.

Изчаках смрадта му на разложение да ме достигне, притиснах гръб в стената и вдигнах крака. Веригата между глезните ми беше дълга едва петнайсетина сантиметра, а и

каменните окови не поддаваха нито милиметър, но и това беше достатъчно. Опрях босите си ходила в раменете на съществото и, за нещастие, успях да го видя по-ясно, когато гнусният му дъх ме бълсна в лицето.

Майко мила, това Изчадие не беше от пресните.

Парчета сива плът висяха по голия му череп и половината му нос го нямаше. Едната му скула беше напълно изскочила, а очите му горяха като живи въглени. Устните му бяха съдриани и висяха на парцали...

Изчадието извъртя глава надолу и захапа прасеца ми. Хищническите му зъби разкъсаха панталона ми и се впиха в плътта и мускула. Изсьсках през стиснати челюсти, докато огнената болка прогаряше крака ми.

Струваше си.

Болката напълно си струваше.

Цяла вечност щях да търпя да ме хапят, ако така можех да предпазя *нея*. Щом знаех, че не *тя* е в тази килия. Че не *тя* страда.

Отблъснах Изчадието от крака си, издърпах късата верига през врата му и кръстосах глезени. Извъртях кръста си, затягайки веригата от древна кост около гърлото му, и писъците му секнаха. Каменната стяга около врата ми ме задушаваше, докато се завъртавах отново и отново, вливайки веригата в шията на съществото. Ръцете му шляпаха безумно по пода, а като дръпнах рязко краката си в обратната посока, прекърших гръбнака му. Гърченето му се превърна в безпомощни спазми и аз го придърпах към окованите си ръце. Веригата между китките ми, свързана със стягата около врата ми, беше доста по-къса - и все пак достатъчно дълга.

Сграбчих студената, лепкава долна челюст на чудовището

и с всички сили забих главата му в каменния под до коленете ми. Гнилата му плът се сцепи, оплисквайки с воняща кръв корема и гърдите ми. Черепът му изпраща влажно и се спука. Изчадието увисна в ръцете ми. Знаех, че няма да остане така, но поне си бях спечелил малко време.

Отвъртях веригата с горящи дробове и изритах съществото надалеч. То се стовари до изхода с оплетени крайници и аз най-сетне отпуснах мускулите си. Каменната стяга освобождаваше врата ми твърде бавно, но накрая успях да поема въздух в съдраните си дробове.

Загледах тялото на Изчадието. В друг момент щях да изритам копелето в коридора, както обичайно, но започвах да отслабвам.

Губех твърде много кръв.

Толкова скоро.

Лош знак.

Надникнах задъхано надолу. Плитки резки се спускаха по вътрешната страна на ръцете ми, покрай свивките на лактите ми, по изпъкналите ми вени, чак до оковите от сенконий. Преброих ги. Отново. За да съм сигурен.

Тринайсет.

Тринайсет дни бяха минали, откакто Десниците на кралицата се изляха за пръв път в килията ми, облечени в черно и тихи като гробница. Идваха веднъж дневно да разрязват плътта ми и да точат от кръвта ми, сякаш бях проклето буре отлежало вино.

Стегната, свирепа усмивка изви устата ми. Още в началото успях да убия три. Изтръгнах им гръклните, като се доближиха твърде много, затова и скъсиха веригата между китките ми. Но само една остана мъртва. Шибаните гърла на

другите две се закърпиха от само себе си за броени минути – впечатляваща, вбесяваща гледка.

Която обаче ми даде ценен урок.

Не всички Десници на Кървавата кралица бяха Възвращенки.

Още не знаех как мога да използвам тази информация, но нещо ми подсказваше, че с кръвта ми си правеха чисто нови Възвращенци. Или я сервираха за десерт на късметлиите.

Облегнах глава на стената, мъчейки се да не вдишвам твърде дълбоко. Ако не се задуша от смрадта на поваленото Изчадие, сенконият около гърлото ми щеше да свърши тази работа.

Затворих очи. Прекарах няколко дни в килията, преди Десниците да дойдат за пръв път. Колко дни? Не бях сигурен. Два? Седмица? Или...?

Спрях се. *Стига си мислил за това, мамка ти.*

Не биваше да тръгвам в тази посока. И нямаше да го позволя. Последния път толкова се вгълъбих да броя дни и седмици, че накрая времето просто спря. Часовете се превърнаха в дни. Седмиците – в години. И съзнанието ми започна да гние като кръвта, шуртяща от строшената глава на Изчадието.

Тук и сега всичко беше различно.

Преместиха ме в по-голяма килия без врата. Не че имаше нужда от такава с оковите от сенконий и веригите, изковани от желязо и кости на божества и закачени за кука на стената, чрез която със скрипец ги удължаваха или скъсяваха. Можех единствено да седя и да се движа по малко. И в предишната килия, и в тази нямаше прозорци и мириසът на влага и плесен говореше, че пак ме държат под земята. Скитащите наоколо

Изчадия бяха новост.

Отворих леко очи. Гадината до входа беше шестата или седмата, намерила пътя до килията, следвайки мириса на кръвта ми. Щом се появяваха толкова често, явно горе гъмжеше от тях.

Бях чувал за случаи в миналото, когато цели стада Изчадия прониквали отвъд Превала около Карсадония. А Кървавата корона приписваше нападенията на Атлантия и разгневени богове. Аз обаче подозирах, че някой Възнесен, обзет от алчност, е оставил простосмъртните, с които се е хранил, да се превърнат в Изчадия. Сега започвах да си мисля, че е възможно да са ги държали тук долу. Където и да се намирах. А щом те успяваха да излизат изпод земята, значи и аз можех.

Стига да намерех начин да разхлабя проклетите вериги. От колко ли време вече теглех куката? И след всичките ми усилия се беше измъкнала най-много със сантиметър от стената.

Новата ми килия се отличаваше и с друго. Навестяваха ме единствено Изчадията и Десниците. Не знаех как да си го обясня. Очаквах и тук да е като в предишната. С чести визити от Кървавата корона и другарчетата им, които обичаха да се гаврят с мен, да ме изтезават, да се хранят с кръвта ми и изобщо да правят каквото си искат.

Разбира се, предишната ми среща с пленичеството не започна по същия начин. Тогава Кървавата кралица се опита да ми *отвори очите*, да ме привлече на своя страна. Да ме обърне срещу семейството и кралството ми. Като не се получи, дойде истинската забава.

Това ли бе сполетяло и брат ми Малик? Дали и той не беше

отказал да играе по свирката им, затова го бяха прекършили, както почти бяха успели да направят и с мен? Преглътнах сухо. Не знаех. И него не бях виждал, но очевидно му бяха направили нещо. Държаха го от много повече време, а знаех на какво са способни. Знаех какво причиняват отчаянието и безнадеждността. Познавах чувството с всяка глътка въздух да усещаш, че нямаш контрол. Че вече не си себе си. Дори да не го бяха пипнали с пръст, дългото пленничество в изолация изопачаваше съзнанието. А „дълго“ всъщност беше по-кратко, отколкото човек си представяше. Но напълно достатъчно да започнеш да си мислиш разни неща. Да вярваш в тях.

Свих пулсирация си от болка крак и погледнах ръцете си, отпуснати в ската ми. Златистата завъртулка на лявата ми длан почти не се виждаше в мрака.

Popi.

Свих пръсти върху белега и стиснах юмрука си с всички сили, сякаш така можех да извикам в ума си нещо различно от писъците ѝ. Да залича спомена за красивото ѝ лице, разкривено от болка. Не исках да го виждам. Исках да си я представя като онзи ден на кораба - с поруменели бузи и жажда за живот в прелестните ѝ зелени очи с бледо сребристо сияние зад зениците. Исках спомени за пламнало от страст или гняв лице; второто обикновено се случваше, когато безмълвно - или направо словесно - обмисляше дали би било твърде неблагоприлично да ме наръга в сърцето. Исках да зърна откrexнатите ѝ пътни устни и лъсналата ѝ кожа, докато ме докосваше и ме изцеряваше по начини, които дори не можеше да проумее. Затворих отново очи. Но дявол да го вземе, пак виждах само как кърви от ушите и носа, а тялото ѝ се гърчи в ръцете ми.

Богове, щях да разкъсам онай гнусна кралица на парчета, като се измъкнеш.

А щях да се измъкна.

По един или друг начин щях да се измъкна и да ѝ причиня всичко, което тя никога бе причинила на Попи. Десетократно.

Чуха се далечни стъпки и аз отворих очи. Изпънах бавно краката си и мускулите на врата ми се напрегнаха. Това не беше нормално. Бяха минали броени часове, откакто Десниците дойдоха да си наточат кръв от мен. Освен ако вече не губех представа за времето.

Съсредоточих се върху ритъма на стъпките и в гърдите ми се надигна неспокойство. Бяха много, но едните бяха по-тежки. С ботуши. Стиснах челюст и вдигнах поглед към входа.

Първа влезе една Десница, почти сливайки се с мрака. Не каза нищо, докато полите ѝ се влачеха покрай поваленото Изчадие. Чу се сблъсък на стомана в кремък и угасналата свещ на стената пламна отново. Жената воин запали още няколко свещи, докато четирите ѝ спътнички влизаха в килията, изрисували лицата си с черни криле, за да скрият чертите си.

Запитах се същото нещо, което се питах всеки път, като ги видех. Защо им беше изтрябала тая боя по лицата?

Бях им задавал този въпрос поне десетина пъти. Но така и не получих отговор.

Те застанаха от двете страни на сводестия вход и първата се присъедини към тях. Инстинктивно се досетих кой идва след тях, затова приковах поглед към входа. Достигна ме познатият аромат на роза и ванилия. Ярост, жарка и безкрайна, се изля в гърдите ми.

Тя се появи с облик, съвършено противоположен на този на

другите жени.

В бяло. Чудовището носеше плътно прилепнала рокля в снежно, почти прозирно бяло, която не оставяше нищо на въображението. Сбърчих отвратено устна. С изключение на червеникавокестенявата ѝ коса, спускаща се чак до пристегнатия ѝ с коланче тесен кръст, по нищо не приличаше на Попи.

Поне така си повтарях.

Че никоя от чертите ѝ не ми напомня за нея - формата на очите, правата линия на носа, украсен с рубинена обеца, сочните, изразителни устни.

Нямаше никакво значение.

Попи по нищо не приличаше на нея.

Кървавата кралица. Илеана. *Исбет*. По-известна като кучката, която скоро щеше да умре.

Докато вървеше към мен, се чудех как не съм осъзнал, че не е Възнесена. Очите ѝ бяха тъмни и бездънни, но не лишени от блесък като тези на вамприте. Допирът ѝ... по дяволите, години наред бе успяvalа да заблуждава всички дори с него. Но макар да беше студен, не беше леден и безкръвен като на Възнесените. Пък и защо някой би се усъмнил, че е нещо различно от това, за което се представяше?

Освен родителите ми.

Те несъмнено бяха знаели истината за Кървавата кралица – за истинската ѝ същност. А не ни бяха казали. Не ни бяха предупредили.

Познатият хапещ, парещ гняв пак изплува в душата ми. Дори да знаех, сигурно пак щях да свърша в тази килия, но поне щяхме да подходим различно към нея. Богове, щяхме да сме по-добре подгответи, знайки, че лудостта на Кървавата

кралица е подкладена от многовековна жажда за мъст. Щяхме да огледаме ситуацията от всички страни. Да осъзнаем, че наистина е способна на всичко.

Само че вече беше късно за такива размисли, защото аз бях прикован към шибана стена, а Попи сигурно се мъчеше да преглътне новината, че тази жена ѝ е майка.

Поне е с Киеран – напомних си. – Не е сама.

Самозваната кралица също не беше сама. След нея влезе висок мъж, който приличаше на ходеща запалена свещ. Златно копеле – от косата до крилете, нарисувани по лицето му. Очите му бяха толкова светлосини, че изглеждаха безцветни. Очи като на Десниците. Което ме навеждаше на мисълта, че и той е Възвращенец. Но едната от Десниците, чийто изтръгнат гръклян се затвори от само себе си, имаше кафяви очи. Не всички Възвращенци се отличаваха с бледи ириси.

Той остана на входа с оръжия на показ, за разлика от тези на Десниците. В ножница през гърдите си носеше черен кинжал, а на гърба си – два меча, чиито извити дръжки надничаха над раменете му. *Да го духа.* Върнах очи към Кървавата кралица.

Исбет сведе очи към Изчадието и светлината от свещите проблесна по диамантените шипове на рубинената ѝ корона.

– Не знам дали си забелязал – подхвана небрежно тя, – но тук гъмжи от вредители.

Вдигна тъмна вежда и щракна два пъти с червените си нокти. Две Десници мигновено вдигнаха останките от Изчадието и го изнесоха от килията. Исбет върна очи към мен.

– Изглеждаш ужасно.

- Да, но аз трябва само да се изкъпя. Ти? - Усмихнах се, забелязал как се обтегна кожата около устата ѝ. - Ти не можеш да отмиеш вътрешната си воня, колкото и кръв да изпиеш.

Смехът на Испет прозвънтя като ръсещи се парчета стъкло, които дращеха нетърпимо по всеки един от нервите ми.

- О, скъпият ми Кастийл. Бях забравила колко си очарователен. Нищо чудно, че дъщеря ми така се е увлякла по теб.

- Не я наричай така - изръмжах.

Този път вирна и двете си вежди, въртейки пръстена на показалеца си. Златна халка с розов диамант. Лъскавото злато сияеше дори в сумрака - само атлантийско можеше да има такъв блясък.

- Моля те, не ми казвай, че още се съмняваш чия дъщеря е. Съзнавам, че не съм еталон за честност, но не изльгах нито веднъж по отношение на нея.

- Не ме е грижа, дори да си я носила девет месеца в утробата си и да си я изродила със собствените си ръце. - Стиснах юмруци. - Не си ѝ никаква.

Испет застини за няколко секунди, после каза:

- Бях ѝ истинска майка. Няма как да помни, защото беше невръстно бебе, съвършено, прелестно същество. Всеки божи ден заспивах и се събуждах до нея, докато не стана твърде рисковано. - Тя пристъпи напред и долният край на роклята ѝ се провлачи през локвата кръв от Изчадието. - Бях ѝ майка, когато ме мислеше само за своя кралица. Лекувах раните ѝ, след като пострада тежко. И щях да го предотвратя, ако можех. - Гласът ѝ така се изтъни, че почти ѝ повярвах. - Щях да ѝ спестя всяка секундичка болка. И отявления спомен за

онзи кошмар всеки път, когато се погледне в огледалото.

- Когато се погледне в огледалото, вижда само красота и смелост - озъбих ѝ се.

Тя вдигна брадичка.

- Наистина ли го вярваш?

- Знам го.

- Като малка често плачеше, зърнеше ли отражението си - каза кралицата и гърдите ми се стегнаха болезнено. - Често ме умоляваше да я поправя.

- Не ѝ е нужна поправка - процедих през зъби, ненавиждайки, *мразейки* мисълта, че Поли се е чувствала така, дори като дете.

Исбет се умълча за момент.

- Независимо от това, бих направила всичко, за да предотвратя трагедията ѝ.

- И си мислиш, че не си изиграла роля в нея? - попитах.

- Не аз напуснах сигурността на столицата и Уейфеър. Не аз я отвлякох. - Тя стисна челюсти и долната им кост изпъкна по твърде познат начин. - Ако Коралена не ме беше предала - не беше предала *нея*, - Пенелафи никога нямаше да изпита такава болка.

Недоумението му воюваше с пълната му погнуса.

- Но въпреки всичко я предаде, като я изпрати в Масадония? При херцог Тиърман, който...

- Недей.

Тя се скова отново. Не искаше да слуша за това ли? Е, жалко.

- Тиърман я е малтретирал редовно. И позволявал на други да го правят. Превърнал го в същински спорт.

Исбет изтръпна.

Видимо изтръпна.

Аз оголих кучешките си зъби.

- Ти носиш вината за това. Нямаш право да я предаваш на други. Херцогът я е наранявал всеки път, когато я докосвал. И вината е изцяло твоя.

Тя вдиша дълбоко и изправи гръб.

- Нямах представа. Ако знаех, щях да му разпоря корема и да му натикам вътрешностите в гърлото, за да се задави.

В това не се съмнявах.

Защото я бях виждал да го прави с простосмъртен.

Стегнатите ѝ устни затрепериха, докато се взираше в мен.

- *Tu* ли го уби?

Връхлетя ме свиреп прилив на удовлетворение.

- Да, аз го убих.

- Накара ли го да страда?

- Ти как мислиш?

- Да. - Тя се обрна и закрачи бавно към стената. Двете ѝ Десници се върнаха и пак заеха поста си до вратата. - Радвам се.

Изсмях се сухо.

- Ще направя същото и с теб.

Тя ми се усмихна през рамо.

- Винаги съм се впечатлявала от издръжливостта ти, Кастийл. Вероятно си я наследил от майка си.

В устата ми се изля киселина.

- А ти знаеш най-добре, нали?

- За твоето съдение... - сви рамо тя и остави няколко секунди да се изнижат, преди да продължи: - Първоначално не мразех майка ти. Тя обичаше Малек, а той обичаше мен. Не ѝ завиждах. Съжалявах я.

- Сигурен съм, че ще се зарадва да го чуе.
- Едва ли - отвърна тихо тя, изправяйки една килната свещ. Пръстите ѝ минаха през пламъка и той затанцува бясно. - Сега обаче я мразя.

Това изобщо не ме интересуваше.

- С всяка клетка от тялото си.

От пламъка, който бе докосната, се издигна черен, гъст пушек и остави тъмно петно по влажната каменна стена.

За пръв път виждах такъв пушек.

- Какво си ти, дявол да те вземе?

- Просто мит. Приказка с поука, която някога разказваха на атлантийските деца, за да не крадат незаслужени неща - отвърна през рамо тя.

- *Ламеа* ли си?

Исбет се засмя.

- Сладко хрумване, но те мислех за по-умен. - Пристыпи бавно към следващата килната свещ и изправи и нея. - Може да не съм богиня, според твоите стандарти и вярвания, но не отстъпвам на боговете по сила. А нима това не ме прави именно богиня?

Нешо подръпна спомените ми - нещо, което ни беше разказвал бащата на Киеран като деца. И когато Киеран се бе молил на спящите богове да спасят умиращата му възлюбена. Тогава Джаспър го предупреди, че... може да му отговори нещо, различно от бог.

Фалшив бог.

- Демис - прошепнах дрезгаво и изцъклих очи насреща ѝ. - Ти си демис. Фалшив бог.

Едната страна на устните ѝ се изви нагоре, но вместо нея ми отговори златният Възвращенец.

- Е, явно все пак е умен.
- На моменти - сви рамо тя.

Проклятие! А бях вярвал, че демисите са митични същества, също като *ламеите*.

- По рождение ли си това? Жалка имитация на истински бог, решена да унищожава животите на отчаяните?

- Доста обидно предположение. Не. Демисът не се ражда демис, а се превръща в такъв, когато някой бог прекрачи забраните и Възнесе простосмъртен, който не е Избранник.

Не знаех да съществуват простосмъртни Избраници, но не ми се отдаде възможност да ѝ поискам обяснение, защото тя попита:

- Какво знаеш за Малек?

С ъгълчето на окото си видях как златният Възвращенец килна глава.

- Къде е брат ми? – настоях, вместо да ѝ отговоря.
- Наблизо.

Исбет се обърна към мен, сключила ръце пред скута си. Не носеше други бижута, освен атлантийския пръстен.

- Искам да го видя.

Тя се усмихна леко.

- Не би било разумно.
- Защо?

Тя пристъпи към мен.

- Не си го заслужил, Кастийл.

Киселината се разля във вените ми.

- Не ми се ще да те разочаровам, но повече няма да играем онази игра.

Исбет се нацупи.

- Но аз много я харесвах. Малик също. Е, честно казано,

него повече го биваше от теб.

Дива ярост нахлу във всеки сантиметър от тялото ми и излетя от гърлото ми като хищнически звук. Скочих от пода, но не стигнах далеч. Скобата около шията ми дръпна рязко главата ми назад, а оковите около глезните и китките ми се затегнаха още повече, приковавайки ме към стената. Десниците пристъпиха напред.

Исбет вдигна ръка и им даде знак да се оттеглят.

- По-добре ли ти стана от това?

- Ела по-близо - изръмжах. Гърдите ми се издигаха и спадаха, докато каменната стяга около гърлото ми се разхлабваше бавно. - Тогава ще ми стане по-добре.

- Сигурна съм, но имам планове, които налагат да запазя гръкляна и главата си - отвърна тя, поглаждайки с длан предницата на роклята си.

- Плановете се променят.

Исбет се подсмехна.

- Да, но моят изисква ти да си жив. - Тя ме загледа. - Не ми вярваш, а? Ако те исках мъртъв, вече щеше да си мъртъв.

Присвих очи насреща ѝ, а тя кимна отривисто с брадичка. Златният Възврашенец излезе в коридора и след секунда се върна със зеблен чувал. Зловонието на смърт и разложение веднага ме удари в носа. Всяка част от съществото ми се съсредоточи върху чуvalа в ръцете му. Не знаех какво носи, но знаех, че вече не е живо. Сърцето ми забълска.

- Изглежда, че миролюбивата ми, добродушна дъщеря е придобила... склонност към насилие, и то от най-зрелищен тип - отбеляза Исбет, докато Възврашенецът развързваше, коленичил, чуvalа. - Пенелафи ми изпрати послание.

Златният Възврашенец обърна внимателно чуvalа и

отвътре... се изтърколи шибана глава. Веднага разпознах русата коса и квадратната челюст.

Крал Жалара.

Свещени небеса!

- Както виждаш, посланието е доста интригуващо - допълни безизразно Исбет.

Не можех да повярвам, че виждам главата на Кървавия крал. На лицето ми се разтегна бавна усмивка. Последвана от смях - дълбок и искрен. Боже, Попи беше... проклятие, беше свирепа по възможно най-великолепния начин и нямах търпение да ѝ демонстрирам одобрението си.

- Това е... богове, това е моята кралица.

Златният Възвращенец ококори учудено очи, но аз се смях, докато празният ми стомах не се сви болезнено. Докато в очите ми не запариха сълзи.

- Радвам се, че ти е забавно - отбеляза студено Исбет.

Опрях глава в стената с разтреперани рамене.

- Честно да си кажа, това е най-хубавото нещо, което съм виждал от дълго време насам.

- Бих те посъветвала да излизаш по-често, но... - Тя махна небрежно към веригите. - Впрочем това беше само част от посланието ѝ.

- Има още?

Исбет кимна.

- Беше го придружила с доста заплахи.

- Сигурен бях.

Изкикотих се и ми се прииска да бях присъствал. Нито за миг не се съмнявах, че Попи собственоръчно е отнела живота на Жалара.

Ноздрите на Кървавата кралица се разшириха.

- Едно от предупрежденията ѝ ме заинтригува най-силно. - Тя коленичи с бавно, плавно движение, което ми напомни за студенокръвните змии, обитаващи подножията на Планината на Никтос. Оранжево-червените двуглави змии бяха също толкова отровни, колкото пепелянката пред мен. - За разлика от двама ви с дъщеря ми, ние с Малек нямахме привилегията да получим брачния белег, който ви показва, че другият е жив. А сам знаеш, че дори връзката между сродени сърца не е способна да извести единия партньор за смъртта на другия. Затова няколкостотин години живях с убеждението, че Малек е мъртъв.

Всяка капка хумор се изцеди от тялото ми.

- Но явно съм грешала. Пенелафи твърди не само че Малек е жив, но и че знае къде се намира. - Възвращенецът килна отново глава, съсредоточен върху нея. Исбет не отчете интереса му. - Заплаши да го убие, а повярва ли в силата си, наистина е способна на това. - Тъмните ѝ очи се впиха в мен. - Вярно ли е? Жив ли е?

По дяволите! Попи наистина не си играеше.

- Вярно е - отвърнах тихо. - Жив е. Засега.

Слабото ѝ тяло застинава.

- Къде е, Кастийл?

- Стига де, *Измет* - процедих, привеждайки се напред, доколкото ми позволяваха веригите. - Вече трябва да си се уверила, че не бих проговорил, каквото и да ми направиш. Дори да доведеш брат ми тук и да започнеш да го режеш пред мен.

Исбет ме погледа мълчаливо няколко секунди.

- Казваш истината.

Усмихнах се широко. Така беше. Исбет си мислеше, че

може да контролира Попи чрез мен, но прелестната ми, безпощадна съпруга ѝ беше обявила шах и мат и аз за нищо на света нямаше да осуетя постижението ѝ. Дори заради Малик.

- Спомням си времената, когато бе готов на всичко за семейството си - коментира Испет.

- Различни времена бяха.

- Сега си готов на всичко за Пенелафи?

- Точно така - натъртих.

- Заради възможността, която ти предоставя? - предположи Испет. - Това ли те води? Все пак с помощта на дъщеря ми успя да узурпираш трона на брат си и родителите си. Вече си крал. Нейната кръв пък я прави *единствената* кралица. Тоест ти не си просто крал, а *единственият* крал.

Поклатих глава. Изобщо не се учудвах. Естествено, че в нейните очи чувствата ми произтичаха само от стремеж към повече власт.

- От колко време кроиш планове да я отмъкнеш? - продължи тя. - Навярно дори не си възнамерявал да я използваш като откуп за брат си. Даже се съмнявам да я обичаш истински.

Задържах погледа ѝ.

- Независимо дали властва над всички земи и океани, или над купчина пепел и кости, винаги, *винаги* ще бъде *моята* кралица. Любовта е твърде слаба емоция, за да опише колко съм ѝ отдален и какво чувствам към нея. Тя е всичко за мен.

Испет не продума няколко дълги момента.

- Дъщеря ми заслужава някой да я обича толкова силно, колкото тя него. - Бледа сребристата искрица проблесна в средата на очите ѝ, но далеч не ярка като тази в очите на

Попи. Тя сведе поглед към скобата около врата ми. – Никога не съм искала това... Да воювам със собствената си дъщеря.

– Сериозно ли? – засмях се сухо. – А какво очакваше? Да подкрепи твоите планове?

– Да се омъжи за брат ти? – Аз изръмжах и светлината в очите ѝ лумна. – Боже, май тази мисъл ти влезе под кожата, а? Ако те бях убила миналия път, когато те плених, той щеше да я Възнесе.

Впрегнах всичките си сили, за да не отклика на провокацията ѝ – да не се опитам да изтръгна сърцето от гърдите ѝ.

– Пак нямаше да постигнеш целите си. Попи щеше да разбули истината за теб и за Възнесените. Още преди да се появя в живота ѝ, бе започнала да я разбулва. Нямаше да ти позволи да превземеш Атлантия.

Усмивката се върна на лицето ѝ, макар и стегната.

– Мислиш си, че искам само Атлантия? Че само това е отредила съдбата на дъщеря ми? Нейната цел е далеч повъзвишена. Каквато беше и тази на Малик. Каквато вече е и твоята. Вече всички сме част от по-мащабен план и всички заедно ще върнем земите ни към някогашното им величие. Пътят вече е предначертан.

Застинах.

– Какви ги плямпаш?

– Ще разбереш, когато му дойде времето. – Тя се изправи. – Ако дъщеря ми наистина те обича, това ще ме нарани повече, отколкото можеш да си представиш. – Тя завъртя леко глава. – Калъм?

Златният Възврашенец заобиколи отдалече главата на Жалара.

Стрелнах очи към него.

- Не те познавам, но ще намеря начин да убия и теб.

Сметнах, че е редно да знаеш.

Той килна колебливо глава.

- Ако знаеш колко пъти съм го чувал. - Усмихна се вяло и извади тънкия кинжал с острие от сенконий от презгръдената си ножница. - Но ти си първият, който ми се струва способен на това.

Възвращенецът се хвърли напред и светът ми избухна от болка.

2

Попи

През лабиринта от борове пред защитната стена на града
Масен мярнах сребристо-белия вълчак.

Арден се промъкваше приведен през гъстия шубрак,
приближавайки безшумно Боров лес. Просторната,
мочурлива гора граничеше едновременно с Масен и Дъбов
проход и се простираше чак до крайбрежието на кралство
Солис.

Тези земи гъмжаха от насекоми, които миришеха на мърша
и нападаха всяко видимо парче кожа с настървението на
Изчадията. Вгледаше ли се човек в обвитата с мъх земя,
можеше да зърне какви ли не твари. По дърветата пък висяха
грубо оформени кръгове от пръчки или кости, които съмътно
наподобяваха герба на Кървавата корона, само дето линията
пресичаше диагонално центъра на кръга.

Масен се намираше точно в съседство с територията на
клана Мърти кости.

Не срещнахме и следа от мистериозния народ, който

някога обитавал земите, заети днес от Кървавата гора, и според слуховете се хранел с плътта на всичко живо – включително простосмъртни и вълчаци, – но това не означаваше, че не са наблизо. Още откакто навлязохме в Боров лес, имах чувството, че ни наблюдават сто чифта очи.

Поради всички тези причини не харесвах особено Боров лес. Макар че не можех да преценя кое ме отблъскваше повече: канибалите или змиите.

Но за да превземем Дъбов проход, най-големият пристанищен град в източа, първо трябваше да покорим Масен. И то само с вълчаците и малък батальон. Те бяха пристигнали преди голямата войска, водена от... *неговия* баща – някогашният крал на Атлантия Валин Да'Ниър. С нея се придвижваха всички дракени, без един. Но не бях събудила дракените само за да сеят огън над градове и хора.

Генерал Айлард, който предвождаше току-що пристигналия батальон, остана крайно недоволен, като научи този факт, както и плановете ни за Масен. Но аз бях кралицата, а за мен две неща бяха от първостепенна важност.

Да освободим краля.

И да не воюваме като преди, погубвайки животи и превръщайки градовете по пътя си в масови гробове. *Той* не би искал това. Аз не го исках.

Масен беше по-голям от Ново убежище и Бял мост, но по-малък от Дъбов проход – и не толкова добре охраняван, колкото пристанищния град. Това обаче не го правеше напълно безпомощен.

И все пак не можехме да чакаме повече Валин и другите генерали. Възнесените, живеещи отвъд стената, редовно водеха простосмъртни в гората, хранеха се от тях и ги

оставяха да се превърнат в Изчадия. Затова и нападенията от немъртви зачестяваха и ставаха все по-мащабни. А най-лошото беше, че според разузнавачите ни целият град утихваше денем, ала нощем...

Нощем ехтеше от писъци.

Миналия ден убиха трима от патрулиращите ни вълчаци в гората, оставяйки главите им на колове край границата на Помпей. Знаех имената им – никога нямаше да ги забравя.

Роалд. Криг. Кайли.

И не можех да чакам повече.

Преди цели двайсет и три дни *той* се предаде на чудовище, което някога го бе карало да се чувства като *нещо* неодушевено. От двайсет и три дни не го бях виждала. Не бях виждала как златистите му очи се затоплят. Как първо в дясната, а после и в лявата му буза се образува трапчинка. Не бях усещала допира му и не бях чувала гласа му. *Двайсет и три дни.*

Пластините на бронята ми стегнаха гърдите и раменете ми, като се приведох напред върху Сети, за да привлеча вниманието на Наил, който яздеше от лявата ми страна. Държах здраво юздите на бойния кон, както... *той* ме беше учили. Отворих сетивата си и се свързах с Арден.

Остър, почти горчив вкус изпълни устата ми. Агония. И нещо киселинно – гняв.

- Какво има?

- Не съм сигурна. - Надникнах надясно. Сенки се струпваха по бронзовото лице на Киеран Конту, вълчакът, който някога бе обвързан с *него*, а сега беше съветник на Короната. - Но нещо го беспокои.

Като го наближихме, Арден спря напрегнатия си обход и

вдигна яркосини очи към мен. Изскимтя тихо и звукът съдрава сърцето ми. Уникалният му отпечатък ми напомняше за соленото море, но този път не го заговорих чрез първичния *нотам*, защото знаех, че още не е свикнал да общуваме по този начин.

- Какво е станало?

Той кимна с голяма сребристобяла глава към Превала на Масен, после се обърна и тръгна през гората.

Киеран вдигна стиснат юмрук, спирачки всички зад нас, и двамата с Наил последваха вълчака през гъстите борове. Аз останах с другите и посегнах към кесийката, завързана на хълбока ми. Дървеното конче, което Малик му беше направил за шестия му рожден ден, се притисна към брачния символ на дланта ми.

Малик.

Някогашният наследник на атлантийския трон. Бяха го пленили, докато освобождавал брат си. И двамата били предадени от жената вълчак, която *той* обичал някога.

Тъгата, която ме заля, като научих за ужасната постъпка на Шеа, вече бледнееше пред огорчението и гнева ми от знанието, че Малик е постъпил по същия начин. Мъчех се да потискам поне гнева. Малик бе живял в плен цял век. Само боговете знаеха какво е понасял и какво му се е налагало да прави, за да оцелее. Не че това оправдаваше предателството му. Нито пък смекчаваше тежкия удар от него. Но постоянно си напомнях, че Малик е и жертва.

Дари го с бърза и безболезнена смърт.

Молбата на Валин, преди да напусна Атлантия, тежеше на сърцето ми. И щях да нося тази тежест. На никой баща не биваше да му се налага да убие собствения си син. Надявах се

да не стигнем дотам, но и не виждах друг начин.

Киеран спря и внезапните му, бурни емоции ме забълскаха на горчиви вълни от... ужас.

Реакцията му така ме стресна, че стомахът ми се сви от страх.

- Какво има? - попитах, забелязала, че и Арден е спрятал.

- Свещени богове! - пророни Наил и подскочи назад върху седлото си.

Тъмнокафявата му кожа придоби сивкава бледост и острата му тревога задраска вътрешните ми щитове като хищнически нокти.

Като не получих отговор, безпокойството ми се разрасна, обгърна цялото ми същество. Подкарах Сети напред и го спрях между Киеран и Наил, откъдето портите на масенския Превал се виждаха през боровете.

В първия момент не разбрах какво гледам – не можах да си обясня какви са кръстовете, висящи от массивната порта.

Десетки.

Дишането ми стана насечено. Етерът бучеше в стегнатите ми гърди. Жлъчка се издигаше в гърлото ми. Отдръпнах се смаяно назад. Преди да загубя равновесие и да се прекатуря от седлото, Наил стрелна ръка и ме хвана за рамота.

Това не бяха кръстове, а...

Тела.

Голи мъже и жени, приковани за китките и глезените към портите от желязо и варовик, с тела, изложени на показ...

Лицата им...

Зави ми се свят. Лицата им не бяха голи. Всичките бяха загърнати с була като онова, което аз бях принудена да нося. Златните им верижки проблясваха смътно под лунната

светлина.

Буря от гняв помете недоумението ми и пуснах поводите на Сети. Етерът, първичната сила на боговете, която тече във вените на всички могъщи раси, запулсира в гърдите ми, наследен директно от Никтос, кралят на боговете. И започна да се слива с ледено-огнената ми ярост, докато се взирах задъхано в телата. Лек металически вкус обгръщаше устата ми. Откъснах поглед от кошмара по портата и го отправих към далечните спираловидни кули, придобили цвят на кост под бързо смрачаващото се небе.

Боровете над нас затрепериха и ни окъпаха с иглички. Потресът ми от *ада* пред нас растеше и растеше, докато периферното ми зрение не се обагри в сребристо.

Погледнах войниците по парапета на Превала от двете страни на портата, където така брутално бяха изложени телата на събратята им простосмъртни, и нещо изпълзя от мен, запуши гърлото ми, изпълни устата ми. Нещо тъмно като сянка, с вкус на сладникав пушек, извиращо от дълбините на тялото ми. Онази студена, болезнена празнота, която се бе отворила в мен през последните двайсет и три дни.

Имаше вкус на жадувано възмездие.

На опустошителна ярост.

На смърт.

Вкусах *смърт*, наблюдавайки как стражите по Превала спират на броени крачки от телата, за да си поприказват, да се посмеят дори. Присвих очи, а етерът запулсира още погрохотно в гърдите ми, заиздига се заедно с волята ми. Бурен вятър, по-мразовит от зимно утро, профуча през Превала, повдигайки булата на труповете, бълсвайки стражите към ръба на парапета.

Мъжете спряха да се смеят и усмивките, които не виждах от разстояние, несъмнено посърнаха.

- *Попи.* - Киеран се приведе към мен от седлото си и стисна тила ми през дебелата ми плитка. - Успокой се. Намери спокойствие. Ако направиш нещо сега, преди да научим колко войници има по Превала, ще разберат, че сме тук. Трябва да изчакаме.

Не исках да се успокоявам, но Киеран беше прав. За да покорим Масен с минимални жертви - от страна на невинните хорица, които живееха отвъд стените и редовно бяха превръщани в Изчадия или закачвани по портата, - трябваше да овладея емоциите и способностите си.

Можех да го направя.

Стига да поисках.

През последните седмици се стараех да опозная първичния *нотам* и с вълчациите изпробвахме на какво разстояние можем да поддържаме връзка. Освен с Киеран, най-голям успех постигнахме с Делано, когото успях да достигна чрез *нотама* дори докато се намираше надълбоко в Пустошта. Работех и по овладяването на етера си, така че онова, което създавах в съзнанието си, мигновено да се превръща в реалност с помощта на енергията ми.

За да мога да се бия като бог.

Стиснах ръце в юмруци и приканих етера да се разсее. Нужни ми бяха огромни усилия, за да възпра надигащата се в мен смърт.

- Добре ли си? - загрижи се Киеран.

- Не. - Прегълтнах. - Но се владея. - Надникнах към Наил. - Ти добре ли си?

Атлантиецът поклати глава.

- Не разбирам как някой е способен на такава жестокост.
- Нито пък аз. - Киеран също го погледна, докато Арден излизаше заднишком от гората. - И май е добре, че не разбираме.

Върнах вниманието си към върха на стената. Не биваше да гледам повече телата. Не биваше да се замислям за тях. Както не си позволявах да се замислям какво преживява *той* – какво му причиняват.

Нещо докосна леко като перце мислите ми, последвано от свежия, бодър отпечатък на Делано. Вълчакът обхождаше цялото протежение на Превала, за да разбере точната бройка на стражите.

Мея Лиеса?

Потиснах въздишката си, като чух старото атлантийско обръщение, означаващо „кралице моя“. Вълчациите знаеха, че не са длъжни да ме наричат така, но мнозина все пак го правеха. Делано се обръщаше така към мен, за да ми засвидетелства уважение, а Киеран често го правеше просто за да ме ядосва.

Проследих отпечатъка на Делано със съзнанието си. Да?

При северната порта са двайсет. След кратко мълчание добави: *И...*

Връзката се пропи с тъгата му. Затворих очи за миг. *И са простосмъртни.*

Да.

Етерът ми запулсира пак и бушуващата му енергия се притисна към кожата ми. *Емил е уверен, че може да ги свали бързо,* добави Делано, споменавайки вироглавия изконен атлантиец.

Отворих очи. Масен имаше две порти – една от северната

страна на Превала и тази, от източната.

- Делано каза, че имало двайсет стражи на северната порта - предадох им. - Емил смята, че може да ги обезвреди.

- Наистина може - потвърди Киеран. - Не ти отстъпва по точност с арбалета.

СреЩнах погледа му.

- Значи е време.

Той кимна. Тримата вдигнахме качулките на пелерините си, под които с Наил криехме броните си.

- Иска ми се и ти да носеше броня - казах на Киеран.

- Тя ме затруднява, ако се наложи да се преобразя - отвърна вълчакът. - Пък и в крайна сметка никоя броня не осигурява стопроцентова защита. Всичките си имат своите слаби места, а онези мъже на Превала ги знаят и умеят да ги използват.

- Благодаря, че ми напомни - измърмори Наил, докато се отправяхме тихо към края на гората.

Киеран се подсмихна.

- Затова съм тук.

Поклатих глава и потърсих отпечатъка на Делано, без да си дам време да размишлявам за животите, които всеки момент щях да прекратя със заповедта си.

Отстраниете ги.

Делано отговори веднага. *С удоволствие, мяя Лиеса. Скоро ще ви намерим при източната порта.*

- Бъдете нащрек - казах на глас и върнах очи към мъжете върху Превала.

На окъпания в лунна светлина парапет стояха три дузини войници, които навярно нямаха друг избор, освен да се присъединят към Превалската стража. Повечето жители на

Солис не разполагаха с много възможности, особено ако не бяха родени в семейства, ползвавщи се с благоволението на Възнесените. И живееха толкова далеч от столицата. Подобно на повечето източни селища, с изключение на Дъбов проход, Масен не беше процъфтяващ, заможен град и се състоеше главно от фермери, обработващи земите, които изхранваха почти цял Солис.

Но мъжете, които се смееха и си бърбореха ведро, сякаш на портата под тях не висяха трупове... Те проявяваха бездушието и празнотата на Възнесените.

Както със заповедта ми към Делано, така и пред тази стена не си позволих да мисля за животите, които предстоеше да отнема.

Не можех.

Виктер отдавна ме беше научил да не мисля за живота на онзи, който бе опрял меч в гърлото ми.

Сега нямах меч до гърлото си, но до гърлата на хората отвъд тази стена имаше много по-страшни неща.

Призовах етера и той ми откликна веднага, извирайки на повърхността на кожата ми. Сребристи отблъсъци се прокраднаха в зрението ми. Киеран и Наил вдигнаха арбалети, заредени с по три стрели.

- Поемам онези по-надолу по Превала - обяви Киеран.
- Аз ще се погрижа за тези отляво - прие Наил.

Значи за мен оставаха десетината около портата. Етерът се завихряше в мен, изливаше се в кръвта ми, едновременно горещ и смразяващ. Запълни онази празнота в мен и цялото ми внимание се прикова към мъжете край портата.

Край горките забулени жертви.

В мига, в който си представих какво искам да се случи,

енергията на волята ми излетя към Превала. Вратовете на войниците запращаха един по един, съпроводени от рязкото изсвистяване на освободените стрели. Нямаха дори време да изпищят, да предупредят околните стражи. Киеран и Наил презаредиха ловко и свалиха останалите още преди онези с изпотрошени вратове да се стоварят.

Но скоро и те заедно с уцелените от стрелите полетяха през ръба на стената към нищото. Изтръпнах от тежкото тупване на телата им по земята.

Още щом заяздихме през просеката, друга закачулена фигура на кон се присъедини към нас откъм лявата страна на Превала. Снежнобял вълчак следваше Емил, придържайки се близо до стената. Скочих бързо от Сети.

- Кучи синове - изръмжа Емил, вдигнал поглед към портата. - Това е гавра.

- Знам - съгласих се.

Киеран ме последва до веригата, с която бяха затворени двете крила на портата.

Стиснах здраво студената верига.

Арден се въртеше трескаво край копитата на конете, а Емил скочи на земята и дойде при мен. Наил поведе животните напред, а Делано се тръкна в краката ми. Затворих очи, вкопчила пръсти в желязото. Бях открила, че мога да използвам етера по същия начин, по който дракените използваха огъня си. Макар че с него не можех да убия Възвращенец - дори да му навредя, - можех да разтапям желязо. Не особено масивно, но и това умение ми стигаше.

- Трябва да побързаме - подкани тихо Киеран. - Скоро ще се съмне.

Кимнах. Около ръцете ми вече сияеше сребриста аура и се

разливаше по веригата, докато Емил надничаше през пролуката между двете крила, следейки за други стражи. Сиянието запулсира и някои части от метала потъмняха, сякаш около тях се усукваха сенки, които само след миг изчезнаха. Ако изобщо ги бе имало. Нямаше почти никаква светлина и въпреки че бях богиня, зрението и слухът ми си оставаха вбесяващо обикновени.

Веригата се скъса.

- Полезен номер - отбеляза Наил.

Пратих му бегла усмивка и двамата с Емил бързо и тихо отвориха портата.

В този миг Боров лес оживя. Сухи клонки запращаха под краката на няколко десетки вълчаци, водени от сестрата на Киеран.

Вонета имаше същата бежова козина като на брат си и макар че беше по-дребна от него във вълчия си облик, не му отстъпваше по свирепост. Погледите ни се срещнаха за кратко и веднага намерих отпечатъка ѝ - бял дъб и ванилия. *Пази се*, казах ѝ.

Винаги, отвърна ми тя тъкмо когато някой затвори портата зад нас.

Обърнах поглед към тихата, каменна, едноетажна казарма на няколко метра от Превала. Отвъд нея и нивите се различаваха силуетите на ниски сгради на фона на имението Колдра и изсветляващия хоризонт.

Вместо кинжала си с дръжка от кост на вълчак, този път извадих късия меч от ножницата на гърба ми. Побягнахме всички заедно напред под сенките на боровете, обточващи широкия калдъръмен път, и спряхме пред казармата. Вълчаците прилекнаха ниско.

Аз се притиснах към грапавата кора на един бор и надникнах през прозорците на осветената с газени лампи постройка. Вътре се движеха няколко човека. Беше въпрос на време да забележат, че никой не охранява Превала.

Киеран опря ръка над моята.

- Имаме двайсетина минути до зазоряване - обяви. - Възнесените вероятно се оттеглят в имението.

Кимнах. В Масен нямаше храмове, нито пък богаташки квартали като Слънчевата алея в Масадония, където богатите простосмъртни живееха редом с Възнесените. Тук всички вампри обитаваха имението Колдра.

- Запомнете - казах, стисвайки дръжката на меча. - Не нараняваме простосмъртни, които свалят оръжието си. Не нараняваме Възнесени, които се предадат.

Всички потвърдиха с шушукане и тихо ръмжене. Киеран се обърна към Наил и му кимна. Атлантиецът се спусна тихо напред и с ослепителна скорост стигна до едната страна на казармата. После прокара острието на меча си по каменната стена с оглушително стържене.

- Е - провлачи Емил, - този метод не ми беше хрумнал.

Близката врата се отвори рязко и един страж изскочи с нож в ръка. Завъртя глава наляво и надясно, но Наил вече се беше скрил сред боровете.

- Кой е там? - попита стражът, докато още няколко войници излизаха от сградата. Мъжът примижа в мрака. - Кажи кой си.

Отлепих се от бора.

- Нужно ли е точно ти да го правиш? - изсъска Киеран.

- Да.

- Въщност отговорът е „не“.

- Не, не е.

Минах покрай него.

Киеран въздъхна, но не се опита да ме спре.

- Някой слънчев ден ще осъзнаеш, че си кралица - измърмори.

- Едва ли - усъмни се Емил.

Излязох от гората с отворени сетива. Мъжете се обърнаха към мен, преди да забележат, че на Превала няма жива душа.

- Няма значение коя съм - проговорих, усещайки изненадата им, че пред тях стои жена. - Важното е, че проникнахме през стената ви и сте обградени. Не идваме да вредим на вас. Идваме да унищожим Кървавата корона. Свалете оръжията и няма да ви нарамим.

- Ами ако не свалим мечовете си пред някаква атлантийска кучка? - попита мъжът иолових стипчива тревога от неколцина зад него. - Какво тогава?

Вдигнах вежди. Стражите бяха осведомени, че малка част от атлантийската войска е вдигнала лагер в покрайнините на Помпей. Нямаха представа обаче, че си водим дракен.

Нито че атлантийската кралица приджава въпросния отряд и че тя е кучката пред тях.

Думите прогориха гърлото ми, но все пак ги изрекох.

- Ще умрете.

- Така ли? - изсмя се мъжът, а аз потиснах надигащото се у мен разочарование, напомняйки си, че мнозина простосмъртни не знаеха на кого служат. Кой е истинският враг. - И с хората ми трябва да се страхуваме от жалка войска, която изпраща мутирали кучета и жени да водят битките им? - Той надникна през рамо. - Май ще си имаме нова глава на кол. - Пак се обърна към мен. - Но първо ще

оползотворим тая голяма уста и каквото намерим под пелерината, нали, момчета?

Отвърнаха му няколко груби кикота, но стипчивият вкус на тревогата им се усили.

Килнах глава.

- Давам ви последен шанс. Свалете мечовете и се предайте.

Глупавият простосмъртен закрачи нахакано към мен.

- А какво ще кажеш ти да свалиш дрехите и да си разтвориш краката.

Горещ гняв се притисна към гърба ми.

- Не, благодаря.

- Това не беше въпрос.

Направи още крачка напред. И се оказа последната му.

Вонета изскочи от мрака и го повали на земята. Писъкът му секна, когато страховитите ѝ челюсти разкъсаха гърлото му.

Друг войник се спусна към Вонета с вдигнат меч, докато тя влачеше гнусния мъж през прахоляка. Сграбчих го за ръката и забих острието си в корема му. Като го издърпах, сините очи върху младото му лице се изцъклиха.

- Съжалявам - прошепнах и го бълснах на земята.

Няколко от стражите скочиха към двете ни с Вонета, но осъзнаха, че не от нас трябва да се беспокоят - твърде късно обаче.

Вълчаците се изляха от боровата гора и ги обкръжиха за броени секунди. Трошени на кости и внезапни, кратки писъци отекнаха в главата ми. Киеран преряза гърлото на един войник с меча си.

- Кога простосмъртните ще спрат да ни наричат мутирали кучета? - попита, пускайки мъртвия страж на земята. -

Толкова ли не различават куче от вълк?

- Бих казал, че не. - Емил подмина онзи, който беше нападнал Вонета, и се изплю на трупа му, после вдигна гузен поглед към мен. - Какво? Щеше да наръга Нета в гърба. Не одобрявам такива постъпки.

Не можех да споря с него. Затова се обърнах към войниците, останали назад, чиято тревога бях доловила по-рано. Бяха петима. Мечовете им лежаха в краката им. Неприятната горчилка на страха им полепваше по кожата ми. Делано закрачи към тях с оголени, окървавени зъби. Във въздуха се разнесе остър мириз на урина.

- П-предаваме се - изломоти с тракащи зъби единият.

- Делано - казах тихо и вълчакът спря на място, ръмжейки дълбоко на мъжете. - Колко Възнесени живеят тук?

- Д-десетима - отговори войникът, блед като гаснещата луна.

- В имението Колдра ли се прибират по това време? - попита Киеран, заставайки до мен.

- Би трябвало вече да са там - обади се друг. - Имат охрана. Назначиха я още когато херцогът разбра за лагера ви.

Надникнах към Наил, който водеше Сети и другите коне.

- Всичките ли участваха в зверствата, на които са били подложени хората на портата?

Третият мъж - по-възрастен от повечето стражи на Превала, трийсет-четирийсетгодишен - отговори:

- Никой не се противи, когато херцог Силван даде заповедта.

- Кои са избитите? - попита Киеран.

В мен се надигаше нова вълна на разочарование и

натежаваше върху гърдите ми. Исках – не, *нуждаех се* – да вярвам, че има други Възнесени като... като Иън, моят брат, макар и не по кръвна линия. Трябваше да има.

– Случайни хора – отговори първият предал се страж. Изглеждаше на път да повърне. – Просто ги грабнаха от улиците. Млади. Стари. Без значение. Никой нищо не им беше направил. Нищо.

– Същото е и с другите – обади се друг млад войник. – Онези, които водят отвъд Превала.

Киеран го погледна със стиснати челюсти.

– Знаете какво им правят?

– Аз знам – отвърна най-възрастният. – Водят ги в гората и им пият кръвта. После ги оставят да се превърнат в чудовища. Никой не ми вярваше, като се опитвах да им обясня. – Той кимна с брадичка към мъжете до себе си. – Наричаха ме изкуфял, ама аз си знам какво видях. Просто не мислех, че... – Той плъзна поглед към портата. – Мислех си, че наистина изкуфявам.

Просто не бе могъл да си обясни как Възнесените са способни на такова нещо.

– Прав си бил – увери го Киеран. – Ако това е някакво успокоение.

Усетих, че не му донесе успокоение, но се обърнах към Наил, прибирайки меча си.

– Да останат в казармата. Невредими. – Посочих Арден. – Остани с Наил.

Наил кимна и ми подаде поводите на Сети. Хванах се за седлото му и се набрах върху него. Другите също яхнаха конете си.

– Истината ли казахте? – попита ме по-възрастният, докато

извеждахме конете от двора на казармата. – Че не идвате да вредите на нас?

– Да. – Стиснах по-здраво юздите на Сети. – Не идвате да ви вредим. Идваме да унищожим Кървавата корона.

Шмугнах се с разпиляна пелерина под протегнатата ръка на един страж и се завъртях, забивайки меча си надълбоко в гърба му. Някой хвърли нож по мен и аз се извъртях и прилекнах. Делано ме прескочи и разкъса мъжа с нокти и зъби.

Никой от стражите пред Колдра не се предаде.

Розовите лъчи на зората вече багреха небето, а аз се завъртях отново и изритах с вик поредния войник, запращайки го към Вонета. Тръгнах към залостената врата и по пътя си кръстосах меч с друг мъж, чието гърло Емил преряза след миг. Гореща кръв плисна във въздуха. Киеран заби кинжала си под брадичката на друг, разчиствайки пътя ми към входа на имението.

Толкова много смърт. Трупове осейваха голяя двор, а по протритите белезници стъпала и външните стени на имението се стичаше кръв. Призовах първичната сила, вдигнах ръка и от пръстите ми лумна ярка сребриста светлина. Етерът се изви в широка дъга и удари вратата. Дървото изпраща и се пръсна на трески.

Входният вестибюл, украсен с пурпурни знамена и герба на Кървавата корона, вместо бяло-златистия, който висеше навсякъде в Масадония, беше пуст.

– В подземията – каза Киеран и тръгна надясно. Бузите му

бяха опръскани с кръв. – Сигурно се крият в подземията.

– И знаеш как да стигнеш дотам?

Настигнах го и отворих сетивата си към него, за да се уверя, че не е ранен.

– Колдра прилича на именията в Ново убежище. – Той прокара ръка през лицето си, за да избърше чуждата кръв. – Спалните им трябва да са в подземието, близо до тъмниците.

В паметта ми веднага изникна килията под Ново убежище, в която ме бяха затворили. А Киеран наистина намери входа към подземните етажи в коридора отдясно.

Разби вратата с ритник, разкривайки тясно, осветено от факли стълбище. Зверската му усмивка секна дъха ми, защото страшно ми напомняше на... *неговата*.

– Казах ли ти?

Свъсих вежди, а Делано и Вонета прелетяха покрай нас заедно с тъмносив вълчак на име Сейдж, за да тръгнат първи по стълбището.

– Защо правят така?

– Защото ти си кралицата – обясни Киеран и заслиза след тях.

– Повтаряй ѝ го често. – Емил тръгна след мен. – Напомняй ѝ...

Врътнах очи. Мириසът на плесен по стълбището събуждаше у мен спомен, който сякаш отказваше да оживее напълно.

– Може да съм кралица, но съм и богиня, затова ще им е по-трудно да убият мен. Аз трябва да съм първа – настоях.

В интерес на истината никой от нас не знаеше какво би могло да ме убие, но пък знаехме, че реално съм безсмъртна.

Сърцето ми прескочи. Щях да надживея всеки в това имение, дори хората, към които се бях привързала. Които

наричах приятели. Щях да надживея Тауни – която рано или късно щеше да се свести, след като я бяха наръгали с острие от сенконий. Не допусках други мисли в съзнанието си, макар и дълбоко в себе си да разбирах, че не е добре човек да остане толкова време в несвяст.

Щях да надживея Киеран и... и дори *него*.

Богове, защо изобщо мислех за тези неща в момента? *Не мисли за утрешните трудности днес*. Така ме беше посъветвал *той* веднъж.

И трябваше да се науча да следвам съвета му.

- Това, че ще им е по-трудно да те убият, не означава, че *не могат* да те убият – изсьска през рамо Киеран.

- Каза единственият без броня – троснах му се аз.

Той се засмя дрезгаво, но звукът бе заглушен от внезапен, пронизителен писък, от който цялата ми кожа настърхна.

- Изчадия – прошепнах.

След един завой по стълбището Киеран излезе в съмътно осветен коридор и спря толкова рязко, че се бълснах в гърба му.

И двамата изцъклихме очи.

- Свещени богове! – пророни Емил.

Килиите бяха пълни с Изчадия, които се притискаха към решетките с протегнати ръце и злобно сбърчени устни, разкриващи по четири нашърбени кучешки зъба във всяка противна пасть. Някои от тварите бяха нови и кожата им едва сега придобиваше ужасяващия цвят на смъртта. Други бяха стари, с хълтнали бузи, съдрани устни и провиснала плът.

- Защо им е да държат Изчадия тук? – попита Емил сред изтерзаните, гладни писъци.

- Сигурно ги пускат на групи, за да тормозят хората – казах

вцепенено. – И обвиняват атлантийците за тях. Лъжат, че те ги превръщат в Изчадия. Но обвиняват и простосмъртните, твърдейки, че те са разгневили боговете и това е тяхното наказание. Че боговете са позволили на атлантийците да сеят тази напаст. А после ги уверяват, че само Възнесените са способни да умиротворяват разярените богове.

– И хората им вярват? – смяя се Емил, заобикаляйки няколко окървавени ръце.

– Само това им повтарят цял живот – отговорих, извърнала очи от тварите.

Подминахме килиите, огласяни от гладно стържене и драскане – съществата, с които трябваше да се справим по-късно, – и продължихме по друг коридор, обточен по стените със сандъци вино и бъчви бира. Настигнахме вълчациите тъкмо когато проникваха през двукрилата дървена врата в дъното му.

От стаята отвъд изхвърча Възнесена с разпилени гарванови коси и оголени остри зъби...

Делано я повали, стисна с челюсти гърлото ѝ и раздразърдите ѝ с мощните си предни лапи.

Извърнах поглед, но очите ми попаднаха върху двата женски вълчака, които правеха същото с двама други вампри. Накрая останаха само *парчета*.

– Няма ли да им прилошее? – попитах.

– Опитвам се да не мисля за това – прошепна Емил, загледан във Възнесените, които бяха застинали в стаята, напълно забравили за оръжията в ръцете си. – Обзалагам се, че и те се опитват да не мислят за това.

– Някой от вас иска ли да го срещне същата участ? – попита ги Киеран, посочвайки с меча си парчетата, разхвърляни по

пода.

Никой не отговори, но когато в коридора зад нас се изляха още вълчаци, замприте пуснаха оръжията си.

- Предаваме се - процеди мъжът, който последен хвърли меча си.

- Много любезно от ваша страна - провлачи Киеран и се зае да изрива оръжията надалеч от тях.

И наистина беше любезно от тяхна страна. Но и твърде късно. Защото нямаше да дадем втори шанс на Възнесените, отговорни за труповете по портата и зверствата из целия град.

Влязох в стаята, следвана плътно от Вонета и Делано, мъчейки се да не настъпвам късовете от Възнесени по пода. Прибрах меча си в ножницата и свалих качулката си.

- Поздравления - проговори същият мъж. - Превзехте Масен. Но няма да превземете Солис.

Още щом отвори уста, се досетих, че това трябва да е херцог Силван. Навярно заради маниера му на самоуверено превъзходство. Имаше леденоруса коса и високо, добре оформено тяло под елегантната сатенена риза и официалния панталон. Беше привлекателен. Все пак в Солис малко неща се ценяха повече от красотата. Като ме погледна, видя единствено белезите ми.

А аз виждах единствено кръвта по скъпите им дрехи. По всички изящни ризи и бюстиета.

Спрях пред херцога и впих поглед в катраненочерните му очи, които ми напомняха на нея. Кървавата кралица. *Майка ми*. Нейните очи не бяха толкова тъмни, безпощадни, празни и студени. Но носеха същата зловеща искра - макар и подълбока, - видима от който и ъгъл да попаднеше светлината

върху тях. Чак сега осъзнавах, че тази искра всъщност е блясъкът на етера им.

И беше съвсем логично да притежават поне следа от него. Все пак Възнесението изискваше кръв от атлантиец, а всички атлантийци носеха етер във вените си. Именно така Възнесените постигаха нещо, близко до безсмъртие, и свръхестествена сила. Смайваща скорост и способността да се възстановяват бързо.

- Има ли други Възнесени?

Презрителната гримаса на херцог Силван беше произведение на изкуството.

- Майната ти!

Киеран въздъхна толкова внушително, че се учудих как не разтресе стените.

- Ще попитам още веднъж - казах и ги преброих бързо. Бяха десетима. Някои на части. Но трябваше да се уверя, че това са всичките. - Има ли други Възнесени?

Проточи се мълчание, а накрая херцогът отвърна:

- Ще ни убиете каквото и да ти отговоря.

- Щях да ви дам втори шанс.

Херцогът присви очи.

- Какъв?

- Да живеете, без да отвличате простосмъртни - обясних. -

Да живеете сред атлантийци.

Той се взира в мен един дълъг момент, после се изсмя.

- Наистина ли мислиш, че е възможно? - Бледите му устни се отвориха за още един подигравателен смях. - Знам коя си. Винаги бих разпознал лицето ти.

Киеран пристъпи напред.

Вдигнах ръка и той спря.

Херцогът се подсмехна.

- Не си отсъствала достатъчно дълго да забравиш какви са простосмъртните, *Девице*. Колко са лековерни. Колко лесно се плашат. На какво са готови, за да защитят семействата си. В какво биха повярвали, за да защитят себе си. Сериозно ли си мислиш, че просто ще приемат атлантийците?

Не отговорих.

Той се осмели да пристъпи към мен.

- И какво очакваш от Възнесените? Да повярваме, че ще ни оставиш живи, ако се подчиним на волята ти?

- Доверихте се на Кървавата кралица - отвърнах. - А тя дори не се казва Илеана. Нито пък е Възнесена.

Прозвучаха няколко смаяни възклициания, но за херцога явно не беше новост.

- Така че - продължих - според мен всичко е възможно. Но както вече казах, щях да ви дам втори шанс. Подписахте смъртната си присъда, като заповядахте да закачат онези хора на портата.

Ноздрите му се разшириха.

- Булата бяха чудесна притурка, нали?

- Чудесна - отвърнах, а Делано изръмжа дълбоко.

- Ние не... - подхвана един от другите Възнесени, мъж с тъмнокестенява коса.

- Мърквай - процеди херцогът. - Ти ще умреш. Аз ще умра.

Всички ще умрем.

- Правилно.

Той върна рязко поглед към мен.

- Важното е как ще умрете - заявих. - Нямам представа дали кървавият камък причинява болезнена смърт. Но личните ми наблюдения сочат, че е доста болезнена. И все

пак бъде ли прерязан гръбнакът, болката е само мигновена.

Херцогът преглътна и насмешката по лицето му се изпари.

- Струва ми се, че приятелчетата ви на парчета загинаха доста по-мъчително. - Замълчах за момент, наблюдавайки как ъгълчетата на устата му се стягат. - Отговориши ли на въпросите ми, ще получиш бърза смърт. Опълчиши ли ми се обаче, ще трае цяла вечност. Ти решаваш.

Той ме загледа и аз си представих как зъбните колела се въртят в съзнанието му, търсейки изход.

- Чувството е ужасяващо, нали? - Пристъпих към него и онази сила запулсира в гърдите ми. - Да знаеш, че смъртта най-сетне идва за теб. Да я виждаш пред себе си. Да стоиш в една стая с нея, секунди, минути, по-дълго дори, и да знаеш, че с нищо не можеш да я предотвратиш. - Гласът ми спадна, стана по-спокоен, студен... и с дъх на *пушек*. - С нищо. Неизбежността ѝ е ужасяваща. И мисълта, че ако изобщо имаш душа, може да попадне на едно-единствено място. Сигурно дълбоко в себе си трепериши от страх.

Лек, едва забележим трепет пробяга из тялото му.

- Също като всички простосмъртни, които сте извеждали отвъд Превала, за да се нахраните с тях и да ги оставите да се превърнат в Изчадия. Така са се чувствали съществата в килиите и хората по портата. - Огледах пребледнялото му лице. - Сигурно са били ужасени, че умират в ръцете на онези, които са наричали свои закрилници.

Мъжът преглътна и заговори:

- Няма други Възнесени. Никога не е имало. Никой не иска да управлява крайните земи. - Гърдите му се надигнаха от дълбока въздишка. - Знам коя си. Знам *какво* си. Затова още си жива. Не защото си богиня. - Той сбърчи ненавистно

устна. – Заради кръвта във вените ти е.

Гърбът ми се скова.

– Ако твърдиш, че е заради майка ми, смъртта ти няма да е бърза.

Херцогът се засмя, но звукът беше студен и мрачен като онази празнота в мен.

– Имаш се за велика освободителка, нали? Решена да спаси простосмъртните от Кървавата корона. И безценния си съпруг.

Всичко в мен застина.

– Да убиеш кралицата – *майка си* – и да превземеш тези земи от името на Атлантия? – Искрата етер проблесна в очите му. Ъгълчетата на устните му се извиха нагоре. – Няма да го постигнеш. Няма да спечелиш тази война. Ще спечелиш единствено нови кошмари. Ще пролееш толкова кръв, че ще наводниш улиците с нея и кралствата ще се удавят в червени реки. Това, което ще освободиш, е смъртта. Ти и последователите ти ще намерите само смърт. И ако възлюбеният ти има късмет, ще загине преди да е видял в какво си се...

Извадих кинжала си от кървав камък и го забих в гърдите му, пробождайки сърцето му и секвайки отровните думи, преди да са проникнали твърде надълбоко. И той го усети – усети първия разлом в тялото си, първото разсичане на плът и кост. И аз бях благодарна да го видя.

Бездушните му очи се изцъклиха от изненада и по бледата кожа на лицето му запълзяха фини пукнатини, които ставаха все по-дълбоки и по-дълбоки и се спуснаха като мрежа надолу по шията му и под яката на лъскавата му сатенена риза. Взирах се в черните му очи, докато малкото въгленче етер не

угасна напълно.

И чак тогава, за пръв път от двайсет и три дни насам, спрях да чувствам.

3

Двайсет и осем дни.

Беше минал почти месец, а непрестанната нужда в мен пулсираше все по-болезнено. Стиснах челюсти, за да възпра писъка, надигнал се от пещерата, в която се бе превърнало сърцето ми - необятна кухина, населена единствено с влудяващо безсилie и чувство на вина. Защото ако се бях овладяла, ако не бях изпуснала нервите си...

Имаше толкова много *ако*. Толкова много начини да подходя различно в онази ситуация. Но не бях го сторила и това бе една от причините сега *той* да не е с мен.

Губех апетит за купчината пухкави, напоени с масло яйца и лентичките пържено мясо в чинията пред мен, защото писъкът се издигаше в гърлото ми, притискаше се към стиснатите ми устни. Дълбокото ми отчаяние се разрастваше, докато накрая не отстъпи място на всепомитаща ярост. Древната сила бучеше в средата на гърдите ми, пулсирайки от едва сдържан гняв.

Вилицата в ръката ми трепереше. Напрежението стискаше мъчително гърдите ми, запушваше гърлото ми, а етерът

напираше да излезе, опъваше кожата ми отвътре. Ако изпищях, ако се поддадях на болката и яростта, звукът на отчаянието ми щеше да се превърне в смъртоносна стихия. Защото писъкът, който ме задушаваше, силата, която се натрупваше в мен, имаше вкус на смърт.

И една малка част от мен искаше да я освободи.

Пръсти с няколко нюанса по-тъмни от моите обвиха ръката ми, укротявайки трепета. Допирът, строго забранен в някогашния ми живот, и енергията, която ми предаде, ме отклониха от мрачния път. Някой обърна бавно лявата ми ръка с дланта нагоре и зърнах лъскавата златиста завъртулка на брачния белег.

Доказателство, че с *него* още бяхме заедно, макар и разделени.

Че още е жив.

Вдигнах поглед и срещнах поразително сините очи на вълчак.

Острите черти на красивото му лице и напрегнатите линии около устата му разкриваха загриженост. Киеран изглеждаше уморен - а и как иначе? Напоследък не спеше добре, защото *аз* не спях.

Вилицата потрепери отново в ръката ми - не, не трепереше само вилицата, нито само ръката ми. Чиниите по масата се тресяха заедно с цялата маса. Бяло-златистите атлантийски знамена в дъното на коридора, заменили тези с герба на Кървавата корона, се развяваха бурно.

Киеран надникна отвъд празните столове в банкетната зала на Колдра, към светлокосия атлантиец генерал Ейлард, който стоеше на пост между колоните на входа.

Долових у него същото чувство, което долових и когато ми

се представи. Под впечатляващите му черти бушуваше недоверие с остър вкус на оцет. Не се изненадвах. Мнозина от по-възрастните атлантийци ме гледаха с подозрение, или защото бях отгледана от враговете им, Възнесените, или защото бях много неочеквани неща наведнъж.

Белязана Девица.

Заложница.

Нежелана принцеса, превърнала се в кралица.

Богиня.

Не можех да ги виня за предпазливостта, особено при положение че току-що бях разтресла цялото имение.

- Започваш да светиш - предупреди ме съвсем тихо Киеран, пускайки ръката ми.

Сведох очи към дланта си. Бледо сребристо сияние струеше от кожата ми.

Е, това обясняваше втренчения поглед на генерала.

Оставил вилицата в чинията си и укротих дишането си. Извлякох съзнанието си от кладенеца със задушаваща болка, която винаги придружаваше мислите ми за *него*, и плъзнах ръка под масата, към кесийката на хълбока ми, а с другата хванах чашата си с грязно вино. Ароматната напитка изплакна киселия вкус в устата ми и Ейлард извърна бавно поглед, без да свали облечената си в ръкавица ръка от меча в ножницата му. Очите ми се спряха на бялата му мантия със златния атлантийски герб. Същият, който вече красеше стените на Колдра - слънце с лъчи, в чийто център бяха кръстосани меч и стрела с равна дължина. Затворих очи за миг и допих виното си.

- Само толкова ли ще ядеш? - попита ме след малко Киеран.

Оставих празната чаша на масата, надниквайки към отворения прозорец. Нащърбени парчета от основа на рухнала сграда стърчаха сред туфи жълти цветя. Масен не беше добре поддържан град.

- Нахраних се.
- Трябва да ядеш повече.

Той опря лакти на масата и аз го изглеждах с присвiti очи.

- Не е твоя работа колко ям.
- Нямаше да е моя работа, ако не оставяше цели парчета бекон в чинията си. Нещо, което никога не съм очаквал да видя.

Вдигнах вежди.

- Да не намекваш, че никога съм прекалявала с бекона?
- Сносен опит за отклоняване на темата. Но в крайна сметка провал - отвърна Киеран. - Правя точно каквото поискахте от мен двамата с Кас. Съветвам те.

Неговото име.

Следващата ми глътка въздух пареше. Името му пареше. Не смеех да си го помисля, камо ли да го изрека на глас.

- Убедена съм, че никой от двама ни не е имал предвид приема ми на храна, когато те помолихме да ни станеш съветник.

- Нито пък аз, но това е положението. - Киеран се приведе на сантиметри от мен. - Почти не се храниш. Почти не спиш. А случката отпреди малко? Светенето? Разтърсването на цялата сграда? Струва ми се, че изобщо не се усети, попи, и се случва все по-често.

В тона му нямаше нито капка упрек, само загриженост, но настръхнах, защото беше прав. Силата на богощите изкипяваше на повърхността на тялото ми, когато не я

използвах достатъчно за облекчаване на нечия болка и лечение. И когато се отдавах на твърде силни емоции – когато тъгата и гневът напираха да излязат през кожата ми, обтягаха крехките шевове, които ме държаха цяла.

А трябваше да остана цяла. Да се владея. Не биваше да губя контрол над себе си. Защото и Атлантия, и Солис разчитаха на мен. Защото *той* се нуждаеше от мен.

– Ще опитам да се владея – обещах.

– Не говоря за това. – Киеран свърси вежди. – Просто трябва да си позволиш да чувствуаш тъга. Ти си силна, Попи. Ние...

– Знам – спрях го, защото през съзнанието ми тихо затанцуваха спомени за същите думи, изречени от други устни, устни, разпалвали всеки сантиметър от кожата ми.

Не е нужно винаги да си силна пред мен.

Стрелнах ръка напред и грабнах парче бекон. Набутах половината в устата си и едва не се задавих.

– Доволен ли си? – попитах и едно парче пълосна обратно в чинията.

Киеран ме зяпна изумено.

– Не точно.

– Това май си е твой проблем.

Задъвках, почти без да усещам вкуса на хрупкавото месо.

Пръхтене, което прозвучава като смях, привлече вниманието ми към големия лилаво-черен дракен, легнал край входа на банкетната зала. Множество гладки, черни рога започваха от средата на плоската му муцуна и се издигаха над средата на ромбовидната му глава. Първите два рога бяха малки, за да не пречат на зрението му, но всички следващи се удължаваха постепенно, завършвайки с остри върхове, които стърчаха от двете страни на главата му.

Всеки път, като зърнех Рийвър, се смайвах наново. Не вярвах никога да свикна с толкова великолепно, страховито и красivo същество.

Бяха се събудили двайсет и три дракена. Трите най-млади останаха да бранят Края на Спеса по решение на дракенското съсловие. От двайсетте, придружаващи войските ни, Рийвър беше най-едрият. Останалите бяха с размера на Сети и с по-фини люспи от тези на Рийвър, следователно по-уязвими при нападение със стрели. Въпреки това лесно можеха да надвият всяка армия.

Чудех се какво ли си мисли дракенът, докато ни наблюдава. Опитах ли да прочета емоциите му, както и тези на братята и сестрите му, не долавях нищо. Но я нямаше онази студена празнота на Възнесените. Или Рийвър и другите дракени успяваха да скрият емоциите си от мен, или просто не ги разбирах.

- Искаш ли? - предложих чинията си на Рийвър.

Досега не го бях виждала да се храни, затова леко се притеснявах какво точно яде, когато излетеше нанякъде и изчезнеше от погледите ни.

Искрено се надявах да не яде хора... или сладки животинчета.

Но нямаше как да разбера. Само Аурелия, едната от двете пробудени дракенки, се бе задържала в човешкия си облик поне колкото да ми каже имената на половината от дракените, напуснали Илизеум. Преди да отпътуваме от Атлантия и да се разделим, Аурелия ме увери, че думата ми била заповед за тях.

Първоначално не я разбрах, но с времето научих, че връзката ни наподобяваше първичния *нотам*. Рийвър сякаш

усещаше какво искам. Като тръгнахме да превземем Масен например, той вече си беше легнал да спи. Можеше да се каже, че отклика на волята ми по същия начин като етера.

Рийвър разтръска шипеста глава, отказвайки бекона, който му предложих.

- Как изобщо влезе, без да срути цялата сграда? - сбърчи вежди Киеран.

- Внимателно - отвърнах.

Дракенът върна вниманието си към него и вертикалните му зеници се стесниха, като присви сини очи насреща му. Не се и съмнявах, че при първа възможност ще му налети.

- Нали днес трябва да се върнат Вонета и другите? - попитах Киеран, колкото да отвлека вниманието му от дракена.

- Всеки момент. - Той взе чашата си и добави сухо: - Както много добре знаеш.

Знаех, но поне двамата с Рийвър вече не се гледаха на кръв, което несъмнено щеше да прерасне в поредното сбиване. Въпреки това беспокойството ми внезапно излятя като огромен сребърен ястреб, и то не заради опасността Киеран и дракенът да се осакатят или убият един друг.

Безпокоях се заради плановете ни за Дъбов проход и Солис. И заради всичко, в което трябваше да убедя атлантийските генерали, въпреки че дори аз самата още не се бях примирила с най-деликатната част от тези планове.

- Имам чувството - подхвана Киеран, - че още ми се сърдиш, задето те посъветвах да не тръгваш с Вонета.

Намръщих се.

- Понякога се чудя дали не можеш да четеш мисли.

Плътните му устни се извиха в самодоволна усмивка и той

потупа с пръст едното си слепоочие.

- Просто чаткам разни неща.

- Аха. - Същото важеше и за баща му Джаспър, но Киеран най-често усещаше накъде тръгват мислите ми. И честно казано, това ме дразнеше също толкова, колкото той се дразнеше да чета емоциите му. - Не ти бях *съвсем* сърдита, че ме посъветва да не отида в Дъбов проход, но вече съм.

- Чудесно – измърмори той.

Изгледах го злобно.

- Защо когато принц или крал решат да изложат живота си на опасност, предвождайки армия, на никого не му мигва окото, но когато кралица опита да направи същото, внезапно някой трябва да я посъветва да се откаже? Струва ми се малко... сексистко.

Киеран остави чашата си.

- Грешиш. Толкова пъти съм се опитвал да откажа Кас от разни опасни глупости, че се превърна в ежедневно задължение.

Остра болка прониза гърдите ми. Съредоточих се върху неотворените бутилки вино, доставени от атлантийския лорд, капитан на кораба, с който стигнахме до Дъбов проход. Перини беше снабдил с цял куп необходими провизии. Но най-важната стока беше любимото вино на Валин.

Нима имаше по-надежден начин да си поискаш услуга от някого от това да го наквасиш добре?

- За теб говоря – продължи Киеран, прекъсвайки мислите ми. – Опитах се да откажа Кас от отвлечането ти.

- Какво? – завъртях глава към него.

Той кимна.

- Като му хрумна да се направи на страж и да те вземе за

заложница, аз многократно му обясних, че това е пълна лудост. Че рисковете са прекалено много.

- Един от рисковете случайно да произтичаше от факта, че не е редно да отвличаш невинен човек и да обръщаш целия му живот с главата надолу? - попитах.

Той сви устни.

- Това май не ми мина през ума.
- Браво.
- Тогава не те познавах.
- Това не те оправдава.
- Сигурно не, но ми се струва, че ти хареса как преобръна живота ти.

- Е... - Прокашлях се. - Да кажем, че в един заобиколен, абсолютно безмозъчен смисъл се радвам, че не те е послушал.

Киеран се подсмихна.

- Така си и мислех.

Врътнах очи.

- Та, както казвах, не смятам, че е редно да искам от някого нещо, което аз самата не съм готова да направя.

- Това е похвално. И ще ти спечели уважението на много от войниците ти. Жалко, че по всяка вероятност ще те заловят или убият. Което напълно ще обезсмисли убежденията ти.

- Прекалено драматизираш - коментирах. - Вонета и другите рискуват животите си, докато аз си седя тук и те слушам как се вайкаш, че не се храня достатъчно.

- Седиш си тук и ме слушаш как се вайкам, че не се храниш изобщо - поправи ме Киеран. - Сега ти драматизираш.

- Май размислих и вече не искам да си съветник на

Короната – измърморих.

Той не ми обърна внимание.

- И не е вярно, че *бездействаш*.

Само дето и не *действах*, особено откакто превзехме Масен. Вече се бяха погрижили за Изчадията в килиите, но още ги надушвах, когато валеше. Имението беше в плачевно състояние – вторият и третият етаж бяха направо негодни за живот. Електричество имаше само в няколко стаи и в кухнята. Домовете на гражданите също бяха в окаян вид и през последните пет дни се постарахме да поправим някои покриви и пътища, но имаше работа за месеци, ако не и повече. Земеделието далеч не процъфтяваше. Главно защото мнозина от фермерите бяха срещнали края си отвъд Превала.

- Просто...

Плъзнах палец по ръба на чашата си и се облегнах в стола. Просто трябваше да си намирам работа. В противен случай умът ми отиваше на места, където не биваше да ходи. Места, превърнали се в пустош след провалената среща с Кървавата кралица. Смразяващи и стихийни като зимна виелица. А попаднх ли там, вече не се чувствах себе си.

Не се чувствах дори простосмъртна.

Там се чувствах като Исбет.

Познатият гняв закипя в корема ми. Приветствах го, защото ми беше по-лесно да живея с него, отколкото с тъгата и безсилието. За Исбет нямах против да си мисля. Ни най-малко. Понякога само за нея можех да мисля, особено в онези тихи, тъмни минути на нощта, когато сънят ми убягваше.

Вече не ми беше трудно да си представя как е било възможно да се е държала толкова мило и грижовно с мен, след като бе постъпвала така жестоко с него и безброй други.

Чудовище. Вече се бях примирила, че е чудовище. По колкото и невъобразим начин да ме бе заченала, Испет не ми беше майка. Коралена беше моята майка. Испет беше просто Кървавата кралица. Врагът.

Усетих проницателния поглед на Киеран върху себе си и преглътнах през стегнато гърло.

- Добре съм - уверих го, преди да е задал очаквания въпрос.

Киеран си замълча и продължи да ме наблюдава. Знаеше как съм. Както бе знал и по-рано, когато леденият ми гняв разтресе масата. Този път обаче не се хвана за това, а смени темата.

- Валин и другите генерали ще пристигнат в близките дни. Той ще одобри начина, по който превзехме Масен.

Кимнах. Валин не искаше война на всяка цена. Просто я възприемаше като нещо неизбежно. Нито той, нито другите по-възрастни атлантийци имаха намерение да дават повече шансове на Възнесените. А като научеха за тухашните им зверства, само щяха да затвърдят убеждението си, че вамприте не могат и не искат да се променят и да контролират жаждата за кръв. И още повече да се озлобят срещу тях, ако херцог и херцогиня Раварел, които управляваха Дъбов проход, отхвърлеха исканията ни.

Напрегнах рамене, вперила поглед в чашата си с тъмно вино. *Исканията ни* бяха свързани с различния ни подход към войната. Затова и превзехме Масен по този начин. Искрено вярвах, че можем да предотвратим излишна загуба на живот и от двете страни, особено като се имаше предвид, че простосмъртните в армията на Солис вероятно не бяха там по своя воля - за разлика от войниците, които доброволно

вдигаха мечове и щитове, за да отбраняват Атлантия.

Някои от обитателите на градове като Масен и Дъбов проход несъмнено биха платили прескъпо за агресивна война – или с поминъка, или с животите си. А що се отнасяше до Възнесените, които бяха като...

Вдишах насечено и стиснах очи за миг, преди съзнанието ми да извика образа на Иън – от последната ми среща с него. Предостатъчно разигравах смъртта му нощем. Не исках да я виждам и сега.

Но вярвах, че не всички Възнесени са зли до дъното на душата си. Че има и такива, с които можехме да преговаряме.

И точно на тази основа градях плановете си. Макар и да знаех, че Дъбов проход не е Масен.

Преди няколко дни изпратихме ултиматума си на херцозите Раварел: да приемат исканията ни или да очакват обсада. Исканията ни бяха прости, но не хранехме особени надежди, че херцозите ще приемат кротко съдбата си.

Затова бяхме изпратили Вонета, Наил и Рен в Дъбов проход. Рен, стражът от Превала, който бе подозирал какво правят Възнесените, имаше роднини в Дъбов проход, за които твърдеше, че били Покварени, склонни да подкрепят Атлантия. Мисията на тримата, и изобщо целите ни планове, носеха големи рискове.

Но дори неизбежната обсада на Дъбов проход и всички начини, по които можеше да се провали, не бяха най-належащите въпроси.

Мислите ми се върнаха към друг риск, поет в миналото: плановете ни да проникнем в Дъбов проход преди уречената среща с Кървавата кралица. Okаза се, че тя знае за тях – или защото бе очаквала да ги измамим някак, или защото някой

ни беше предал. А освен доверените ни съмишленици, само Съветът на Старейшините бе запознат с плановете ни. Дали в кръга ни нямаше изменник? Някой, на когото вярвахме, или някой, проправил си път до най-високите ешелони на атлантийската власт? А може би обяснението беше съвсем просто. Дали Кървавата корона не ни бяха надхитрили, защото бяхме подценили далновидността им?

Нямах представа. Но не биваше да забравяме и за Незримите – тайната организация от мъже, служили някога на божествата. Те ме смятаха за Носителката на смърт и унищожение от древните си пророчества и ме посрещнаха още щом влязох в Атлантия. Те стояха зад нападението над Храма на Никтос и още много, много ненужно насилие. Заплахата от Незримите не приключи със смъртта на Аластир и Джансен.

Надникнах към Ейлард, застанал на пост между колоните. Незримите продължаваха да върлуват из кралството и нямаше как да знам кой принадлежи към тях.

– Да питам ли за какво си мислиш? – обади се Киеран. – Защото изглеждаш сякаш искаш да наръгаш някого.

– Според теб, винаги изглеждам така.

– Вероятно защото винаги искаш да наръгаш някого.

– Не е вярно.

Надникнах към него, а той вирна вежди.

– Но точно в този момент – поправих се – обмислям да наръгам теб.

– Поласкан съм. – Киеран вдигна чаша и изгледа мръсно Рийвър. Дракенът затупа бавно с нокти по пода. – Често ти хрумва да наръгаш хората, за които те е грижа.

– Говориш все едно съм... извратена.

- Ами... - Киеран свали чаша и присви очи срещу дракена. - Искаш ли да ти позират, за да ме нарисуваш? Така ще можеш да ме съзерцаваш дори когато ме няма.

Вдигнах вежди.

- Какво те прихваща?

- Той започна - измърмори Киеран.

- Как?

- Зяпа ме. - След секунда добави: - *Пак*.

- Е, и?

- Не ми харесва. - Киеран се намръщи. - Изобщо.

- В момента си като малко дете - казах му и Рийвър пак изпръхтя насмешливо. Обърнах се към него. - А ти си същият.

Дракенът вдигна шипеста глава и изпуфтя облаче дим.
Изглеждаше засегнат.

- И двамата сте смешни - поклатих глава.

- Все тая. - Вълчакът и дракенът обърнаха едновременно погледи към входа. - Най-сетне - каза Киеран.

Проследих погледите им, осъзнавайки, че и двамата са чули някой да приближава. Още не можех да си обясня как богиня като мен не бе благословена с по-добър слух.

Вонета мина покрай Ейлард с облечени в прашен панталон дълги крака. Стегнатите ѝ, тънки и дълги до кръста плитки бяха усукани в кок, който подчертаваше високите ѝ, ъгловати скули. С изключение на по-тъмната си кожа, чийто цвят ми напомняше на любимите ми нощноцъфтящи рози, в простосмъртната си форма приличаше на брат си и най-вече на майка им Кирха. Киеран беше наследил повечето си черти от баща им Джаспър.

Докато Вонета вървеше към нас, се зачудих на кого ли ще прилича малката им сестричка. Роди се преди няколко

седмици и ми се искаше брат ѝ и сестра ѝ да бяха със семейството си сега, за да се радват на новия му член. Но ето че бяха с мен край земи, опустошени преди стотици години и на прага на поредната война.

Вонета не идваше сама. Напоследък Емил постоянно я следваше.

Прехапах вътрешността на долната си устна, за да възпра усмивката си. Първоначално не знаех дали Вонета е доволна от сянката си с облика на Емил. Докато не я видях да излиза от стаята му в ранните часове на деня, в който замина за Дъбов проход. Леката, удовлетворена усмивка на лицето ѝ напълно обезсмисляше всякакви въпроси от моя страна.

Като зърна Рийвър, Вонета забави крачка и вирна учудено вежди.

- Как успя да влезеш тук?
- Видя ли? - вдигна ръка към мен Киеран. - Основателен въпрос.

Дракенът тупна с масивна опашка по пода и изпуфтя. Нямах представа какво означаваше, но това беше единствената му реакция към Вонета и Емил.

Преди да кажа нещо, Емил падна на едно коляно и се поклони почтително с протегната в широка дъга ръка.

- Ваше Височество.

Въздъхнах. Мнозина използваха тази титла вместо „Ваше Величество“, каквато бе традицията от времето на боговете.

Вонета спря и надникна зад себе си.

- Всеки път ли ще го правиш?
- Вероятно.

Той се изправи.

- Това означава „да“ на емилски - отбеляза Вонета.

Ново движение отвъд колоните привлече вниманието ми.

След като Емил и Вонета влязоха в банкетната зала, Ейлард освободи поста си. А сега покрай колоните се влачеше фигура, която бях свикнала да виждам през последните пет дни. Емил я наричаше вдовицата, макар че никой не знаеше дали е била омъжена. Дори нямах представа каква роля е изпълнявала в имението, защото единствено сновеше наоколо, понякога и сред руините в боровата горичка зад Колдра, което навеждаше Киеран на мисълта, че не е същество от плът и кръв, а дух. Разправяха, че Ейлард още първия ден я попитал какво прави в имението, а тя отговорила, че чака.

Странно. Но не това ме интересуваше в момента.

Обърнах се към Вонета.

- Всички ли се върнаха? Рен? Наил?

- Добре съм - прекъсна ме кратко Вонета и се пресегна да докосне ръката ми. Мек изблик на енергия протече помежду ни. - Всички са добре и обратно в лагера.

Въздъхнах бавно и кимнах.

- През цялото време се тревожи, нали? - попита Вонета брат си.

- Ти как мислиш?

Едва не сритах Киеран под масата.

- Естествено, че се тревожех.

- Разбираемо. И аз бих се тревожила, ако ти скиташи по улиците на Дъбов проход, търсейки Покварени и предупреждавайки избрани хора за неизбежната обсада, в случай че Раварел отхвърлятисканията ни. - Вонета надникна към чинията ми. - Ще го ядеш ли? Умирам от глад.

- Не. Давай.

Киеран отвори уста и аз му стрелнах предупредителен поглед. Той стисна здраво устни, а сестра му грабна парче бекон. Надзърнах към Емил и върнах поглед към Вонета.

- Как мина?

- Добре. Струва ми се. - Тя се пълосна в стола срещу Киеран, ръфайки от бекона. - Говорихме с... богове, стотици хора. Сигурно и повече. Доста от тях бяха... - Тя се намръщи леко. - Сякаш само бяха чакали да чуят, че някой е решил да действа срещу Възнесените. Не бяха като онези, които вярват безусловно в Ритуала и го смятат за чест. Тези хора не искаха да дават децата си на Възнесените.

Сетех ли се за Ритуала, в ума ми веднага изникваха семейство Тулис. Как се молеха на Тиърман да говорят от тяхно име със спящите богове и да ги убедят да не им отнемат последното детенце.

А след всичко случило се цялото им семейство вече не беше сред живите.

- Оказа се права, между другото. Добра идея беше да им разказваме за теб - обясни с пълна уста Вонета.

- Ах, какво ли не бих дал да видя реакцията на хората - рече умислено Емил. - Колко ли са се смаяли да научат, че Девицата им не само се е омъжила за страховития атлантийски принц, но и вече е кралица на Атлантия и богиня? - На лицето му се появи лека усмивка. - Обзалагам се, че някои са паднали на колене и са започнали да се молят.

- Доста от тях го направиха - потвърди доволно Вонета.

Потреперих.

- Сериозно?

Тя кимна.

- И понеже вярват, че боговете още са будни, новината, че си обединила сили с Атлантия, ги накара да се замислят. Няколко дори се изказаха, че боговете вече не подкрепляли Възнесените.

Устните ми се извиха в усмивка като нейната.

- Май трябва да сме благодарни, задето лъгаха, че боговете подкрепляли Солис, докато всъщност боговете си спяха непробудно и нямаха нищо общо с войната - отбеляза Киеран. - Сега заради лъжите им, изглежда, боговете ги изоставят.

Завъртях пръстена на показалеца си.

- Идеята не беше моя, а... *негова*. Той се досети, че лъжите на Възнесените рано или късно ще станат причина за поражението им.

- Кас наистина очакваше такава развръзка - потвърди Емил. - Но още преди да разбере, че си богиня. Ти реши да разкриеш тази подробност пред народа. Не си отнемай заслугата.

Топла вълна на стеснение обля шията ми и аз прокашлях.

- Дали ще те послушат? Дали ще кажат и на други?

- Така мисля. - Вонета надникна към брат си, после върна очи към мен. - Всички знаем колко беше рисковано да разкриваме плановете си на простосмъртните. Но знаехме и че рискът си струва, дори Раварел да научат какво им готовим.

Кимнах.

- Ходът е опасен, но наистина си струва да дадем шанс на простосмъртните да напуснат града, преди да го превземем и да се озоват в мелето.

- Именно - съгласи се Вонета. - Е, някои не повярваха, че си богиня. Решиха, че това е заблуда, пусната от злите

атлантийци – продължи тя, посягайки към последното парче бекон в същия момент, в който и Емил посегна към него. Той се оказа по-бърз. – Ей, това си е мое. – Тя го изгледа стръвнишки. – Какво правиш тук изобщо?

– Всъщност беконът е... – подхвани Киеран и този път наистина го сритах под масата.

Той завъртя рязко глава към мен.

– Ще си го разделим. – Емил счупи парчето на две и подаде едната половина на Вонета, която не изглеждаше особено благодарна. – И дойдох, защото ми липсваше.

– Да бе, да – измърмори Вонета. – Кажи сериозно.

Емил се ухили с топли кехлибарени очи и излапа своята половина от парчето бекон.

– Дойдох, защото доставиха официално послание на Превала – обяви той, бършайки ръце в салфетката. – От херцог и херцогиня Раварел.

Всяка част от тялото ми се напрегна.

– И чак сега сметна за нужно да ни кажеш?

– Ти имаше въпроси относно мисията им в Дъбов проход. Оставил те първо да изслуша отговорите – обясни той. – Пък и Вонета беше гладна, а аз никога не заставам между вълчак и храната му.

Вонета се завъртя толкова рязко към него, че едва не падна от стола си.

– Сериозно ли обвиняваш мен, че си неспособен да подреждаш нещата по приоритет?

– Никога не бих постъпил така. – Емил извади сгънат пергамент от джоба на туниката си и се усмихна широко на Вонета. – И всичко това не променя факта, че ми липсваше.

Киеран врътна очи.

Вонета отвори уста и бързо я затвори, облягайки се назад в стола си, а аз направих нещо, което май не биваше. Отворих сетивата си. И долових нещо с екзотичен, опущен вкус от нея. *Привличане.* Имаше и нещо сладко.

- Трябва ми вино. - Тя понечи да си налее, но Емил пак се оказа по-бърз. Подаде ми посланието, грабна ловко шишето с вино и ѝ сипа в чаша. - Благодаря - каза тя, пое чашата и отпи впечатляваща глътка, преди да ме погледне. - Е, какво пише?

Листът тънък пергамент натежа като меч в ръцете ми. Надникнах към Киеран и той ми кимна, затова отворих писмото. Вътре с червено мастило бе написано едно-единствено изречение - отговорът, който всички очаквахме, но все пак ни удари като юмрук в корема.

Не приемаме условията ви.

4

- Бягай, Попи – изхриптя мама. - Бягай.

Искаше да я оставя, но не можех. Побягнах. Побягнах към нея с облени в сълзи бузи.

- Мамо...

Остри нокти сграбчиха косата ми, раздраха кожата ми. Пареше като онзи път, когато пипнах горещия чайник. Изпищях и протегнах ръце към мама, но не я виждах сред гъмжилото от чудовища.

Образуваха цяло море от мъртвешка, сивкава, съдрана плът. Тогава видях високия мъж в черно. Нямаше лице. Завъртях се с писък...

Приятелят на татко стоеше на вратата. Пресегнах се към него. Трябваше да ни помогне – да помогне на мама. Но той просто гледаше мъжа в черно, който се издигаше над гърчещото се море от гладни чудовища. Приятелят на татко подскочи и залитна назад. Горчилката на ужаса му изпълни устата ми, задави ме. Той заостряваше назад, клатейки разтреперано глава. Изоставяше ни...

Алчни зъби се впиха в кожата ми. Огнена болка запали

ръката ми, възпламени лицето ми. Паднах, мъчейки се да ги избутам от себе си. Нещо червено се стече в очите ми.

- Не! Не! Не! - пищях и се мятах. - Мамо! Тате!

Огън прогори корема ми, вкочани дробовете и тялото ми.

Чудовищата започнаха да падат по земята, да ме задушават с теглото си. А болката... Исках мама. Над очите ми се спусна празна чернота и за момент се изгубих.

Нечия ръка докосна бузата ми, врата ми. Замигах през кръв и сълзи.

Тъмния стоеше над мен с лице, обгърнато в сенки под качулката на пелерината. Не усещах ръката му върху гърлото си, а нещо студено и остро.

Той не помръдваше. Само трепереше. Заговори, но думите му се губеха.

Чух гласа на мама, но някак странен и мокър.

- Разбираш ли какво ти казвам? Моля те. Тя трябва да...

- Свещени богове! - програчи мъжът и в следващия момент вече се носех в нищото, обвита в аромата на цветята, които кралицата обичаше да държи в спалнята си.

Какво могъщо малко цвете!

Ален мак могъщ.

Откъсни го и гледай как кърви.

Могъществото си как...

Подскочих и застрелках ококорени очи по окъпаната в лунна светлина стая. Не бях там. Не бях в странноприемницата. Бях тук.

Сърцето ми се укроти бавно. Не бях сънуvalа този кошмар

от няколко нощи. Напоследък сънувах други, в които заострени кървавочервени нокти се впиваха в *неговата* кожа, нараняваха го.

Моят най-близък приятел и любовник.

Моят съпруг и крал.

Моето сродено сърце.

Тези кошмари също като старите ме намираха, ако успеех да заспя за няколко часа – което се случваше рядко. Спях по не повече от три часа на нощ.

Загледах тавана с пресъхнало гърло, внимавайки да не разместя дебелите одеяла, струпани върху широкото ми шалте. В стаята цареше пълна тишина.

Мразех тези моменти.

Тишината.

Вакуума на нощта.

Нищо не успяваше да ангажира мислите ми достатъчно, че да не се връщат към *неговото* име – и какво може да му се случва в този момент. Да не чувам как я умолява, как ѝ предлага всичко, дори кралството си.

Двайсет и девет дни.

Затреперих, мъчейки се да потисна надигащия се прилив на паника и гняв...

Някакво движение до хълбока ми ме изтръгна от стремглавата спирала на мислите ми. Масивна, козинеста глава се надигна под лунната светлина. Вълчакът се прозя и протегна дългите си, силни предни крака.

Киеран беше свикнал да спи до мен във вълчия си облик, затова и не спеше много. Постоянно го уверявах, че не е необходимо да ме пази, но последния път ми заяви, че сам избирал да е до мен.

И това... почти ме разплака. Избираше да е до мен, защото ми беше приятел. Не оставаше по задължение. Нямаше да допусна същата грешка като с Тауни и постоянно да се съмнявам в истинността на взаимоотношенията ни заради началото им.

Пък и имах чувството, че избира да бъде до мен, защото се нуждае от близост с някого – защото и той самият страдаше. Киеран цял живот се познаваше с него. Приятелството им надхвърляше връзката, която някога бяха имали. Обичаха се. И въпреки че държах сетивата си затворени, когато нямаше нужда да чета нечии емоции, понякога, когато Киеран седеше мълчаливо, тъгата му преливаше и проникваше през стените около съзнанието ми.

Тъга, която изпитваше и заради загубата на Лира. Беше повече от превързан към жената вълчак, макар и да нямаха сериозна връзка. Грижа го беше за нея, а вече я нямаше – както я нямаше и възлюбената му Елашия, която бе загубил заради смъртоносна болест.

Киеран обърна глава към мен и примига със съниливи, леденосини очи.

– Извинявай – прошепнах.

Усетих допир до съзнанието си, като леко докосване на кожа в кожа. Отпечатъкът му ми напомняше на кедър, наситен и дървесен. Трябваше да спиш, прозвуча шепотът му сред мислите ми.

– Знам – отвърнах и се обърнах на една страна, с лице към него.

Той отпусна глава на леглото. *Пак ли кошмари?*

Кимнах.

След кратко мълчание, Киеран каза: *Знаеш ли, има билки,*

които могат да ти помогнат да се отпуснеш. Да се потопиш в достатъчно дълбок сън, че кошмарите да не стигнат до теб.

- Не, благодаря.

Никога не ми бе харесвала идеята да пия нещо, което да ме прати в несвяст, оставяйки ме напълно уязвима. Пък и вече приемах отвара против забременяване, подобна на онази, която *той* бе пил. Бях се поинтересувала дали имаме нещо такова под ръка, понеже Кастийл нямаше да е взимал дълго време. За щастие, Вонета ми послужи с билка, сходна на неговата, която се смилаше на ситно и се смесваше с напитка по избор. Имаше вкус на пръст, но я понасях по-добре от риска да забременея.

Точно това не биваше да се случва.

Макар че внезапно си представих как Киеран плете малки пуловерчета и се усмихнах.

За какво се сети?

Любопитството на Киеран беше свежо и лимонено.

Нямаше начин да му споделя.

- Нищо.

Той ме изгледа недоверчиво. *Трябва ти почивка, Попи. И богиня може да грохне от умора.*

Потиснах въздишката си и издърпах мекото одеяло до брадичката си.

- Дали това одеяло не е от козина на вълчак?

Киеран присви уши. *Доста жалък опит да смениш темата.*

- На мен пък ми се струва съвсем основателен въпрос – повторих думите му от по-рано.

Според теб всеки въпрос е основателен. Изпръхтя съвсем

като човек.

- Не е ли така?

Обърнах се по гръб и свалих одеялото от брадичката си.

Киеран побутна ръката ми с муцуна. Показваше ми, че няма против да го докосвам в този му облик – жест, с който вълчациите безмълвно разкриваха нуждата си от близост. Посегнах надолу и както обикновено се удивих от мекотата на козината му. Погалих го с пръсти между ушите и Киеран сигурно си мислеше, че на него му е по-приятно, отколкото на мен. Но допирът... възможността да докоснеш някого беше такъв дар. А хората често не го оценяваха достатъчно.

Помежду ни се проточиха няколко дълги минути на мълчание.

- Ти... ти сънуващ ли го?

Не. Киеран отпусна глава върху хълбока ми и затвори очи.
И не знам дали е за добро, или не.

За разлика от Киеран, аз не успях да заспя отново, но изчаках първите смътни лъчи на зората да пропълзят по тавана, преди да стана от леглото. Киеран винаги спеше най-дълбоко по изгрев. Не можех да си обясня защо, но поне бях сигурна, че отсъствието ми няма да му направи впечатление в близките час-два.

Заситних тихо по каменния под, прикрепвайки ножницата с кинжала към бедрото си, и взех синия халат на волани, който Киеран ми беше намерил в една от другите стаи. Облякох го върху комбинезона и клина, с които спях. Миришеше на нафталин, но поне беше чист и приятно мек, ушит от някакъв

вид кащмир. Завързах коланчето на кръста си и излязох от стаята, без да си обуя обувки. Дебелите ми чорапи бяха повече от достатъчни, защото нямах намерение да напускам имението толкова рано.

Знаех, че гражданините на Масен вече са излезли от домовете си и се срещат в двете дюкянчета отвъд стената на имението, където закусваха с прясно опечени сладкиши и кафе, преди да се отправят към нивите. Не исках да ги смущавам точно в малкото време, в което можеха да общуват едни с други, възстановявайки разкъсаната си общност. Тепърва свикваха с присъствието ни в града си – с атлантийския герб по знамената, окачени в тези коридори и на Превала. Още не можеха да се отпуснат покрай атлантийските войници и често зяпаха вълчаци с нещо средно между ужас и любопитство. А първия път, когато Рийвър излетя над улиците...

Настана същински хаос.

Поне вече не пищяха и не се криеха. Но мен зърнеха ли ме, застиваха на място и ми се покланяха илипадаха на колене с очи, изцъклени от същите противоречиви емоции, които изпитваха покрай вълчаци.

Имах чувството, че Рен е известил жителите на Масен, че съм богиня, защото нямаше начин някой от Дъбов проход вече да им е предал онова, което бе подшушнато по техните улици през последните дни. Не му се сърдех, но предпочитах да си беше замълчал.

Втренчените им погледи ме смущаваха леко.

Незабавните им поклони всеки път, като ме срещнеха – сякаш очакваха жестоко наказание, ако не го направеха веднага, – ме натъжаваха.

Вървейки по празните, виещи се коридори на главния етаж, подминах банкетната зала, откъдето се разнасяше тих говор на войници или вълчаци. Подминах и приемната и стигнах до затворените врати в източната част на имението, която изглеждаше най-старата.

Открайнах ги и влязох в студената, просторна стая. Посрещна ме мириз на плесен от стари, прашни книги. Имаше толкова много прахоляк, че Киеран и Вонета не можеха да прекарат и броени минути в стаята, без да се разкихат. Запалих газената лампа на чаената масичка до износеното канапе с цвят на тъмен шоколад.

Имението Колдра беше старо колкото Масен, навярно построено още когато градът бил район на Помпей – също като някои от кварталите на Карсадония. Имах чувството, че книгите по рафтовете бяха също толкова вехти.

Главно защото три-четири от тях почти се разпаднаха, като ги отворих при първото си посещение тук.

Стаята определено имаше зловеща атмосфера с тежките си завеси, заприщващи дневната светлина, избледнелите портрети на Възнесени или дори на простосмъртни, обитавали някога Колдра, и множеството полуразтопени свещи с всевъзможни форми и цветове.

Но започвах да си мисля, че всъщност вълчаците и атлантийците странят от нея заради чувството, което я пропиваше. Осезаемото усещане, че не си сам, дори когато знаеш, че си дошъл сам.

Сполетя ме и сега, докато крачех бавно между редовете със стари, прашни книги – като допир на невидими пръсти по тила. Потиснах студената тръпка, надигнала се в тялото ми, и извадих една древна книга, озъртайки се из помещението.

Чувството остана, но се опитах да не му обръщам внимание и седнах на канапето с книгата в скута си.

При всички случаи предпочитах вероятността да ме дебнат призраци пред това да лежа будна в леглото, тормозена от натрапчиви мисли - за *него*, за Тауни, дали рано или късно ще трябва да се храня и дали бяхме способни да спечелим тази война, без да влошим допълнително състоянието на двете кралства.

Отворих внимателно книгата. В нея нямаше атлантийци, доколкото ми позволяваше да видя избледнялото мастило. Но четливата част от параграфите, описващи живота на някогашните обитатели на имението, беше увлекательно четиво. Датите на раждане и смърт бяха изложени в две колони, сбрани по фамилно име. Покрай обявленията за бракове присъстваха и дребнави спорове за имущество, обвинения за кражба на добитък и други, по-сериозни престъпления, като нападения и убийства. Бяха отбелязани и многобройни екзекуции, изпълнявани по безпощадни методи и публично на някогашния градски площад.

Една част от мен осъзнаваше, че нещото, което ме караше да разглеждам този регистър, отдавна забравен на долн ред в библиотеката, беше фактът, че ми напомняше за времето ми в Ново убежище. Когато научавах нови и нови неща, всяко по-объркващо от предходното. Но тогава... *той* беше с мен и ме подкрепяше с бодрото си, закачливо присъствие, докато разузнавах атлантийските родове.

Гърдите ми се стегнаха, но продължих да преиствам втвърдените, пожълтели страници, които описваха кралство, съществувало дълго преди Възнесените. Дълго преди...

Присвих очи. Какво беше това? Вдигнах книгата от скута

си, вдишвайки още повече прахоляк, докато прочитах пасажа втори, а после и трети път.

ПРИНЦЕС КЕЙЛИ, ПЪРВА ДЪЩЕРЯ НА КРАЛ СИГАР И КРАЛИЦА ЖЕНЕВА ОТ ИРЕЛОН, ОТПРАЗНУВА С КРАЛИЦА ЕЗМЕРИЯ ОТ ЛАСАНИЯ И КОНСОРТА Й МАРИСОЛ РИТУАЛА И ВЪЗНЕСЕНИЕТО НА ИЗБРАНИЦАТА, ОТБЕЛЯЗВАЙКИ...

Мастилото беше твърде избледняло, за да се разчете натам, но три от думите направо пулсираха върху протритата страница.

Ритуала. Възнесението. Избраницата.

Три неща, които не бяха съществували преди Възнесените да поемат властта над Солис.

Невъзможно. Той ми беше обяснил, че Възнесените основали Ритуала като способ да увеличават числеността си и да използват простосмъртните като добитък. Само че не се хранеха с всички трети синове и дъщери. Някои от тях притежаваха мистериозна черта, чрез която Исбет ги превръщаше в онези същества - Възвращенците. При всички случаи нямаше логика Ритуалът да се споменава в толкова далечни времена с почти забравени кралства. Времена, когато Възнесените още не са съществували.

Вдигнах поглед към един от избледнелите портрети. Времена, когато навярно още не е съществувал дори първият атлантиец, създаден чрез изпитанията на сродените сърца? Оставил книгата на канапето и долният ръб на халата ми зашумоли по пода, като се спуснах да търся още по-стари

регистри по рафтовете - такива, които изглеждаха пред разпадане. Взех една от древните книги и съвсем внимателно запрелиствах страниците, издирвайки нещо за Ритуала - и датите, на които е бил провеждан.

Намерих абзац с достатъчно запазено мастило, че да разчета думата „Избраница“, но това единствено ме озадачи още повече. Защото като проверих датите на раждане в другия регистър, само третите синове и дъщери на същите семейства нямаха дати на смърт, които се отбелязваха с месец, ден и възраст. И бях сигурна, че това не се дължи на съсирано от годините мастило.

- Как е възможно да е имало Ритуал? - попитах празната стая.

Единственият отговор беше Ритуалът да е съществувал и по онова време, но да е бил преустановен и дори напълно забравен до деня, в който се е родил първият атлантиец. Само това обяснение ми хрумваше, защото знаех, че *той* не би ме излъгал за това. Всеки атлантиец и вълчак, когото познавах, вярваше, че Ритуалът е творение на Възнесените.

Докато се взирах втрещено в регистъра, осъзнах, че може да е много, много по-стар, отколкото предполагах. Дори от епохата преди боговете да заспят.

Отворих устни.

- Тези регистри трябва да са...
- Стари като света и греха.

Подскочих от дрезгавия глас и стрелнах поглед към полуотворените врати. Изтръпнах, като видях прегърбена фигура, забулена в черно.

Старата жена. Вдовицата... която можеше и да не е вдовица.

- Но не и по-стари от първия простосмъртен, роден от плътта на Древен бог и огъня на дракен.

Подскочих отново. Така ли беше създаден първият простосмъртен?

Забулената глава се килна на една страна.

- Май те стреснах.

Преглътнах сухо.

- Малко. Не те чух да влизаш.

- Тиха съм като бълха, така че повечето хора не ме чуват - обясни тя и тръгна бавно напред. Сковах се. Дългите ръкави на робата ѝ покриваха ръцете ѝ, а като ме доближи, мярнах светла, сбръчкана кожа под дантеленото ѝ було. - Странно четиво си избрала за час, в който повечето още спят.

Мигнах и сведох поглед към регистъра.

- Може да се каже. - Върнах очи към нея, учудена, че така бързо скъси разстоянието помежду ни. - Знаеш ли колко са стари тези книги?

- По-стари от трона и закона - отвърна тя с крехкия си глас като скърцане на сухи клони.

Забелязах, че се олюява леко на краката си, и си спомних обноските си. Повечето хора не биха седнали в присъствието на кралица без изрична покана. Простосмъртните вероятно спазваха същия етикет и пред богове.

- Искаш ли да поседнеш? - предложих ѝ.

- Боя се, че ако седна, може никога повече да не стана.

Ако съдех по това, че гърдите ѝ едва се издужаха от въздух под широката ѝ роба, май беше права.

- Не знам името ти.

- А аз знам коя си ти, с този звезден блъсък в очите - отвърна старицата и аз се постарах да задържа лицето си

безизразно. – Веса. Така ме наричаха някога.

Някога? Устоях на импулса да протегна ръка и да я докосна, да проверя дали наистина е от плът и кост. Вместо това отворих сетивата си и усетих нещо... странно. Мъгливо. Сякаш чувствата ѝ бяха някак размътени. Но долавях бегли следи от захарна ведрост, което също ми се стори странно. Чудех се дали ми е толкова трудно да я разчета заради възрастта ѝ.

Нешо ми подсказваше, че е най-възрастният простосмъртен, когото някога бях срещала – дори най-възрастният жив простосмъртен на земята. Старостта ѝ ме навеждаше на мисълта, че е станала свидетел на много от събитията в Масен. На много от зверствата на Възнесените.

– Какво си правила в имението, Веса?

Дантелата пред лицето ѝ се полюшна леко и долових смътно познат мириз. Нешо застояло, което ми убягваше.

– Служех – отговори тя. – И продължавам да служа.

Реших, че говори за Възнесените, и потиснах внезапния си изблик на гняв. Простосмъртните не познаваха други господари. А след толкова дълъг живот под тяхната власт тя сигурно трудно щеше да се отърси от страха да не я обвинят във вероломство – да не я набележат за Покварена.

Усмихнах се насила.

– Вече не е нужно да служиш на Възнесените.

Веса ме наблюдаваше неподвижно.

– Не им служа, докато чакам.

– Тогава на кого служиш? – попитах.

– На кого другого, освен на Истинската корона на кралствата, глупаво момиче?

– Не съм нито глупава, нито момиче – отвърнах хладно,

оставяйки книгата върху масичката, сигурна, че говори за Кървавата корона.

Веса се поклони толкова треперливо, че очаквах всеки момент да се строполи на пода.

- Простете, Ваше Височество. С възрастта съм загубила смирението си.

Помълчах един дълъг момент, позволявайки на обидата да се разсее. Бях понасяла много по-тежки обиди.

- Как точно служиш на Истинската корона, Веса?

- Като чакам.

Търпението ми започваше да се изчерпва с лаконичните ѝ отговори и онези с ненужни рими.

- Какво чакаш?

Тя изправи гръб с няколко кратки, насечени движения.

- Благословената.

Вцепених се.

- Родената от жестоко злодеяние, от могъща, страховита първична сила, с кръв от пепел и лед. - Думите ѝ разтърсваха цялото ѝ тяло и караха моето да настръхне. - Избраницата, която ще възвести края и ще възобнови кралствата. Носителката на смърт и унищожение.

Вдишах рязко заради познатите думи на пророчеството. Явно го бе чула от херцога. Само така можех да си го обясня.

- Теб. - Дантеленото ѝ було пак потрепна. - Теб чакам. Смърт чакам.

Ледени пръсти се притиснаха към тила ми, сякаш ме бе докоснал призрак.

Старицата се хвърли напред и робата ѝ изплюща като гарванови криле. От черните дипли изскочи ръка. Нещо сребърно проблесна на светлината от лампата. За част от

секундата ме вцепени силен, остьр шок.

Изтрягнах се от него и скочих на крака с разпилян около бедрата ми халат. Сграбчих китката ѝ, впивайки пръсти в дебелия плат и тънката, костелива ръка отдолу.

- Ти сериозно ли? - възкликах изумено и я бълснах назад.

Веса залитна и се препъна в чаената масичка. Стовари се тежко на пода и главата ѝ се люшна рязко напред. Булото се отметна и се разпиля около нея. Бяла, изтъняла коса стърчеше на туфи от сбръчкания ѝ скалп.

- Наистина ли опита да ме наръгаш? - изумих се, докато я гледах отвисоко с разтурпяно сърце. - При положение че знаеш какво съм?

- Знам какво си.

Тя опря бледа, кокалеста ръка в пода и надигна глава.

Свещени богове, беше много стара.

От лицето ѝ не беше останало почти нищо друго, освен кожа и череп с хълтнали бузи и очи; набръчканата ѝ, провиснала плът имаше отблъскващ сивкаво-бял цвят. Тънките ѝ, безкръвни устни оголваха жълтеникави зъби, а очите ѝ... Бяха млечнобели. Отстъпих неволно назад. Как изобщо ме виждаше?

Но още стискаше тънкия кинжал, а това си беше впечатляващо на фона на крайната ѝ старост.

- Носителке - програчи тихо.

- Стой си долу - предупредих я и искрено се надявах да ме послуша.

Нещо очевидно бе повредило тежко ума ѝ - или проклетото пророчество и страхът, насаден от него, или напредналата ѝ възраст. Може би комбинация от двете. Но не исках да нараня толкова крехка старица.

Веса се изправи тромаво на крака.

- Ох, стига де - възразих.

Този път ми налетя по-пъргаво, отколкото очаквах. Богове, фактът, че изобщо успя да се изправи, отново ме впечатли.

Изплъзнах ѝ се лесно и хванах внимателно двете ѝ ръце. Опитах да не се замислям колко чупливи усещах костите ѝ и пак я бутнах надолу, този път върху канапето.

- Пусни кинжала - наредих ѝ.

- *Носителке.*

- Веднага.

- *Носителке!* - изкрещя Веса.

- По дяволите! - Натиснах съвсем леко костите на китката ѝ и тя изпъшка. Пръстите ѝ се отвориха и кинжалът тупна на пода. Тя понечи да се изправи. - Дори не си го помисляй.

- Искам ли да знам какво се случва тук? - прокънтя гласът на Киеран откъм вратата.

- Нищо. - Надникнах към него. Явно току-що ставаше, защото беше само по панталон. - Просто тази дама се опита да ме наръга.

Всяко мускулче по тялото на Киеран се напрегна.

- Това не ми звучи като нищо.

- Носителке! - изпища Веса и Киеран примига учудено. - Носителке!

- И в случай че не се досещаш, тя ме мисли за Носителката. - Сведох поглед към старицата. Почти се боях да я пусна. - Каквото и да си чула, аз не съм Носителката.

- Родена си в плащаницата на Древните - изврещя оглушително тя. - Благословена с кръв от пепел и лед. Избраницата.

- Май не те чу - отбеляза сухо Киеран.

Стрелнах му остьр поглед.

- Ще ми помогнеш ли, или просто ще си стоиш там и ще гледаш как ме овиква изперкала старица?

- Има ли трети вариант?

Присвих очи.

- Носителке! - изкрешя Веса. - Носителке на смърт и унищожение!

Киеран се завъртя в кръста.

- Наил! Трябва ни помош.

- Можеше просто да я хванеш ти - казах. - Не беше нужно да викаш и него.

- Забрави. Няма да припаря до нея. Тя е *ларуе*.

- *Какво?*

- Дух.

- Сигурно се шегуваш - измърморих, докато Веса се гърчеше в хватката ми. - Да ти прилича на безтелесен фантом?

Наил влетя в стаята и като видя пищящата Веса, забави крачка с вирнати вежди. Емил го следваше, килнал глава настрани.

- Я виж ти - коментира Емил. - Вдовицата.

- Казва се Веса и току-що се опита да ме наръга - процедих. - Два пъти.

- Това не го очаквах - подхвърли Наил.

- Не искам да я нараня - отбелязах. - Така че ще съм ви страшно благодарна, ако я отведете на някое безопасно място.

- Безопасно място? - учуди се Емил, опитвайки да надвика истеричната жена, докато двамата с Наил пристъпваха напред. - Нали каза, че се опитала да те наръга?

- Не виждаш ли колко е стара? - Приведох се назад да избегна слюнките, хвърчащи от разпенената ѝ уста. - Трябва да я затворим някъде, където да не нарани себе си или някой друг.

- В килия? - предложи Киеран, докато двамата атлантийци я откъсваха от мен. - Или пък в гробница?

Игнорирах го и се наведох да вдигна кинжала.

- Сложете я в някоя стая, която се заключва от външната страна, докато разбера коя е нейната.

- Дадено - отвърна Наил, извеждайки ридаещата жена от библиотеката.

- Дали не ни се намира намордник? - попита Емил, а Киеран отстъпи назад, за да се разминат отдалеч.

Обърнах се към него.

- Да не си посмял да ѝ сложиш намордник. - Не ми отговори, затова се завъртях към Киеран. - Шегуват се, нали?

Той ме доближи и плъзна поглед по мен.

- Трябва да я затворят в килия.

- Твърде стара е за това.

- А ти не трябва да скиташ сама. Както виждаш.

Хвърлих кинжала върху масата.

- Мога да се грижа за себе си, Киеран. - Отметнах плитката си през рамо. - Явно херцогът ѝ е промил мозъка с глупости за пророчеството.

Може би затова хората изглеждаха толкова уплашени от мен.

- Поредната причина да се движиш със стражи.

- Казах на теб, на Хиса и на всички останали, които ми го предложиха, че не искам да ме следват стражи. Ще ми напомня твърде много на... - Гласът ми загльхна и тялото ми

се напрегна. Щеше да ми напомня за Виктер. За Райлан. За него. - Ще ми напомня за времената, когато бях Девицата – изльгах.

- Разбирам те. - Киеран спря толкова близо до мен, че гърдите му докоснаха ръката ми, като сведе глава. - Но да я изпратиш в стая? Ти си кралицата, а тя току-що се опита да те наръга. Знаеш ли как биха постъпили повечето кралици?

- Надявам се, че повечето кралици биха осъзнали каквото и аз: че е най-опасна за самата себе си – отвърнах.

- Поне я изгони от имението.

- Това би било смъртна присъда. - Пльоснах се на канапето, учудена, че не се разглоби под мен. - Видя колко е стара. Едва ли ще ни беспокои още дълго. Остави я на мира, Киеран. Нямаше да говориш така, ако беше нападнала някой друг.

Той не потвърди теорията ми, което ме подразни.

- Това заповед ли е?

Врътнах очи.

- Да.

- Като твой съветник...

- Ще кажеш „Леле, каква милостива кралица има народът ни“.

- Наистина си милостива. Прекалено.

Поклатих глава и погледнах регистрите върху масата, прокуждайки мисълта за старицата.

- Знаеш ли как е създаден първият простосмъртен?

- Отново случаен, неочекван въпрос. - Той скръсти ръце, но не седна. - Първият простосмъртен е създаден от плътта на...

- На Древен бог и огъня на дракен? - довърших вместо него, изненадана, че вдовицата е казала истината.

Киеран се намръщи.

- Щом знаеш отговора, защо питаш?

- Не знаех досега. - Не ми убягваше фактът, че ме наричаха Кралицата от плът и огън, но в ума ми се бълскаха твърде много объркващи мисли, за да намеря връзката между двете неща. - Знаеше ли, че Ритуалът е съществувал преди Възнесените?

- Не е вярно.

- Напротив - настоях и му показах регистрите.

Усетих изненадата му като плисък студена вода, докато прокарваше ръка по главата си. Косата му започваше да избуява.

- Може боговете да са имали някакъв Ритуал и Възнесените да са го пресъздали.

Обмислих идеята.

- Малек е щял да знае за него. Щял е да каже на Исбет. Но дали е бил прекъснат, защото боговете са заспали?

- Възможно е.

Той скръсти ръце и огледа многозначително стаята.

- Трябва да има някаква връзка. Боговете са взимали третите синове и дъщери - напомних, загледана в книгите, - а точно те се превръщат във Възвращенци.

5

Около час след съмване на идната сутрин се разхождах сред обвитите в пълзящи растения руини на една от сградите сред боровата гора около имението Колдра. Порив на мразовития вятър прелетя покрай разрушените колони, разрошвайки снежнобялата козина на вълчака, крачещ покрай една от полусрутените стени.

Делано ме последва, като напуснах имението, и вървеше на няколко крачки зад мен, оглеждайки бдително каменните останки, унищожени или от времето, или от последната война.

Трийсет дни.

Потреперих, но не от студа. Острият прилив на болка дълбоко в гърдите ми затрудни дишането ми и се сля с почти непоносимата нужда да избягам от това призрачно място и да се върна в Карсадония. Където беше *той*. Така ми каза Десницата, а не мислех, че лъже. Как щях да го освободя, ако си стоях тук, в скелета на град, загубил някогашното си величие? В плен на отговорностите, натрапени ми от корона, която не исках?

Спуснах облечените си в ръкавица пръсти по копчетата на вълненото ми палто до последното на корема ми. Бръкнах между разкроените му половини и стиснах кесийката, вързана на хълбока ми. Дървеното конче вътре.

Мислите ми се поукротиха.

Седнах на една разрушена стена край туфите жълти диви цветя и провесих крака, съзердавайки пейзажа. Високи до кръста треволяци бяха превзели по-голямата част от пътя, водел някога до този край на града, и калдъръмът му се виждаше само тук-таме. Дебели корени се увиваха около съборените сгради, а тежките клони на гигантските борове се протягаха през разкъртените прозорци на няколкото стоящи стени. Стръкчета лавандула надничаха през захвърлени колела от карети и вятърът разнасяше сладкото им ухание.

Нямах представа на колко години беше херцог Силван, но несъмнено бе живял достатъчно дълго, за да разчисти Масен. Да се погрижи земите му да не приличат на гробище.

Избраницата, която ще възвести края и ще възобнови кралствата.

Изтръпнах от спомена за думите на Веса. Доколкото знаех, Наил и Емил не бяха намерили стаята ѝ, затова сега я държаха заключена в една през две врати от Голямата зала и ѝ носеха храна.

- Не бива да идваш тук - разнесе се дрезгав глас от някъде над мен и аз подскочих.

Не само Делано ме беше последвал. Рийвър излетя от имението и знаех, че ни следи, докато вървяхме през боровата гора. Но се носеше толкова тихо във въздуха, че бях забравила за него.

Гласът не можеше да е на друг.

Килнах глава назад и видях дракена върху плоската повърхност на една триметрова колона. Бузите ми пламнаха.

Да го видя в човешкия му облик беше достатъчно неочеквано изживяване. Но да клечи гол-голеничък над мен вече беше съвсем друго ниво неочеквано изживяване.

Рийвър беше... рус.

Сладливият му нрав някак бе създал тъмнокос образ в главата ми.

Помъчих се да не го зяпам, но ми беше трудно. За щастие, бе застанал така, че онези части от тялото му, чието разголване би се счело за неблагоприлично, бяха скрити от очите ми. Въпреки това много от жилестата му плът с цвят на пясък беше на показ. Присвих очи. По кожата му смътно се отличаваха очертанията на люспи.

- В човешкия си облик си - изтъкнах очевидното.

Завеса от дълга до раменете коса закриваше повечето черти на лицето му, освен ъгловатата му долна челюст.

- Много си наблюдателна.

Вдигнах вежди, усещайки свежия, лек като перце отпечатък на Делано в съзнанието си. Проследих уникалната ни връзка и му отворих пътя към себе си, а той веднага коментира: *Странничък е.*

Не можех да споря с това. *Сигурно и той ни мисли за странни.*

Сигурно иска да ни изяде, отвърна Делано, крачейки покрай една от колоните.

За малко да се засмее, но Рийвър каза:

- Мъчи те беспокойство. Всички го усещаме. Дори онези, които пътуват насам.

Върнах вниманието си към него. *Всички. Дракените.*

Вълчациите усещаха най- силните ми емоции благодарение на първичния *нотам*.

- И дракените ли са обвързани с мен? – попитах го, понеже Нектас ми беше казал единствено, че вече са *мои*.

- Ти си *Лиеса*. Ти ни призова. Носиш кръвта на Никтос и съпругата му. Ти си... – Рийвър се възпря. – Да, обвързани сме с теб. Учудвам се, че чак сега го разбираш.

Ъгълчетата на устата ми се извиха надолу.

- Не го разбирам чак сега. Просто не се бях... замисляла за това – скальпих. – Мога ли да общувам с вас както с вълчациите?

- Не, но както знаеш – примига бавно той, – ние чуваме и изпълняваме *волята* ти, както винаги е било с Древните.

- Но аз не съм Древна.

- Не си разумна – отвърна Рийвър и този път направо се намръзих. – Не бива да се отдалечаваш толкова от имението.

- Не съм се отдалечила.

Още надушвах дървесния пушек, примесен с аромата на лавандулата.

- Простосмъртните се страхуват от теб, както вече знаеш – продължи той и коремът ми се сви. – Страхът води до безразсъдни решения.

- Не бих допуснала никого достатъчно близо, за да ме нарани – уверих го. – Делано също.

- Ако някой иска да те нарани, не е нужно да те доближава – изтъкна той. – Както са ти казали вече, може да си трудна за убиване, но не си напълно безсмъртна. Окази жена не успя, но други може да успеят да ти навредят.

Пръстите ми спряха да чоплят нервно копчетата на палтото, а вятърът отметна косата от лицето му и най-сетне

го видях изцяло.

Притежаваше странна асиметрия, сякаш чертите му бяха събиращи от различни лица. Очите му бяха широко разположени и извити надолу във вътрешните крайчета, което му придаваше някак палаво изражение в пълен разрив с трезвия му сапфирен поглед. Пътните му устни с отчетлива форма на лък сякаш не пасваха на силната му, изсечена челюст и бледокафявите вежди, извити в сардонична, почти закачлива гримаса. Скулите му бяха толкова високи и отсечени, че хвърляха сенки под себе си. Но някак сбирщината от несъответстващи черти сработваше добре върху лицето му. Не притежаваше класическа красота, но беше толкова интересен за окото, че направо го пленяваше. Изглеждаше малко изпит, което ме накара да се зачудя дали още не се възстановява физически от дългия си сън.

Разтръсках глава, за да се изтрягна от задълбочените си мисли.

- А какво е способно да убие бог?
- Друг бог - отговори Рийвър. - Както и сенконий.

Материалът, от който бяха построени множество от храмовете и дворецът в Евемон. Никога не го бях възприемала като оръжие, докато онези скелети стражи на входа на Илизеум не размахаха остриета от сенконий срещу нас.

Точно с такова пронизаха Тауни в ужасното меле.

- През сърцето или главата - уточни той.

Веднага си спомних стрелата, която Възвращенката бе насочила към мен, но тя като че ли не вярваше, че може да ме убие със сенконий. За мой късмет.

- Какво става, ако простосмъртен бъде наръган с острие от

сенконий?

- Умира - отговори той и въздухът напусна рязко дробовете ми. - Но твоята приятелка е жива. И за това си има причина.

Рийвър очевидно ме беше слушал, когато говорех за Тауни.

- Каква причина?

- Не знам - отвърна той и аз потиснах внезапната си тревога. - Но ти си първата потомка на Древния бог на живота, най-могъщото същество на света. С времето ще надминеш дори баща си по могъщество.

Не можех да си го представя. Пък и не разбирах защо е от значение, че съм жена. Но вниманието ми се прикова към две от думите му.

Баща си.

Ирес.

И тези две думи насадиха неувереност в мен. Преглътнах и извърнах поглед. Облекчението ми, след като научих, че Малек не ми е баща, беше краткотрайно. Защото баща ми беше пещерна котка, която бях виждала като дете и насекоро в Дъбов проход, в замъка Червена скала. Но единственият баща, когото си спомнях, беше Леополд. Гневът забучава в кръвта ми, смесвайки се с етера и стопляйки онези студени кухини в мен. И него щях да освободя.

- Откога държат Ирес в плен?

- Напуснал е Илизеум, докато ние сме спели. Събудил е един от дракените, за да го придружи. - Рийвър стисна челюсти и отправи поглед напред. - Не знам кога е заминал и накъде. Разбрах за него преди осемнайсет години, когато Древният се разбуди.

Свъсих вежди, а Делано седна до мен.

- Защо се е събудил Никtos?

Рийвър завъртя глава към мен. Свръхярките му очи ме смущаваха дори от такова разстояние.

- Заради твоето раждане. Усетил го е.

Това не го знаех.

Той върна поглед към небето.

- Тогава научихме, че и Малек, и Ирес вече ги няма. Както и... Джад.

Отне ми секунда да осъзная, че говори за Джадис - дъщерята на Нектас.

Мускулите по раменете му се напрегнаха.

- Не знам защо Ирес я е взел със себе си. Беше дете, когато ние заспахме. А когато я е събудил, е била неопитна. Светът е бил опасно място за нея.

Изпитах странна нужда да защитя мъж, когото не познавах.

- Може би той не е предполагал, че ще е опасно за нея.

Рийвър изпуфтя и можех да се закълна, че от устата му излязоха тънки струйки пушек.

- Според мен... според мен е усетил, че нещо се е случило с брат му, и е тръгнал да го търси. Загубихме Малек дълго преди да осъзнаем - обясни той, както и Нектас преди него. - Но Малек беше брат близнак на Ирес. Като малки толкова си приличаха, че никой не можеше да ги различи. С възрастта започнаха да се проявяват разлики. - Загрубелият му от неупотреба глас стана отнесен. - Ирес винаги постъпваше предпазливо и съобразително, докато Малек беше безразсъден и рядко се замисляше какво може да предизвика с постъпките си. На Ирес му харесваше да живее в Илизеум, но на Малек му омръзваше и често посещаваше света на простосмъртните, докато божествата градяха бавно Атлантия.

Тъй като и двамата с Ирес бяха родени в тези земи, той можеше да идва тук, макар и с известни ограничения. Колкото по-дълго се задържаше, толкова повече отслабваше силата му. Но е избрал да остане, макар и знаейки какво ще е принуден да прави, за да запази силата си.

Това отслабване вероятно обясняваше защо между Малек и вълчациите не бе съществувал първичният *нотам*, който проявяваха с мен.

- Как е поддържал силата си?

- Трябвало е да се храни, *Лиеса*. - Рийвър ме погледна с вдигната вежда. - Трябвало е да се храни *често*. Всяка кръв е удачна за бог или Древен, била тя от простосмъртен, атлантиец или друг бог. - След кратка пауза добави: - От вълчак. Само не и от дракен. Никой не може да се храни от дракен.

Изненадата ми се сля с тази на Делано. Атлантийците можеха да пият кръвта на простосмъртните, но тя не им действаше никак. За божовете и Древните обаче светът явно беше един огромен бюфет. А това говореше, че...

Трябваше да се храня.

- Знаеш ли... - Преглътнах сухо. - Знаеш ли колко често?

- Вероятно по-рядко от Малек, след като достигнеш пълното си могъщество. Освен ако не си ранена. Дотогава обаче ще трябва да поддържаши силите си.

- Почакай. Аз се Възнесох...

- Да, знам. Благодаря, че ме информира - прекъсна ме той и аз присвих очи насреща му. - Но още не си минала през Отсяването.

Делано килна глава и имах чувството, че мозъкът ми направи същото.

Способностите ми се променяха през последната година и навлизах във възрастта на Отсяването. Някога умеех единствено да усещам – да *вкусвам* – болката на другите. Тази дарба обаче се развиваше и вече можех да чета всякакви емоции. Умението ми да облекчавам болката на други хора също се променяше и вече можех да лекувам травми. Но след като... той ме спаси, дарявайки ми от кръвта си – Възнасяйки ме, – успях да върна онова момиче от света на мъртвите. Затова си мислих, че Отсяването вече се е състояло.

- Откъде знаеш?
- Бих го усетил – отговори той, сякаш това обясняваše всичко.

Въсьност не обясняваše нищо, дори защо бях различна от Малек. Но тези въпроси бяха засенчени от прозрението, че трябваše да се храня. Още не бях изпитала нужда. И не знаех какво ще правя, ако я изпитах, преди да освободя... него. Това беше поредната мисъл, с която избягвах да се тормозя.

Делано побутна отпуснатата ми ръка с муцуна. Пресегнах се и го погалих леко по врата. Прииска ми се да не носех ръкавици, за да докосна козината му, по-гъста и мека дори от тази на Киеран.

- Защо не мога да се храня от дракен? – попитах и чак тогава се замислих дали въпросът не е груб.
- Защото нашата кръв прогаря вътрешностите на повечето същества. Дори на Древните.

Аха.

Ясно.

Отърсих се от тази смущаваща мисъл.

- Какво може да отслаби силите на бог? Освен тежка

травма?

Рийвър пак килна глава.

- Май не знаеш много за себе си, а?

Сбърчих устни.

- Е, съвсем наскоро разбрах, че съм богиня, и за твоето сведение не съм заобиколена с божове, готови да ме образоват. Няма дори книги по темата.

Той се изкашля важно, сякаш това не бяха задоволителни оправдания.

- Повечето травми само ще изтощят тялото ти, стига да не са прекалено сериозни. Но после ще започнеш да губиш сили по-бързо. Честата употреба на силата на божовете също може да те изтощи, ако не си преминала през Отсяването. Което още не се е случило, както ти казах.

Делано присви уши. *Това не звучи добре.*

Вярно. Когато използвах етера, се биех като бог, но ако това отслабваше силите ми... Коремът ми натежа.

- Не знаех.

- Каква изненада!

Дори Киеран би се впечатлил от сарказъма в гласа му.

- Как ще разбера, че съм преминала през Отсяването?

- Ще разбереш.

Устоях на внезапния импулс да грабна някой камък и да го запратя по него.

- Какъв е смисълът да притежавам такава сила, щом самата тя ме изтощава?

- Нужно е равновесие, *мея Лиеса* - отговори той и аз мигнах учудено. Не бях очаквала да ме нарече „кралице моя“ като вълчациите. - Дори ние имаме слаби места. Огънят, който бълваме, е етерът на Древните. И той ни уморява. Забавя ни.

Дори Древните са си имали своите ограничения. Слабости. Само един от тях е всесилен.

Никтос.

Само той можеше да е всесилен.

- Доколкото си спомням, употребата на етера отслабва в различна степен различните богове - продължи той. - Но както вече казах, ти носиш силата на Древните. Предполагам, че силите ти ще се изтощават по-бавно, но ще разбереш, когато стигнат дъното. - Той обърна глава към лагера. - Вълчакът ти идва.

Усетих захарен прилив на хумор от Делано. Надникнах през рамо и видях далечна фигура да броди сред рухналите камънacci и високата трева.

- Ако говориш за Киеран, той не е мой вълчак.

Вятърът повдигна няколко кичура от косата на Рийвър, разкривайки безизразното му лице.

- Не е ли?

- Не. - Направих се, че не чух тихото изпърхтяване на Делано, и станах от моята колона. - Никой от вълчаците не е мой. - Вдигнах поглед към него. - Те принадлежат само на себе си. Същото важи за теб и другите дракени.

Той се замисли за момент, после каза:

- Звучиš почти като... *нея*.

Забелязах, че тонът му омекна и отворих сетивата си към него. И този път не усетих нищо. Етерът зажужка в гърдите ми и ми отне същото усилие, както да не го замеря с камък по-рано.

- Съпругата на Никтос?

Той се усмихна за момент и - свещени богове! - лицето му направо се трансформира. Мразовитите му, празни черти се

изгубиха и видът му премина от уникален и притегателен в нещо зашеметяващо, неземно красиво.

- Да. Много ми напомняш на... съпругата на Никтос.

Каза го с доста особен тон, но си спомних думите на Нектас. Не правех всичко това само заради *него*.

- Тя наистина ли ще се събуди, когато Ирес се завърне?

- Да.

- Какво означава това за другите богове?

За *нас*, прииска ми се да добавя, но не бях сигурна дали искам да узная отговора точно в момента.

- Предполагам, че рано или късно ще се събудят.

Питах се какво ли общо има събуждането на съпругата на Никтос с другите богове. Или просто всичко опираше до Никтос - може би ако съпругата му спеше, той искаше да остане с нея, поради което пък и останалите богове спяха. Освен това ми омръзваше да я наричам съпругата на Никтос.

- Как се казва?

Усмивката му посърна, чертите му се изостриха и той впи укоризнен поглед в мен от пиедестала си.

- Името ѝ е сянка в жарта, светлина в пламъка и огън в плътта. Древният бог на живота ни е забранил да изричаме и пишем името ѝ.

Заля ме недоумение.

- Що за собственическа приумица?

- Не разбираш. Изрече ли някой името ѝ, звездите ще паднат от небето и планините ще се срутят в океана.

Вдигнах бавно вежди.

- Не драматизираш ли малко?

Рийвър си замълча. И се изправи толкова рязко, че нямах възможност да извърна поглед. За щастие, не видях нищо

непозволено, защото по цялото му тяло изригнаха сребристи искрици. Той скочи от колоната и се преобрази. С увиснала уста видях как се образуват дългата му, шипеста опашка и лилаво-черните му люспи. Плътни, ципести криле се разгърнаха от блещукащата светлина и за миг запризиха убитото сияние на слънцето. За броени секунди във въздуха високо над нас закръжа дракен.

Познатото свежо, леко като перце чувство докосна мислите ми, докато се взирах в небето. *Както вече казах и вероятно ще го повторя много пъти*, разнесе се тихо гласът на Делано, странничък е.

- Да - провлачих аз. - Но какво мислиш за предупреждението му? Какво щяло да се случи, ако изречем името на съпругата на Никтос?

Не знам, отвърна той, като тръгнахме обратно през руините. Възможно ли е да е чак толкова могъща? Колкото самия Никтос? Защото така прозвуча.

Наистина така прозвуча, но никой не беше по-могъщ от Никтос. Нито дори равен по сила. И това със сигурност важеше за съпругата му. Колкото и да не ми харесваше да мисля така.

С Делано прекосихме руините през избуялите треви и нащърбени камънаци, отправяйки се към малката групичка, запътила се към нас - Емил, тъмнокосият Пери, чиято кожа блестеше в топло кафяво под слънцето, процеждащо се през боровете, и Киеран. Само вълчакът не носеше броня от злато и стомана, защото си имаше своите... причини.

Киеран държеше нещо в ръце. Малка кутия. Докато вървяхме към тях, Рийвър кацна сред дивите цветя, разтърсвайки близките порутени стени. Рогатата глава се

завъртя към приближаващата група. Емил и Пери имаха благоразумието да го заобиколят отдалеч, а Киеран напълно го игнорира.

Разбрах, че се е случило нещо, в мига, в който видях напрегнатите линии около устата на Киеран, но не долових нищо от него.

Криеше емоциите си, а това не беше нормално.

Огледах по- внимателно другите. Емил не беше с обичайната си полудива усмивка и в златистите му очи го нямаше познатия шеговит блъсък. Пери изльчваше тръпчиво неспокойство. Когато Емил не спря, за да изпълни обичайния си артистичен поклон, тревогата ми се устрои.

Надникнах отново към кутията и всичко в мен забави ход. Сърцето ми. Дишането ми. Дървената кутия беше с дължината на кинжала ми, но украсена с кървавочервени рубини.

- Какво е това?

- Кралски страж го донесе до Превала на Масен - обясни Емил, стиснал дръжката на меча си толкова силно, че кокалчетата на пръстите му бяха побелели. - Дойде сам. Каза, че пътувал денонощно от столицата дотук. Само с това ковчеже. Било за кралицата на Атлантия от кралицата на Солис.

Тилът ми се напрегна.

- Как е разбрала, че сме тук? - Застрелках поглед помежду им. - Невъзможно е новината да е стигнала до Карсадония толкова бързо.

- Добър въпрос - каза Киеран. - Нямам представа как е разбрала.

Но ето че знаеше.

Върнах поглед към кутията.

- Къде е кралският страж?

- Мъртъв е. - Нещо ледено придвижаваше остатъчния шок на Емил. - Веднага щом ни предаде посланието, преряза собственото си гърло от ухо до ухо. За пръв път виждам такова нещо.

- Това не вещае нищо добро. - Кожата ми настръхна, докато оглеждах дървената кутия. Подарък ли съдържаше? - Отворихте ли я вече?

Киеран поклати глава.

- Стражът каза, че само твоята кръв можела да я отвори.

Сбърчих чело, а Рийвър проточи врат да види отблизо ковчежето в ръцете на Киеран.

- Явно е говорел за стара магия. Магията на Древните. - Красивото лице на Пери беше обтегнато от напрежение. - С нея човек може да създаде заклинания, откликуващи единствено на определена кръв. Такава магия може да се използва за какво ли не.

- Със същата създадени гирмите - напомни ми Киеран.

Едва не изтръпнах при мисълта за безликите същества, сътворени от етер и пръст. Незримите ги бяха създали, но сега ставаше пределно ясно, че Кървавата кралица е опознала старата магия и знае как да впряга енергията на Древните, сътворила тези земи и витаеща навсякъде по тях.

Мускулите ми се напрегнаха още повече, докато се взирах в кутията. Малек навярно бе владял изкусно древната магия, забранена в наши дни.

- Какво да правя? Да си прережа някоя вена ли?

- Хайде да не прерязваме вени - посъветва ме Киеран.

- Капка или две от кръвта ти вероятно ще са достатъчни -

каза Пери, а Делано се появи между нас и се отърка в крака на атлантиеца.

Пери се пресегна надолу и го погали по гърба.

- Откъде знаеш толкова много за магията на Древните? - попитах, посягайки към кутията.

Киеран я стисна, сякаш не искаше да ми я дава. Вдигнах очи към неговите и отворих сетивата си. Този път усетих нещо от него. Нещо стипчиво в дъното на гърлото ми. Безпокойство. Един мускул в челюстта му се стегна, преди ръцете му да пуснат изненадващо леката кутия.

- От баща ми - отговори Пери и в главата ми изникна образът на лорд Свен. Обърнах се, търсейки равна повърхност, на която да оставя кутията, и намерих част от стена, висока до кръста ми. - Магията на Древните го влече открай време и колекционира четива за нея. - Пери се засмя дрезгаво. - Ако прекараш малко повече време с него, несъмнено ще започне да ти обяснява, че някога имало заклинания, носещи богата реколта или обилен дъжд.

- Опитвал ли е да използва старата магия?

Оставил кутията върху най-плоския участък на порутената стена.

- Не, Ваше Височество.

Въздъхнах треперливо и го погледнах.

- Не е нужно да ме наричаш така. Приятели сме.

- Благодаря, Ваше... - Спря се с лека усмивка. - Благодаря, Пенелафи.

- Поли - прошепнах разсеяно.

- Поли - повтори Пери и кимна. - Та, баща ми не би посмял да разгневи Араите и дори спящите богове, използвайки такава магия.

- Арайте? - Само след секунда обликът на жрица Аналия и дебелата книга със заглавие „История на Войната на двамата крале и кралство Солис“ ми напомниха кои бяха. - Съдбите.

- Да - потвърди Пери.

Веднъж с Тауни си говорихме за тях и цялата идея някакви същества да виждат или контролират живота на всеки от нас ни се струваше съвършено невероятна. Но по онова време не вярвах и в Оракули и пророчества.

Върнах поглед към кутията.

- Познанията на лорд Свен по темата може да са ни полезни. Чакаме го да пристигне с Валин, нали така?

- Да.

Киеран пристъпи към мен и земният му мирис ме обгърна, напомняйки ми за гората между замъка Тиърман и градската библиотека.

- Не съм сигурен, че е добра идея, Попи. - Докосна ръката ми. - Кой знае какво има в тази кутия.

- Едва ли е затворила отровна змия вътре - отвърнах.

Свалих ръкавицата от лявата си ръка и я пъхнах в джоба на палтото си.

- Може да е сложила какви ли не отровни неща вътре - настоя тихо Киеран. - Тази работа не ми харесва.

- И на мен, но... - Обърнах лявата си ръка с дланта нагоре, показвайки златната завъртулка. Брачният белег. После извадих кинжала си от ножницата му. - Трябва да знам. - Погледнах го в очите и прошепнах: - Трябва.

Той стисна устни, но кимна. Рийвър ни доближи, за да гледа, и сянката му ни обгърна. Прокарах върха на острието през палеца си и кървавият камък проблесна в тъмночервено. Стиснах зъби от кратката, щипеща болка. От раната шурна

кръв и аз прибрах кинжала в ножницата.

- Къде да сложа от кръвта си? - попитах, вдигнала учудваща стабилната си ръка.

- Предполагам върху ключалката в средата - каза Пери, пристъпвайки към мен.

Намазах с кръвта си малката метална ключалка - без дупка за ключ. После отдръпнах ръката си и зачаках.

Нищо не се случи.

Пери се приведе напред.

- Пробвай да...

Тогава *нещо* се случи.

Бледа червеникавочерна сянка се просмука изпод затворения капак на ковчежето. Емил изруга... или се замоли на някой бог. Не можех да преценя. Той скочи напред, а Киеран стрелна ръка пред мен, сякаш се канеше да ме отблъсне назад, но трепкащата сянка бързо изчезна. Ключалката щракна и капакът се откряхна. Атлантиецът спря на място.

Коремът ми пропадна. В дъното на ума си осъзнах, че преди година подобна гледка би ме накарала да отстъпя назад и да се замоля на божове, за които тогава не знаех, че още спят. Посегнах към кутията.

- Внимателно - предупреди ме тихо Киеран, следвайки ръката ми със своята.

Имах чувството, че ако отвътре наистина изскочеше отровна змия, Киеран щеше да я улови с голи ръце.

А аз щях да се разпища.

Вдигнах бавно капака. Отвътре ме посрещна възглавничка от пурпурен сатен, в чийто център...

Отдръпнах рязко ръка и залитнах назад. Леден шок обля

гърлото ми. Никой не проговори. Никой не помръдна. Дори Киеран, който се взираше в кутията с протегната ръка. Дори аз.

Сърцето ми затуптя бясно. Дъхът ми се учести. Ръката на Киеран затрепери и се сви в юмрук.

Брачната халка, изкована от лъскаво злато в Края на Слеса, блестеше също като моята.

ЗА ВЕЧНИ ВРЕМЕНА.

Посланието бе изсечено и на двете. Не ги бяхме сваляли от церемонията.

И тази още не беше свалена, защото си стоеше на пръста, на който я бях сложила.

6

Това беше *неговата* халка.

Това беше *неговият* пръст.

Това беше част от *него*.

Киеран се хвърли напред и тресна капака, но аз продължавах да виждам нещото вътре. *Никога* нямаше да спра да го виждам. Дори да живеех хиляди години. Нямаше да го забравя.

Пронизителни воеве отекнаха откъм вътрешността на Масен, разбивайки потресеното мълчание. А аз не можех да откъсна поглед от украсената с рубини кутия. Някой каза нещо, но не разбрах какво. Шок и горчив ужас се притискаха към вибриращата ми кожа. Нямах шанс да потисна сетивата си. Леденото ми недоумение и режещата болка се бълснаха в тези на околните, ала нещото под агонията направо ме задушаваше – киселият въртоп на вината ми. Моята вина.

Аз му го бях причинила.

Моето послание бе разгневило Кървавата кралица. С моята ръка бях отсякла главата на крал Жалара. Моите действия бяха подтикнали Кървавата кралица към нейните. Бях

рискувала с убеждението, че няма да му посегне. Защото се нуждаеше от него. Само че бях грешала.

Аз му бях навлякла такава участ.

Пукнатината в сърцето ми се разшири и зейна като грамадна пропаст. Етерът се изля от нея, напоен с грохотен гняв и неутешима агония. Нажежената енергия избухна във въздуха около мен. Древната сила се надигна от болката ми с абсолютна, гибелна мощ. Сребристобяла аура се разля в ъгълчетата на полезрението ми, лумна ярка светлина и...

Струйки тъмно сияние запулсираха в сребристата аура, докато етерът се разгръщаше около мен. Светлина, пронизана от сенки, се струпваше малко над земята, кипеше около глазените ми.

Делано забута Пери назад - *надалеч* от мен, после приклекна с присвити уши. Рийвър проточи врат към небето и издаде странен, пресеклив звук.

В съзнанието си усещах, че ги беспокоя - че суревата ми болка призовава вълчациите. Може би дори ги плашех, а не исках. Но...

Виждах единствено халката му - *пръста* му в кутията.

Потреперих и от онази студена кухина в гърдите ми се изсипа ледена, мъстителна ярост.

Превърнах се в ярост.

Вече не бях Попи.

Не бях някогашната Девица и настоящата кралица на Атлантия.

Нямаше да чакам повече. Нямаше да планирам далновидно. Нямаше да се колебая и да умувам. Щях да разрушава Солис, да помета цялото кралство като напастта, която беше тя. Нямаше да подмина нито един град. Щях да

раздера Кървавата гора, за да намеря безценната Малек и да я изпращам *нейния* възлюбен на малки *парченца*. Няма да намери спасение от мен. Няма да намери убежище.

Щях да унищожа и кралството ѝ, и *нея*.

Обърнах се сковано и разперих широко пръсти, тръгвайки към името Колдра - към Дъбов проход на хоризонта. Високите треви и стръковете лавандула се разгръщаха пред мен, отдръпваха се. Боровете се тресяха.

- Попи! - изкрешя някой и аз завъртях рязко глава към звука.

Вълчакът спря на няколко крачки от мен и ме загледа с изцъклени сини очи. Зениците им вече не бяха черни, а грееха в сребристобяло.

- Къде отиваш?

- В Карсадония - отвърнах с глас, затлачен от пушек и сенки. Изпълнен със смърт и огън. - Ще отрежа всичките ѝ пръсти един по един. Ще я одера жива. - Трепетно очакване погали кожата ми. - После ще изтръгна езика и очите ѝ.

- Страхотен план. - Тонът на Киеран се беше променил. Той направи още крачка към мен. - И искам да съм до теб, докато го осъществяваш. На драго сърце ще ти съдействам.

- Помогни ми тогава.

Гласът ми... *пълзеше* по вятъра, носеше се надалеч, докато забулена в сенки светлина се гърчеше по земята. Пъргави тъмни силуети препускаха към нас през високия треволяк и цветята. Вълчаците. И те щяха да залеят градовете в море от нокти, зъби и смърт.

- Всичките можете да ми помогнете.

- Не можем - каза Киеран с изпъкнали сухожилия по врата. - И ти не можеш. Не можеш да го направиш.

Спрях. Всичко спря. Лекото треперене под краката ми. Вълчациите. Вперих поглед в този пред мен.

- Не мога ли?

Той поразтегна врата си наляво и надясно, дишайки дълбоко.

- Не, не можеш.

Килнах глава.

- И ти ли ще ме спреш?

Сух смях разтресе тялото му.

- Няма, много ясно. Но ще опитам. Защото не мога да ти го позволя.

Той се приближи с безразсъдна смелост. С безразсъдна *преданост*. Защото не беше просто някой си вълчак. Свих пръсти в юмруци и се помъчих да съсредоточа вниманието си в него, в думите му. В това колко ми беше скъп. Съветник. Приятел. Още по-близък през последните седмици.

- Знам, че страдаш. Че си бясна. Боиш се за Кас...

Сребристите сенки запулсираха около мен. *Kas*. Той обичаше да го наричам така. Беше ми казал, че само най-близките му хора го наричали така. Това име му напомняло, че е личност. Изтръпнах и задната страна на гърлото ми пламна от ярост, чувство на вина и агония.

Киеран вече беше в обсега ми, на броени сантиметри от вихрещата се сила, която бълвах. Видимо напрежение обтягаше лицето му.

- Искаш тя да си плати за стореното. И аз искам. Всички го искаме. Но постъпиш ли така, явиш ли се някъде в този вид, ще умрат хора. Невинни хора, на които искаш да помогнеш. Хора, които Кас иска да защити.

Огнена болка стегна гърдите ми. *Kas*. Кой щеше да защити

него? Никой. Нова тръпка се спусна през тялото ми и се вля в земята. Боровете се затресоха още по-силно.

- Не ме е грижа.

- Глупости. Грижа те е. Кас го е грижа - настоя Киеран и нещо в мен подскочи. Не от името му, а от истината. - Точно това се опитвахте да избегнете и двамата. Точно затова си имаме планове. Постъпиш ли така, онези, които не убиеш, ще се ужасят от теб. От всички нас. Само да те видят сега, повече никога няма да те възприемат като нещо различно.

Надникнах надолу към виещите се сенки и светлината, танцуваща по кожата ми. *Вътре* в кожата ми. Следващата ми гълтка въздух беше твърде плитка.

- Тя го е *наранила*.

- Знам. Богове, знам, Попи. Но ако изпълниш заканата си, никога няма да има мир - програчи той през стиснати устни. - Дори да унищожиш Кървавата корона и да сложиш край на Ритуала, ще се превърнеш точно в онова, от което и простосмъртните, и атлантийците се боят, и никога няма да си го простиш.

Не усетих страх в него, като вдигна ръце и ги потопи непоколебимо в пулсиращата аура около мен. Нещо меко и сладко разцъфна в дъното на гърлото ми, облекчавайки паренето там. Етерът се плъзна нагоре по ръцете му, а той долепи длани до бузите ми - до нащърбения белег по лявата.

Ръцете му... трепереха.

- Чувствата ти са твои, но намеренията ти не са. *Нейни* са. Кървавата кралица би постъпила така. И би искала ти да постъпиш така. Но ти не си като нея.

Изобщо не бях като нея.

Не бях безмилостна и садистична. Не извличах удоволствие

от чуждата болка. Не изпадах в гневни изблици...

Всъщност често изпадах в гневни изблици, но не от злоба. Аз не бих подхожда като нея: не бих насочила всичката си болка, след като е загубила Малек и сина им, всичката си омраза към някогашната кралица на Атлантия, не само към синовете на Елоана, но и към цялото кралство.

А точно това бях на път да направя. Да оставя само гробища след себе си. И нямаше да съм като майка си.

Щях да бъда много по-страшна.

Ръцете на Киеран продължаваха да треперят. Цялото му тяло се тресеше, сякаш земята го клатеше. Но идваше от него.

Тревогата ме накара да преборя свирепия прилив на емоции.

- З-зашо трепериш? Боли ли те?
- Не. Заради... заради *нотама* е - процеди той. - Кара ме да се преобразя. Боря се с него.

Претърсих с поглед обтегнатите линии на лицето му.

- Защо те кара да се преобразиш?

Той се засмя стегнато.

- Важно ли е точно в момента? - Поклати леко глава. - Защото в този облик мога да те защитавам по-добре. И да, знам, че не се нуждаеш от закрила, но *нотамът* разпознава емоциите ти като... сигнал за тревога. И... не знам още колко ще мога да му се съпротивявам.

Стрелнах поглед през рамото му към силуетите на множеството вълчаци сред треволяка. Не вярвах всичките да са били във вълчия си облик, когато са ме усетили. Връзката ни ги бе принудила да се преобразят.

Аз ги бях принудила и от това ми се повдигаше.

Студена пот обля кожата ми, потушавайки огъня. Затворих очи. Контрол. Трябаше ми контрол. Нищо не заплашваше мен. Заплашен беше *той*. Амокът ми по никакъв начин нямаше да му помогне и Киеран беше прав. Повтарях си го отново и отново. Не бях отдала последните седмици на планове как да предпазя народа само за да отнема хиляди, ако не и милиони животи в пристъп на ярост.

Аз не бях такава.

И не исках да ставам такава.

Разтресох се силно, после вибрациите в гърдите ми стихнаха и кожата ми спря да жужи. Гневът си оставаше, заедно с чувството на вина и болката, но всепогълщащата нужда от възмездие гаснеше постепенно, потъвайки в онези студени кухини в мен, където се боях, че може да загнис.

- Всичко е наред - каза Киеран и ми отне известно време да осъзная, че не говори на мен. - Просто ни оставете насаме за малко, става ли?

След миг се доближи до мен, опря длан в тила ми и ме накара да отпусна глава върху гърдите му. Не се съпротивлявах, приветствайки топлината му и познатия му земен мирис. Заговори ми за кутията, за съдържанието ѝ. Накрая се прокашля и добави:

- Не казвай на никого за нея. Не е... не е нужно.

Някой се приближи и Киеран дръпна дланта си.

- Благодаря ти - пророни *той*.

В последвалата тишина плясък на криле довя лавандулов аромат. След няколко секунди нещо се докосна до краката ми. *Делано*. Стиснах още по-силно парещите си очи. Исках да му се извиня, ако го бях разтревожила или уплашила, но не успях да изрека думите през буцата в гърлото ми. Киеран

опря брадичка във върха на главата ми. Тишината се проточи.

Накрая Киеран прошепна:

- Поуплаши ме, Попи.

Гърдите ми се свиха.

- Съжалявам. Не беше нарочно.

- Знам. - Гърдите му се надигнаха до моите. - Не се уплаших от теб. Уплаших се за теб - поясни той. - За пръв път... за пръв път виждам такова нещо. Сенките в етера... А гласът ти? Промени се. Както когато говореше с херцог Силван.

- Нямам представа какво ми се случи.

Преглътнах тежко.

- Способностите ти още се развиват. Растат - обясни той и ме подсети за думите на Рийвър.

Дали тези сенки в етера бяха нова проява на дарбата ми, защото все още минавах през Отсяването? Нямах представа. А в момента нямах и енергия да размишлявам върху това.

- Знаеш, че е жив - каза Киеран след няколко секунди и мислите за изменящите ми се способности се изпариха. - Белегът още го има на дланта ти. Жив е.

Вдигнах лявата си ръка и я притиснах към гърдите му.

- Но тя...

Не можех да довърша.

- Той е силен. Много добре знаеш.

Богове, знаех. Но това нямаше да му спести изтезанията.

- Сигурно страда ужасно, Киеран.

- Да, но ще го преживее. Сигурен съм. И ти ще го преживееш. - Ръката му се впи в хлабавата ми плитка. - Той още е твой. И ти си негова.

Сълзи прогориха гърлото ми, очите ми.

- Завинаги - прошепнах дрезгаво. Поех си дълбока, успокоителна глътка въздух. - Благодаря ти, че... че ме спря.

- Не е нужно да ми благодариш.

- Напротив. - Вдигнах глава и ръката му се спусна към средата на плитката ми. - И съжалявам, че те притесних. И всички тях. Просто... загубих контрол.

- Всеки би загубил контрол на твоето място, Попи. - Киеран отлепи ръката си от мен и притисна нещо хладно и твърдо в лявата ми длан. Дъхът ми пресекна, защото знаех какво е. - В случай че си забравила, каквото и да му причиняват, Кас никога няма да съжали за избора си.

Опитах се да преглътна отново, да възпра надигащите се думи, но не успях.

- Знам. И се разкайвам всеки път, когато...

Съкрушителната печал изплува отново, отнемайки дъха ми. Едва удържах да не се срутя под тежестта ѝ и да позволя на гнева и агонията да ме превземат отново. Да обезумея и да предам цялата си агония на всеки, изпречил се на пътя ми.

И да освобождавам болката си, докато в тялото му не останеха само кости и кръв.

- Защо го е направил, Киеран? Защо? - прошепнах с пресеклив глас.

Киеран стисна ръката ми.

- Знаеш защо. Поради същата причина, поради която и ти би го направила, ако някой нараняващо него.

Богове, наистина знаех. Пак затреперих. Щях да направя всичко. Защото го обичах. Защото беше мой, а аз - негова. Моята половинка. Част от мен, макар и да не изричах името му от седмици насам. Не смеех дори да си го помисля, защото болеше ужасно.

Но името му беше любов.

Могъщество и сила.

И никога нямаше да ме прекърши.

Кастайл. Немощна въздишка излетя от гърдите ми. *Кастайл.* Заповтарях името му в съзнанието си. *Кастайл Хоуктроун Да'Ниър.* Имах чувството, че онази стрела разкъсва отново гърдите ми, но повтарях името му, докато не спря да предизвиква писъци у мен. Докато не смогнах да кажа на глас:

- Кастайл не е загубен.

- Не. Не е - съгласи се Киеран и пусна ръката ми.

Отворих бавно юмрук. Неговата... халката на Кастайл лежеше в дланта ми, непокътната и красива. Без нито капка кръв. Емил или Пери я бяха избърсали, след като я бяха извадили от кутията.

- Какво направиха с...

Нямах сили да го изрека на глас.

- Ти решаваш - отвърна пресипнало Киеран. - Можеш да го изгориш или да го погребеш. Или да го оставиш на някого от нас. Не е нужно да го виждаш пак. Наистина, Попи.

Не исках да го виждам отново. Това само щеше да ми донесе още болка. Вдигнах поглед към Киеран и усетих, че пак е заключил емоциите си. Знаех, че го прави, за да не добавя своята тъга към моята.

Киеран беше... безкрайно мил.

- Изгорете го - насилих се да кажа. - Но не ти. Не искам да го виждаш пак.

Той вдиша рязко и кимна.

Стиснах халката. За вечни времена.

- Имаше ли друго в кутията?

- Картичка.
- Успя ли да я прочетеш?
- Да.
- Какво... - Стомахът ми се сви болезнено. - Какво пишеше?
- Че съжалявала за болката, която ти е причинила.

Имаше нещо толкова съркано в нея. Но веднага разбрах какво трябва да направя. Какъв трябва да е следващият ми ход.

Зашото не можех да чакам повече.

Следващата ми глътка въздух беше по-свободна.

- Плановете ни са важни за Солис и Атлантия. - Трудно ми беше да изрека следващите думи, но бяха самата истина. - По-важни от... двама ни с Кастийл.

Киеран си замълча, ала знаех, че е съгласен. Дори Кастийл да стоеше до мен сега, Кървавата корона пак щеше да съществува. Ритуалът щеше да се провежда. Деца щяха да бъдат изтръгвани от семействата си - или за да ги Възнесат, или за да ги използват като добитък. Невинни хора щяха да загиват. Атлантия щеше да страда от недостиг на земи и ресурси.

Всичко това бе по-важно от нас.

Кървавата корона трябваше да бъде унищожена.

Притиснах халката към гърдите си и вдигнах очи към Киеран.

- Но Кастийл е по-важен за мен. Съзнавам, че е грешно. Съзнавам, че не бива да размишлявам така, камо ли да го изричам на глас, но това е истината.

Киеран продължаваше да мълчи и стоеше неподвижно като статуя.

- Тя няма да го освободи. - Лек полъх на вятъра развя пред

лицето ми няколко кичура, изхлузили се от плитката ми. - Ще го нарани отново. - Онзи гняв лумна в мен, заплашвайки отново да ме възпламени. - Знаеш, че в момента може да му прави какво ли не. Знаеш как му се е отразило миналия път.

Той стисна челюсти.

- Знам.

- Не мога да ѝ позволя да го измъчва още седмици и месеци. А толкова време ще ни е нужно да преведем атлантийските войски през Солис. Кастийл няма да издържи. Ние няма да издържим.

Киеран се взираше в мен.

- Знам какво си мислиш. Искаш да отидеш в Карсадония.

- След като превземем Дъбов проход – поясних. – Кървавата корона трябва да бъде унищожена, и то по правилния начин. Трябва да съм тук, за да убедя Валин и генералите в правотата на плана ни. Не мога да оставя нещата недовършени.

- А после?

- После заминавам за Карсадония, а ти ще поведеш войските към другите градове.

- А ако те заловят?

- Готова съм да поема този риск. Ще се справя. Исбет не ме иска мъртва – изтъкнах. – В противен случай вече да ме е убила. Нужна съм ѝ, за да... за да контролира Атлантия. Затова трябва да действам така.

Киеран скръсти ръце пред гърдите си.

- Съгласен съм.

Вирнах учудено вежди.

- Наистина ли?

- Да. Наистина трябва да освободим Кас, но виждам един

проблем в плана ти. Всъщност - намръщи се той - виждам много проблеми. Но да започнем с това, че вероятно планираш просто да се изтъпанчиш пред Превала на Карсадония.

Отворих уста и бързо я затворих. Знаещият му поглед успя да ме смути.

- Нямам намерение просто да се изтъпанча пред Превала. Не съм толкова глупава, Киеран.

- Глупава си, ако си въобразяваш, че няма да тръгна с теб - изстреля той. - Изключено е да те пусна в Карсадония сама.

- Прекалено опасно е...

- Шегуваш ли се?

- Прекалено опасно е да ме придружава някой.

Той ме изгледа укорително.

- Съзнаваш, че сме във война, нали? И че във всеки един момент всеки от нас, включително моя милост, може да загине?

Твърдението му прогони въздуха от гърдите ми и ме вцепени.

- Не говори така...

- Вярно е, Попи. Всички познаваме рисковете и не сме тук само заради теб. Той е нашият крал. - Киеран посрещна острия ми поглед. - Пък и не вярвам, че ако отделиш няколко минути да помислиш добре, ще продължиш да си въобразяваш, че си способна сама да надвиеш шибаната Кървава корона.

Май беше прав. Но точно в онзи момент наистина това исках.

- Добре де, няма да отида сама. Ще проверя кой иска да тръгне с мен. Но ти си ми нужен тук. Трябва да се увериш, че

Валин и другите ще следват плана ни. Защото този път не бива да се стига до примирие. До застой. Трябва да ни осигуриш шанс за мир, след като унищожим Кървавата корона. Ти си съветник на короната, длъжни са да ти се подчиняват.

- Оценявам доверието ти. За мен е чест. Поласкан съм. И така нататък - подхвърли той, но изобщо не изглеждаше да се чувства така. - Обаче можеш да повериш на друг тази задача.

- Да, вярвам и на други. Сестра ти. Наил. Делано. Емил. Мога да изброя още много имена. Но те не заемат висок пост като твоя. Ти си продължение на короната. Говориш от името на краля и кралицата. Никой от тях няма такъв авторитет.

- Но можеш да им го осигуриш - настоя той. - Като кралица можеш да провъзгласиш някого от тях за свой регент, който да изпълнява твоите функции, докато отсъстваш. Обикновено тази роля се поверява на кралския съветник, но не е постановено със закон. Регентът ще действа временно от твое име и неговата воля ще трябва да се изпълнява също толкова стриктно, колкото твоята.

- О! - Прими гах. - Това... не го знаех. Но...

- Няма „но“.

- Има „но“. - Започваше да ме обзема паника. - Ако на теб ти се случи нещо...

- Ако ми се случи нещо, няма нужда да търсиш прошка от Кас - прекъсна ме той. - Той не би очаквал от мен да те пусна сама.

Загледах го смяяно.

- Ако ми беше позволил до довърша изречението си, щях да кажа, че не бих простила на себе си.

Погледът му омекна.

- А аз не бих си простил, ако отидеш без мен в свърталището на Възнесените. - Той стисна тила ми. - Както още не съм си простил, че пуснах Кас преди много години.

О, боже!

- Киеран...

- Не забравяй колко ми е скъп, Попи. Познавам го, откакто съм се родил - напомни ми той. - Спали сме в една люлка. Проходили сме заедно. Седяхме на една маса и отказвахме да ядем едни и същи зеленчуци. Разучавахме тунели и езера, преструвахме се, че поляните са нови, неоткрити кралства. Бяхме неразделни. И това не се промени с годините. - Гласът му пресипна и той долепи чело до моето. - Винаги е бил част от мен.

Затворих очи да разсия паренето, придвижаващо картините, които извика разказът му. Как щапуркат заедно, Киеран ту на два крака, ту на четири. Как спят прегърнати. Как се прибират у дома, омазани с кал и какво ли още не.

- Кас идваше навсякъде с мен. И аз го следвах неизменно. Единственият случай, когато ни разделиха и не можахме да се съберем, беше когато го плениха. А сега се случва отново. Като го освободихме първия път, бях до него. Всяка нощ се будеше от паника, че се е върнал в онази килия. Видях какво са му причинили. В началото дори не търпеше да го докосват. Вцепеняваше се само като зърнеше вана с вода.

- Вана с вода? - попитах, макар че ме беше страх да чуя отговора.

- Искали го чист, когато го използвали.

О, боже!

Догади ми се. Затреперих, впримчена между гняв и отчаяние, и шок, защото собствената ми майка беше сред

изтезателите му. Как изобщо ме поглеждаше Кастийл?

Не си позволих да тръгна по този път. Той знаеше коя съм.

- Не го обичам заради проклетата връзка - каза Киеран. - Имам нужда да го спася също колкото и ти, и той се нуждае от мен, също колкото се нуждае от теб.

Кастийл наистина се нуждаеше от Киеран.

- Съжалявам - програчих. - Бях забравила.

- Напълно разбираемо.

- Не, не е. - Моята скръб си беше моя и наистина ме съкрушаваше. Но не беше по-покъртителна от тази на Киеран и на всеки друг, който обичаше Кастийл. - Повече никога няма да го забравя.

Той кимна и потри чело в моето.

- Значи се разбрахме.

- Да.

Мигнах, за да сдържа сълзите си.

- Кой ще е кралският регент, мяя *Лиеса*?

Трудно ми беше да се съсредоточа, защото исках единствено да прегърна Киеран и да заридая. Исках да седна и да си поплача хубаво, но нямах време за това.

Отдръпнах се от него и се насилих да помисля върху съвета му. Прехапах долна устна и надникнах към затворената си ръка. Кожата ми бе стоплила халката. Нямах представа в какво състояние ще намеря Кастийл. Независимо от това щеше да се радва да види Киеран. Но не можехме да тръгнем само двамата или с още шепа хора. Никоя кралица не пътуваше през цяло кралство без стражи. Нужен ни беше и огънят на боговете.

- Преди малко видях Рийвър в човешкия му облик.

Киеран вдигна вежда.

- Пак... неочеквана информация.
- Рус е.
- Благодаря, че сподели.
- Освен това клечеше чисто гол върху колона - добавих.
- Това дори не знам как да го коментирам.
- Нито пък аз - подхвърлих. - Исках да кажа, че трябва да вземем един от дракените. Ще ни е полезен. Не само за да... за да освободим Кастийл, но и заради баща ми. Нектас иска да го върнем.

- Съгласен съм. - След малко добави: - Но нещо ми подсказва, че следващото ти предложение няма да ми допадне. Искаш да вземем Рийвър, нали? Другите дракени ще пристигнат скоро. Аурелия се преобрази...

- Само за няколко минути. Рийвър поне ми доказа, че се чувства достатъчно удобно в човешкия си облик, за да се задържи в него по-дълго.

- Чудесно.

Киеран видимо предпочиташе да се изправи отново пред цяла армия скелети войници.

- Ще му трябват дрехи.
- Не знам защо ми го казваш.
- Защото двамата май сте един размер.

Киеран ме изгледа ядосано, после изруга.

- Хубаво. Ще проверя.

Ухилих се и това предизвика объркваща смесица от емоции в мен. Стана ми странно. Дори ми се стори леко нередно. Но изпитах и облекчение, че не съм загубила чувството си за хумор, въпреки нещото в ръката ми.

След малко обаче си спомних какво ми беше казал Рийвър.

- Не знам дали моментът е подходящ да обсъждаме този

въпрос, но Рийвър ме уведоми, че рано или късно ще трябва да се храня. А понеже съм богиня, мога да се храня от всекиго. Освен от дракени. Мога да се храня дори от простосмъртни. Кой би предположил? – Обясних му и колко често ще трябва да го правя. – Има и още. Изглежда, употребата на етера отслабва силите ми. Рийвър не знае след колко време ще започне да ми се отразява. Май не се включват уменията ми от едно време...

– Значи можеш да се храниш и от вълчаци? – прекъсна ме Киеран.

– Да. Вълчаците спадат към категорията „всекиго, освен дракени“.

– Тогава се храни от мен, ако е нужно.

Вдишах рязко.

– Киеран...

– Знам, че искаш да пиеш само кръвта на Кас – каза той и гълътката въздух умря в гърдите ми. – И знам, че понякога храненето е... емоционално, но с мен си в безопасност. – Очите му претърсваха моите. – Наясно си, че Кас не би искал да се храниш от друг, освен от мен.

Засмях се сподавено. Кастийл вероятно би отсякъл крайниците на всеки, от когото се нахранех – с изключение на Киеран, – оставяйки го жив единствено защото знаеше, че кръвта ми е нужна.

– Не е това – уверих го.

Храненето наистина можеше да разгореши страстите, макар и да не знаех дали и то предизвикваше същото греховно удоволствие като ухапването. Но наистина не беше това – или не изцяло. Досега дори не се бях запитала дали като се хранех от някого, различен от съпруга ми, и той щеше

да изпита плътска наслада.

Както и аз.

И нямах намерение да се замислям точно сега.

- Не искам да се чувстваш длъжен да ми се предложиш.
- Не ти предлагам по *задължение*. - Киеран отново стисна тила ми. - Предлагам ти по свое желание.

- Сериозно? Сигурен ли си, че не е заради *нотама*? Или приятелството ти с Кастийл?

- Може отчасти да е заради *нотама*. И определено е заради приятелството ми с Кас. Но и заради приятелството ми с *теб*. Тези неща не се изключват взаимно - обясни той. - Бих предложил същото и на Кас. На всеки, за когото ме е грижа. Знам, че и ти би постъпила така, ако се нуждаех.

Дъхът ми пареше. *Наистина* бих му предложила кръвта си и мисълта колко се бяхме сближили с Киеран ме разтърси. Бях почти сигурна, че не ме харесваше, когато се запознахме. Или поне ми се дразнеше. Но сега... Примигах, за да разсия влагата в очите си.

Киеран започваше да се мръщи.

- Ще се разплачеш ли?
- Не.
- Така изглежда.
- Тогава спри да ме зяпаш и ще спре да ти изглежда така.
- В това изречение няма никаква логика, Попи.

Прилив на захарна ведрина се струпа на върха на езика ми. Впих ядосан поглед в него.

- Не е забавно.
- Съзнавам, че не би трябвало да е забавно. - Устните му трепнаха. - Ама е.
- Мърквай - процедих през зъби.

Той се ухили за кратко.

- Разбрахме се, нали? Когато изпиташ нужда да се храниш, ще се обърнеш към мен? - Хуморът се беше изпарил от тона му. - И няма да допуснеш да се стигне до слабост?

- Разбрахме се.

Хватката му около тила ми се стегна отново.

- А какво реши за регента?

Замислих се за няколко секунди.

- Вонета. Ще провъзглася Вонета за кралски регент.

Той свали щитовете около съзнанието си и долових одобрение с вкус на маслен сладкиш.

- Добър избор.

Кимнах и попитах:

- Знаеш как да влезеш в Карсадония, нали? Едва ли с Кастийл сте минали през портата на Превала.

Той изсумтя.

- Не. Влязохме през Елисейските върхове.

Коремът ми потъна чак до пръстите на краката ми. Планината беше огромна – само тя се виждаше и на запад, и на юг от Карсадония. Спускаше се чак до Върбови поля. Дори бяха вградили Превала в... Прозрението ме осени.

- Използвали сте мините.

Киеран кимна.

- Входовете към тях се намират точно от вътрешната страна на Превала. Тунелите са охранявани, но не като портите. Разбира се, през тях е влязъл и Малик. През тях Кастийл и... - Устата му се стегна. - През тях Шеа го е измъкнала от Карсадония. Оттам е стигнал чак до брега на Странд.

Шеа. Някога, като се сетех за нея, ме обземаше гняв. Сега

изпитвах само тъга.

- Можем ли да излезем от същото място, като измъкнем Кастийл и баща ми?

Киеран кимна.

- Да. Но, от мините се излиза трудно. Освен че е възможно вече да са разположили стражи по входовете им, Кас дълго време се е лутал из тях в търсене на изхода. Колкото и лесно да ти е го представил.

- Боже - прошепнах, натъжена от минало, което не можех да променя. - Има ли по-добър начин?

- Единственият друг вариант е да влезем дегизирани през портата. Но ако ни заловят в мините, можем да се измъкнем с бой и да изчезнем в града много по-лесно, отколкото ако ни спипат на портата.

Вярно беше. Карсадония представляваше лабиринт от тесни, обрасли в бършлян улички, криволичещи през квартали, които се простираха по хълмове и долини.

Той си пое дъх.

- Не виждам как другояче да го кажа, освен директно. Не знаем в какво състояние ще е Кас, но знаем, че баща ти вероятно ще е в по-тежко.

Не поясни, но аз се досетих какво има предвид. Не можехме да освободим и двамата.

- Ще измъкнем него - продължи тихо Киеран. - Освобождаването на Кас не слага край на войната. После ще се върнем в Карсадония.

Кимнах, колкото и да ме отвращаваше мисълта да стигна толкова близо до баща ми и да не му помогна. Но Киеран беше прав. Отново.

- Значи имаме план? - попита той.

- Имаме.

Пак си поех дъх и този път беше по-безболезнен от предишните гълтки, защото знаех, че ще намерим Кастийл и ще го освободим. И щях да му помогна да намери всяка изгубена част от себе си. Срещнехме ли се отново, щеше да разбере точно кой е.

Аз щях да се постараю.

7

Кастийл

Безпощадното пулсиране в лявата ми ръка почти бе стихнало, заменено от мъчителна болка, която започваше от корема ми и се разпростираше по гърдите.

Килнах глава назад, успях да проглътна сухо през раздраното си гърло и отворих очи в сумрачната килия. Мъждукащите свещи хвърляха съвсем мижава светлина, но дори тя прогори ретините ми.

А това беше лош знак.

Имах... имах нужда от кръв.

Но не би трявало. Не и толкова скоро след като се храних от Попи. Което не беше много отдавна, нали? Бяхме на кораба на път към Дъбов проход. След като пирувах с течната горещина между красивите ѝ бедра, докато ми четеше от дневника на госпожица Уила.

Дявол да го вземе! Обичах я тази проклета книга.

Едната страна на устните ми се изви нагоре. Още чувах как чете от дневника, все по-задъхана с всяко следващо

изречение, с всеки допир на езика ми. Още виждах как руменината по бузите ѝ се усилва с всеки следващ абзац, с всяка влажна целувка. На храних се след това - като придърпах разкошния ѝ задник към ръба на бюрото, впивайки члена и зъбите си в меката ѝ плът с лек аромат на жасмин. Кръвта ѝ...

Богове, нищо друго нямаше толкова съвършен вкус - *нищо*.

Още първия път, като я вкусих, трябваше да се досетя, че не е просто наполовина атлантийка. Вкусът ѝ беше силен и тогава, твърде наситен за обикновен атлантиец. Но докато силата ѝ съзряваше, особено след Възнесението ѝ... Кръвта ѝ се превръщаше в зноен афродизиак и ми действаше по-опияняващо от всеки опиат, който можеше да се стрива на прах или да се пуши. Обърнах очи към свещите и загледах как разтопеният воськ се стича по стволовете им.

Кръвта ѝ беше чиста мощ - с която инстинктивно знаех, че трябва да съм предпазлив. Защото вкусът ѝ, начинът, по който ме караше да се чувствам, можеше да се превърне в опасна пристрастеност.

Устата ми пресъхна още повече и небцето ми запулсира. Почти я вкусах - древна и земна, гъста и порочна.

Простенах и изругах дрезгаво, намествайки се на пода. Трябваше да спра да мисля за кръвта ѝ. И определено трябваше да спра да мисля за вкуса между бедрата ѝ. Изобщо не ми се искаше да се надървя точно сега.

Колко време беше минало? Няколко седмици? Месец? Повече? В тъмната килия времето нито съществуваше, нито спираше; беше ми едновременно враг и спасител. Но засега положението не беше толкова страшно. Последния път се измъкнах с всичките си крайници и пръсти, ала с това се

изчерпваха плюсовете.

Най-убийствено ми действаха влагата, мрачната тишина и тревогата. Страхът. Не за мен. За нея. Миналия път мислех за Шеа. И наистина се тревожех, защото ме беше грижа за нея. Тревожех се и за семейството си. Сега обаче беше различно. Попи беше някъде по света, във *война*, и нуждата да я закрилям, въпреки че не ѝ трябваше закрила, дращеше плътта ми с остри, влудяващи нокти.

Тъпа болка се загнездваше в челото и слепоочията ми. Примижах и извърнах глава от светлината на свещите. Можех да издържа и месеци, без да се храня. Беше рисковано, но възможно. Макар че при нормални обстоятелства приемах достатъчно храна, за да поддърjam енергията на тялото си, и не източваха редовно кръвта ми в малки флакончета.

Загубата на пръста ми определено допринесе в тази насока. Както и ухапването от Изчадие.

Надникнах към пропитата с кръв превръзка на ръката ми и се зачудих дали Кървавата корона са спрели да използват златни бокали. Някога с такива събираха кръвта ми. Размърдах леко пръсти. Една от Десниците на кралицата бе така любезна да ме превърже, докато златният Възвращенец на име Калъм ме държеше. Не че щях да ѝ попреча. Проклетият остатък от пръста ми кървеше като заклано прасе. Кръвта още стоеше по гърдите и крачолите на панталона ми. От време на време прясна кръв разцъфваше по превръзката, която от бяла бе станала ръждива на цвят, и ми напомняше, че раната още не е зараснала.

Не бях чудо на природата като Възвращенците, на които им пораствали нови крайници и пръсти. Но разрязаната ми плът поне трябваше да се е затворила досега.

Поредното доказателство, че имам нужда да се храня.

Надзърнах към металната седяща вана, която цял отряд Десници ми бяха донесли днес. Проклетото чудо изглеждаше тежко като планина. Напълниха я с гореща вода, която отдавна изстина. Калъм удължи веригата ми, така че да стигна до ваната и да се изкъпя.

Майната им!

Нямах намерение да я използвам, колкото и мръсен да бях. Ваната беше или награда, или прелюдия към наказание. А понеже с нищо не я бях заслужил, оставаше вторият вариант. Миналия път ми предлагаха гореща вана само когато приятелчетата на Кървавата корона искаха да си *поиграят* с нещо прясно и чисто. Нещо, което не приличаше на мърляво, оковано животно.

Затова щях да си седя мръсен. И то с радост.

Отпуснах ръка в ската си. Панталонът ми се беше втвърдил от засъхнала кръв. Докато гледах превързаната си ръка, си припомних какво означаваше липсата на пръста ми и сърцето ми забълска бясно. Гневът се впи надълбоко в мен и накара студената ми кожа да пламне. Забих ядосано босия си крак във влажния, неравен каменен под. Действието послужи единствено да затегне оковите ми от сенконий и да прониже крака ми с пулсираща болка.

Не ми дремеше за пръста. И цялата ми ръка да бяха отsekли, нямаше да давам пет пари. Тревожеше ме липсата на халката ми. И какво бе направила онази кучка с нея и пръста ми.

Беше ги изпратила на Попи.

Стиснах дясната си ръка в юмрук и оголих зъби. Щях да я изкормя и да я накарам да изяде собствените си

вътрешности, защото не можех да...

Опрах глава в стената и затворих очи. Но това не прогони мисълта, че Попи е видяла отсечения ми пръст. Вече знаеше какво ми е причинила шибаната кучка, а аз не можех да направя нищо – абсолютно нищо.

Поне си има Киеран. Той щеше да ѝ помага. И тя на него. Това осъзнаване поукроти дишането ми. Поотпусна скованото ми тяло. Двамата бяха заедно, каквото и да се случваше.

Подръпнах бавно окървавената превръзка, колкото да разкрия проблясващата златиста завъртулка на дланта ми. Въздъхнах шумно, като я видях.

Защото тя означаваше, че Попи е жива.

Че аз съм жив.

По тъмния коридор внезапно отекна тракане на токове. Наместих превръзката и погледах напрегнато към сводестия вход. Странен звук. Никой, дори скитащите наоколо Изчадия, не издаваше такъв звук. Десниците бяха като тихи пчели работнички. Стъпките на Исбет бяха много по-леки и ги чуха едва когато стигнеше до килията ми. Проклетият златен Възвращенец се носеше беззвучно като призрак. А сега по коридора сякаш се движеше барат с токчета – барат с токчета, който си *тананикаше*... доста фалшиво.

Какво...?

Тя влетя в килията след секунда и тракането на обувките ѝ почти заглуши мелодията, която се опитваше да си тананика. Може би просто стенеше, защото звукът, който издаваше, беше лишен от всякаква мелодичност. Носеше фенер – всъщност го люлееше в ръката си досущ като дете и светлината му танцуваща по стените.

Разпознах я веднага, въпреки че я бях виждал само веднъж.

И този път по бузите и челото ѝ с червеникавочерна боя бяха изрисувани криле. Но скромният ѝ ръст беше най-издайническият белег. Това се бе запечатало в паметта ми заради лекотата, с която надви Делано – вълчак, извисяващ се над нея с почти половин метър в човешкия си облик. Издаде я и мириসът ѝ. Не този на зловонна кръв, а на нещо сладко. Познат ми беше. Помислих си го още при първата ни среща в Дъбов проход.

Възвращенката от замъка Червена скала. Идваше сама. Без Десници. Без Златното момче. Без кралицата кучка.

– Здравей! – изчурулика и ми помаха веселяшки, тропвайки фенера върху каменния ръб на стената.

Жълтеникавата му светлина бавно прогони сенките към краищата на килията и се разля по оплетените, мастиленочерни къдици върху раменете ѝ.

Тя се обърна към мен и сключи ръце пред скута си. По голите ѝ рамене бяха изрисувани или татуирани причудливи фигури.

– Не изглеждаш добре.

– А ти тананикаш отвратително – парирах.

Възвращенката се нацупи като малко момиченце.

– Това беше грубо.

– Бих ти се извинил, но...

– Не ти пука. Няма нищо. Не го мисли. Напълно ти прощавам. – Тя пристъпи напред с далеч по-тихи стъпки. Присвих очи. – И на мен не би ми пукало, ако бях прикована към стена в подземна килия, съвсем самичка и... – Тя клекна пред мен и цепките на роклята ѝ разкриха дълъг, страховит кинжал в ножница на бедрото ѝ и къс нож в калъф на ботуша ѝ. Остриетата им бяха черни. От сенконий. Тя подуши

деликатно въздуха. – Смрадлива. Вониш на гнилоч. И то не от забавния, който бълват Изчадията. – След секунда мълчание добави: – Или все едно си прекарал цяла нощ в допнапробен бардак.

Зяпнах я учудено.

Тя спусна поглед към превързаната ми ръка.

– Май имаш инфекция.

Вероятно имах, но не знаех дали на ръката, или на ухапания прасец.

– Е, и?

– Е, и? – Тя ококори очи зад рисуваната маска и склерите им изпъкнаха на тъмния ѝ фон. – Мислех си, че атлантийците не страдате от неразположенията на простосмъртните.

– И очакваш да повярвам, че никога досега не си виждала ранен атлантиец? – Задържах погледа ѝ. – Че аз съм първият, когото водят тук?

– Не си първият, но обикновено не се занимавам с домашните любимци на кралицата.

Оголих зъби насреща ѝ.

– Може да съм окован, но не съм ѝ домашен любimeц.

Тя вдигна вежда и крилото от лявата страна на лицето ѝ се вдигна с нея.

– Предполагам, че не си, щом ръмжиш така. Агресивните домашни любимци се умъртвяват.

– За това ли си дошла?

Тя се засмя – а аз се вцепених. Смехът ѝ. Звучеше...

– Толкова си мнителен. Не съм дошла за това – отрече тя и аз мигнах учудено, клатейки глава. – Честно казано, малко ми е скучно. Пък и дадох обещание. – Десницата се изправи ловко и надникна към седящата вана. – Не ми се ще аз да ти

го съобщавам, но ако си мислиш, че не ти тряба къпане, грешиш.

- Нямам намерение да се къпя.
- Все тая. Жivotът си е твой. И вонята.
- Какво обещание си дала?
- Досадно. - Възврашенката отиде от другата страна на ваната, коленичи и затупа с пръсти по повърхността на водата, образувайки малки вълнички. - Но пък чистата вода може да помогне на раната ти.

Като не отвърнах, тя продължи да шари с пръсти по водата, впила бледосините си очи в мен – толкова светли, че почти бели.

- Време е да се храниш ли? Затова ли се дърпаш така?

Дали можех да се храня от Възвращенци? Не знаех дали ще е същото като от простосмъртни. Да му се не види, та аз нямах представа дали са живи, или мъртви. Изобщо що за същества са те.

Тя килна глава настрани и чорлавата ѝ коса се изсипа по едната ѝ ръка.

- Обзалагам се, че е това. Брат ти става много кисел, като му дойде време за хранене.

Цялото ми същество се съсредоточи върху нея.

- Къде е брат ми?

- Тук. Там. Само не и където трябва да бъде.

Стиснах челюсти, защото това звучеше типично за Малик, но започвах да си мисля, че превръщането във Възврашенец размътваше ума и затова другите Десници не говореха. Тази ръсеше пълни небивалици.

- Сигурно доста често общуваш с него, щом усещаш кога има нужда да се храни.

Тя изправи глава.

- Ами, не.

- Тогава е странно, че си забелязала такова нещо.

- Просто съм наблюдателна. - Очите ѝ... Бяха толкова мътни, почти безжизнени. Направо беше плашещо да се взираш в тях. - Пък и гледам да не му навлека смъртна присъда, което ще се случи, ако се навъртам много край него.

- Да не би на Десниците да им е забранено да общуват с противоположния пол?

Тя изпръхтя неособено женствено.

- Десниците могат да общуват с когото си поискат и от двата пола.

- Тогава да не би кралицата ти да иска Малик само за себе си?

- Тя не проявява интерес към него. - Изражението ѝ не се промени, но забелязах, че вкопчи пръсти в ръба на ваната. Интригувашо. - Поне от известно време.

Изобщо не ѝ вярвах.

Възвращенката потопи ръката си до лакътя във водата и започна да търка кожата си. Странните символи лесно се отмиха и тя се зае с другата си ръка.

- Знаеш ли, че тези тунели и килии съществуват от стотици години? - Тя се изправи и тръгна през помещението. От пръстите ѝ капеше вода. - Имало ги е още когато богощето са бродели сред хората. Е, оттогава са ги удължили и вече се проточват под целия град, но тези стени... - Опря длан във влажния камък. - Тези стени са древни и малцина са ги виждали отвътре.

Знаех за килиите под стаите на Възнесените, но не и за тунели, минаващи под целия град.

- Не ми пука за тези стени.

- А би трябвало. - Тя ме погледна през рамо. - Богоете са вървели през тези тунели. Дори Древните. Вървели са и през други тунели в други градове, създавайки *портали* и магически заклинания с първичния си етер, способни да задържат всеки навън. Или *вътре*.

Гледах я как прокарва ръка по грапавия камък и се чудех какво ли се опитва да ми каже.

- Пророчеството говори за богиня, родена простосмъртна, но събудила кръвта на Древния бог на живота и Древния бог на смъртта във вените си след Възнесението - прошепна Десницата. - Е, пророчства има колкото щеш. Но важното е, че *тя* разруши заклинанията на Древните, когато се Възнесе и стана богиня.

Очевидно говореше за Попи.

Опря и буза в стената.

- И всичко, което заклинанията държаха вътре, вече може да излезе. - Като ме погледна, очите ѝ не мътнееха толкова. - Остават два въпроса. Кога и къде. Дори той не знае.

Нямах представа как да реагирам на излиянията ѝ, но забелязах, че събрчи горна устна, изричайки думата „той“.

- Кой?

- Калъм.

- Златният Възвращенец?

Смехът ѝ беше още по-дълбок, по-искрен и стряскащо познат.

- Той е стар. Много стар. Внимавай с него.

- Майната му. - Приведох се нетърпеливо напред, повече от обичайното, благодарение на удължените вериги. - А ти какви ги дрънкаш? И какво общо има всичко това с

Възнесението на Попи?

- Май доста дрънкам, а? Иън каза, че и Пенелафи била голяма бърборана. - Тя се завъртя рязко към мен и облегна гръб в стената. - Вярно ли е?

Присвих очи.

- Защо? Защо питаш?

Тя вдигна рамо.

- Просто ми е любопитно.

- За странини неща любопитстваш.

- Е, вярно ли е? - настоя жената. - И тя ли много дрънка?

Отпуснах челюсти.

- Често скача от мисъл на мисъл... на глас. Невинаги свързано.

Тя се поусмихна, чоплейки едно щръкнало каменно ръбче до хълбока си.

- Аз... не знаех, че кралицата ще постъпи така с Иън. Не... - Стисна челюсти. - Не го очаквах.

Вярвах ѝ. Единствено защото шокът по нейното лице и това на брат ми, когато онази кучка заповядда да убият Иън, не можеше да е бил престорен.

- Бих ти казал, че ще убия Исбет заради това, но моята кралица е *богиня*. Тя ще я убие.

Пръстите ѝ застинаха върху камъка.

- Да, разбрах го още в Дъбов проход - продължих. - Със сигурност ще убие онази кучка.

За моя изненада бледата ѝ усмивка се завърна, а не вярвах, че нещо е способно да ме изненада вече.

- Видях я след това. Пенелафи.

Дишането ми. Сърцето ми... Спряха.

- Останах, защото очаквах да е ядосана, като се събуди. И

се оказах права. Дойде в Дъбов проход и с очите си видях силата ѝ. В първия момент реших, че ще разруши и Превала, и целия град. – Тя продължи да търка с пръсти изпъкналия камък. – Но се спря. Може би наистина не е като майка си.

– Не е – изръмжах. – На света няма друга като нея.

– Всъщност си прав. – Стрелна поглед към мен. – Но не я познаваш достатъчно добре. Съмнява ме и тя самата да се познава. – Възвращенката сведе брадичка и погледът ѝ смрази кожата ми. – Тя носи кръвта на Древния бог на живота и Древния бог на смъртта.

– Знам. И тя знае, че е потомка на Никтос...

– Ако си мислиш, че деденцето е истинският Древен бог на живота и смъртта, жестоко се лъжеш.

Присвих очи. Какви ги бръщолевеше? Никтос беше истинският Древен бог на живота. Боговете Раин и Рахар господстваха над мъртвите, но Никтос беше Кралят на боговете. А това го правеше и истинският Древен бог на смъртта.

– Просветли ме тогава.

– Не съм чак толкова отегчена. – Тя се отблъсна от стената. – Пък и ме чака работа. Чакат ме хора. Да ги убия. Както дойде. Изпълних обещанието си. – Обърна се и тръгна към изхода, но преди да стигне, спря и погледна надолу. – Кралицата си има свои планове.

– Тая глупост с възобновяването на кралствата ли?

– За да възобновиш нещо, първо трябва да го унищожиш.

Мразовит вятър се спусна по гръбнака ми.

– Кървавата кралица не е толкова могъща.

– Може и да не е. – Гърбът ѝ се вцепени неестествено. – Но е знаела как да възкреси нещо, по-могъщо от нея.

Popi

Разговорът в приемната беше просто страничен шум в ушите ми. Всички се бяха струпали около Хиса Фа'Мар, един от командирите на Кралската стража, и картата на Дъбов проход, по която работеше.

Малко след като се върнахме в имението Колдра, пристигна вест за напредъка на войските ни - донесена от деветнайсетте дракена, които прелетяха над Боров лес.

Местните се разбягаха с писъци по улиците и се успокоиха чак когато дракените накацаха около Колдра и в гората край имението, наблюдавайки без особен интерес търчащите простосмъртни.

Питах се как ли възприемат дракените реакцията им. Дали и във времената, преди да заспят, бяха пораждали такъв страх? Или ги бяха приемали? Но пък дали тогава не бяха живели само в Илизеум? Не ми беше хрумнало да попитам Рийвър.

Появата им поне за момент отне вниманието ми от предмета, който носех в джоба на палтото си. Щом дракените бяха пристигнали, можехме да очакваме Валин и останалите войски утре.

Въздъхнах дълбоко, бавно. Нещата вървяха по план. Вдругиден щяхме да заминем за Дъбов проход, а оттам щях да се отправя към Карсадония.

За Кастийл.

След хаотичното пристигане на дракените се срещнах с Вонета, за да обсъдим поста на кралски регент. Тя прие,

макар и да не ѝ се понрави, че няма да придружи двама ни с Киеран. И все пак ми се струваше, че ще ѝ хареса да се разпорежда с атлантийци, особено с един кестеняв, който щеше да остане с нея. Също така попитах Рийвър дали би дошъл с нас в столицата. Той кимна с голямата си, рогата глава.

Вонета и Наил не присъстваха на тази среща. Тримата с Емил отидоха в боровата гора да се погрижат за подаръка от дървената кутия. Преди това обаче часове наред умувахме какво предстои след превземането на Дъбов проход.

Накрая стигнахме до заключението, че придвижването в многобройна група би привлякло твърде много внимание. Като обявих, че ще замина за столицата само с Киеран и Рийвър, разговорът стана... напрегнат. Никой не одобряваше и всеки изяви желание да ни придружи. Но планът ни беше твърде рискован.

Исбет ме искаше жива.

Това не важеше за никого от тях, а и вече достатъчно се тревожех, че ще изложа Рийвър и Киеран на такава опасност. Нямаше да склоня.

Пък и понеже бях кралица, не ми се налагаше.

Освен това държах Вонета да има подкрепа, в случай че срещнеше съпротива. А като се имаше предвид, че Ейлард не присъстваше на никой от тези разговори, това беше твърде вероятно. Вонета щеше да има опората на Наил, Делано, Емил, Пери, Хиса и вълчациите. Нейната задача беше също толкова важна, колкото и моята.

Единственото нещо, за което постигнахме единодушие, беше, че кралицата едва ли ще държи Кастийл на същото място като преди. Беше достатъчно умна да го избегне.

Откриването му щеше да е една от най-трудните части на плана ни. Замъкът Уейфеър беше огромен, с подземия като тези на Червена скала. Там бях видяла... баща ми като малка. Но не вярвах да държат и Кастийл там. Да обясниш на случаен благородник или на младо момиче, каквото бях тогава, защо държиш пещерна котка в подземието си беше къде-къде по-лесно от това да обясниш защо атлантийският крал ти е пленник.

Да не забравяме и земите около замъка Уейфеър с множеството им градини и изкуствени пещерички, грамадни имения и защитени гори. А и в самия град имаше безброй възможни скривалища.

Беше като да търсим призрак.

Опипах отново халката в джоба си и вдигнах поглед.

Ти и последователите ти ще намерите само смърт.

Пръстите ми застинаха, като си спомних предупреждението на херцога.

- Извинете ме - казах тихо и се изправих.

Киеран и Делано ме погледнаха, но никой от двамата не понечи да ме последва. Сигурна бях, че след малко единият щеше да е по петите ми. Излязох в хладния, тъмен коридор и тръгнах към вратата в другия край на имението.

Влязох в малката всекидневна, а от нея - в спалнята, отделена с тежки завеси. На масичката седеше посланието от кутията. Още не го бях прочела.

Но сега идвах за това.

**ОБИЧНА ДЪЩЕ,
ЗА МОЕ ОГРОМНО СЪЖАЛЕНИЕ ТОЗИ ПОДАРЪК
ЩЕ ТИ ДОНЕСЕ МНОГО БОЛКА. ИСКРЕНО ТИ СЕ**

**ИЗВИНИЯВАМ, НО НЕ МИ ОСТАВИ ДРУГ ИЗБОР.
СТОРЕНОТО - СТОРЕНО. ТОЙ Е ЖИВ. НЕ
ЗАБРАВЯЙ ТОВА В ДЪЛГОТО НИ БЪДЕЩЕ
ЗАЕДНО, МАКАР И РАЗДЕЛЕНИ. СЪДБАТА НА
КРАЛСТВАТА И НА ИСТИНСКАТА КОРОНА ЗАВИСИ
ОТ НАС.**

**С ЛЮБОВ,
МАЙКА ТИ**

Думите не променяха смисъла си, колкото и пъти да ги прочетох. Не проумях как е възможно да постъпи така, а после да ми се извинява. Как вършеше зверства, сякаш нямаше контрол над тях. Беше обвинила мен за смъртта на Иън. А сега държеше мен отговорна за *нейното* посегателство над Кастийл? Бях я провокирала. Бях я тласнала към тази постъпка. Но тя бе отсякла пръста му.

Майка ти.

Не можех да повярвам, че се е подписала така.

Чух наближаващи стъпки и вдигнах глава. Вонета отвори завесата, разделяща двете стаи.

- Киеран предположи, че ще си тук - обясни и дръпна обратно тежкия плат. - Погрижихме се за онова. Погребахме го.

Вдишах през парещо гърло.

- Благодаря ти.
- Щеше ми се да ми благодареше за нещо друго.
- И на мен - отвърнах.
- Разбира се. - Вонета надникна през рамото ми към картичката. - Тази жена има сериозни отклонения.
- Казвала съм го неведнъж.

- Питам се дали винаги е била такава. И ако да, какво е видял Малек в нея?

- Не знам дали поначало си е била такава, или загубата на Малек и сина им я е променила. - Замислих се върху думите на Рийвър. - Може да е привлякла Малек именно с жестокостта си.

- Страхотен мъж - коментира тя с иронична усмивка. - Все се каня да питам как се справяш с... с факта, че ти е майка. Но въпросът винаги ми се струваше глупав. Сещаш се какво имам предвид. Все пак не ти е много драга.

- Въпросът не е глупав.

- Сериозно? - вирна вежди тя и се облегна на стената.

Кимнах.

- Откровено казано, не знам как се справям. Знам само, че... не я възприемам като своя майка. Защото никога не е била. - Надникнах към картичката. - Мъчех се да помирия в съзнанието си грижите ѝ за мен и чудовищното ѝ отношение към Кастийл и всички останали. Вече не се и опитвам. Не и след като уби Иън. - Гърдите ми се стегнаха и преглътнах тежко. - Ти говори с него, когато дойде в Края на Спеса, нали?

- Да. - Вонета стисна устни и помълча няколко секунди. - Не познавам много Възнесени. Въсьност мога да ги преброя на пръстите на двете си ръце. Но той не беше като другите. Стори ми се любезен... и то не престорено. Беше... *топъл*, колкото и студена да беше кожата му. Разбираш ли ме?

Вдишах треперливо и кимнах.

- И дори флиртуваше с мен, но не отблъскващо. - Тя се поусмихна за момент. - Като дойде в Края на Спеса да те търси, Бранителките не искаха да го пуснат, защото го

смятала за заплаха. Аз трябаше да го наблюдавам и през това време ми разказа история за Стигийския залив и Храмовете на вечността и колко от храмовете в Солис съществували по времето, когато боговете още не спели. Не били просто места за преклонение, а източници на върховна сила, способна да обез силва боговете. Били и портали към Илизеум, през които боговете пренасяли простосмъртните. – Тя хвана една от плитките си и я заусуква между пръстите си. – Всичко това не ми звучеше правдоподобно. Но разказът му ме заплени. Някак умееше да впримчи цялото ти внимание. Така де, направо слушах с отворена уста, докато ми разправяше как някакво момиче отишло да бере цветя и един бог така го уплашил, че паднало от висока скала. Както и да е. Иън ми сподели, че и на теб разказвал истории, когато си се чувствала самотна или тъжна... или когато му било скучно, което му се случвало често.

Знаех приказката за Сотория и Печалните скали. Получих я в едно от писмата, които ми изпращаше, след като се Възнесе.

– Отвътре му идваше да измисля истории. Набелязваше си нещо най-обикновено като някой стар, тъп меч и го превръщаше в легендарното оръжие на първия простосмъртен крал. – Засмях се треперливо. – Имаше много цветущо въображение. – Вдигнах поглед към полюшващите се пердeta пред прозорците. – Често се питам дали Коралена и Лео са били и негови родители. Но щом тя е била Възврашенка, не знам дали изобщо е могла да има деца. Та аз дори не знам дали... – Отворих уста, затворих я и опитах отново. – Не знам дали баща ми ме е направил доброволно. Дали са го затворили в онази килия преди или след това.

Отвращението на Вонета се сля с моето.

- Ще намерим и него.

- Да.

Съзнанието ми запрескача от Иън към баща ми към... към Кастийл, и побързах да извикам малка искрица от етера си, която излетя от пръстите ми. Този път в сребристото сияние нямаше сенки. Позволих му да обгърне картичката и пепелта ѝ се посипа от пръстите ми.

- И ще направим така, че повече никой да не пострада в ръцете ѝ.

8

Сънувах.

Но не кошмар за онази нощ от миналото ми, нито такъв, породен от мъка и ярост.

Осъзнах го в мига, в който напуснах празния простор на съня и се озовах на различно място. Място, където изобщо не се чувствах като в сън, защото всичките ми сетива бяха будни и нащрек.

Топла, разпенена вода се плискаше около кръста ми и гъделичкаше вътрешността на бедрата ми. Тежък, влажен въздух обвиваше голата кожа на ръцете и гърдите ми като сатенен воал. Водата се пенеше около скаличките, подаващи се над повърхността на топлия басейн. Струйки пара танцуваха под сноп слънчеви лъчи и се усукваха около люляците, обгърнали стените и тавана в пещерата на Кастийл, насищайки въздуха с благоуханието си.

Нямах представа защо сънувам това място, вместо нещо ужасяващо, и как изобщо бях успяла да заспя толкова дълбоко в навечерието на битката. Може би заради знанието, че скоро ще потегля към Карсадония, заменяйки

натрапчивото отчаяние с целеустременост. Може би то ми осигуряваше нужното спокойствие, за да отпочина истински и да сънувам нещо приятно и красиво.

Прокарах ръка през водата и се усмихнах, като погъделичка дланта ми. Затворих очи и отпуснах глава назад. Водата подръпна нежно крайчета на плитката ми, а влажният, ароматен въздух... оживя.

Странно чувство натежа върху раменете ми и ме накара да изтръпна. Ръцете ми застинаха и отворих очи. Цялата ми кожа настърхна. Вдишах рязко – и дъхът ми пресекна, когато долових нов мириз. Мириз на... на борове и екзотични подправки.

– Попи.

Сърцето ми прескочи. Всичко спря. Този глас. Този дълбок, търлен глас с лека мелодичност. *Неговият глас*. Щях да го разпозная навсякъде.

Завъртях се и водата се разсъска около мен. Цялото ми същество се напрегна и ме разтресе силна тръпка.

Виждах *него*.

Във влажната топлина на пещерата виждах меката му, черна коса, която вече се завиваше покрай веждите му, и високите му бронзови скули – някак по-ъгловати, отколкото ги помнех. Но плътните му устни... Потреперих отново. Устата му беше леко открепната, сякаш бе вдишал и не можеше да си поеме нова гълътка въздух. По бузите му и силната му, горда челюст тъмнееше къса брада, която му придаваше непознат, суров, почти див вид.

Стоеше пред мен и водата се завихряше покрай пленителните вдълбнати линии от предната страна на таза му. Беше гол като мен и стегнатите му коремни мускули и

ясно очертани гърди изпъкваха по-отчетливо отпреди.

Но наистина беше той.

Моят пръв.

Моят последен.

Моето *всичко*.

- Кас?

Името му изригна от дълбините на душата ми, парейки през целия си път до устните ми.

Гърлото му подскочи. За пръв път виждах очите му да сияят така. Приличаха на езера от лъснато злато.

- Попи!

Не знам кой тръгна пръв. Той или аз, или двамата се спуснахме едновременно, но само след секунда - част от секундата, - ръцете му вече ме обгръщаха. Допирът на горещата му, мокра кожа до моята ме смая, защото наистина го *усетих*, от твърдата плът на гърдите му до грубите косъмчета по краката му. Обвих бузите му с ръце и за пръв път усетих боцкане по длани си.

Усещах го.

Той ме притискаше толкова силно към себе си, че помежду ни нямаше и сантиметър разстояние. За да не *у세щам* как трепери също като мен. Едната му ръка се плъзна нагоре по гръбнака ми, оставяйки горещи, стегнати тръпки след себе си. Накрая потъна в плитката ми.

В най-задните кътчета на ума си разбирах, че това е просто сън, макар и далеч да не го чувствах като бледа имитация, сътворена от отчаяното ми, самотно съзнание. Защото онези студени, болезнено празни кухини в гърдите ми се изпъльваха от близостта му - от *Кастийл*.

- Попи - повтори той и дъхът му стопли устните ми.

После устата му се сля с моята.

Устните му - о, богове, давех се в допира им. Не бях вярвала, че спомен може да улови съблазнителната им плътност и копринена мекота. Да пресъздаде така истински целувката му.

А Кастийл ме целуваше, сякаш умираше от глад и аз бях единствената храна, която някога бе жадувал. От която се бе нуждал. Целуваше ме сякаш това бе единственото му желание на света.

Зарових ръце във влажната му коса и изтръпнах, като усетих как кичурите му се процеждат през пръстите ми. Върхът на остър кучешки зъб одраска долната ми устна и нагорещи кръвта ми така, както само Кастийл можеше. Страстта ми мигновено се възпламени и мускулите ниско в корема ми се стегнаха от пулсираща наслада. Силата на чувството ме накара да се притисна рязко към него - към онова горещо, твърдо място - и в тялото ми избухна необуздана нужда.

Кастийл простена и впи пръсти в косата ми. Дългите ни, упоителни целувки станаха по-кратки, по-груби. Устните му подръпваха моите. Зъбите ми се сблъскваха с неговите. Тези целувки ме раздираха отвътре, оставяха малки пожари след себе си - пламъци, които ме изпепеляваха дори насън. Знаех, че това е сън. Възнаграждение, което не смятah, че заслужавам, но грабех алчно от него. Защото се нуждаех от Кастийл. Нуждаех се да изпитам онази топлина в себе си.

А с него винаги се чувствах като същество от плът и огън.

Преметнах ръка през широките му рамене и спуснах другата по лицето му, по гърлото му, където усещах пулса му. По гърдите му.

- Моля те. Докосвай ме. Вземи ме.

Думите, които се изляха от устата ми, не носеха нито капка свян. Във фантазията ми нямаше място за това. За смущение. За колебание и размисли. Имаше място само за нуждата ми. За нас. В света ми съществуваха само тези открадни минутки, макар и нереални.

- Моля те, Кас.

- Попи, знаеш, че не е нужно да ме молиш.

Нова тръпка обзе цялото ми тяло заради гласа му – заради думите, заместили продраните му викове.

- Имаш ме – закле се до подпухналите ми устни. – Завинаги.

- За вечни времена – прошепнах.

Той затрепери още по-силно.

- Колко жадувах да го чуя. Нямаш представа колко жадувах да чуя гласа ти. – Той отново скъси разстоянието помежду ни и улови устните ми със своите. – Дълбоката ми нужда ли те направи реалност? Не знам. Не мога да мисля за нищо друго, освен за това. За усещането да те докосвам. – Острите му кучешки зъби пак одраскаха устните ми и мислите ми се разпилиха напълно. – Да те усещам в обятията си.

Целувката ни се задълбочи. Езикът му докосна моя и през тялото ми прелетя вихрушка от нажежени тръпки.

- Да те вкусвам. Да те чувствам.

Спусна разтреперани пръсти по ръката ми, докосвайки външната страна на гърдата ми, а после и кръста ми. Продължи надолу и си припомних примамливото драскане на грубите мазоли по дланите му. Ръката му потъна под водата, обгърна хълбока ми и стисна плътта. После пропълзя обратно нагоре и се вкопчи в едната ми гъ尔да. От гърлото му излетя

примитивен, дрезгав звук, а аз ахнах.

- Усещам те. - Прокара палец по настръхналото ми зърно, после пак спусна ръка до кръста ми и я потопи във водата. Този път, като стисна хълбока ми, ме повдигна леко и ме придърпа към внушителната си твърдина. - Ти усещаш ли ме? Кажи ми. Усещаш ли ме, Попи?

- Усещам те. - Оплетох пръсти в косата му и се долепих до него. Исках да го почувствам в себе си. Да почувствам онзи божествен тласък. - Само теб усещам, дори когато не си с мен. Толкова много те обичам.

Той ме спусна плавно, нанизвайки ме на массивното си мъжество, и дрезгавият му вик погълна моя...

Обзе ме същински шок. Усещах как ме разтяга, изпълва ме с онова чисто блаженство, придружено от лека, порочна болка. Толкова силно чувство...

Вцепених се и пулсът ми запрепуска. Близостта му, солидното му присъствие... Богове, всичко беше толкова истинско.

Съвсем, съвсем истинско.

Погледнах телата ни - втвърдените върхове на гърдите ми и фините косъмчета по неговите; допирната точка между мекия ми корем и твърдата плът на неговия. Вече дишаше забързано, насечен. Трепереше, потънал надълбоко в мен. Усетих всяко негово трескаво движение под пенливата вода. И продължих да наблюдавам телата ни - неговото. По-слабо отпреди. По гърдите му, покрити с многобройни стари, избледнели белези, бавно се появяваха тънки резки. Препускащото ми сърце ускори още повече ритъма си.

- Това... това истинско ли е? - прошепнах.

Кастийл вдигна глава и нагорещеният му поглед среща

моя. Ръката му ме стисна по-здраво през кръста.

- Очите ти - пророни с плътен, сипкав глас. - Вече няма просто аура зад зениците. Сребристи жилки пронизват зеленото. - Ново изумление превзе обтегнатите черти на лицето му. - За пръв път ги виждам така.

Описанието му ми напомни за нещо. За *нея*. Съпругата на Никтос. Тилът ми внезапно замръзна. Вдишах дълбоко и долових друг мириз под този на люляка и съблазнителния боров аромат на Кас.

Мириз на плесен и влажен, застоял въздух.

Цялата ми плът изстина, но неговата беше гореща. Направо гореше.

- Усещаш ли това? - Изтръпнах и кожата ми настръхна. - Аз съм... студена.

- Аз...

Не довърши, защото завъртя рязко глава към... Не беше плисък на вода. По-тежък звук. Металическо дрънчене.

Дъхът ми пресекна. Огледах го - огледах го *наистина*. Късата му брада. Хълтнатините под скулите му. Порезните рани в кожата му. И улових мига, в който недоумението се разсея от лъсналите му златисти очи.

На негово място се изля почуда.

- *Сродени сърца* - каза сподавено той.

- Какво?

Кастийл ме целуна отново. Силно. Погълщащо. Целуна ме, сякаш искаше да ме поеме в себе си. Когато устата му се откъсна от моята, не се отдалечи.

- Богове, Попи. Толкова много ми липсваш, че ме боли.

Напрежение стисна гърдите ми. В очите ми запариха сълзи.

- Кас...

Той ме прегърна с две ръце и ме притисна още по-силно към себе си, но тялото ми като че ли изстиваше с всяка изминалата секунда. Той потрепери и отпусна чело върху рамото ми. Гърдите му се издуха пресекливо до моите.

- Попи - пророни той и ме целуна по бузата, под ухoto, по рамото. Долепи устни до едната страна на шията ми. - Красивата ми, смела кралица. Искам цяла вечност да останеш в обятията ми.

О, богове, знаех, че всичко ще свърши скоро. В ума ми изригна паника. Не бях готова. Никак даже.

- Не ме оставяй. Не ни оставяй. Обичам те. *Mоля те.* Обичам...

- Намери ме пак. - Той вдигна глава и очите му... вече не бяха бистри, чертите му се размътваха. Мъгла обгръщаше всичко и вече не можех да... свещени богове, не го усещах. - Намери ме. Ще те чакам тук. Винаги. Аз...

Събудих се внезапно, задъхана, с изцъклени очи и разтуптяно сърце.

Отне ми няколко секунди да укротя мислите си достатъчно, че да разпозная целунатите от лунна светлина стени. Тънък слой пот навлажняваше кожата ми и можех да се закълна, че... че още чувам щипенето на водата в пещеричката.

Ще те чакам тук. Винаги.

Изтръпнах, затворих очи и с всички сили опитах да се върна в пещерата. При него. Но не се получи. Не успях да се вмъкна отново в съня, но още го усещах. Още усещах топлината му в мен и онова силно пулсиране. Тръпки лазеха по ръцете ми, по цялото ми тяло. Сякаш допирът му бе истински. Сякаш той, горещ и твърд до мен, вътре в мен,

беше истински.

Но не беше.

Лека-полека започнах да усещам теглото на Киеран до мен и тихото му, приглушено хъркане. Беше се свил до гърба ми и спеше във вълчия си облик. Слава на боговете, сънят ми не го беше събудил. Обърнах глава и видях халката на Кастийл върху нощното шкафче, окъпана в бледата лунна светлина. Посегнах към нея...

Лъхна ме някакъв мириз.

Неочекван.

Хванах хлабавата си плитка и я подуших дълбоко. Мирисът беше напълно отчетлив.

Бор и екзотични подправки.

И благоуханен люляк.

Връхлетя ме пълен шок. Надигнах се рязко в леглото и уплаших Киеран. Той вдигна глава и ме погледна през гърба си.

Мислите му с наситен дървесен мириз докоснаха моите.
Попи?

Не можех да му отвърна. Сърцето ми направо кънтеше в гърдите ми. Погледнах плитката си с аромат на люляк. Как беше възможно? Тук нямаше люляци. А и да имаше, това не би обяснило защо надушвах... Кастийл. Не можеше да си въобразявам.

Долових тревогата на вълчака и леглото се размърда. Киеран обгърна ръката ми със своята. Допирът на човешката му кожа ме изтръгна от объркващите мисли. Погледнах го и видях много гола кожа.

- Попи? Какво има? - Очите му претърсваха угрожено моите. - Случило ли се е нещо? Кажи ми.

Преглътнах сухо.

- Ами...

- Кошмар ли сънува?

- Не - отговорих и Киеран се отпусна. - Беше хубав сън.

За... за Кастийл. За пръв път сънувам такъв.

- Секс ли правихте?

- Моля?

Пуснах плитката си.

- Правили сте секс насьн.

Вперих смаян поглед в лицето му, прикрито от нощта.

- Как стигна до това заключение?

- Едва ли искаш да ти отговоря - каза той. - Ще ти стане неловко.

- Как... - Мигновено ме осени. Вълчаците с проклетото им обоняние. Вдигнах брадичка, защото отказвах да се чувствам неловко. - Според теб, защо не ми се е случвало досега?

Киеран вдигна рамо.

- Сигурно защото рядко сънуваш секс.

Примигах.

- Защо?

- Значи наистина сте правили секс насьн?

- О, боже! Как изобщо говорим за секс, докато седиш гол до мен?

- Притеснява ли те голотата ми, *моя Лиеса*?

Не.

Е, не особено.

Вече свиквах да виждам голи мъже - и как иначе, като живеех с толкова много вълчаци. Пък и с дракените явно не беше различно. Само че точно сега, докато още усещах Кастийл в мен, голотата на Киеран ми действаше... по друг

начин. Не лош или забранен. Просто по друг начин, макар че не можех да го обясня. Но ми припомни на какво бе станал свидетел в нощта след Възнесението ми. Беше в същата стая и се погрижи да не изпия твърде много кръв, държейки ме през кръста, докато язех Кастийл...

Дъхът и тялото ми се сепнаха и... свещени богове, наистина трябваше да спра да мисля за каквото и да било.

Киеран кривна уста в отговор на мълчанието ми. Лунното сияние озари твърде позната закачлива усмивка.

Присвих очи.

- Подиграваш се с мен.

Той се пресегна и подръпна леко ръкава на ризата ми - е, *неговата* риза, която си бях присвоила, докато моята съхнеше навън.

- Как ти хрумна?

Скръстих ръце.

- Сериозно ти говоря. Сънят беше прекалено реален.

- Понякога ги усещаме така.

- Този беше различен. Ето. - Хванах плитката си и я тикнах под носа му. - Подуши ми косата и кажи на какво ти мирише.

- Никога не съм получавал такава задача, но май за всичко си има първи път, а? - Киеран пое плитката ми, сведе глава и вдъхна. Долових мигновената промяна в него. - Надушвам... - Той се отдръпна с няколко сантиметра, без да пуска косата ми. - Надушвам *Кас*.

Въздухът изскочи от дробовете ми.

- И люляк, нали? Сънувах пещерата в Края на Спеса и той беше там.

- Надушвам това и... и нещо...

Той се намръщи.

- Плесен? Аз също я надуших точно преди да се събудя. Чувствах всичко съвсем реално, докато не ми стана студено и започнах да забелязвам разни неща в него. Изглеждаше отслабнал. Дори имаше няколкоседмична брада. В един момент... о, боже! - Преглътнах. - Май и той мислеше, че е сън, но накрая осъзна, че не е. Каза, че очите ми били различни. Имало повече сребристо в тях. Виждаш ли ги в момента?

- Изглеждат нормално. Е, новото нормално. Аурата зад зениците ти още си я има - отговори Киеран и пусна плитката ми.

- Чак като видя очите ми, започна да... проумява, че не е сън. - Поклатих глава. - Знам, че звуци странно, но разбра, че ще свърши скоро.

- Каза ли ти нещо?

- Не. Само че... - *Толкова много ми липсваш, че ме боли.* Вдишах насечено. Не можех да го изрека на глас. - Каза „сродени сърца“, но не обясни защо. Каза ми да го намеря отново и че ще ме чака.

- Сродени сърца - сбърчи вежди Киеран.

Винаги бе подозирал, че с Кастийл имаме онова рядко единение на сърца и души, което било по-мощно и от кръвните връзки.

Първоначално не му повярвах, но щом с Кастийл спряхме да се преструваме, спрях и да се съмнявам в думите на Киеран.

Вълчакът се ококори внезапно.

- Мътните ме взели!

- Какво? - подскочих.

- Баща ми ми е казвал нещо за сродените сърца. Напълно

го бях забравил. – Киеран взе отново плитката ми и я подуши дълбоко. После добави прегракнало: – Казвал ми е, че сродените сърца можели да се явяват в сънищата си един на друг.

Захласнах се. Не знаех какво да си мисля, но ако беше истина... Свещени богове!

Защо обаче се случваше точно тази вечер? Дали защото съм заспала достатъчно дълбоко и кошмарите не са успели да ме достигнат първи? Или пък Кастийл за пръв път съумяваше да ме намери?

А дали можехме да го направим отново? Не бих подминал тази възможност. Така имаше шанс да разбера къде го държат – стига той самият да знаеше. Да проверявам дали е добре – доколкото бе възможно в плен. Щях да използвам времето ни заедно за всичко друго, само не и за...

Разпалените думи, които бях проронила до устните му, изпълниха съзнанието ми и спряха мислите ми. Умолявах го да... Гореща вълна обля тялото ми.

– Ти какво...?

Киеран се скова в същия момент, в който кожата ми настръхна. Внезапен студ вцепени гръбнака ми. Етерът забучва в гърдите ми и в плътта ми се разля тъмно, мазно чувство, което ме остави без дъх.

Киеран завъртя глава към мен.

– Усети ли го?

– Да. Не беше... – Сърцето подскочи в гръденния ми кош. Обърнах лявата си ръка с дланта нагоре и изтръпнах от рязко облекчение. Златистата завъртулка проблясваше смътно. – Това не е...

Светкавица проряза небето, толкова ослепително ярка, че

освети цялата стая и за миг превърна нощта в ден. Последва я гръмотевица, която пропътна в гърдите и ушите ми.

Киеран стана и аз го последвах, измъквайки крака изпод одеялото. Ризата му покриваше бедрата ми, но грабнах халата си отния край на леглото.

Бумтежът на гръмотевицата загълхваше, отстъпвайки нощта на тревожно цвилене от близките конюшни. Отидох до прозореца и дръпнах пердетата. Гъсти сенки се носеха по небето, затулвайки луната и потапяйки спалнята ми в сумрак.

- Това е странно - коментира Киеран, а аз се обърнах и тръгнах към завесите между двете стаи. - Не е достатъчно топло за такава буря.

Отвън зави стихиен вятър. Бълсна се в имението и вдигна пердетата по прозорците. През пролуките влетя въздух, мразовит като в най-тъмните часове на зимата. Поривът му измъкна няколко кичура от плитката ми и ги развя през лицето ми. Втора светкавица пробяга през нощното небе, а вятърът... замириса на повехнали люляци.

Мирисът на Веса.

Тежката завеса се надигна и през отвора мярнах как картите на Дъбов проход, които ми бяха донесли по-рано, се разпилиха из въздуха като пергаментови птици.

- По дяволите!

Ахнах и се спуснах към тях.

В стаята отекна втора гръмотевица. Чорапите ми се пързалиха по каменния под, докато заобикалях столовете, улавяйки хвърчащите карти.

Като ги събрах, ги оставих на ниската маса, грабнах един тежък железен свещник и го сложих върху тях. Вятърът се вихреще из стаята, отваряйки вратите, а светкавиците

раздираха небето и наелектризираха въздуха. Етерът в гърдите и кръвта ми... започваше да *вибрира*...

Масата под ръцете ми се затресе. Трапезната маса в другия край на стаята също и празните чаши по нея задрънчаха. Столовете зад мен стържеха по пода и се прекатураха, а гръмотевиците вече ехтяха не само от горе, но и от *долу*.

Тъмен силует изпълни входа към стаята ми, докато нова светкавица не озари небето и познатите черти на Наил.

- Добре ли си? - попита ме.

- Май да! - опитах да надвикам тътена. - Ти?

- Ще... - Имението се разтресе и Наил протегна ръце да се хване за касата на вратата. - Ще съм добре, когато проклетата земя спре да се клати.

Надникнах към прозореца и видях по-тъмна, крилата сянка да прелита покрай него. Един дракен кацна пред имението, но този път сблъсъкът му със земята дори не се усети.

- Не е добре да стоим тук - отбеляза Киеран, изниквайки от другата страна на завесата.

Завъртях се на омекнали крака. Ярка светкавица ми показа, че закопчава предницата на панталона си.

- Мислиш, че навън е по-безопасно?

- Имението може да се срути - обясни той. - А хич не ми се иска да ме затрупат тонове камъни.

- Не знам дали е по-страшно от това да те изпържи светкавица - коментирах аз.

Киеран ме подмина безмълвно, сграбчи ме за ръката и ме поведе след Наил. Хукнахме по безкрайния коридор и излязохме под бурното небе, точно на пътя на огромен дракен. Наил заби пети, а Рийвър просто прибра крилете си.

Обърнах се и видях редовете шатри, където спяха повечето войници от дивизията на Ейлард, да се тресат силно. Дракенът вдигна ромбовидна глава към небето. Последвах погледа му и сърцето ми спря, когато проблясъците на светкавиците разкриха крилатите силути.

- Какво правят в небето? Ще ги удари светкавица.

Изтръгнах се от Киеран и побягнах през виелицата към Рийвър. Земята се надигна като вълна и ме уплаши. Залитнах сред прахоляка и пръстта, които изригнаха във въздуха. Наил ме хвана за лакътя, а *волята* ми се извиси внезапно – нуждата да ги накарам да слязат от небето.

Рийвър проточи врат и от гърлото му отекна оглушителен, трептящ звук. Издаде го отново и слава на боговете, другите дракени откликнаха на зова му. Заспускаха се към земята и закацаха един по един около имението...

Пак лумна ярка светлина, но от имението.

- Какво става? – смяя се Наил.

Стълбът светлина пронизваше небето с ужасяващ, оглушителен тътен. Изви се, после *избухна*, разцепвайки се на няколко пращащи лъча сребристояла светлина, които се застрелкаха из целия небосклон, пронизаха облаците и...

И дракените.

Някой изпищя. Не знаех дали съм аз. Земята се разтресе отново и се бълснах в Наил. Ослепителна светлина обливаше гърчещите се силути.

В гърлото ми пламна болка. Пищях и не бях единствена. С ужас гледах как дракените падат от небето с отпуснати криле и размятани от вятъра тела; как се сгромоляват върху борове и шатри, един, втори, трети, четвърти...

После всичко секна.

Всичко.

Земята спря да се тресе. Лъчовете светлина изчезнаха и облаците се разпилиха. Вятърът стихна внезапно. Всичко просто... застина, сякаш някой бе щракнал с пръсти да го спре. Не остана дори лек повей.

В небето вече нямаше дракени.

Рийвър изрева отново, този път дълбоко, скръбно. Чух немощен, измъчен отговор.

- Не. Не. Не - зашепнах, изтръгвайки се от Наил.

Тръгнах към най-близката срутена шатра, а след малко направо затичах към нея.

В средата ѝ лежеше голо тяло. Нямаше да позная, че е на дракен, ако не бяха петната тъмна, обгоряла плът по глезените, коленете и всяка друга става.

Отметнах едното платнено крило на входа и коленичих до тъмнокосия мъж. Опрах длани в рамото му и пуснах в плътта му етера, пулсиращ в гърдите ми, без дори да се замисля. Нямах време да размишлявам, защото видях само трима от дракените в небето да кацат невредими. По ръцете ми се спусна горещина и плъзна по пръстите ми, притиснати в бицепса на мъжа, под чиято кожа се усещаха отчетливо очертанията на люспи. Тънка сребриста мрежа обгърна тялото му... после се свлече безполезно върху пода на шатрата.

Сърцето ми потъна, но опитах отново, извлечайки още повече от етера си и вливайки го още по-настойчиво в дракена.

Той пак се свлече от тялото му.

Киеран се появи от другата му страна, докосна врата му и вдигна поглед към мен.

- Мъртъв е.

Вдишах рязко.

- Мога да го върна. Като онова момиченце. Просто трябва да се постараия повече.

- Не можеш. - Стържещият глас ме накара да изтръпна. Киеран отмести очи отвъд мен, където стоеше Рийвър в човешки облик. - Способна си да изцеряваш, но след като душата напусне същество от два свята, няма как да му върнеш живота.

Киеран се отдръпна назад и замига бързо, после обърна глава към друга смачкана шатра. Където войници и вълчаци се струпваха около...

Изтерзаните трели проехтяха отново.

- *Не.* - Завъртях се към Рийвър и понечих да стана. - Ще опитам с друг.

- Не можеш.

Рийвър беше коленичил при краката на мъртвия дракен със сведенa глава.

- Защо? - изкрешях в сблъсък на гняв и недоумение.

Сърцето ми щеше да се пръсне и едва си поемах дъх.

- Само Древният бог на живота може да възкреси същество от два свята. - Категоричните му думи сякаш ме удариха в корема. - Загубихме ги.

Загубихме ги.

Взирах се в Рийвър, докато последните му две думи се нижеха в главата ми отново и отново. Само трима бяха кацнали невредими. Тоест...

Настръхнах. Шестнайсет бяха останали във въздуха. Шестнайсет дракена, които току-що се бяха пробудили от незнайно колко дълъг сън само за да умрат?!

Ръцете ми се отваряха и затваряха, докато се въртях в бавен кръг.

- Съжалявам. Много съжалявам.

- Ти нямаш вина - заяви Киеран и се изправи.

Но аз ги бях събудила. Аз ги бях довела тук. Бяха ме последвали...

Ти и последователите ти ще намерите само смърт.

Краката ми трепереха, очите и гърлото ми горяха. Огледах пукнатините по земята - някои тесни, а други достатъчно широки да пропадне нечий крак. Разстилаха се по двора като крехка паяжина и продължаваха дори по стените на имението. Доколкото виждах под лунната светлина, покривът не беше повреден. Сякаш не го бяха пронизвали унищожителни лъчове светлина.

Обърнах се бавно към Наил и няколкото войници с него, загледани отвъд срутените шатри. Отново ме побиха студени тръпки и проследих погледите им. Боровете оттатък лагера вече не се извисяваха към звездите. Тежките им, иглести клони бяха превити чак до земята. Сякаш гигантска ръка се беше спуснала от небето, за да ги огъне. Погледнах към Киеран.

- Не знам какво е станало. - Той прокара ръка през лицето си. - За пръв път виждам такова нещо.

- Но сме го усещали преди - обади се Наил с лъснали кехлибарени очи. - След като онези гадове Незримите опитаха да те убият и Кас те заведе в ловната хижа. Точно това се случи, когато се събуди тогава - напомни ни той. Дърветата пред онази хижа наистина бяха превити до земята. - Същата буря се развиши и когато се Възнесе в богиня.

- Това не беше буря - отсече Рийвър и аз се обърнах към него. - Беше... пробуждане.

- На какво? - попитах.

Той вдигна глава и очите му... бяха различни. Все така яркосини, но зениците им вече бяха тънки, вертикални резки.

- На смъртта.

Подскочих и думите на Веса се завърнаха в паметта ми.
Теб. Теб чакам. Смърт чакам.

Вкочанена, залитнах назад, обърнах се и закрачих към имението. Ускорих крачка. Накрая побягнах и халатът се разпия зад мен.

- Попи! - изкрештя Киеран.

Прелетях през вратата на имението и се отправих към Голямата зала - към стаята през две врати от нея.

Киеран ме настигна.

- Какво правиш?

- Тя е била. - Забавих крачка, минавайки покрай тъмната зала. Наил и другите ни следваха. - Веса.

Стигнах до нейната врата и хванах дръжката. Разтопих ключалката, както направих с веригите на входната порта на Масен. Дръжката се завъртя, вратата се отвори и ме връхлетя острият мириз на повехнали люляци.

Забих пети и вдишах силно.

Червеникавочерен пушек изпълваше стаята, усуквайки се около тъмната фигура на Веса - същият мрачен пушек, който излезе от рубиненото ковчеже от Ибет.

- Какво е това, мамка му?

Киеран стрелна ръка пред мен.

Веса бе приковала изцъклени млечнобели очи в обгорено място на тавана. Стоеше с разперени ръце в средата на кръг,

нарисуван не с пепел, а с кръв – очевидно нейната, защото китките ѝ кървяха. През завихрените, гъсти струи дим около босите ѝ крака се виждаше остро парче камък.

Лепкаво, мазно чувство се просмука през кожата ми и етерът в гърдите ми запулсира. Вълчаците заръмжаха предупредително от коридора.

– Ти – пророних, докато етерът се сливаше с растящата ми ярост. Енергията на боговете се изливаше във вените ми. – Ти си била.

Смехът ѝ се вля в циклона от пушилка.

В периферното ми зрение изригна сребристобяла светлина. Отместих ръката на Киеран и влязох в стаята.

– Внимавай – предупреди ме той и сграбчи в шепа задницата на халата ми. Виещият се пушек бръсна лицето ми и отвя косата ми назад. – Това е някаква гадна работа.

– Магия – програчи Пери иззад нас. – Древна магия.

– *Носителке* – процеди напевно старицата, чието крехко тяло се тресеше сред червеникавочерната вихрушка. – Още като дойде тук, кралице със златна корона, бе предупредена, че с последователите ти ще намерите само смърт. – Пушекът се завихряше още по-бързо, разстилаше се. – Няма да управляваш огъня на боговете. Няма да спечелиш тази война.

Въздухът прогаряше дробовете и гърлото ми, но прозрението ме изгори по-жестоко.

– И забет – изсъсках със сведена брадичка, докато етерът искреше от разперените ми пръсти. Не знаех как е успяла да го направи, но знаех защо. – Служиши на нея.

– Служа на Истинската корона – изкряка Веса.

Подът се разтресе, а пушекът се сгъсти в тъмна фуния, която се заиздига към тавана. Миризът на повехнали люляци

вече почти ме задушаваше. Но не Веса предизвикваше трусовете.

Аз бях.

- Служа, като чакам...

- *Служеше* - прекъснах я, докато бурята размяташе краищата на халата около краката ми.

Свиках волята си и вдигнах ръка. По нея се спусна чиста, древна сила. Звездна светлина, обгърната във фин воал от сенки, се изля от дланта ми и се блъсна в пушека. Етерът се вряза във вихрушката и удари Веса право в гърдите с пулсиращ изблик на светлина. Тя се завъртя назад, но след миг само робата ѝ се свлече на пода.

- И смъртта дойде за теб - довърших.

9

Вървях към приемната, преоблечена в панталон и вълненото ми палто. Беше посред нощ, часове след като шестнайсетте дракена бяха издигнати върху набързо скальпени клади, за да изгори телата им Нити, един от оцелелите дракени. Останах при кладите, докато от загиналите не остана само пепел. Една част от мен като че ли завинаги остана там.

Влязох в стаята и се отправих към Рийвър, който седеше на пода в ъгъла на помещението, още в човешки облик и гол, загърнат с одеяло през кръста. Преди да кажа нещо, дракенът заяви:

- Тя миришеше на Смърт.
- Е, сигурно защото умря - отвърна Киеран.
- Не ме разбра. Миришеше на *Смъртта* - натърти Рийвър. - Стори ми се, че я надуших още като пристигнахме тук и още на няколко пъти, но мирисът беше съвсем лек. До тази вечер.

Докато наблюдаваше как сядам на пода пред него с тежка плитка през рамото, забелязах, че зениците му пак са

стали нормални. Не бяхме само тримата. Всичките ми доверени хора седяха или стояха наоколо; някои пиеха, други още бяха вцепенени от шока. Преглътнах буцата тъга, заседнала в гърлото ми - смесица от чувство на вина и прозрението, че трябваше да послушам Киеран.

- Какво означава това?

- Това беше енергията на Древния бог на Смъртта. Неговата смрад. Мазна. Мрачна. Задушаваща - обясни Рийвър и аз надникнах към Киеран, застанал на няколко крачки от мен. И двамата го бяхме усетили. - Но това е необяснимо.

- За Раин ли говориш? - попита Вонета от един стол, притисната колене към гърдите си.

Рийвър примига насреща ѝ.

- Моля?

- Раин - поясни Емил, опрял ръка в облегалката на стола ѝ. - Богът на обикновения човек и...

- Знам кой е Раин. Познавах го още преди да се превърне в бога, когото почитате днес - прекъсна го дракенът.

Собствената ми изненада се сля с тази на Хиса, която стоеше до входа на приемната.

- Кой е бил богът на смъртта преди него? - попита тя.

- Не е имало бог на смъртта преди него. Съществуваше само Древният бог на Смъртта.

Спомних си думите на Никтос.

- Да не би Раин да е заел мястото на Древния бог, за когото Никтос ми каза, че бил покварен?

- Донякъде. - Рийвър килна глава настрани, погледна към тавана, после затвори очи. - Има само един истински Древен бог на Смъртта и го почувствах в бурята на старицата.

- Никтос е бог и на живота, и на смъртта - настоя Киеран.

- Грешиш.

Киеран клекна.

- Не греша.

- Напротив. - Рийвър сведе брадичка и отвори очи. - Никтос никога не е бил *истинският* Древен бог на Смъртта. Имаше друг преди него. Колис.

- Колис? - повтори Наил, заобикаляйки Емил. - За пръв път чувам това име.

- Нормално.

- Заличена история - пророних и надникнах през рамо към другите. - Помните ли разказа на Никтос, който ви предадох? За другите Древни богове и войната, избухнала между тях и боговете? - Обърнах се към Рийвър. - Затова не сме чуvalи името му, нали?

Дракенът кимна.

- Едва ли съм единствената, която отчита факта, че името Колис звучи съмнително близко до Солис - изтъкна Вонета.

Не беше единствената. И на мен не ми беше убягнала тази подробност.

- И какво се е случило с този Колис? - обади се Пери, застанал до мрачния Делано. - И с другите Древни богове?

- Някои от тях се преселиха в Аркадия, която много прилича на Долината, но не само мъртвъци се допускат там - обясни Рийвър и недоумението, което долових от останалите, ми подсказа, че и те за пръв път чуват за такова място.

- Някои? - подкани Пери.

- Някои - повтори Рийвър. - Други намериха края си. Тоест загинаха. Спряха да съществуват. Превърнаха се в прашинка от забравено минало. Покойници. Напуснали...

- Ясно - спрях го. - Схванахме.
- Радвам се - подхвърли дракенът. - И Колис вероятно е мъртъв.

Не се поддадох на отчаяния му тон. Току-що бе загубил шестнайсет дракена - някои от които със сигурност му бяха приятели. Дори роднини. Знаех толкова малко за Рийвър - за всичките дракени. А вече повечето ги нямаше. По гръбнака ми се спусна ледена тръпка.

- Не си много сигурен, Рийвър.
- Погрижиха се за него. Още преди много време го затвориха в гробница. В противен случай нас нямаше да ни има - настоя той. - Единственият, способен да го освободи, е Древният бог на живота. А това никога няма да се случи. Врагове като тях... за нищо на света не биха се помирали.

Сърцето ми се поукроти. Оставаше ни само някой да събуди Древния бог на Смъртта.

- Почакай. - Рийвър свъси вежди, после ги отпусна и врътна рязко глава към мен. - Проклятие, трябваше да се досетя. Но да си призная, невинаги ви слушам. Говорите твърде много, и то несвързано.

Почти се намръзих, когато чух нещо като сподавен смях от Хиса.

- Споменахте нещо за... странни твари, служещи на врага ви. Които били почти неуничожими? - попита Рийвър.

- Да - потвърди Киеран, опрял ръка в пода.
- Съживяват ли се?

Киеран килна глава.

- А какво друго може да означава „неуничожими“?
- Не е същото като да се съживяват сами - парира Рийвър.
- Да, съживяват се - побързах да се намеся.

- Случайно да ги наричат Възвращенци?
 - Да. - Озърнах се из стаята. - Споменавала съм ги и в твоето присъствие. Неведнъж.
 - Както казах, невинаги ви слушам - повтори той. - Нека позная. Създават ги от третите синове и дъщери.
 - Да - провлачи Емил. - Точно така. Знаеш ли нещо за тези същества?
 - Възвращенците бяха проект на Колис. Върховното му постижение - отвърна Рийвър. - Създаваше ги с магия. Магия, която действаше само на тях.
- Вонета изпъна гръб, а аз се сетих за регистрите в библиотеката.
- Защо само на тях?
 - Защото третите синове и дъщери носят искри от етера в себе си.
 - Не разбирам - каза Киеран. - И едва ли съм единственият.
 - Всичко по всички светове произлиза от някой от Древните богове. Е, с изключение на дракените. Ние не произлизаме от нищо. Просто ни има и винаги ни е имало - каза Рийвър, озадачавайки ме още повече.
 - А простосмъртните произлизат от Древен бог и дракен - довърших вместо него.
 - От Еитос, първият Древен бог на живота, познат още като твоя прадядо. - Той ме посочи и аз ококорих очи. - Какво? Да не си мислеше, че Никтос се е излюпил от яйце? Е, не е.
- Не си бях мислила това. Просто дори не ми беше хрумнало, че е съществувал друг преди него.
- Както и да е. Еитос обичаше да създава разни неща. Някои твърдят, че било от любопитство и жажда за знания,

но мен ако питате, си беше от чиста скука. Кой знае? Няма го от много време. Та той беше близък с Нектас още по времето, когато ние нямахме човешки облик. Един ден, незнайно защо - пак бих заложил на скука, - двамата решиха да създадат нов вид. Еитос вложи плътта си, а Нектас - огъня си. Така възникна първият простосмъртен. Разбира се, натвориха още много, които, заедно с отроците си, са съвсем обикновени същества. Но постижението на Еитос и Нектас говори, че във всеки простосмъртен съществува поне искрица етер. Просто при повечето е спяща.

Рийвър се приведе напред.

- С изключение на третите синове и дъщери. При тях искрицата невинаги спи. Защо? Нямам представа. Може просто да се усилва след даден брой поколения. Кой знае? Не че има значение.

За Пери, изглежда, имаше голямо значение.

- Тези простосмъртни често проявяват уникални таланти, подобни на твоята дарба да усещаш чужди емоции, само че не толкова силни. Повечето дори не разбират, че са различни. Не са безсмъртни. Нямат нужда да се хранят. Живеят и умират като простосмъртни.

Догадките ми, след видяното в онези регистри, се оказваха правилни.

- Значи Ритуалът не е творение на Възнесените?

Рийвър кимна и вълна на изненада обля стаята.

- Някога бе дълбоко уважавана традиция третите синове и дъщери да постъпват на богослужение в Илизеум. Заради силната искра етер в тях по свое желание можеха да се Възнасят и да постигат безсмъртие.

- По свое желание? - учуди се Наил.

- Еитос винаги им даваше право на избор - потвърди Рийвър. - Колис обаче отнемаше третите синове и дъщери и ги превръщаше в нещо нито мъртво, нито живо. Нещо съвършено друго. Така им действаше неговият етер... неговата *магия*, както би го нарекъл приятелят ти. - Той кимна към Пери. - Бях млад, когато всичко стигна до критичната точка. Когато разкриха какво е правил Колис и избухна война. Криех се заедно с другите малчугани. Справиха се с него, но сега... Сега някой е научил как да прилага етера му.

- Испет. - Гневът нажежаваше вените ми. - Херцогът и Веса са знаели за пророчеството, а Веса каза, че служела на Истинската корона. На Възнесените. Испет явно е споделила знанията си с нея. Знания, с които може да се е сдобила само от едно място.

- Малек - изръмжа Киеран.

Рийвър затвори очи.

- Разкриването на такива тайни е... най-висша форма на предателство. Дал е на Кървавата кралица силата да убива братята ми. - Чертите му се изостриха. - Както вероятно е убила и Джад.

Вцепених се.

- Може и да не е мъртва, Рийвър. Майка ми... - Затворих очи и се поправих. - Коралена беше Десницата на кралицата, която се опита да ме доведе в Атлантия като малка. Била е Възвращенка, но Испет твърди, че я е убила. Значи е имала дракен тогава... и достъп до огъня на боговете. А това не беше преди много време.

- Иска ми се да вярвам в същото, но огънят на боговете не извира само от гърлата ни. - Един мускул в челюстта му

трепна. - Огънят е нашата енергия, кръвта ни. Способна да убие дори Възвращенец. На Кървавата кралица ѝ е била нужна само капка от нея, независимо колко стара, за да умърти Възвращенец.

Отдръпнах се назад с натежало сърце.

Очите на Рийвър срещунаха моите.

- Магията, силата, която е усвоила Кървавата кралица... Току-що видя какво може да прави с нея. Може да я използва единствено за смърт и разруха. - Зениците му се разтегнаха вертикално и се изтъниха. - Тя е по-опасен враг, отколкото някога сме предполагали.

По-късно седях на леглото и въртях халката на Кастийл между пръстите си, обръщайки всичко случило се в главата си. А беше доста. Сънят, който май не беше сън. Веса. Загубата на толкова много дракени. Знанието, че Кървавата кралица е намерила начин да използва етера на Древния бог Колис. Убеждението на Рийвър, че Джадис е мъртва.

Надникнах към Киеран, който седеше от другата страна на леглото и точеше ножа си.

- Тази вечер загубих седемнайсет дракена.

- *Всички* ги загубихме - поправи ме тихо той.

- Аз ги събудих. Призовах ги. И само след месец вече ги няма. - Буца от емоции прогаряше дъното на гърлото ми. - Ти беше прав.

- Знам какво ще кажеш - заяви той. - Не си виновна за смъртта на дракените.

- Сега пък ти се държиш прекалено мило. - Буцата тъга се увеличи. - Ако те бях послушала и се бях отървала от нея, всичко това нямаше да се случи.

Киеран не отвърна дълго време.

- Няма как да си знаела, че е способна на подобно нещо - подхвани накрая и вдигна поглед от ножа си. - Милосърдието ти е част от теб. И едно от качествата, които те правят велика кралица и богиня. Просто трябва да се научиш кога *не бива* да си милосърдна.

Кимнах и вдишах треперливо, свеждайки очи към халката. Ужасен начин да науча урока си. Дракените платиха прескъпко за него.

Затворих очи за няколко секунди.

- Чу ли какво каза Рийвър? Че допирът ми не действа на същества от два свята?

Той пак вдигна поглед.

- Чух.

- Тоест вероятно няма да действа и на вълчаци.

Киеран остави точилото и ножа и се приведе напред.

- Няма нищо.

- Как така няма нищо?

- Ами, така. - Лицето му беше на броени сантиметри от моето. - Цял живот съм оцелявал без този... втори шанс. Без другарче със специални ръце.

- Но аз исках да го има този втори шанс. Знам, че нямам право. Помогнах на онова момиченце по никаква случайност. Дори не знаех какво правя. Съзнавам, че не съм Древният бог на живота и нямам такава сила, но... - Стиснах халката на Кастийл. - Ако се случи нещо...

- Ако се случи, ще се случи. Всички тук сме наясно, че можем да умрем във всеки момент. Досега сме живели, без да разчитаме на втори шанс и не очакваме да ни падне такъв.

- Знам, но...

- И ти не очаквай.

Знаех, че не бива, но мисълта да загубя него... Вонета. Делано. Вътрешностите ми изстинаха - повече отвсякога преди. И онази кухина в мен се разрасна.

Не знаех какво ще правя, ако ги загубех.

Но когато Киеран се умълча, а накрая остави ножа и задрема, се замислих за единственото нещо, което би предпазило Киеран. Нещо, което би обвързало живота му с моя, така че нито Кастийл, нито аз да се сбогуваме някой ден с него.

Единението.

10

Стоях в спалнята и въртях в пръстите си халката, окачена на обикновената златна верижка, която ми беше дал Пери. Досега на нея бе висял медальонът му, вече пришит към вътрешната страна на бронята му. Жестът му беше толкова трогателен и ми позволяваше да нося халката на Кастийл близо до себе си.

Напрегната енергия жужеше в тялото ми. Валин и генералите пристигаха скоро и предстоеше най-трудната част от плановете ни – да ги убедим в правотата им. Докрай.

Не можех да си намеря място от нерви, а и вълненият плат на вталената туника ме боцкаше. Трудно ми беше да преценя кое ми причинява повече дискомфорт – дрехите или напрежението. За пръв път обличах туниката, поръбена с изящна златиста бродерия по долния ръб малко над коленете ми и по цепките от двете страни. Много приличаше на тази на Киеран. Неговата беше по-къса – до средата на бедрата му, – но беше украсена със същите златисти орнаменти по деколтето и двете страни на предницата.

Замислих се за онова, което бях поискала от Наил, след

като разбрах, че го бива с иглата и конеца. То определено нямаше да е удобно за носене.

Но си имаше своята цел.

- Попи - извика ме Киеран от другия край на стаята.

Погледнах през рамо и видях, че сестра му стои до него.

- Пристигнаха. Около двеста хиляди са - обяви Вонета, като се обърнах към тях. - Останалата част от войската ще лагерува в Края на Спеса като подкрепление на Бранителките и младите дракени, които останаха там, в случай че Кървавата корона насочи вниманието си към града. Успях да поговоря за малко с Валин и го уведомих за нещастието с дракените.

- Благодаря ти - пророних и пъхнах халката под яката на туниката си, където се спусна между гърдите ми.

Понечих да тръгна към приемната, подготвена за пристигането на генералите.

- Почакай. - Вонета ме спря. - Къде е короната?

Сбърчих вежди и махнах зад себе си.

- В ковчежето.

- Трябва да я носиш.

- Не е нужно да нося корона, за да помнят, че съм кралица.

- И все пак нека им напомня - подкрепи я Киеран. - Ще присъстват генерали, които не си срещала преди. За мнозина от тях това ще е първи досег с теб, ако не броим коронацията.

С други думи, можеше да се държат като Ейлард. Недоверчиво и надменно. Въздъхнах, повече подразнена, отколкото смутена при мисълта, че толкова много хора от високите ешелони на армията вероятно гледат с подозително око на мен.

- Добре де, ще взема короната.

Обърнах се и прекосих краткото разстояние до масата, върху която стоеше ковчежето заедно с поочуканата ми четка за коса. Дървената кутия беше съвсем семпла, без резба и инкрустации, и преди това Пери бе съхранявал пурите си в нея. Короната от рубини и диаманти, принадлежала някога на крал Жалара, стоеше в сандък в ъгъла на спалнята ми, под чифт кални ботуши – най-подходящото място за нея.

Вдигнах малкото резе и като открехнах капака, ме посрещна наститеният аромат на тютюн, поизветрял, но неочеквано приятен. Двете златни корони седяха една до друга върху купчина мек плат. Усуканите кости, някога избелели и матови, сега лъщяха дори под смътната светлина. Двете корони бяха еднакви. Една за кралицата. Една за краля. Не исках да ги разделям. Може би затова не бях носила своята от нощта, в която прекратих живота на крал Жалара. Не ми се струваше редно да я нося, докато тази на Кастийл стоеше затворена в ковчежето, а не върху главата ми.

– Ще ми позволиши ли? – докосна ръката ми Вонета.

Чак в този момент осъзнах, че не съм помръднала от мястото си – че съм замръзнала пред короните, неспособна да ги докосна. Кимнах.

Вонета бръкна в ковчежето и взе лявата корона. Отметна един къс кичур коса от лицето ми и гърдите ми се свиха при спомена за Тауни. Колко пъти ми бе помогала да прибера косата си, за да не се вижда под булото. Стотици? Хиляди? Преглътнах сухо.

Богове, не биваше да мисля за нея точно сега. За толкова много неща не биваше да мисля. Защото започнех ли, изобщо нямаше да съм в състояние за предстоящото. Нямаше да съм

достатъчно силна. А в този момент трябваше да съм безстрашна.

Вонета сложи позлатената корона върху главата ми. Беше по-лека, отколкото очаквах. Тънките златни зъбчета по долната ѝ страна се вкопчиха в косата ми, прикрепвайки по-сигурно короната.

- Готово – усмихна ми се Вонета, макар че долових стипчив вкус на тъга, като я погледнах. – Идеално.

Прокашлях се, за да облекча паренето в гърлото си.

- Благодаря ти.

Ярките ѝ очи се стоплиха и тя стисна ръцете ми в своите.

- Ще дойдат всеки момент.

- Не искам никой да разбира какво ни е изпратила Исбет – напомних им.

- Знаем – увери ме Киеран.

Естествено, че знаеха.

Поех си отново дъх.

- Готова съм.

Вонета пусна ръцете ми с по-ведра, силна усмивка. Обърнах се отново към ковчежето. Самотната корона вътре усуга болезнено нещо в гърдите ми. Затворих внимателно капака. Скоро, обещах си и погалих дървото. Скоро короната щеше да стои отново върху главата на Кастийл. И той отново щеше да стои до мен.

Нищо нямаше да ме спре. Нито атлантийските генерали. Нито Кървавата кралица. Нито откраднатата ѝ магия.

Емил вече чакаше в просторната приемна и като влязох, ми се поклони. Спрях и погледнах Рийвър, вече в дракенския си облик.

Дори аз не можех да си обясня как е влязъл в стаята.

Сключих свободно ръце, макар че напрежението ми растеше с приближаването на дрънчащите брони. Рийвър вдигна глава с разширени ноздри и извитите му рога докоснаха тавана.

Валин Да'Ниър влезе пръв, хванал шлема си под мишница. Вниманието му отскочи за миг към Рийвър, после падна ловко на коляно и сведе глава. Хиса последва примера му, въпреки че беше с нас от самото начало. Дебелата ѝ, тъмна плитка се свлече през едното рамо на бронята ѝ. Следваха ги и други, но когато Валин вдигна глава, не успях да извърна поглед от него, колкото и да се опитвах.

Колкото и да болеше.

Нямаше как да се подгответ за това. Беше по-светлокос от малкия си син, който бе наследил тъмната си коса и златисто-бронзовата кожа от майка си, но формата на челюстта му, правият му нос и високите скули определено ми бяха познати.

Като го гледах, виждах единствено чертите на Кастийл. Поех си дъх да потуша болката и насочих погледа си към останалите. С Ейлард влязоха трима мъже и две жени. Разпознах лорд Свен, бащата на Пери. Беше пуснал гъста брада, която придаваше мъжество на топлите му черти. Всички коленичиха пред мен, а аз забелязах, че Наил и Делано също са се появили. Обичайната плениителна усмивка отсъстваше от лицето на Наил, докато очите му обхождаха зорко генералите - като тези на снежнобелия вълк, който обикаляше по периферията на стаята. Не ги гонеше напразна параноя. Незримите още представляваха заплаха.

Киеран докосна дискретно рамото ми със своето, напомняйки ми за инструкциите, които някога ми беше дал

Кастийл.

- Изправете се.

Валин се подчини и аз отворих сетивата си към свекъра си. Посрещна ги стена от желязо и камък, непробивааема като Превала. Древната вибрираща сила в гърдите ми сякаш ме уверяваше, че ако поисках, можех да я разруша. Но нямах основание за това.

Нямах основание дори да ми хрумне.

Използвах сетивата си в своя полза, както ме беше посъветвал веднъж Киеран. Като надникнах към светлата жена с дълга до брадичката, леденоруса коса и очи, сини като зимно небе, долових любопитство и нещо топло. Решимостта ѝ остави солен привкус в гърлото ми.

Сред генералите имаше вълчак.

Доволна да я видя, насочих вниманието си към другите. Обля ме вълна от лимонова несигурност, примесена със същата непоколебимост, която усетих от генералката вълчак – напълно очаквано. Но долових и... по-остри, хапливи нотки на беспокойство от тъмнокосия мъж и кестенявшата жена с яркокехлибарени очи. Тяхното подозрение наподобяваше това на Ейлард и граничеше с недоверие. Дълбоко чувство, което се оплиташе с жужащата сила в гърдите ми. Нещо ми подсказваше, че опасенията им засягаха и вълчациите край мен, както и онези, които влязоха след тях. Засягаха всичко онова, което вече представлявахме. Короната. Съвкупното ни могъщество.

Тях трябваше да ги държим под око.

Рийвър наблюдаваше от ъгъла си как някогашният крал ме доближава. Валин хвана двете ми ръце и ги стисна нежно в своите. Не каза нищо, но жестът му ми говореше много,

макар че още бях ядосана на Елоана и не знаех дали той самият е наистина е бил в неведение каква е всъщност Кървавата кралица.

- Чухме за дракените - каза Валин и се обърна към Рийвър. - Нашите най-искрени съболезнования.

Рийвър кимна леко.

- Ако Кървавата корона е отговорна за това, ще се постараем да си платят десетократно - закле се той, пусна ръката ми и отстъпи назад.

Чак тогава Рийвър отпусна глава.

- Надявам се, че сте пътували спокойно - казах.

- Да, Ваше Височество - отвърна Валин.

Тъкмо се канех да му напомня, че не е нужно да ме нарича така, но използването на официалното обръщение в присъствието на други хора или по време на дискусии, засягащи Атлантия, беше проява на уважение.

- Желаете ли нещо за пие? - предложих, махвайки към масата. - Има грязно вино и вода.

На лицето му изникна бърза усмивка и почти се появиха дълбоките трапчинки, които бе наследил синът му.

- С удоволствие. - Той надникна през рамо. - Сигурен съм, че Свен също би се зарадвал на чашка.

- Винаги - потвърди атлантийският лорд.

Нямах представа на колко години е бащата на Пери, тъй като видимата му наситенокафява кожа не демонстрираше белези на стареене. Приличаше на трийсетчетирийсетгодишен, но нищо чудно да беше на седемстотин или осемстотин. Напомних си по-късно да го поразпитам за старата магия.

Емил се обърна към масата.

- Някой друг иска ли питие?

Всички закимаха, с изключение на Ейлард и атлантийката. Докато Емил ги обслужваше, Киеран сведе глава към моята.

- Жената вълчак е Лизет Дамрън. Генералът между двама им със Свен е Одел Сир - обясни ми тихо, поглеждайки дискретно атлантиеца с тъмна коса и кожа, която ми напомняше на красивия опушен кварц по пръстените на херцогиня Тиърман. - Онзи до Ейлард е лорд Мурин, ефир.

От него бях доловила недоверие.

- А жената до Мурин? - попитах, докато Емил поднасяше чаша вино на Валин.

- Това е Гейла Ла'Сиър.

Обърнах глава към Киеран и срещнах погледа на Вонета.

- Ла'Сиър и Мурин ни нямат доверие - прошепнах.

- Ясно - отвърна тихо Вонета и прикова вниманието си към двамата.

Пристъпих напред и залепих приветлива усмивка на лицето си - надявах се поне да изглежда искрено, защото определено я чувствах фалшиви.

- Предполагам всички сте уморени от дългия път, но имаме много за обсъждане. Основно плановете ни за Дъбов проход.

- Плановете ни? - учуди се Мурин. Очите му имаха удивителен цвят на морско стъкло. - Не знаех, че вече имаме планове, Ваше Височество. Но все пак не знаехме дори, че вече сте превзели Масен.

- Затова и се надявам да не сте прекалено изтощени от пътя да обсъдим въпросните планове - натъртих и раздразнението му предизвика бодежи по кожата ми. Погледнах го право в очите. - Не одобрявате и напълно ви разбирам - заявих, долавяйки ледената му изненада. Или

беше забравил на какво съм способна, или не бе очаквал да използвам дарбата си. - Но не можехме да си позволим да чакаме за Масен. Превръщаха невинни простосмъртни в Изчадия и убиха три вълчака. Освен това Кървавата корона държи в плен краля ви. Нямаме време за губене.

- Така е. - Валин свали чашата си, а Мурин стисна челюсти. - Е, да чуем плановете?

- Знаем, че Дъбов проход е важен пристанищен град за Солис. Стоките, транспортирани дотам, се разпространяват до повечето северозападни градове, защото е много по-безопасно да пренасят толкова големи товари по море, отколкото през Кървавата гора. - Държах ръцете си склучени, за да прикрия колко трепереха. Надникнах към Хиса, която ми кимна окуражително. - Освен това Дъбов проход е най-големият град в северозападен Солис, съпоставим с Масадония и Три реки.

- Вярно е - потвърди Валин. - Дъбов проход е важна артерия за всички източни региони на Солис.

- Трябва да им попречим да използват пристанищата си за доставки на продоволствия за армиите. Ако превземем Дъбов проход и крайбрежието покрай Пустошта, ще са принудени да поемат по бавния маршрут, за да отбраняват другите си градове - обясних. - Признавам, че не съм експерт по военните стратегии, но очаквам, че Кървавата корона ще опита да изведе силите си от Източен склон. - Това беше район на Карсадония, където обучаваха войници и стражи. - И от Върбови поля, където са разположени повечето им войски.

- Но благодарение на Кървавата кралица знаем, че разполагат с няколко хиляди Кралски рицари - додаде

Киеран. – Те са вампри и не могат да пътуват денем. Затова вероятно ще задържат рицарите в столицата и ще преведат през долината Ниел само войските от простосмъртни и може би отрядите от Възвращенци.

Усетих жужашо одобрение от Лизет, а Хиса каза:

– Пенсдърт и Масадония също имат пристанища, но от Дъбов проход ще можем да контролираме снабдяването на градовете и да възпираме флотилиите им. Ще им е много по-трудно да ни атакуват от вода, отколкото на нас – да се отбраняваме от сушата.

Сир кимна.

– Съгласен съм.

– Искате да контролираме снабдяването – обади се Гейла, сбърчила вежди. – И за доставките на храна до градовете ли говорим?

Обърнах поглед към нея.

– Нямаме полза да прекъснем притока им на храна и други необходими провизии. Не можем да ги надвием с гладуване. Възнесените си имат достатъчен източник на храна в рамките на Превала. Така ще навредим само на невинни простосмъртни, а не вярвам някой атлантиец да иска това.

– Не го искаме – потвърди Свен, а гримасата на Гейла стана още по-изразена.

– Но така няма ли да дестабилизираме градове, които впоследствие бихме могли да използваме? – подпита Ейлард и ефирът Мурин го подкрепи въодушевено. – Защо не принудим простосмъртните да се надигнат срещу Възнесените?

– Колко простосмъртни, прекарали по-голямата част от живота си под управлението на Възнесените, познавате? – попитах.

Ейлард се намръщи.

- Не много, но не разбирам какво общо има това с възможността простосмъртните да се борят за свободата си, както ние ще се борим за тях.

- Навярно подозирате, че простосмъртните не биха се опълчили на Кървавата корона.

Мурин обходи с поглед лицето ми и го задържа върху лявата ми буза - върху белезите. Някога се притеснявах, когато някой ги зърнеше за пръв път, но вече ги приемах като нагледно доказателство за силата ми и способността ми да оцелявам - две неща, много по-важни от съвършената кожа.

- А вие все пак ги познавате добре, защото почти цял живот сте била една от тях - допълни Мурин.

Киселинен изблик на гняв се разля от Вонета, а аз премислих внимателно отговора си. Накрая реших, че е по-разумно да съм пряма, отколкото да му изсъскам да си затваря човката. Колкото и да ми се искаше.

- Имаше времена, когато не се съмнявах в думите на Възнесените. Не и достатъчно, за да забележа несъответствията и да заподозра нещо. Дори не съзнаваха, че булото пред лицето ми и стаята, в която ме държаха, бяха просто клетка - обясних, докато Валин ме наблюдаваше внимателно, забравил пitiето в ръката си. - Но започнах да се усъмнявам в някои неща още преди да срещна краля ви. Просто прекалено много дроболии не се връзваха. Отношението им към народа и един към друг. Начинът им на живот. И тези малки съмнения започнаха да разплитат всичко. Беше не само смайващо, но и ужасяващо да проумея, че всичко, в което някога бях вярвала, е лъжа. Това не оправдава факта, че не отворих по-рано очи и нямах

смелостта и силата да го направя. Просто ви споделям истината.

Плъзнах поглед по генералите, докато Делано заобикаляше Емил, доближавайки Вонета.

- Истина, която важи за още милиони, родени и отраснали под управлението на Възнесените, но лишени от привилегиите, които аз имах. Поколение след поколение ги учат не само да се боят от завръщането на атлантийците, но и да вярват, че всяка необяснима смърт на близък посрещ нощ е по тяхна вина или на съгражданите им. Че те са предизвикали гнева на боговете.

Гейла пристъпи мълчаливо от крак на крак, а Сир довърши виното си на екс, видимо обезпокоен.

- В техните очи Възнесените са пратеници на боговете. Да се усъмниш в решенията им, камо ли да им се опълчиш, е като да нападнеш същите онези богове, за които им е насадено да вярват, че ще им отмъстят и вече им отмъщават по възможно най-жестоките начини. Отгоре на всичко са виждали с очите си какво сполетява онези, които дори само заподозрат за Покварени, или онези, които просто се изкажат против Ритуала или някой несправедлив данък. Няма законни съдебни процеси. Не се изискват доказателства. Наказанието е скоропостижно и сигурно. Затова ви питам: как да искаме от тях да се борят срещу чудовищата, които ги държат в лапите си и толкова време са ги малтретирали безпощадно?

- Не бихме могли - потри челюстта си Сир, присвил златисти очи.

- Не и докато не им дадем да разберат, че имат подкрепата ни - побърза да добави Киеран. - Че не са сами в борбата си

за свобода. Ако успеем да ги убедим, че не ние сме врагът, че идваме да им помогнем, сваляйки Кървавата корона от властта и прекратявайки Ритуала, вярвам, че ще намерят сили да въстанат.

- И как ще го постигнем, щом възнамерявате да превземем градовете им? - попита Мурин.

Усмихнах му се, въпреки че синкавозелените му очи бяха твърди като ледени късове.

- Единият начин е да не ги уморим от глад.

Мурин стисна устни.

- Друг начин е да се постараем да не ги нарамим по време на обсадата - добавих. - И да не им нанесем загуби.

Груб, кратък смях долетя от Ейлард.

- С цялото ми уважение, Ваше Височество, но сама казахте, че не разбираете от военни стратегии. И напълно разбираемо, предвид... *крехката* ви възраст - натърти той и аз вирнах вежда. - Загубите са неминуеми. С Масен сте извадили късмет, но при превземането на Дъбов проход вероятно ще загинат много невинни. Това е не само очаквано, но и неизбежно.

- Така ли? - оспорих.

- Да - не отстъпи Ейлард.

- Вероятно *крехката* възраст ми позволява да гледам по-оптимистично на нещата. - Килнах леко глава. - Или просто различно. Независимо от това, никой от Съвета на Старейшините не иска война. Нито пък аз. Нито кралят ви. Искаме да я избегнем, но за жалост войната е неизбежна. С Кървавата корона не може да се преговаря, макар и да е възможно с част от Възнесените. Но не е нужно да има големи загуби на живот и имущество. А точно това ще се

случи, ако воюваме като преди и прегазваме градовете, избивайки невинни хора, търсещи убежище.

- Никой не иска това - изтъкна Гейла. - Но не казвате как планивате да го избегнем и да възтържествуваме. Утвърдените ни методи може да са брутални, но са и много ефективни.

- Дали? - оспорих.

Хладен прилив на изненада се разля от мнозина, но Валин вдигна вежди.

- Като се има предвид настоящото ни положение, отговорът е не. Оттеглихме се. Не спечелихме. - Той надникна към генералите. - И не бива да го забравяме.

Попречих на усмивката ми да се разшири, защото знаех, че така няма да привлече генералите на своя страна.

- За да отговоря на въпроса ви, дадохме на херцозите от замъка Червена скала шанс да избегнат обсада, ако приемат условията ни.

Един мускул трепна в челюстта на Мурин.

- Какви условия им поставихте?

- Съвсем елементарни. И само пет - заявих. - Да се отрекат от Кървавата корона и Ритуала. Повече никога да не се хранят с простосмъртни без тяхно съгласие и да наредят на всичките си подчинени Възнесени и стражи - простосмъртни и вампри - да не ни нападат. И да се откажат от властта си над простосмъртните, предавайки я на атлантийското управление.

Временно атлантийско управление, пропуснах да поясня. Не смятах, че имаме право да господствувае над простосмъртните, но този въпрос трябваше да го обсъдя с Кастийл.

- И как отговориха на исканията ви? - попита Мурин.

Надникнах към Киеран, който извади посланието им от джоба на гърдите си. Подаде ми го и аз разгърнах пергамента с краткия отговор.

НЕ ПРИЕМАМЕ УСЛОВИЯТА ВИ.

- Разбира се - подсмихна се Мурин.

- Отговорът им беше разочароващ, но и очакван.

Погледнах листа и свиках етера си. Малка искра енергия лумна от пръстите ми и го обгърна. След секунда пепелта се посипа по пода. Доволна от показната си сценка, вдигнах поглед към генералите. Мнозина от тях зяпаха пепелта с изцъклени очи.

- Нали така, Киеран?

- Да - потвърди той. - Затова няколко от хората ни останаха в Дъбов проход, след като Емил занесе исканията ни в замъка. Работата им беше да наблюдават, да говорят с простосмъртните търговци и занаятчии и гражданите, симпатизиращи на Покварените. Да предупредят възможно най-много хора, че ако херцозите Раварел не приемат исканията ни, ще превземем града на следващия ден.

Поредната вълна на недоумение забука от генералите, а Ейлард измърмори:

- Между другото, не съм одобрявал подобни действия.

Хич не го харесвах.

Чертите на Валин бяха застинали.

- Не знам дали това е било разумен ход. - Надникна към Хиса. - Ти съгласи ли се?

- Да - кимна Хиса. - Дадохме шанс на хората да се изнесат от града, за да не попаднат в сблъсъка.

- Но... - натърти Гейла - вече ни очакват.

- Очакват ни от доста време - отвърнах.

Свен почеса брадата си и отиде при другата маса, където бяхме разгърнали карта на града.

- Възнесените подготвят отбраната си още от мига, в който кралицата ни обезглави краля им.

- Да, но вече знаят точно кога ще нападнем града им - изтъкна Мурин.

- Поехме риск - съгласих се. - Но преценихме, че си струва.

- Тази карта твоето дело ли е? - Лизет попита Хиса, отивайки при Свен.

- Да - отвърна с кратка усмивка Хиса.

- Знаех си - подхвърли генералката вълчак.

- Да кажем, че планът ви сработи и хората напуснат града, оставяйки го на наше разположение. - Валин също пристъпи към картата. - Къде бихме намерили Възнесените?

- Винаги когато изпаднаха под заплаха в Масадония или в столицата, се оттегляха в кралското седалище, където бяха защитени от вътрешния Превал. - Отидох при масата, съпроводена от Делано, Киеран и Вонета. - Предполагам, че много от тях, ако не всичките, ще се скрият в замъка Червена скала, след като превземем града през деня.

- Когато са най-уязвими - кимна Мурин, също дошъл до масата.

- Всеки Възнесен, проявил агресия, трябва да бъде убит - продължи Хиса към другата част от плана ни, която очаквахме да не се хареса. - Всеки, който не ни напада и не се съпротивява, трябва да бъде заловен невредим.

- След като проведем разговор с тях, ще определим дали може да им се има доверие, че ще спазватисканията ни -

допълнихи. – Не всички Възнесени са кръвожадни чудовища. Знам го от опит. Брат ми не беше.

Мурин вдигна поглед с вирнати вежди.

– Ами кралят ни? Той би ли се съгласил с това? С целия ви план?

Свих пръсти, впивайки нокти в дланите си.

– Щом задавате този въпрос, значи изобщо не познавате краля си.

Задържах погледа му, докато не го извърна. И останах на място, докато не се уверих, че няма да направя нещо прибързано и неподобаващо на кралица.

Да го наръгам в лицето например.

Мурин стисна челюсти.

– Има ли други неочеквани насоки?

– Има. – Усмихнах му се, наслаждавайки се на лекото боцкане, което ми донесе киселинният му изблик на гняв. – По възможност да не се повреждат домове и други сгради. Избягалите хора трябва да има къде да се върнат. Що се отнася до Превала, той трябва да остане непокътнат, защото защитава хората от Изчадията. – Чувство на вина пропълзя из вените ми като змии. Не беше ли лицемерно от моя страна да им говоря за значимостта на Превала, при положение че аз самата едва не бях разрушила цял участък от него в пристъп на ярост? Въздъхнах бавно. – Ще им е нужна защитна стена, след като приключим. Ще съборим портата. Това е достатъчно.

– Не е разумно да се процеждаме през един вход – възрази Мурин. – Мен ако питате, най-добре да изпратим оцелелите дракени да се погрижат за стената.

Рийвър присви очи, подразнен от предложението му. Също

като мен.

- Няма да ни е лесно да спечелим доверието на простосмъртните, ако срутим Превала им – отвърнах, смяяна, че изобщо се налагаше да изтъквам този факт. - Да, ще стане по-бързо, но в такъв случай ще трябва да оставим по-голяма част от войската ни да брани Дъбов проход от Изчадията и всеки, решил да се възползва от разбития Превал, вместо да остане в позиция да блокира нападения от запад.

Разнесе се утвърдително шушукане, но горещият, киселинен гняв на Ейлард отново изпълни гърлото ми.

- Не смятам, че простосмъртните, доверието и благополучието им трябва да са наша грижа в момента – заяви той. - Нужен ни е Дъбов проход. Нужен ни е...

- *Нужен* ни е мир след края на всичко това. - Пропуснах малко от вибриращата в гърдите ми енергия да излезе на повърхността и впих поглед в Ейлард. Веднага щом сребристото сияние изпълни периферното ми зрение, той отстъпи назад. - Нужни са ни много неща, но ние не сме завоеватели. Не сме *грабители*. Ще вложим силата и влиянието си в унищожението на Кървавата корона и освобождаването на краля. А след това трябва да живеем в мир с народа на Солис. Което ще е невъзможно, ако докажем, че твърденията на Възнесените за нас са верни, оставяйки града им беззащитен и опожарявайки домовете им.

Бледите му бузи се изчервиха.

- С цялото ми уважение, Ваше Височество, опасявам се, че помните твърде много от живота на простосмъртен. Влагате повече размисъл в тяхно благополучие, отколкото в бъдещето и сигурността на *собствения* си народ.

Делано оголи зъби и изръмжа дълбоко. Етерът в гърдите ми

зажужа и аз приветствах силата му, дадох ѝ воля. Сребристата светлина се усили и из стаята отекнаха възгласи, придружени от ледени стрели на ужас. В дъното на съзнанието си проумях, че повечето генерали за пръв път виждаха сиянието ми.

Истинската ми същност.

Знаеха, но да го видят с очите си... е, вероятно беше съвсем друго.

- Проявата на загриженост и състрадание към простосмъртните не означава, че не изпитвам такива към народа си. Мисълта за бъдещето на едните е мисъл за бъдещето на другите, защото те ще се слеят, независимо дали народите ни го искат, или не. Това е *единственият* успешен път напред, защото този път няма да отстъпим отвъд Скотос. Тази война ще е последната.

Жива енергия наелектризираше въздуха в стаята. Ейлард стоеше като статуя с изцъклени от смайване златисти очи, а Лизет бавно падна на едно коляно. Опря едната си ръка в сърцето си, а другата – в пода.

- *Мея Лиеса* – прошепна и по лицето ѝ се разля усмивка.

Всички последваха примера ѝ и коленичиха пред мен – генералите, Хиса, свекърът ми, Наил, Емил и двамата Конту. Древната сила се изливаше около мен. Рийвър разгърна масивни криле над главите на генералите.

Погледнах отвисоко Ейлард. Както и другите.

- Родена съм с плътта и огъня на Древния бог. Бъдете сигурни, че с всеки изминал ден се отдалечавам все повече от простосмъртните.

Истината в думите ми проникна надълбоко в костите ми. В онези кухини в мен. Всеки път, когато тези дупки нарастваха,

се чувствах... все по-студена, все по-откъсната от простосмъртните си корени. Нямах представа дали това ще се промени, дали ще продължи и занапред. Дали се случваше заради липсата на Кастийл, или заради нещо друго. В момента обаче изобщо не ме интересуваше.

- Не съм простосмъртна. Нито пък атлантийка. Аз съм богиня - напомних им. - И няма да избирам между простосмъртни и атлантийци, при положение че мога да помогна и на двата народа.

Придърпах етера си обратно в мен, но не беше лесно. Като че ли имаше своя собствена воля и искаше да беснее. Да покаже на всички колко точно се отличавам от простосмъртните.

Но и това не беше пълната истина.

Силата на Древния бог в мен не беше неконтролируема. Беше неразделна част от мен. Нейната воля беше моята воля. Искаше онова, което *аз* исках.

Смутена от това прозрение, потиснах етера и затворих сетивата си. Сребристото сияние и напрежението във въздуха изчезнаха. Рийвър сви криле до тялото си.

- Предполагам така би постъпил всеки бог. Би изbral всичко.

Лизет кимнабавно.

- И аз така мисля.

- Добре. - Пригладих с длан туниката си, усещайки дървеното конче в кесийката на хълбока ми, но съсредоточих вниманието си върху горещия допир на халката между гърдите ми. - Искам подкрепата ви, защото действията ни в Ъбов проход ще определят тона на всичко предстоящо. За отношението ни към простосмъртните и Възнесените, приели

исканията ни, ще се говори и в други градове. И хората ще слушат. Това ще ни е полза дълго след края на войната. Ще покаже, че намеренията ни са добри, в случай че...

Огледах се наоколо и осъзнах, че е крайно време за онова, на което ме беше научил Кас.

- Изправете се.

- В случай че какво? - подкани тихо Валин, който пръв стана на крака.

Срещнах погледа му с нова тежест върху плещите.

- В случай че се наложи да променим намеренията си.

Гейла впери очи в мен и долових разбиране в погледа ѝ. Сякаш и двете знаехме, че досега бяхме говорили за най-добрия случай.

Защото всичко можеше да се обърка и двете страни да понесат безбожни загуби. Но с тяхна помощ щях да направя всичко по силите си да го предотвратя.

Напрежението в стаята постепенно се разсея, докато обсъждахме как е най-разумно да превземем Дъбов проход и по какъв начин бе овладяла Кървавата кралица онази древна магия. Но когато Валин се обърна към мен, осъзнах, че затишието ще е кратко.

- А след като превземем Дъбов проход?

- Най-добре да коленичим отсега - въздъхна Емил, - защото и това няма да ви се понрави и тя пак ще трябва да ви напомни, че е богиня.

Вонета го изгледа кръвнишки.

- За протокола - обади се Хиса и аз ѝ изпратих същия поглед, какъвто преди малко бе получил Емил. Хиса обаче вдигна невъзмутимо брадичка. - Това е нова част от плана, която не одобрявам.

- Ще трябва да атакуваме Кървавата корона по различни фронтове - обявих. - Атлантия ще трябва да задържи Дъбов проход, докато голяма част от войската ни се отправи на запад, за да ни подсигури градовете оттук до Карсадония.

- Звучи добре. - Валин не откъсваше очи от мен. - Но какви са *вашите* планове?

Не бяхме сигурни дали е добра идея да споделям плановете си тук, защото не беше изключено да присъства предател. Но и Киеран, и Хиса ме увериха, че за да приемат генералите Вонета като кралски регент, трябва официално да я провъзглася за такъв. Назначение, което неизбежно щеше да доведе до нови въпроси.

Но нямах друг избор, освен да разкрия картите си.

- След като превземем Дъбов проход, ще замина за Карсадония с малък отряд. Не отивам, за да убия Кървавата кралица или да щурмувам столицата. Отивам, за да освободя краля и да го върна със себе си.

Ейлард се скова.

- Не знаех за това.

- Никой не се учудва - тросна му се Мурин.

- Не мога да се съглася с това - заяви Валин. - Вие сте кралицата, но...

- Няма да ви оставя без надеждно водачество. Вонета ще поеме ролята на кралски регент и ще действа от мое име - обявих за огромна изненада и дори възмущение на няколко генерали. - Ще ѝ се подчинявате, както се подчинявате на мен.

- В момента не давам и пет пари за водачеството. За *вас* се притеснявам - каза Валин и аз завъртях глава към него. - Вие сте кралицата, но и моя снаха.

За миг онемях от изненада.

- И твоят син е пленник в Карсадония.

- Не съм го забравил. - Валин се приближи. - Мисля за това във всеки момент, защото и двамата ми синове са там.

Сърцето ми се усуга.

- Тогава точно ти не би трябвало да ме спираш. Колкото повече време го държи Исбет, колкото повече градове превземаме, в толкова по-голяма опасност се намира Кас. - *По-голяма дори от тази, в която го поставих аз.* - Не мога да рискувам.

- Повече от всеки друг разбирам защо искаш да го направиш. Богоете са ми свидетели, че искам да си върна синовете. Невредими. Но никой от членовете на семейството ми, влизали в Карсадония, не се върна същият. Някои не се върнаха изобщо. - Той срещна погледа ми. - Няма да позволя това да се случи и с теб.

Семейството ми.

Валин ме считаше за част от семейството си. Гърлото ми се стегна и емоциите ми заплашиха да се излеят неконтролирамо. Потиснах ги. Налагаше се.

- Няма да е сама - заяви тихо Киеран. - С останалите ще ѝ пазим гърба. А тя и сама може да се пази.

Валин погледна Киеран и кехлибарените му очи проблеснаха.

- Не само подкрепяш плана ѝ, но и възнамеряваш да тръгнеш с нея? Като неин съветник ли? Очаквах поне ти да си благоразумен.

- Подкрепата ми няма нищо общо със съветническия ми пост - отсече Киеран. - Няма да бездействам като миналия път, когато отвлякоха Кас. И няма напразно да опитвам да я

спра, а накрая да тръгне сама. Изключено. Това може би ме прави калпав съветник. Знам. И не ме е грижа.

Примигах няколко пъти, за да разсея паренето в очите си, и се прокашлях.

- Разбирам какви са рисковете, но съм готова да ги поема. Не мога да чакам да прекосим заедно Солис. - Притиснах длан към гърдите си, усещайки халката под туниката. - Той не може да чака.

Валин поклати бавно глава, докато околните мълчаха.

- Пенелафи - подхвани тихо, - знам колко обичаш сина ми. Че си готова на всичко за него. И знам колко си могъща; помогъща от цялата ни армия. Но рискът е твърде голям. Синът ми никога не би ти позволил да го поемеш.

- Прав си. Кастийл никога не би ми позволил да поемам такъв риск, дори заради него. И въпреки че той самият би постъпил по същия начин, ако позициите ни бяха разменени. Но и не би опитал да ме спре.

Валин стисна очи за момент.

- Тогава и аз идвам с вас.

- Абсурд - отсякох и сърцето ми спря. Той отвори очи. - Много добре знаеш какво ще ти причини, ако те залови. И Елоана знае.

Валин ме загледа в абсолютната тишина. Разбираше, че това е самата истина. Исбет обвиняваше двама им не само за смъртта на сина си, но и за тежката участ на Малек. Въпреки това щеше да го измъчва дори само за да си отмъсти на Елоана. Не исках неговата кръв по ръцете си.

- В качеството си на твоя кралица ти забранявам да идваш с нас - заявих и той извърна глава, а в слепоочието му запулсира нервен мускул заради дързостта да използвам

високото си положение. - Утре по пладне ще превземем Дъбов проход, след което заминавам за Карсадония, докато атлантийската армия следва начертания маршрут - обявих на Валин и на всички в стаята. - Нищо не може да промени решението ми.

11

Кастийл

Само още веднъж.

Напълно изтощен, опрях ръка в стената и забих крака си надолу с всички сили.

Костта изпраща и поддаде.

- Слава на шибаните богове - процедих задъхано.

Изчадието, промъкнало се в килията ми този път, беше кожа и кости - чупливи кости.

Свлякох се на пода. По-скоро краката ме предадоха. Бръкнах замаяно в кървавата купчина и измъкнах един пищял. Единият му край беше по-остър от другия. Идеално. Можех да го заостря още повече на ъгловатите издатъци по веригата.

С такова оръжие нямаше да нанеса особена вреда на Възвращенците или на Исбет. Макар и фалшива богиня, тя притежаваше повечето сили на истинските богове. Но все пак можех да ѝ пусна кръвчица.

Изритах вонящите останки настрана. Знаех, че която и

Десница да дойдеше да изнесе Изчадието, преди да се е съживило отново, нямаше да го оглежда отблизо.

Опрах гръб в стената и опитах да си почина. Само няколко минути. Трябваше да будувам, колкото и да ми се искаше да заспя. Да сънувам Попи.

Само дето онова не беше сън. Не и обикновен. Веднага трябваше да се досетя, че е нещо различно. Попи изглеждаше прекалено истинска. Усещах я прекалено истинска - мека и топла. Дори не ми хрумна, че споделяме един сън, докато не видях очите ѝ.

Бяха толкова различни.

Дотогава вече се отдалечавахме един от друг, а аз бях загубил възможността да ѝ кажа, че...

Какво? Къде ме държат? Някъде... *под земята*. Неособено полезна информация, но поне можех да ѝ разкрия какво е Исбет. Някой можеше да знае дали демисите имат същите слабости като боговете и богините. Можеше да...

Връхлетя ме внезапен спазъм, който обтегна болезнено мускулите ми.

Трябваше да се храня.

Бодливата болка на глада продължи да ме гложди, но шуртенето на вода някъде наблизо, единственият звук наоколо, успя да ме приспи. Или просто загубих съзнание. Което и да беше от двете, нечии стъпки ме изтръгнаха от нищото. Отворих рязко очи и ми отне доста по-дълго от обичайното време да адаптирам зрението си към сумрака в килията. Веднага скътхах костта от Изчадието зад гърба си. От коридора не се разнасяше типичното за Изчадията влажно тупкане и влачене, нито пък отвратително шумното тропане на Възвращенката. Ритмичната, лежерна крачка секна,

докато успея да се съсредоточа върху празния отвор на входа. Първоначално не виждах нищо, освен сенки, но колкото повече се взирах, толкова повече се уверявах, че сенките са твърде гъсти. Твърде плътни.

Лека-полека започнах да различавам очертанията на тъмния силует и кожата ми настръхна от лошо предчувствие. Беше висок, но безформен. Сянката се понесе напред към слабото сияние на свещите – беше загърната с пелерина.

Сърцето ми заблъска бясно. Дългата черна пелерина приличаше по-скоро на покров, а качулката ѝ закриваше изцяло лицето отдолу. Точно такава носех в Солис, когато не исках никой да ме разпознае. Тя ми даде прякора Тъмния.

Пред мен не стоеше някоя от Десниците на кралицата. И загърнатата фигура беше твърде висока, за да е на Калъм.

Стоеше съвършено неподвижно.

Аз също, макар че огнена киселина прогаряше корема ми.

Фигурата вдигна ръце към качулката и я свали.

Всяка част от мен се напрегна.

Много пъти бях гледал как светлината напуска очите на човек. Бях стоял сред неразпознаваеми купчини месо, накълзани от моя меч, с ръце и лице, облени в чужда кръв. Бях ставал свидетел на ужасии, способни да тласнат мнозина към лудост, но никога не бях изпитвал нужда да извърна поглед. Не и до ношта, когато Попи разбра кой съм всъщност. Погнусата и разочарованите в красивите ѝ зелени очи, внезапното рухване на крехкото ѝ доверие, едва не ме накараха да повърна.

Така се чувствах и сега. Идеше ми да повърна. Да извърна очи. Но също като онази вечер с Попи, задържах насила поглед върху ужаса пред себе си. Още нещо, станало

неразпознавамо.

Брат ми.

Чувството, което ме споходи, нямаше нищо общо със срама, задушавал ме онази вечер с Попи. Изпитах кратък изblink на облекчение да го видя жив, но той отшумя скропостижно и на негово място остана само гняв, който изтласка и малкия шанс за отрицание.

- Шибано копеле - изръмжах.

Малик се усмихна. С непозната усмивка. Нереална.

- Да...

Той отпусна ръце до тялото си.

Изнизаха се няколко дълги момента, в които просто се взирахме един в друг. Не знаех какво вижда той. И не ме интересуваше.

- Изглеждаш добре за някого, държан в *плен* цял век - процедих през зъби.

Малик наистина изглеждаше добре. Светлокестенявата му коса стигаше до раменете - по-дълга, отколкото я носеше някога, - но беше чиста. Дори лъщеше на светлината от свещите, дявол да го вземе. Златисто-бронзовата му кожа нямаше изпитата бледост на пленник. Кехлибарените му очи не мътнееха. Гарвановочерната му пелерина беше изтънчена и видимо скроена по негова мярка. От такова разстояние вече виждах, че е по-слаб отпреди, но въпреки че Малик беше с няколко сантиметра по-висок от мен, открай време имах помощно телосложение от неговото.

- Не мога да кажа същото за теб - отвърна той.

- Сигурно.

Той се умълча отново. Просто стоеше пред мен с неразгадаемото си изражение. Способността на Попи да чете

емоции щеше да ми е от полза точно сега. Освен ако не беше защитил съзнанието си със стена. Дали се беше досетил да го направи при срещата ни в Дъбов проход? Тогава не остана време да я питам дали еоловила *нещо* от него. Да разбера дали е толкова празен отвътре, колкото изглеждаше.

- Само това ли имаш да ми казваш? – попита накрая Малик.

Сух, продиращ смях разтърси раменете ми.

- Имам много да ти казвам.

- Тогава го кажи.

Малик пристъпи напред, отметна пелерината и клекна. Кожените му ботуши бяха удивително чисти. Преди не поддържаше обувките си така – вечно бяха изцапани с кал и слама от конюшнята, които винаги разнасяше из двореца. Той загледа превързаната ми ръка.

- Няма да те спра – добави.

Сбърчих горната си устна.

- Не съм си спечелил посещение от теб. Така че кажи ти как си го спечели, братко?

- Никак, Кас.

- Глупости.

Той вдигна поглед от ръката ми. Иmitацията на усмивка се върна на лицето му, на ръба да образува единствената му трапчинка в лявата му буза.

- Никой не знае, че съм тук.

За един миг, съвсем кратък, в сърцето ми се зароди надежда. Онази Десница правилно ми беше казала, че Малик никога не е там, където трябва да бъде. В детството ни все се налагаше да го издирваме, дойдеше ли време за уроците ни, и с Киеран го превърнахме в нещо като игра. Дори се обзалагахме кой пръв ще намери Малик. Вечно закъсняващо

за вечеря, обикновено защото си правеше поредната гавра с храната или питиетата - или защото палуваше с някое момиче. Доста пъти бях чувал майка ни да казва на Кирха, че сигурно щял да я направи баба още докато носеше короната. Само че не позна. За изненада на всички, дори на мен самия.

Надеждата ми бързо угасна. Появата му на места, където не биваше да бъде, не означаваше, че братът, когото познавах и обичах, още е в тази черупка. Всъщност доказваше нещо съвсем различно.

- Значи с онази кучка вече сте толкова близки, че не се притесняваш от наказание?

Скобата около врата ми се затегна. Принудих тялото си да се отпусне до стената.

Трапчинката му изчезна.

- Какво правя и от какво не се притеснявам не променя факта, че сме братя.

- Променя всичко.

Малик отново се умълча и сведе поглед. Проточи се още един дълъг момент. Богове, наистина приличаше на брат ми. Звучеше като него. Десетилетия наред се бях страхувал, че повече никога няма да го видя. А сега стоеше пред мен - но не беше той.

- Какво е направила с теб? - попитах го.

Кожата около устата му се обтегна.

- Дай да видя ръката ти.

- Майната ти.

- Започваш да ме обиждаш.

- Коя част от „майната ти“ те навежда на мисълта, че ми дреме дали те обиждам?

Малик се засмя с онзи познат звук.

- Леле, колко си се променил. - Сграбчи лявата ми китка и аз се задърпах, напълно безсмислен напън в настоящото ми състояние. Той присви очи. - Не се дръж като разглезено хлапе.

- Отдавна не съм.

- Съмнява ме - измърмори той и започна да размотава бинта около ръката ми.

Пръстите му бяха топли и мазолести. Чудех се дали Исбет му позволява да използва меч. Като отвори напълно раната, пусна мръсната превръзка на пода.

- *По дяволите!*

- Красота, а? - засмях се студено, макар и да си спомнях за всички пъти, когато бе преглеждал разни малки рани по тялото ми. Още по времето, когато наистина бях разглезено хлапе. - За тази *истина* ли ти е отворила очите?

Той стрелна внезапно пламнал поглед към лицето ми.

- Не знаеш за какво говориш.

Дръпнах се напред, без да обърна внимание на затягащата се скоба около врата ми. Лицето ми се озова на сантиметри от неговото.

- Как е успяла да те прекърши?

- Защо реши, че съм прекършен?

- Защото не си с всичкия си. Ако беше, нямаше да стоиш до чудовището, от което дойде да ме освободиш. Същата гадина, която...

- Отлично знам какво е направила. - Той задържа погледа ми. - Нека те попитам нещо, Кас. Как се почувства, като разбра, че майка ни - вероятно заедно с баща ни - ни е лъгала за кралица Илеана?

Гневът пулсираше парещо в мен.

- Как според теб?
- Бесен. Разочарован - отговори ми той. - Още по-бесен. Аз така се почувствах.

Да, доста правдоподобно.

- Затова ли си с Исбет? Затова ли предаде всички нас и цялото си кралство? - попитах го. - Защото мама и татко са ни изльгали?

Устните му се извиха в стегната усмивка.

- Не съм тук заради родителите ни. Макар че ако бяха откровени с нас, вероятно никой от двама ни нямаше да попадне тук.

Ако от самото начало знаехме каква е всъщност Кървавата кралица, всичко можеше да е различно.

- Вярно е.
- Всичко това не променя факта, че раната ти е инфицирана.
- Не ми пука за раната.
- А трябва. - Един мускул в челюстта му, точно под слепоочието му, трепна. Тик, наследен от баща ни. - Трябваше да е зараснала досега.
- Не думай - рекох и стягата се впи в гръкляна ми.
- Трябва да се храниш.
- Дали да не се повторя и пак да кажа „не думай“?

Устните му се извиха леко нагоре.

- Дали да не спреш да се душиш?
- Майната ти.

Облегнах се задъхано назад и скобата бавно се разхлаби.
- Ругаеш повече отпреди - отбеляза той и пак погледна ръката ми.
- Да не засеня новата ти тънка чувствителност?

Той се засмя.

- Вече нищо не я засяга.
- Виж, това го вярвам.

Малик вирна вежда.

- Ако ти дам кръв, ще разберат, че съм идвал.
- Значи все пак се притесняваш от наказание?

Той вдигна студените си очи към моите.

- Не мен ще накажат.

В празния ми корем се надигна отвращение.

- И какво, да не би случайно да те е грижа какво ще ми направи? Въпреки че ѝ лижеш подметките?

- Мисли си каквото искаш. - Той бръкна в пелерината си и дръпна една връв. Изтегли тясна кожена чанта, каквато обикновено носеха лечителите. - Реших, че ти трябва помощ.

Замълчах си, гледайки как изважда малка бутилка от чантата. Думите на Възвращенката изскочиха от паметта ми. Като я попитах защо е дошла, тя отвърна, че дала обещание. И ѝ било скучно. Но знаеше, че ръката ми е инфицирана.

И Малик очевидно идваше подготвен.

Дали той я беше изпратил да ме провери? Или тя беше отишла да му каже?

- Без кръв тялото ти е беззащитно като на простосмъртен – отбеляза той. - Инфекцията ще се разпространи и ще отрови кръвта ти. Няма да те убие, но още по-бързо ще те запрати в състояние, в което не искаш да изпадаш.

Отлично знаех за какво състояние говори. Стигнах до ръба му с Попи в Ново убежище, но миналия път, когато бях в плен, паднах от скалата.

Малик развъртя капачката на шишето и въздухът се изпълни с остър мириз.

- Това ще гори като пламъците на Безната. Дано не пишиш и не ревеш като едно време. - Той хвана здраво китката ми. - Защото тогава ще си изпариш.

- Не пищях, когато онзи шибаняк я посече, така че си гледай работата.

Онзи мускул пак трепна.

- Тогава най-добре си поеми дъх.

Послушах го, защото знаех какво следва. Малик изля от течността върху частично оголените кости и нерви, сключил очи с моите. И, мамка му, наистина ми идеше да запища до небесата. Глътката въздух хич не облекчи огнената болка. Стиснах зъби толкова силно, че очаквах кътниците ми да се пропукат. В агонията си не можех да дишам, камо ли да разбера какво ми говори Малик, но определено говореше, защото устните му се движеха, така че се насилих да отблъсна мъчението, колкото да се съсредоточа.

- Здраво щипе, нали? Но болката си струва. Тази гадост е същинско чудо. Дори не знам от какво я е забъркала. Не исках да питам. - Той се усмихна иронично и даже през изгарящата си агония разпознах кривата усмивка, разкриваща единия му кучешки зъб. Беше истинска. - Важното е, че ще премахне инфекцията и кожата ти ще започне да зараства. - Умълча се за момент, после обяви: - Да, определено действа.

Гледах със стегната челюст как течността се пени по ръката ми и едното ми кокалче. Болката отслабна достатъчно, че да не ми се иска да забия главата си в стената. От пяната шурна гъста, жълтеникава гной, смърдяща почти колкото Изчадието, което направих на пихтия.

- Дори не трепна - учуди се Малик. - Явно си изпитвал и

по-страшна болка. - След секунда добави: - И сигурно си причинявал по-страшна болка на други.

- Чул си? - отвърнах пресипнало.

- Да, но не говоря за Възнесените. Нито пък за онова Изчадие в ъгъла. Май те е пооцапало, а? - Продължаваше да се взира в ръката ми. Гнойта понамаляваше и вече не течеше в гнусна вадичка по кожата ми. - Знаеш ли за какво се замислям напоследък?

- Колко си изкукуригал? - предположих.

Той се изсмя остро.

- Май трябва да поясня. Исках да кажа знаеш ли за кого се замислям напоследък?

- Хрумват ми безброй варианти.

- За Шеа.

Името ѝ ме стресна. Звучеше ми като проклятие. Някога топъл спомен, за който съжалявах горчиво.

- Знам какво е направила. Казаха ми. Отпърво не повярвах, но после си спомних колко те обичаше. Повече, отколкото ти подозираше и заслужаваше.

Той пак сипа от шишенцето върху остатъка от пръста ми.

Изськах, когато течността обля плътта ми и пак се запени, но този път не толкова силно.

- И осъзнах, че не ме лъжат. Наистина ми беше устроила капан - засмя се стегнато той. - Уби ли я?

Открехнах челюсти и процедих:

- Да.

- Съжалявам да го чуя.

Искаше ми се да му повярвам. Аз не съжалявах.

Малик остави шишенцето.

- Като те познавам, сигурно си пазил в тайна постъпката ѝ,

нали? Обзала гам се, че само Киеран знае.

Вонята от раната вече не беше толкова силна. Нито пък болката.

- Има ли значение?

- Всъщност не. - Той пусна ръката ми. - Важното е, че на всички ни се е наложило да правим разни гнусотии.

- Е, ако някой следеше резултата, ти щеше да спечелиш.

- Изглежда, ти си спечелил, малко братче. - Малик извади малко парче плат от чантата. - Намерил си любовта. - Обърна ръката ми с дланта нагоре, разкривайки брачния символ. - Станал си крал. - Прокара палец по лъскавата завъртулка. - Получил си живота, който аз си мислех, че ще имам.

Гневът се завърна, огнен като болката.

- Попи никога нямаше да е твоя.

- Можеше - подхвърли той и стисна по-здраво ръката ми. -

Струва ми се, че искаш да ме удариш. Силно.

- Позна - изръмжах.

Той се подсмихна, попивайки с плата пяната по кокалчето ми.

- Странно.

- Кое?

- Ядосан си ми, въпреки че през последния век си си живял живота. И то приказно, доколкото разбирам.

- Живял съм си?! - кипнах аз. - Десетилетия наред търся начин да те освободя. Не само аз. Киеран, Делано, Наил. И цял куп други. Много от тях жертваха шибаните си животи, за да те върнат у дома. Добри мъже и жени, които дори не познаваш, жертваха всичко, за да те освободят. А през цялото това време ти *доброволно* си бил домашен любимец. - Пъклена ярост пропи тялото ми, а той просто пусна плата на

пода и извади чист бинт, съвършено незатрогнат от думите ми. Невъзмутимото му спокойствие ме тласна да го питам: – Интересува ли те изобщо как се отрази всичко това на Прийла?

Малик застина и зениците му се разшириха.

– Мен ме интересува. Връзката ви я обезсили, но тя продължаваше да се бори за теб. Никой не можеше да я спре. Една нощ се измъкна и повече никога не я видяхме. Но всички знаехме какво ѝ се е случило. Мъртва е, нали?

Претърсах лицето му за поне следа от чувство на вина или тъга. Нещо. Прийла беше обвързаният му вълчак и двамата бяха близки като нас с Киеран, затова не я беше взел със себе си, като тръгнал да ме търси.

– Със сигурност си усетил, като е умряла – продължих.

Мярнах нещо по лицето му. Мимолетна реакция. Ако бях мигнал, щях да я пропусна.

– Мъртва е. – Мускулът под слепоочието му затрепка още по-бързо. – Но стигна чак до Карсадония. Не знам как е успяла, до чак тук я заловиха. – Той се приведе към мен. – Уби я звярът, чиято глава отсече съпругата ти. И не я уби бързо. Първо се позабавлява с нея. И я предаде на много, много други да се позабавяват.

Проклятие!

– Знам, защото получих място на първия ред. И видях какво ѝ причини след това. Как я разчлени, изпотроши костите ѝ и като се втвърдиха, ги превърна в дръжки на кинжали от кървав камък. – От ирисите му вече се виждаха само тънки кехлибарени пръстени. – Направи седем кинжала с костите ѝ. Намерих шест от тях и знам у кого е седмият. – Той кимна бавно. – Точно така, знам у кого е.

Дори не можех да се съсредоточа върху вероятността кинжалът на Попи да съдържа костите на Прийла. Защото ми беше дал отговора, който търсех.

Какво го бе прекършило.

Ето това. И то много по-отдавна, отколкото предполагах.

Нима можех да го виня?

Започвах да си припомням, че Малик не остана напълно хладнокръвен в замъка Червена скала. Прояви емоция. Два пъти. Когато Исбет призова Възврашенката и заповяда на един от рицарите си да я наръга, брат ми сякаш понечи да я защити. През цялото време стискаше челюсти, както когато Аластир и баща ни обсъждаха война със Солис – ход, срещу който беше твърдо против. Освен това прочетох искрен шок по лицето му, когато Исбет уби Иън. Не го беше очаквал.

Сега за трети път виждах емоция у него.

- Тя ти е казала, че раната ми се е инфектирана, нали? – попитах. – Десницата на кралицата.

Зениците му пак се разшириха.

- Наговори ми странини неща, докато беше тук.

Малик впери немигащ поглед в мен.

- Какви?

- Разни нелепици, че нещо се събуджало, а Исбет създавала сила, способна да преобрази кралствата.

Всичко в него застина напълно, с изключение на онзи нервен мускул.

Студени пръсти на беспокойство затанцуваха по тила ми.

- За какво говореше тя, братко?

Проточи се още един дълъг момент.

- Кой знае за какво е говорила? Тя е...

Наблюдавах го внимателно.

- Малко странна?

Малик се засмя и звукът ми подейства като удар в корема, защото и той беше истински. Кехлибарът пак изпълни очите му.

- Да. - Прокара зъби по долната си устна. - Знам, че ме мразиш. Заслужавам си го. Повече, отколкото можеш да си представиш. Но нямаш причина да мразиш нея.

- Не ми пука за нея.

- Не съм казал, че ти пука, но тя не ти е направила нищо и рискува много, като тръгна да те търси и ми съобщи колко си загазил. Знам, че по никакъв начин не си длъжен да я защитиши, но ако някой разбере, че е идвала тук и е говорила с теб, не я чака нищо хубаво.

- Защо да ме е грижа? - попитах, чудейки се защо ли *него* го е грижа.

- Защото и тя като твоята възлюбена - подхвана тихо, приковал очи в моите - не е имала право на избор в собствения си живот. Така че не си го изкарвай на нея. Само това те моля, а никога не съм те молил за нищо.

Вярно беше.

Винаги аз исках разни неща от него. Но в един друг живот.

Претърсих стоманените му очи. Ако не бях толкова изнемощял, можех да го подчиня на волята си. Малик винаги бе ставал жертва на дарбата ми.

- Имаш чувства към нея.

- Вече съм неспособен на чувства - отвърна той. - Но съм ѝ задължен.

Равният му тон предизвика ледена тръпка в гърдите ми. Отпуснах гръб до стената.

- Никога не се отказах от теб, Малик - пророних

изтощено. – И не съм си живял живота.

– Не и доскоро. – Той започна да превързва ръката ми. – Докато не срещна Пенелафи.

– Това няма нищо общо с нея.

– Всичко е заради нея – настоя той.

– Глупости. – Поклатих глава. – Според теб, защо се съгласих на среща с Кървавата кралица след всичко, което ми стори... и на теб? Не беше само заради Атлантия. Нито само заради зверствата, които Кървавата корона причинява на простосмъртните. Това бяха второстепенни фактори. Винаги е било заради теб. Дойдох в Дъбов проход с готовност да преговарям за свободата ти. Попи дойде в Дъбов проход поради същата причина, а дори не те беше виждала.

Странно изражение пробяга по лицето му и сбръчка за миг челото му.

– Не, не ме беше виждала. – Той покри раната с бинта. – Или поне така си мислеше.

Килнах глава.

– Какво означава това?

– Скоро ще разбереш. – Малик подпъхна края на бинта под превръзката. – Имам чувството, че не след дълго ще се събереш с любимата си кралица.

12

Попи

Плъзгайки пръсти по хладната дръжка от кост на вълчак, се усмихнах леко при спомена за мъжа, който ми подари кинжала на шестнайсетия ми рожден ден.

Нито Виктер, нито аз знаехме кога точно съм родена. И той ми каза същото като Кастийл – сама си избери дата. Избрах си двайсети април.

Нямах представа откъде е взел такъв нож. Не бях виждала друг като него. Като ми го подари, сложи ръка върху моята и каза: „Това оръжие е единствено по рода си, също като теб. Грижи се за него и то ще се погрижи за теб“.

Усмихнах се по-широко, облекчена, че успях да си мисля за Виктер, без да се давя в скръб. Мъката по него си оставаше. Винаги щеше да я има. Но започвах да свиквам с мисълта.

– Дано се гордееш с мен – прошепнах.

Дано се гордееше с решението ми да предвождам атлантийската армия, да поема същите рискове като

войниците и да понеса *следите*, които войната неминуемо щеше да остави. Все пак точно той ме бе научил колко е важно това – когато случайно разбрах какво означават белите кърпички, закачени по вратите в Масадония и че Виктер помагаше на семействата в тях, неспособни да направят нужното. Даряваше на прокълнатите – заразените от ухапване на Изчадие – бърза, достойна смърт, преди да са се превърнали в чудовища, нападащи собствените си семейства и всеки друг, изпречил се на пътя им. Спокойна смърт, вместо публичните екзекуции, провеждани от Възнесените.

Веднъж го попитах как е възможно да е обграден от толкова много смърт и да остане незасегнат от нея. Дълго време не можах да си обясня отговора му.

„Не съм незасегнат от нея. Смъртта си е смърт. Убийството си е убийство, Попи, независимо колко е оправдано. Всяка смърт оставя следа след себе си, но не мога да очаквам от някого да поеме рисък, който аз самият не съм готов да поема. Нито пък бих поискал от друг да носи бреме, което аз съм отказал да понеса, да почувства следа, която аз съм отказал да почувствам.“ В крайна сметка разбрах какво е искал да каже, когато видях колко много всъщност се заразяват – и млади, и стари. Провеждаха се по няколко десетки екзекуции годишно, но в действителност заразените бяха стотици. Стотици простосмъртни биваха прокълнати, вършейки работата на Възнесените, въпреки че те бяха по-силни, по-бързи и много по-устойчиви на травми от простосмъртните.

Е, по онова време си мислех, че разбирам. Сега обаче... Прибрах кинжала в бедрената ми ножница. Сега осъзнавах, че думите на Виктер се простират много по-надалеч от помощта, която оказваше на прокълнатите. Той не беше

Покварен, но като се замислех, подозирах, че е говорел за Възнесените. За Кървавата корона, която изискваше твърде много от онези, на чието благополучие уж се беше отдала, а всъщност не правеше нищо за тях.

Независимо дали бях Девица, или кралица, простосмъртна или богиня, никога нямаше да отбягвам рисковете, които исках другите да поемат. Никога нямаше да се пазя от следите, за които говореше Виктер, докато очаквах други да носят такова тегло.

Затегнах тънкия ремък диагонално през гърдите ми и взех късия меч от желязо и кървав камък, доста по-лек от златните атлантийски оръжия. Пъхнах го в ножницата на гърба ми, така че дръжката да сочи надолу, подавайки се до единия ми хълбок.

Подредени върху картата, другите ми оръжия проблясваха на утринното слънце откъм прозореца. Вдигнах обут в ботуш крак върху стола и се пресегнах към едно стоманено острие, проверявайки каишките на предпазните гамashi. Пъхнах кинжала в ботуша си и после вдигнах другия крак върху стола, за да скрия един и в неговия ботуш. Взех нож с тънко като шил острие от кървав камък и го прибрах в ножница на предмишницата си. Любимото оръжие на Вонета. Когато беше в човешки облик, носеше по един на всяка ръка. Кръстосах ножницата на втория си къс меч с тази, която вече беше на гърба ми, така че дръжката да се подава при левия ми хълбок. Накрая взех и сабя със страховито, извито острие, но като се погледнах, се зачудих къде да я сложа.

- Дали толкова оръжия ще са ти достатъчни?

Като вдигнах очи, Валин стоеше на входа. Не го бях виждала, откакто си тръгна вчера.

Гърлото ми се затопли и пак се погледнах.

- Оръжията никога не са достатъчно.

- При други обстоятелства бих се съгласил с теб - отвърна той, опрял ръка в дръжката на един от трите си меча, които се виждаха по него. Бях сигурна, че под бронята му от злато и стомана се криеха още. - Но ти ще си най-смъртоносното оръжие на бойното поле.

Коремът ми се преобръна и свалих ръката, в която държах сърповидната сабя.

- Надявам се, че няма да ми се наложи да използвам такъв вид оръжие.

Валин килна глава по болезнено познат начин и сърцето ми се сви.

- Говориш сериозно.

- Да. - Незнайно защо, коментарът му ме накара да се замисля. Защо се бях отрупала с толкова оръжия? Сбърчих вежди, мъчейки се да разтълкувам несъзнателния си импулс. - Просто... Способностите ми могат да се използват за лекуване. Предпочитам да ги пазя за това. - Вдигнах поглед към него и закачих сабята на хълбока си. - Освен ако не се наложи да ги впрегна в боя. Ако изникне нужда, няма да се поколебая.

- Сигурен съм. - Той продължи да се взира в лицето ми, но не в белезите по него. - Изглеждаш...

Знаех как изглеждам.

Погледнах със сбърчена устна ръкава на роклята си - бялата си рокля. Онази нощ в Ново убежище, когато реших, че повече няма да бъда Девицата, дадох някои обещания пред себе си. Едно от тях беше повече никога да не обличам бяло.

Тази сутрин наруших това обещание с помощта на Наил и

Сейдж. Ленената рокля беше една от двете, скроени от туника на Киеран. Бяха дълги до коленете и с големи цепки от двете страни, така че лесно да достигам кинжала на бедрото си. Под роклята носех дебел клин, подарък от Сейдж, леко разширен, защото тя беше поне с един-два размера по-слаба от мен. И роклята, и клинът бяха чисто бели, също като раменниците и нагръдника на бронята ми, които Наил умело бе покрил с бял плат по моя заръка. Освен резервна рокля, имах и резервен клин.

Ненавиждах бялото си облекло с всяка частица от себе си.

Но то имаше своя цел. Не бях кралица, която простосмъртните биха приели за своя. Позлатената корона не означаваше нищо за тях.

Белите одежди на Девицата означаваха много.

- Изглеждам както си си представял, че изглежда Девицата? - довърших вместо него. - Само дето носех було вместо броня и... не бях въоръжена до зъби.

Той поклати бързо глава и кичур от косата му се измъкна от кока на тила му.

- Щях да кажа, че изглеждаш като една от любимите ми картини.

- О!

Пристъпих смутено от крак на крак.

- На богинята Лайла. Не си приличате физически, но ми напомняш на нея с тази броня и с гордата си стойка. Със силата, която изльчваш. Картината е в двореца. Не знам дали си успяла да я видиш, но Лайла е богинята на мира и отмъщението. Тя е носила бяла броня.

- Не съм я видяла.

- Мисля, че би ти харесала.

Зачудих се как ли би реагирал Кастийл, ако ме видеше така. Би одобрил оръжията. Определено. Но роклята?

Сигурно щеше да я смъкне от мен и да я запали.

Мислите за Кастийл ми припомниха за съня - и значението му.

- Исках да те питам нещо.

- Питай.

- Киеран ми каза, че ти може да знаеш дали е възможно сродени сърца да се явяват в сънищата си един на друг.

- Чел съм нещо такова. Пишеше, че... - Валин сбърчи чело. - Явявали се в душите си един на друг. Не в сънищата. Душите им се намирали една друга дори на сън. - Изражението му се заглади. - Случило ти се е нещо такова ли?

С огромни усилия не позволих на съня да се оформи в съзнанието ми с всички подробности.

- Сънувах удивително реалистичен сън. Не беше като обикновените сънища и май Кастийл също осъзна, че е различен, точно преди да се събудя. Е, може и да бъркам и да си е било просто сън.

- Мисля, че е точно каквото ти се е сторило. Явили сте се в душите си един на друг - потвърди той. - Синът ми каза, че ти си неговото сродено сърце. Не че имаше нужда да ми го казва. Сам се досетих след нападението в Покоите на Никтос, като се свести и разбра, че са те отвлекли. Видях го в твоите очи и го чух в гласа ти, докато ни обясняваше за плановете си да отидеш в Карсадония. Двамата сте намерили нещо, което малцина изживяват.

- Така е - прошепнах през стегнато гърло.

Валин се усмихна, но фините линии по лицето му сякаш се

задълбочиха, като въздъхна шумно.

- Разминах се с Киеран по пътя насам - заяви той за мое облекчение. - Май се притесни, че идвам да говоря с теб. Като изключим семейството му, единственият друг човек, към който е проявявал такава преданост, беше Кастийл. А тя определено не произтича само от връзката, дори от първичния *нотам*. - Той завъртя глава към мен с неразгадаем поглед в златистите си очи. - Киеран е добър приятел. И на двама ви.

- Знам.

Отворих сетивата си към Валин и пак стигнах до онази голяма стена. Отново изпитах онова силно желание да потърся пукнатините, каквито не се и съмнявах, че ще намеря. Затова вместо към халката между гърдите ми посегнах към кесийката на хълбока ми. Стиснах дървеното конче и тази нужда се разсея.

- Ако си дошъл да ме убеждаваш да не ходя в Карсадония... оценявам загрижеността ти повече, отколкото предполагаш - признах му, - но трябва да го направя.

- Ще ми се да имаше начин да те разубедя, но ти си упорита. Като сина ми. Като двамата ми сина. - Той докосна облегалката на близкия стол. - Може ли да седна?

- Заповядай.

И аз седнах в мекото кресло пред него.

- Благодаря. - Бронята му изскърца, докато се настаняваше, опъвайки десния си крак. - Знам, че не мога да те накарам да размислиш, но се тревожа за теб. Много неща може да се объркат. Ако загубим и теб...

- Не сме ги загубили. Знаем къде са. Ще ги намеря - обещах му. - Малик може и да е... - Вдишах дълбоко и пак

стиснах кончето. - Малик може и да е загубен за нас. Но Кастийл не е. Ще го върна, а ако се наложи, ще направя каквото ти ме помоли по-рано.

От гърлото му се изниза дрезгава въздишка и той си даде няколко секунди да се съвземе.

Протегнах бавно лявата си ръка и му показах дланта си - брачния символ.

- Жив е. Понякога имам нужда да си го напомня - прошепнах. - Жив е.

Валин се взира в дланта ми цяла вечност, после затвори очи за миг. Държах сетивата си отворени и за момент долових нещо от него - нещо, което ми напомняше на киселите зелени манго, които Тауни често хапваше на закуска. Чувство на вина? Срам? Усетих го за твърде кратко, за да преценя.

- Покрай всички събития напоследък не остана много време, но трябва да обсъдим нещо. А достатъчно дълго съм живял, за да знам, че невинаги има по-късно - каза той и гърдите ми се стегнаха. Съзнавах, че може да ни сполети какво ли не, но не исках да си представя, че на *него* ще му се случи нещо. - Знам за какво говорихте със съпругата ми, когато ти се върна от Евемон - обяви той.

Всеки мускул в тялото ми се напрегна, само ръката, с която стисках кончето, се отпусна.

Той се облегна в стола и потри едното си коляно.

- Знам, че си ѝ била ядосана.

- Още съм. - Махнах ръката си от кесийката, преди да направя някоя глупост. Например да я запаля неволно. - Това не е в миналото.

- Имаш право да се гневиш. Както и Кастийл и Малик, ако той изобщо... - Валин въздъхна шумно. - Не говоря от името

на Елоана, само от свое. Със сигурност се питаш дали съм знаел истината за Кървавата кралица.

Опрях длани в бедрата си.

- Да. Това е едно от нещата, за които мисля в безсънните нощи - споделих му. - Знаеше ли? Обзала гам се, че Аластир е знаел.

- Знаеше - потвърди Валин и ако Аластир вече не беше разкъсан на парчета и по всяка вероятност изяден от вълчациите, щях да изкопая тялото му, за да го наръгам отново. Многократно. - Беше научил преди мен.

В тялото ми пробяга изненада, но я потуших, защото се опасявах, че иначе може да реагирам твърде бурно.

- Сериозно?

- Години наред вярвах, че е умряла или преди войната, или в нея - обясни той, а аз останах мълчалива и неподвижна. - Елоана никога не говореше за нея и за Малек, а аз не я пришпорвях, защото знаех, че ѝ е трудно. Една част от нея продължаваше да го обича, колкото и незаслужено да беше. И винаги ще го обича, колкото и да обича мен.

Това вече ме хвана неподгответна. Валин знаеше какво ми е споделила Елоана, а то не отнемаше нито капчица от любовта му към нея. В мен назря ново уважение към него. Защото ако Кастийл още изпитваше такива чувства към Шеа, щях да горя от необяснима ревност.

- Чак когато тя плени Кастийл първия път, Елоана ми сподели какво е научила за кралицата на Солис - продължи той и онова мускулче под слепоочието му затрепка отново. - Направо бях... - Той се засмя сухо. - „Бесен“ не е достатъчно силна дума. Ако бях знаел истината, за нищо на света нямаше да бия отбой. Щях да съм наясно, че това няма да сложи край

на войната. Че помежду им тлее твърде много лична омраза, за да се приключи така лесно, и може би затова Елоана е пазила тайната си толкова дълго. Или пък лъжата просто се беше превърнала в неразрушима истина. Нямам представа, но назря моментът да съм напълно откровен. В началото не знаех, но от твърде дълго време крия истината за нея. Всичко е... много оплетено.

- Това не ви оправдава.

- Права си - съгласи се тихо Валин. - Но така стоят нещата.

Гневът кипеше в цялото ми тяло, в гърдите ми, просмукаше се в онези студени кухини.

- Знаел си достатъчно дълго, за да предупредиш Малик. И нас с Кастийл. Ако знаехме истината, щяхме да се подгответ по-добре. Вероятно щяхме да се откажем от преговори с Исбет - процедих името ѝ през стисната уста. - Ако знаехме, щяхме да намерим Малек, за да го използваме. И двамата сте могли да ни просветлите. Но така сте щели да пропукате лъжите, на които се гради Атлантия. Така че не ме е грижа колко оплетена е била ситуацията. Не сте ни разкрили истината, защото сте се страхували как ще се отрази на вас, на мнението на поданиците ви за вас. Дали ще продължат да ви подкрепят, ако научат, че кралицата на Солис е била любовницата, която *тяхната* кралица е опитала да убие. Че Исбет не е вампри. Не е първата Възнесена. И Атлантия, също като Солис, е изградена върху лъжи.

- Аз не... не мога да отрека никое от обвиненията ти - призна той, без да извърне поглед. - И ако можехме да се върнем назад във времето, за да постъпим правилно, щяхме. Щяхме да разкрием истината за нея.

- Името ѝ е Исбет. - Впих пръсти в краката си. - Като не го

изричаш, не променяш факта, че наистина е тя.

Валин сведе брадичка и кимна.

- Това не ми помага да го изрека. И да свикна с мисълта, че ти е майка. Искрено вярвахме, че може да си божество, потомка на някоя от простосмъртните любовници на Малек. Не знаехме какво е бил всъщност, докато ти не ни каза. - Той се умълча за миг. - Но поне се радвам, че не ти е баща. *Близнаци*. Малек и Ирес. Това обяснява защо малко приличаш на него.

Изумлението на Елоана, когато ѝ казах, че Малек е бог, беше твърде силно, за да е било престорено. Тогава ми се прииска да ги попитам дали ако знаеха тази подробност, пак щяха да укрият истината за Исбет, но така и не го направих. Имаше ли смисъл? Отговорът му нямаше да промени миналото.

- Каза ли ти Елоана за сина на Исбет и Малек? – попитах.

- Да. - Той прокара ръка по брадичката си. - И ѝ вярвам, че не е знаела за детето, докато Аластир не ѝ е казал.

Аз обаче не бях толкова сигурна. Защото знаеха, че съветникът им – *приятелят* им – е намерил потомък на Малек и е оставил невинно дете, което по една случайност съм била *аз*, да бъде разкъсано от Изчадия. И се бяха примирили с толкова ужасяваща постъпка, вярвайки, че Аластир го е направил за доброто на Атлантия.

Не ги винях за зверството на Аластир. Винях ги за избора им да укрият толкова съdboносна тайна.

- Съжалявам за постъпката си – каза дрезгаво Валин. – Съпругата ми също. И двамата не смеем да искаем прошка от теб.

Чудесно, защото още не знаех какво да си мисля за двама

им. Не прошката ме притесняваше. Лесно прощавах. Понякога твърде лесно. Трудното беше да разбера постъпката им и да я приема, а още не бях имала време за това.

- Тогава какво искаш от мен?

- Нищо. - Той срещна отново погледа ми. - Просто да съм откровен с теб. Не искам да има неизречени неща помежду ни.

Струваше ми се, че има и друга причина. Искаше да знам, в случай че повече никога не видеше синовете си. За да им споделя от негово име.

Помежду ни се спусна тишина, в която не знаех какво да кажа или направя. Накрая Валин я наруши.

- Май дойде време, а?

- Да - отвърнах. - Ще се видим скоро.

Усмивката се завърна на лицето му, заглаждайки няколко от по-дълбоките бразди.

- Да.

Излязох от имението, придружена от Емил и малка орда стражи на Короната, които сякаш изникнаха от нищото. Като наблизихме армията, строена недалеч, Валин стисна за кратко рамото ми и продължи напред.

Когато ме видяха, войниците притиснаха десни юмруци към сърцата си и ми се поклониха. Натискът на погледите и доверието им утежняваше стъпките ми. Цялото ми тяло вибрираще, но соленият, ядков вкус на решимостта им разсейваше напрежението ми. Нямах намерение да им изнасям окуражителни речи - да им напомням с фанфари за властта си. Знаеха какво ги чака.

Застанах до Киеран, който стоеше най-отпред в строя със Сети и един друг кон. Емил остана с нас, а стражите се

присъединиха към войската.

Вълчакът надникна през рамо към мен и ме обля хладната му изненада.

- Какво? - попитах го.
- Нищо - прокашля се Киеран. - Не ми харесват дрехите ти.
- Добре дошъл в клуба.
- Не искам членство в този клуб. - Той извърна поглед и надникна към някогашния крал, който вече стоеше до Свен и Сир. - Всичко наред ли е? Видях Валин да влиза в стаята ти.
- Наред е.

Поех юздите на Сети от него, хванах се за седлото и се набрах. Като яхнах коня, погледът ми се спря на генералката вълчак. Лизет си проправяше път през редиците войници към командира на стражата. Хиса щеше да остане с Валин и генералите, за да съблюдава изпълнението на плановете си.

Хиса се обърна от коня си и сложи ръка на тила на Лизет. Пръстите ѝ се заплетоха в русите ѝ коси. Излъчваше тревожност.

- Внимавай.

Жената вълчак опря чело в това на Хиса.

- Но бъди смела - отвърна тя и я целуна.
- Винаги - увери я Хиса.
- Но бъди смела - прошепнах, извръщайки поглед.

Това ми харесваше. Внимавай, но бъди смела.

Всички трябваше да се вслушаме в този съвет.

13

Краткото пътуване до Дъбов проход през превитите редове дървета и останалата част от Боров лес премина в мълчание. Единственият звук наоколо беше прашенето на иглестите клонки по пътя. Слънчевата светлина, процеждаща се на петна през дървесните корони, придаваше на пейзажа спокойствие, което ярко си контрастираше с предстоящите събития.

Седях сковано на седлото, хванала поводите на Сети както ме беше учили Кастийл. Бронята ми беше тънка и следваше извивките на тялото ми – особено кирасата, покриваща гърдите и гърба ми, – но определено не можех да я нарека удобна. Беше просто необходима. Да, тялото ми беше способно да понесе доста тежки травми, но не виждах причина да се излагам на излишна опасност, особено ако изникнеше нужда да използвам етера.

Емил яздеше от лявата ми страна и оглеждаше зорко гъстата гора около нас с нетипично сериозно изражение. Киеран беше от дясната ми страна. Само тримата язехме към Дъбов проход.

Поне наглед.

Исках да дам на стражите по Превала възможност да вземат правилното решение. Ако се появи с армия, незабавно щяха да се настроят отбранително, а тогава едва ли щяха да отворят доброволно портата, за да се изнесат простосмъртните, които пожелаеха да напуснат града.

Но не бяхме сами.

Вълчациите се бяха разпръснали в гората и тихо проверяваха района за укрити сред боровете солиски войници.

Познатото тегло притискаше гърдите ми, разбуждайки етера там. Сети прекоси тясно поточе, превзело пътя, и копитата му вдигнаха вода и пръст във въздуха. Стъпихме на прага на войната още когато Кървавата кралица уби Иън и плени Кастийл. Войната избухна, когато убих крал Жалара. А това... това беше първата битка. Стиснах по-здраво поводите, докато сърцето ми тъtnеше бясно.

Наистина се случваше.

Незнайно защо чак сега осъзнавах, че това е различно от обсадата на Масен. Това беше истинска *война*. След толкова планиране и чакане сега ми изглеждаше някак нереално.

Ами ако никой не ни се довереше? Ами ако всички останеха в града, дори Покварените? Сърцето ми забълска още по-грохотно. С всяка изминалата минута предвкусах все по-ясно касапницата, която исках да избегна.

Все си мислех, че ако Кастийл беше тук, щеше да намери начин да разведри обстановката. Да ме усмихне някак, въпреки тежката ни задача. И сигурно щеше да изтърси нещо, с което да ме ядоса... и тайничко да ме развлнува.

И определено, определено щеше да хареса бронята и

оръжията ми.

- Погледни - обади се тихо Киеран. - Напред и вляво.

Страх ме беше да гадая какво е видял, затова просто плъзнах поглед през шарената сянка.

- Видях ги - потвърди Емил в същия момент, в който и аз ги забелязах.

Простосмъртни.

Вървяха от двете страни на черния път - няколко десетки, може би около стотина. Като ни видяха, забавиха крачка и се отдръпнаха още по-встрани от пътеката, така че да се разминем отдалеч. Опитах да свикам поне малко облекчение в душата си, но групичката пред нас беше нищожна за многохиляден град като Дъбов проход.

Вдишах дълбоко, за да облекча разочарованietо си. Стотина беше по-добре от николко.

Емил се доближи с коня си до Сети. Мнозина от простосмъртните носеха големи чували на гърбовете си и в ръце. С периферното си зрение забелязах, че Емил е спуснал облечената си в ръкавица ръка върху дръжката на меча си. Киеран също се напрегна осезаемо до мен. Сигурна бях, че и неговата ръка е близо до меча му.

Отворих сетивата си към простосмъртните и почти ми се прииска да не бях. Обля ме почти съкрушителна смесица от гъста тревога и лепкав ужас. Изнурените им лица отразяваха правдоподобно чувствата им - уплашените лица на двайсет-трийсетгодишни хора, живели под управлението на Възнесените.

Простосмъртните спряха и ни загледаха мълчаливо. Чувствах тежките им погледи върху себе си, а неколцина бяха толкова притеснени, че емоциите им сгъстяваха въздуха

около нас. Все пак успях да затворя сетивата си.

След толкова много години криене зад булото още не можех да свикна с това. Да ме *виждат*. Имах чувството, че всеки мускул в тялото ми ще получи спазми под откритите им погледи и очаквах всеки момент да се загърча неудържимо.

Не им се усмихвах. Не защото се опасявах, че ще изглеждам глупаво – което би ме притеснявало при други обстоятелства, – а защото не ми се виждаше редно, при положение че никой не ме гледаше право в очите, или от страх, или от плахост.

Никой, освен малко детенце в единия край на групата.

Момиченцето срещна погледа ми, опряло буза в рамото на баща си. Питах се какво ли вижда в мен. Непозната? Белязана кралица? Лице, което щеше да ѝ носи кошмари? А може би виждаше освободителката си? Приятелка дори? Надежда? Майката, която вървеше до тях, сложи ръка на гърба на момиченцето. Запитах се дали заради дъщеря си бяха поели този риск. Защото искаха по-добро бъдеще за нея.

– Попи – предупреди ме тихо Емил и аз подръпнах поводите на Сети.

Напред по пътя един мъж се беше откъснал от пребледнялата си жена, хванала за ръка момченце, което едва стигаше до талията на кремавото ѝ вълнено палто.

– Моля ви. Не ви мисля злото – каза през стегнато гърло мъжът. Думите се изляха наведнъж през треперещите му устни. – К-казвам се Рамон. Преди седмица участвахме в Ритуала – обясни той и коремът ми се сви. Надникнах към Киеран и Емил. – Взеха втория ни син. Авел.

Коремът ми се сви още по-силно. Ритуалите се провеждаха по едно и също време из цял Солис – понякога през години,

дори десетилетия. Затова простосмъртните даваха вторите си синове и дъщери на кралския двор в различна възраст. Третите пък отиваха при жреците и жриците в храмовете. За пръв път чувах два Ритуала да се проведат в една година.

- Авел... той ще е с другите. В храма на Теон - продължи мъжът. - Не успяхме да стигнем до тях, преди да напуснем града.

Разбрах от какво се бои. Същото, от което и други в групичката вероятно се бояха. Намерих гласа си.

- Няма да обсаждаме храмове.

Облекчението на мъжа беше толкова мощно, че вкусът му на пролетен дъжд проникна през щитовете ми. Тръпката му отекна в сърцето ми.

- Ако... ако го видите... Той е съвсем мъничък, с коса като моята и кафяви очи като на майка му.

Мъжът застрелка поглед между трима ни, после свали торбата от рамото си и я отвори.

Емил понечи да извади меча си, но аз вдигнах ръка да го спра. Без да забележи, Рамон продължи да рови из торбата си.

- К-казвам се Рамон - повтори. - Майка му е Нели. Знае имената ни. Сигурно звуци глупаво, но се кълна в боговете, че ги знае. Ще му предадете ли това? - Той извади кафява плюшена играчка. Оръфano мече. Остави торбата на земята и тръгна към нас, надзъртайки тревожно към Киеран и Емил, които следяха всяко негово движение. - Ще му го предадете ли? За да си го има, докато се върнем за него? Така ще знае, че не сме го изоставили.

Молбата му прогори очите ми, отне дъха ми. Взех мекото мече.

- Разбира се - прошепнах.
- Благодаря ви. - Той сключи ръце пред гърдите си и се поклони, отстъпвайки назад. - Благодаря ви, Ваше Височество.

Vаше Височество...

Прозвуча различно от устата на простосмъртен. Почти като кръщение. Погледнах мечето с проскубана, но копринена козина. Черните копчета, които му служеха за очи, бяха зашити здраво. Ухаеше на лавандула.

Аз не бях тяхна кралица.

Не бях отговор на молитвите им, защото тези молитви отдавна е трябало да бъдат изпълнени.

- Диана - провикна се някой иззад Рамон. Вдигнах рязко глава. - Втората ни дъщеря се назова Диана. Взеха я на Ритуала преди няколко месеца. Тя е на десет. Ще ѝ кажете ли, че не сме я изоставили? Че ще я чакаме?

- Мърфи и Питър - чу се от другаде. - Синовете ни. И двамата ни ги взеха на последните два Ритуала.

Имената заваляха отвсякъде. Трета дъщеря. Втори син. Сестриче и братче. Имената на деца заотекваха под боровите клони и с всяко следващо израженията на Емил и Киеран ставаха все по-сурови. Бяха толкова много, че се превърнаха в напев на скръб и надежда, а докато прозвучи и последното, сърцето ми вече вехнеше.

- Ще ги намерим - обещах. Една дълбока част от мен, точно до онези студени кухини, залиня. Повторих с по-силен глас: - Обещаваме да ги намерим.

Викове на благодарност заместиха имената - имена, които внезапно видях издълбани в онази осветена от свещи каменна стена. Стиснах здраво мечето.

- Има и още при портата - провикна се една жена през няколко човека, докато яздехме покрай бежанците. - Опитват се да напуснат.

Имената на толкова деца помрачиха облекчението от тази новина. Раменете ми се напрегнаха, а в гърлото ми заседна буца. Подканих Сети напред. Дори не ми се мислеше какво бе подтикнало Кървавата корона да проведе два Ритуала през толкова малко време.

Какво означаваше това?

Пояздихме няколко метра, преди Емил да каже:

- Не разбирам защо. - Кехлибарените му очи блестяха като стъкло. Той се прокашля. - Два Ритуала един след друг? Това не е нормално, нали?

- Не е - потвърдих, прибирайки плюшеното мече в дисагите на Сети.

- Лош знак - стисна челюсти той.

Да, лош беше.

- Не биваше да им даваш обещания - заяви тихо Киеран.

- Обещах да ги намерим. - Стиснах кесийката на хълбока си, напипвайки дървеното конче вътре. - Друго не съм им обещавала.

Киеран ме погледна и аз вдигнах очи към неговите.

- Ще спасим колкото можем повече хора, но е невъзможно да спасим всички.

Кимнах. Щом последният Ритуал се беше състоял едва преди седмица, още имаше надежда децата да са живи.

Това си повтарях.

Гората вече се разреждаше и през боровете се виждаха малки ферми и колиби, зловещо притихнали, със заковани врати и прозорци. Нямаше животни. Никакви признания на

живот. Дали собствениците се криеха вътре? Или вече бяха избити от Изчадия, защото пребиваваха извън Превала, рискувайки животите си всяка нощ, за да осигуряват прехрана на онези отвъд него?

След малко зърнах и Превала. Масивната стена, изградена от варовик и желязо, добити от Елисейските върхове, опасваше целия пристанищен град. Вече се виждаше и онази част, която разруших, преди Десницата да ме спре. Отдъхнах си, като се уверих, че не е напълно съсипана. Беше се запазила на около три метра височина, а по горната, разрушена част вече се виждаха строителни скелета. Въпреки това познатото чувство на вина прояде вътрешностите ми. Пропъдих го. По-късно щях да се валям в угризения.

Затворих очи и потърсих свежия, лек като перце отпечатък на Делано. Намерих го и отворих пътеката. Делано веднага отклика в съзнанието ми. *Мея Лиеса?*

Наблизаваме портата, предупредих го.

С вас сме.

Отворих очи.

- Делано и другите знаят къде сме.

Емил и Киеран вдигнаха щитовете си, закачени досега на конете им. По Превала се виждаха само няколко патрулиращи стражи, но знаех, че има още, вероятно на земята отвъд него. Силното слънце със сигурност заслепяваше тези по парапетите и още не ни бяха видели.

Скоро обаче щеше да се случи.

- Чувате ли това? - килна смръщено глава Киеран.

Първоначално не чух нищо, освен плясък на криле и птичи крясъци от дървесните корони над нас. Докато слухът ми не

долови далечни викове, последвани от писъци на болка.

Сърцето ми запрепуска.

- Сигурно са онези, които се опитват да напуснат.

- Изглежда, са голяма тълпа и това обяснява защо на стената има толкова малко стражи - отбеляза Емил, нахлувайки шлема си. - Засега.

Киеран ме погледна.

- Още ли искаш да им дадем шанс?

Не.

Не исках.

Онзи вкус отново се събираще в устата ми. Вкусът, извиращ от студеното, тъмно място в мен. Вкусът на смъртта. Обгръщаше гърлото ми, докато гледах стражите. Със сигурност знаеха какво се случва долу. Прииска ми се да ги нападна веднага.

Но планът не беше такъв.

- Да.

Подкарах Сети напред и те ме последваха с вдигнати щитове. Излязохме от гората и тръгнахме през просеката под Превала.

Стражът до една от кулите веднага ни забеляза и се прицели с лък в нас.

- Спрете! - изкрешя и няколко от другите стражи се завъртяха, зареждайки стрели. - Не се приближавайте.

Сети заподскача неспокойно и аз го накарах да спре на място. Приливът на адреналин караше сърцето ми да се бълска в ребрата. Кожата ми пулсираше от етера и студени тръпки лазеха по задната страна на главата ми, по тила ми. Въпреки сблъсъка на ужас, напрежение и страх в тялото ми никак успях да запазя гласа си стабилен.

- Искам да говоря с командира на превалската стража.
- И коя си ти, че да отправяш такива искания? - провикна се друг страж.

Отворих сетивата си и им позволих да стигнат до войниците.

- Може да не виждат гербовете по щитовете ни - изшушука Киеран и Емил изсумтя приглушено зад щита си. - А ти трябваше да си сложиш короната. - След малко додаде: - Както те посъветвах.

Бях оставила короната си където ѝ беше мястото - до тази на краля.

Стиснах поводите.

- Предай на командира си, че кралицата на Атлантия иска да говори с него.

Шокът на стражите обля като ледена вода небцето ми.

- Занасяш ни - обвини един от войниците, макар че долових неспокойството му. Белите ми дрехи им говореха много. Знаеха какво символизират. И знаеха, че идваме. - Никоя кралица не би била толкова глупава, че да се появи пред портата ни.

Киеран надникна към мен с вирнати вежди.

- По-скоро никоя не би била толкова дръзка - поправих го.
- Не. Никаква кралица не си. Виждам само две атлантийски копелета и една атлантийска кучка - заяви светлокосият страж.

- Силно се надявам този да го гътнем - коментира тихо Емил.

Нечия тетива изплюща толкова пронизително, че заглуши отговора ми.

За щастие, реакциите на Киеран бяха много по-бързи от

тези на всеки простосмъртен. Вдигна щита си за част от секундата и стрелата отскочи от стоманената повърхност.

- Стреляха по теб! - изумих се.

- Да, усетих.

Киеран свали щита си.

Завъртях глава обратно към Превала с кипнал гняв.

- Ако това се повтори, последствията няма да ви харесат.

- Глупава кучка. - Стражът се изсмя и посегна да вземе втора стрела. - Какво ще направиш?

- Спри! - Друг страж дотича до него по стената и изтрягна стрелата от ръката му. - Ако наистина е тя, ще ти набучат главата на кол.

Ако стреляше още веднъж, нямаше да живее толкова дълго, че да стигне до кол.

- Искам да говоря с командира ви - повторих.

- Слушам ви - проехтя нов глас и след секунда на парапета се появи мъж с бяла мантия, символизираща поста му. - Аз съм командир Форсит.

- Я виж ти - каза Киеран. - Води си приятели.

Водеше си много приятели. Десетки стрелци изскочиха по парапета с вдигнати лъкове.

- Кралице на Атлантия? - Форсит вдигна ботуш на ръба на Превала и се приведе напред, опирайки ръка в свитото си коляно. - Носеха се слухове, че си в Масен. Не знаех доколко да им вярвам. И сега не знам.

Докато носех булото на Девицата, никой не подозираше, че имам белези. След като изчезнах, разпространиха информация за тях, за да ме разпознават хората. От такова разстояние стражите едва ли виждаха белезите ми, които произбледняха след Възнесението ми.

- Тя е - обяви един от новодошлите стрелци. - Дежурех в нощта, когато повреди Превала. Познавам гласа ѝ. Никога няма да го забравя.

- Явно си оставила голямо впечатление - коментира Киеран.

Имах чувството, че пак така ще стане. През полето прелетя вятър, пропит със смрадта на града.

- Тогава знаеш на какво съм способна.

Форсит се отказа от тежкарската си поза и се изправи.

- Знам какво си. Накарала си хората тук да повярват, че или ще ги освободиш, или ще пострадат. Голяма драма стана с тоя слух, че трябвало да избягат от Възнесените. Заради теб купища от тях ще измрат по улиците, които наричаха свой дом. Заради твоите лъжи.

Етерът отново лумна в гърдите ми. Съсредоточих се върху командира и пуснах сетивата си към него. Вкусих същото нещо, което изльчваха и нашите войници на тръгване за Дъбов проход. Солена решимост.

- А защо херцогът не е излязъл да брани поданиците си? - предизвика го Киеран.

- Възнесените почитат боговете, отказвайки се от слънчевата светлина - обясни Форсит. - Но вие, безбожници такива, няма да разберете.

- Каква ирония само - провлачи тихо Емил.

- Много добре знаете защо не се показват през деня - заявих, защото се съмнявах точно командирите на Превалите да не знаят какво защитават. Форсит килна глава назад и долових бледа следа от нещо кисело. Чувство на вина? Вкопчих се в него. - Но ето че вие сте тук. Стражата брани народа. И то като слушам, точно тази част от него, която иска

да напусне града. Не би трябвало да търсите причина да ги пуснете. Те са свободни граждани.

- И двамата знаем, че не е така, *Носителке* - отвърна командирът и аз вдишах рязко, а Емил стрелна очи към мен. - Да, както ти казах, знам какво си. Предвестницата, Носителката на смърт и унищожение. Може и да си успяла да заблудиш някои от тези хора, но аз знам истината. Мнозина от нас я знаят.

Свещени богове! Ако гражданите на Дъбов проход - на Солис - знаеха за пророчеството... Точно сега обаче не можех да мисля за последствията.

- Вярвате в пророчества?

- Вярвам във фактите. Вече ни нападна веднъж - напомни Форсит. - Не си никаква спасителка.

Дълбоко в себе си съзнавах, че няма да успея да го убедя. Както и всички останали, които вярваха, че съм Носителката. Но все пак трябваше да опитам.

- Няма да поsegнем на онези, които искат да напуснат. Освободете Превала - наредих им, молейки се наум да ме послушат. - Отворете портата и позволете на народа сам да решава...

- Или какво? Ако можеше да бутнеш портата, вече щеше да си го направила - изляя командирът. - Портата ни е неразрушима.

Той ми обърна гръб.

Усещайки погледите на Емил и Киеран върху себе си, надникнах към стрелците. Мнозина се споглеждаха тревожно, но никой не помръдна от мястото си. Вече усещах как онези следи прорязват кожата ми. Сърцето ми страдаше, предвкусвайки кръвопролитията.

- Така да бъде - заявих и позволих на *волята ми* да се надигне в мен.

Вятърът донесе далечен грохот.

14

Ято птици литнаха внезапно в небето. Командир Форсит спря на място и се обърна бавно. Стражите по целия Превал се умълчаха, вдигнали очи към сянката, която се понесе над боровете. Когато дракените полетяха в открито небе, от стената проехтяха уплашени викове.

Нити, който имаше люспи с цвят на пепел и беше малко поголям от Сети, разпери черни като нощта криле и се заспуска бавно надолу. Дълбокият му, гръмовен рев накара стражите и командира им да се разбягат панически.

- Твърде късно - подхвърли Еmil.

Не извърнах очи.

Колкото и да ми се искаше.

Принудих се да гледам резултата от *волята* ми.

Торнадо от огън и енергия озари света, помитайки въздуха над парапета. За миг командирът и стражите се превърнаха в мътни сенки. След като пламъците стихнаха, тях вече ги нямаше.

Нити се издигна ловко в небето, а над нас се разля още поголяма сянка. Рийвър се спусна ниско, следван от трети

дракен, чието зеленикавокафяво тяло беше почти толкова едро, колкото това на Рийвър. Аурелия прелетя по продължение на стената, отприщвайки огнена струя над парапета. Стражите изгоряха като факли още преди да стигнат до стълбите. Проехтяха крясъци. *Писъци.* Не извърнах очи.

Рийвър кацна тежко пред нас и конете отстъпиха уплашено назад. Той проточи врат и от гърлото му заизвира огън. Сребристи пламъци обгърнаха портата от желязо и варовик. Стена от горещ въздух се бълсна в нас. Рийвър пристъпи встрани, разпери криле и продължи да излива огъня си по портата.

След малко пламъците угаснаха. Рийвър размаха криле и излетя, разкривайки само изпепелена земя на мястото, където доскоро се бе издигала портата.

Вперих поглед в изпълнения с пушек отвор. Дракените накацаха по Превала, вкопчвайки нокти в камъка, и загледаха града отвъд. Вече цареше тишина. Нямаше писъци. Нямаше викове.

Откъм градската цитадела прокънтяха рогове, чийто сигнален вой разсече абсолютната тишина. Рийвър завъртя рязко глава натам, но изчака. Нити и Аурелия също. Защото *nie чакахме.*

- През пушека - каза Киеран. - Подгответе се.

Посегнах с разтуптяно сърце към меча на хълбока си. Няколко фигури изникнаха от пушека, но Аурелия издаде тих, треперлив звук. Застинах. Каквото и да означаваше, беше кротък, не предупредителен.

- Задръжте - наредих и заобхождах с поглед пушека, който бавно се вдигаше, разкривайки... - *Богове!* - Дъхът заседна в

гърдите ми, като видях тълпата отвъд разрушената, димяща порта. - Хиляди са - прошепнах през стегнато гърло, докато очите ми се изпъльваха с парещи сълзи.

Знаех, че не бива да се отдавам на емоции. Моментът не беше подходящ. Но просто не се сдържах.

Киеран се пресегна и стисна ръката ми.

- Хиляди - потвърди. - Хиляди ще се спасят.

С мощен прилив на облекчение загледах как хората крачат плахо напред, натоварени с купища багаж също като групата, която срещнахме по-рано. Някои носеха само децата си. Други подкрепяха възрастни и болни простосмъртни. Ранени с прясна кръв и нови травми. Пристъпваха колебливо под зорките погледи на дракените. Страхът им напояваше въздуха и горчивият му вкус се струпваше в дъното на гърлото ми, заедно със стипчива, цитрусова неувереност. Някои трепереха, зървайки за пръв път силуетите на дракените, забулени от гъстата пушилка. Долавях и нещо... по-леко. Понеже. *Благоговение*. Разнасяха се и шепоти.

Девицата.

Избраницата.

- Всичко е наред - уверявах ги прегражнало. - Вървете към Масен. Там ще бъдете в безопасност.

Искаше ми се да им кажа повече, да направя повече, но не можех да облекча страхът им, макар и толкова да приличаше на болката. Имаше прекалено много страх.

- Мамо! Виж! - провикна се едно момченце, сочейки дракените. Очите му бяха изпълнени не с уплах, а с удивление. Дърпаше ръката на майка си, докато минаваха покрай нас, за да надничат към тях. - Exa!

На простосмъртните им отне цяла вечност да се изнижат

през Превала и да прекосят полето, за да навлязат в гората. Накрая усетих онзи свеж допир до съзнанието си. Сред боровете се разнесе тревожен шепот. Надникнах през рамо. Оглушителен вой прониза тишината, последван от втори, и трети. Бодливите клони затрепериха от множество воеве и джафкане. Вълчациите препуснаха покрай дървета и простосмъртни, замръзнали от страх.

- Май всичките напуснаха, Ваше Височество.

Емил прехвърли щита в другата си ръка.

Сърцето ми заблъска в тон с тътнещия тропот на копита. Войските ни наблизаваха Превала. Отправих поглед към замъка Червена скала в далечината. Проблясваше като изгоряла кръв под слънчевата светлина.

Вълчациите изскочиха от гората - армия от нокти и зъби.- Сейдж прелетя между двама ни с Емил и лъскавата ѝ ониксова козина привлече погледа ми. Арден я следваше. Вонета и Делано ги изпревариха и поведоха вълчациите към града.

Поех си въздух, който едва стигна до дробовете ми, и хванах по-здраво поводите на Сети. Киеран се приведе напред и извади един от мечовете си, после ме погледна. Очите ни се срещнаха и аз кимнах. Разкопчах кайша на арбалета си.

- Време е.

Притиснах Сети с колене и мощните му копита ни отблъснаха от земята.

Препуснахме напред, покрай руините на портата, и проникнахме в Дъбов проход. Един град по-малко ме делеше от Кървавата кралица.

Гигантски сенки се спуснаха над нас в мига, в който

излязохме изпод Превала. Надникнах към небето. Рийвър се носеше във въздуха, обграден от Нити и Аурелия. Летяха на височината на сградите, почти докосвайки с криле покривите им.

Тогава се разнесе онзи звук.

В далечината отекна вой на рогове. Хиляди атлантийски коне нахлуваха в града през разрушената порта и копитата им бумтяха по калдъръмените улици, а участеният им, тежък дъх отекваше между сградите. Вятърът от крилете на дракените свистеше над нас. Прокънтяха далечни викове. За пръв път чувах такива.

Сърцето думкаше влудяващо бързо, докато стисках поводите на Сети и арбалета. Косите ми се развяваха назад в бесния устрем на коня през тесните, вити улички, обточени с дюкяни и порутени домове. Сградите се размиваха в периферното ми зрение, но мярнах шепа хора да търчат по странични улички – и неколцина застанали пред дюкяните си с дървени мечове, сопи и жалки щитове, готови да умрат, за да защитят поминъка си. Вълчаците прескачаха изоставени фургони и каруци и всички вкупом хвърчахме къмния район на Дъбов проход и общата ни цел. Замъка Червена скала.

Тук лъкатушещите улици се разширяваха, а сградите се разреждаха и вълчаците се пръснаха. Ноктите им вече дращеха по твърда пръст и камък. Във вътрешността на Дъбов проход къщите бяха по-големи и по-раздалечени една от друга, а магазините се помещаваха в по-нови сгради. Имаше улично осветление. Калдъръмът отстъпваше място на тучни ливади и тесни поточета, обрамжащи отвсякъде черния храм на Теон и пурпурния камък на замъка Червена скала.

А роговете – проклетите рогове – продължаваха да вият.

Стигнахме до каменен мост, лъснал като полирана слонова кост под слънцето, а на отсрещния бряг на широката, но плитка рекичка, същото слънце озаряваше... редове щитове и мечове. Армия от стражи и войници. Чакаха ни. Всички тези мъже бранеха домовете на Възнесените и най-заможните жители на Дъбов проход.

Оставяйки бедните да се оправят сами.

Устата ми пресъхна и коремът ми се сви. Ужасът ми се сблъска с мощн прилив на адреналин и след удара само инстинктите ми останаха да ме ръководят.

- Щитове! - провикна се иззад мен Хиса. - Щитове!

Залп от стрели почерни въздуха досущ като птиците, които литнаха одеве от боровете. Всичко забави хода си – сърцето ми, тялото ми, светът наоколо. Или пък всичко така се ускори, че го *възприемах* бавно. Дракените над нас се издигнаха извън обсега на стрелите, а ние продължихме да препускаме към солиските войници и стражи, укрепили се от другата страна на моста. Стрелите стигнаха зенита си и полетяха надолу, отскочайки от камък и щитове и...

Затворих сетивата си, заключих ги надълбоко в себе си. ВълчациТЕ нагазиха в рекичката, а ние се спуснахме след тях, разплисквайки водата.

- Мамка му! - изруга Киеран и се наклони назад върху седлото си.

Войниците от другата страна на реката заеха отбранителна позиция, забивайки кървавочервените си щитове в земята плътно един до друг, образувайки стена под линия от мечове, наредени да пронизват плътта и на коне, и на вълчаци.

Намерих Вонета и Делано сред другите вълчаци в

разплисканата вода – препускаха най-отпред и вече стигаха до средата на реката. Без да забавят крачка. Безстрашно пореха водите към сигурни наранявания и възможна смърт.

Нямаше да го позволя.

Вдигнах поглед към дракените и те откликнаха още преди волята ми да се оформи като мисъл.

Нити се откъсна от другите и направи рязък вираж, устремявайки се към вълчациите. Спусна се точно пред тях и след ярък проблясък на сребриста светлина огнена линия обгърна редицата войници.

Писъците им... Ужасяващата гледка... Войниците изпуснаха щитовете и оръжията си и се заклатиха тромаво назад, докато огнената енергия прогаряше броните и дрехите им, кожа и кост. Нити се издигна в небето и в същия момент по-дебела струя огън се изля по втората и третата редица стражи, разчиствайки пътя ни и оставяйки само облак от пепел и живи въглени. Не исках да се замислям от какво беше финият слой пепел, който се трупаше по ръцете и бузите ми и по козината на вълчациите. Тези размисли бяха за по-късно.

Втори залп стрели излетя в небето, този път насочени по-ниско. Рийвър кривна рязко, завихряйки въздуха с едно отривисто движение на шипестата си опашка. Стрелите засвистяха във въздуха, а Киеран подкара коня си към Сети, приведе се назад и вдигна щита си. Светът ми притъмня, а сърцето ми подскочи, когато стрелите се забълскаха по щита на Киеран.

– Благодаря – рекох задъхано.

Киеран ми се ухили диво и се изправи върху седлото си, после внезапно се протегна надолу да грабне едно копие, обгорено от дракенски огън.

- Ще стане кърваво, *моя Лиеса*.

Наистина стана.

Ливадите около храма на Теон и внушителната цитадела и земите между тях и вътрешния Превал около замъка Червена скала се превърнаха в бойно поле.

Вълчаци се нахвърляха на войници и стражи, избиваха щитовете и мечовете от ръцете им и ги поваляха на земята, прекъсвайки с челюсти пронизителните им писъци. Атлантийските войници се изливаха по терена и бяло-златистите им мантии изпърквали ярко на фона на храма от сенконий. Златните им мечове срещаха желязо в двора на храма.

Смътно осъзнавах колко различна беше тази битка. Армията ни превъзхождаше многократно въоръжените сили на Дъбов проход.

Херцозите Раварел имаха разузнавачи и със сигурност знаеха колко многобройна войска ще нахлуе в града им. Знаеха колко безполезно ще е подобно сражение. Но допуснаха да се случи, вместо да се предадат.

Емил и Киеран се спуснаха напред с извадени мечове, а дракените полетяха след нас. Вонета, Делано, Сейдж и още няколко вълчака също ни последваха. Пресякохме пътя и се заизкачвахме по гористия хълм, на чието било се издигаше замъкът Червена скала. Войници и стражи се изляха от портата на вътрешния Превал.

- Стрелци - изкрещя Емил и вдигна щита си.

Залп стрели полетяха от парапета на вътрешната стена, забивайки се в пътя, в щитове, в тела. Разнесе се квичене и дъхът ми пресекна.

- Покрийте се! - наредих на вълчациТЕ.

Рийвър се спусна напред и сянката му обгърна стражите, които трескаво се мъчеха да затворят портата на вътрешния Превал. Нити и Аурелия го следваха. Стрелците по парапета вдигнаха глави към небето.

Част от вълчациите хукнаха към дърветата, бягайки от стрелите, а други залегнаха край ранените. Инстинктите им поеха контрол. Призовах етера, бушуващ в гърдите ми, и той отклика мигновено. Изпълни вените ми и прогори адреналина, от който почти ми прилошаваше. Няколко стрелци се прицелиха към ранените вълчаци и онези, които ги бранеха с телата си.

Дори не се замислих колко ще ме отслаби употребата на етера, нито пък кои са стрелците по Превала. Това беше война. Напомнях си го постоянно. Това беше война.

Етерът изплете сребриста мрежа в съзнанието ми и обгърна с нея стрелците по стената, проникна в тях. Не знаех какво точно им е причинил – какво съм им причинила *аз*, – когато познатият металически вкус се изля в устата ми. Но исках смъртта им да е бърза и безболезнена. И като че ли се получи. Срутиха се без нито звук от стрелковите си гнезда, някои напред, други назад, и всички бяха мъртви още преди да паднат на земята от външната страна на крепостната стена.

Силата ми...

Втрещи ме малко и побързах да прибера етера си. Нямах време да размишлявам върху всичко това. Портата се затвори и шепа стражи и войници се спуснаха с вдигнати оръжия към вълчациите.

Поне четири пъти повече войници и стражи отбраняваха замъка Червена скала и Възнесените – които не даваха и пет

пари за всички отвън. Криеха се зад стена, массивна колкото външния Превал и построена да ги пази от инвазии и от собствените им поданици, отвъд която се случваха безбожни зверства.

Спомних си за двореца на Евемон, където Короната не бе отделена от народа си със стена, и почудата ми от достъпността на управляващите.

Нешо бежово привлече вниманието ми. Вдигнах арбалета както Кастийл ме научи по пътя към Края на Спеса. Прицелих се и изстрелях стрелата, по-дебела от тези на лъковете.

Повалих един от стражите, преди да стигне до Вонета. Тя прелетя покрай него и се хвърли върху друг. Потърсих Рийвър в небето.

- Разруши го - пророних, насочвайки арбалета към един войник, устремен към Делано. - Разруши вътрешния Превал.

Стрелях и уцелих мъжа. Краката му се подкосиха, а белият вълчак захапа ръката на стража, който замахваше с меча си към един ранен вълчак. Делано дръпна виещия от болка мъж и завъртя рязко главата му. Кръв оплиска снежнобоялата му козина.

- Отстъпете назад! - изкреша Киеран на вълчациите, докато аз се свързвах с колкото можех повече от тях чрез *нотама*. - Отстъпете!

Вълчациите се заотдръпваха от стената, а Рийвър изникна от ослепителния блесък на слънцето и пикира към вътрешния Превал. Огнено торнадо изригна от пастта му и се блъсна в стената. Разхвърчаха се парчета камък. От небето се изля още една пламенна струя, а после и трета. Дракените полетяха по продължение на стената, зад която се криеха

Възнесените, и я превърнаха в пепелище. Вече нищо не разделяше замъка Червена скала от народа - както и трябваше да бъде.

Когато разрушението спря и пушекът се поразсея, подкарах Сети напред. Вълчаците се изляха от гората и макар да беше глупаво, притаих дъх, докато не влязохме в съсипания вътрешен двор. Чак тогава си позволих да издишам и плъзнах поглед по войниците и стражите, които търчаха през двора към затворената желязна врата на замъка...

Киеран спря коня си, приведе се към Сети и хвана поводите му. Завъртях глава към него, а в същия момент зеленикавокафяв дракен кацна точно пред нас и опашката ѝ едва не перна носовете на конете ни.

- Свещени богове! - програчи Киеран. - Нямат грам пространствено усещане.

Наистина нямаха.

Аурелия сви назад огромните си криле, протегна врат напред и избълва сребрист огън, с който порази голяма част от стражите. Огънят сигурно изтощаваше дракените и нямах представа как възстановяват силите си.

Май трябваше да попитам предварително.

Още няколко десетки стражи заобиколиха замъка и се пръснаха в двора.

- Ще отзова дракените - обявих и Киеран не попита защо. Аурелия обърна глава към мен. - Вървете си - наредих ѝ. Нямаше заплаха от стрелци, защото не се виждаха бойници по фасадата на замъка. А всички от вътрешния Превал... е, те вече не представляваха опасност. - Намерете безопасно място за почивка.

Тя изпръхтя дълбоко, но се вдигна в небето. Рийвър и Нити

също. Никой от тримата обаче не отиде далеч. Нити и Аурелия се оттеглиха в дъбака край щръкналите камънаци на стръмната морска скала. А Рийвър...

Той кацна на една от пурпурните кули, впи нокти в камъка, разпръсвайки фин прахоляк във въздуха, и уви тяло около върха ѝ. Проточи шия към вътрешния двор и изрева така оглушително, че повечето войници се пръснаха в различни посоки, а останалите замръзнаха на място и покриха главите си с щитове.

- Намерете място за почивка? - погледна ме Емил с изцъклени златисти очи. - И той реши да си почине *там*?

- Не това имах предвид, ама Рийвър си е... Рийвър?

Киеран изсумтя, а аз върнах поглед към войниците, заели поста си пред широкото входно стълбище на замъка. Бяха поне стотина, сключили щитовете си с щръкнали напред копия. Не помръднаха от местата си, докато вълчациите прескачаха руините на стената.

Зад нас армията ни вече превалаляше хълма и се изливаше във вътрешния двор. Мярнах Валин, чиито гърди бяха опръскани с кръв. Хиса яздеше задъхано до него. Като ги видях, си отдъхнах с облекчение.

Киеран поведе коня си напред с меч в ръка.

- Нямаме вражда с вас. Само с онези зад вратата. Предайте се и няма да пострадате. Ще си тръгнете невредими като онези, които напуснаха града.

Обърнах глава към щитовете и копията, без да свалям арбалета си.

- Имате думата ни.

Стражите и войниците останаха по местата си, но неколцина свалиха копията. Моля *ви*, подканах ги наум. Моля

ви, послушайте ни.

Рийвър изръмжа грохотно от кулата и от устата му се разнесе дим. Вълчациите на земята също ръмжаха, оголили остри, окървавени зъби, пристъпвайки към мъже с твърде млади лица. Безсмислено беше да умират днес.

Както безсмислено бяха умрели мнозина други.

Отворих сетивата си към тях и веднага вкусих солено недоверие и хапливата горчилка на страхата им, докато се взираха в мен – навярно фалшива богиня в очите им.

– Някога бях Девицата, Избраницата, но не ме избраха богове – казах им, закачвайки арбалета на един от ремъците на Сети. – Възнесените ме избраха, защото знаеха коя съм.

И носех бяло, за да напомня на хората коя бях някога.

Беше време да им покажа в какво съм се превърнала.

Позволявайки енергията на Древния бог да излезе на повърхността ми, сякаш свалях златните верижки и вдигах булото. Колкото повече воля ѝ давах, толкова по... естествена за себе си я чувствах. Не очаквах да ми отнеме от силите, защото вече не ми се налагаше да крия коя съм. Дори го усещах като разтуха.

Етерът в гърдите ми пулсираше и бутеше из вените ми. Вибрациите на силата плъзнаха до кожата ми, от която заструи сребристобяла аура.

Изумлението на мъжете пред мен ме обля като мразовит дъжд.

– Аз не съм Носителката. Във вените ми тече кръвта на Краля на боговете, а онези в замъка не говорят с боговете – нито пък от тяхно име. Те са врагът. Не ние.

Никой не помръдна.

Но в следващия миг...

Щитове и копия издрънчаха по каменните стълби и войниците се *предадоха*.

Облекчението, което ме връхлятя, беше толкова мощно, че ми замая главата. Прибрах етера, погалих Сети по врата и скочих от седлото. Емил и Киеран бързо ме последваха към мъжете. Толкова силно бях стискала бедрата си от напрежение, че сега ме боляха.

Войниците ме наблюдаваха смяяно под зорките погледи на вълчациите и Рийвър. Неколцина бяха коленичили, опрели разтреперани ръце в гърдите си и в земята. Други стърчаха като ударени от гръм.

- Интересува ме единствено къде точно в замъка се намират Раварел и другите Възнесени - обясних.

- В покоите си - отговори треперливо един младеж в черната униформа на Превалската стража. - Сигурно са се скрили в подземните си покои.

Вонета и няколко от другите вълчаци тръгнаха да установят контрол върху храма на Теон - и ако имахме късмет, да намерят децата, - а ние с Киеран, Емил и шепа вълчаци се отправихме към подземието на замъка Червена скала. Валин, Хиса и няколко войници останаха да претърсват горните му етажи.

Не смеех да погледна отвъд пурпурните знамена с кралския герб и коридора, водещ към Голямата зала. Не биваше. Точно сега не биваше да си припомням къде бе издъхнал Иън.

И къде за последно видях Кастийл.

Затова тръгнахме по коридора, по който ни преведе онази Възврашенка при последното ни посещение тук. Сега ни

водеше стражът, който проговори отвън, а моите мисли постоянно се връщаха към видяното миналия път в една от подземните килии.

Баща ми.

Знаех, че е малко вероятно да са го оставили тук. Дори не можех да си обясня защо Испет го бе довела със себе си, но едва ли се беше прибрала без него.

- Продължавай да вървиш - заповяда хладно Емил, когато Тасос, стражът, забави крачка по тясното стълбище.

- И-извинете - заекна Тасос, а Арден го побутна с муцуна. - Просто очаквах да има стражи тук. - Той прегълтна сухо. - Поне десетима.

Надникнах към Киеран. Наистина беше странно.

- Дали не са излезли да се бият отвън?

- Не. Имаха заповед да пазят стълбището - обясни Тасос. - То е единственият вътрешен път към подземието.

Възможно ли е да са се преместили, без да ги забележим?, прошепна Делано в мислите ми.

Свърнахме зад чупката в стълбището и ни връхлятая онази смрад.

Противната сладникава воня на смъртта.

- Какво е...?

Гласът на Тасос заглъхна, като излязохме на тесния, осветен с факли коридор.

- По дяволите! - измърмори Киеран, а аз по навик се пресегнах към ножницата на бедрото си, вместо към меча.

Червено. Толкова много червено. По каменния под, по стените, в локви под телата.

- Е - провлачи Емил, загледан в един паднал меч от кървав камък. Имаше няколко разпилени по пода. - Предполагам, че

това са стражите.

- Да - програчи Тасос, вцепенен с ръце до тялото си.

- Възнесените ли са били? - попита Емил, надниквайки през рамо към мен.

Тасос завъртя рязко глава към него и изненадата му обля гърлото ми като ледена вода. Очевидно не знаеше истината за Възнесените.

- Не виждам защо да го правят.

Тръгнах напред, без дори да се опитам да прескоча кръвта. Невъзможно беше. Емил, разбира се, тръгна по петите ми.

Киеран коленичи до един от труповете.

- Не изглеждат убити от вампри.

- Вампри? - прошепна Тасос.

На света нямаше достатъчно време да му обясняваме какво са всъщност Възнесените, затова никой не си направи труда.

- Погледнете.

Киеран вдигна една безжизнена ръка и Делано отиде при него. Черната униформа беше разкъсана и отдолу се виждаше кожа, не по-малко разкъсана от нея.

Вкочаних се. Дори на мъждукащата светлина от факлите разпознах раните. Всеки ден ги виждах по собственото си тяло. Нащъrbени следи от зъби. Четири кучешки зъба. Обърнах се и огледах друго тяло. Коремът ми се преобърна и преглътнах тежко. Гърдите на мъжа бяха разкъсани с нокти и съдраните му тъкани приличаха на розови въжета.

Косъмчетата по тялото ми настъръхнаха и извадих кинжала от бедрената си ножница.

Арден прилепи уши до главата си и ръмженето му отекна между каменните стени. Направи крачка напред, и още една. В същия момент Киеран завъртя глава към разклона в

коридора. Делано оголи зъби и също заръмжа дълбоко.

Усетиха я, преди да я видим – мъглата се процеждаше на тънки струйки по коридора пред нас.

А тя винаги водеше нещо със себе си. Нещото, причинило тези рани.

Изчадия.

15

Виктер ми беше казвал, че според него мъглата не била просто прикритие за Изчадията. С нея били пълни дробовете им, защото не дишали въздух. И тя се просмуквала от порите им вместо пот.

Някога не ми се беше струвало логично, но сега, след като бях видяла първичната мъгла в Скотос и отново в Илизеум, започвах да се питам дали Виктер не е имал право. Дали онази първична мъгла нямаше връзка с тази около Изчадията.

Но щях да размишлявам върху това по-късно, когато въпросната мъгла не изпълваше дъното на коридора, издигайки се до средата на стените. В нея се движеха тъмни силуети. Множество тъмни силуети...

Арден хукна към мъглата.

- Не! - изкрешях.

Но беше твърде късно. Мъглата го погълна и ожесточеното му ръмжене се изгуби сред смразяващите писъци.

- Мамка му!

Киеран грабна един от падналите мечове с острие от

кървав камък и ритна друг на Емил, после се изправи.

Сграбчи обезоръжения Тасос за яката и го блъсна назад, а Емил взе и едно копие с връх от кървав камък.

- Стой настрана - нареди на стража.

Очевидно не му вярваха достатъчно, за да му поверят оръжие, защото можеше да го използва срещу нас.

Едно Изчадие се изстреля напред - неочеквано бързо и неочеквано прясно. Окървавената кожа на лицето му беше мъртвешкибледа, сивкава, и под червените му очи вече тъмнееха сенки. Второ същество изскочи от мъглата с пронизителен вой. Беше жена, облечена по същия начин като мъжка. Последваха ги още едно, и още едно. На никое от тях не му липсваха нито кичури коса, нито парчета кожа.

Всичките до едно имаха зейнали, ужасяващи рани на гърлата.

- Шибано... - Емил хвани по-удобно копието. - ... копеле.

Хвърли копието и прониза гърдите на мъжкото Изчадие.

Съществото се завъртя на място и падна назад. Друго зае мястото му, а аз се спуснах към жената и тикнах с предмишница брадичката ѝ. Кървави зъби щракнаха насреща ми. Жената... боже, сигурно беше на моя възраст, дори по-млада. Щеше да е красива, ако не бяха тъмните вени, които плъзваха от ухапването на гърлото ѝ и обгръщаха едната страна на лицето ѝ.

И ако не беше мъртва.

Забих острието от кървав камък в гърдите ѝ и в същия момент гореща, огнена болка се блъсна в мен. Чужда болка. Арден. Извадих кинжала и отскочих назад, а Емил захвърли обезглавеното тяло на друго Изчадие.

Наведе се да вземе още един меч от пода... и Делано го

прескочи, поваляйки ново Изчадие. Раздра гърдите му с нокти, докато аз претърсвах отчаяно мъглата за Арден. Не го чувах в какафонията от безбожни крясьци.

Прободох с кинжала още едно Изчадие, отваряйки сетивата си в търсене на уникалния му отпечатък. Беше солен като морето и ми напомняше за Сайонски залив. Не го намирах. Не го усещах. Сърцето ми забълска панически.

Киеран изруга, разсякъл с меча си едно Изчадие, и се извъртя ловко, когато друго отскочи от стената и му налетя. Изстрелях се напред и го изритах с ботуш в корема. Опитах да не се замислям за това, че плътта му не поддаде под ритника ми, както се случваше с изгнилите Изчадия - за това, че този възрастен мъж с оплискани в кръв бръчки около устата вероятно е бил жив предишния ден. Бълснах го в стената и прекъснах острия му писък с удар в главата. Завъртях се, завихряйки мъглата около бедрата ми.

- Благодаря - изпърхтя Киеран.

- Трябва да намерим Арден.

Хукнах покрай него и вдишах внезапно, когато едно Изчадие ми се нахвърли изневиделица. Шмугнах се под протегната му ръка, завъртях се и забих острието си в основата на врата му, разсичайки гръбначния му стълб. Обърнах се пак и запретърсвах гъстата, усукваща се мъгла.

Три Изчадия се бяха струпали на колене върху нещо на пода, някога сребристобяло, но сега... червено.

Сърцето ми спря. Не. Не. Не.

Ужасът ме тласна напред. Сграбчих косата на първото Изчадие, дръпнах го рязко назад и забих ножа си в тила му. По отпуснатата уста лъщеше кръв. Сподавих вопъла си, хванах второто същество и го хвърлих настани. Киеран

прониза главата му с меч. Емил обезглави третото, а аз паднах на колене до Арден.

- О, боже! - простенах и кинжалът падна от ръката ми.

Арден дишаше твърде учестено, а раните му, ухапванията...

- Пазете я - нареди Киеран и коленичи на окървавения под от другата страна на вълчака.

Делано се притисна към гърба ми, докато Емил обикаляше в кръг около нас. Пъхнах ръце в гъстата козина на Арден и усетих как гърдите му се надигнат. Но само веднъж. Не вдиша отново. Сърцето ми се препъна. Стрелнах поглед към главата му. Мъглата бавно се разсейваше и видях, че очите му са отворени, бледосини и мътни. Взираха се в нищото.

- Не - прошепнах. - Не. *Не!*

- Мамка му! - избухна Киеран и се люшна напред, притискайки ръка във врата на Арден. - *Мамка му!*

Помнех думите на Рийвър, но трябаше да опитам. Трябаше, защото отказвах да повярвам, че съм закъсняла. Призовах етера си и боцкащи, топли тръпки плъзнаха надолу по ръцете и пръстите ми. Сребристобяло сияние лумна през козината...

Изчадията наоколо изцвилиха по-силно и пронизително отпреди. Емил изпъшка и залитна, но запази равновесие. Мъртво тяло се сгромоляса на пода до нас, а след него и глава. Проведох етера в тялото на Арден и съсредоточих цялата си воля в него. *Дишай. Живей. Дишай.* Заповтарях тези думи отново и отново, както направих и с момиченцето, блъснато от каруца. Аурата се разля по тялото му в блещукаща мрежа от етер и потъна в сплъстената от кръв козина, в разкъсаната кожа и плът. Не бях закъсняла. Не бях.

Дишай. Дишай. Влях всичките си прекрасни, щастливи спомени в усилията си. Спомена за онзи ден на плажа с Иън и хората, които завинаги щяха да останат наши родители. Как коленича в глинестата почва, докато Кастийл нанизва халката на пръста ми и се взира в красивите му златисти очи. Зад затворените ми клепачи целият ми свят се озари в сребристо и бяло, докато етерът пулсираше и грееше надълбоко в мен...

- Попи - прошепна Киеран.

Нищо не се случваше.

Острите писъци секнаха.

Сърцето ми се пропука и погледнах очите на Арден. Оставаха си все така празни, лишени от живот. Гърдите му не помръдваха. Напрегнах сили и ръцете ми затрепериха. Мъглата се вдигаше. Кръв. Имаше толкова много кръв.

Киеран вдигна ръка от врата на Арден и я сложи върху моята.

- Попи.

- Исках да подейства. Исках...

Проплаках съкрушен.

- Спри - нареди ми тихо Киеран и вдигна ръцете ми, омазани с кръв. Притисна устни към кокалчетата ми. - Няма го вече. Знаеш, че е така. Отиде си.

Изтръпнах, а Делано се обърна, изскимтя жално и побутна с муцуна лапата на Арден. Тръпчива, остра болка изпълни гърлото ми. Тяхната болка. И моята. Козината започна да се разрежда и остана само светла, окъпана в кръв кожа. Арден си върна човешкия облик.

Изтръгнах ръце от хватката на Киеран, седнах на петите си и затворих очи. Сълзи прогаряха гърлото ми. Не познавах Арден толкова добре, колкото някои от другите го познаваха,

но в Евемон ме беше следвал навсякъде. Започвахме да се сближаваме. Харесвах го. Не заслужаваше такава участ.

Всички, освен Киеран и Делано, отстъпиха назад. Двамата останаха до мен, докато коленичех със затворени очи, докато тъгата - ледената, ледена тъга - и онази кухина в мен, мразовита и тъмна, се нагорещяваха.

- Тези Изчадия бяха прислугата, нали? - предположи дрезгаво Е밀.

- Да - потвърди Тасос. - Това е Жасиела. А това е Рубенс. Вчера бяха живи. Както и...

Тасос заизрежда имената на хора, служили на Възнесените.

- Те са го направили - каза тихо Киеран.

Гневът му, горещ и в същото време студен, се сблъска със собствената ми ярост.

Погалих ръката на Арден и отворих очи. Бяха сухи. Почти.

Бялата аура зад зениците на Киеран сияеше ярко и онзи вкус отново изникна в устата ми. Този път обаче пулсираше и в гърдите ми, в сърцето ми, в центъра на същността ми.

- Намерете ги - процедих през зъби и напипах слепешком кинжала си. - Намерете ги и ми ги доведете.

И други слуги бяха превърнати в Изчадия, но те се бяха измъкнали от подземието, избягвайки някак слънчевата светлина. Валин и Хиса се бяха погрижили за няколко на втория и третия етаж на замъка Червена скала.

По някакво чудо се бяхме разминали с тях на слизане.

Но чудото не продължи дълго.

Взирах се в Арден, загърнат в бяло до мъртвите стражи и Изчадия. Преброих ги. Осемнайсет. Възнесените бяха

превърнали осемнайсет простосмъртни в Изчадия. По някои имаше следи от съпротива - насинени кокалчета и изпотрошени нокти. И тях щахме да ги изпратим със същите почести като всички други.

По коридора отекнаха стъпки и като се обърнах, видях Емил и Валин.

- Намерихте ли Възнесените?

Валин поклати глава.

- Изглежда, са напуснали града.

Киеран изруга, а Емил кимна.

- Кучите синове са превърнали слугите в Изчадия, заложили са капана и са избягали.

Открехнах устни.

- Сигурни ли сте?

- Проверихме всички стаи в подземието. В момента претърсват всички къщи от тази страна на вътрешния Превал - обясни Валин с напрегнато лице. - Но мисля, че са си тръгнали.

Съредоточих се върху него, но като отворих сетивата си, намерих стената му още по-непробиваема.

- Какво сте открили?

Никой от тях не отговори дълго време, а накрая Валин каза:

- Нещо, което мога да опише единствено като послание.

- Къде?

- В стаята в дъното на левия коридор - обясни той и аз тръгнах натам, плътно следвана от Делано. Като минавах покрай него, Валин хвани ръката ми. - Едва ли искаш да го видиш.

В тялото ми разцъфна ужас.

- Но трябва.

Той задържа погледа ми за момент, после пусна ръката ми и каза тихо на Киеран:

- Не бива да го вижда.

Киеран не опита да ме спре, защото знаеше, че ще е напразно.

Тръгнах по тихия коридор към отворената стая, осветена от няколко свещи, които вече виждах подредени по пода. Като наблизих входа ѝ, забавих крачка, а като надникнах вътре, спрях на място.

Първо видях крака.

Десетки крака се полюшваха леко сред сандъци с вино. Вдигнах бавно поглед. Слаби прасци. Ухапвания по коленете, по вътрешната страна на бедрата. Изтръпнах. Разрязани китки. Разкъсани гърди. Ефирни бели була. Закрепени със златни верижки - златни верижки, закачени за тавана, от които висяха и самите *те*.

Киеран се беше вцепенил до мен, а Делано се притискаше към краката ми. Не можех да дишам. Не можех да мисля и не чувствах нищо друго, освен разбуждащия се етер, надигащия се гняв. Тези хора... тези *момичета...*

Долепих разтреперана длан в корема си и прочетох надписа зад тях, осветен от редове свещи. Думите бяха изписани със засъхнала, ръждивочервена кръв.

Ще освободиш единствено смърт.

Ръката на едното момиче потрепна.

Залитнах назад и Киеран преметна ръка през раменете ми. Изведе ме от стаята, без да ми даде шанс да възразя. Не че щях да се съпротивявам, защото това...

Отдръпнах се от него, опрях се на стената и затворих очи. Но продължих да виждам телата с източена кръв.

- Попи – подхвана твърде тихо Киеран. – Те ще...
 - Знам – процедих с болезнено свит стомах.
- Щяха да се превърнат в Изчадия. Всеки момент.
- Ще се погрижим за тях – достигна ме дрезгавият глас на Емил. – Ще покрием телата им и ще го направим бързо. Скоро ще намерят покой.

Усещах устата си прекалено мокра.

– Благодаря.

Остана само тишина. Съсредоточих се да потисна етера – гнева си. Вече се притискаше към кожата ми и за миг си представих как изригва, заличавайки замъка. Града. Но дори такава експлозия на енергия едва ли щеше да усмири яростта ми. Прегърнах тежко и затворих силата си. Не беше лесно. Цялата треперех.

Делано се опря в краката ми и тревогата му ме обгради.
Попи?

– Добре съм – прошепнах и се пресегнах да докосна меката козина на главата му.

Вдишах дълбоко и отворих очи чак когато...

Чак когато спрях да чувствам.

– Защо изльга Делано в подземието?

Спрах в дъното на облото стълбище към храма на Теон и погледнах Киеран. *В подземието*. Където Арден загуби живота си. *В подземието*, където се бяха хранили от слугите и ги бяха оставили да се превърнат в Изчадия. *В подземието*, където бяха окачили онези момичета като послание.

В подземието, където бях получила нови следи.

И имах чувството, че още ще прорежат кожата ми до края на деня.

- За кое? - попитах, забелязвайки, че Валин вече е изкачил стъпалата и говори с един от войниците.

Нямах представа къде е отишъл Делано.

Киеран скръсти ръце.

- Попи!

Въздъхнах и вдигнах поглед към входа на храма. Валин беше продължил напред и вече говореше със Сир. Голямата обла сграда имаше само няколко дълги, тесни прозореца.

- Наистина съм...

Беше ми малко лошо. Не физически. Чувствах се уморена. Пак не физически. И имах нужда... от вана. Не, от душ. За да отмия секундите, минутите и часовете на целия ден. Глождеше ме беспокойство, докато се взирах в гладката черна повърхност на вратите. Страхувах се да си помисля какво може да ни чака отвъд тях. Какво бяха открили Вонета и другите.

Но най-вече... исках Кастийл да е с мен, за да му споделя как се чувствам. Да поеме малко от бремето ми. Да вземе малко от следите. Да ме накара да се усмихна и дори да ме разсмее въпреки ужасите на деня. Да ме разсее и да прогони болезнения студ.

- Ще се справя - програчих.

Той претърси лицето ми с поглед.

- Онова нещо с момичетата... посланието? Искат да ти влязат под кожата. Не им се давай.

- Знам.

Но бяха успели. Защото като че ли нямаше значение, че не аз убих простосмъртните в Масен, вълчаците и дракените, слугите и момичетата. Всичките загинаха заради мен.

Примижах, заслепена от отблъсъка на следобедното слънце

по сенкония. Надникнах отвъд храма, към неколцината атлантийски войници в златни брони пред едно от големите имения. Дотук в никое не бяха намерили вампри.

- Дали е възможно всички Възнесени да са си тръгнали?
- Не знам. - Киеран побутна ръката ми с лакът. - Но трябва да сме подгответи, в случай че са се окопали някъде.
- Съгласна съм - прошепнах. - Трябва да влезем в храма.
- Да. - Киеран проследи погледа ми и въздъхна тежко. - Трябва.

Отворих сетивата си и ги пуснах напред. Вкусих тръпчива скръб и нещо по-силно, почти като тревога. Вкусих ужас. Киеран имаш лошо предчувствие за онова, което ни чакаше в храма.

- Добре ли си?
- Ще се справя.

Присвих очи.

Леко закачлива усмивка изникна на лицето му и бързо изчезна. Заизкачвахме безмълвно стъпалата към Валин.

- Под храма има тунели - обяви Валин и кимна към един от войниците, когото разпознах от полка на Ейлард. - Лин току-що ми разказваше за тях.

Лин преглътна и гърлото му подскочи.

- Намерихме таен изход в помещението отвъд светилището - обясни Лин. - Водеше към цял лабиринт от тунели. С подземни стаи.

Нешо ми подсказваше, че въпросните тунели са свързани с онези под замъка, които водеха към скалите. При първото ни посещение в Дъбов проход заподозряхме, че използват тунелите да придвижват незабелязано простосмъртни. Тоест и самите Възнесени, ако изобщо бяха останали такива,

можеха да се движат тайно по тях.

- Имаше... стаи, Ваше Височество. Но...

Лин не довърши.

- Какво? - подкани го Киеран, а аз отворих сетивата си, вкусвайки... стипчиво неспокойство.

- Какво видяхте? - Всеки мускул в тялото ми се напрегна. Ако се бяха натъкнали на същото като в онази стая в подземието на замъка, щях да полудея. - Намерихте ли деца?

- Още не. Само мъже и жени в бели роби.

Вероятно жреци и жрици.

- Къде са?

- Държим ги в светилището. - Лин прокара ръка през лицето си, а аз изкачих останалите стъпала. - Все още претърсваме тунелите и стаите.

Свих ръце в юмруци. Двама войници отвориха вратите и влязохме в преддверието на храма, подминавайки жена войник, която се взираше мрачно в стената.

Тънки лъчове слънчева светлина проникваха през тесните прозорци и пълзяха по пода от сенконий. Десетки позлатени свещници обточваха стените на светилището и пламъците им се полюшваха леко. Нямаше пейки. Само платформа, обградена от масивни черни колони.

Пред нея седяха шестима солиски жреци и жрици, облечени в бяло. Със сведени глави. Две жени. Четири мъже. Косите им бяха или остригани, или прибрани в бели дантелени шапчици. Безформените роби покриваха целите им тела, освен ръцете и ходилата им.

Една гола глава се вдигна. Мъжът надникна зад гърба ми, после върна поглед към мен и изцъкли очи.

- Знам коя си.

Спрях пред него и изчаках мълчаливо другите жреци и жрици да вдигнат глави. Обликът на жена, за която не си бях спомняла от дълго време, се оформи в съзнанието ми. Аналия. Жрицата от Масадония, която отговаряше за обучението ми и предпочиташе да използва ръката си като педагогически инструмент. В онази жена вирееше особена жестокост и не знаех дали жреците пред мен притежават същата склонност към насилие. Но ни най-малко не се съмнявах, че и Аналия, и всички служители на храмовете знаеха истината за Възнесените и Ритуала.

- Как се казваш?

- Фрамонт - отговори жрецът. - А ти... ти си онази, която наричат Кралицата от плът и огън. Чакаме те още времето, преди да се родиш.

- Какво трябва да означава това, по дяволите? - попита Валин иззад мен.

Жрецът дори не го погледна. Не свали очи от мен. Ново напрежение скова гръбнака ми, защото май знаех за какво говори.

- Пророчеството.

Фрамонт кимна и усетих, че Киеран се приближава до мен.

- Време е да изпълниш целта си.

- Целта ми? - повторих. - Целта ми е да унищожа Кървавата корона...

- И да възстановиш кралствата. - Кожата ми изстинага. Веса беше казала същото. Почти детинска усмивка се разтегна по овалното му лице. - Да, това е целта ти. Ти си Избраницата, предвещана дълго преди раждането ѝ. Обещана от пророчеството.

- Какви ги разправя този? - изшушука Сир зад мен.

Киеран надзърна към Валин.

- Тунелите под замъка вероятно са свързани с храма. Веднага трябва да поставим стражи из тях. - Зад думите на Киеран тежеше скрит смисъл. - Водят до морските скали.

Валин разчете неизреченото послание и се завъртя на пета.

- Всички идете да се уверите, че Червена скала е обезвреден. Проверете тунелите под замъка и затворете всички изходи и входове.

За секунди генералите и войниците се изнесоха до един от храма. Остана само Хиса. Умен ход от страна на Валин. Макар че двамата с Хиса бяха изкоренили всички членове на Незримите от редиците си, методите им едва ли бяха сто процента сигурни. Доказателство за това беше нападението на Незримите по пътя към Евемон. Но освен това всеки, който чуеше пророчеството, щеше да реши, че в него се говори за мен.

- Тази приказки за пророчества - подхванах, връщайки вниманието си върху жреца, - за някаква си съзаклятници...

- „Родена от плътта и огъня на Древните богове - довърши той. - Тя ще се въздигне като Предвестницата и Носителката на смърт и унищожение...“

- Родила съм се от утроба - прекъснах го.

Усмивката му се разшири и обля лицето му.

- Не във физически смисъл.

- Как? Как е възможно солиски жрец да е чул пророчество, изречено от бог преди цяла вечност? - настоя Валин, макар и да знаеше отговора. Испет. - Пророчество, стигнало едва до шепа атлантийци?

- Винаги сме служили на Истинския крал. - Чак тогава

Фрамонт благоволи да погледне Валин. Усмивката му стана презрителна. - А атлантийците винаги са служили на лъжа.

Валин се напрегна и понечи да пристъпи напред. Протегнах ръка и го спрях.

- Истинският крал?

- Да.

Фрамонт произнесе думата като благословия.

Жреците и жриците вярваха, че служат на боговете, но всъщност служеха на Кървавата корона - която несъмнено наричаха Истинската корона. Убежденията им за боговете им бяха насадени от Възнесените. Следователно онзи, когото Фрамонт наричаше Истинският крал, беше онзи, когото Исбет бе провъзгласила за такъв.

А това можеше да е само един.

Сърчих устна, обзета от внезапен гняв.

- Кървавата кралица говореше за Истинската корона - обясних на Валин. - Според теб кого би нарекла Истинският крал?

- Малек - процеди Валин.

Имаше логика, особено щом вече знаеше, че Малек е жив. Студена тръпка прелетя през тялото ми. Ами ако Исбет бе разбрала къде е гробницата на Малек?

Боговете не можеха да бъдат убити по начина, по който бяха убивали божествата, заточени под Покоите на Никтос, но и нямаше да имат достъп до храна. А ако съдех по думите на Рийвър, Малек би имал нужда да се храни по-често от обикновените богове. Вероятно силите му се бяха изцедили до такава степен, че вече не приличаше на себе си. И сигурно след известно време бе загубил съзнание.

Ами ако Исбет не бе създала онази буря с енергията на

Колис? Ами ако тя беше дело на Малек? Звучеше невъзможно, но...

- Не ги изпускайте от око - наредих на Хиса и махнах на Валин и Киеран да се отдалечим от жреците и жриците. Заговорих тихо и двамата приковаха вниманието си към мен. - Не знам дали нещата, които каза жрецът, са верни, или не. Но имате ли някаква представа как е затворила Елоана Малек?

- С помощта на стара магия, не знам каква точно. И вериги от кости - обясни Киеран и аз изтръпнах при спомена за усуканите вериги от остри кости и древни корени.

Никтос бе създад този метод за неутрализиране на етера във всяко същество, вливайки такава сила в костите от божества. Мигновено си спомних какво бе чувството да се впиват в кожата ми.

- Единственият начин да се измъкне от тях е някой да ги свали от тялото му - довърши Киеран.

Възможно беше Исбет да е разбрала къде е гробницата на Малек. Но трябаше да знам със сигурност. Малек беше скритият ми коз. Благодарение на него Кастийл още беше жив.

- Трябва да разберем къде точно го е затворила Елоана и дали е предприела други защитни мерки.

Киеран направи гримаса.

- Дори Кървавата кралица да го е намерила, е трябвало да преодолеят цял куп Изчадия. А това е трудно, дори за същество като нея.

- Пък и след толкова време... стотици години? - обади се Валин. - Няма да е в съзнание. Едва ли ще е способен да си спомни дори кой е, камо ли да търси отмъщение срещу

Атлантия.

- Ние си мислим така, но той... той е бог. Синът на краля на божовете и съпругата му. Нямаме представа на какво ще е способен, ако някак се събуди и има време да се опомни. - И кръв, много кръв. Надникнах към жреците в бяло. Фрамонт продължаваше да се усмихва, сякаш всичките му желания се бяха събъднали наведнъж. Дори не можех да си представя какво му е наговорила Кървавата кралица, за да предизвика толкова дълбока вяра. - Всички тези приказки може да са плод на промит мозък. Но...

- Но трябва да сме сигурни - съгласи се Валин. - Ще изпратя съобщение до Евемон веднага щом приключим тук.

Кимнах и пак се обърнах към жреците, докато цял рояк мисли чоплеха съзнанието ми. Звучеше логично Малек да е великият съзаклятник, за когото говореше пророчеството - и в същото време напълно нелогично. Поради много причини. Например откъде-накъде би се събудил заради мен? Като попитах Фрамонт, той само ми се усмихна блажено. А понеже нямаше кой да влезе в главата му и да го накара да проговори, знаех, че няма да успеем да извлечем друга информация от него.

Пък и имаше един доста по-важен въпрос, с който трябваше да се заема. Затова отблъснах всички други мисли засега.

- Искам да знам къде са децата.
- Те служат на...
- Недей - прекъснах го. - Не ме лъжи. Знам истината за Ритуала. Знам, че отнетите деца не служат на никакви божове, нито пък на истински крале и корони. Някои се превръщат в същества, наречени Възвращенци. С другите се

хранят. На никого не служат.

- Напротив - прошепна Фрамонт с трепетен блясък в очите. - Служат. Също като теб. Също както и ти ще...

- На твоето място добре бих премислил думите си - предупреди го Киеран.

Жрецът го погледна.

- Ще ме нараниш ли? Ще ме заплашиш със смърт? Не се боя от нея.

- Има много по-страшни неща от смъртта. Тя например, когато се ядоса. - Той кимна с брадичка към мен. - Тогава се развихря с ножа. Но ако я докараш до същински гняв? Е, тогава вече ще видиш на какво е способна една истинска богиня.

Жрецът стрелна очи към мен и аз се усмихнах стегнато.

- Признавам си, обичам да ръгам с нож. А в момента ме ядосват много неща. Къде са децата, предадени при последния Ритуал?

Не успя да отговори.

- Заловихме още двама - обяви Наил от страничната врата. - И не са простосмъртни, а Възнесени.

Стиснах челюсти.

- Укривали сте Възнесени?

- Възнесените служат в храмовете. Служат на Истинския крал - обясни Фрамонт. - Винаги е било така.

- Не знаеше ли? - попита ме Валин.

Поклатих глава.

- Не общувах с много от тях - обясних му. - И всички сте знаели, че Възнесените са сред вас?

- Само доверените. - Жрецът ме наблюдаваше с почуда, която наистина започваше да ме плаши. - Само Короната.

Значи херцогинята трябваше да е знаела. С херцога принадлежаха към Короната.

Вонета влезе през вратата с още една жрица и Киеран килна глава.

- Къде е другият?

- Не се зарадва особено, че го намерихме - ухили се злобно Вонета.

Жрицата, която водеше, залитна напред и попадна в лъч слънчева светлина. Изпищя и се дръпна рязко назад. От робата ѝ се разнесоха струйки пушек и въздухът се изпълни с мириз на изгоряла плът. Обърнах се към Вонета.

- Какво? - вирна вежди тя. - Препънах се.

Продължих да я гледам настойчиво.

Вонета въздъхна.

- Опита се да ме захапе. - Тя сграбчи ръката на жрицата, дръпна я назад и я бутна към другите. - Няколко пъти.

- Намерихте ли...? - подхванах.

Тя поклати отривисто глава.

- Няколко от нашите още претърсват подземията.

- Ще ви покажа - обади се една от жриците и аз завъртях глава към нея. - Ще ви заведа при тях.

16

- Ако това е някакъв капан - предупреди Киеран, - няма да ти харесат последствията.

- Не е капан.

Жрицата най-сетне вдигна глава и видях, че е млада. Богове! Почти моя връстница. Имаше красиви очи с цвят на синчец. Ококорени и въодушевени като тези на Фрамонт.

Отворих сетивата си и ги пуснах към нея. Не усетих страх. Не знаех какво усещах. Не беше... нищо. Просто празнота, почти като онази, която ме посрещаше, когато се опитвах да чета емоциите на Възнесените.

- Защо изяви желание да ни заведеш при тях? - попитах я.

- Защото е време - отвърна кротко тя.

Сърцето ми прескочи, докато се взирах в нея, доста смутена от отговора ѝ - от всичко това.

Жрицата стана и заобиколи със сведенa глава тези по пода. Вонета и Наил оставиха Възнесената на Валин и войниците, които чакаха отвън, и тръгнаха с нас. Хиса и Емил се появиха, като напускахме светилището, и също ни последваха с извлечени мечове. Влязохме в празно помещение и минахме

през невидима на пръв поглед тясна, висока пролука в стената.

Стенни факли обливаха с оранжева светлина стръмни пръстени стъпала и просторно помещение в дъното им. От другата му страна се виждаха гърлата на девет съмътно осветени тунела.

- Като кошер е - прошепна Хиса, оглеждайки кръглото пространство с множество изходи.

Единственият звук беше шумоленето на робата на жрицата по пръстения под, който стана каменен, като тръгнахме по тунела отлясно. Дългият коридор се разклоняваше в две посоки и навътре в единия му ръкав срещнахме няколко от нашите войници, които май се бяха позагубили, ако съдех по изблика на облекчение. Докато се спускахме все по-надълбоко под земята, температурата постоянно спадаше и вече започвах да се питам как бе възможно простосмъртни да оцеляват в такъв студ. Въздухът беше сух, но смразяваше кожата и се пропиваше чак до костите. Пръстите вече ме боляха от премръзване.

Жрицата се пресегна към една от факлите по стената. Наил пристъпи към нея с меч в ръка, за да не ѝ хрумне да направи някоя глупост.

Но тя просто направи няколко крачки напред и доближи факлата до друга. Пламъците им се сляха, озарявайки по-ярко стената. Спрях на място. Киеран също. По червеникаворозовата стена бяха издълбани символи.

Киеран протегна ръка и проследи с пръсти една вдълбната линия...

Жрицата запали и втора факла с тази в ръката си, започвайки верижна реакция. Цял ред факли лумнаха от само

себе си и въздухът се пропи с острая мириз на кремък. Подземният лабиринт мигновено се окъпа в мъждукаща светлина.

- Какво е това, в името на боговете? - пророни Киеран, вперил поглед напред.

Минах покрай Вонета и се озовах в широка, кръгла зала. Навсякъде пещера, оформена от подземна река, защото таванът бе покрит с нащърбени образувания, по които очевидно се отлагаше някакъв червеникав минерал и векове наред се спускаше в причудливи спирали.

- Сталактити - обяви Наил и няколко глави се обърнаха към него. Той кимна с брадичка към тавана. - Така им се вика.

- Май току-що си го измисли - коментира Емил.

Наил вирна вежда.

- Нищо подобно.

- Сигурен ли си? - усъмни се Емил.

- Да - отвърна с равен тон Наил. - Ако щях да си измислям дума, щеше да е много по... интересна.

Емил се засмя.

- По-интересна от „сталактити“?

- Внимавайте - предупреди ни Вонета, когато нещо изпраща като строшена клонка под краката ми. - Това по земята май не са камъни или клони.

Погледнах надолу. Навсякъде бяха разпилени парчета от нещо кремаво, сред които се търкаляха тънки, дълги, по-тъмни неща - кости. Определено бяха кости.

О, богове!

Киеран простена с отвращение, побутвайки с крак изгнил пардал, под който се подаде част от челюст.

- Не са животински.

- Животните не служат на Истинския крал - обясни жрицата, докато се носеше бавно напред.

Стомахът ми натежа от гняв и тъкмо се канех да ѝ отвърна, когато забелязах покрай какво минава.

Сякаш подът на пещерата беше пропаднал и от дълбоката, тъмна дупка изпълзяваха корени като змии, които лазеха по разхвърляните кости - обезпокоително малки кости. Пристъпвах бавно напред, заобикаляйки доколкото можех останките от хора. По корените и под тях имаше нещо. Нещо сухо и ръждиво на цвят. Беше навсякъде - тъмнееше на петна по целия под, на гъсти, засъхнали локви. Точно то придаваше онзи червеникав оттенък на стените и странните скални образувания.

Киеран клекна, докосвайки рамото ми със своето, и прокара пръст през една от локвите. Стисна челюсти и ме погледна.

- Кръв.

Жрицата стигна до другия край на пещерата и доближи факлата си до стената. Пак пламнаха още няколко и светлината обля тесен отвор и по-ниско помещение.

И видяхме...

- Свещени богове! - програчи Хиса и се преви на две.

Отворих уста, но нямах думи. Досега вярвах, че окачените по портата трупове и убитите момичета в замъка щяха да си останат най-ужасяващите гледки в живота ми.

Но бях грешала.

Не можех да извърна очи от бледите, безкръвни крайници - някои дълги, други съвсем, съвсем мънички. Полуизгнили бели и червени дрехи едвам задържаха цели съсухрени трупове с кичури коса и огънати крака и ръце. Изсъхнали.

Други пък лежаха струпани заедно в церемониалните червени одежди от Ритуала, още свежи, сякаш току-що облечени. Телата в тях едва бяха започнали да се разлагат. Смътно се запитах как така не миришеха - навярно заради студа или някой друг фактор.

Сърцето ми затупа бясно, докато се взирах в хълтналата... гробница. Точно това беше. Гробница, използвана от незнайно колко време, пълна с безразборно нахвърляни останки.

Жрицата остави тихо факлата в една стойка на стената и сключи свободно ръце на кръста си.

- Всички са послужили за велика цел.

Бавно, почти болезнено, обърнах глава към нея. Етерът пулсираше в гърдите ми, надигаше се, извираше от кожата ми и се плъзгаше по стените. Въздухът се сгъстяваше, сякаш изпълнен със задушлив пушек, но нямаше друг огън, освен този вътре в мен.

- Като всички нас - продължи жрицата тихо, *радушно*, а лицето ѝ сияеше, сякаш говореше за възвишена мечта. - И ти ще послужиш скоро с кръвта си от пепел и лед.

Направих крачка напред с искряща от древната сила кожа, но нечия ръка препречи пътя ми.

- Недей - процеди през зъби Киеран. - Не си пилей енергията по нея. Не си струва.

Стиснах въздуха в юмруци, а жрицата се усмихна и затвори очи. Покой. Това вкусих от нея. Мек и пухкав като пандишпан. *Покой*.

Поех си дъх и сякаш ками разрязаха гърлото ми.

- Дай ѝ онова, което така трепетно чака.

Отстъпих назад, завъртях се сковано и си тръгнах.

Единственият звук, който чух зад себе си, беше сблъсъкът на стоманено острие с плът.

- Това всичките ли са? - попитах.
- Храмът е празен - отговори стоически Валин, загледан в телата, внимателно подредени на земята.

Малки телца в дрипи, с хълтнали кореми и спаружена, бледа кожа. Останки, с които се бяха отнесли като с трупове на болен добитък.

- Седемдесет и едно - заяви Киеран. - Седемдесет и едно тела са...

Пресни.

Седемдесет и един живота, отнети в непредвидения последен Ритуал и този преди него. Сред тях вероятно бяха и вторите и третите синове и дъщери. Тоест никой от тях не бе постъпил в двора, както обикновено се случваше с второродните. И дори онези, които носеха спящата искра енергия, бяха избити.

А още по-страшното беше, че войниците изнесоха... стотици стари останки.

Никога през живота си не бях виждала такъв кошмар.

Онази подземна зала в Ново убежище с издълбаните по стените имена на убити от Възнесените хора бледнееше пред това.

Заштото повечето от тези тела бяха на деца. Малка част от тях принадлежаха на по-възрастни младежи, като онези в стаята под Червена скала. Но това бяха невинни деца. В някои случаи дори *невръстни*. Мислите ми отскочиха непокорно към мекото плющено мече, ухаещо на лавандула.

Задната страна на гърлото ми запари, притисната от буза с

вкус на огнен гняв и горчива болка. Не само моите. Потърсих източника им и стигнах до башата на Кастийл. Лицето му не издаваше нищо, но емоциите си бяха пробили път през защитната му стена и извираха навън, сблъсквайки се с моите.

- Онази дупка в пода... - Наил се прокашля и отстъпи назад, сякаш разстоянието можеше да заличи видяното. - Прилича на нещо като кладенец. Дълбок. *Много* дълбок. Пуснахме камъни и изобщо не чухме да тупват в дъно.

Сиреч можеше да има и още тела. Хвърлени или паднали в кладенеца. Богове!

Отворих очи и надникнах зад себе си, където мълчаливо стояха мнозина от атлантийските войници. Знаех какво ще почувствам, ако отворя сетивата си. Ужас. Ужас, толкова мощен, че никога нямаше да го отмия от себе си. Знаеха какво правят Възнесените, на какво са способни, но някои за пръв път го *виждаха* с очите си.

- Какво ще правим с това място? - попита Вонета, обърната гръб на храма.

- Само едно можем да направим.

Вдигнах брадичка и претърсих небето. След секунда лилавочерен дракен изскочи от облаците. Рийвър разпери големи криле над долината и се разнесоха смаяните писъци на хората, останали в града.

- Ще го изгорим - довърших, сигурна, че той ще изпълни волята ми, макар и да не чуваше думите ми. - Ще го изгорим до основи.

Рийвър махна мощно с криле и се издигна в небето, а Валин попита:

- Ами те?

Обърнах се към жреците и жриците, облечени в бяло. Войниците вече се бяха *погрижили* за двамата Възнесени. Отворих сетивата си. Никой от свещенослужителите пред мен не изпитваше чувство на вина или дори разкаяние - а това бяха две коренно различни неща. Разкаянието идваше, когато настъпеше моментът да си платиш за деянията. Чувството на вина си го имаше, независимо дали на някого му предстоеше да изкупи греховете си, или не. Не знаех дали нещо щеше да се промени, ако изпитваха някое от тези чувства, вместо това, което усещах от тях.

Покой.

И те като онази жрица живееха в покой с постъпките си.

Те не бяха просто безучастни наблюдатели. Не бяха просто незначителни компоненти от голяма машина, която не можеха да контролират. Бяха съставна част от нея, независимо дали вратата им бе натрапена чрез манипулации. Бяха отнемали деца не за да служат на някой бог или на Истинския крал, а за да ги поднасят като храна на Възнесените.

- Да коленичат. - Тръгнах напред, изваждайки кинжала от бедрената си ножница. - С лице към телата.

Войниците ми се подчиниха, а Валин тръгна след мен.

- Не е нужно ти да...

- Не бих поискала от вас нещо, което аз самата не съм готова да направя. - Спрях пред коленичилия Фрамонт. Очите му бяха затворени. - Отвори очи. Погледни ги. Всички ги погледнете. Не гледайте мен. *Тях*.

Фрамонт се подчини.

Сребрист пламък озари притъмнялото небе. Рийвър кръжеше над каменния храм и сееше разруха.

- Искам те да са последното нещо пред погледите ви, преди да напуснете този свят и да влезете в Бездната, защото не се и съмнявам, че всеки от вас ще се озове точно там. Искам телата им да са последната картина в паметта ви, както ще се запечатат завинаги в тази на семействата им, след като дойдат да ги приберат. Погледнете ги.

Жрецът отмести очи към телата. Този път не ги изпълваше благовение. Бяха съвършено *празни*. На лицето му се изписа усмивка.

Усмивка.

Замахнах с ръка. Острието от кървав камък преряза гърлото му и червена струя оплиска бялата ми броня.

До вечерта приемната и банкетната зала на Червена скала се бяха превърнали в лазарет. Ранени войници и вълчаци лежаха по нарове. Знамената с герба на Кървавата корона вече бяха свалени от всички стаи и коридори на замъка.

Нито един от стражите на Дъбов проход и солиските войници не лежеше сред ранените. Никой не беше оцелял. Онези, които се предадоха, бяха под стража в затвора на цитаделата. Докато вървях покрай наровете, повечето празни вече, се опитвах да не мисля за загубените животи. Както и за онова, което намерихме под храма на Теон - за жестоката участ на децата.

Просто... не можех да мисля за това сега.

Вместо да се отдам на мрачни мисли, обикалях от ранен на ранен и ги лекувах. Тъй като имах тази способност още преди да се Възнеса, предполагах, че няма да ме обезсили много.

Това, разбира се, можеше да е опасно грешна логика, но поне можех да помогам с нещо, докато група от хората ни

уведомяваха жителите на Дъбов проход, че още утре ще могат да се върнат по домовете си.

Възнамерявах сутринта да говоря с всички. С всички. Семействата. Рамон и Нели. Стъпките ми натежаха.

- Изглеждаш уморена, *мeya Лиеса* - отбеляза Сейдж, последната ранена, като стигнах до нейното легло.

Късата ѝ, тъмна коса беше щръкнала във всички посоки. Тънкият чаршаф, втъкнат под мишниците ѝ, покриваше цялото ѝ тяло, с изключение на крака, от който стърчеше стрела. Бяха я оставили вътре, за да ограничат кръвозагубата, и със сигурност я болеше ужасно. На няколко пъти се опитах да ѝ обърна внимание по-рано, но тя все ми махваше да се погрижа за другите, включително и онези с доста по-незначителни наранявания.

Коленичих на пода до ниското ѝ легло, доволна, че бях съблякла бронята.

- Дълъг ден.

- Безкраен. - Тя се надигна на лакти. По челото ѝ беше избила пот. - И няма да е последният. - Отмести поглед от мен. - Нали?

Знаех кого гледа. Бяха донесли вълчак на име Ефи. Пронизан с копие в гърдите. Разбрах, че си е отишъл, още като коленичих до него, но никаква детинска надежда ме подтикна да опитам. Дарбата ми подейства на един починал атлантийски войник, когото само двамата с Наил видяхме да издъхва. Той се върна леко уморен и дезориентиран, но жив. Вълчакът обаче нямаше този късмет. *Нито пък Арден.*

Правилно бях разбрала думите на Рийвър. Само Древният бог на живота можеше да съживява съществата от два свята.

Бяхме загубили пет вълчака и почти сто атлантийски

войници. Жертвите щяха да са още повече, ако не се бяхме погрижили за раните им. Но и тази загуба беше твърде тежка.

- Съжалявам – казах със свито от болезнен спомен сърце.

Кастийл ми беше казал, че почти половината вълчаци загинали във Войната на двамата крале. Едва си възвръщаха някогашната численост и не исках да ги тласкам към същите загуби отново.

Сейдж върна поглед към мен.

- И аз съжалявам.

Гърдите ми се напрегнаха болезнено. Вдигнах дългите ръкави на бялата си блуза. Постоянно се свличаха надолу.

- Наил? – Надникнах през рамо. – Трябва ми помощ.

- Разбира се. – Той коленичи до леглото, много пограциозно от мен, въпреки че още носеше броня. Умора, която отекна чак в душата ми, образуваше дълбоки линии около устата му. Той хвана внимателно ствола на стрелата. Вече си знаеше работата. – Дай знак.

Срецнах погледа на Сейдж.

- Ще те заболи.

- Знам. Не ми е за пръв път.

Вдигнах вежди.

Тя се ухили.

- Едно предизвикателство с лош край. Дълга история. Ще ти я разкажа по-късно, ако искаш.

- Искам. – Предизвикателство със стрела определено възбуждаше любопитството ми. – Ще опитам веднага да облекча болката ти, но...

- Да, знам, ще усетя, като я извади. – Сейдж вдиша дълбоко. – Готова съм.

Опрах ръце от двете страни на стрелата, свиках етера и се приготвих.

- Сега.

Наил издърпа стрелата с бързина, добита от опита му. Цялото тяло на Сейдж се сгърчи, но тя не издаде нито звук. Само въздъхна облекчено, когато разкъсаната дупка в бедрото ѝ се закърпи сама и от нея остана единствено яркорозов белег.

- Това беше... - Сейдж мигна с ококорени очи. - Изумително.

- По-добре ли се чувствуаш?

- Невероятно добре. - Тя сви предпазливо крак, после го изпъна. - Много пъти съм те гледала да го правиш. И все пак е... изумително.

Усмихнах се леко и се отдръпнах назад.

- Не съм лечител, така че не знам дали цялата рана е зараснала веднага. Съветвам те да се пазиш няколко дни.

- Добре де, няма да търча и да танцувам... - Гласът ѝ заглъхна, като погледна с изцъклени очи зад рамото ми. - Кой...?

С Наил проследихме погледа ѝ. Устата ми увисна, а атлантиецът издаде сподавен звук.

През залата вървеше висок блондин с чаршаф около ханша - вързан на косъм. Всяка дългокрака стъпка заплашваше да го свлече на пода.

- Рийвър - прошепна, малко шашната от гледката.

Наил отново издаде същия звук.

- Това е дракенът? - учуди се Сейдж.

Явно за пръв път го виждаше в човешки облик.

- Аха.

- Сериозно? - Тя го огледа от глава до пети. - Радва окото.

Наил врътна глава към нея с увисната челюст.

- Има огнен дъх.

- И какво му е лошото на това?

За щастие, Наил не отговори, защото Рийвър вече стоеше до нас. Кимна на двама им, а на мен ми се поклони леко. Чаршафът се свлече още малко.

- Трябва да ти намерим дрехи - заявих му, без да спомена, че вече бях поискала от Киеран. Съмнявах се дрехите на херцога да му станат. - Възможно най-скоро. - Замислих се и за другите дракени. - Трябва да намерим много дрехи.

- Вече ми дотягате със смущението си от голотата - отвърна Рийвър.

- Аз изобщо не се смущавам от голотата - обяви Сейдж. - Само да си кажа.

Рийвър се ухили.

Сърцето ми отново подскочи развълнувано, защото се уверявах, че усмивката наистина преобразяваше интересните му черти в нещо удивително.

Поклатих глава.

- Всичко наред ли е?

- Да. - Рийвър се обърна към мен. - Исках да те уведомя, че Аурелия и Нити се върнаха при Тад. - Говореше за дракена, останал в лагера. - Ще се върнат при Червена скала довечера, когато е по-малко вероятно да ги видят простосмъртните.

- Добра идея. - На мен не ми беше хрумнало. - Ти ще...? - Изправих се и сякаш ме помете силен вятър. Подът се залюля. Или аз. - Ох!

Наил скочи и ме хвана за ръката.

- Добре ли си?

- Да. Просто ми се зави свят. - Замигах, за да прогоня ярките, трепкащи светлинни от очите си. Като прогледнах отново, Сейдж също стоеше до мен. - Не бива да ставаш. Добре съм.

Тя продължи да ме наблюдава.

- Денят беше дълъг - напомних ѝ.

Наистина бях уморена. Всички бяхме уморени.

- Яла ли си нещо? - попита Рийвър, привличайки вниманието ми.

Намръзих се.

- Не ми остана време от сутринта. Малко бях заета.

- Трябва да намериш време - посъветва ме той. - Веднага.

Едва не се бях срутила по лице, така че не можех да споря с него. И се озовах в кухнята с полугол дракен, където си поделихме чиния нарязана шунка, навярно останала от предишния ден.

Оказа се, че дракените ядат и нормална храна. Слава на боговете!

Наил знаеше, че двамата с Рийвър сме повече от способни да се грижим за себе си, затова отиде да се види с Хиса. В кухнята цареше тишина. Вероятно защото бях заета да се тъпча.

Къде беше Киеран да ме види в този момент, пък после да коментира колко съм се хранела?

Не бях чувствала такъв глад от първото ми посещение на замъка Червена скала.

Но мисълта за всичко, което тепърва ни очакваше, потисна апетита ми. Трябваше да говоря с народа. Със семействата на горките деца. С войниците в килиите. Списъкът беше дълъг.

Чакаше ме... много работа.

Много отговорности, с каквito нямах никакъв опит.

Огледах се из кухнята, опитвайки да си представя как е изглеждала с готвачи по плотовете, пара над печките и забързани прислужници. Това пък ме накара да се зачудя дали прислугата е подозирала какви са Възнесените. Дали хората са живели в заблуда, или са помагали с внасянето на простосмъртни, подготвяйки тях за храна, вместо печена шунка?

Богове, това беше мрачна мисъл.

- Не ти ли е странно да се храниш тук, да ядеш тяхната храна? Превзехме им града, а сега им взимаме и храната?

Рийвър килна глава, седнал до мен на плота.

- Не се бях замислял.

- О! - Вперих поглед в парче шунка. Може би това не беше обяснимо опасение. Май не беше. Но знаех защо си мисля за такива неща, вместо за онези, към които ме тласкаше съзнанието ми. Спрях да се съпротивявам. - Не мога да спра да мисля за момичетата в подземието и за децата. Не ми излизат от главата. Не мога да разбера как жреците го приемаха за нормално... как който и да било, простосмъртен или Възнесен, е способен на такова нещо.

- Май е по-добре, че не разбираме - отвърна Рийвър. - Може би точно това ни разделя от тях.

- Може би - пророних. - Фрамонт, жрецът, говореше сякаш децата са убити в служба на Истинския крал.

- Истинският крал е Никтос, а той не би одобрил такова нещо.

- И на мен не ми се вярва. - Довърших парчето шунка и си взех салфетка. - Но той май не говореше за Никтос. Дали

нямаше предвид... Малек?

Рийвър вирна вежди.

- Много жалко, ако наистина живее в такава заблуда.

На лицето ми изникна усмивка, която обаче не се задържа дълго. Помежду ни се спусна мълчание и пред очите ми изплуваха Арден и Ефи. Войниците, чиито имена дори не знаех.

- Днес загинаха много хора - прошепнах.

- Винаги има загинали. - Той се пресегна и си взе ябълка от един кош. - Особено във война.

- Тази мисъл не ми помага.

- Просто така стоят нещата.

- Да. - Избърсах ръце. - Загубихме и Арден.

Той свали ябълката.

- Знам.

- Опитах да го съживя.

- Казах ти, че дарбата ти не действа на същества от два свята.

- Трябваше да...

- Трябваше да опиташ - довърши Рийвър вместо мен и аз кимнах. Той си отхапа от ябълката. - И тя не харесва ограниченията.

- Коя?

- Съпругата на Никтос.

Той завъртя ябълката и си отхапа от другата ѝ страна.

- Нямам нищо против ограниченията.

Рийвър ме изгледа косо.

- Не те познавам от дълго, но знам, че не ти харесва да си с вързани ръце. В противен случай нямаше да опиташ да съживиш вълчак, след като вече знаеш, че е невъзможно.

Прав беше.

Вдигнах халбата си и отпих.

- Сигурно Древният бог на живота не е особено доволен, че съживявам мъртвци, а?

Той се засмя пресипнало, сякаш смехът му не беше разработен добре.

- Какво смешно казах?

- Нищо. - Пак свали ябълката. - Никтос би имал противоречиво мнение за постъпките ти. От една страна, никога не би те осъдил за възвърнат живот. Но от друга, би се беспокоил за последиците от подобно действие. За отношението между живота и смъртта и как намесата ти би повлияла на равновесието между тях. Доколко е справедливо. - Едното ъгълче на устата му се вирна, смекчавайки острите му черти. - Съпругата му обаче би претеглила тези опасения и би ги захвърлила настани с надеждата никой да не гледа. И после просто би направила каквото си е наумила. - Той вдигна гъсти мигли и пак ме изгледа странично. - Да ти звучи познато?

- Не - измърморих и Рийвър пак се засмя дрезгаво. - Според теб защо съпругата му спи по-дълбоко от него?

Той върна поглед към ябълката си и след няколко секунди на мълчание отговори:

- Защото това е единственият начин да я възпре.

17

Вдигнах учудено вежди.

- Да я възпре?
- Да направи нещо, за което ще съжалява после - обясни Рийвър и коремът ми сякаш подскочи. - Отнеха ѝ и двамата синове. Не са мъртви, но и не са точно живи, нали?

Не. Не бяха.

- Тя е бясна. Самозабравя се в гнева си. Последиците от този гняв може да са необратими.

Не знаех какво е да си майка и да ти отнемат детето, но знаех как постъпих, когато Иън умря. И когато научих, че са пленили Кастийл. Така че донякъде разбирах гнева ѝ.

Той стрелна поглед към арката.

- Кога заминаваме за столицата?
- Утре ще говоря с жителите на града. - Гърлото ми пресъхна внезапно. - И със семействата.
- Това... няма да е лесно.
- Няма. - Оставих халбата на плота. - Замиnavame на следващия ден.
- Добре. - След малко добави: - Не бива да забравяме Ирес.

- Не съм го забравила.
- Трябва да го приберем. - Погледът му остана вперен в изхода. - Вълчакът ти идва.
- Вече ти казах, че не е мой вълчак - сопнах му се тъкмо когато Киеран се появи на прага.

Той спря на място и изцъкли леко очи.

- Изненадан ли си?

По лицето на Киеран се изписа крайно отегчение.

- Просто не съм свикнал да те виждам, без да си чоплиш зъбите с нокти.

- И така мога да го правя, ако ще се почувствуваш по-добре - отбеляза Рийвър и пак си отхапа от ябълката.

- Не е необходимо. - Киеран го изгледа кръвнишки, после вдигна вежди към мен. - Увил се е с чаршаф.

- Затова ти казах, че му трябват дрехи.

Рийвър се намръщи, захапал ябълката.

- Очакваш да нося *неговите* дрехи?

- Какво им е на моите дрехи? - попита Киеран.

Дракенът вирна светла вежда в същата гримаса като на Киеран по-рано.

- Не мисля, че ще ми станат. По-широк съм в раменете.

- Бъркаш - увери го вълчакът.

- И в гърдите.

Киеран скръсти ръце.

- И за това бъркаш.

И краката ми не са клечки, които и най-лекият ветрец може да прекърши - продължи Рийвър.

- Ти сериозно ли?

Киеран погледна краката си. Изобщо не бяха... клечки.

- Рийвър! - въздъхнах.

Той вдигна голо рамо.

- Просто казвам.
- Просто казваш глупости. Двамата сте почти еднакви на ръст – отбелязах.
 - Зрението ти куца – настоя дракенът и аз врътнах очи.
 - А на теб културата ти куца – парира го Киеран.
 - Изядох много шунка – обявих на вълчака, преди Рийвър да го е обидил пак. Двамата ме погледнаха. – Ама много. Трябва да се гордееш с мен.
 - Много се радвам да го чуя – подхвани Киеран, – но изобщо не е свързано с темата, Попи.
 - Е, аз съм си несвързана. – Скочих от плота. – Мен ли търсиш?
 - Какво друго да прави? – попита Рийвър.
- Киеран присви очи насреща му.
- Буквално всичко, само не и да гриза ябълка, загърнат с чаршаф.
- Значи нищо? – клъвна го Рийвър.
- Рийвър! – стрелнах му укорителен поглед. – Престани да го подстрекаваш.
- Не съм го подстрекавал – защити се дракенът. – Просто е прекалено чувствителен... за вълчак.

Киеран разкръсти ръце и пристъпи напред.

Протегнах ръка.

- Не започвай.
- Да започвам? – обърна се той към мен. – Какво съм започнал аз? Току-що влязох.
- Виждаш ли? – Рийвър хвърли огризката от ябълката в близкото кошче. – Чувствителен е.
- А ти спри вече – заповядах с ръце на хълбоците. –

Схващам. Киеран почти ти настъпи опашката. - Обърнах се към вълчака. - Рийвър почти ти захапа ръката. Спрете да мрънкате и го преживейте най-сетне.

- Почти ми настъпи крака - поправи ме Рийвър. - Не опашката.

- А той почти ми *отхапа* ръката - присви очи Киеран.

Загледах ги изумено.

- Вие двамата сте... Дори не знам какво сте. - Киеран понечи да отвърне, но аз забих поглед в него. Той замълча благоразумно. - Е, мен ли търсеше?

- Да - потвърди той, а Рийвър мъдро не си отвори устата. - Трябват ми специалните ти ръце.

С други думи, трябваше да излекувам някого. Не него. Не долавях болка от него. Само киселинно раздразнение.

- Кой е ранен?

- Пери.

- Пери? Нещо му се е случило в Масен ли? - Поех си дъх. Поне вече знаех къде е изчезнал Делано. - Не е останал в Масен, нали?

- Не.

- Богове! - Тръгнах към изхода. - Зле ли е ранен?

- Стрела в рамото. Излетяла е от другата страна - обясни Киеран. - Твърди, че било само повърхностна рана, но не изглежда така. Сама ще се затвори до ден-два, но Делано се притеснява.

Тъкмо щях да попитам защо Пери не пие от нечия кръв, но си спомних, че Кастийл не пожела, дори когато се нуждаеше. Чувствата му към мен, още преди да ги признае пред себе си, се бяха превърнали в преграда, която отказваше да прескочи, докато не се Възнесох и не ми се наложи да се храня.

Можеше и с Пери да е същото.

- Да вървим – подканих.

- Одеве ѝ се зави свят – обяви Рийвър. Врътнах глава към него. Той обаче не се смути. - След като излекува всички ранени.

- Моля?!

Киеран ме изгледа остро.

- Добре съм. Не бях яла, затова сега изядох половин прасе.

Отговорът ми не го задоволи.

- Най-добре си почини. Раната му ще си зарасне и сама...

- Не искам да страда, нито пък Делано да се тревожи за него. Добре съм. Щях да ти кажа, ако не бях.

Един мускул трепна в челюстта му.

- Нещо ми подсказва, че лъжеш.

- Поне за това съм съгласен с теб – обади се Рийвър.

- Никой не те е питал – изплюх насреща му.

- Е, и?

Въздъхнах бавно.

- Повече ми харесваш като дракен.

- Много хора са на същото мнение. - Взе още една ябълка от коша и ни подмина в чаршафа си. - Мисля да подремна. - Като стигна до свода, спря и се обръна. - Съзнавам, че не си грациозен като повечето вълчаци, но ако обичаш, не ме настъпвай, докато спя.

С тази финална фраза Рийвър напусна кухнята.

- Хич не го харесвам – подхвърли Киеран.

- Кой би предположил? - Обърнах се към него. - Къде е Пери?

Отне му половин минута да изтръгне вниманието си от изхода. Вероятно защото се възпираше да не погне дракена.

- Имала си световъртеж?
- Съвсем лек. Станах твърде рязко, а ми липсваха и сън, и храна. Случва се.
- Дори на боговете?
- Явно.

Киеран впи в мен онзи изпитателен поглед, който често понасях от Кастийл. Сякаш се опитваше да изрови от съзнанието ми нещата, които криех.

- Чувстваш ли още глад, дори след като си погълнала половин прасе?

Не биваше да се изказвам така, но знаех накъде бие.

- Нямам нужда от кръв. Ще ме заведеш ли при Пери?

Киеран склони и ме поведе към задното стълбище.

- Той е способен боец - обясни ми, след като попитах защо Пери не е останал в Масен. - Обучен е да борави и с меч, и с лък. Почти всички атлантийци преминават обучение след Отсяването.

Това не го знаех.

Много неща не знаех за народа, който вече управлявах и за който отговарях. И от тази мисъл сърцето ми заблъска лудо.

- Това важи ли за ефирите и простосмъртните? - попитах. - Задължително ли е?

- Само за физически способните. - Киеран изкачваше бавно тясното стълбище без прозорци. - Но не е задължително да постъпват в армията. Това е личен избор. Обучават се, за да могат да се отбраняват. Пери не отстъпва на никой войник. Просто малко е отвикнал да борави с оръжия, защото баща му настоявал да се съсредоточи върху земите им и търговията.

- А Пери това ли иска?

- Май да. - Киеран отвори вратата на втория етаж и тръгнахме по коридор, осветен с газени лампи. - Но не мисля, че му се стои на безопасно място, когато всички други воюват.

Не всички други воюваха. По-младите атлантийци служеха за преноносачи и помощници. Готовеха и изпълняваха всевъзможни задачи.

Киеран спря пред една открехната врата и почука с кокалчета по дървото.

- Влез - отвърна приглушеният глас на Делано.

Киеран отвори вратата и влезе. Последвах го, оглеждайки набързо стаята. Беше малка и скромно обзаведена, но пък проветрива, благодарение на големия прозорец с изглед към скалите, през който нахлуваше хладният въздух на прииждащата нощ. Имаше си собствена баня - със сигурност приветствано удобство след почти цял месец във военен лагер, а после и в имението в Масен, където животът не беше много по-комфортен от този в палатките.

Пери лежеше сковано в легло, надигнат на купчина възглавници. Раната на голото му рамо беше превързана с бинтове, пропити с розово. Болката му беше явна по стегнатата му челюст и потното му чело. Дращеше парещо кожата ми. Делано, седнал на стол до леглото му, надникна през рамо и щом ме зърна, го изпълни облекчение с наситен земен вкус.

- Не беше нужно да я викаш - каза Пери, прехвърляйки кехлибарени очи от Киеран към мен. - Ще се оправя. Казах му. - Погледна Делано. - Казах ти и на теб.

- Знам, но вече съм тук. Не виждам защо да се мъчиш, щом мога да ти помогна.

- А аз не виждам причина да се занимаваш с мен, при положение че си имаш толкова работа - оспори атлантиецът.

- Винаги намирам време да помогна на приятелите си. - Отидох до леглото и видях отворена книга в скута на Делано. - Какво четеш?

Бузите му поруменяха.

- Ами, една книга, която Пери намери във вашата каюта с Кас.

Опулих очи и ги стрелнах обратно към скута му. Само една книга можеше да е останала на кораба.

Проклетият дневник.

- Знаех, че Уила е водила доста интересен живот - ухили се немощно Пери. - Но не бях подозирал, че е бил чак толкова интересен.

- Взела си онази перверзна книга на кораба? - учуди се Киеран, който вече стоеше до прозореца.

- Не съм я взела аз. Кастийл я носеше.

- Да бе, повярвах ти - подхвърли Киеран с ироничен блъсък в очите.

- Все тая - измърморих и заобиколих леглото.

Седнах внимателно на ръба, стараейки се да не мисля как Кастийл ме накара да чета от дневника, докато той се любуваше на *вечерята* си.

- Имам един въпрос - каза Пери, като посегнах към него. - Преди да срещнеш Уилхелмина ли прочете дневника?

- Да. Попадна ми в градската библиотека на Масадония, пък и придворните дами постоянно си шушукаха за него - обясних, прободена от тъга по Дафина и Лорен. - Дори не знаех, че е атлантийка, камо ли ефир и Оракул. И Кастийл не знаеше. Представете си шока ни, като я срещнахме в Евемон.

- Представям си. - Той се засмя и видимо изтръпна от болка. - Кас сигурно много се е забавлявал.

Лека усмивка подръпна устните ми и опрях ръце в кожата под превръзката му. Етерът ми запулсира силно и потече към „специалните ми ръце“. Гледах как светлината се излива от пръстите ми и попива в Пери. Сребристото ѝ сияние придаваше по-хладен цвят на кафявата му кожа. За броени секунди обтегнатите мускули в ръката му се отпуснаха. Вдигнах поглед към лицето му и видях как отваря устни за по-дълбока, по-дълга глътка въздух.

Делано се пресегна и повдигна леко превръзката. После и той вдиша дълбоко. Погледите ни се срещнаха и устата му оформи безмълвно „Благодаря“.

Кимнах и отлепих ръце от Пери, а Делано обгърна с длан бузата му. Притисна чело в неговото и го целуна. Сетивата ми още бяха отворени и сладкият, нежен вкус, който не разпознах първия път, затанцува по езика ми. Шоколад и горски плодове.

Любов.

Спях неспокойно и се будех на всеки час, виждайки отново и отново как Изчадията, превърнали се в такива преди броени часове, разкъсват онези стражи в коридора. Как Арден се хвърля в мъглата, а после го намирам с червена козина, вместо сребристо-бяла. Полюшващи се крака и забулени лица преследваха сънищата ми. И онези тела. Телата, които войниците изнесоха от храма. Преживявах всичко отново и отново.

Озвучено от оглушителните писъци на Изчадията.

Лежах на една страна и се взирах в нишото. Кожата ми

студенееше. Чувствах вътрешностите си ледени като стените на подземната гробница. Опитах да се съсредоточа върху топлината, притискаща се към прасците ми, където Киеран спеше във вълчи облик, но умът ми се вкопчваше в други неща.

Кои бяха онези момичета? Не мислех, че са взети в Ритуала. Нали тогава щяха да попаднат в храма? Дали не бяха децата на избитите прислужници? Дали не ги бяха отвлекли от домовете им?

А дали душите на децата, които намерихме под храма, щяха завинаги да останат там? Вярваше се, че тялото трябва да бъде изгорено, за да стигне душата до Долината. Аз самата вярвах по-скоро, че церемониалното изгаряне на тленните останки помага повече на опечалените, отколкото на загиналите. Но сега можех да мисля единствено за клетите дечица под земята, сами, уплашени и премръзнали...

Вдишах треперливо и стиснах халката на Кастийл. Как бе възможно някой да участва в толкова ужасяващо нещо? В какво трябваше да вярват така всеотдайно и неотклонно, че да оправдаят такова зверство? Какво им позволяваше да живеят ден след ден? Да дишат, да се хранят, да спят? Тя как можеше да го прави? Защото беше част от това. От каузата. Беше убедила жреците и жриците да изпълняват волята ѝ. И по нейна повеля Възнесените се превръщаха в нещо постраховито и от Изчадията.

Как бе възможно аз да съм част от Исбет? А бях. Споделяхме една кръв, колкото и отчаяно да ми се искаше да не е така. Как бе възможно такова чудовище да ми е майка? Дали от самото начало си е била такава? Още като простосмъртна? Или загубата на сина и възлюбения ѝ са я

превърнали в това? Дали болката не я бе направила неспособна да изпитва друго, освен нужда за мъст?

Гърлото ми пресъхна и стиснах още по-силно халката на Кастийл. Дали бе възможно да стана като нея? Ако нещо се случеше с Кастийл? Ако той... ако го убиеха, дали щяха да ме обладаят ярост и отрова, от които можеше да ме освободи само още смърт?

Бях стигала опасно близо до това.

Едва не бях загубила себе си в тази болка. А той беше жив. Дали това не бе влиянието на нейната кръв във вените ми? И дали не говореше, че е твърде вероятно да стана като нея? Или всичко идваше от връзката ни на сродени сърца? Това ли сполетяваше онези, които загубеха партньора си - стига да не загинеха от скръб, както Кастийл ми бе разказвал, че се случва?

В най-тъмните, тихи мигове на ноцта можех да си призная, че е възможно. Възможно беше да стана същата като нея. Но още повече ме ужасяваше мисълта, че съм способна да стана много по-опасна от майка си.

Може би точно това искаше тя. Може би точно такива бяха плановете ѝ и аз наистина бях Предвестницата. Носителката на смърт и унищожение.

И може би не всичко идваше от кръвта на Испет. Все пак бях потомка и на съпругата на Никтос. Нямаше да я събудят, докато не ѝ върнеха поне един от синовете, заради разрухата, която щеше да посее. В странните ми, кратки срещи с нея усетих яростта ѝ. Болката ѝ. От онази, която те караше да... покосяваши наред.

А когато *мен* ме обладаеше ярост, вкусах смърт.

Стиснах очи и вдигнах юмрук към устните си. Халката се

впиваше в кожата ми, а аз отворих уста и изпищях без звук – виках безмълвно, докато ъгълчетата на устата не ме заболяха, докато гърлото ми не пламна и цялото ми тяло не затрепери от покруса. Виках, докато Киеран не усети силните ми емоции през *нотама* и не само се събуди, но и се преобрази в човешки облик. Тежка, топла ръка покри моята.

Без да каже нито дума, Киеран пъхна другата си ръка под скованите ми рамене и ме обгърна с торса си. Вдигнах шепи към лицето си, покривайки с длани устата и очите си, а той скъта главата ми под брадичката си. Спрях да крещя беззвучно, но не заплаках. Исках. Очите и гърлото ме боляха от напрежение. Но не можех. Заплачех ли, сигурно никога нямаше да спра. Защото в сърцето ми се загнездваше дълбок ужас. Същият прокобен страх, който изпитах, когато херцог Силван ми каза, че ще залея улиците с кръв.

Не знаех колко време сме лежали така, преди да осъзная нещо – какво трябва да направя. Чак тогава спрях да треперя. Огънят в гърлото ми стихна.

Свалих ръце от лицето си, без да изпускам халката.

– Трябва да ми обещаеш нещо.

Киеран не отговори, но ме стисна по-силно в прегръдката си и усетих сърцето му да бие до гърба ми.

– Няма да ти хареса. Дори може да ме намразиш малко – подхванах.

– Попи – прошепна той.

– Но ти си единственият, на когото имам достатъчно доверие – продължих. – Единственият, който е способен да го направи. – Поех си дъх. – Ако загубя... ако загубим Кастийл, ако му се случи нещо...

– Няма да го загубим. Изключено е.

- Дори така да е, пак може... да загубя себе си. Ако се превърна в нещо, сеещо унищожение като вчерашното... - прошепнах.

- Няма. Не е възможно.

- Няма как да знаеш. Дори аз не знам.

- Попи!

- Като казах, че с всеки изминал ден се отдалечавам все повече от простосмъртните... Не изльгах, Киеран. Усещам някаква... граница в себе си, която премина ли, ставам нещо друго. Случвало се е вече. В Покоите на Никтос. Тогава можеше да разруша Сайонски залив - напомних му. - Както можеше да разруша и Дъбов проход, когато се събудих и разбрах, че са пленили Кастийл. Исках го.

- Аз ще те достигна преди това. Кас ще те достигне - увери ме той.

- Невинаги ще имам някого от вас до себе си. - Отпуснах хватката си около халката. - Някой път може и да не ме достигнете навреме. А ако това се случи, искам ти...

- Мамка му!

- Искам да ме заключиш под земята. Кастийл няма да успее. Сам знаеш. Няма да може - продължих. - Ще трябва ти да ме спреш. Знаеш как. Има костени вериги под...

- Знам къде са веригите.

Гневът му прогаряше гърлото ми, но болката му беше още по-горчива. Изпитах малко омраза към себе си.

Изпитах много омраза. Но нямах друг избор.

- И ако не сме разбрали как точно е успяла Елоана да затвори Малек в гробницата му, трябва да проучиш. За да ме затвориш както тя е затворила него. Моля те. Той... Кастийл ще ти е бесен, но ще разбере. Рано или късно.

- Никога няма да разбере - изръмжа Киеран.
 - Но и няма да те убие. Не и теб. - Преглътнах през стегнато гърло. - Съжалиявам. Наистина. Не ми е приятно да искам такова нещо от теб. Да слагам такова тегло на плещите ти.
 - Но ето че точно това правиш - програчи той.
 - Защото не бива да се превръщам в нещо, способно да заличи цели градове. Знаеш, че не бих могла да живея с тази мисъл. А ти не би си простили, ако ми го позволиш. Нито пък Кастийл. - Сложих ръка върху неговата. - Може и никога да не се стигне дотам. Ще направя всичко по силите си. Но ако се случи, знай, че това е единственото правилно решение. Ще направиш необходимото.
- Киеран ме притисна още по-силно. Не отговори дълго време.
- Мисля, че не си вярвах достатъчно, Попи. *Ти* самата не би позволила да се случи - заяви той и извърна ръката си така, че да сключи пръсти с моите. - Но ако греша...
- Притаих дъх.
- Ще го направя - закле се Киеран и пак потрепери. - Ще те спра.

18

- Жителите на Дъбов проход чакат - извести ни Валин следобед на другия ден, докато се изкачвахме по кулата на замъка Червена скала. - Изглеждат спокойни, което е добре.

Исках да се съглася с него, но скръбните вопли на родителите, които срещнахме по пътя към Дъбов проход, задръстваха гърлото ми. Бяха ги довели в града преди останалите бежанци и ги бяха поканили в храма, където ги чакаха старательно увитите в покрови останки на децата им. Гледах безсилно как надеждата им отстъпва място на отчаяние. Как световете им рухват. Звуците, които отекваха всеки път, когато някой намереше детето си на кладата - сурорите, изпълнени с агония писъци, извиращи от дълбините на съкрушените им души, - сякаш не идваха от гърлата на простосмъртни.

Постоянно ги виждах, чувах и вкусвах.

Бях върнала плюшеното мече на Рамон и Нели. Бях им изказала съболезнования. Поне стотина пъти, но това не означаваше нищо. Не променяше нищо. Бях им обещала, че няма да се случи отново, и то от дъното на душата си. Но и

това не им помагаше.

- Всички ли са дошли? - попита Вонета, като влязохме в малката стаичка на върха на кулата.

Наил остана на тясната врата и я заприщи, сякаш очакваше нещо да ни връхлети от стълбището.

- Доколкото виждаме - отвърна лорд Свен, докато вървях към едно от малките, квадратни прозорчета с изглед към дъбовете по морската скала. Сред тях се мяркаха дракените. - Пратих един от хората ми да прегледа регистрите в цитаделата, за да придобием по-точна представа за числеността на жителите.

- Сутринта намерихме малка група простосмъртни при Превала. От онези, които останаха в града - каза генерал Сир. - Изразиха желание да напуснат.

- Това е тяхно право - отвърна Вонета.

- Съгласен съм - подкрепи я Емил.

В последвалата тишина Киеран докосна рамото ми. Беше мълчалив цяла сутрин. Не ми се сърдеше за молбата ми от снощи. Не долавях подобни чувства. Нито пък ме лъжеше, като го питах дали ми се сърди поне петстотин и пет пъти, откакто се събудих. Просто беше уморен и *разтревожен*.

Прокашлях се и се обърнах към стаята. Свен и Валин ме погледнаха с очакване.

- Трябва да им е позволено да напуснат града, ако това искат.

Нито Валин, нито Сир изглеждаха особено доволни от това решение.

Отново опитах да преглътна буцата, заседнала в гърлото ми.

- Досега ако някой от тях е искал да напусне града, за да се

пресели по-близо до роднини или в търсене на препитание, е трябало да поисква разрешение от херцозите - обясних им, спомняйки си всички искания, поднесени пред Тиърман по време на ежеседмичните съвещания на Градския съвет. - Рядко са получавали такова. Народът на Солис трябва да има тази простичка свобода също като народа на Атлантия.

- Съгласен съм. Но във военно време ли? И с толкова Изчадия извън стените? - подхвани лорд Свен. - Моментът не ми се струва подходящ за такава свобода.

- Разбирам колебанието ви. И аз предпочитам никой да не се излага на излишна опасност. Но ако им забраним това, нямат причина да вярват, че ограниченията са временни и че нямаме намерение да им отнемаме правата. - Погледнах тъмнокосия генерал. Сир щеше да остане в Дъбов проход, за да отбранява пристанището и околните земи с част от полка си. Останалите войници щяха да се присъединят към войската на Валин. - Редно е да им напомним за рисковете, но ако все пак настояват да напуснат, трябва да им бъде позволено.

Сир кимна.

- Разбира се.

- За действията ни тук ще се чува и в други градове - напомних и на него, и на всички останали. Включително на себе си. - Само така можем да спечелим доверието на солиския народ.

Всички кимнаха и аз надникнах към балконската врата. Чувах шумотевицата от тълпата, струпана в двора отдолу и по ливадата. Сърцето ми прескочи.

- Време е да говоря с тях.

- Ще ви чакаме отвън.

Свен се поклони и излезе на балкона. Сир и Емил го

последваха.

- Сигурна ли си, че искаш да го направиш сега? - попита Валин.

- Смяташ, че не бива ли?

- Смятам, че трябва да вярваш във възможностите си - отвърна дипломатично той. - Но също така мисля, че днес направи повече от достатъчно.

Говореше за срещата ми със семействата. Притиснах длан към дървеното конче в кесийката на хълбока ми. Валин също присъстваше. Заедно с Киеран и Вонета. Бяха станали свидетели на болезненото отчаяние на родителите.

- Нали това са отговорностите на една кралица?

- Не е нужно да бъдат. Никой закон не го постановява. - В отговора на Валин имаше същата топлина като в погледа му. - Никой канон не те задължава да поемеш всички отговорности на управлението. Затова си имаш съветник. - Той кимна към Вонета. - Затова си имаш и регент.

Надникнах към Киеран и той вдигна рамо.

- Прав е. Всеки от нас може да говори с народа.

Наистина всеки можеше - и някои от тях навярно щяха да се справят много по-добре от мен, - но... Върнах поглед към свекъра си.

- Ако още беше крал, щеше ли да позволиш на друг да говори с опечалените семейства вместо теб? С целия народ?

Валин отвори уста.

- Откровено? - настоях.

Той въздъхна и прокара тежка ръка през косата си, приглеждайки я назад.

- Не, нямаше. Не бих принудил друг да...

- Да получи такива следи? - пророних и той килна глава по

онзи начин. Усмихнах се леко. - Оценявам предложението ви. - Наистина го оценявах, защото знаех, че ми го отправят с добро. - Но това е мой дълг.

Нещо като гордост осени чертите му.

- Така да бъде.

Поех си дъх, който не успя да изпълни дробовете ми. Обземаше ме все по-силна тревожност.

- Само дето... никога не съм говорила пред толкова многобройна тълпа.

Чувствах длани си влажни, а и се замислях, че ако Кастийл беше тук, щеше да поеме юздите, докато не се поотпуснеш. Не защото се съмняваше, че ще се справя или защото вярваше, че той ще се справи по-добре от мен, а именно защото знаеше, че нямам никакъв опит с такива неща. Надникнах към Валин, който чакаше зад мен.

- Дори не знам какво точно да им кажа.

- Истината - предложи Валин. - Кажи им същото, което каза и на нас, като пристигнахме. Че не си завоевател. Че не си дошла да грабиш от тях.

Гърдите ми се поотпуснаха леко и кимнах, обръщайки се към вратата.

- Пенелафи - спря ме Валин. - Синът ми е истински щастливец, че те намери.

Бузата се върна в гърлото ми, но поради съвсем различна причина. И този път, като си поех дъх, дробовете ми се изпълниха.

- И двамата сме щастливци - отвърнах и можех да се закълна, че халката се затопли до кожата ми.

Пак се обърнах към вратата и вдигнах рамене. Вонета се приведе към мен и прошепна:

- Ще се справиш.

Хванах ръката ѝ и я стиснах.

- Благодаря ти.

Вонета също ме стисна за кратко, после пристъпих напред и излязох в хладния въздух и яркото следобедно слънце. Закрачих с разтуптяно сърце към каменния парапет, следвана от другите. Тълпата стихна, разливайки се като вълна отвъд двора и ливадата, чак по улиците на града. Опрях разтреперани ръце в камъка, докато всяка частица от мен усещаше хилядите погледи, вдигнати към белите ми одежди на Девицата и златната мантия на атлантийците. Не носех корона, защото не бях тяхна кралица.

Казах на народа онова, което бях казала на генералите, с треперлив, но силен глас. С глас, който всички чуха.

- Ние не сме завоеватели. Не сме грабители. Дошли сме да сложим край на Кървавата корона и на Ритуала.

Доста по-късно, след обръщението ми към жителите на Дъбов проход и среща с генералите за затвърждаване на плановете ни за утешния ден и след това, сновях напред-назад из всекидневната до стаята, в която бях спала миналата нощ. Валин се беше появил преди известно време и с Киеран пиеха по чаша уиски. Моята седеше недокосната на масата. В главата ми се бълскаха твърде много мисли, а коремът ми къркореше, макар и пълен.

- Ще седнеш ли, ако обичаш? - помоли ме Киеран от стола си.

- Не.

- Колкото и да кръстосваш, утре няма да дойде по-бързо - увери ме той.

Утрешното ни заминаване дори не беше от основните причини, поради които издълбавах пътека в каменния под. Още вкусвах тъгата от сутринта. Още чувствах плахата надежда на гражданите. Още усещах надигащия им се гняв в дъното на гърлото си.

- Само ме изнервяш - добави Киеран.

Спрях и се обърнах към тях.

- Сериозно?

- Не. - Киеран вдигна чаша до устните си и качи единия си обут в ботуш крак върху отоманката пред него. - Просто е много разсейващо и имам чувството, че ако пия още уиски, ще повърна, като те гледам как се шляеш напред-назад.

- Тогава защо не спреш да пиеш? - предложих хапливо.

Долових захарен хумор от Хиса, която стоеше на сводестия вход на стаята.

Валин вирна вежди и вдигна чашата си, несъмнено за да прикрие насмешката си. Аз пък се тропнах шумно в стола срещу Киеран.

- Доволен ли си?

- Не знам дали не си счупи нещо - коментира сухо той.

- След малко ти ще си счупиш нещо, като те фрасна в мутрата - отвърнах.

Киеран се ухили.

- Недей така, само ще ме тупнеш с любов.

Присвих очи.

- Да ви споделя, замислих се върху думите на онзи жрец. И какво ми казахте вие за старицата от Масен - подхвана Валин, сменяйки мъдро темата. - Ако наистина са говорили за Малек, дали Испет не е въпросната съзаклятница?

- Не знам. Не знам дали е тя, или Малек, или всичко това

са просто налудничави брътвежи – въздъхнах ядосано. – Не знам дали всичко това няма общо с непредвидения Ритуал. И създаването на Възвращенците, и защо изобщо някой си въобразява, че аз съм замесена във всичко това. Как може да си мислят, че бих участвала в плановете ѝ?

– Възстановяването на кралствата може да означава превземането на Атлантия – предположи след малко Валин. – Все пак и ние това целим: да обединим двете кралства. Може би за това е говорил Фрамонт.

Възможно беше, но имах чувството, че пропускаме нещо.

– Изпратих вест до Евемон. Надявам се на отговор, преди да се съберем отново – каза той и аз кимнах. – Още ли възнамеряваш да минеш през Кървавата гора?

– Ще стигнем близо до нея – отговори Киеран. – Така е най-сигурно. Трябва да се доближим възможно най-много до Карсадония, преди да ни забележат. Да си осигурим поне това преимущество.

Ако минехме направо през Ново убежище и Бял мост, рискувахме да ни разпознаят твърде рано. Затова планирахме да се придвижим по крайбрежието, покрай Кървавата гора и през земите между Три реки и Бял мост, откъдето през долината Ниел щяхме да влезем във Върбови поля, а оттам – в подножието на Елисейските върхове. Войските ни щяха да тръгнат по нашите следи, превземайки двата града под ръководството на Вонета.

– И този път крие опасности – предупреди ни Валин. – Скоро и в столицата ще разберат, че сме обсадили Дъбов проход. Кървавата корона ще мобилизира армията си. Ще пуснат патрулиращи отряди.

– Знаем – отвърна Киеран. – Никоя част от мисията ни няма

да е безопасна.

Валин се намести в стола си, превивайки един крак.

- Ако изчисленията ви са верни, ще стигнете до Карсадония за около две седмици.

- Плюс-минус ден - потвърди Киеран. - И то ако поддържаме стабилно темпо.

- Дотогава ние би трябвало да сме стигнали до Три реки - продължи Валин. - Където ще се срещнем с вас и...

- И Кастийл. Той ще е с мен - заяви категорично.

Валин въздъхна с надежда.

- Вярвам ти. Защото вярвам в теб - добави, впил очи в моите. - Обещавам ти, че всичките ти желания ще бъдат изпълнени от наша страна. Регентката ти няма да срещне съпротива от генералите. Няма да разрушаваме Превали. Няма да застрашаваме невинни животи.

Беше мой ред да въздъхна с надежда.

- Благодаря ти.

Той кимна.

- Какво планирате да правите, като влезете в Карсадония? Как ще го намерите?

- Още мислим по въпроса - призна Киеран и аз едва не се изсмях, защото „мислим по въпроса“ лесно можеше да се преведе като „не знаем“.

Гъстият като сметана вкус на тревога обля гърлото ми и аз стрелнах поглед към Валин. Внезапното беспокойство идваше от него, а това... Е, рядко улавях каквото и да било от него.

- От дълго време не съм припарвал до Карсадония - подхвана той. - Още тогава беше голям град. Много места за претърсване. Много Възнесени. Много Кралски рицари.

- Знаем - увери го Киеран, забравил питието в ръката си.

- А за капак на всичко и Кървавата корона ще е наблизо - продължи със същия тон Валин. - Няма да можете да обикаляте свободно из града.

- Знаем - повтори вълчакът. - Обсъждаме да пленим високопоставен Възнесен, или дори някоя от Десниците на кралицата, и да им изтръгнем информация. Все някой ще знае къде държат Кас.

Освен това бяхме обсъдили факта, че Десниците рядко се отдалечаваха от Кървавата кралица. И че трябваше да намерим високопоставен Възнесен, запознат с всяко действие на кралицата, което пък означаваше, че вероятно повече ще се страхува от нейното наказание, отколкото от смъртните ни заплахи.

Имахме разни идеи, но никоя не беше магическо решение за издирването му вillionен град...

Магическо.

Скочих на крака, стряскайки Валин и Киеран.

- Магия.

- Магия? - повтори учудено Валин.

- Древна магия. - Завъртях се към Хиса. - Знаеш ли къде е Свен?

- Май отиде при сина си в една от стаите нататък по коридора.

- Какво ти хрумна? - попита Киеран, оставяйки питието си.

- Пери каза, че баща му знал доста за древната магия - напомних му и едва не си отдъхнах, когато по лицето му просветна разбиране. - И че можеш да постигнеш почти всичко с нея. Дали пък не съществува магия, с чиято помощ да открием Кастийл?

Свен седеше в стол срещу сина си, а на мен ми идеше да се фрасна в лицето. Как не се бях сетила за древната магия досега?

- Чел съм за стари заклинания, с които откривали разни изгубени неща - разказа Свен, след като влетях в стаята и попитах дали има заклинание за откриване на изчезнал човек. Той потри брадата си. - Нека да помисля малко. Има огромна разлика между изгубен пръстен и липсващ човек. Дай ми време да си поразмърдам мозъка. Изчел съм доста книги. И дневници. Старите заклинания са разпилени из тях.

- Да. - Кимнах и пак закрачих нервно, този път между Киеран и Валин, които ме последваха. - Мисли колкото е нужно.

Свен кимна, продължавайки да чопли брадата си. Секундите прераснаха в минути, докато атлантийският лорд мърмореше под носа си с присвирти очи. Не чуха какво говори.

Синът му стана от леглото, отиде до една помощна масичка и наля в чаша кехлибарена течност. Движеше се, сякаш не го бяха простреляли в рамото миналия ден. Занесе чашата на баща си.

- Заповядай. Това обикновено помага.

Свен се усмихна доволно и пое ниската кристална чаша. После надникна към мен, усетил, че съм спряла да снова.

- Уискито стопля корема и мозъка - обясни и отпи голяма гълътка, която го накара да отдръпне устни нагоре по зъбите си. - Да, това определено ще ме стопли.

Пери се изкиска и пак седна в стола до Делано.

Не знаех доколко е разумно да стопляш мозъка си. Закрачих отново, но Киеран сложи ръка на рамото ми и ме

спря. Изгледах го стръвнишки, преметнах ръка през корема си и се заклатих напред-назад върху токовете на ботушите си.

- Знаете ли, постоянно се сещам за намиращото заклинание - проговори Свен и аз спрях да се клатя. - Помня го, защото веднъж за малко да го използвам да открия едни стари копчета за ръкавели, които бях запилял някъде. Сдържах се обаче. - Той вдигна поглед. - Древната магия е забранена. Може да промени нишките на съдбата. Не важи за всички заклинания, а само за някои, но не бива да си играеш с Араите. Било то за никакви си копчета. Така и не ги намерих.

Нямах нищо против да си поиграя със Съдбите - ако изобщо съществуваха. Незримите и Кървавата кралица бяха използвали древна магия и като че ли не бяха предизвикали гнева им.

- Та какво за това заклинание, татко? - подкани го Пери и ми смигна. - Защо постоянно се сещаш за него? Едва ли е само заради копчетата.

- Не е. - Едната страна на устата му се изви нагоре. - Заради езика му е. Староатлантийски, тоест езикът на боговете. Започваше с нещо от рода на... - Пръстите му застинаха. - „За да намериш онуй, що ти е *ценно* или *нужно*...“ - Той вдигна поглед към сина си. - Не се уточняваше дали става дума за предмет.

- И чифт копчета, и човек могат да са ти ценни и нужни - съгласи се Пери, а аз се насилих да си замълча. Явно спомените на Свен се възвръщаха със специфичен процес, който синът му познаваше добре. - Помниш ли какво е необходимо за заклинанието?

Свен не отговори дълго време.

- Да, беше що-годе елементарно. Трябваха само няколко неща. Лист за писане. Кръв от притежателя на предмета. И още една ценна вещ на същия човек.

- Е, с някои от тези неща трудно ще се сдобием - заяви Киеран. - Като начало ще трябва да намерим Кас, за да вземем от кръвта му.

- Не е задължително - възрази Свен. - Не е нужно кръвта да идва директно от неговите вени.

- Може и от тези на човек, който се е хранил от него - довърших.

Свен кимна.

- Или пък на роднина. Но твоята ще свърши работа.

Издръпнах от облекчение, което обаче не продължи дълго.

- Ще ни трябва и ценна вещ - приведе се напред Делано.

- Попи? - предложи Киеран и побърза да уточни: - Не че те смятам за вещ или негово притежание, но...

- Наистина трябва да е вещ - намеси се Свен. - Нещо негово.

- Дневникът? - подхвърли Пери.

- Дневник ли? - повтори Валин.

Лицето ми пламна и побързах да взема думата, преди някой да е поискал подробности.

- Колкото и да му беше ценен, реално не е негов. Принадлежи на... *почекайте*. - Посегнах към кесийката на хълбока си и я развързах с бушуващо сърце. - Имам нещо негово. - Преглътнах, отворих кесийката и извадих дървеното конче. - Това.

- Богове - програчи Валин. - Не съм го виждал от векове.

Киеран впери поглед в дървената играчка. Досега не бе знал какво нося в кесийката. Не ме беше питал. Каза

пресипнало:

- Малик му го направи. И едно за мен.
- Не знам защо го взех на тръгване от двореца. - Стиснах силно кончето. - Нещо ме накара.
- Ще свърши работа - каза Свен. - Трябва да се намирате в близост до мястото, където предполагате, че може да е Кастийл. Сграда. Квартал. Нямаме точна представа къде го държат, но ако успеем да стесним района за издиране, заклинанието би трябвало да помогне.

То не ни предоставяше сигурен път към Кастийл, но все пак беше нещо. И определено можеше да ни е от помощ, ако придобиехме поне бледа представа къде държат Кастийл.

Може би ако се срещнеме отново в сънищата ни, щеше да ме просветли.

Взирах се в кончето, вече недотам убедена, че Араите не съществуват, и чудейки се дали именно те не бяха изиграли роля във всичко това.

Но чувствах надежда, а това беше удивително, озадачаващо чувство.

Крехко.

Заразно.

Лесно разрушимо.

Но толкова красиво.

Някой се прокашля и всички погледнахме към входа, където Лин се беше появил до Хиса.

- Простете, че ви прекъсвам, Ваше Височество, но на портата пристигнаха хора, които искат да разговарят с вас. Твърдят, че идват от Атлантия, но не ги разпознавам.

Надникнах към Киеран, а Хиса се намръщи.

- Разбра ли как се казват?

Той поклати глава.

- Съжалявам, но дори да са се представили, стражите не ми дадоха имената им.

Любопитството ми пламна. Нямах представа кой може да е пристигнал от Евемон.

- Къде са?

- В момента ги водят към Червена скала.

Обърнах се към Свен да му благодаря за помощта и излязох от стаята. Киеран, Делано и Валин тръгнаха с мен.

- Странно - отбеляза Киеран.

- Съгласна съм - каза Хиса, която ни поведе с Лин по широкия коридор. - Не се сещам за хора, които биха дошли от Атлантия, освен тези, които вече са с нас.

Стражите отвориха вратите и излязохме под гаснешкото слънце. Плъзнах поглед по шатрите и купчините камънък от разрушените вътрешни стени и го спрях на двамата новодошли, които заобикаляха една каруца. Веднага разпознах топлорусата коса, златистата кожа и блескаващата красота на Джана Дейвънуел. Появата на праплеменницата на Аластир ме смая, тъй като тя беше една от малкото вълчаци, които останаха да пазят Евемон. Но когато спътницата ѝ свали качулката на пелерината си и зърнах познатата наситено-бронзова кожа и гъстите, ситни снежнобели къдици, всичкият въздух изхвърча от дробовете ми.

- Свещени богове! - пророни Киеран.

Сърцето ми прескочи и запрепуска, а аз залитнах стъпка напред.

- Тауни?

19

Вцепених се. А Тауни се усмихна.

И проговори.

- Попи!

Скочих напред и смътно усетих, че Киеран се пресегна да ме хване, но можех да бъда доста бърза, когато поисках.

Хукнах измежду шатрите и не спрях. И като че ли за пръв път, откакто я познавах, дори не се поколебах. Прегърнах я силно и тя отвърна на прегръдката ми. За няколко секунди това остана единственото нещо на света. Тауни бе в обятията ми. Стоеше на крака и *говореше*. Жива и тук. Със задръстено от емоции гърло зарових ръка в косата ѝ и стиснах силно очи, за да възпра внезапния прилив на сълзи.

- Толкова ми липсваше - казах дрезгаво.

- И ти на мен.

Тя ме притисна по-силно към себе си.

Поех си разтреперано въздух, осъзнавайки няколко неща наведнъж. Киеран стоеше до нас. Делано се допираше в краката ми - и тези на Тауни. Не можех да си обясня нито неговата предпазливост, нито реакцията на Киеран - опитът

му да ме спре, - но повече ме притесняваше как усещах Тауни в ръцете си. Беше по-слаба отпреди, в раменете и в цялото тяло, а тя и бездруго беше като вейка. Дългият ѝ сън обясняваше загубата на тегло, но кожата ѝ ме изуми най-много. Студенината ѝ се просмукваше през туниката ѝ с дълъг ръкав.

Отдръпнах се назад и вдигнах поглед към лицето ѝ. Каквото и да се бях канила да ѝ кажа, сякаш се изпари.

- Очите ти - прошепнах.

Бяха по-светли от тези на Възврашенец, почти бели, с изключение на зениците.

- *Моите очи?* - вирна вежди тя. - Виждала ли си как светят твоите?

- Да. И моите са различни. Заради...

- Заради етера - довърши тя, надниквайки към Киеран, който стоеше зад мен. - Знам какво е.

- Как...? - Погледнах към Джана. И тя не беше виждала очите ми такива. - Някой ти е казал за очите ми и за етера ли?

- Да и не. - Студените, ледени ръце на Тауни се спуснаха по раменете ми и хванаха моите. - А моите очи? Косата ми? Не знам защо станаха такива. Вероятно заради сенкония, но виждам съвсем нормално. Чувствам се добре. - Тя килна глава и една бяла къдрица се свлече върху кафявата ѝ буза. - И се чувствам много по-добре, откакто те видях. - Тя сведе поглед към Делано, който я наблюдаваше бдително. - Макар че той май иска да ме изяде, и то не по забавния начин.

Прихнах в кратък смях.

- Извинявай - казах ѝ, а него уверих през *нотама*, че няма за какво да се тревожи. - Вълчаците много ме пазят.

- Джана ме предупреди - каза Тауни и спътницата ѝ просто ми помаха неловко, но усетих жеста ѝ чак в костите си.

Надникнах през рамо към Киеран. Той обаче не ме погледна. Стоеше напрегнато. Съсредоточен изцяло в Тауни. Тръпчива предпазливост се стече в дъното на гърлото ми. Не само той стоеше близо до мен. Хиса и Валин бяха застанали на крачка зад него. Неспокойството им тегнеше като облак около мен... *почакай*. Обърнах бавно глава към Тауни и отворих сетивата си. Не усетих...

Не усетих нищо.

А знаех, че тя не крие чувствата си зад стена. Никога не бе могла. Емоциите ѝ винаги бяха близо до повърхността, ако не бяха изписани върху лицето ѝ. Сърцето ми прескочи и напрегнах сили, но пак не почувствах нищо. Дори стена.

Стиснах по-здраво ръцете ѝ.

- Не усещам нищо в теб.

Млечнобелите ѝ очи се върнаха към мен и макар да не я почувствах, разчетох тревогата по сбърченото ѝ чело.

- Не знам защо. Тоест знам, но... - Тя затвори очи за миг. - Това не е важно в момента. Защото трябва да ти кажа нещо. - Гърдите ѝ се надигнаха от дълбока въздишка. - Насаме. Свързано е с Виктер.

Мигнах и се отдръпнах назад.

- Виктер?

Тауни кимна.

- Видях го.

Насаме не беше точно насаме.

С Тауни отидохме в една от приемните, а бях сигурна, че дори Никтос не би попречил на Киеран да ни последва. Сега

седеше до мен, а Делано, още във вълчи облик, седеше до краката ми. Джана стоеше зад нас, видимо загрижена. Тауни не възрази срещу ничие присъствие, но очевидно се притесняваше. Беше стиснала силно колене и непрекъснато усукваше една къдица около показалеца си, както правеше винаги, когато нещо я смущаваше.

Вдървените стойки и тихата бдителност на Делано и Киеран със сигурност допринасяха за смущението ѝ. Преди да влезем в стаята, Киеран ме спря и ме издърпа настрани. Говореше тихо, но думите му все пак отекваха като гръм, докато гледах Тауни.

- Нещо не е наред с нея - каза ми той. - Всички го усещаме.

Имаше право.

Нещо не беше наред с Тауни, но пак си беше тя. Косата и очите ѝ, студената ѝ кожа и това, че не можех да прочета емоциите, ѝ бяха новост, но всичко останало си беше същото. Пък и това, че нещо не беше наред, не означаваше, че има нещо *подозително*. Просто се беше променила.

А това го разбирах по-добре от всеки.

- Веднага щом се събудих, реших, че трябва да те намеря - каза Тауни, стиснала чаша чай. - Май всички ме мислеха за леко мръднала. Уила, майката на Кастийл. - Тя надникна към Киеран. - Не мога да ги виня. Наистина се държах малко...

- Истерично? - предложи Джана.

Тауни ѝ се усмихна.

- Да, малко. Не искаха да ме пуснат, но ти знаеш колко настоящателна мога да бъда, когато държа да постигна своето.

Знаех, и още как.

- Както и да е. Джана изяви желание да ме придружи -

обясни Тауни.

- Иначе щеше да тръгне сама. - Джана седна на подлакътника на канапето. - А беше твърде опасно, особено при положение че никой не знаеше къде си.

- Благодаря ти - казах ѝ, обзета от гузна съвест, задето бях заплашила да я хвърля на баратите.

Джана кимна.

- Как се събуди? - Киеран попита Тауни. - Уила и Елоана ли направиха нещо?

- Ами... не знам. Но беше неочеквано. Че изобщо се събудих. - Ръката ѝ затрепери, разплисквайки малко от горещата напитка. - Сигурно звуци наудничаво, но имах чувството, че умирам. Бях *сигурна*, че умирам, докато не видях Виктер. Струва ми се, че или той, или Съдбите предотвратиха някак смъртта ми.

- Съдбите - подхвърлих почти през смях. - За Арайте ли говориш? Никога не си вярвала в тях.

- Е, това определено се промени - призна си тя с ококорени очи.

Дъхът ми пресекна отново.

- Как видя Виктер?

- В сън, който не беше сън. Не знам как иначе да го опиша. - Тауни отпи от чая си. - Помня какво се случи в Дъбов проход. Колко ме боля, като ме наръгаха. Дълго време съществувах в нищото, докато не се появи нещо. Сребриста светлина. Помислих си, че навлизам в Долината, само че видях него. Виктер.

Лека тръпка пробяга през тялото ми.

Делано се притисна към краката ми, а Киеран попита:

- Защо реши, че не е било най-обикновен сън?

- Той потвърди, че си богиня. А това го знаех. Исбет се изпусна, само дето не ѝ повярвах, макар че Иън ѝ вярваше. Божове, Попи, много съжалявам за него.

- Да. - Опитах се да дишам през горящите си дробове. - И аз.

- Какво знаеш за Исбет и плановете ѝ? - вкопчи се в думите ѝ Киеран.

- Само че очаква Попи да ѝ помогне с възстановяването на кралствата - отвърна тя и познатата фраза ме накара да вдишам рязко. - Първоначално не разбрах какво означава това. Рядко я виждах. Дори не разбирах защо ме заведоха в Карсадония. Уж за да не ме отвлекат, понеже се знаело колко сме близки с теб. Не ми се вярваше да е заради това, но като стигнах в Уейфеър и видях онези... Десниците и Възвращенците - добави тя и потрепери видимо. - Определено имаше нещо гнило. А когато Исбет ми каза, че си нейна дъщеря, реших, че си е загубила ума - поклати глава Тауни. - Но Виктер ми каза неща, които нямаше откъде да съм чула. Например за някакъв бог, който се събудил, за да те защити в Скотос. Каза ми, че подозренията ти били правилни. Че Аиос те е спряла онзи път. И че не само Никтос благословил брака ви. Благословила го и съпругата му.

Отворих уста, но не намерих подходящи думи.

- И аз го одобрявам. Не че някой ме е питал. - Закачливата ѝ усмивка беше толкова позната, че ме поотпусна. Но бързо изчезна от лицето ѝ. - Виктер ми каза и че той... че Кастийл бил пленен?

Паренето в гърлото ми се усили.

- Така е, но ще си го върна...

- Ще отидеш в Карсадония да го освободиш - прекъсна ме

тя и аз примиగах учудено. - Знам. Виктер ми каза и за това.

- Ясно. - Поех си дълбока, треперлива глътка въздух. Наистина нямаше откъде да знае тези неща. - Виктер дух ли беше?

- Не - поклати глава тя. - Той е *виктор*.

Подскочих. Нещо в начина, по който изрече думата, подръпна някакъв спомен, витаещ до границите на паметта ми.

- Какво означава това?

- Дано успея да ти го обясня достатъчно ясно. - Тауни въздъхна. - *Викторите* се раждат с определена цел. Обикновено да бранят някого, когото Съдбите смятат за описан за велики дела. Останах с впечатлението, че не всички *виктори* съзнават каква е мисията им, но остават до човека, с когото са ги свързали Съдбите. Други пък участват съвсем съзнателно в живота на поверениците си. Когато някой *виктор* умре, или изпълнявайки дълга си, или при други обстоятелства, душата му се връща на връх Лото.

- Къде? - вдигнах вежди.

- Обиталището на Араите - обясни тя. - Душите на *викторите* се връщат на връх Лото, където чакат да се преродят.

- Чел съм, че се намира в Илизеум - поясни Киеран, но аз можех единствено да се взирام в Тауни.

- И казваш, че Виктер е такъв? - Тауни кимна и мислите ми се развириха. - Тоест през цялото време е знал, че съм богиня? Какво му се е случило?

Тауни се приведе напред и остави чашата си върху масичката.

- Виктер ми обясни, че след прераждането си *викторите*

не помнели предходните си животи. Но на някои им било... отредено да разберат предопределението си и кого са изпратени да бранят или напътстват. Като Леополд. Виктер каза, че той разбрал и затова намерил Коралена още преди да се родиш.

Обля ме нова вълна на недоумение, но и този път нещо подръпна онова странно чувство в периферията на съзнанието ми. Чувството, че вече знаех всичко това. Макар че не го знаех.

- И не са били заедно от любов? - попитах.

- Нямам представа, но Иън е тяхно дете. Сам ми каза, че те са родителите му - обясни Тауни. - Това, естествено, не гарантира, че са били влюбени, но определено е имало нещо помежду им, пък и не виждам причина *викторите* да не могат да обичат.

Кимнах бавно. Знаех, че Виктер е обичал жена си. Скръбта, която усещах, когато говореше за нея, беше твърде искрена. Затова реших да вярвам, че Коралена и Леополд - родителите ми - са се обичали.

- Виктер е знаел истината. - Киеран среща погледа ми. - Станал е кралски страж, а после и твой личен телохранител. Научил те е да се защитаваш. Да се биеш по-добре от повечето превалски стражи. Пък и името му не може да е съвпадение.

Винаги бях вярвала, че Виктер ме обучава, защото знаеше, че повече никога не искам да се чувствам толкова безпомощна, колкото онази нощ в Локсуд, но нищо чудно да го беше правил, за да оцелея, докато дойдеше време за Възнесението и Отсяването ми.

- Ако е знаел каква е мисията му, защо не ѝ е казал? -

Киеран се обърна отново към Тауни. - Това би улеснило нещата.

- Ако е знаел, не е могъл, защото *викторите* трябва да бранят поверениците си, без да им разкриват причините. Много неща не можа да каже и на мен заради Съдбите и равновесието, затова говореше внимателно и премислено – сви рамене Тауни. - Това обяснява защо се раждат без спомени, а доколкото разбрах, дори простосмъртни, предопределени да извършат ужасни престъпления, могат да имат *виктори*. Забранено им е да разкриват истината.

Чудех се как да възприемам факта, че Виктер е можело да знае какво съм всъщност и че Хоук е бил Кастийл. И това, че е дошъл в живота ми с една-единичка цел: да ме защитава. Няколко от последните му думи изплуваха в паметта ми и стиснаха болезнено сърцето ми. *Съжалахам, че не успях да те защитя.* Убеждението му, че ме е предал, внезапно придобиваше съвсем нов смисъл. Делано отпусна глава върху коляното ми и аз го погалих между ушите.

- Добре ли изглеждаше? Същият ли си беше?

- Изглеждаше... - Тауни изтръгна поглед от Делано. - Беше си какъвто го помня. Не от последния път, когато го видяхме, а отпреди. - Тауни се усмихна и по лицето ѝ не остана много тъга. - Изглеждаше добре, Попи, и ми заръча да ти предам, че се гордее с теб.

Вдишах плитко, през задръстено от сувори емоции гърло. Затворих очи, за да отблъсна сълзите.

- Каза ли ти нещо друго?

- Да и не – отвърна тя.

- Това не ни помага особено – изтъкна Киеран.

Тауни плъзна побелели очи към Киеран и погледът, който

вторачи в него, ми беше познат от контактите ѝ с разни придворни господа. Поглед, който отявлено го претегляше и говореше, че не е особено впечатлена.

- Не, не помага.

- Значи Виктер е успял да ти разкаже за *викторите* и за всички нови събития в живота на Попи, но не и нещо важно за плановете на Кървавата корона?

- Не знам дали не си ме слушал, или просто не си ме разбрал, като казах, че няма право да говори за някои неща заради равновесието и Съдбите - натърти Тауни с познат тон. Джана стисна устни, за да прикрие усмивката си, а аз дори не се съпротивях на моята. - Затова не можа да ми изпее всички тайни.

Киеран присви очи насреща ѝ.

- Очевидно.

Тауни вдигна предизвикателно вежди.

- Какво успя да ти каже? - попитах, преди спорът, който назряваше, да се развихри същински.

- Каза ми за пророчеството на богинята Пенелафи.

Изумление и ужас се надигнаха едновременно в мен. Омръзваше ми да слушам за това проклето пророчество.

- Знам за него.

- Но знаеш ли го цялото? - попита Тауни. - Не мисля. Или поне Виктер не мислеше, че го знаеш докрай.

За пореден път се смайвах да чуя името на Виктер, съпроводено от доказателство, че Тауни наистина е говорила с него или с някого доста сведущ.

- Какво ти каза?

- Помня всичко дословно. Не мога да си обясня как, при положение че не помня дори какво съм обядвала - отвърна тя.

Паметта ѝ наистина беше крайно избирателна. - *От... от отчаянието на златните корони, родена от простосмъртна плът, надига се велика древна сила, наследница на земи и морета, на небесата и всички кралства. Сянка в жарта, светлина в пламъка, пратена да разпали огън в плътта. Когато звездите се посипят от нощното небе, когато планините рухнат в морето и стари кости вдигнат мечове в армията на боговете, тленната слава на самозваните ще бъде снета от ръцете на двамата, родени от злодеяния, родени от една и съща велика и древна сила в земите на простосмъртните.* - Тя вдиша дълбоко. - *Първа дъщеря с кръв от огън, предопределена за обещания някога крал. И втора дъщеря с кръв от пепел и лед, неразделна част от бъдещия крал. Заедно ще възобновят кралствата, носейки свършека. Когато се пролее кръвта на последната Избраница, съзаклятницата, родена от плътта и огъня на Древните богове, ще се въздигне по божите земи като Предвестницата и Носителката на смърт и унищожение. Тогава краят ще се спусне от запада да помете всичко по пътя си на изток - завърши Тауни и заусуква една снежнобяла къдрица около пръста си.* - Това е.

- Аха - измърмори Киеран, прокашля се и ме погледна. - Нейното е по-дълго.

Наистина.

- Първа и втора дъщеря? Наричали са ме втората дъщеря, но коя е първата тогава? И в какъв смисъл?

- Не знам. Съжалявам. - Тауни свъси вежди. - Виктер ми каза единствено, че трябва да ти го предам. Нищо не ми обясни. Каза, че ти си щяла да го разтълкуваш.

Засмях се сподавено.

- Има твърде високо мнение за мен, защото... - Гласът ми заглъхна, защото мислите ми се върнаха към една част от пророчеството. - Чакай малко. Обещаният някога крал?

Киеран се отдръпна назад.

- Малик?

- Случайно да си срещула Малик в Карсодония? - попитах.

Тауни поклати глава.

- Не. Не познавам никакъв Малик.

- Трябва да е той, щом аз съм втората дъщеря - започнах да разсъждавам на глас. - Кастийл е кралят.

Киеран кимна.

- Да, но какво е това за кръв от пепел и лед?

Замислих се за студа в гърдите ми, където се зараждаше етерът.

- Не знам какво означава това, нито пък как ще възобновявам кралствата и ще нося свършека, сама или с някой друг. Нищо няма да нося.

- И аз не знам - каза Тауни. - Не знам и кой е самозван.

Хрумна ми нещо и се вцепених.

- Каза, че *викторите* бранели дори хора, родени да вършат...

- Надушвам какво ще кажеш - прекъсна ме Киеран, несъмнено спомнил си снощицата ми молба. - Не си родена да вършиш злини.

- Прав е - увери ме веднага Тауни. - Виктер по никакъв начин не показа, че вярва да си родена за злини.

Кимнах, усещайки погледа на Киеран, и се прокашлях.

- Друго каза ли ти?

- Не. Всъщност има още нещо, но натърти, че е само за

твоите уши. - Тя надзърна към Киеран и Делано. - Съжалявам.

В челюстта на Киеран трепна мускул.

- Това изобщо не ми харесва. - Стрелна поглед към Тауни. - Нищо лично.

Тя сви рамо.

- И на мен не би ми харесало. Твърде любопитна съм.

Вяла усмивка подръпна устните ми.

- Трябва да чуя какво има да ми предаде. Виктер не би ѝ казал нещо, с което да ме нарани.

- А ако беше, аз просто нямаше да го повторя - добави Тауни и сбърчи устни. - Освен ако не беше важно да го чуе. Както когато се канеше да направи най-голямата грешка в живота си и да не се върне в „Червената перла“, за да потърси Хоук... ъм, Кастийл. Или както там му викате. Е, тогава я подканих.

- О, богове, Тауни - завъртях глава към нея.

Киеран килна своята.

- Не ми казвай, че си щяла да се върнеш в...

- Не. - Сръчках го с лакът. Джана се усмихна и стана заедно с Делано. - Няма да обсъждаме този въпрос сега. Съжалявам, но всички вън.

Киеран вдигна вежда.

- Това заповед ли е?

- Да - потвърдих. - Много добре знаеш какво е.

- Все тая - измрънка той и стана. - Ще чакам отпред.

- Добре.

- Хммм - провлачи Тауни. - Защо се държи като твой съпруг?

Бузите ми пламнаха.

- Той е кралски съветник.

Тауни продължи да впива поглед в мен.

- И приятел. Близък приятел, но не в онзи смисъл – побързах да поясня, когато по изражението ѝ лумна любопитство. - Честно казано, не знам какъв ми е. Сложно е.

- Не думай – подхвърли тя. - Нямам търпение да чуя за това усложнение със смущаваща образни подробности.

Засмях се и осъзнах, че съм на ръба да се разплача, защото това беше Тауни. Моята Тауни.

- Ще ти разкажа всичко.

Тя кимна.

- Но по-късно?

- По-късно. Утре заминавам – напомних ѝ, колкото и да ми беше тъжно, че няма да имаме повече време заедно. Струваше ми се несправедливо, но все пак бях благодарна, че е тук сега. - Трябва да освободя Кастийл.

- Разбирам. - Очите ѝ претърсаха моите. - Просто се радвам, че стигнахме до теб навреме.

- Аз също. - Отворих уста да подхвана важната тема, затворих я и опитах отново. - Разбра ли за Възнесението? Какво се случва всъщност с третородните?

- Да – прошепна тя. - Иън ми каза още като пристигнах в Уейфеър. Първоначално не исках да му повярвам. Не исках да си призная, че и аз самата съм вярвала в тази ужасяваща лъжа. Че съм участвала в нея.

- Не си знаела. Никой от нас не знаеше.

- Но от това не ми става по-добре.

СреЩнах погледа ѝ и поклатих глава.

- И на мен.

Тауни се плъзна напред и коленете ѝ се опряха в масичката

за кафе.

- Мисля, че знам защо не усещаш емоциите ми. Май е защото умирах, Попи. Араите и Виктер са спрели някак процеса. Но виж ме. Косата ми. Очите ми. Кожата ми е ледена. Мисля, че съм мъртва, а в същото време... жива.

Сърцето ми прескочи.

- Не си мъртва, Тауни. Дишаш, нали? Храниш се? Мислиш? Чувстваш? - Тя кимна и аз вдишах дълбоко. - Значи си жива във всеки важен смисъл на думата.

- Вярно е - прошепна тя. - Но и Възнесените са способни на всички тези неща.

- Ти не си Възнесена. - Огледах красивите ѝ, изящни черти. - Ще разберем какво ти се е случило. Все някой ще знае.

- Добре. - Тя вдиша рязко и ме погледна в очите. - Виктер ми обясни защо никой не бива да знае името на съпругата на Никтос и защо всеки, който го знае, няма право да го повтаря в земите на простосмъртните.

- Е, това не го очаквах.

Тауни се засмя.

- Да, нито пък аз, но Виктер каза, че името ѝ носи жестока сила, способна да свали звездите от небето и да срути планините в морето.

Застинах, защото в общи линии повтаряше думите на Рийвър.

- Но само изречено от онази, която е родена като нея и притежава силата на Древен бог.

- Но аз... не съм Древна богиня - отвърнах, макар че още не можех да разбера защо и как съпругата на Никтос бе толкова могъща, че никой не смееше да изрече името ѝ в

земите на простосмъртните.

- Не знам. Ще ми се Виктер да ми беше обяснил, но ми каза само това. - Тауни се приведе още повече над масата. - Каза ми, че вече знаеш името ѝ.

На сутринта се готвех да потегля от замъка Червена скала под облачно небе. Дървеното конче висеше в кесийката си на хълбока ми, в кожена чанта носех пергаментов лист и молив, а в паметта си - думите на древното заклинание, които Свен ми бе дал. Косата ми беше сплетена и закрепена с фиби под шапка с широка периферия. Всички носехме кафявите дрехи на солиските Ловци и бяхме взели от Превалската стража пелериини с пурпурния герб на Кървавата корона. Герб, който трябваше да символизира безкрайност и могъщество, но се беше превърнал в символ на страх и потисничество.

Неприятно ми беше да го нося също колкото белите одежди на Девицата, но Ловците бяха една от малкото групи, на които бе разрешено да се движат свободно из Солис, защото пренасяха послания и провизии от град на град.

Вълчациите кръстосваха напрегнато и неспокойството им, задето нямаше да ни приджуряват, обливаше гърлото ми със стипчив, цитрусов вкус. Не ми харесваше да ги тревожа така, но дори всичките да бяха в човешки облик, щяхме опасно да се набиваме на очи.

Исбет щеше да ги избие до един.

Обърнах се към Тауни, застанала до мен. Прекарахме цялата вечер заедно и аз ѝ разказах всичко, което все още не знаеше, а тя ми сподели какво е било чувството да срещне Виктер. Напомняше ми на моето съприкосновение със смъртта, когато сънувах съпругата на Никтос. Още не можех

да си обясня защо Виктер бе решил, че знам името ѝ.

Тауни ми се усмихна.

- Ще внимаваш, нали?

- Разбира се.

Тя хвана ръцете ми. Студенината от кожата ѝ се просмука през ръкавиците ми.

- Както внимаваше, когато се измъквахме от замъка Тиърман и ходехме да плуваме голи-голенички?

- Още повече - ухилих се. - А ти искам да стоиш близо до Вонета и Джана.

Тя надникна към Вонета.

- Сигурно ще ѝ лазя по нервите.

- Нищо подобно. - Стиснах ръцете ѝ. - Вонета е много мила. Ще я харесаш.

Тауни пристъпи към мен и попита тихо:

- Успя ли да свикнеш с тях? Не искам да кажа нищо лошо. Вече поне десетина пъти гледах как Джана се преобразява и като изключим всичката голота, главата ми не го побира.

Засмях се.

- Видяла си Виктер, който умря пред нас, но главата ти не побира как се преобразяват вълчациите? - Тя прикова многозначителен поглед в мен. - Добре де, не, още ме шашкат понякога. Но изчакай да видиш как го правят дракените.

Тауни изцъкли очи.

- Нямам търпение.

Още не беше виждала дракените, защото се криеха в гората, а Рийвър си стоеше в човешки облик. Това скоро щеше да се промени.

- Трябва да тръгваш - каза Тауни с разтреперана долна

устна.

- Да - прошепнах и я придърпах в обятията си. - Няма да е като предишния път.

- Обещаваш ли?

- Да. - Понечих да се отдръпна, но спрях и я прегърнах още по-силно. - Винаги си ми била чудесна приятелка, Тауни. Дано го знаеш. Дано знаеш колко много те обичам.

- Знам - прошепна Тауни. - Винаги съм знаела.

Трудно ми беше да се разделя с нея, но трябваше. Целунах студената ѝ буза, обещах ѝ да се видим в Три реки и отидох при Вонета и Емил. Мярнах Рийвър, облечен в черен панталон и вълнена туника, навярно заета от Киеран. Дракенът впрягаше втори кон във фургона ни, под чийто брезент бяха натоварени няколко сандъка уиски, укриващи малък арсенал от оръжия. Алкохолът беше идея на Емил – да отвлече вниманието, ако някой решеше да огледа товара ни или да задава твърде много въпроси.

- Изобщо не съм доволна, че не ме взимаш с теб. - Вонета стисна ръцете ми. - Знаеш, нали?

- И на мен не ми харесва, но само на теб мога да се доверя да управляваш в мое отсъствие.

- Ей - засегна се Емил, долепил ръка до гърдите си. - Стоя пред теб.

- Както казах, само на теб мога да се доверя – повторих на Вонета с лека усмивка.

Емил въздъхна.

- Колко грубо!

Вонета врътна очи.

- Той е лигльо.

- Харесваш лигльовци като мен – отвърна атлантиецът.

- Само Киеран да не чуе - пошегувах се и ми се прииска да я прегърна. И понеже го исках, просто го направих, вместо просто да си мисля колко искам. - Моля те да се грижиш за Тауни.

- Разбира се. - Вонета отвърна непоколебимо на прегръдката ми. Затворих очи както с Тауни, за да се насладя на чувството. - Ще се видим в Три реки.

- Задължително.

Откъснах се от нея с внезапна, неочеквана нужда да заплача и се обърнах към Емил, който ми се поклони префърцуно.

- Сериозно ли?

- Сериозно. - Като се изправи, хвана ръката ми и пристъпи към мен. Сведе глава и ме целуна по челото. - Иди да ни върнеш краля, кралице моя - прошепна ми.

Дъхът ми секна. Кимнах и като пусна ръката ми, отстъпих назад. Киеран дойде да поговори със сестра си, а аз с мъка ги оставих и отидох да се сбогувам с Делано, Наил и Пери. Делано прегръщаше толкова утешително. Какво ли не можеше да ни сполети до срещата ни в Три реки. *Какво ли не.*

Отидох при коня си и хванах поводите му. Жребецът на име Зима беше едър, бял и красив, но не беше Сети. Не исках да водя Сети в Карсадония. Надникнах към входа на Червена скала и с облекчение видях Вонета да говори с Тауни и Джана. Тауни щеше да е добре. Всичките щяха да са добре.

Киеран се появи иззад мен и докосна ръката ми.

- Готова ли си?

- Да - отговорих и се качих на седлото.

Плъзнах поглед отвъд групата изпращачи - приятелите

ми – към долината под нас, където се издигаха най-внушителните имения. Докато напускахме Дъбов проход през Превала, вече окичен с атлантийски знамена, една част от мен се надяваше никога да не се върна тук. Мисъл, която навярно ме правеше страховик, но повече никога не исках да стъпя в този град, макар и да знаех, че завинаги щях да остана в него.

Поне една част от мен щеше да остане в димящото пепелище на храма. В обгорените му руини.

20

Кастийл

Като отворих очи, наоколо съскаше пенлива вода и във въздуха се носеше тежкият, сладък аромат на люляци. Гъсти лилави цветчета се катереха по стените и обгръщаха тавана. През слънчевите лъчи се издигаше пара. Водата бълбукаше неспирно сред камъните.

Не съм усетил кога съм заспал. Явно се бях уморил, докато острех костта. Но сега не бях в килията. Не и в съзнанието си. Намирах се в пещерата. Моята пещера, както я наричаше Попи. Но вече беше *nasha*. Нашият рай.

Сърцето ми затуптя толкова бързо, че се слисах. Не беше туптяло така от дни. И този факт вероятно трябваше да ме притесни. Беше предупреждение, на което трябваше да обърна внимание, но не можех. Не и сега.

Завъртях се и огледах бушуващата повърхност на водата, струите пара.

- Попи? - програших и преглътнах сухо.

Нищо.

Проклетият ми стомах запулсира в ритъм със сърцето ми. Къде беше? Пак се завъртях и залитнах сред топлата вода и влажния въздух. Защо се бях пренесъл тук, щом нея я нямаше? Беше същинска жестокост да се озова тук сам. Нов вид наказание ли преживявах?

Наказание за греховете ми. За лъжите ми. За животите, които бях пожертввал. И за онези, които бях отнел със собствените си ръце. Знаех си, че някой ден ще пожъна каквото съм посял, колкото и благородни да са били намеренията ми. Колкото и да се стремях да бъда по-добър.

Да заслужа любовта на жена като Попи – толкова силна, любознателна, интелигентна и добросърдечна. Жена, която заслужаваше човек, добър като нея. А аз не бях този човек. Гърдите ми се свиха и затворих очи. Никога нямаше да бъда. Знаех го. От самото начало го знаех. От мига, в който осъзнах кой лежи под мен в „Червената перла“.

Знаех, че нямам право на това.

Човек като мен – способен да убие жената, която ме обичаше – не беше достоен за богиня. Нямаше значение, че Шеа предаде и мен, и кралството си. Десетилетия по-късно, незнайно защо, тази гнусна история и всички въпроси около нея още ме глаждеха. Сведох брадичка и отворих очи, за да погледна ръцете си – ръце, цели в този измислен рай, но все така белязани. Двете ръце, отнели живота на Шеа и на мнозина други. Цяло чудо, че не бяха изцапани с кръв.

Но независимо от всичко винаги щях да принадлежа на Попи.

Бях отишъл да я търся в „Червената перла“, но в крайна сметка тя намери мен. Бях планирал да я отвлека, но накрая тя залови мен на Превала около Масадония. Щях да я

използвам, но под онази върба бе успяла да ме увърти около всичките си пръсти, без дори да се опита. Бях готов на всичко, за да постигна целите си, но тя се превърна във всичко за мен, като ме помоли да остана с нея онази нощ в Ново убежище.

Превзе ме.

И ме задържа, дори след като разбра какъв съм, кой съм, какво съм сторил. Продължи да ме *обича*.

Добър човек - без кръв по ръцете като мен - щеше да си тръгне. Да я остави на някой по-достоен.

Но аз не бях добър човек.

- Кас?

Свещени богове, цялото ми тяло подскочи, като чух гласа ѝ. Проклетият ми дъх застина в дробовете ми. Дори не можех да помръдна. Така се сковах. Само с гласа си успя да ми причини всичко това. *Гласът ѝ*.

Върнах си контрола върху тялото и се завъртях в пенливата вода. А като я видях...

Водата се плискаше около облия ѝ ханш и пръскаше нежните извивки на корема ѝ. Устните ми изтръпнаха от нужда пак да проследят избледнелите белези от нокти над пъпа ѝ и едва не паднах на колене под водата, за да им отдам отново почит.

Обходих с поглед бледорозовите резки по лявото ѝ слепоочие и извитата ѝ вежда - зараснали рани, не по-малко красиви от луничките, обсипващи основата на носа ѝ. Белези, силата зад които се вписваше прелестно в изящната линия на скулите ѝ и гордото ѝ чело. А очите ѝ...

Широко разположени и големи, с гъсти мигли и пленяващ цвят на лъскава пролетна трева. Сега обаче сребристата аура

зад зениците ѝ и тънките жилки сребро в ирисите ги правеха поразителни. Очите ѝ... Дявол да го вземе, те бяха прозорец към душата ми.

Изпивах я с поглед, отворил устни за въздишка, която така и не напусна гърдите ми. Разкошната ѝ виненочервена коса се разливаше по раменете ѝ и се спускаше чак до водата. Пищните ѝ гърди разделяха оплетените вълнисти кичури, разкриващи примамлива розова плът. Сърцето ми почти спря - пропусна поне един удар, докато се възхищавах на упоритата ѝ, леко заострена брадичка и съкрушително сочните ѝ устни като зрели, сладки ягоди. Членът ми се втвърди толкова бързо, че успя да прогони въздуха от дробовете ми. Тези устни...

Бяха най-сладкото изтезание.

Никога не ми бе отнемало толкова време да намеря гласа си.

- Чаках те.

Устата ѝ... ъгълчетата ѝ се извиха нагоре и усмивката, която пробяга по лицето ѝ, ме покори.

Както винаги досега.

За вечни времена.

Попи се спусна напред и аз се устремих към нея през бушуващата вода. Въртопите се виеха бясно, докато ги порехме с тела, а като я прегърнах, допирът на топлата ѝ, мека плът едва не спря сърцето ми. Може и да го спря. Не знаех.

Зарових ръка в копринените ѝ коси, отпуснах глава върху нейната и я задържах в обятията си. Притиснах я силно, а тя обви ръце около кръста ми.

- Кралице моя - пророних, докосвайки с устни горната част

на главата ѝ.

Вдишах дълбоко и долови уханието ѝ на жасмин под силното благовоние на люляка.

- Кралю мой.

Попи потрепери и намерих начин да я притисна още поплътно до себе си. Затворих очи.

- Не ме наричай така. - Пак я целунах по главата. - Ще ми порасне самочувствието.

Тя се засмя. Богове, смехът ѝ постигна точно това, за което я предупредих. Накара ме да се чувствам важен. Могъщ. Защото успях да я разсмея, а тя рядко се смееше.

- Тогава ти не ме наричай твоя кралица - отвърна.

- Но ти заслужаваш високо самочувствие. - Изтръгнах ръка от косата ѝ и прокарах пръсти по гладките кичури, любувайки се на мекотата им. Бяха съвсем истински. - Ти си богиня. И по този повод държа да изтъкна, че... Знаех си. Дали да не ти викам...

Тя се отдръпна от мен и килна глава назад да ме погледне в лицето. Очите ѝ бяха широко отворени.

- Ти... знаел си?

Богове, тези очи... Завладяваха ме с ярката си зеленина, прорязана от сребристи нишки.

- Кастийл?

Тя притисна в гърдите ми топла длан, леко загрубяла от дръжките на мечове и кинжали.

- Очите ти... - Обгърнах бузата ѝ с ръка. - Хипнотизиращи са. Почти колкото настръхналите ти, малки...

- Кастийл!

Бузите ѝ поруменяха красиво.

Засмях се и ми се прииска да го направя отново, като видях

как откряхна устни заради звука.

- Да, знам, че си богиня.
- Откъде?

Нежността мигновено напусна чертите ѝ. Челюстта ѝ се втвърди под дланта ми. Очите ѝ също. Превърнаха се в пропукани смарагди. Трансформацията беше смайваща... и страшно възбуждаща.

- Кървавата кралица - процеди тя.
- Досетих се веднага щом ми каза, че Малек е бог. Това те прави богиня.
- Не Малек ми е баща, а Ирес - обясни тя. - Братът му близнак. Той е онази пещерна котка, която видяхме в клетката.

Колкото и силна изненада да ме връхлетя, звучеше логично. Исбет не знаеше къде е Малек. Дори доскоро не бе подозирала, че е жив - донякъде. Трябваше да се досетя, когато ме попита къде е Малек.

- Пленила е и баща ми, и теб - каза Попи и проглътна тежко. - Взела ми е...
- Тя не е нищо за нас - отсякох, ненавиждайки болката в очите ѝ. - *Нищо*.

Попи сви пръсти до гърдите ми.

- Това е истинско - прошепна тя.

Кимнах, прокарвайки палец по нашърбения белег на бузата ѝ.

- Сродени сърца.

Устните ѝ затрепериха.

- Толкова много неща искам да ти кажа. Толкова много въпроси имам към теб. Не знам откъде да започна. - Тя затвори очи за миг. - Не. Знам. Добре ли си?

- Да.
- Не ме лъжи.
- Не те лъжа.

Лъжех я.

Тя посегна към китката ми и веднага разбрах защо. Разбрах какво иска да види, но то нямаше да е истинско.

- Недей - възпрях я, а тя застина с навлажнени очи. - Ти добре ли си?

- Сериозно ли ме питаш? - Гласът ѝ преливаше от изумление. - Не аз живея в плен.

- Не, ти просто воюваш.
- Не е същото.
- Е, явно гледищата ни се различават.

Тя присви очи.

- Добре съм, Кастийл, но получих посланието ѝ...

Изпълни ме дълбок гняв, като си представих какво е изживяла.

- Тук съм. Ти си тук. Добре съм, Попи.

Видях вътрешната ѝ битка. Битка, в която тя излезе победител, и то напълно очаквано. Толкова силна беше.

Вирна брадичка.

- Идвам за теб.

Тези три думи завихриха стихия от противоречиви емоции в мен. Трепетно очакване. Ужас. Нуждата да я прегърна наистина и да чуя гласа ѝ извън съня. Да видя усмивката ѝ и да слушам въпросите ѝ, разсъжденията ѝ, всичко, зародило се в главата ѝ. Тази нужда воюваше срещу мощно чувство на тревога - защото не знаехме точните планове на Кървавата кралица. Доколко бяха свързани с Попи.

- Наближаваме Три реки - каза ми тя.

Богове, наистина беше близо.

- Киеран е с мен - каза и сърцето ми... проклятие, отново бълскаше неудържимо. - И дракените са с мен. - Лицето ѝ се напрегна и пребледня. - Всъщност водя само Рийвър. Но имам и едно древно заклинание...

- Почакай. Какво? - Загледах я учудено и палецът ми спря под долната ѝ устна. - Дракените? Вече са с теб?

- Да. Успях да ги призова.

- Свещени богове!

- Аха - провлачи тя. - Мисля, че ще харесаш Рийвър. - Сбърчи нос по онзи очарователен начин. - Или пък не. Опита се да захапе Киеран.

Вдигнах вежди.

- Дракен е опитал да захапе Киеран?

Тя кимна.

- Моя Киеран?

- Да, но сега вече ако Рийвър се опита да го захапе отново, Киеран си е виновен. Ох, дълга история - побърза да добави тя. - Загубихме... загубихме толкова много... - Дъхът ѝ пресекна и гърдите ме заболяха от мъката в очите ѝ. - Дракени. Вълчаци. Войници. Загубихме Арден.

По дяволите!

Долепих устни до челото ѝ. Арден беше свестен. Мамка му! А и вече имаше загинали дракени? Богове!

Тя пое дъх и се отдръпна от мен.

- Имаш ли някаква представа къде те държат? Поне някаква?

- Аз...

- Какво? - Тя прехапа долната си устна, привличайки вниманието ми. - Пак ли ще ме изоставиш?

- Не съм те изоставял - уверих я веднага.

Погледът ѝ омекна и тя се сгуши в мен. Притиснах я към себе си с ръката през кръста ѝ.

- Можеш ли да ми кажеш поне нещичко? Дори някоя дребна подробност, Кастийл.

Несигурността ми нарасна.

- Не искам...

- Какво?

- Не те искам в Карсадония - признах ѝ. - Не искам да припарваш до...

- Не се боя от нея - прекъсна ме Попи.

- Знам. - Погалих с палец челото ѝ. - Не се боиш от никого и от нищо

- Не е вярно. Страх ме е от змии.

Устните ми трепнаха.

- И от барати.

- И от тях, да. Но от нея изобщо не ме е страх. Идвам за теб и да не си посмял да укриваш информация от мен заради никаква шовинистична нужда да ме предпазиш.

- Шовинистична нужда? - ухилих се. - Мислех, че те предпазвам от любов.

- Кастийл! - предупреди ме тя.

- Май ти се прииска да ме наръгаш.

- Бих те наръгала, но понеже ти харесва, не постигам желания ефект.

Засмях се и проклетият ми дъх секна, когато чертите ѝ отново омекнаха от звука. *Копнееше* по този звук. Прочетох го по устните и очите ѝ.

По дяволите!

- В подземие съм. Не знам къде точно, но май... - Сетих се

за Десницата. – Май е част от тунелна система.

Тя сбърчи нос.

– Помниш ли подземните проходи, които водеха от морските скали до замъка Червена скала? Под храма на Теон в Дъбов проход също имаше тунели. Огромен лабиринт, който свързваше замъка с част от именията – обясни тя и ми разказа набързо как са го открили. – Възможно ли е тази мрежа да е подобна?

– Възможно е.

Ледени пръсти докоснаха тила ми и аз стиснах челюст. Проряза ме остра паника. Сведох глава и я целунах. Допирът на устните ѝ. Вкусът ѝ. Тя беше опиат.

– *Кас* – пророни до устата ми и всичко в мен се стегна. – Трябва да използваме времето си да говорим.

– Знам. Знам.

Имахме да обсъдим много неща. Важни неща. Исках да знам как минават дните и нощите ѝ. Как е Киеран. Как е минала обсадата на Дъбов проход. Кого е наръгала – защото не се и съмнявах, че вече е наръгала някого. Може би не един. Исках да се уверя, че е добре. Че не се страхува. Че не наказва себе си. Но тя беше тук, пред мен, а усещах как онзи студ се просмуква в кожата ми. Още беше лека хладина, но някой от двама ни се пробуждаше, а знаех колко внезапно се случва всичко.

Целунах я отново.

Този път не беше нежно. Целунах я, за да я почувствам. Да ѝ покажа, че ме притежава целият. И като побутнах върха на езика си в пролуката между устните ѝ, тя ги отвори за мен. Допусна ме както винаги и беше почти толкова хубаво, колкото на живо. *Почти*. Целувах я, докато не усетих онзи

студен допир по тила си, и вдигнах глава.

Мъглата в очите ѝ бавно се разсея и улових мига, в който разбра, че всеки момент ще се разделим.

- Не - прошепна.

Сърцето ми се пропука и опрях чело в нейното.

- Съжалявам.

- Не си виновен ти.

Потреперих, съзnavайки, че не ни остава много време, а трябва да ѝ кажа нещо.

- Знам какво е Исбет. Демис.

- Какво?

- Фалшив бог. Питай Киеран. Или Рийвър. Дракенът сигурно е много стар. Може да знае къде е слабото ѝ място. Демисът е нещо като бог... но не съвсем.

- Добре - кимна тя. - Освен това е намерила начин да овладее древната енергия. Още не знам дали е било заложено в природата ѝ, или Малек ѝ е казал нещо. Но внимавай. Точно с тази магия уби дракените.

- Винаги внимавам. - Докоснах с устни върха на носа ѝ, докато хладината плъзваше надолу по гръбнака ми и ме обземаше остър глад. - Две сърца. Ние сме две сърца. - Целунах я по челото и затворих очи. - С една душа. Ще се намерим отново. Винаги ще се...

Сънят се нацепи и се пръсна на парчета, колкото и да се мъчех да го задържа - да задържа Попи в обятията си. Събудих се разтреперан в мразовитата килия, сам и гладен.

Popi

- Демис - обяви.

Бледо, мъгливо облаче последва думата. Тук въздухът не беше толкова студен, колкото по крайбрежието. А след като минехме между Бял мост и Три реки, щеше да стане още по-топло. Само че сега не смеехме да запалим огън.

Твърде близо бяхме до Кървавата гора.

За втора нощ лагерувахме край прокълнатите земи. Досега нямаше и следа от мъглата и Изчадията, но късметът ни можеше да се обрне всеки момент. Затова спяхме на смени и рядко дълбоко.

Но някак бях успяла да се унеса в дълбок сън след шест дни тежка езда. И след като девет нощи не бях намерила Кастийл в сънищата си. Бях уморена. *Много* уморена. И то не заради изтощителното пътуване, а заради нещо, което ме тревожеше силно и ме караше да се замислям колко гладна се чувствах през последните ден-два. Колко сухо чувствах гърлото си, колкото и вода да пиех. Не исках да мисля за тези неща точно сега, когато говорех на платнената стена на фургона.

Никой не ми отговори.

Свиках търпението си и почуках с кокалчета в единия край на стената.

- *Какво?* - отвърна ми пресипнал глас.

- Току-що се събудих - заяви и седнах тежко на земята пред фургона.

- Много хубаво - разнесе се гласът на Рийвър, заглушен от брезента. - Какво да направя по въпроса?

- Сънуvalа е нещо - обясни Киеран, който ме последва дотук. Той седна доста по-грациозно на студената, твърда земя. - С Кас.

- Е, и?

Киеран ми стрелна поглед, който говореше, че всеки момент ще преобърне фургона. Щеше да е забавно, но не си струваше драматичните последствия.

- Каза ми малко за мястото, където го държат - обясних на Рийвър. - В подземие е и смята, че се намира в част от тунелна система, вероятно като онази в Дъбов проход. Каза ми и какво е Испет. Демис. Фалшив бог. Заръча ми да разпитам Киеран какво е това, но той си спомня само някакви бабини деветини.

Мълчанието се проточи и за малко да си помисля, че Рийвър пак е заспал.

- Да чуя деветините.

- Сериозно ли трябва да ги повтарям? - попита Киеран. - На *фургон*? И между другото, защо спиш там? Можеше да си опънеш палатка.

- Палатките са... задушни.

- А под брезента не е задушно?

- Не.

Добре. Нямаше логика, но и нямаше връзка с темата.

- *Киеран*.

Той въздъхна.

- Хубаво. Майка ми разказваше на двама ни с Вонета една стара история за момиче, което се влюбило в друго момиче, но вече омъжено. Вярвала, че е много по-достойна за нея, затова се молила всеки ден. Накрая богиня, която се представяла за Аиос, отвърнала на молитвите ѝ и обещала да изпълни желанието ѝ, но в замяна поискала първородното дете на семейството ѝ. Големия ѝ брат. Трябвало да го убие, или нещо такова. Тя го убила. Обаче се оказалось, че не Аиос отговорила на молитвите ѝ, а демис, който я подмамил да

убие брат си.

- Въпреки че чувам историята за втори път, пак ми се струва скальпена - отбелязах. - Така де, схващам поуката. Не можеш да принудиш някого да те обикне, нали така? Дори бог не може и не бива да го прави. Но защо му е на демис да иска такова нещо от нея? Защо я е накарала да убие брат си?

- Сигурно защото може - сви рамене Киеран. - Не знам. Историята не обясняваше нищо, пък и нали ви казах, че не вярвам да има и зрънце истина в нея.

Вдигнах ръка и измъкнах верижката с халката изпод яката на пелерината си.

- Да, сюжетът е доста постен.

- Е, сигурен съм, че авторът би се вслушал в мнението ти - обади се груб глас от вътрешността на фургона. - Всъщност не, не би. Демисите наистина съществуват, но са малко - обясни Рийвър. - Толкова малко, че никога не съм срещал демис на живо.

- Какво представляват? - поинтересувах се.

- Божове, но изкуствено създадени, а не родени такива. Простосмъртен, Възнесен от истински бог, но не третородно дете, нито пък Избраник. Неколцина, за чието съществуване знам, бяха смятани за фалшиви божове - обясни той.

Киеран ми стрелна поглед.

- Знаеш ли къде са им слабите места?

- Както вече ви казах, никога не съм срещал демис. Беше забранено да се Възнася простосмъртен, който не е Избраник, и малцина дръзваха да нарушат този закон. - След кратка пауза добави: - Повечето не оцеляваха след Възнесението, но оцелелите реално бяха божове.

Предполагам, че слабите им места са същите като на истинските богове.

- Тоест може да ги убие само друг бог или Древен бог, или острие от сенконий в главата или сърцето. - Отпуснах се назад. - Това е добре.

- Да. - Киеран срещна погледа ми. - Вече знаем как да убием Исбет.

Новината наистина беше добра, но ако Исбет беше нещо като бог, значи имаше много по-дълъг опит с етера... и всичко друго.

- Чудесно. Сега може двамата да си побъбрите другаде, а аз да си доспя - каза Рийвър.

Киеран присви очи.

- А защо ти не идеш да поспиш другаде?

- А защо ти не идеш на ма...

- Добре - намесих се, защото Киеран вече ръмжеше.

Тъпа болка се беше загнездила в челото ми. През последните дни често ме мъчеше главобол, но този път не знаех дали е от разговора с Рийвър, или от нещо друго.

- Само това ме интересуваше - довърших.

- Слава на боговете.

Ръцете на Рийвър се появиха внезапно над фургона и се разтресоха като в екзалтирана молитва.

Вдишах дълбоко и се изправих. Докато с Киеран вървяхме към общата ни палатка, премислях всичко научено. Предположението на Кастийл, че го държат някъде под Карсадония, а не в мините или на друго място, беше новост. Както и фактът, че Исбет е демис - фалшив бог, който можеше да бъде убит като всеки друг.

Спрях пред палатката. Беше ред на Киеран да стои на пост,

но знаех, че пак няма да заспя.

- Аз ще поема.

Той кимна отнесено, вперил поглед в звездното небе.

- Как беше Кас? - попита ме, защото преди това не му се отдаде шанс. - Как ти се стори?

- Изглеждаше добре. В отлична форма - прошепнах със стегнати гърди.

Не видях нови рани като миналия път. В този сън не беше по-слаб. По бузите му нямаше брада. Изглеждаше точно както го помнех от последния път, когато бяхме заедно, преди трийсет и девет дни. Но знаех, че това е просто фасада. Тази част не беше истинска. Питах се дали не е успял да ми се яви различно, защото знаеше, че ще се срещнем в сънищата си.

- Каза ми, че е добре - продължих.

Киеран се усмихна, но не вкусих облекчение от него. Защото и той като мен знаеше, че Кастийл няма как да е добре.

Докоснах халката и затворих очи.

- Проклятие - изруга Киеран. - Виж.

Отворих очи и проследих погледа му до поляната, която ни разделяше от Кървавата гора. Гъсти струи мъгла пълзяха и се увиваха по земята.

- Изчадия.

Късметът ни се беше обърнал. Посегнах към кинжала си.

- Да му се не знае! - изкрещя Рийвър, отметна брезента и се изправи... чисто гол. Скочи от фургона и кацна приклекнал на земята. - Аз ще се оправя с тях.

- Какво си мисли, че ще направи по гол зад... - подхвана Киеран, но по цялото тяло на Рийвър избухнаха искри и той се преобрази в дракен. - Е, ясно, това ще направи.

Остър писък на Изчадие прониза тишината, а в следващия миг фуния от сребристобяла светлина озари нощта, разсичайки мрака и няколко Изчадия наведнъж.

Кастийл

Ледена вода обля главата ми, запрашайки болезнена шокова вълна из тялото ми. Подскочих от земята с изцъклени очи и вдишах дълбоко, въпреки че дробовете ми се сковаха от внезапния студ.

- Събуди се - обяви сух глас.
- Не беше лесно - отвърна по-мек, гърлен глас.

Напрегнах се, защото веднага го разпознах. Презрението в него.

Кървавата кралица.

Напипах заострената кост зад гърба си и замигах през стичащата се по лицето ми вода, чакайки... и чакайки зрението ми да избистри фигурите пред мен. Да ги проясни.

Калъм бе коленичил до мен с кофа до себе си. Чертите му още бяха размити, но виждах ненавистно сбърчените му устни.

- Не изглежда добре, Ваше Величество.

Насочих вниманието си към фигурата зад него. Кървавата кралица стоеше с изопнат гръб и фината материя на тъмносинята ѝ рокля полепваше по тесния ѝ ханш. Наложи ми се да примигам отново, защото ми се стори, че е гола от кръста нагоре. Но грешах. Донякъде. Бюстието на роклята ѝ бе разрязано на две и по-плътните парчета плат, придържани

от ефирна дантела, покриваха само най-изпъкналата част на гърдите ѝ. В стомаха ми се изля погнуса.

- Смърди - коментира Исбет.

- Да ти го начукам - изругах, понадигнах се и отпуснах дясната си ръка върху бедрото си, възможно най-близо до костта.

- Чудесна идея. - Тя килна глава и косата ѝ, събрана в кок отгоре, проблесна в наситенокестеняво на светлината от свещите. Почти като тази на Попи. *Почти.* - За жалост обаче става все по-очевидно, че отказваш да се къпеш и да ядеш.

Да ям? Все едно ми бяха носили храна. Чак тогава забелязах чинията на няколко крачки от мен. Вътре имаше парче сирене и стар хляб. Нямах представа кога са я донесли.

Думите на Попи от съня ми се материализираха в мъгливатите ми мисли. Отпуснах челюстта си и изтръпнах. Болеше ме адски. Цялото лице ме болеше. И зъбите. Пулсираха болезнено, докато се взирах в кралицата. Откраднатото ми време с Попи в пещерата беше единственият момент, в който гладът бе изчезнал - в който отново се чувствах като себе си.

- Замислих се за нещо, което видях в Дъбов проход - подхванах, вкопчвайки се в единствената си бистра мисъл.

Исбет вдигна вежда.

Преглътнах сухо, мъчително.

- Голяма сива котка в килия.

Тя вдиша през разширени ноздри и пристъпи напред.

- Кога си я видял?

- О, ами - приведох се леко напред, - когато ходих на екскурзия до замъка Червена скала.

- Някой друг разглеждаше ли забележителностите с теб?

- Може би. - Взирах се в нея. - Защо държиш котката зад решетки? Да не би да е един от... *домашните ти любимици*?

Кървавочервените ѝ устни се извиха в тънка усмивка.

- Не ми е любимият. Това си ти.

- Каква чест - изръмжах и тя се усмихна по-широко. - Онази котка не изглеждаше добре.

- Добре си е.

Пръстите ми докоснаха костта.

- Но сигурно е много стара, ако е същата, за която ми разказа Попи. Която видяла като дете.

Исбет застина като статуя.

- Намерила я под замъка Уейфеър.

- Пенелафи беше любопитно дете.

- Още ли я държиш?

Тя впи поглед в мен.

- Той си е на същото място, където Пенелафи го е видяла преди години - отвърна кралицата и едва не се усмихнах от свирепо доволство. - Но може да е гладен. Може да му хвърля следващия пръст, който ти отрежа.

- Ела да си го вземеш още сега. Не оставяй тази работа на златното момче.

Калъм се намръщи.

- Не съм момче.

- И не я прехвърляй на някоя от Десните си ръце - продължих, сякаш не го чух, без да откъсвам очи от нейните. - Или те е страх? Може би не се чувстваш достатъчно силна?

Исбет килна глава и се изсмя.

- Да ме е страх? От теб? Единственото, което ме плаши в теб, е вонята ти.

- Така говориш - подхвърлих. - Но аз знам истината. Всички тук я знаят. Смела си само когато по-силните от теб са оковани.

Смехът ѝ секна.

- Мислиш се за по-силен от мен?

- И още как. - Този път ѝ се усмихнах, стисвайки костта. - Все пак съм син на майка си.

Исбет впери омразен поглед в мен и ми налетя, както бях очаквал, защото някои неща не се променяха. Крехкото ѝ еgo беше едно от тях.

Тя вкопчи ръка в гърлото ми, точно над скобата от сенконий, а аз измъкнах костта иззад гърба си и я тласнах нагоре.

Исбет ококори очи и цялото ѝ тяло подскочи.

- Това е за брата на Попи - процедих през зъби.

Исбет сведе бавно брадичка и погледна костта, която стърчеше от средата на гърдите ѝ. На сантиметър-два от проклетото ѝ сърце.

Пак вдигна поглед към мен. Тъмните ѝ очи пламтяха.

- Ох - изсьска и ме бълсна назад.

Силно.

Главата ми се удари в стената и зад очите ми изригна болка. Свлякох се настрани и успях да се подпра, преди да се стоваря на земята.

- Това беше крайно неоправдано. - Гърдите ѝ се надигнаха и тя сграбчи костта. Десните ѝ ръце вече влизаха в килията, но тя ги спря. Калъм си стоеше коленичил на земята, запленен от гледката. - Успя единствено да ме ядосаш.

- И да ти съсиша роклята - додадох.

Болката в главата ми засили глада - нуждата да се храня и

да възстановя пострадалото си тяло.

Устните ѝ се отдръпнаха назад, разкривайки окървавени зъби.

- И това. - Тя изтръгна костта и я хвърли настрани. - Каквото и да си мислиш, не искам да те убия, въпреки че би ми доставило голямо, голямо удоволствие в момента. Нужен си ми жив.

Продължи да говори, но улавях само откъслечни думи. Сърцето ѝ биеше по-бързо. Миристи на кръвта ѝ беше силен. Чувах дори сърцето на златния Възвращенец. Усещах равномерното тупкане на тези на Десниците, застанали мълчаливо зад кралицата си.

- Трябва му кръв - заяви Калъм.

Туп. Туп. Туп.

- Трябва му урок по обноски - отвърна Исбет.

Туп. Шиш. Туп. Шиш.

- Вярно си е. Но виж му очите. Почти черни са. - Калъм понечи да стане. - Ако не пие кръв скоро, ще...

- Ще ти изтръгна шибания гръклян? - довърших вместо него. - И ще натикам вътрешностите ти в дупката?

Калъм ме изгледа със сбърчени устни.

- Прекрасна картина. Благодаря ти.

- Майната ти - изръмжах.

- Е, днес определено ругаеш много. - Исбет въздъхна, бършайки кръвта, която се тичаше по корема ѝ. - Не разбирам защо се държиш толкова грубо. Давам ти храна, чиста вода... - Тя надникна към поваленото Изчадие. - Сравнително безопасно убежище. В замяна ти взех един пръст. А ти реши да ме наръгаш.

Гнусната наглост в укора ѝ поразсея донякъде мъглата на

прииждащата жажда.

- Междувременно дъщеря ми превзе пристанищния ми град – продължи тя и цялото ми тяло се скова. - А, привлякох вниманието ти. Да. Пенелафи обсади Дъбов проход и сигурно ме е оставила с няколко Възнесени по-малко.

Устните ми се извиха нагоре.

- Усмихвай се колкото си искаш. - Испет се приведе напред. В дебело очертаните ѝ очи проблесна лукава искра. - Да ти изглеждам смутена от новината?

Съсредоточих се. Не, не изглеждаше.

- От самото начало знаех, че Дъбов проход ще падне. - Гласът ѝ стихна до шепот, който едва чувах от бутмежа на сърцето ѝ. - Такъв беше планът.

Дълбок тътен изпълни килията и Испет се изправи внезапно, стиснала червените си устни. Мoите се бяха отдръпнали назад и звукът... извираше от мен.

- О, в името на боговете. - Испет щракна с пръсти на една от Десниците, която носеше нещо. Бокал. - Дръжте го.

Калъм беше бърз, но го видях. Отместих се встрани, стъпих на крака и забих лакът в брадичката на Възвращенеца. Копелето изпъшка и залитна назад. Но нямах време да се насладя на гледката. Нахвърлих ѝ се веднага. Веригата около врата ми се затегна и дръпна рязко тялото ми назад. Пак се хвърлих към нея, защото вече не ме интересуваше колко ме стяга скобата. Не усещах болката от оковите, впиващи се в глезните ми. Обтягах с всички сили веригите, протягах ръце...

Някой ме сграбчи през гърдите и ме дръпна назад.

- Това заболя – изръмжа Калъм и ме ритна в прасеца.

Ходът, който трябваше да очаквам, подкоси крака ми.

Срутих се на земята и коленете ми се бълснаха силно в камъка. Една от Десниците сграбчи веригите, свързани с китките ми, и ги усука, кръстосвайки ръцете ми пред гърдите ми, приковавайки ги там. Безпощадни пръсти се впиха в челюстта ми и дръпнаха главата ми назад.

- Действайте - нареди Исбет.

Друга Десница се мърна пред очите ми, докато се мятах в хватката на Възвращенеца и краката ми се пързаляха безпомощно по камъка. Тласнах глава назад и Калъм изсъска от болка, а на моите устни изскочи сподавен смях. Бълснах го в стената с цялото си тегло и придърпах Десницата, стисната веригите ми.

- Богове - простена Калъм и пак ме хвана изотзад. - Още е силен.

- Естествено - коментира Исбет. - Все пак е изконен потомък. Те винаги са били силни. Бойци. Никой друг не би имал смелостта - и неблагоразумието - да ме наръга. И то на броени часове от това да се превърне в жадно за кръв животно. Обзалахам се, че носи в тялото си и от кръвта на дъщеря ми.

В следващия миг всичко се превърна в мъгла от черно и болка, и нещо с мириз на обгоряла земя. Пръстите се впиха още по-безмилостно в долната ми челюст и отвориха устата ми. Някой тикна бокала под носа ми и за кратко ме връхлятя мириз на желязо, който се изля по езика ми, в устата ми, в гърлото ми.

Задавих се с топлата, гъста течност, въпреки че всяка клетка в тялото ми се отвори, закрещя от сурова нужда.

- Трябва да ти призная нещо, скъпи зетко. - Гласът на Исбет беше като огнен бич. - Знаеш ли какво никога не съм

искала да бъда? Древен бог. Не бих искала ето *тази* слабост.

Беше близо. Навярно достатъчно близо да я докопам отново, но кръвта вече се изливаше в стомаха ми и цялото ми тяло се загърчи.

- Бог може да бъде убит също като всеки атлантиец. Просто унищожаваш сърцето и ума. Но Древен бог? Него първо трябва да го отслабиш. А знаеш ли как се отнемат силите на Древен бог? Доста е жестоко. С любов. Любовта е оръжие, способно да обезвреди всеки Древен бог. Да се превърне в острието, което да му отнеме живота. - Тих смях отекна около мен. Вътре в мен. - Питам се колко ли знаеш за Древните богове. Да си призная, аз самата не знаех почти нищо. Ако не беше Малек, никога нямаше да разбера истината. Нямаше да узная, че Древен бог може да се *роди* в земите на простосмъртните.

Древен бог, роден в земите на простосмъртните?

- Когато божествете, които познавате сега, се Възнесли и поели властта над Илизеум и простосмъртните, отпращайки повечето Древни богове в славните им вечности, Съдбите забелязали. И решили да оставят поне една искра - шанс за великите сили да се възродят. Въглен древен живот, който могъл да се възпламени единствено в потомките на Древния бог на живота.

Вдигнах рязко глава и видях Исбет с кристална яснота. Думите ѝ, *твърдението* ѝ... Не беше родила богиня. Бе родила...

Кръвта целуна вените ми и мускулите ми се сковаха болезнено. Сякаш всеки момент щях да се запаля, но пламнаха само сетивата ми, изтегляйки ме сантиметър по сантиметър от опасния ръб...

Бокалът изчезна. От гърлото ми изхвърча съдран стон на агония и се опитах да глътна още, но кръвта вече я нямаше.

Не ми беше достатъчна.

Ни най-малко.

Исбет се беше приближила и погледът ѝ дращеше кожата ми като ръждиви пирони.

- Започваш да си връща цвета. Достатъчно ти е. Засега.

Потърсих я с очи, но осъзнах, че са затворени. Отворих ги насила и вдигнах поглед към нея.

Тя се усмихна и сърцето ми се прокъса, защото устните ѝ се извиха съвсем леко в онази свенлива, невинна усмивка, която бях виждал по лицето на Попи.

Болката в стомаха ми избухна отново, по-силна отпреди. Малкото кръв, стекла се по вените ми, само отпусна вдървените ми мускули. Нищо повече. Не ми донесе облекчение.

Кървавата кралица го знаеше. Отлично знаеше какво ще ми причини тази глътка кръв.

Ръката ми гореше. Краката ми също. Множеството ми рани щипеха, сякаш ме бяха нападнали рояк стършели. А гладът... надигаше се главоломно.

Скочих от пода, обтягайки веригите, и вибриращото ръмжене в гърдите ми прerasна във вой. Рухвах, разпадах се на парчета, напълно откъснати от съзнанието ми.

Глад.

Само това остана от мен.

Глад.

21

Popi

Следващата нощ, тъй като не можах да заспя, седях на един голям камък пред палатката, провесила крака над земята, и гледах как клоните на кървавите дървета се полюшват в далечината. Нощни птици пееха в короните на дъбака, под който бяхме скрили палатките и фургона. Киеран спеше в човешкия си облик в нашата палатка. Зарадвах се, като го проверих преди малко. Не беше нужно и той да губи съня си, защото моят ум отказваше да се изключи.

Измъчваше ме неспокойство.

И глад.

И жажда.

Плъзнах поглед по пейзажа. Кървавата гора притежаваше странна красота, особено призори и по здрач, когато небето се обагряше в бледи нюанси на синьото и розовото. Беше огромна. Сигурно малцина познаваха размерите ѝ и знаеха, че обгръща цялото разстояние между Масадония и покрайнините на Карсадония. В общи линии беше дълга

колкото долината Ниел, а Малек беше погребан някъде в нея.

Или поне така се надявахме.

Но вече започваше да се разрежда. Тук-там през червените дървета надничаше хоризонтът. А отвъд него се намираше столицата.

Където ме чакаше Кастийл.

От четирийсет дни не го бях виждала наяве. А всеки от тези дни ми се струваше цяла седмица. Поне трябваше да се благодаря, че месечният ми цикъл бе минал в Дъбов проход и не ми се налагаше да се занимавам с това в гората.

За последна нощ лагерувахме покрай Кървавата гора. Утре щяхме да стигнем до Западния проход. А оттам ни оставаха около два дни езда през Върбови поля до подножието на Елисейските върхове. Според изчисленията на Киеран щяхме да преодолеем Върховете за ден - може би два - и да достигнем другата страна на мините, която водеше право до Превала. Сърцето ми подскочи от нервна тръпка.

Само дето ако продължахме на югозапад оттук, за един ден щяхме да сме в долината Ниел, а оттам до стената на Карсадония имаше само ден и половина езда. Можехме да сме при Кастийл за два дни. Не за четири.

Но беше изключено да продължим направо. Нямаше как да влезем през входната порта. По-разумно беше да заобиколим.

А като проникнехме в Карсадония...

Студена тръпка полази внезапно тила ми и цялата ми кожа настръхна. Но не заради мразовития въздух. По-скоро заради тежкия натиск на някакво *предчувствие*. Първичната сила запулсира в гърдите ми.

Плъзнах се напред и скочих от камъка. Оглеждайки Кървавата гора за познатите струи мъгла, извадих кинжала от

ножницата му. Пристъпих тихо напред, претърсвайки с поглед околността. Нямаше нито мъгла, нито цвилене на Изчадия, но странното чувство продължаваше да притиска тила ми.

Чакай малко.

Спуснала се беше абсолютна тишина. Дърветата, които допреди секунди се полюшваха, сега стояха неподвижно. Вдигнах поглед към дъбовите корони. Сред тях вече не пееха птици. Всичко сякаш бе застинало. Тежкото предчувствие не ме напускаше. Ледена целувка докосна задната страна на врата ми. Пресегнах се и обгърнах кожата с длан. Имах чувството, че ме наблюдават сто очи.

Завъртях се бавно, оглеждайки сенките между дърветата и отвъд тях, но пак нямаше нищо. Нова тръпка обля плътта ми и отидох до белия жребец Зима, който бе навирил глава. Ушите му бяха наострени, ноздрите - разширени, сякаш и той усещаше нещо.

- Всичко е наред, момче - потрих успокоително шията му.

Лек польх разклати листата над нас, отнасяйки потискащото чувство, че не просто ме гледат, но и вече не съм сама. Същото чувство, което често ме навестяваше в Масен и Боров лес. Сега се вдигна от раменете ми. Леденият допир се разнесе от тила ми. Отнякъде плахо изцвърча птица и след миг друга ѝ отвърна. Звуците се завръщаха.

Животът се завръщаše.

Приближих се неспокойно до палатката, без да откъсвам поглед от червеникавочерните листа на кървавите дървета. Постоях така няколко минути, но не се случи нищо странно. Ако не беше реакцията на коня, щях да си помисля, че всичко е било в главата ми.

Не след дълго Рийвър излезе от фургона, за да поеме поста до края на нощта. Опитах се да го уверя, че може да поспи още, но той просто ми посочи палатката и ми обръна гръб.

Отидох при нея, но не влязох вътре. Вместо да легна да спя, закръстосвах отново. Съзнанието ми отказваше да се укроти и бях страшно гладна.

Знаех какво означава това.

Трябваше да се храня.

Богове!

Затворих очи и отметнах глава назад. Тялото ми го подсказваше, макар и за пръв път да изпитвах такъв вид глад. И знаех, че колкото повече отлагам, толкова по-зле ще става. Силите ми щяха да отслабват. А след това... Помнех какво бе причинил този глад на Кастийл. И въпреки че той не се преметна „от ръба“, нямаше да съм от полза за никого, ако ме обземеше жаждата за кръв. Трябваше да направя нещо по въпроса.

Простенах.

Чувствах се ужасно неловко. Да, Киеран сам ми беше предложил от кръвта си, пък и не вярвах, че ще е нередно или смущаващо да се храня от него. Просто... ами, не помнех много от последното си хранене, но то доведе до... други неща.

Неща, които можех да правя единствено с Кастийл.

Ами ако кръвта на Киеран предизвикаше у мен същата реакция като тази на Кастийл - тоест на същински афродизиак? *Не*, уверих се. Само атлантийската кръв въздействаше така. Кастийл не ми беше казвал тази на вълчациите да има същото действие.

Сведох рязко брадичка, защото ми хрумна нещо. Дали

Кастийл получаваше същата интензивна реакция, когато се хранеше от други атлантийци? Като Наил например? Или Емил?

Обзе ме силно любопитство – от чисто изследователска гледна точка.

Хванах халката и я вдигнах до устните си. Храненето вероятно беше емоционално изживяване при всички обстоятелства. Но ако не ми харесаше вкусът на кръвта на Киеран? Не исках да го засегна...

– Какво правиш?

Преглътнах стресната си писък и се завъртях към гласа на Киеран, сваляйки халката от устните си. Убитата светлина на газената лампа хвърляше меки сенки по лицето му, докато стоеше приведен и бос на входа на палатката. С едната си ръка държеше крилото отметнато назад.

– *Tu* какво правиш? – върнах му въпроса.

– Гледам те как сновеш от трийсет минути...

– Не са трийсет минути.

Пуснах халката до ревера на палтото си.

– Малко е притеснително, че не знаеш колко време е минало. – Той се отмести от входа. – Трябва да си починеш. И аз трябва да си почина.

– Кой ти пречи? – измърморих, отлично съзнавайки, че аз му пречех.

Когато аз спях, и той спеше. Когато аз будувах, и той будуваше. А това ме правеше три пъти по-досадна от обичайното. Заради тази мисъл закрачих тежко към палатката и се шмугнах под протегнатата му ръка.

– Чака ни забавна нощ – оплака се Киеран.

Представа си нямаш, потвърдих наум. Съблякох палтото,

пускайки го на земята, и почти се хвърлих върху постелката.

Киеран ме изгледа укорително и пусна крилото на входа, после тръгна бавно към мен, приведен под ниския таван.

- Какво става?

- Нищо.

- Да опитаме отново. - Седна с кръстосани крака до постелката ми, сякаш студената, твърда земя не го притесняваше. - Ще те попитам какво става...

- Както вече направи.

- ... а ти ще ми отговориш честно. - Той подръпна плитката ми. - Нали така?

- Така. - Обърнах глава към него и бузите ми се затоплиха, а коремът ми направи лупинг. Съсредоточих поглед в яката на туниката му. - Гладна съм.

- Мога да ти изровя... - Челюстта му увисна. - О!

- Аха - прошепнах, вдигайки поглед към неговия. - Май трябва да се храня.

Киеран впери очи в мен.

- И затова се метна така на земята?

Присвих очи.

- Не съм се *метнала* на земята. Легнах върху постелката. Но да. Затова.

Устните му трепнаха.

Присвих още повече очи.

- Не се смей.

- Добре.

- И не се усмихвай.

Едната страна на устните му се изви нагоре.

- Попи, държиш се...

- Нелепо. - Надигнах се толкова рязко, че Киеран се

дръпна назад. – Знам.

– Щях да кажа симпатично.

Врътнах очи.

– Няма нищо симпатично в това, че се нуждая от кръвта на приятеля ми. Приятел, който освен това ми е съветник и най-добър приятел на съпруга ми. Смахнато е.

Той се засмя сподавено и аз се пресегнах да го перна по рамото като една истински зряла жена. Той хвана ръката ми.

– Няма нищо смахнато, освен това, че се мяташ като риба на сухо.

– Ох – измрънках иолових захарната му развеселеност в дъното на гърлото си.

Зимните му очи просветнаха. Той се наклони към мен и сведе брадичка.

– Нуждата ти е съвсем естествена. Може да не я усещаш така в момента, защото е новост за теб, но аз цял живот съм покрай атлантийци. Няма нищо смахнато и нередно в нея. – Погледът му претърси моя. – Даже се гордея с теб.

– Защо?

– Защото ми сподели, че имаш нужда да се храниш – отвърна той. – Откровено казано, не вярвах да го направиш. Очаквах да отлагаш, докато съвсем не останеше без сили или още по-лошо.

– Е, благодаря – казах. – Май.

– Комплiment е. – Спусна пръсти към китката ми. – Знаеш ли, ще ми се да ти беше толкова трудно да ми заръчаш да те затворя в гробница.

– Не ми е приятно да искам такова нещо от теб, но...

– Знам – въздъхна той. – Хранила си се от Кас, нали? След Възнесението ти?

Кимнах и сведох поглед към сключените ни ръце. Неговата беше голяма като на Кастийл, само че с по-тъмна кожа.

- На кораба към Дъбов проход - казах му. - Тогава не се чувствах като сега... нито изпитвах глад, нито гърлото ми пресъхваше, нито главата ме болеше. А и не знам дали всички тези неща идват от нужда да се храня.

- И Кас получава главоболия понякога. Обикновено преди да огладнее.

Е, ясно.

- Накара ме да пия от кръвта му за всеки случай. И добре че го направи, защото иначе щях да огладнея още по-рано.

- Доста използваш етера, особено докато се упражняваше с него в Помпей. - Киеран стисна ръката ми. - Сигурно без тренировките щеше да издържиш по-дълго.

- Знам, че Кастийл изкарва повече от месец, без да се храни, стига да не е ранен, да яде достатъчно и... - Вдишах треперливо. - Дали му дават да се храни?

Киеран срещуна погледа ми.

- Първия път са му давали.

- Но тогава нарочно са го държали гладен. Оставяли са го така да освирепее от глад, че да убива, докато се храни. И двамата го знаем. Знаем и какво му е причинявало това. - Затворих очи, за да потисна прилива на болка. - В първия ми сън с него изглеждаше отслабнал. И целият беше в рани. Този път не изглеждаше така, но... сигурно е намерил начин да променя вида си, за да не ме тревожи.

- Хранил се е на кораба, нали?

Кимнах.

- Значи в най-лошия случай са минали четирийсет дни от последното му хранене - каза Киеран.

Вдигнах рязко глава.

- Броиш дните.
- Ти не ги ли броиш?
- Да - прошепнах.

Той се усмихна, но вкусих тръпчивата горчилка на тъгата му.

- Знаем, че е ранен, но вече сме близо. Почти пристигнахме. Ще му помогнем.

Стиснах ръката му.

- Знам, че предпочиташ да се храниш от Кас и много ми се иска да беше тук. Поради цял куп причини, Попи. Но го няма, а ти трябва да се храниш. - Той вдигна другата си ръка и обгърна бузата ми с нея. Кожата му беше топла. - Не само заради Кас. Ще си му нужна, като го освободим, разбира се, но най-вече трябва да го направиш заради себе си. Така че да действаме. - Свали ръка от бузата ми. - Става ли?

- Става.

Можех да го направя, без да се получи неловко. Все пак бях кралица. Изпънах гръбнак. Бях богиня. Изопнах рамене. Можех да го направя, без да се получи неловко.

Така де, по-неловко, отколкото вече се получаваше.

Без да пуска ръката ми, Киеран се пресегна към купчината с оръжията ни и взе тънкия кинжал, който носеше в ботуша си.

- Страстите може да се нажежат, докато се храниш - напомни ми той, привличайки погледа ми към лицето си. - Но не е важно какво изпитваш по време на храненето. Важното е да знаеш, че всичко това е съвсем естествено. Няма срам. Никой няма да те съди. Нито аз. Нито Кас. Запомни го, Попи.

Всичко това беше ново за мен. Но знаех, че няма от какво

да се срамувам пред Кастийл и Киеран. Напрежението в кръста ми се поотпусна, после и това в гърдите – дори не бях усетила кога се е натрупало. Въздъхнах бавно и кимнах.

– Тук си в безопасност.

И това го знаех.

Киеран обърна ръцете ни с дланите нагоре. Стомахът ми подскочи леко, като опря острието на кинжала до вътрешността на китката си. Една част от мен не можеше да проумее какво виждам – че това е животът ми вече. Друга част си оставаше същото момиче отпреди шест месеца, на което дори не би му хрумнало, че някой може да пие кръв, и което вероятно би повърнало при мисълта да смуче от нечия вена.

Но Попи от миналото не можеше да спре сегашната Попи, нито да ми попречи да направя нужното.

Не бях свикнала да се храня. Не бях свикнала да бъда кралица и богиня. Дори не бях свикнала да взимам свободно решения за себе си, камо ли за други хора. Все още с много неща трябваше да свиквам, а не бях имала достатъчно време да се примиря с тях.

Просто трябваше да действам.

Без дори да трепне, Киеран притисна острието към кожата си и с едно кратко, бързо движение направи малък разрез на китката си, пускайки кръв. Аз подскочих. Не се сдържах. Почти ми се прииска да имах дълги зъби. Ухапването сигурно беше по-безболезнено от това. Но пък предвид неопитността ми не беше изключено да стане по-лошо.

Петсантиметровият разрез ми напомни на раните по тялото на Кастийл и ми се прииска да не бях направила тази връзка.

Без да пуска ръката ми, Киеран вдигна китка. Сърцето ми беше затуптяло гръмко - дори не знаех кога. Миризът на кръвта му ме достигна и не беше с познатата тежка нотка на желязо. Не. Кръвта на Киеран миришеше на гора - на влажна пръст, също като уникалния му отпечатък.

Не знаех какво да очаквам. Да ми текнат лиги? Коремът ми да закъркори? Нито едно от двете не се случи. Случи се нещо... съвсем *нормално*. Само така можех да го опиша. Сякаш нов инстинкт се разбуди плавно в мен, потушавайки тревогите ми. Древно познание, което щеше да ме направлява. Сведох бавно глава.

Първо устните ми, а после и върхът на езика ми докоснаха плахо топлата кръв и сякаш нещо ме бълсна - мощн прилив на енергия, почти като този, когато се хранех от Кастийл. Но кръвта на Киеран носеше вкуса на отпечатъка му - все едно вдъхвах земен, горски въздух. Щом кръвта му обля гърлото ми, прогони настойчивата сухота и стопли гърдите ми като първата ми глътка уиски. Топлината потисна студа - онзи лед, който се боях, че няма нищо общо с глада ми.

Очите ми се затвориха бавно. Гъстата топлина се спускаше към корема ми, съпроводена от импулса да стисна кожата му със зъби и да засмуча силно. Стреснах се, когато резлива вихрушка от тръпки се стрелна през вените ми и обгърна кожата ми. Сякаш... сякаш плътта ми си възвръщаше чувствителността, макар че дори не бях усетила липсата ѝ.

- Трябва да пиеш. - Киеран стисна ръката ми. - Не да сръбваш по малко. А точно това правиш.

Прав беше, което ме подразни, но в крайна сметка се поддадох на импулса, обгърнах раната му с уста и започнах да *пия*, засмуквайки кръвта му в устата си. Пак ме бълсна

нещо - още по-ярка сила. Различна от тази на Кастийл, но също толкова смайваща. Придружаваха я изумителни цветове, които затанцуваха зад клепачите ми - зелени и сини нюанси, усукващи се един в друг. Докато гълтах жадно, напрежението в ръцете и краката ми се разсейваше. Вкусът му беше земен и суров. *Див.* Засмуках още по-дълбоко. Кръвта му...

Вихreno преливащите се цветове внезапно образуваха картина. Двама млади мъже. Бяха голи от кръста нагоре и газеха с навити до коленете крачоли в мътна вода. *Смееха се.* Смееха се, потопили ръце във водата, гонейки риби. Макар и да бяха по-слаби и животът още да не беше белязал кожите им, веднага познах Кастийл и Киеран. Като момчета - навсярно по времето около Отсяването на Кастийл.

Кастийл се изправи рязко, стиснал мятаща се риба.

- Нали уж беше големият риболовец - подигра се на Киеран.

Киеран се засмя и го блъсна и някак двамата заедно цамбурнаха във водата, а рибата отплува.

Споменът се разпиля като пушек. Пред очите ми се завъртяха и други откъслечни образи, твърде светковични, за да ги уловя, колкото и да се опитвах. Накрая видях огън.

Лагерен огън.

Нощно небе, обсипано с блещукащи звезди, опияняваща музика и танцуващи сенки. Плажът - онзи в Сайонски залив. Вкопчих се в спомена. Подтикната от любопитство, отворих сетивата си по-широко, следвайки шеметните звезди и пушека, докато не видях... *себе си.*

Видях се на плажа, облечена в онази разкошна кобалтовосиня рокля, която ме бе накарала да се чувствам

почти толкова красива, колкото когато Кастийл ме гледаше по онзи начин – с целия плам на любовта си. И бях в неговите обятия, опряна в гърдите му.

Пулсът ми заблъска. Нещо надълбоко в съзнанието ми ме подтикваше да затворя сетивата си, да се измъкна от паметта на Киеран. Но не можех.

Не исках... не исках, защото виждах как Кастийл свежда глава към врата ми и пъхва ръка под диплите на роклята ми, плъзвайки пръсти между бедрата ми. Дъхът ми секна, като видях как откликовам на допира му, как завъртам таза си в тесни кръгове. Заедно изглеждахме порочно, скандално – обладани от сладострастие и *свобода*.

Бях почувствала толкова много *свобода* на онзи плаж.

А Киеран... той не просто ме беше видял да ги наблюдавам с Лира. Беше ни *гледал*. Пикантният вкус на възбуда изпълни гърлото ми. Вените ми. Коремът ми пропадна по онзи начин, както когато стоях на ръба на висока скала, защото виждах и друго в паметта му... чувствах и друго. Видях как Кастийл одрасква със зъби шията ми и вдига поглед, притискайки устни към мястото, за да облекчи лекото щипане. И Киеран ни беше гледал, както аз гледах него, и ускореният ми пулс се пренесе в гърдите ми, в корема ми, в...

– Толкова си шумна – прошепна Киеран.

Изтървах спомена и отворих очи. Неговите очи бяха затворени, а лицето му – отпуснато. Плътните му устни бяха открепнати в лека, едва забележима усмивка.

– Трябваше да се досетя, че ще си шумна – продължи той, но не подразнено.

По-скоро с хумор и леко сънено.

Усетих смътно, че вече не държи ръката ми. Вместо това аз

държах неговата, точно под мястото, където устата ми бе засмукала кожата му.

Гъстите му мигли се вдигнаха и притворените му сини очи срещнаха моите.

- Очите ти са сребърни. - Докосна с пръсти едната страна на лицето ми. - Почти не се вижда зеленото.

Сетивата ми бяха отворени и усетих нещо опушено покрай вкуса на кръвта му - нещо, което май не идваше от миналото или настоящето, и осъзнах, че е трявало да затворя сетивата си, преди да започнем. Така и направих, а после ми хрумна...

Хрумна ми, че трябва да спра. Достатъчно бях изпила. Сухотата в гърлото ми я нямаше вече. Глождещата болка в стомаха ми - също. Всичките ми сетива бяха изострени, а в същото време отпуснати. Задоволени. Киеран явно бе усетил, че съм поела достатъчно, но не ме бе спрял. Бавно проумях, че не би го направил. Би ми попречил да изпия твърде много от кръвта на Кастийл, както бе направил веднъж. Но сега? И той като Кастийл щеше да ме остави да се храня до пълна насита.

И една мъничка част от мен искаше да продължи. Да се дави в земния му вкус. Но не биваше. Не исках да му изцедя силите. Откъснах уста от ръката му.

- Благодаря ти - прошепнах.

Гърдите му се надигнаха от дълбока въздишка.

- Не е нужно да ми благодариш, Попи.

Сърцето ми още думкаше. Тялото ми също. Обливаше ме горещина, сякаш пуловерът ми беше твърде дебел. Не ми беше толкова горещо, колкото с Кастийл, когато направо се възпламених. Сега беше различно. Като приятния унес секунди преди да заспиш.

Още държах предмишницата на Киеран и нещо ме накара да му споделя какво съм видяла. Дали кръвта му, или това, че се чувствах по-лека, стоплена и не толкова празна.

- Видях спомените ти. Бях забравила, че е възможно. - Наблюдавах внимателно лицето му. - Видях двама ви с Кастийл като момчета...

- Опитвахме се да ловим риба с голи ръце - довърши той вместо мен. - Малик ни предизвика. Дори не знам защо се сетих за тази случка. Просто изскочи в главата ми. - След кратка пауза добави: - Не си видяла само това.

- Не.

Не прочетох нито капка срам и смущение по чертите му.

- Сега ще се ядосаш.

Не мислех, че съм способна на това в момента.

- Защо?

- Като усетих, че си влязла в главата ми, нарочно смених мислите си - обясни той и веднага се зачудих дали не съм видяла онези светковични, откъслечни образи, които не успях да уловя, именно докато той е преравял спомените си. - Нарочно си спомних онази нощ на плажа. Исках да те шокирам някак.

- Гадняр - измърморих.

- Но май изобщо не те шокира - продължи той, сякаш не ме беше чул. - По-скоро те заинтригува.

Грешах.

Способна бях да се ядосам. Понечих да пусна ръката му, но забелязах, че раната му още кърви.

Плъзнах пръстите си по-близо до разреза и по ръцете ми се спусна гъделичкаща топлина, доста сходна с онази, която ми донесе кръвта му. Меко, сребристо сияние обля

предмишницата му, просмуквайки се в раната.

Киеран подскочи леко.

- Това е... странно чувство.

Осъзнах, че за първи път го лекувам.

- Неприятно ли е?

- Не.

Той преглътна.

- Да се надяваме, че повече никога няма да го усетиш.

Пуснах ръката му и той погледна китката си. Беше останала само тънка червена чертичка, която избърса с пръст, разкривайки бледорозов белег, който вероятно щеше да изчезне до сутринта.

- Никак ли няма да коментираш предположението ми, че беше заинтригувана? – попита ме той.

- Не.

Преместих се назад върху постелката и легнах на една страна.

Той се ухили и вдигна поглед от ръката си.

- И ще се преструваш, че аз не съм ви наблюдавал, а вие с Кастийл не сте наблюдавали нас?

- Аха. - Затворих очи. Сърцето ми забавяше темпото си заедно с пулса в кръвта ми. - И между другото, не е нужно да ми благодариш, че ти излекувах раната.

Той изсумтя тихо и се раздвижи. Чух съсъка на маслената лампа и шумоленето на дрехите му. След секунди вече лежеше до мен във вълчия си облик. Аз заспах дълбоко.

Но този път не намерих Кастийл.

22

Сивата зора отдавна се бе превърнала в слънчево утро, когато потеглихме на югозапад. Хълтналият черен път, познат като Западния проход, минаваше през гористата местност между превалите на Три реки и Бял мост.

С Киеран яздехме до фургона, воден от Рийвър. Цяла сутрин се придвижвахме мълчаливо, осезаемо напрегнати. Вече се бяхме разминали с една група Ловци. Като ги наближихме, сведох глава, скрила лицето си зад широката периферия на шапката и яката на пелерината. Сетивата ми бяха широко отворени, нащрек за подозрение. Не долових нито следа. Ловците просто ни кимнаха и продължиха по пътя си, твърде забързани да стигнат до следващата си спирка, за да ни огледат по-добре. На никого не му се задържаше твърде дълго извън Превала, макар и да оставаха още много часове дневна светлина.

Надникнах към Киеран. Той се взираше в гората. Сутринта, като се събудих, помежду ни нямаше смущение. Не че се преструвах, че не съм пила от кръвта му. Просто този факт не ни притесняваше. Проследих погледа му и присвих очи,

претърсвайки земята отвъд лъскавите листа. По-рано поваля. Само колкото да станат локви по пътя. През дърветата се виждаха обработвани земи в подножието на Превала. Мярваха се работници, приведени над лехите.

- Това деца ли са? - попита Рийвър, загледан в същата посока.

Бяха твърде далеч, за да преценя.

- Не би ме учудило.

- Не трябва ли да са на училище?

- Не всяко дете получава образование - казах му, съзнавайки, че Рийвър нямаше откъде да знае какъв е животът в Солис. - Само онези, чиито родители могат да си го позволяят, а те са малцина. Затова много деца започват работа, някои още от десетгодишна възраст. Трудят се по полетата, докато научат занаят или започнат обучение за превалски стражи.

- Това е... - не довърши Рийвър.

- Ужасно? - предложих.

- Ами Атлантия? Там поне различно ли е?

- Напълно различно - отвърна Киеран. - Всички деца получават образование.

- Независимо дали са бедни, или богати? - попита дракенът.

- Няма класово разделение като това в Солис. Атлантия се грижи за поданиците си независимо дали са способни да работят, какви умения имат и какви занаяти са научили.

- В Илизеум как беше? - попитах, превеждайки Зима покрай една голяма дупка в пътя.

- Зависеше къде се намираш - отговори той. - Кое смяташ за красиво и кое - за плашещо.

Свъсих вежди, но преди да го помоля да поясни, той добави:

- Явно земите на простосмъртните не са се променили особено от последния път, когато идвах тук.

Вдигнах вежди.

- Идвал си преди?

Той кимна.

- Идвах, когато местността, към която яздим сега, бе позната с името Ласания.

- Лазания? - направи учудена гримаса Киеран, също като моята. - Къде бях виждала това име преди?

- Не. Не казах „лазания“. Казах Ласания. Ла-са-ни-я - тросна се Рийвър.

- На мен ми прозвуча точно като лазания - измърмори Киеран. - И какво е било в тази *Ласания*, когато си бил буден?

Рийвър гледаше през дърветата с ъгловато лице, засенчено от периферията на шапката му.

- Не идвах често в земите на простосмъртните. Само няколко пъти. При необходимост. Но бих казал, че беше като тук, в Солис. Тук е родена съпругата на Никтос. Някога беше принцеса, истинската наследница.

Долната ми челюст май тупна в калта.

- Какво?

- Съпругата му е била простосмъртна? - изненада се Киеран не по-малко от мен.

- Отчасти простосмъртна - поправи го Рийвър, следвайки с поглед ято птици в небето.

- Как може да е отчасти простосмъртна? - попитах.

- Както ти беше отчасти простосмъртна - изтъкна той.

А. Добре де. Точка за него.

Приведох се напред и вдигнах поглед към кочияшката пейка, на която седеше.

- Тя защо беше отчасти простосмъртна, Рийвър?

Той въздъхна тежко, сякаш трябваше да знаем отговора на този въпрос.

- Родена е с въглен на Древния бог на живота в себе си.

- Ау - провлачих. - Това прозвуча много по-мръсно, отколкото предполагаш.

Рийвър изсумтя.

- И какво означава? - попита Киеран с възможно най-любезния тон, който някога бе използвал с Рийвър.

- Означава, че е родена с енергията на истинския Древен бог на живота - поясни той, но това всъщност не обясняваше нищо. - И не, не говоря за онази енергия, която получават третите синове и дъщери. Нейното беше жив въглен от чиста сила.

Поклатих глава.

- Защо винаги съм още по-объркана, след като те накарам да ми разясниш нещо?

- Май проблемът си е лично твой - заяви Рийвър.

Киеран издаде звук, който доста ми заприлича на сподавен смях. Завъртях глава към него. Той заглади изражението си.

- Спрете - скова се внезапно Рийвър. - По пътя се задава друга група.

Обърнах се напред, но не видях нищо под шарената сянка.

- Още Ловци ли?

- Не мисля. - Киеран килна заслушано глава. - Конете са прекалено много.

- Как изобщо чуваш нещо? - измърморих и напрегнах слуха

си, чувайки... нищо.

- Тази група определено е по-голяма - коментира Рийвър.

Още едно ято птици отлетяха внезапно.

- Дали не са войници?

Забавих Зима. Досега не бяхме срещнали нито един, тоест Кървавата корона явно ги придвижваше през Страуд, или вече бяха пристигнали отвъд Превалите. Единственият друг вариант беше малко вероятен - Кървавата корона да е изоставила градовете.

- Изчакайте малко. - Киеран ми даде поводите на коня си. - Ще пробвам да се доближа до тях.

- Внимавай.

Той кимна, скочи от седлото и изчезна сред дърветата и храсталациите.

- Дано може да е по-тих - отбеляза сухо Рийвър.

- Може.

Няколкото минути, докато Киеран се върне, ми се сториха цяла вечност.

- Определено са войници. Трийсетина - обясни и сърцето ми подскочи. - При другия край на гората са.

Стрелнах поглед към пътя. Трийсетина бяха много.

- Мога просто да ги изгоря.

Завъртях глава към Рийвър.

- Не.

- Ще е по-бързо.

- В никакъв случай.

- Позволи ми да се погрижа за това. - Той понечи да слезе от фургона.

- Да не си посмял да се превърнеш в дракен и да изпържиш тези хора, Рийвър.

- Защо не? Забавно е.
- Не е забавно за никого...
- За мен е.
- Стой си на фургона - наредих му. - Ако започнеш да опожаряваш разни неща, всички ще разберат, че си водим дракен. Щом Исбет е научила Веса да използва древната магия, може да я впрегне срещу оцелелите дракени - напомних му. - Сега поне не знаят, че има такива.

- Щом казваш - измърмори недоволно той.
- Хрумна ми нещо - обяви Киеран. - Не е кой знае какво, но ако се доближат твърде много до теб, веднага ще разберат, че не си Ловец.

И щяха да видят белезите.

Киеран клекна и загледах озадачено как бръква в една локва.

- Няма да е забавно, но поне ще имаш някакво прикритие, ако решат да те огледат отблизо.

Нямаше как да скрия сребристобоялата аура зад зениците си, но и това беше нещо. Приведох се напред и затворих очи, а Киеран се пресегна нагоре. Чувството не беше приятно, но му позволих да намаже с кал челото, бузите и брадичката ми. Не смеех да вдишам твърде дълбоко, защото се опасявах, че може да има и примеси.

Киеран намаза и своето лице. Не предложи същата процедура на Рийвър, незнайно дали заради предупредителния поглед на дракена, или защото щеше да е доста съмнително, ако и тримата бяхме омазани с кал.

- Идват - обяви Рийвър.

Киеран пое поводите и се върна на седлото си. Приведе се към мен и подръпна периферията на шапката ми. Погледите

ни се срещнаха и той ме попита тихо:

- Това, което каза на Рийвър, важи ли и за теб?

Етерът пулсираше бясно в гърдите ми.

- Дано не ми се наложи да взимам такова решение, но при всички случаи няма да е толкова забележимо, колкото ако господин Масово изгаряне се развихри.

Рийвър изсумтя.

- Няма да позволя да ни пленят - казах на Киеран, без да откъсвам очи от неговите. - Но помни какво те помолих.

Знаеше за какво говоря. Че ако опрем до етера ми и нещата излязат извън контрол - ако не се овладеех навреме, - ще ме възпре.

Киеран стисна челюст, но кимна утвърдително и се изправи на седлото си. Аз сведох брадичка и вдигнах поглед. Десницата на Рийвър седеше небрежно върху дръжката на меча, скрит между двете седалки на фургона.

- Каквото и да става, не се преобразявай - предупредих го. - Не разкривай кой си.

Не изглеждаше доволен, но все пак кимна.

Приближаващият тропот на конски копита запрати сърцето ми към ребрата, а етерът ми запулсира, зашепна из вените ми. Окаляни коне свърнаха иззад завоя. Видях пурпурно-бялата броня на войниците и щитовете им с герба на Кървавата корона. Етерът вече се притискаше към кожата ми, нашепвайки, че мога да възпра това, преди да е започнало. И то съвсем тихо, като прекърша вратовете им с волята си. Можехме да продължим по пътя си, сякаш нищо не е станало.

Но щеше да е станало нещо.

Щях да съм убила мъже, недоказали се още като заплаха за

нас. Постъпка, за която щеше да се разбере и която щеше да породи въпроси – способни да засвидетелстват появата ни. Постъпка, която би внесла още повече студ в онази ледена кухина в мен.

– Спрете – провикна се един от войниците, чийто шлем бе украсен с гребен от червена конска грива.

Рицарите носеха същите, но на главата на простосмъртен символизираше висок ранг. Вероятно лейтенантски.

Подчинихме се, както всеки Ловец би се подчинил на заповед от вишестоящ.

Лейтенантът продължи напред, придружен от трима войници с обикновени шлемове. Мaska от фин черен плат покриваше по-голямата част от лицето му, оставяйки само очите му видими. Той хвърли бегъл поглед към Рийвър, после върна очи към нас.

– Откъде идвate и накъде стe сe запътили?
– От Ново убежище, сър. Пътуваме към Върбови поля – отвърна веднага Киеран. – Превозваме уиски.

Освободих сетивата си и се съсредоточих върху лейтенанта. В гърлото ми се струпа сол – недоверие или предпазливост. Съвсем нормални реакции.

Лейтенантът остана до Киеран, но един от хората му не спря.

– Трима Ловци превозват уиски? Не сте ли множко?
– Е, сър – отвърна Киеран, – някои биха казали, че дори двойно повече не са достатъчни да вардят нещо толкова ценно.

Един от другите войници се засмя дрезгаво, докато продължилият вдигаше брезента от задната страна на фургона. Той кимна на лейтенанта и се зае да проверява

сандъците.

Прехапах вътрешността на долната си устна. Оръжията, които бяхме скрили сред тях, се намираха в предната част, но дори да ги откриеше, никой нямаше да се учуди.

- Надяваме се да стигнем до Върбови поля преди смрачаване - добави Киеран.

Вкусът на съмнение, който долавях от лейтенанта, се усили. Пъхнах Десница под пелерината си и стиснах дръжката на кинжала - за всеки случай.

Лейтенантът подкара коня си напред.

- Сигурен съм.

Рийвър изръмжа дълбоко и аз се вцепених. Като че ли никой друг не го чу. Надникнах към него, но той наблюдаваше лейтенанта.

Войникът дойде да огледа Киеран отблизо и аз стиснах по-здраво юздите на Зима. Беше по-възрастен от останалите, вероятно четирийсет-петдесетгодишен, а това беше необичайно за човек, работещ извън Превал.

- Какво ти се е случило?

- Натъкнахме се на Изчадия през нощта - отговори Киеран. - Поомърляхме се малко.

Войникът кимна, а лейтенантът тръгна към мен. Застинах на място.

- Ти май си срамежлив, а? Не смееш да срећнеш погледа на вищестоящ, пък си напуснал Превала? - Лейтенантът изцъка с език. - И май си младичък.

Втренченият му поглед разпалваше неспокойството ми. Усещах го дори със сведена глава.

Той стрелна ръка и щракна с пръсти пред лицето ми. Парлива горещина обля кожата ми.

- Гледай ме в очите, като ти говоря.

Киселинен гняв изпълни устата ми и вдигнах поглед нагоре по черната му маска до стоманеноносивите му очи.

Проточи се дълъг, напрегнат момент на мълчание и другият войник обрна коня си към нас. Лейтенантът бе приковал очи в моите и видях как бавно се разширяват. Беше забелязал сиянието зад зениците ми. Емоциите му задръстиха гърлото ми. Подозрението бе заместено от бърз изблик на шипящо страхопочитание, последвано от горчив ужас.

- Свещени богове - пророни той и веднага разбрах, че нищожното ни прикритие е било разобличено. - *Носителката...*

Извадих кинжала с едно ловко движение. Колкото и бързи да бяха рефлексите на лейтенанта, той беше простосмъртен - за разлика от мен. Успя да извади меча си и толкова. Забих кинжала в гърлото му през маската. Думите му завършиха с влажно хриптене.

- Това е защото ми щракна с пръсти в лицето.

Измъкнах острието. Лейтенантът сграбчи гърлото си, свлече се настрани от седлото и се стовари в калта.

Избухна контролиран хаос. Рийвър се завъртя с тънък нож в ръката и прониза войника до себе си, преди мъжът да реагира на смъртта на лейтенанта. Киеран скочи от коня си за част от секундата сграбчи другия войник за китката и го свали от седлото.

- Вече позволявал ли да ги изгоря? - попита Рийвър, когато останалите войници се спуснаха към нас.

Киеран скочи на гърба на един от конете. Острието му проблесна на слънчевата светлина, плъзвайки се по врата на ездача.

- Не. - Скочих от Зима, приземих се в клек и прибрах кинжала си в ножницата му. - Без горене.

- Каква скука.

Рийвър се пресегна надолу и вдигна арбалет - дори не знаех, че го държи в краката си. Аз извадих късия меч от ножницата на хълбока си.

Рийвър стана от пейката с арбалета в ръка. Изстреля светкавично няколко стрели, поваляйки войници със завидна точност. Пешаци търчаха зад подплашените коне. Посрещнах тежкия замах на един едър, широкоплещест мъж. Сблъсъкът разтърси цялата ми ръка. Войникът се изсмя. Изпръхтях ядосано и етерът си сля с волята ми. Използвах ги да го отблъсна леко. Без голям разход на енергия. Гигантът залитна назад, изцъклил очи над маската си.

Постъпих както ме беше учили Виктор в дългите ни часове на тренировки. Затворих се. Затворих всичко. Сетивата си. Страха си, че Киеран или Рийвър може да пострадат. Че може да ги ранят или да загинат, преди да успея да ги излекувам. Потиснах емоциите си. Мъжът запази равновесие, преди да се сгромоляса назад. Постъпих както ме беше учили Виктор. Но този път се бих, сякаш всяка гълътка въздух на приятелите ми можеше да им е последна. Приклекнах, опрях свободната си ръка във влажната пръст и ритнах, подкосявайки краката на войника. Той се стовари на земята със стон.

Киеран се появи внезапно и заби меча си точно над нагръдника му. Завъртя ловко остирието и срещна погледа ми, като се изправих.

- Трябва да се махаме оттук.

- Съгласна.

Надникнах към Рийвър тъкмо когато поваляше друг войник с брутален удар в главата.

- Идват още - предупреди ме Киеран, изваждайки меча си от гърба на един войник.

Завъртях глава напред. Откъм завоя бясно препускаха войници с развени бели мантии на Кралската стража. Появата им беше лош знак. Съзнанието ми запрехвърляше метните ходове. Трябаше да избягаме бързо, което налагаше да оставим фургона. Това можеше да предизвика усложнения в бъдеще, но щяхме да му мислим тогава.

Закрачих напред и се извъртях под замаха на нечий меч. Обърнах се и една стрела изсвистя покрай главата ми, забивайки се в едната страна на фургона, където остана да вибрира. Пронизах мъжа в гърдите, през една пролука в бронята му. Завъртях се, сграбчих шлема на друг мъж и дръпнах силно главата му назад, прерязвайки гърлото му. Пуснах го и той се стовари по лице. Друга стрела прониза въздуха и уцели земята пред мен.

Спрях рязко и дробовете ми се изпразниха, като зърнах върха ѝ - лъскав и черен, - заровен в земята.

Сенконий.

Върнах поглед към кралските стражи, които ни връхлитаха. Нова стрела прелетя през въздуха, пропускайки на косъм Рийвър. В мен избухна ярост и се смеси с етера. Киеран се завъртя към кралските стражи и изруга, а аз свиках древната си сила. Тя откликна мигновено, обля кожата ми и превзе периферното ми зрение със сребристото си сияние. Свалих меча и тръгнах напред. Подминавайки Киеран, хвърлих оръжията си на земята и етерът ми се изля над калта във

вълна от ослепителна светлина – светлина и смътни, гърчещи се сенки. Волята ми се сля със силата на Древния бог точно преди първата редица кралски стражи да ни нападнат с вдигнати мечове.

Главите им се врътнаха рязко настрани една след друга. Пет глави. Мечовете се изпълзнаха от внезапно отворени ръце и войниците паднаха заедно с оръжията си, мъртви още преди да се свлекат от седлата си. Конете им препуснаха покрай мен, а Киеран изкрештя...

Огнена болка избухна до ключицата ми и залитнах стъпка назад. Вдишах пареща глътка въздух и като сведох поглед, видях в рамото ми да стърчи стрела.

Етерът ми запулсира необуздано, в ритъм с вълните болка, разливащи се от рамото ми. Древната сила се стече във всяка клетка, всяка кухина в тялото ми, изпълвайки гърлото ми тъмен, опушено-сладникав вкус. Вкусът на смъртта.

И аз се превърнах в нея.

В Смъртта.

В Носителката, както ме бе нарекъл лейтенантът.

- Мамка му! - изруга Рийвър иззад мен.

Хванах пръчката на стрелата и я изтръгнах от рамото си, без да усетя нищо. Като видях сенкония и кръвта по него – моята кръв, - оголих зъби. Етерът заискри от пръстите ми и плъзна по стрелата, изгаряйки пръчката, преди да се просмуче във върха от сенконий и да го пръсне отвътре.

Пътят под краката ми потрепери и се разцепи. Дебели корени изскочиха от пукнатините, разгърнаха се и потънаха надълбоко в калта. Земята простена, бълвайки мириис на кръв и пръст. Над мен се спусна сянката на кърваво дърво с лъскава сива кора. Малки пъпки обсипаха голите му клони и

веднага се разлистиха в яркочервени листа.

Киеран посегна към мен и се разнесоха викове, заповед за стрелба. Кралските стражи се изляха измежду дърветата и Рийвър ги посрещна. Сред какофониятаолових и друг глас. Глас, който призоваваше към спокойствие. Нареждаше на стражите да отстъпят. Глас, който почти разпознах.

Вдигнах глава и огледах войниците, откривайки стрелеца от едната страна на пътя, приклекнал до дърво. Присвих очи и волята ми се надигна отново. Вратът и тялото му се усукаха в противоположни посоки сред пращене на кости. Като се срути на земята, заредената му стрела излетя и уцели един кралски страж. Отекна остръ вопъл. Етерът се вихреще стихийно около мен, увираще се между краката ми, отскачаше от земята, плъзваше към массивните дъбове. И онази студена, болезнена празнота в мен раснеше, и раснеше. Насочих вниманието си към другите ездачи, които ни нападаха. Горчилката на страха им, горещата киселинност на гнева им и солената им решимост изпълниха кухината в мен. Приех всичко. А после лъскавите нишки се проточиха от съзнанието ми, извиха се през пътя и се свързаха с всеки от тях.

Обърнах собствения им страх и гняв срещу тях. Всичката решимост, ярост и... смърт.

Те пуснаха юздите и оръжията си и се хванаха за главите, докато суровите им емоции се изливаха в тях. Писъците им – агонизиращите им крясьци – разкъсваха въздуха, докато крачех бавно към тях. *Носех се* между уплашениите коне, чиито ездачи падаха от седлата си зад мен и пред мен. Измираха на пътя, късайки косите си, а вихрушката от светлина и мрак продължаваше да пулсира, да се вие между

подскачащите коне, да търси...

- Достатъчно - провикна се някой.

Глас, който ме спря.

Който най-сетне разпознах.

Намерих го. Намерих *нея* по средата на пътя, същински пурпурен кошмар - в кървавочервено палто, впито като втора кожа, закопчано от кръста до брадичката ѝ. Мастиленочерната ѝ коса се разстилаше по раменете ѝ, обрамчвайки лице, наполовина скрито от изрисувани тъмночервени криле.

Веднага я познах.

- Ти - процедих и едничката ми дума я достигна във вълна от пушек и сенки.

Десницата на кралицата се усмихна.

- Срещаме се отново.

Не беше сама.

Не ме интересуваха кралските стражи, застанали край нея с разтреперани мечове в ръце. Вниманието ми се спря на другите. Онези с пелерини с цвят на кръв. Бяха десетима. Лицата им не се виждаха. Нито пък ръцете и други части на телата им. Но в мозъка на костите си знаех, че това са Възвращенци.

Древната ми сила се развиши, заплюща около мен. Пльзна към Възвращенците, но се отдръпна, като ги наближи. Усетих тялото на Киеран до гърба си и чух дълбокото ръмжене на Рийвър. Върнах очи към *нея*.

- Не идвам за тези градове - казах ѝ.

Смайващо бледите ѝ сребристосини очи срещнаха моите.

- Все още.

- *Все още* - потвърдих.

- Знам за какво идваш.

Разперих пръсти до двете страни на тялото си и от тях запръскаха искри от сребрист огън и гъсти сенки.

- Тогава знаеш и че няма да ме спреш този път.

- Спорно е.

Гневът забутмя в мен, заглушавайки малкото гласче, което искаше да ми напомни какво изпитах, когато Кървавата кралица ѝ нареди да пристъпи напред - отчаянието и безнадеждността ѝ. Две емоции, които аз самата бях изпитвала отново и отново, всеки път, когато херцог Тиърман ме призовеше в кабинета си.

Чувствата ѝ не биваше да са от значение.

Рийвър се приближи до мен и ми прошепна:

- Тях може ли да ги изгоря?

Вирнах едното ъгълче на устата си и тъкмо се канех да му позволя, когато Десницата каза:

- Тя ще го убие.

Всичко спря. Дъхът на Рийвър. Пулсирането на етера. Всичко. Цялото ми същество се съсредоточи върху нея. Усещах халката на Кастийл между гърдите ми като нажежен ръжен.

- Ако някак, колкото и невероятно да звучи, успееш да минеш покрай нас, тя ще разбере и ще го убие - каза тихо Десницата. - Ще те увери, че не е искала, и донякъде ще казва истината, защото знае какво ще ти причини това. Каква болка.

- Не съм глупачка - озъбих се.

Тя килна глава.

- Да съм те нарекла така?

- Сигурно ме имаш за такава, щом очакваш да повярвам, че

я интересува на кого каква болка причинява.

- Няма значение в какво вярваш. Важното е, че тя го вярва. Всъщност има и друго важно нещо. Че наистина ще го убие - сви рамо тя. - Не мислиш ли? Ще го превърне в голямо представление. Ще ви изпрати *повече* парчета този път. Едно по едно...

- Мълквай!

Пристъпи напред и етерът ми се развиши пак, замята пипалата си на сантиметри от лицето ѝ.

Десницата дори не трепна.

- Чакахме да предприемеш нещо. Да дойдеш за краля си. Знаехме, че имаш два варианта. Кралицата вярва, че директно ще се явиш пред портите на Карсадония, доказвайки на народа, че наистина си Носителката на смърт и унищожение.

Коремът ми натежа от завърнал се ужас. Ако продължаваха да убеждават народа, че наистина съм Носителката, войната и последиците от нея щяха да са много по-тежки.

- Аз не мислех така - обяви тя. - Казах, че ще влезеш през задната врата. През мините. - Десницата се усмихна и Киеран изруга зад мен, но в усмивката ѝ имаше нещо познато. - Аз така бих постъпила.

Не се учудвах особено, че са отгатнали стратегията ми. Това го очаквахме. Повече се учудвах, че Десницата правилно се беше досетила какво ще предприема.

В момента обаче това не беше важно.

- Знае какво ще направя, ако го убие. Не би посмяла.
- Напротив. - Десницата пристъпи напред. - Аз съм ѝ любимката... след теб.

Ето пак. В тона ѝ имаше нещо познато. Нещо, което пропука гнева ми. Само дето не можех да си обясня какво.

- Попи - обади се тихо Киеран зад мен. - Ако казва истината...

Не бих изложила Кастийл на рисък.

Не и отново.

Гълтката въздух, която си поех, почти нямаше вкус на пушек, огън и смърт. Свиkah етера си и пипалата му се заотдръпваха по тревата и пътя. Бученето в кръвта ми стихна. Гневът си остана, но обуздан. Докато сребристото сияние напускаше периферното ми зрение, дълбоката болка в рамото ми се завърна, напомняйки ми, че един от войниците беше успял да ме улучи.

Но щях да мисля за това по-късно.

- И сега какво? - попитах.

Десницата сведе брадичка.

- Ще те съпроводим до Карсадония, където ще се срещнеш с кралицата.

Изсмях се.

- Забрави.

- Май не ме разбра...

- Не, *ти* не ме разбра. - Прекосих краткото разстояние помежду ни и спрях точно пред нея. От толкова близо осъзнах, че сме с еднаква височина. Тя беше малко по-слаба от мен, но съвсем малко. - Това, че няма да те убия, не означава, че ще следвам твоите планове.

- И ще сгрешиш. - Тя присви очи зад боята. - Защо имаш кал по лицето?

- Ти защо имаш боя по твоето? - парирах.

- Печелиш - подхвърли. - Но това не беше отговор.

Подухна лек ветрец и ми донесе мириз на разложение и... повехнали люляци. Стрелнах поглед към неподвижните Възвращенци.

- Смърдят.

- Колко грубо!

Върнах очи към нея.

- Но ти не миришеш така.

- Вярно е - потвърди тя.

Стори ми се странно, но в момента нямаше значение.

- Съветвам те просто да вземеш вонящите си другарчета и да се махнете от пътя ни.

Десницата се засмя - дълбок, кратък смях, който прозвучава искрено.

- И да пусна теб и съкрушително привлекателните ти другарчета? - Тя сведе глава към моята и добави съвсем тихо: - Няма да стане, *Пенелафи*.

Загледах я смяяно и отворих сетивата си, долавяйки захарен хумор. Нищо друго. А това не ми казваше много за нея.

- Нямаш избор, Кралице от плът и огън - заяви тя. - Ако си толкова умна, колкото се надявам, че си, ще проумееш, че няма как да се промъкнете незабелязано в столицата. Нито през мините, нито през портата.

Изборът ѝ на думи привлече вниманието ми. Не каза, че няма да се измъкнем живи например. Само че няма как да се промъкнем незабелязано. И това ми се стори странно.

Но беше права.

Изненадващата атака отпадаше. Не бих рискувала живота на Кастийл, позволявайки на Рийвър най-сетне да изпълни желанието си. Това не беше най-добрият начин да влезем в

столицата. Щяхме да сме под охрана, но все пак беше вариант.

- Пусни хората ми и няма да се съпротивявам – казах ѝ.

- В никакъв случай – отсече Киеран, изниквайки мигновено до мен. – Няма да се разделяме.

Обърнах се към него, но той ме отряза, преди да кажа и дума повече.

- Не започвай. Няма да те оставим. – Плъзна поглед към Десницата. – Изключено е.

Предаността му беше трогателна и аз...

Дракенът пристъпи напред.

- Ако искаш Кралицата от плът и кръв, Носителката на живот и смърт... – определено предпочитах неговата версия на титлата, приписана ми в пророчеството – ... да те *придружи* до столицата, в знак на добра воля ще позволиш на двама ни със съветника ѝ да я съпроводим.

Киеран впиваше очи в моите с красноречиво предупреждение, че нито той, нито Рийвър ще ме пуснат сама. Прегълъщайки безсилието си и тревогата, задето се впускаха в такава опасност, върнах поглед към Десницата.

- Това е твоят избор. Но каквото и да говориш, аз също имам избор.

- Все тая – отвърна Десницата. – Не ми пука. Не сте пленници.

Киеран врътна глава към нея.

- Какво? – попита го тя, изцъклила очи с престорена изненада.

- Не сме пленници?

- Не. Ще бъдете *гости*. – Десницата се поклони с театралност, на каквато бях смятала, че само Емил е

способен. – Почетни гости. Все пак говорим за дъщерята на кралицата, която по една случайност е и богиня. И ти, и *придружителите* ти ще бъдете посрещнати с върховно уважение – заяви тя с ярка, твърде широка усмивка. – А ако не искаха да те придружават, щяха да са свободни да вървят на майната си.

Нито за миг не вярвах на това с „върховното уважение“.

– Както и да е, надявам се скоро да потеглим. Кралицата иска да обсъдите бъдещето на кралствата и Истинския крал – добави тя, без да отлепя очи от моите и...

– Изобщо не мигаш. Това е зловещо. – Надникнах към Възвращенците, които продължаваха да стоят като статуи. – Но не и колкото тях.

Тя изсумтя.

- Тепърва ще виждаш зловещи неща.
- Нямам търпение.
- В такъв случай...

Тя отстъпи встрани, протегнала приветстваща ръка.

Смесица от ужас и трескава готовност се надигна в мен.

– Аз ще...

Вкус на цветя обля задната част на небцето ми и вихрушка от тръпки се спусна от пулсиращото ми рамо към гърдите и надолу по краката ми.

Киеран ме хвана за лакътя, но не усетих допира му.

- Поли?
- Аз...

Обзе ме внезапна замаяност, последвана от остро гадене. Извърнах глава от Киеран, опасявайки се, че може да повърна върху него. Широко отворените ми, парещи очи се срещнаха с тези на Десницата.

- Сенконий - прошепнах дрезгаво.

Тя се взираше в мен и устните ѝ се движеха, но не чувах какво ми говори. Не чувах нищо. Сърцето ми потъна рязко и краката ми се подкосиха.

После... потънах в нищо.

23

- Трябва да ме пуснеш, миличка. Трябва да се скриеш, Попи...

Мама застина за момент, после изтръгна ръката си от хватката ми. Бръкна в ботуша си и извади тънък черен нож. После се изправи и се завъртя толкова ловко, че движението почти се разми пред очите ми.

Имаше и някой друг в стаята.

- Как можа да го направиш?

Мама отстъпи настрани, за да прикрие поне донякъде шкафа, но видях, че в кухнята стои мъж, облечен в черни като нощта дрехи.

- Съжалявам - каза с непознат глас.

- Аз също.

Мама замахна, но мъжът с тъмна пелерина хвана ръката ѝ...

Останаха така, а аз замръзнах в шкафа, с препускащо сърце и обляна в пот.

- Трябва да го направим - каза мъжът. - Знаеш какво ще стане иначе.

- Тя е просто дете...
- И с нея идва краят на всичко.
- Или просто техният край. Ново начало за...

Някъде се скупи стъкло и въздухът се изпълни с писъци.

- Мамо!

Тя завъртя глава към мен.

- Бягай. Бягай...

Кухнята сякаш се разтресе. В помещението се изля тъмнина, обгърна стените, пода, а аз още стоях замръзнала. Сиви, гнусни неща, опръскани с кръв, изпълниха полезнерието ми.

- Мамо!

Гнили тела се обърнаха рязко към мен. Усти, пълни с остри зъби. Оглушителни писъци раздраха въздуха. Костеливи, студени пръсти сграбчиха крака ми. Изкрешях и се намърдах назад в шкафа...

Нешо мокро и смърдящо оплиска лицето ми и студените пръсти ме пуснаха. Пропълзях по-назад.

Тъмният мъж изпълни отвора на шкафа. Посегна навътре и нямаше къде да се скрия. Сграбчи ме за ръката и ме изтегли навън.

- Богове, помогнете ми.

Задърпах се паникьосано в хватката му. Той замахна с ръка, отблъсквайки няколко от съществата, които го нападнаха. Извъртях се и кракът ми се подхлъзна в нещо мокро. Обърнах се на една страна...

Мама ме гледаше с опръскано в червено лице. Заби черния шип в гърдите на мъжа. Той изръмжа една дума, която бях чувала татко да казва. Ръката му се отвори и той падна назад.

- Бягай, Попи – извика задъхано мама. - Бягай...

И аз побягнах. Побягнах към нея...

- Мамо...

Остри нокти хванаха косата ми, одраха кожата ми, прогориха ме като онзи път, когато пипнах кипящия чайник. Изпищях и протегнах ръце към мама, но не я виждах сред оплетените, гърчещи се тела на пода.

Приятелят на татко стоеше на вратата. Трябваше да ни помогне – да помогне на мама. Но той просто гледаше мъжка в черно, който се издигаше над гърчещото се море от гладни чудовища, и горчивият му ужас изпълни устата ми, задави ме. Той заострява назад, клатейки разтреперано глава. Изоставяше ни...

Алчни зъби се впиха в кожата ми. Огнена болка запали ръката ми, възпламени лицето ми. Паднах, мъчейки се да ги избутам от себе си.

- Не! Не! Не! – пищях и се мятах. - Мамо! Тате!

Дълбока, безпощадна болка прониза корема ми, вкочани дробовете и тялото ми.

Чудовищата започнаха да падат по земята, да ме задушават с теглото си. А болката... Исках мама.

Внезапно телата изчезнаха и нечия ръка докосна бузата ми, врата ми.

- Мамо – замигах през кръв и сълзи.

Тъмния стоеше над мен с лице, обгърнато в сенки под качулката на пелерината му. Не усещах ръката му върху гърлото си, а нещо студено и остро. Той не помръдваše. Но ръката му трепереше. Целият трепереше.

- Виждам. Виждам нея в очите ѝ.

- Тя трябва... той е нейният виктор – каза мама с

хриплив глас. – Разбираш ли какво ти казвам? Моля те. Тя трябва да...

– Свещени богове!

Студеният допир изчезна от гърлото ми и някой ме вдигна във въздуха. Понесох се в топлия мрак, сякаш вече не бях в тялото си. Рече се в нищото, обвита в аромата на лилавите цветя, които кралицата обичаше да държи в спалнята си. Люляци.

Усетих, че не съм сама в нищото. Тъмна фигура ме доближи и заговори:

Какво могъщо малко цвете!

Ален мак могъщ.

Откъсни го и гледай как кърви.

Могъществото си как губи.

Събудих се насила.

Знаех, че трябва. Трябваше да се уверя, че приятелите ми са добре. Да помогна на Кастийл. А този кошмар... Исках да се откъсна от него, но чувствах тялото си тежко и безполезно, сякаш дори не беше свързано с мен. Понесох се нанякъде и продължих да се нося, докато не спрях да чувствам тази тежест. Накрая вдишах рязко, дълбоко и дробовете ми се разшириха.

– Поли?

Топла, позната ръка докосна бузата ми.

Отворих очи.

Киеран се беше надвесил над мен също като... като Тъмния в кошмора ми. Само че лицето на Киеран беше съвсем леко размито, не обгърнато в непрогледен мрак.

– Здрави.

- Здрасти? - Той се усмихна бавно и се засмя пресипнало. - Как се чувстваш?

Зачудих се как да му отговоря, докато чертите му се избистряха пред погледа ми.

- Добре. Май. Какво стана? - Прегълътнах... и се вцепених, като усетих земния, дървесен вкус в гърлото си. Внезапно осъзнах, че лежа върху нещо невероятно меко. - Пақ ли си ми дал кръв? - Не чухах Рийвър или други. - Къде сме?

- Не всички въпроси наведнъж, моля. - Ръката му остана върху бузата ми. - Стрелата със сенконий беше натопена в някакъв токсин. Милицънт каза, че ще те държи в безсъзнание няколко дни...

- Милицънт? - свъсих вежди.

- Десницата. Така се казва - поясни той. - Вместо изцяло да се доверя на онази усойница, реших да ти дам малко кръв за всеки случай.

- Не е... не е трябвало да ми даваш повече кръв. Нужна ти е.

- Вълчациите сме като атлантийците. Телата ни бързо си възвръщат загубената кръв. Това е една от причините да се възстановяваме толкова бързо - обясни той и си спомних, че Кастийл ми беше казвал нещо такова. - Боли ли те рамото? Като го проверих по-рано, изглеждаше зараснало.

- Не ме боли. Благодарение на теб. - Понечих да обърна глава, но палецът му се плъзна към брадичката ми и ме задържа така. Част от думите му изскочиха на преден план в съзнанието ми и сърцето ми прескочи. - От колко време съм несвяст?

Погледът му накара сърцето ми да запрепуска.

- Спиш от два дни, Попи.

Продължих да се взирам в него и не знаех кое ме връхлетя първо. Соленият бриз, полюшващ пердетата на близкия прозорец. Мекото легло под мен, което ми се беше струвало грамадно в детството ми. Фактът, че Киеран носеше бледосива туника без ръкави вместо пелерината на Ловец. Или че зловещото стихче, което чух в кошмара си, беше леко променено. Завъртях глава. Този път Киеран ми позволи. Отлепи ръка от бузата ми и я опря в леглото. Зад него се виждаше внушителен таван от мрамор и пясъчник, много повисок, отколкото в обикновен дом, и боядисан в пастелносиньо и бяло. Масивни колони обточваха стените на сводестата... кула.

Етерът забучава в гърдите ми. Отместих поглед към мястото, където знаех, че ще намеря още две колони, от двете страни на позлатена врата. Врата, която често оставяха отключена, но сега ме съмняваше да е така. Стаята не беше нито малка, нито голяма, но толкова пищно обзаведена, колкото някога. Светлосивият балдахин бе привързан към четирите колони на леглото. Дебел кремав килим покриваше пода. В единия край на стаята имаше изящна позлатена маса с четири стола с красиви златисти елементи. Огромен гардероб заемаше едната стена - гардероб, съхранявал някога повече кукли и играчки, отколкото дрехи.

Толкова рязко се надигнах, че Киеран едва успя да се дръпне, за да не го бълсна.

- По-полека...

Преметнах крака през леглото и станах. Виеше ми се свят, но не заради сенкония и токсина. Прекосих недоумяващо кръглата стая.

- Или пък не - измърмори той под носа си.

Отидох до прозореца със заседнало в гърлото сърце. Сграбчих в шепа мекото като масло перде и го дръпнах настриани, макар че знаех какво ще видя.

Покривите на покритите пасажи над старателно поддържания вътрешен двор, обграден от стена, по-висока от повечето Превали. Внушителните имения, разположени отвъд втора стена. Погледът ми се залепи за редовете живописни розово-лилави джакаранди, обточващи пътя отвъд вътрешната порта. Проследих ги с очи до хълмовете, обгрънати в яркозелени дървета, и гъсто наредените керемидени покриви, потънали в пълзящи растения и червени макове. Видях храмовете. Те бяха най-високите сгради в Карсадония – по-високи дори от замъка Уейфеър, – и двата разположени в район Градината. Единият бе изграден от сенконий, а другият – от натрошени диаманти и варовик. Проследих китните дървета до Златния мост, проблясващ под слънцето.

Бяхме в Карсадония.

Завъртях се.

– Кога сме стигнали тук?

– Снощи. – Киеран стана. – Доведоха ни право в Уейфеър. Някакъв златен кретен ни чакаше на вратата. Искаше да ни раздели. Щяло да е неблагоприлично да нощуваме заедно, или някаква си такава простотия, но аз доста цветущо му обясних, че няма да стане.

Нямах представа кой е този златен кретен.

– А Рийвър?

– Дракенът е в стая на долн етаж. Ние сме в...

– Източното крило. Знам. Това беше моята стая, когато живеех в замъка – прекъснах го и той стисна челюсти. – През цялото време ли стоя тук? Откъде знаеш, че Рийвър е добре?

- Доведоха го, като поисках да го видя. Държеше се учудващо цивилизирано, което най-много ме притесни. Но и на него бяха дали чисти дрехи и храна. Държат го заключен и под охрана. - Той се подсмихна. - Е, заключен звучи смешно. Нямат представа какво е. Иначе едва ли щяха да го заключат в някаква си стая и да си легнат спокойно.

- И той е останал в стаята си?

Киеран кимна.

- Дори той не смее да се разбесува неподготвен, при положение че се намираме буквално в сърцето на врага.

Древната сила се притисна към кожата ми, откликовайки на буйните ми емоции. И аз самата можеше да се разбесувам неподготвена.

- Чантата...

- Тук е. Взех я.

Той кимна към креслото с кремава тапицерия от другата страна на леглото.

Слава на боговете!

- Срещна ли се... срещна ли се с *нея*?

Кървавата кралица.

Исбет.

- Не. Не видях даже Възнесени, с изключение на малка армия от рицари. Навсякъде са. Пред стаята ни, в коридора, на всеки етаж - обясни той. - Очаквах да намеря от тях и в гардероба. Десниците на кралицата и оня златен дръвник са единствените, които общуват с нас.

Но тя беше тук.

Със сигурност.

- Малик?

Киеран поклати глава.

Затворих очи и вдишах дълбоко.

- Кой е този златният, за когото говориш?
- Казвал се Калъм. Възвращенец. Има нещо много гнило в него.

- Има нещо много гнило в цялата тази работа - прошепнах.

Имах чувството, че умът ми е на хиляда места едновременно. Постоянно прескачаше между озадачаващия ме кошмар и мисълта, че сме в Карсадония. В Уейфеър. Трудно ми беше да осмисля колко много се бяха отклонили плановете ни. Колко от контрола си върху ситуацията бяхме загубили - ако изобщо го бяхме владели някога. Остра паника пропука самообладанието ми, заплашвайки да впие ноктите си още по-надълбоко. Не можех да го допусна. Твърде много бе заложено на карта. Трябваше да се справя някак.

Ръцете ми трепереха, затова ги свих в юмруци до тялото си.

- Ами онази Десница? Милисънт?
- Не съм я виждал, откакто пристигнахме тук.

Поех си малка гълтка въздух.

- Направи ли ти впечатление какво каза: че нямало начин да влезем незабелязано в Карсадония, ако не тръгнем с нея? Не че няма начин да *избягаме*. Не ти ли прозвуча странно?

- Буквално всичко в нея ми се струва странно.

Съгласна бях.

Принудих мислите си да забавят темпо, да се съсредоточат. Опрах ръце в топлия перваз на прозореца и погледнах навън. Небето се багреше в бледорозово. Очите ми веднага намериха сенкониевите кули на Храма на Никтос и лъскавия диамантен купол на Храма на Персес. Бяха разположени един срещу друг в два квартала. Единият гледаше към Страуд, а другият се издигаше в сенките на Печалните скали.

Ако държаха Кастийл в подземие, в тунелна система като онази в Дъбов проход, можеше да е под някой от двата.

Баща ми също.

Намирах се точно където исках, макар и да не бях стигнала дотук по моя начин. Съсредоточих се върху далечния Златен мост, разделящ Градината от по-бедните райони на Карсадония. Сърцето ми лека-полека забави ритъма си. Мислите ми се укротиха и етерът се уталожи в гърдите ми.

- Не сме в толкова неизгодна позиция.
- Не сме - съгласи се Киеран и дойде при мен до прозореца. - Където трябва сме.
 - Е, няма как да се разхождаме свободно из замъка и града - коментирах. - Ще ни следят изкъсо, а и никой не знае какво е намислила Кървавата кралица. Няма още дълго да ни държи по стаите, нахранени и облечени.

- Не, не ѝ е в стила.

Киеран проследи погледа ми.

Чайки кръжаха над Превала, който се извиваше към Долния район и морето, озарено от залязващото слънце. Меката му, топла светлина обливаше градините по едни покриви и керемидите по други, и по-далечните къщи, скуччени толкова нагъсто, че не оставаше въздух помежду им. Карсадония беше красива, особено привечер и призори. Също като Кървавата гора. Поредното доказателство, че нещо с толкова пленителен облик можеше да крие грозни тайни в себе си.

- Според теб, докъде са стигнали войските ни? - попитах Киеран.

- Би трявало вече да са в Ново убежище или дори в Бял мост - отговори той. - Вече три-четири дни пътуват. - Той ме

погледна и килна глава. – Ако не се върнем в Три реки, когато обещахме на Валин, ще тръгнат да ни търсят.

Кимнах.

– На какво разстояние успяхте да общувате с Делано през *нотама*?

– Доста голямо. Веднъж успя да се свърже с мен от Пустошта, но не мисля, че ще мога да го достигна оттук.

– И на мен не ми се вярва. – Той погледна през прозореца. – Но Карсадония едва ли е по-голяма от разстоянието между Пустошта и Помпей. – Киеран се обърна към мен. – Ако успее да се добере до Превала?

Загледах се в масивната стена, издигаща се в далечината.

– Тогава и аз ще успея.

Малко по-късно стоях пред гардероба и няколко чифта празни очи се взираха в мен от лъскави, порцеланови лица, старателно наредени по рафттовете в едното му крило.

– Моля те, затвори вратата – каза Киеран иззад мен.

– Да не те страх от кукли?

– Страх ме е, че точно тези ще ми откраднат душата.

Усмихнах се иронично и затворих вратата на гардероба. Претърсвах навсякъде из стаята за предмети, които можехме да използваме като оръжия. Бяха ми оставили кинжала с дръжка от кост на вълчак, но бяха взели оръжиета на Киеран и Рийвър. Предложих ножа си на Киеран, а той отказа. Макар и да знаех, че и двамата не са беззащитни, щях да съм по-спокойна, ако бе приел кинжала.

– Наистина ли си играла с тях като дете?

Киеран наблюдаваше затворения гардероб, сякаш очакваше някоя кукла да открехне вратата и да надникне.

- Да.

Обърнах се към него и се опрях на гардероба.

- Това обяснява доста.

Врътнах очи.

- Тя... Испет ми подаряваше по една кукла всяка година на първия ден от лятото, докато не ме изпратиха в Масадония. Тогава ги смятах за красиви.

Киеран сбърчи устна.

- Ужасяващи са.

- Да, но харесвах гладките им, съвършени лица. - Докоснах белега по затоплената ми буза. - Моето не беше такова, затова се преструвах, че изглеждам като тях.

Чертите му омекнаха.

- Попи...

- Знам. - Вече имах чувството, че цялото ми лице гори. - Глупаво беше.

- Нямаше да кажа, че...

На позлатената врата се почука и след секунда двете ѝ крила се отвориха.

Десницата се появи на входа.

Милисънт влезе с небрежна крачка в стаята. Черната ѝ, изчистена туника с дълъг ръкав стигаше до коленете ѝ, откъдето започваха стегнато завързаните ѝ ботуши. Този път крилатата маска бе изрисувана с черно на лицето ѝ. Контрастът със светлите ѝ очи беше смайващ.

- Добър вечер.

Милисънт плесна и три други Десници влязоха след нея. Бяха облечени по сходен начин, но носеха свободно увити шалове, които покриваха главите и устите им, оставяйки видими само изрисуваните им маски. Две от тях имаха

същите почти безцветни очи. Третата имаше кафяви. Това ми подсказа: възможно беше не всички Десници да са Възвращенки, но вече със сигурност знаех, че не всички имат бледосини очи. Майка ми... нейните бяха кафяви.

- Радвам се да видя, че си в движение. - Милисънт килна глава към Киеран и косата ѝ привлече вниманието ми. Беше черна като ношта, но на места изглеждаше... произбледняла. - Казах ти, че ще е като нова за ден-два... и половина.

Отблъснах се от гардероба и веднага пуснах нишките на сетивата си към нея. Спра ги стена, което ме подразни. Блокираше ме.

- Какъв беше този токсин?

- Нещо, изстъргано от вътрешностите на някаква твар. - Тя сви рамо. - Атлантиец щеше да умре от него. Простосмъртен със сигурност. Само един страж имаше такива стрели. Сещаш се, като предпазна мярка, в случай че ти скимнеше да продължиш по божествения път на Носителката на гибел.

- Ако още веднъж ме наречеш Носителка, пак ще тръгна по същия път.

Милисънт се засмя, но не като в засадата. Сега смехът ѝ прозвучава фалшиво.

- Искрено те съветвам да не го правиш. Всички са поизнервени, особено след посланието, което получи Короната.

- Какво послание?

- Получиха вест, че Ново убежище и Бял мост са под атлантийска обсада - уведоми ме тя. - Очакваме всеки момент да превземат и Три реки.

Вонета и генералите действаха по план. Усмихнах се.

Десницата продължи:

- Кралицата те чака за аудиенция.

Усмивката ми изчезна.

- Всеки момент ще донесат топла вода в банята ти - обяви Милисънт, после прекоси стаята и се пльосна в креслото до леглото. - След като се приведеш в представителен вид, ще те съпроводим до нея.

- Ще ни съпроводите - поправи я Киеран.

- Щом така предпочиташ, разбира се, добре дошъл си да придружиш обичната си кралица.

Тя вдигна ръка, облечена в ръкавица без пръсти. В стаята влезе още една Десница и тръгна към гардероба, преметнала бял плат през предмишницата си.

- Може да спреш - казах ѝ. - Това няма да го облека.

Десницата спря и надникна към Милисънт, която вече лежеше с рамене върху седалката на креслото и крака върху облегалката му, кръстосани в глезните. Главата ѝ висеше от предния ръб и изобщо не можех да си обясня защо би засела такава поза, и то само за броени секунди. Нацупи ми се на обратно.

- И защо не?

- Иска пак да облека белите одежди на Девицата. - Взирах се с отвращение в роклята. - Не ме интересува защо, но повече никога няма да ми нареджа какво да обличам.

Светлите очи на Милисънт ме наблюдаваха от нарисуваната ѝ маска.

- Само тази рокля ми е дала.

- Това не е мой проблем.

- Нито пък мой.

Обърнах се към нея.

- Казваш се Милисънт, нали?

- По последни сведения.

Изпънах гръбнак.

- Държа да разбереш нещо, Милисънт. Ако тя иска да ме види, ще трябва да ми намериш дрехи във всякакъв цвят, но не и бели. Иначе ѝ се явя в този си вид.

- Цялата си в кал и кръв и боговете знаят какво още - изтъкна тя. - Може да си забравила, но *майка* ти държи на чистотата.

- Не я наричай моя майка. - Пристъпи към Десницата с разбуден етер. - Не ми е никаква майка.

Милисънт си замълча.

- Или ще ми намериш други дрехи, или отивам така - повторих. - А ако ви се стори неуместно, ще ѝ се изтирасам гола-голеничка.

- Сериозно? - провлачи тя.

- Съвсем.

- Почти си струва да ти го позволя само и само да ѝ видя физиономията.

Милисънт постоя неподвижно няколко секунди, после свали крака от облегалката и почти се изхлузи от креслото. Аз скръстих ръце. Завъртя се към мен и правата ѝ, петниста коса закри половината ѝ лице.

- Добре де, значи е мой проблем.

- Аха.

Милисънт въздъхна шумно.

- Не ми плащат достатъчно за това. - Грабна роклята от другата Десница. - Всъщност изобщо не ми плащат, така че е още по-зле.

- Шантава работа - изшушука Киеран, докато я гледахме как напуска стаята с демонстративна походка.

Другите Десници останаха, неподвижни и мълчаливи, с изрисувани лица. Как бях забравила за тях? Почти изтръпнах, като си спомних колко безшумно се движеха по коридорите. А майка ми – единствената жена, която можех да нарека своя майка – е била една от тях?

- Вие имате ли си имена? – попита Киеран, вперил съсредоточен поглед в жените. Посрещна го мълчание. – Коментари? Мнения? Нешо?

Нищо.

Дори не мигаха, застанали между нас и отворената врата. Пуснах сетивата си към тях. Посрещнаха ме стени като тази на Милисънт и аз си представих малки пукнатини в щитовете им. Просто тънки цепнатини, които се изпълниха със сребристобяла светлина. Проврях се през пролуките и усетих...

Една от Десниците трепна, а аз вкусих нещо пухкаво като пандишпан. *Покой*. Отдръпнах се учудено и едва не залитнах назад. Как бе възможно да са в покой? У Милисънт долових съвсем различни емоции.

- Да се чуди човек защо онази е толкова приказлива – отбеляза Киеран. – Тези мълчат като пънове.

- Защото тя май не е като другите. Нали? – попитах Десниците, а Киеран ми стрелна бърз поглед. – Различна е.

- В друг смисъл, освен очевидния?

- Не мирише като тях.

Киеран съвси вежди и обърна лице към жените.

- Права си.

Милисънт се върна бързо с черни дрехи като нейните. Подмина с войнишки марш двама ни с Киеран и пусна дрехите на леглото.

- Това успях да намеря. - Обърна се към мен и сложи ръце на хълбоците си. - Дано поне на теб ти харесат, защото *нея* със сигурност ще я ядосат.

- Според теб, грижа ли ме е дали ще се ядоса?

- Не. - След секунда нареди: - Веднага. - По гръбнака ми се спусна студена тръпка. Тя се върна при креслото и седна с кръстосани крака. - Отивай да се пригответяш. Аз ще правя компания на... мъжа ти.

- Чудесно - измърмори Киеран.

- Искам да видя Рийвър, преди да се срещна с кралицата.

- Той е добре.

- Искам да го видя.

Тя стисна устни, загледана в мен.

- Винаги ли е толкова настойчива?

- Не е настойчива, а отстоява авторитета си - поправи я Киеран.

- Е, дразнешо е... и неочеквано. - Тя замига изненадано, без да отлепя поглед от мен. - Някога не беше такава.

- Ти пък откъде знаеш? - попитах.

- Помня те от времето, когато беше кротка като мишница и не издаваше нито звук, с изключение на нощите, когато те спохождаха кошмари.

Тръпката се върна и пак превзе гръбнака ми.

- И тогава бях тук. Имам чувството, че винаги съм била тук - въздъхна тя. - Стара съм, Пенелафи. Почти колкото вашия крал...

Без дори да осъзная, се озовах пред нея, притисната с длани ръцете ѝ към подлакътниците на креслото.

- Къде е Кастийл? - попитах я, усещайки как Киеран се приближава към мен заедно с другите Десници.

Милисънт не отговори и древната сила запулсира във вените ми. Сведох глава, така че да я погледна право в очите.

- Виждала ли си го?

Онази опушена нотка се завърна в гласа ми.

Изниза се един дълъг момент.

- Ако искаш да го видиш - отвърна накрая Милисънт и едва не пропуснах светкавичния поглед, който стрелна към Десниците, - най-добре се махни от лицето ми и иди да пооправиш своето, и то бързо. Времето тече, Ваше Височество.

Задържах погледа ѝ за момент, после отстъпих бавно. Грабнах дрехите от леглото, влязох в банята и се измих набързо с чистата, топла вода, която някой ми беше донесъл. Чух как Милисънт пита Киеран дали е вълчак, а после коментира многословно, че за пръв път говорела с вълчак. Киеран каза едва две думи на кръст.

Явно беше взела дрехите от собствения си гардероб. Туниката без ръкави беше с паднало рамо и платът се спускаше точно върху мястото, където беше раната от стрелата със сенконий, от която не беше останал дори белег. Горната ѝ част беше доста тясна, но кожените колани около кръста и ханша ми позволяваха да я поотпусна, така че да пасне на по-едрата ми фигура. Долната ѝ част стигаше до коленете ми и имаше по една цепка от двете страни, което ми осигуряваше лесен достъп до кинжала. Успях да закача кесийката с кончето на една от кожените ленти около кръста, а халката скрих под деколтето. Беше ми донесла панталон, който очевидно не беше неин, но ми ставаше, така че не ме интересуваше чий е.

Отидох до огледалото и вперих поглед в отражението си.

Главата ме болеше, а сребристото сияние зад зениците ми грееше ярко, дори малко по-ярко отпреди. Примигах. Аурата не се промени.

Докато стоях пред огледалото, си спомних съня – кошмар. Майка ми... тя каза нещо на Тъмния. *Той е нейният виктор.* Затова когато Тауни спомена думата, ми прозвуча познато. Бях я чувала и преди. Онази нощ, и само божовете знаеха още колко пъти в кошмарите ми. Леополд. Баща ми. Той беше... той беше като Виктер. Въздъхнах насечено.

Вкопчих пръсти в порцелановата тоалетна масичка и проследих с поглед белезите си. Бяха произбленели, като се Възнесох, но сега ми се струваха по-отчетливи отвсякога. Може би заради ярката светлина на лампите в замъка – в целия град.

Обля ме нова вълна на ужас и тревога и сърцето ми заблъска още по-грохотно. Вълните не спираха още откакто се събудих и разбрах, че съм в Уейфеър. Бях при Кастийл. При баща ми. При Испет.

– Не се боя от нея – прошепнах на отражението си. – Аз съм кралица. Аз съм богиня. Не се боя от нея.

Затворих очи. Сърцето ми най-сетне спря да оглася тихата стая. Стомахът ми се успокои и пуснах порцелана. Сплетох влажната си коса със стабилни ръце.

Не биваше да се страхувам от нея. Не биваше да се страхувам от нищо. Не и сега.

За пръв път слизах на главния етаж на замъка Уейфеър с напълно открыти белези по ръцете и лицето.

Чувството беше нереално.

Милисънт ме беше завела да видя Рийвър и не се

възпротиви особено, когато той ни последва по коридора. Дракенът вървеше мълчаливо, със сведена глава и лице, прикрито от русата му коса, но знаех, че нищо не му убягва, докато прекосяхме атриума, който някога ми се беше струвал много по-голям и красив.

Като малка много харесвах лианите, резбовани в мраморните колони и боядисани в златисто. Проследявах ги с пръсти, докъдето можех, но те се извисяваха чак до сводестия таван. С Иън се прокрадвахме в атриума посред бял ден и си подвижвахме един на друг, слушайки как гласовете ни отекват по витражите над нас.

Сега всичко това ми се струваше... прекалено. Кичозно. Сякаш всички златни украси и произведения на изкуството прикриваха невидими кървави петна.

Но това, че пространството ми изглеждаше доста по-малко, вероятно се дължеше на множеството ни придружители. Освен Милисънт и четирите Десници, с нас вървяха и шестима Краски рицари и няколко Възвращенци, ако съдех по мириса им и вече познатата ми зловещо тиха походка. Вамприте носеха от онези платнени маски, над които се виждаха само очите им под шлемовете. Те не ме притесняваха. Посегнаха ли ни, щях да ги умъртвя. Възвращенците вероятно щях да ме затруднят, но все пак си имахме Рийвър.

Влязохме в Коридора на боговете, обточен със статуи на всички богове. Знаех накъде ни водят. Голямата зала.

Между статуите бяха наредени вази с люляци и нощноцъфтящи рози - любимото ми цвете. Лицата на боговете не бяха изсечени в детайл. Бяха просто гладък камък, обрнат нагоре към островърхия таван. И тук

обичахме да играем с Иън – гонехме се покрай статуите и посядахме в краката им, където Иън си измисляше велики приключения с участието на божовете.

Гърдите ми се стегнаха, като погледнах към по-малкия, куполест атриум, където имаше само две статуи, изсечени от рубини.

Кралят и кралицата на Солис.

– Колко вулгарно! – изшушука Киеран, като ги видя.

Милисънт спря пред нас. Отдясно се намираше червената двукрила врата. Двамата кралски стражи отпред я отвориха и откъм страничния вход на Голямата зала се разнесоха звуци – шепот и смях, екзалтирани викове и благословии.

Милисънт надникна през рамо, долепи показалец до розовите си устни и влезе в Голямата зала. Другите Десници не я последваха. Отстъпиха в двете страни и ни пропуснаха да минем. Милисънт тръгна по вдадената галерия, обточваща цялата Голяма зала.

Притиснах длан към кесийката на кръста си и я последвах. Не погледнах тълпата под нас, нито Възнесените в другите части на галерията. Вниманието ми веднага се прикова в издигнатия подиум – по-голям от повечето къщи в града. Троновете бяха подновени. Пак бяха инкрустиирани с диаманти и рубини, но кралския герб на облегалките им вече го нямаше. Вместо това самите облегалки бяха оформени като полумесеци. Троновете бяха празни.

Но не за дълго.

Две Десници отгърнаха пурпурните знамена зад тях и цялата зала стихна. Никой не смееше да продума. Появиха се носачи в златисти роби, хванали здраво дървени релси, върху които стоеше нещо като голяма позлатена клетка за птици.

Вдигнах вежди. Двете релси бяха обвити в червена коприна, а тюлените завеси на портшеза скриваха кой седи вътре.

- Сигурно е шега - изшушука Киеран, докато носачите оставяха носилката на пода.

Не можах да му отговоря, защото двете Десници дръпнаха завесите и Кървавата кралица излезе от позлатения портшез. Приветствени възгласи и гръмовни овации отекнаха между пурпурните знамена и стъкления свод.

Всяка част от мен се съсредоточи в жената, която закрачи по подиума, облечена в бяло - в бяла рокля, покриваща всичко, освен ръцете и лицето ѝ. Диамантените шипове на короната ѝ, извисяващи се над рубинените дъги, свързани с полиран оникс, проблясваха зашеметяващо, предизвикателно. Тъмната ѝ коса сияеше в кестеняви нюанси под лампите между десетките колони, подпиращи галерията и ограждащи подиума. Дори от такова разстояние виждах тежкия черен грим на очите ѝ и лъскавото ѝ малиново червило.

Етерът се загърчи немирно в мен и аз опрях ръце в парапета. Тя седна в трона, килнала глава настрани, докато се къпеше в обожанието на тълпата. Едва се сдържах да не извлека тътнещата сила от вените си и да я нападна още тук. Вкопчих ръце в камъка, впивайки пръсти в златистите завъртулки, които се усукваха по парапета, колоните, пода и видимата част на стените.

- Дявол да го вземе - изръмжа Киеран от едната ми страна.

Откъснах вниманието си от Кървавата кралица и го насочих към тъмния мъж, който бе застанал от лявата ѝ страна. Дъхът опари дробовете ми. Златисто-бронзова кожа. Кестенява коса, прошарена със светли кичури и пригладена назад от лице със смайващо познати черти. Високи скули. Плътни устни.

Масивна челюст.

- Малик - прошепнах.

Горчилката на гнева в дъното на гърлото ми се усили, вече примесена с тръпчива мъка. Вдигнах ръка и я сложих върху тази до мен. Киеран стискаше парапета със същата сила. Потиснах тъгата и яростта си и му проведох малко топлинка и... *щастие*. Той потрепери и сухожилията под дланта ми се отпуснаха.

- Принц Малик - поправи ме тихо Милисънт. - Твоят девер.

Завъртях глава към нея. Тя наблюдаваше Малик. От толкова близко видях малки точки по бузите ѝ под нарисуваната маска. Лунички. Стиснах ръката на Киеран. Тя гледаше принца както той я бе гледал в Дъбов проход, стиснала челюст и застинала на място.

Рийвър мина зад нея с обтегнати мускули на бицепсите и предмишниците. Не изглеждаше смутен от гостите в галерията - всички Възнесени в помпозните им копринени рокли и лъскави бижута. Те обаче ни съзерцеваха с любопитни, черни като ноща очи.

Вниманието на дракена бе приковано в гигантската статуя на Древния бог на живота.

Стоеше в центъра на Голямата зала, изсечена от светъл мрамор. Лицето като тези на статуите в Коридора на божествете беше от гладък камък, но някои други детайли бяха поразителни и не бяха изгубили разкоша си през годините - калигите с дебели подметки, изящната броня по краката и гърдите. Богът държеше копие в едната си ръка и щит в другата.

Простосмъртните стояха на страна от статуята и черните листенца от нощноцъфтящи рози, разпилени около каменните

ѝ крака.

- Едва ли на Никтос би му харесало, ако разбере, че статуята му още е тук – прошепнах.

- Това не е статуя на Никтос.

Думите на Рийвър бяха нисък тътен.

- Прав е – обади се Милисънт.

Преди да попитам какво искат да кажат, тълпата се умълча и кралицата проговори.

- Народе мой, неизменната ви почит ме трогва.

Гласът ѝ.

Вътрешностите ми изстинаха от мекия му, топъл тон, така неподобаващ на жестокостта ѝ.

- Смирява ме – продължи тя и пръстите ми пак стиснаха парапета. Смирявала я? Едва не се изсмях истерично. – Дори във времена на несигурност и страх, вярата ви в мен не трепва нито за миг.

Киеран завъртя бавно глава към мен.

- Знам – прошепнах.

- Затова и моята ръка няма да трепне. Нито тези на боговете. Не и в лицето на едно безбожно кралство и *Носителката*.

24

От долния етаж на Голямата зала и из галерията се разнесе продължително съскане. От простосмъртни и Възнесени. Тилт ми изтръпна, а Киеран и Рийвър се напрегнаха осезаемо.

- *Предвестницата и Носителката на смърт и унищожение по божите земи* се въздигна - обяви Кървавата кралица и съскането секна. Думите ѝ бяха посрещнати с пълна тишина... и моето недоумение. - Слушовете за градовете ни на североизток са верни. Превзеха ги. Разрушиха Превалите им. Невинни солиски граждани са били изнасилени и изклани, изцедени до последна капка и прокълнати.

Не можех да повярвам на ушите си. Плъзнах изумен поглед по тълпата - по бледите лица, чийто горчив ужас се търкаше в защитните стени на съзнанието ми. Най-големите ми страхове се сбъдваха. Пророчеството вече не беше смътно позната измислица, а оръжие.

Оръжие в опитни ръце, съставено от гнили лъжи. Лъжи, в които вярваха без капка колебание и отпор. Лъжи,

превърнали се в истини.

Етерът загоря в средата на гърдите ми и стиснах още по-здраво парапета. През вените ми шуртеше чист гняв.

- Оцелелите са пленници на варварски владетели, заговорничили срещу нас векове наред. Боговете ридаят заради участта ни. - Тя се приведе напред в трона си, изпъната гръбнак като струна, и от малиновочервените ѝ устни се засипаха още лъжи. - Врагът ни цели да сложи край на Ритуала, най-славният ни жест на почит към боговете.

Тълпата отново засъска, този път сред възмутени възгласи.

- Знам. Знам - подхвана утешително Кървавата кралица. - Но не се бойте. Няма да им се дадем. Няма да склоним глава пред страшилището, което са събудили, нали?

Проехтяха още по-силни викове, сляха се в мощен бутеж. Киеран поклати бавно глава, а моята кожа зажужка.

- Няма да живеем в страх от Атлантия. Няма да живеем в страх от Носителката на смърт и унищожение. - Гласът на Кървавата кралица вибрираше като етера в мен. - Боговете не са ни изоставили и благодарение на вярата ви във Възнесените, в мен, никога няма да ни изоставят. Ще се смилят над вас. Кълна ви се. И ще си отмъстим за зверството срещу краля ви. Боговете ще се погрижат за това.

Народът изрева в подкрепа на фалшивия си бог, докато древната сила се надигаше в мен, притискаше се към кожата ми. Камъкът под дланите ми затрепери.

Милисънт го погледна и направи малка крачка назад. Обърна глава към мен и се приведе към ухото ми.

- Овладей се - предупреди ме. - Освен ако не искаш да покажеш на народа, че Носителката е сред тях.

Стрелнах очи към нейните.

- Не съм Носителката.

- Не си.

Тя погледна многозначително парапета.

В мрамора плъзваха тънки пукнатини.

- Попи. - Киеран докосна гърба ми, а Рийвър пристъпи към мен. - Трудно ми е да я подкрепя, но моментът наистина не е подходящ за прибързани действия... макар и оправдани.

- На мен пък моментът ми се струва съвсем подходящ - коментира Рийвър.

Съгласна бях с него, но нямах представа къде държат Кастийл. И баща ми. Кървавата кралица стоеше пред мен, но не се знаеше дали двамата са в безопасност. Ако я нападнеш сега, някой от подчинените ѝ можеше да нареди тях.

Пък и нямах да мисля само за тях и за себе си. Хората тук вече вярваха, че съм чудовище - Носителката. Избухнеш ли сега, опропастявах всичко, което правехме за освобождението им.

Потиснах етера си и през тялото ми пробяга тръпка. След няколко секунди усетих как Киеран се отпуска, а Милисънт обръща глава към Голямата зала. Лека-полека се върнах в реалността. Кървавата кралица продължаваше да говори.

- Приближи се - каза тя.

- Какво става тук, по дяволите? - изшушука Киеран.

Пуснах ръката му и погледнах надолу. Възрастна двойка водеше крехка млада жена, чиято бежова рокля висеше от хълтналите ѝ рамене. Рицарите от двете страни на широкото, извито стълбище към подиума ги наблюдаваха бдително. Младата жена стигна до върха и възрастните ѝ помогнаха да коленичи. Тя вдигна разтреперана ръка...

Кървавата кралица протегна светлите си, стабилни ръце и

обви нейната, значително по-малка. Един-единствен пръстен украсяваше пръстите ѝ - с розов диамант, който блещукаше под светлината. Бях затворила сетивата си, но щом Кървавата кралица сведе глава, радостта на младата жена се изля през защитната ми стена, сладка и нежна като крем.

Стомахът ми се преобърна.

- Кралската благословия. Не знаех, че още я прави.
- Искам ли да знам какво означава това? - попита Киеран.
- Простосмъртните вярват, че допирът на кралска особа има лечебни свойства - обясних му. По бузите на жената вече се търкаляха сълзи. - Редяха се на опашки с дни, за да получат Благословията.
- Още го правят - отбеляза Милисънт.
- Някога вярвах в това. Благословията сякаш действаше понякога. Не знаех как. Дали заради силата на съзнанието над тялото, или...

Кървавата кралица взе златен бокал от близката си Десница и го доближи до устните на жената. Усмихна се топло и по лицето ѝ се изписа истински любящо, милостиво изражение. Надигна бокала, така че жената да отпие. Присвих подозително очи.

- Или е заради нещото в чашата, от която им дава да пият.
- Киеран завъртя глава към мен.
- Кръв? Атлантийска кръв?
- Това трябваше да е.
- Богове - изръмжа той. - Не би изцерила смъртно болен човек, но може да облекчи болката му. Да подейства колкото да убеди простосмъртните, че боговете са благословили Кървавата корона. Че допирът им е целебен. Че и те, и всички останали Възнесени са Избраници.

И се получаваше.

След броени секунди кожата на жената придоби по-здрав цвят. Лицето ѝ вече не изглеждаше толкова изпito. И тогава... тя се изправи сама. Леко нестабилно, но наистина се изправи.

Тълпата от простосмъртни в Голямата зала изригна в ликуващи възгласи. Мнозина паднаха на колене с облени в сълзи лица и сключени в благодарствени молитви ръце. А Кървавата кралица вдигна брадичка - вдигна и тъмните си очи към галерията.

Към мен.

И се усмихна.

- Не ми харесва как те гледат - прошепна Рийвър с дълбок глас, който се сля с тихите разговори наоколо и нежните тонове на музиката, носеща се към високия таван на приемната, където ни поканиха след края на Благословията.

- Този път съм съгласен с теб - провлачи Киеран от другата ми страна.

Не бяхме заобиколени само от заможни простосмъртни, разговарящи на групички или разположени по меките пурпурни канапета, чиито ръце бяха обкичени със скъпи бижута, а stomасите им - пълни с деликатесите, сервирани от безмълвни келнери.

Гъмжеше и от Възнесени.

Лордове и дами бяха разпръснати сред простосмъртните като черни дупки. Бижутата им бяха по-големи, погледите - по-мрачни, а stomасите им вероятно бяха пълни с друг вид деликатес.

Простосмъртните стрелкаха любопитни погледи към нас,

задържайки очи върху двамата ми придружители, но не поради същата причина, заради която ги задържаха върху мен. И все пак го правеха прикрито. Възнесените обаче ни зяпаха съвсем отявлено.

- Вас двамата ви гледат, защото сте привлекателни. Мен ме гледат, защото съм обезобразена - обясних им. - И не могат да си обяснят каква работа имам сред тях.

- Какви ги плямпаш? - намръщи се Рийвър.

- Простосмъртният елит на Солис имитира благородниците, а Възнесените се прехласват по всичко красиво. Погледнете ги - казах. - Всичките са съвършени по един или друг начин. Красиви.

Рийвър се намръщи още повече.

- Това е най-глупавото нещо, което съм чувал от доста време, а съм се наслушал на глупости.

Свих рамене, леко изненадана от факта, че погледите им не ме смущаваха. Някога мисълта, че ще видят белезите ми, ме ужасяваше, макар и да се гордеех с тях - с това, че бях оцеляла. Но тогава бях различен човек - някой, който се вълнуваше от мнението на заможните и аристократите.

Сега не давах и пукната пара за него.

Надникнах към кралските стражи, застанали до входа. Те също ни наблюдаваха, както и Десниците на кралицата. Милисънт беше изчезнала някъде. Времето тече, беше казала, и то с право. Етерът пулсираше в гърдите ми. Започвах да губя търпение.

Кървавата кралица знаеше, че съм тук, и нарочно ме караше да чакам. Дребнава показност. Беше ме затворила в тази стая, защото вярваше, че ще се държа прилично сред толкова много простосмъртни.

Простосмъртни, които дори не подозираха, че сред тях стои богиня.

Едва устоях на импулса да променя този факт. Докоснах халката през туниката си. Ако бях научила нещо, то беше, че действията ми могат да имат нежелани последици. Не само че можеше да пострада някой, но и щях да затвърдя образа си на Носителката. Затова просто чаках. *Нетърпеливо*. И през това време наблюдавах рицарите. Половината стояха с неестествената скованост на Десниците. Гърдите им се надигаха едва-едва. Не нервничеха и не пристъпваха от крак на крак. Дори рядко мигаха.

- Мисля, че сред кралските стражи има Възвращенци – коментирах тихо.

- Има логика – отвърна Киеран. – Така са по-незабележими, отколкото ако кръстосват из замъка в червени роби.

След дълго чакане стражите отстъпиха в страни и отвориха двете крила на резбованата златна врата. Първо влязоха две Десници с вдигнати качулки, покриващи косите и изрисуваните им лица. Кървавата кралица вървеше зад тях, все още облечена в бяло.

Отпуснах ръце до двете страни на тялото си. Гневът думкаше така свирепо в мен, че определено заслужавах медал, задето не освободих цялата си ярост на мига. Задето стоях кратко, докато простосмъртните и Възнесените ѝ се покланяха. Ние тримата не я почетохме с поклон и всички забелязаха. Възмущението се сипеше като леден дъжд от простосмъртните, докато изправяха глави. Из стаята се завихри шушукане, доловимо, въпреки че малкият оркестър в ъгъла продължаваше да свири.

Киеран се напрегна до мен и аз отклоних за миг

вниманието си към мъжа, който влезе след Исбет.

Малик.

Отворих сетивата си към него, но и този път срещнах стени, дебели като тези на баща му.

Кървавата кралица се движеше бавно през тълпата, раздавайки очарователни усмивки и кратки прегръдки. Короната ѝ от диаманти и рубини блестеше под яркия полилей. Тя обърна глава към мен и погледите ни се срещнаха.

Сърцето ми не затуптя по-бързо.

Пулсът ми не се ускори.

Ръцете и тялото ми не трепнаха.

Не почувствах нито страх, нито тревожност. Не бях нищо. Бях леденият, сдържан гняв, проникнал във всяка моя клетка, докато наблюдавах как върви през стаята и полите на роклята ѝ се влачат подир нея. С други думи, бях сравнително спокойна.

Държах неотклонно погледа ѝ, а закачулените Десници следваха двама им с Малик. Стражите бяха напуснали местата си, заемайки постове през няколко метра като същинска стена между нас и гостите.

Исбет спря на крачка пред мен. Топлата, *сърдечна* усмивка още извиваше малиновите ѝ устни. Тъмните ѝ, макар и не бездънни очи обходиха тоалета ми.

- Друго ти изпратих да облечеш.

Гневът на Киеран ме удари, толкова горещ и мощен, че очаквах да се запали като факла. Аз обаче се бях превърнала в лдената си омраза.

- Знам.

Забелязах, че ъгълчетата на устните ѝ се стегнаха леко и

вдигна очи към моите.

- Не си облечена подходящо за кралица.
- Облечена съм както ми харесва. Аз ще реша какво е подходящо за кралица.
- Това беше изказване на кралица - отвърна тя. - При последната ни среща не звучеше така.
- Много неща се промениха от тогава.
- Така ли?
- Да. Като започнем с факта, че владенията ти се смилиха с няколко града - изтъкнах.
- Нима? - Кървавата кралица вдигна ръка. Щракна с пръсти и розовият диамант проблесна. - Загубеното вчера лесно може да бъде върнато утре.

Извих устни в тънка усмивка.

- Никога не съм те смятала за глупачка.

Погледът ѝ се изостри.

- Надявам се, че не.
- Но явно си точно такава, ако вярваш, че толкова лесно ще си върнеш загубеното - заявих, съзнавайки, че цялото внимание на простосмъртните и Възнесените е съсредоточено в нас.

Но не можеха да се доближат достатъчно, за да ни чуват. Стражите и Десниците образуваха барикада около нас.

- Хмм. - Тя взе чаша шампанско от келнера, когото допуснаха до нас. - Някой от вас желае ли питие?

Не приехме предложението ѝ, но Малик се възползва, привличайки погледа на Киеран.

- Добре изглеждаш, принц Малик.

На лицето му се появи онази половинчата усмивка, загатваща трапчинката в лявата му буза, но той си замълча и

отпи от шампанското си.

Исбет огледа Киеран.

- Изглеждаш толкова апетитно, колкото и предишния път.

Киеран сърчи устна.

- Май ще повърна.

- Сладурче. - Тя надникна невъзмутимо към Рийвър и вдигна изящни, тъмни вежди. - Теб не те познавам.

Рийвър отвърна равнодушно на погледа ѝ.

- Съвсем нормално.

- Интересно. - Тя го огледа иззад ръба на високата си чаша. - Сподели, дъще, успяваш ли да устоиш на изобилния чар на мъжете, с които си се обградила?

- Дори няма да удостоя въпроса ти с отговор - отвърнах и усмивката на Малик се разшири.

- Разумен ход. - Тя ми намигна и стомахът ми се преобрърна. - Между другото, грешиш.

- За?

- За това, че не мога лесно да си върна загубеното - вдигна брадичка тя. - Върнах си теб.

Ледена тръпка на гняв се спусна по гръбнака ми.

- Тук съм единствено защото аз го допуснах.

- А, да. *Съгласи се* да дойдеш. Прощавай. - Тя пристъпи още по-близо до мен и Киеран и Рийвър се напрегнаха. За разлика от мен. - Наистина ли си въобразяваше, че ще успееш да се промъкнеш незабелязано тук и да го освободиш? Моля те, Пенелафи. *Това* вече беше глупаво.

Вътрешностите ми пареха от студа в мен.

- Но ето че съм тук, нали?

- Да, и много се радвам. - Очите ѝ претърсаха моите. - Имаме много за обсъждане.

- Единственото нещо, което ще обсъждаме, е освобождаването на Кастийл.

Тя отпи отново.

- Помниш ли какво стана последният път, когато ми отправи искания?

Игнорирах въпроса ѝ.

- И освобождаването на баща ми.

Кървавата кралица свали чашата си и удивителните черти на лицето ѝ се напрегнаха.

- Баща ти?

- Знам кой е. Знам, че го държиш в плен. Искам ги и двамата.

- Май някой се е разприказвал - подхвърли тя. - Баща ти и кралят ти са невредими. В безопасност са.

Безопасност? Едва не се изсмях.

- Искам да ги видя.

- Не си го заслужила - отвърна тя.

Заслужила? Етерът се притискаше към кожата ми, заплашвайки да прогони хладнокръвието ми.

- Хората в тази стая знаят ли коя съм?

Любопитно изражение превзе лицето ѝ.

- Само шепа хора от двора ми знаят, че си моя дъщеря.

Пристъпих напред и Десниците понечиха да тръгнат към мен. Исбет вдигна ръка и те спряха.

- Не говоря за това. Знаят ли, че съм богиня, а не Носителката, срещу която ги насьскваш?

Тя не отговори.

- Според теб, как ще реагират, ако им разкрия истината? - попитах я. - Как щяха да реагират, ако им я бях разкрила по време на лицемерната ти реч и Кралската благословия?

- По-интересно е, според теб, как биха реагирали? - отклони въпроса ми Исбет. - Смяташ, че ще паднат на колене и ще започнат да ти се кланят? Ще те приветстват? И повече няма да те възприемат като Носителката, за която са ни предупредили боговете?

- Боговете не са ни предупреждавали за нищо такова - заявих. - И ти го знаеш много добре.

- О, скъпа моя, какво е според теб пророчество от бог, ако не предупреждение от бог? - отвърна Исбет.

Ноздрите ми се разшириха.

- Аз не съм Носителката.

Тя се усмихна и плъзна поглед по лицето ми.

- Мило дете, виждам, че едно нещо не се е променило в теб.

- Върлата ми неприязън към теб?

Исбет се засмя тихо.

- Още не си приела коя си и какво си.

- Отлично знам коя съм и какво съм - уверих я, потискайки внезапния изблик на ужас и неспокойство. - И съвсем скоро всички онези, които си лъгала, ще узнаят истината. Бъди сигурна.

- Пак следва въпросът какво очаквате от хората, Ваше Височество? - попита Малик. - Да обърнат гръб на кралицата си? Та те вярват само на нея. Вие сте Девица, която мислят или за мъртва, или за променена. Непозната жена от кошмарно кралство.

- Мърквай - изръмжа Киеран.

- Просто казвам истината - настоя Малик. - Ще се страхуват от нея.

- Вместо да се страхуват от фалшивата богиня пред тях?

Демис, откраднала етера на отдавна забравен Древен бог, за да убие с него стражите на Краля на божовете? Разрешила убийството на безброй деца в прославения Ритуал? – Вдигнах вежда към Исбет. Тя присви леко очи. – Питам се какво ли ще си кажат, ако разберат, че дори името ти не е истинско. – Засмях се тихо. – Фалшиво, точно като Благословията. Като Ритуала и всичко друго около Кървавата корона. Фалшиво като богинята, за която се имаш.

– Внимавай, момиче – предупреди ме Исбет.

– Ами другите Възнесени? – не се отказах. – Онези, които не се ползват с благоволението ти? Според теб, какво ще направят, ако разберат, че не си една от тях? Дали да не проверим още сега?

Тя се взираше в мен, забравила чашата в ръката си. Малик пристъпи към нас.

– Не ви съветвам да постъпвате така безотговорно, Ваше Височество – каза ми, опирайки длан в предмишницата на Кървавата кралица. – Възможно е вие да се измъкнете жива от катастрофата, която бихте предизвикали, но много от хората в тази стая и извън нея няма да имат този късмет. Това ли искате?

Вперих поглед в ръката му, мигновено отвратена. Нарастващата погнуса се сля със студения гняв в мен.

– Как изобщо я докосваш?

Малик вдигна рамо.

– Как да не я докосвам?

– Шибано копеле – изръмжа Киеран, пристъпвайки към него.

Хванах го за лакътя и го спрях, незнайно как бях станала по-благоразумната от двама ни.

Принцът изгледа Киеран.

- От доста време не сме се виждали, затова този път ще ти го прости. Очевидно си забравил, че мога да ти ритам задника оттук до Атлантия, без дори да се изпотя.

Леденосините очи на Киеран се озариха.

- Не съм забравил нищо.

- Добре - усмихна се Малик. - Вече знаеш, че това не се е променило.

Плъзнах поглед към Малик, към отегчената му, равнодушна усмивка, и отново пуснах сетивата си към него. Но този път, като стигнах до масивната стена около съзнанието му, не се отдръпнах. Не възпрях тъмния импулс да открия слабите ѝ места. Позволих на етера да последва сетивата ми и силата обля стената, откривайки пукнатините.

Малик стрелна очи към моите и ленивата му усмивчица застина. Не се спрях. Проникнах с етера през бариерата, копаейки с нокти в тънките цепнатини. Като ги разтворих широко, лицето на принца пребледня внезапно. А когато разруших стената му, чашата се изплъзна от пръстите му.

Малик залитна настани и емоциите му се изляха, сурови и невъзпрепятствани - буйна, бушуваща смесица, почти неразгадаема в целия си стихиен хаос. *Почти*. Долових захарни следи от мимолетен хумор и дълбок, киселинен гняв. Малик потрепери, преви се на две и зарови пръсти в косата си. Десниците пристъпиха към него и го скриха с телата си, но аз продължих да изтръгвам емоциите му. Вкусих нещо кисело и нещо тръпчиво. Равни части срам и тъга. Но остра като нож горчилка надделяваше над всичко останало. Страх, прerasнал в непрестанна паника.

Изскочих от съзнанието му, отдръпвайки се от дупките в

щитовете му. Той вдигна глава. От носа му течеше кръв. Взираще се в мен, докато огнената му агония отшумяваше, превръщайки се в тъпа, пулсираща болка.

- Изведете го оттук - нареди Исбет.

Появиха се двама стражи и единият го хвана за лакътя.

Малик се изтръгна от хватката му.

- Добре съм - програчи, но не се съпротивява, когато го завъртяха към вратата.

Тръгна си с нестабилни крачки.

- Някой да почисти тук - заповяда ядосано Кървавата кралица и в тъмните ѝ очи проблесна искра етер. - Това не беше възпитано, дъще. Все пак ти е девер.

- Заслужи си го - подсмихна се Киеран.

- Може би. - Исбет отстъпи встрани, докато една прислужница смете парчетата стъкло. После вдиша дълбоко и смътното сияние напусна очите ѝ. Напрежението около устата ѝ се разсея. - Както казвах, имаме много за обсъждане. Войната. Кралствата. Истинският крал. Затова ти позволих да влезеш в столицата.

Още разтърсена от емоциите на Малик, отвърнах:

- Искаш обсъждане? Няма да се случи, докато не освободиш Кастийл и баща ми.

Смехът на Кървавата кралица беше като звън на вятърни камбанки.

- Скъпа моя, помисли си какво искаш от мен. Настояваш да се откажа от единствената си гаранция, че няма да направиш нещо необмислено и безразсъдно. За което ще съжаляваш после. Трябва да си ми благодарна.

Отдръпнах глава.

- Да съм ти *благодарна*? Ти май...

- Ти си ми дъщеря, Пенелафи. - Тя се пресегна внезапно и хвана брадичката ми. Този път вдигнах ръка да възпра Киеран и Рийвър. Не ми причиняваше болка. Допирът ѝ не беше топъл, но не беше и студен като на Възнесените. - Носих те в утробата си и се грижих за теб, докато не стана твърде опасно да те задържа. Затова ти позволявам неща, които не бих позволила на други. - Очите ѝ пак просветнаха остро. - Затова ще ти дам - *само на теб* - онова, което далеч не си заслужила. Но трябва да направиш избор. Можеш да видиш краля си или баща си. Не и двамата.

- Искам да видя и двамата.

- Няма да стане, Пенелафи. - Очите ѝ дълбаеха в моите. - Скоро и двата варианта ще отпаднат. Така че избирай бързо.

Сковах се и стиснах юмруци.

- Кастийл - процедих и ме обзе чувство на вина, граничещо със срам.

Баща ми беше важен, но просто не можех да избера него.

Исбет се усмихна. Бе знаела кого ще поискам да видя. Пусна брадичката ми.

- Ще ти позволя да видиш скъпоценния си крал, а после двете с теб ще си поговорим. И този път ще ме изслушааш.

- Ваше Височество.

Мъжът се поклони дълбоко. Сигурно беше Възвращенецът, за когото говореше Киеран. Всичко по него беше златно – косата, кожата, дрехите, крилатата маска, изрисувана по лицето му. Всичко, освен очите. Те имаха същия мъглиявосин цвят като тези на Милисънт, която се появи, като ни изведоха от приемната, придружена от малко посъзвелия се, но вече далеч не толкова наперен Малик.

Доколкото виждах, Възвращенецът беше красив, с почти деликатни извивки на брадичката и бузите. Странно, но ми напомняше на порцелановите кукли в някогашния ми гардероб.

- За мен е чест най-сетне да ви срещна лично - изпъна гръб Калъм.

Съмняващ ме, затова си замълчах.

Калъм се усмихна.

- Идвате да видите краля си, нали?

- Да.

Отворих сетивата си и се озовах пред массивна тъмна стена.

- Последвайте ме. - Калъм понечи да се обърне. - Само вие. Те не могат да дойдат.

- Няма да я оставим - заяви Киеран.

- Казах, че ще позволя на теб да го видиш - обади се Кървавата кралица, обградена от Десници и мълчаливи Кралски рицари, които явно бяха смесица от вампри и Възвращенци. - Не на всички ви. Това би било прекалено нагло искане, а и обида спрямо интелекта ми. Приятелите ти ще останат тук, за да съм сигурна, че ще се държиш културно.

Рийвър поклати глава със сведена брадичка.

- Ти обиждаш нашия интелект, ако си въобразяваш, че ще я пуснем сама.

Кървавата кралица плъзна поглед към дракена и го задържа върху него твърде дълго.

- Ако не сте съгласни с условията ми, тя няма да го види изобщо.

И двамата с Киеран се напрегнахме. Той знаеше какво ще реша още преди да проговоря.

- Съгласна съм - заявих, срещайки погледа му. - Всичко ще е наред.

- Разбира се - потвърди Калъм.

Без да му обърна внимание, надникнах към Кървавата кралица и задържах погледа ѝ. Древната сила лумна и загоря в гърдите ми. Въздухът около мен се наелектризира.

- Ако им се случи нещо, ще срутя целия замък върху главата ти, камък по камък.

- Кожата ми настръхна - пророни Калъм, вдигнал ръце. - Забележително. - Надникна към мен. - Не съм усещал такава мощ от... - Прокара зъби по долната си устна. - Е, от много време.

Рийвър завъртя глава към него.

- От колко много?

- Много - повтори Възвращенецът.

Чертите на Испет се бяха обтегнали.

- Да. Забележително. - Тя килна брадичка. - Няма да им се случи нищо. Малик. - Щракна с пръсти и той се отзова като вярно куче. - Води ги в стаите им. Всеки да е в неговата си.

Няколко рицари се наредиха до Малик, аз се пресегнах и стиснах леко ръката на Киеран.

- Ще се оправя. - Надзърнах към Рийвър, после върнах очи към Киеран. - Върви с него.

В челюстта на Киеран затрепка мускул.

- Ще слушам кога ще се върнеш.

Тоест щеше да е във вълчия си облик, за да мога да общувам с него в съзнанието му. Кимнах и пристъпих до едната страна на Малик. Той гледаше право напред, вцепенен като дънер. Още вкусвах болката му. Тъга, която можеше да произтича от много неща. Спрях се, преди да тръгна по път,

който несъмнено щеше да ми донесе разочарование, и се насилих да го подмина.

- Готова ли сте? - попита Калъм с ведър тон, сякаш ме канеше на вечеря.

Безкрайно трудно ми беше да оставя Киеран и Рийвър с Малик и рицарите, но не ми се вярваше Испет да направи нещо гнусно. *Все още.*

Милисънт и Кървавата кралица тръгнаха с мен, когато Калъм ме поведе през криволичещите коридори, украсени с пурпурни знамена. Вървях със сключени пред себе си ръце, както бродех из замъка Тиърман като Девицата. Само че този път не защото така ми бяха наредили да ходя. Просто трябваше някак да се въздържам от *безразсъдни* постъпки.

Например да удуша майка си с голи ръце.

- Помня последния път, когато вървяхме заедно по тези коридори - подхвана Кървавата кралица. - Беше толкова тиха и бърза, постоянно търчеше насам-натам...

- С Иън - прекъснах я, докато подминавахме кухнята, и тя стисна устни. - Помниш ли последния път, когато той вървя по тези коридори?

- Да - отвърна тя. Милисънт крачеше до мен, нащрек и сключила ръце като моите. - Мисля за него всеки ден.

Огнен гняв прогори дъното на гърлото ми. Двама кралски стражи отвориха двете крила на массивна дървена врата пред нас. Веднага разбрах, че слизаме под земята.

- О, да, сигурна съм.

- Може да не ми вярваш - каза Кървавата кралица, чиято корона не блестеше толкова ярко, след като влязохме в старата част на Уейфеър, осветена само от газени лампи и свещи, - но малко неща ми причиняват толкова болка,

колкото загубата му.

- Права си. Не ти вярвам. - Пръстите ми се свиха, впивайки се болезнено в дланите ми, докато слизахме по широките каменни стълби. - Ти го уби. Не беше нужно, но го уби. Просто така реши, а той не го заслужаваше. Не заслужаваше да го Възнесете.

- Не е заслужавал да го дарим с дълъг живот, лишен от болести и рани? - учуди се Исбет.

Изсмях се грубо.

- Дълъг живот? Не му даде шанс за такъв. - Усетих, че Милисънт ме наблюдава, и отпуснах пръсти. - Не искам да говорим за Иън.

- Ти повдигна темата.

- Сърках.

Кървавата кралица се умълча. Влязохме в подземна зала. Въпреки че се намирахме под земята, таванът ѝ беше висок, а изходите към други коридори - обли и старателно почистени. Цареше злокобна тишина - не се чуваше нито звук. Плъзнах поглед напред, следвайки безкрайните редове колони от пясъчник, издигащи се до тавана, където светлината не достигаше и върховете им се губеха в гъсти сенки. Спомних си как вървя плахо по същите тези коридори, много по-млада, забулена и толкова самотна.

Калъм спря и се обърна към нас.

- Не бива да виждате откъде минаваме. Ще ви сложим превръзка на очите.

Не ми харесваше идеята да не виждам какво правят, но кимнах.

- Давай.

Милисънт застана зад мен, мълчалива като призрак. След

секунда зрението ми се потопи в мрак.

Пътят беше тих и объркващ. Имах чувството, че Милисънт ме води за лакътя от цяла вечност. Правехме по няколко крачки напред, а после завивахме, и пак, и пак. Трябаше да я поздравя за уменията, защото нямах никаква надежда да проследя стъпките си назад.

Но все пак разполагах със заклинанието. Ако съдех по това от колко време вървяхме обаче, се намирахме някъде под Уейфеър, където не можех да го използвам. Милисънт спря някъде около район Градината, или точно под него, тоест вероятно щяхме да влезем в тунелите през някой от храмовете.

Все по-хладният, влажен въздух с мириз на плесен ме изпъльваше с беспокойство. Милисънт свали превързката от очите ми. Как бе възможно да държат някого тук и да твърдят, че е добре? Сърцето ми запрепуска.

Като отворих очи, Калъм стоеше пред мен като златен гигант. Отстъпих изненадано и се блъснах в Милисънт. Миризът на плесен в подземните тунели явно беше много силен, щом досега бе успял да прикрие сладникавата му воня на разложение. От такова разстояние видях бенка под златистата му маска, точно под дясното му око.

Калъм се усмихна, обхождайки с полубели очи лицето ми – белезите ми.

- Сигурно е боляло ужасно.
- Искаш ли да разбереш? – предложих и затворената му усмивка се увеличи малко. – Защото точно това ще се случи, ако пак ми се навреш толкова близо.
- Калъм – обади се Кървавата кралица иззад нас.

Възвращенецът отстъпи леко приведен. Усмивката му остана, както и немигащият му поглед. Задържах го още няколко секунди, после се завъртях бързо. Виждаха се само влажни каменни стени, осветени с факли.

- Къде е? - попитах.
- В дъното на коридора вляво - отговори Калъм.

Тръгнах напред.

- Пенелафи - спря ме Исбет и от нейната уста името ми прозвуча като влудяващо стържене на нокти на Изчадие по камък. - Обещах, че приятелите ти ще са в безопасност. Поведението ти в следващите минути определя дали ще спазя обещанието си.

Думите ѝ...

По гръбнака ми се спусна ледена тръпка и се обърнах бавно. Стражите и Десните ѝ ръце я обграждаха. Само Милисънт стоеше по-настрана, срещу Калъм. Думите на Исбет бяха предупреждение не само за онова, което бе способна да направи, но и за онова, което всеки момент щях да открия.

Древната сила затрепка под кожата ми. Сто различни отговора прогаряха върха на езика ми, изпълвайки устата ми с пушилката на неизбежно насилие. Но и този път извлякох търпение от всичките си години на безмълвност - каквото и да ми казваха и причиняваха. Преглътнах пушека.

- Кастийл никога не е бил... любезен гост - добави тя и тъмните ѝ очи проблеснаха на светлината от свещите. Гост? *Гост?* - И за разлика от брат си, така и не се научи да улеснява собственото си положение.

Изблик на киселинен гняв обля гърлото ми, дошъл като внезапен, бърз удар от Милисънт. Нито за миг не си

помислих, че силната емоция е породена от предупреждението за Кастийл. Идваше от думите за Малик. Любопитна реакция, също като онзи път в Дъбов проход. Скътах я в съзнанието си и обърнах гръб на Кървавата кралица. Тръгнах напред, без да кажа нищо. Отворех ли уста, щеше да свърши зле.

Усещах всяка стъпка като двайсет. Като стигнах достатъчно близо да видя обгърнатия в сенки объл вход на килията, загубих подобието на спокойствие, което бях поддържала досега. Ръцете ми започнаха да се отварят и затварят, а страхът от онова, което щях да видя - или да *направя*, - се сблъска с нетърпението и гнева в мен. Не можех да си представя дори Изчадие да живее на такова място, а тя държеше Кастийл тук?

От вътрешността на килията се разнесе звук. Дрезгав и нисък - ръмжене, което не си представях да излиза от човешко гърло. Влетях през входа в съмътно осветеното от свещи пространство.

И веднага го намерих с поглед.

Сърцето ми се пропука под теглото на онова, което видях.

25

Спъстени тъмни вълни се спускаха пред лицето на Кастийл. Виждаше се само устата му - с отдръпнати устни и оголени зъби.

Дълбокият, вибриращ звук излизаше от гърди, които не биваше да са толкова хълтнали. Костите на раменете му стърчаха като тези, с които бе прикован към стената. Окови, създадени от усуканите кости на отдавна загинали божества. Не ги използваха, за да го задържат окован. На него не му действаха така.

Идеята беше някой като мен да не успее да ги счупи.

Скоби от сенконий обгръщаха глазените, китките и... гърлото му. Гърлото му! А кожата му - свещени богове, цялата бе покрита с тънки, яркочервени резки. От ключиците до панталона му. Крачолът около прасеца на десния му крак беше разкъсан, разкривайки грозна рана, която твърде много приличаше на ухапване от Изчадие. Мърлявата превръзка на лявата му ръка...

Богове!

Мислех, че съм се подготвила за подобна гледка, но

въсъщност не бях. Удари ме същински шок.

- Кастийл - прошепнах и тръгнах напред.

Той скочи на крака и замахна с извити пръсти. Спрях рязко, избягвайки на косъм ноктите му, единствено защото веригата около врата му го дръпна внезапно назад. Босите му стъпала, покрити със засъхнала кръв, се подхълзниха на влажния камък. Някак успя да запази равновесие и заопъва скърцащите вериги. Отметна глава назад.

О, богове! Очите му...

Виждах само тънък пръстен от златистото.

Дарбата ми се разбуди и се изля от мен, както не се бе случвало от много време. Свързах се с него и изтръпнах, когато емоциите му ме заляха в една тъмна, разяждаща вълна от мъчителен глад.

Жажда за кръв.

Беше го превзела жажда за кръв. В този миг осъзнах, че изобщо не знае коя съм. Усещаше единствено кръвта ми. Може би дори древната сила в кръвта ми. Не бях неговата кралица. Нито пък приятелка и съпруга. Не бях сроденото му сърце. Бях просто храна. Но повече ме заболя, че не знаеше кой е *той* самият.

Гърдите ми се надигаха и спадаха бързо, докато се мъчех да си поема дъх. Исках да изпиша. Да заплача.

Но най-вече исках да изпепеля цялото кралство.

Почти черните му очи се стрелнаха към изхода и ръмженето му стана по-силно, по-дълбоко.

- Не ви съветвам да стоите твърде близо до него – обади се Калъм. – Като бясно животно е.

Завъртях глава към Възвращенеца. Милисънт стоеше зад него.

- Обещавам ти, че ще умреш - процедих му. - И ще те боли.
- Знаеш ли - провлачи той, опря се на стената и скръсти ръце, кимвайки с брадичка към Кастийл, - той ми каза същото нещо.

- Тогава ще му доставя удоволствието да гледа как умираш.
Калъм се засмя.

- Колко великодушно.
- И още как.

Извърнах лице, преди да проверя дали Възвращенците оцеляват след обезглавяване.

Кастийл продължаваше да се взира в него. Беше съсредоточил цялото си внимание в Калъм, въпреки че аз бях по-близо до него. Това ми вдъхна надежда, че не е загубил напълно съзнанието си.

Че още е някъде в тялото си и мога да го достигна - да му припомня кой е. Да го възпра, преди да се е превърнал в нещо бездушно.

Скочих напред и сграбчих едната му ръка. Той завъртя глава към мен и изсъска. Кожата му беше гореща - направо гореше. И суха. Трескава. Пристъпих към него.

- Мамка му! - възклика Милисънт от коридора.

Кастийл се държеше като змия. Устреми се директно към гърлото ми. Очаквах такава атака, затова успях да го хвана за брадичката и да задържа главата му назад. Грубите, къси косъмчета по челюстта му бяха страни на допир. Беше загубил част от телесната си маса, а аз бях в отлична форма, но гладът му даваше силата на десет бога. Ръката ми трепереше под напора му. Призовах етера си и позволих на дарбата ми да изригне на повърхността.

Сребристояла светлина заискря в цялото ми полезрение и

от ръцете ми, обливайки кожа, която не биваше да е толкова бледа и гореща. Проведох колкото можах повече щастливи спомени през допира – спомени за онези мигове в пещерата. Когато спряхме да се преструваме. Как стоим на колене пред Джаспър, стиснали брачните халки в ръце. Как ме беше гледал в онази синя рокля в Сайонски залив. Как ме облада в градината, до каменната стена. Прелях цялата тази енергия в него с надеждата, че ако излекувам физическите му рани, ще облекча поне част от болезнения глад, ще го успокоя достатъчно да си спомни кой е. Щеше да е само временно решение. Да притъпя ножа на глада, така че да се нахрани, без да нанесе твърде болезнена и опасна щета. Защото сега точно това щеше да направи, ако му дадях от кръвта си. И после щеше да страда. Да загуби част от себе си.

Тялото му се разтресе от силен спазъм. За момент се вкочани и спря да напира стръвно към мен. После се отдръпна толкова рязко, че напълно се откъсна от допира ми. Залитнах и едва не паднах, а той притисна гръб към стената. Сребристото сияние угасна – и от ръцете ми, и от *него*, – докато клечеше със сведена глава и разбушувани гърди. Безбройните резки и рани по ръцете, гърдите и корема му избледняха до бледорозови белези. Светлината от свещите не достигаше долната част на тялото му и вече не виждах раната на крака му, но предполагах, че и тя е започнала да зараства. Ръката му обаче... Дарбата ми не беше способна да поправи такава щета.

Секундите се проточиха. Единствените звуци в килията бяха раздраното му дишане и приглушеното, равномерно трополене над нас. Колела на карети?

- Кас?

Той потрепери толкова мощно, че цялото му тяло и веригите се разтресоха. Вдигна глава и видях, че лицето му... дори лицето му беше отслабнало. Като в първия ни сън заедно. Косъмчетата по челюстта и брадичката му бяха станали по-дълги и тъмни. Под скулите и очите му се бяха образували още по-дълбоки хлътнатини.

Но очите му... като ги отвори, видях онова удивително златисто.

- *Попи!*

Кастийл

Тя стоеше пред мен, ярък пламък, надвил червената мъгла на жаждата ми за кръв. Беше тук. Истинска.

Моята кралица.

Моята душа.

Моята спасителка.

Попи.

Това не беше сън. Нито халюцинация от онези, които ме преследваха през последните часове и дни. Попи ми бе обещала, че ще дойде за мен, и сега беше тук.

Отблъснах се от стената. Костените вериги изтракаха и ме дръпнаха рязко. Скобата около врата ми се затегна, но Попи вече се спускаше към мен. Преди да си поема дъх, вече беше в обятията ми. Някак се озовах върху задника си, но тя остана в ръцете ми. Топла. Истинска. Мека. Прегръщаше ме силно. Притискаше буза в моята. Бях толкова мръсен. Сигурно смърдях ужасно. Подът на килията със сигурност вонеше на

смърт. Но това не я спираше да обсипва с целувки бузите ми, челото ми, носа ми.

Не исках да се докосва до тази мръсотия, но нямах воля да се откъсна от нея. От допира ѝ. От чувството да е в прегръдката ми. От лекото ѝ ухание на жасмин.

Дарбата ѝ ме бе изтръгнала от ръба на нищото и ме беше върнала тук, но самата тя - само Попи - ме задържаше далеч от онова опасно място. Впих пръсти в плитката ѝ и плътта ми сякаш се съживи от съприкосновението с копринените ѝ кичури.

Попи беше... богове, само тя можеше да ме върне така твърдо в реалността. Присъствието ѝ събираще всички натрошени и разпръснати парченца от мен и ги спояваше отново.

Треперех от облекчение, докато милваше с пръсти косата ми, бузите ми. Ръцете ѝ спряха върху грубите косъмчета под скулите ми и влагата там.

- Всичко е наред - прошепна ми през стегнато гърло, попивайки сълзите ми първо с палец, а после и с устни. - Всичко е наред. Тук съм.

Тук съм.

Сковах се и вкопчих пръсти в плитката ѝ. Наистина беше тук. В килията с мен. И не бяхме сами. Отворих рязко очи и претърсих пространството за Киеран.

Златното момче чакаше на входа с шибаната си усмивчица. Десницата беше с него. Тя не се усмихваше. Стоеше със скръстени ръце, тиха и неподвижна. От сенките зад тях ни наблюдаваха още стражи. Рицари с покрити в черно лица.

Цялото ми тяло изстинаваше. Това не беше спасителна операция.

Стиснах Попи през кръста и се преместих доколкото ми позволиха проклетите вериги. Само наполовина успях да прикрия тялото ѝ със своето.

Завъртях глава и притиснах устни до ухото ѝ.

- Какво е станало? - попитах тихо, без да откъсвам очи от входа.

- Заловиха ни край Три реки.

Бълсна ме същата онази паника, която прониза душата ми, когато видях стрелата да стърчи от гърдите ѝ, и накара изнемощялото ми сърце да запрепуска.

Попи усети. Сигурен бях.

Целуна ме по бузата с топли, меки устни.

- Всичко е наред - повтори, милвайки тила ми. - Киеран и Рийвър са с мен. Невредими са.

Рийвър... Отне ми секунда да си спомня дракена, но облекчението, което ме споходи при мисълта, че не е самичка с тези отровни змии, беше съвсем мимолетно.

- Направиха ли ти нещо?

- Да ти изглежда ранена? - намеси се Калъм.

- Теб ли питам? - изръмжах му.

- Въщност се учудвам, че изобщо си способен на човешка реч - коментира златният Възвращенец. - Кралицата ти сигурно праши от магия, защото последния път, като те видях, от устата ти излизаше пяна.

Попи завъртя глава към него.

- Размислих. Ще те убия при първа възможност.

Калъм се изкикоти.

- Май в крайна сметка не си толкова великодушна.

- Хайде да се споразумеем нещо - предложих на Попи.

Извадих пръсти от косата ѝ и ги спуснах надолу по дебелата ѝ

плитка. – Който пръв го докопа, ще има честта да го убие.

– Дадено – съгласи се тя.

– Няма нужда от заплахи – обади се най-омразният ми глас във вселената.

Десницата отстъпи встрани и Кървавата кралица изникна от сенките. Присвих очи насреща ѝ. Пак беше облечена в бяло. Притиснах Попи към себе си. Щях да я прибера в проклетото си тяло, ако можех.

– Напълно безполезни са – продължи Исбет. – Никой от вас, дори свидната ми дъщеря, не може да убие Възвращенец. Дракените са с армията ви... е, колкото останаха от тях.

Попи трепна, и реакцията ѝ към удара на Кървавата кралица едва не ме върна на ръба. Върла ярост се изля в празния ми стомах.

– Майната ти – изплюх.

– Очарователно – отвърна Исбет.

Докато впивах омразен поглед в очите ѝ, осъзнах, че явно те не подозираха, че Попи е довела дракен със себе си. Исбет познаваше Киеран. Но нямаше как да е срещала Рийвър. Този факт сам по себе си трябваше да я е усъмнил... освен ако изобщо не подозираше, че дракените могат да приемат човешки облик – или просто подценяваше Попи.

Което би било много, много глупаво от нейна страна.

Сведох брадичка, скривайки усмивката си зад бузата на Попи.

Тя явно усети извивката на устните ми, защото завъртя глава назад към моята, за да я види. Устата ѝ обгърна моята в целувка, която не беше нито плаха, нито невинна. Беше чиста проява на сила. На любов. И вкусът ѝ разтресе всяка част от мен. До този миг не бях знаел, че една целувка е способна на

това.

Попи вдигна глава.

- Трябва да се нахрани - обяви, стисната бузите ми между дланите си. - И се нуждае от храна и чиста вода. - Напрегнах се и тя замълча за момент. Стрелна поглед към седящата вана и гърдите ѝ се надигнаха от рязко вдишване. - За *пие*.

За пие.

Не за къпане.

Знаеше. Някак се беше досетила. Или Киеран ѝ бе казал. Вероятно знаеше от Киеран, но важното беше, че помнеше.

- Предложихме му от всичко - отвърна Кървавата кралица. - И както виждаш, той не се е възползвал от всичката прясна вода, която му осигурихме.

Попи затвори очи за миг.

- Давате му само колкото да оцелее. Трябва му храна. *Истинска* храна. Трябва му и...

- Кръв. Каквато също му осигуряваме. В противен случай сега нямаше да седиш в ската му. Щеше да лежиш на земята с прегризано гърло - заяви Исбет.

Думите ѝ бяха груби. Жестоки. Но и верни. Малкото кръв, която ми даваха, ме блъскаше към ръба. Но без нея? Вече нямаше да съм себе си.

Попи свали ръка и поднесе китката си до устата ми. Дори на смътната светлина виждах бледосините вени под кожата ѝ. Открехнах устни. Мускулите ми се напрегнаха болезнено...

- Не съм ти разрешила да му даваш от кръвта си.

Гласът на Кървавата кралица прозвуча по-отблизо, но не можех да изтрягна поглед от вените ѝ.

- Не ми е нужно разрешението ти - изплю Попи.

- Не съм съгласна.

Попи врътна рязко глава към нея.

- Опитай да ме спреш.

Спусна се кратка тишина.

- И какво? Ще ме затрупаши с камъни, както обеща ли? В такъв случай ще затрупаши всички ни.

- Така да бъде - изсъска Попи.

- Наистина ще го направи - уверих Исбет и хванах с дясната си ръка китката на Попи, изтръгвайки очи от нея. - И даже ми се ще да го видя.

Исбет сбърчи устна.

- Естествено, че ще поискаш такава глупост.

Усмихнах ѝ се.

- Все тая - вдигна ръка тя. - Нахрани го и да се приключва.

Тая сценка започна да ми омръзва.

Попи се обърна към мен и обгърна с ръка тила ми.

- Храни се.

Отново спуснах поглед към вената ѝ. Поколебах се за миг, макар че стомахът ми се сви мъчително. Кръвта ѝ... беше много мощна и вече ме беше спасявала от ръба веднъж. Но сега се нуждаеше от всичката си сила. Не знаех какво е научила за себе си досега - дали и тя трябваше да се храни, или не - и нямаше да я попитам в настоящата ни компания. Не бих рискувал безопасността ѝ.

Сведох уста към китката ѝ и целунах вената, устоявайки на нуждата и глада, които се надигнаха в мен. Не блокирах болката. Просто я заглуших, защото знаех, че тя ще я потърси.

- Нямам нужда да се храня.

- Напротив - наведе глава Попи. - Трябва ти кръв.

- Допирът ти... той ме върна. Достатъчен беше.

Свалих китката ѝ.

Дъхът ѝ пресекна.

- Кас...

Простенах. Името ми, изречено от нейната уста, ми донесе усещания, които вероятно би сметнала за неуместни в такава ситуация.

- По-добре да не го правя.

Попи свъси озадачено вежди.

- Тогава храна. Донесете му храна. Веднага.

- Ще му донесем храна - отвърна Калъм и аз едва се сдържах да не се изсмея.

Стар хляб? Плесенясало сирене? Да бе, храна.

- Тогава върви да я донесеш - нареди му Попи. - Веднага.

Пак ми се прииска да се ухиля. О, как се бореше за мен.

- Моята кралица - прошепнах, плъзвайки пръсти по извивката на долната ѝ челюст. - Колко е настойчива.

- Да. Такава си е - заяви хладно Кървавата кралица. - Но сега е време да напусне прегръдката ти.

- Не. - Тя преметна ръка през раменете ми. - Няма да го оставя. Ще стоя тук с него.

- Нямаме такава уговорка. Обеща да говориш с мен.

- Обещах да говоря с теб. Но не сме уточнявали къде ще проведем разговора - отбеляза Попи.

- Сигурно се шегуваш - процеди Исбет. - Сериозно ли очакваш да стоя тук?

- Не ме интересува - озъби ѝ се Попи.

- А би трябало. Ако си въобразяваш, че ще позволя на собствената ми дъщеря да стои на такова място, жестоко се лъжеш.

- Но държиш крал тук - възкликна Попи и очите ѝ

просветнаха. – Съпруга на дъщеря си.

– А, сега ли реши да признаеш, че си моя дъщеря? – засмя се Исбет и звукът беше като падащи късове лед. – Търпението ми се изчерпва, Пенелафи.

Знаех какво ще се случи. Кървавата кралица не би нападнала Попи. Вместо това щеше да накаже някой друг, за да ѝ нанесе болка, която никога нямаше да отшуми. Не биваше да го допускам. Въпреки че не исках да изпускам Попи от ръцете и очите си, не ми харесваше мисълта да стои с мен в този пъкъл. Не исках тези стени, вонята и проклетият студ да се присъединят към кошмарите, които вече я изтезаваха.

– Не може да останеш тук – казах ѝ, прокарвайки палец по долната ѝ устна. – Не искам.

– Аз искам.

– Попи. – Задържах погледа ѝ, натъжен да видя влага в очите ѝ. Това ми носеше най-голяма болка. – Не може да стоиш тук.

Долната ѝ устна потрепери и тя прошепна:

– Не искам да те изоставям.

– Не ме изоставяш. – Целунах я по челото. – Никога не си ме изоставяла. И никога няма да го направиш.

– Дъщеря ми очевидно е безкрайно разтревожена за теб – обади се Исбет. От думите ѝ като гъст сироп капеше насмешка. – Уверих я, че си жив и здрав...

– Здрав? – повтори Попи и едничката ѝ дума разбуди всичките ми инстинкти.

Заради гласа ѝ. За пръв път го чуха да звучи така. Като изтъкан от сенки и пушек.

Вечно плямпащата Десница разкръсти ръце, вперила

поглед в Попи.

Попи върна вниманието си към мен. Ръцете ѝ се спуснаха към бузите ми, после към раменете ми. На светлината от гаснещите свещи очите ѝ обходиха лицето ми и продължиха надолу - по множеството заздравели рани. Плъзна длан надолу по лявата ми ръка чак до горния край на превръзката. Гърдите ѝ застинаха.

Вълна от статично електричество изпращя във въздуха и златният Възвращенец изсъска. Тя вдигна бавно очи към моите и тогава го видях - сиянието зад зениците ѝ. Силата там запулсира, после плъзна на тънки сребърни жилки по красивите ѝ зелени ириси. Изумителна, зашеметяваща гледка. Непокорната ѝ челюст се стегна. Немигащият ѝ поглед ми беше познат. Мамка му! Беше ми отправила точно такъв, преди да ме намушка с кинжал в гърдите.

Прииска ми се да бяхме другаде. Някъде, където да ѝ покажа с устни и език, и с всяка част от мен колко невероятно *интригуваща* е стихийната ѝ мощ.

Попи потрепери - и в килията се разля още една вълна от наелектризирана енергия. Тя надникна през рамо.

- Държиш го окован и гладен - процеди тя и гласът ѝ... Златното момче изопна гръб. Кожата около устата на Исбет се обтегна. И те го чуха. - Нараняваш го и го принуждаваш да живее в условия, окаяни дори за Изчадие. А твърдиш, че е здрав?

- Щеше да живее много по-удобно, ако се държеше прилично - отбеляза Исбет. - Ако ми демонстрираше поне капчица уважение.

Това ме вбеси. А кожата на Попи вече сияеше леко. Сякаш нещо я осветяваше отвътре. И преди я бях виждал така. Само

че не помнех тогава под бузата ѝ да са пълзели тъмни неща. Сенки. В плътта ѝ се гърчеха сенки.

- Внимавай, дъще - предупреди я Исбет. - Казах ти вече. Нямаечно да търпя неуважителното ти поведение. Съветвам те да не прекрачваш тази граница.

Попи си замълча. Сенките спряха да се мятат под кожата ѝ. Всичко в нея отново се успокои, но с длани си, с тялото си усещах как нещото в нея набира сили. Мощ. Чиста, необуздана мощ. В горната ми челюст се загнезди тъпа болка. По дяволите! Етерът. *Усещах го.*

- Толкова си силна, дъще. Чувствам силата ти по кожата си. Шепне на всички и в тази килия, и отвъд нея. - Къrvавата кралица се преви леко. Бледото ѝ лице остана все така безизразно. - Пораснала си от последната ни среща. Но още не си се научила да владееш бурния си нрав. На твоето място бързо бих се научила да я овладявам, преди да е станало твърде късно.

В двете кралства нямаше същество, чиято смърт да желаех толкова сильно, колкото тази на Къrvавата кралица. Нито едно. Но Попи трябваше да се вслуша в предупреждението ѝ. Исбет беше приклещена усойница. Щеше да атакува в най-неочеквания момент, и то така, че да ѝ остави дълбоки, неизличими белези. Вече ѝ го беше причинила с Иън.

- Попи - казах тихо и прошарените ѝ със сребристо очи се впиха в моите. - Върви.

Тя поклати отривисто глава и няколко къдици се разпилиха по бузите ѝ.

- Не мога...

- Можеш. - Нямах сили да гледам как силата ѝ се пропуква така. Мамка му! Болеше. Но да гледам как Къrvавата кралица

ѝ нанася следващия си удар заради неподчинението ѝ щеше да ме убие. - Обичам те, Попи.

Тя потрепери.

- И аз те обичам.

Притиснах я по-близо до себе си и я целунах. Езиците ни се преплетеха. Сърцата ни също. Запечатах в паметта си вкуса ѝ, чувството да бъда с нея, за да черпя енергия от тях покъсно. Когато устните ни се разделиха, дишането ѝ бе също толкова учестено, колкото моето.

- От първия миг, в който зърнах усмивката ти... И чух смеха ти... *Богове* – програчих, а тя изтръпна и затвори красивите си очи. - От първия път, в който те видях да зареждаш стрела и да стреляш без колебание, да се биеш наравно с приятелите си... Да се биеш с мен... От първия миг благоговея пред теб. И винаги ще е така. Винаги ще ме зашеметяваш. До сетния ми дъх. За вечни времена.

Попи

За вечни времена.

Единствено благодарение на тези думи успях да овладея бурния си нрав, докато ме водеха по обратния път през безкрайната мрежа от лъкатушищи тунели. Бях спряла да треперя от гняв, макар че самият той не стихваше. Нечовешкото отношение към Кастийл щеше да ме преследва във всяка секунда, както и решението му да не пие от кръвта ми.

Ни най-малко не вярвах, че дарбата ми е успяла да потуши

глада му. Бях усетила глаждещата му болка, много по-жестока от онази, която аз бях изпитвала, и неговата в Ново убежище.

Не искаше да пие от кръвта ми, за да не ме омаломощи.

Богове, не го заслужавах.

Като стигнахме до просторната зала под Уейфеър, спряхме и свалиха превръзката от очите ми.

Кървавата кралица стоеше точно пред мен. Не можех да повярвам, че ми позволи да видя Кастийл в такова състояние.

Само дето знаех що за коравосърдечна кучка е.

- Ядосана си ми - отбеляза тя, когато Милисънт отстъпи встрани. Калъм остана от дясната ми страна, смущаващо близо до мен. - Защото мислиш, че сме се отнасяли зле с Кастийл.

- Със собствените си очи видях как сте се отнасяли с него.

- Можеше да му е по-леко - обясни тя и килна глава. Рубинената корона проблесна. - Сам си стъжни живота, като уби една от Десните ми ръце.

Огледах мълчаливите жени. Всичките имаха бледосините очи на Възвращенците, за разлика от онези в спалнята ми по-рано - и от Коралена.

- Майка ми имаше кафяви очи, а ти твърдиш, че била Възвращенка.

- Тя не ти беше майка. Беше майка само на Иън. - Напрегнати линии обрамчваха устата ѝ. - И нямаше кафяви очи. Бяха също като на останалите.

- Помня ги...

- Криеше ги, Пенелафи. С магия. Магия, която аз ѝ дадох. - Както бе дала от древната магия на Веса. - И го направих единствено защото очите ѝ те плашеха като малка.

Обля ме изненада. Дори не ми беше хрумнало, че някой може да използва древната магия за такова нещо.

- Защо... защо бих се плашила от очите ѝ?

- Не мога да ти отговаря.

Толкова надълбоко бях погребала спомените си за Десниците, че чак когато Аластир ги спомена, изникнаха в паметта ми. Дали не бях усещала някак що за същества са, което бе породило страхът ми към тях?

- Не исках да наранявам Кастийл - обяви Исбет, изтръгвайки ме от мислите ми. - Така само те отчуждавам още повече. Но ти не ми остави избор. Уби краля, Пенелафи. Ако не предприемех нещо, аристократите щяха да го приемат за признак на слабост.

Дъхът, който издишах, прогори гърлото ми. Думите ѝ се сблъскаха с чувството ми на вина.

- Постъпката ми може да те е подтикнала към това, но ти си го направила. Не си освободена от отговорност, Исбет. Трагедията със сина ти също не оправдава зверствата ти оттогава.

Тя впи поглед в мен и ноздрите ѝ се разшириха.

- Ако убия Кастийл, ти ще извършиш много повече зверства от мен. Дойде ли този ден, чак тогава ме съди за моите постъпки.

Вълната на ярост, която помете тялото ми, утихна единствено защото осъзнах, че е права. Онази празна, студена част в мен се разбуди. Не знаех какво щях да направя, но наистина щеше да е ужасно.

Затова и накарах Киеран да ми даде онова обещание.

Извърнах поглед, клатейки глава.

- Ще изпратиш ли храна на Кастийл? Прясна храна? - Поех

си треперлив дъх. – Моля те.

– Смяташ ли, че го заслужаваш? – попита Калъм. – Всъщност смяташ ли, че *той* го заслужава?

Завъртях се на пета и преди да усети, сграбих кинжала от хълбока му и забих острието надълбоко в гърдите му. Право в сърцето.

Очите му се изцъклиха от шок, преди да ги сведе към дръжката на кинжала, щръкнала от гърдите му.

– Не говорех на теб – изръмжах му и пуснах дръжката.

– Проклятие! – процеди той и от крайчеца на устата му шурна кръв.

Стовари се на пода като купчина тухли. Задната страна на черепа му се бълсна в камъка с удовлетворителен тряськ.

Милисънт сподави звук, който прозвучва като смях.

– Току-що наръга Възвращенец ми – въздъхна Исбет.

– Нищо му няма. – Обърнах се към нея. – А сега ще бъдеш ли така добра да изпратиш прясна храна и вода на Кастийл?

– Да, но само защото поискам любезно. – Кървавата кралица надникна към Калъм. – Изнесете го оттук.

Един Кралски рицар пристъпи напред.

– Не ти. – Исбет изгледа остро Милисънта. – Щом ти е толкова забавно, ти ще оправиш тази каша.

– Да, кралице.

Милисънт изпълни толкова драматичен реверанс, че нямаше как да е друго, освен подигравка с нея.

Кървавата кралица стисна устни, наблюдавайки Дясната си ръка. Техните взаимоотношения бяха... различни.

Исбет върна вниманието си към мен и килна глава. Светлината озари лицето ѝ, разкривайки тънка ивица по-тъмна кожа под линията на косата ѝ. Пудра. Носеше грим, за

да придаде по-светъл цвят на кожата си. За да се слива с Възнесените.

- Как успяваш да заблудиш всички Възнесени, че си една от тях? - попитах я.

Тя вирна вежда.

- Не забравяй, че вамприте някога са били простосмъртни, Пенелафи. И макар че много от слабостите им са останали в миналото, все още виждат каквото искат да виждат. Защото вгледаш ли се твърде отблизо в нещо, може да те споходи тревожност. Несигурност. Дори на вамприте не им харесва да живеят така. Подобно на всички простосмъртни горе - посочи с брадичка тя, - и тези в Солис предпочитат да съществуват в неведение относно света около тях, вместо да изпитват съмнение и страх.

В думите ѝ имаше известна истина. Аз самата не се бях разровила твърде надълбоко. Беше ужасяващо да белиш слоевете. Но някои имаха куража да го направят.

- А какво се случва с Възнесените, които дръзнат да се вгледат отблизо?

- Обезвреждаме ги - отговори тя. - Както всички останали.

Значи ги убиваха като Покварените. Силно отвращение натежа върху гърдите ми.

- Но защо ти е да лъжеш? Може да се преструваш на истинска богиня.

Кървавата кралица се усмихна.

- Защо ми е, при положение че вече ме имат за най-близкото нещо до богиня?

- Не си нищо подобно. Но кажи защо? Страх те е, че ще прозрат истинската ти същност? Че си просто фалшива богиня?

Усмивката ѝ не трепна.

- Простосмъртните са лековерни. Почти всеки може да ги убеди в почти всичко. Отнемаш им нещо скъпо, посочваш им виновник и дори най-праведните падат в капана. Предпочитам да вярват, че всички Възнесени са сродници на божовете. По този начин няма да се усъмняват в мнозина, вместо в няколко. Сам човек не може да управлява цяло кралство и да държи народа в релси - сподели тя. - Би трябвало да го знаеш, Пенелафи.

- Знам, че не бива да държиш никого в релси и да управляваш с лъжи.

Исбет се засмя тихо.

- Много оптимистично гледище, детето ми.

Покровителственият ѝ тон подпали всеки нерв в тялото ми.

- Управлението ти се гради единствено върху лъжи. Каза на хората в Голямата зала, че градовете на североизток били разрушени. Наистина ли вярваш, че няма да разберат истината?

- Истината не е от значение.

- Сериозно ли мислиш така? - Поклатих глава. - Истината е важна и всички ще я разберат. Превзех градовете, без да убивам невинни. Гражданите им още ги наричат свой дом. Онези, които още не са проумели, че не съм тази Носителка, скоро ще осъзнаят, че...

- И смяташ, че същото ще се случи тук? В Масадония? В Пенсдърт? - Очите ѝ претърсаха моите. - Че ще изпълниш мисията си, въпреки че и ти самата лъжеш?

Свих ръце в юмруци.

- Защо реши, че лъжа?

- Ти си Носителката - заяви Исбет. - Просто отказваш да го

поярваш.

Гневът запулсира в мен, следван по петите от лошо предчувствие. Надникнах към дългия тъмен коридор и вдиших дълбоко. Познатият мириз на плесен събуди един стар спомен.

Промъквах се из смълчаните коридори, по които само Възнесените се движеха, изгрееше ли слънцето. Идвах заради онова, което видях последния път, когато кралицата ми каза да не слизам тук. Но мястото ми харесваше. И ѝн ми се чудеше, ала тук поне никой не ме гледаше странно.

Трак. Трак. Трак.

Мека светлина се изливаше от входа на стаята. Опрях гръб в една студена колона и надникнах иззад нея. В средата на стаята имаше клетка, съвсем различна от всичко друго в Уейфеър. Подът, стените и дори таванът ѝ бяха от лъскав черен камък, като онзи в Храма на Никтос. В него бяха издълбани причудливи символи, каквито не бях срещала по учебниците. Пресегнах се в стаята и докоснах с пръсти грапавата резба.

Не биваше да слизам тук. Кралицата много щеше да ми се ядоса, но просто не можех да спра да мисля за съществото, крачещо неспокойно зад избелените решетки, заключено и... безпомощно. Това чувствоолових от голямата сива пещерна котка, когато с І ѝн я видяхме за пръв път. Безпомощност. Точно така се чувствах и аз, докато пръстите ми се изплъзваха от хлъзгавата ръка на мама. Само че дарбата ми не действаше на животни. Поне така твърдяха кралицата и жрицата Жанеа.

Тракането на нокти по каменен под секна. Ушите на

котката трепнаха и главата ѝ се обърна към колоната, иззад която надничах. Яркозелени очи се приковаха в моите, прониквайки през булото, закрило половината ми лице...

- Наследила си очите на баща си.

26

Думите ѝ ме изтръгнаха от спомена.

- Моля?

- Като се ядосаше, етерът му ставаше по-забележим. Понякога се завихряше в очите му. Друг път си оставаха зелени. С твоите е същото. - Испет отметна глава назад, разкривайки фината си шия, и проглътна. Десниците и рицарите се бяха отдръпнали и вече стояхме сами в средата на залата. - Не знаех дали някой ти е казал.

Очите ми бяха...

Остро напрежение скова гърдите и гърлото ми. Заостъпвах назад, спирайки чак когато гърбът ми се опря в една колона. Едната ми ръка скочи към халката, скрита под туниката ми. Нямах представа защо тази информация ми подейства така силно.

Бяха ми нужни няколко секунди да се опомня.

- Как го залови?

Испет не отговори веднага.

- Дойде при мен почти двеста години след края на войната. Търсеше брат си и го беше довел някой, който надушил

кръвта на Малек.

- Дракенът?

Спусна се напрегната тишина и в тези мигове си спомних какво почувствах от пещерната котка, когато я видях като дете. Безпомощност. Отчаяние. Дали бе знаел коя съм?

- Интересно, че знаеш тази подробност – коментира накрая Кървавата кралица. - Малцина знаят с кого е пътувал.

- Ще се изненадаш колко много неща знам.

- Едва ли – усъмни се тя.

Опрях длан в студената колона зад мен.

- Къде е дракенът?

- Обезвреден.

Затворих очи за миг. Знаех какво означава това. Дали съзнаваше, че е убила дъщерята на първия дракен? Вероятно не и едва ли я интересуваше.

- Знаех, че Малек има брат близнак, но като го видях за пръв път... си помислих: „Богове, моят Малек най-сетне се завръща при мен“. - Дъхът ѝ пресекна иолових мъничко горчилка. За по-кратко от секунда емоциите ѝ бяха пробили защитната ми стена. - Както знаем, грешах. Щом проговори, разбрах, че не е Малек, но си позволих да го вярвам поне за малко. Дори се самозалъгвах, че мога да се влюбя в него. И да се преструвам, че наистина е Малек.

В гърлото ми се надигна жлъчка.

- Преструвала си се, като си го заключила в клетка и си му се натрапвала.

- Никога не съм му се *натрапвала*. Той сам избра да остане.

Богове, каква лъжкиня!

- Този свят го заинтригува - обясни тя. - За пръв път

общуваше с простосмъртни. Стана му любопитно кои са Възнесените. Какво е правил брат му. Май дори се привърза към мен.

- Казваш, че баща ми е дошъл да търси Малек преди два века, а ти си била омъжена тогава.

- Е, и?

Надникнах към неподвижните Десници. Предполагах, че мнозина от аристократите имаха открити бракове, но дали Ирес наистина се беше увлякъл по любовницата на брат си? Струваше ми се доста... гнусно и все пак в тази история имаше много по-смущаващи елементи.

- Един ден обаче реши, че иска да се прибере у дома, а аз не бях готова да го пусна. - След кратка пауза добави: - Не можех.

С огромни усилия се сдържах да не изкрешя в лицето ѝ. *Не можела?* Какво – нямала е друг избор ли?

- Ядосан ми беше. Но когато се събрахме, за да създадем теб, не беше насила. Никога не е било насила.

Потреперих. Нямах си доверие да проговоря. Етерът пулсираше твърде силно в мен.

- Не ми ли вярваш? - попита Исбет.

- Не.

- Не мога да те виня. Не беше любов. Нито от моя, нито от негова страна. За мен беше необходимост. Исках дете. Силно дете. Знаех каква рожба ще създадем заедно – продължи тя, а на мен ми се доповръща. - За него беше просто похот и омраза. Тези две емоции не се различават особено, когато помежду ви остане само гола плът. - След малко додаде: - Може би ще те зарадвам с малката подробност, че след това опита да ме убие.

Изтръпнах със свит стомах.

- Не - прошепнах. - Не ме радва.
- И това ако не е изненада.

Задната страна на гърлото ми гореше и затворих очи да възпра внезапния прилив на сълзи. Стомахът ми се преобърна. Дори да е бил... активен участник, свободата му вече е била отнета. Не е било по взаимно съгласие. Испет беше злодей в толкова много отношения.

- В началото се чудех защо Ирес е тръгнал да търси брат си след толкова дълго време. Може би е спал твърде дълбоко. Но Малек не е загинал, както вярвах някога, нали? Онази кучка го е затворила в гробница. Вече знам, че е бил в съзнание толкова много години. Два века, Пенелафи. А после е потънал в несвяст, толкова близка до смъртта, че Ирес се е събудил.

Отворих очи.

- Били сте сродени сърца. Как така не си разбрала, че не е мъртъв?

- Като го е затворила в онази гробница, Елоана е прекъснала връзката помежду ни. Знаеш за какво говоря. Онова чувство, онази *духовна близост* между двама - обясни тя. Знаех. Това необяснимо усещане ми беше познато. - Нещо като брачния белег, но не върху плътта. В душата. В сърцето. Почувствах загубата ѝ и една част от мен загина. Затова вярвах, че е мъртъв, и така щеше да е по-добре за него. Защото са минали цели двеста години преди връзката с брат му да секне. Преди да загуби съзнание. Представяш ли си?

- Не.

Замислих се за онези божества в криптата.

- Елоана може и да не е знаела, че е бог, но е знаела какво причинява на божество. Наказание, по-жестоко от смъртта -

продължи тя. - Свекърва ти не е много по-различна от майка ти.

- Права си - склоних. - Само дето не е чак такава садистка като теб.

Кървавата кралица се засмя.

- Не, тя просто убива невинни бебенца.

- А ти не правиш ли същото? - изплюх насреща ѝ, без да си направя труда да ѝ обясня, че Елоана бе отрекла да е знаела за смъртта на сина ѝ. И бездруго нямаше да ми повярва. - Къде е той?

Устата ѝ се напрегна.

- Не е тук.

Вперих поглед в нея, чудейки се дали да ѝ вярвам. Щом беше взела Ирес със себе си на път, едва ли беше далеч и сега.

- А ако бях избрала да видя него, вместо Кастийл, щеше ли да ми позволиш?

- Никога не би избрала друг пред Кастийл - отвърна тя.

Чувство на вина загложди стомаха ми.

- Но ако бях? Нямаше да ми го позволиш, нали? - Тя не отговори, което ми подсказа, че съм права. Гняв замени срама ми. - Защо не си му позволила да се върне в Илизеум?

- Като изключим факта, че със сигурност щеше да ми отмъсти, след като си възвърнеше силите? Когато нямаше да успея да го спра? - Исбет се беше приближила до мен. - Нужен ми е, за да създавам Възвращенци.

Обля ме вълна на прозрение.

- Трябал ти е бог, който да Възнася третите синове и дъщери. А благодарение на Малек вече си знаела за силата на Колис и как да я използваш.

Исбет изучаваше лицето ми.

- По-рано съм събркала. Не предполагах, че знаеш за него.
Това е... изненадващо.

Дланта ми потъна в колоната и като се обърнах, видях някаква вдълбнатина в камъка. Символи, издълбани през метър по цялото тяло на колоната. Кръгове с резка през едната им страна. Същите като символите от кост и въже в гората на клана Мъртви кости.

- Какво означават тези символи? – попитах.
- Един вид предпазна мярка – отговори тя.

Плъзнах палец по издълбания кръг.

- Още крадена магия?
- Взета *назаем*.
- Как те предпазват?

Исбет вдигна очи към моите и се усмихна.

- Задържат едни неща вътре, други – навън.

Кастайл

Попи беше тук.

Дръпнах по-силно веригата и изругах, когато куката не поддаде нито със сантиметър. Колко ли пъти се бях опитвал да разхлабя проклетите вериги? Безброй. През последните дни трескавите ми опити бяха подкладени от глада. Сега се мъчех също толкова отчаяно, но поради друга причина.

Попи беше тук.

Остра паника проряза стомаха ми. Тя можеше да се грижи за себе си. Все пак беше богиня. Но не и безпогрешна. Никой

не беше безпогрешен. С изключение на Древния бог, който обаче прекарваше дните си в дълбок сън. Нямах представа каква е всъщност Кървавата кралица, нито как Попи се справя със знанието, че Испет ѝ е майка. Съществуваха твърде много неизвестни, а аз трябаше да се измъкна оттук. Трябаше да я намеря, преди червената мъгла отново да се е спуснala над съзнанието ми. А пак наближаваше. Вече усещах познатата тъпа болка в костите си.

Стараех се да не ѝ обръщам внимание. Да се съсредоточа върху задачата си и нещо, което Испет каза, когато ми даде кръв. Помнех само, че ме стресна. Беше важно. Но се губеше по краищата на паметта ми. Увих веригата около предмишницата си и започнах да дърпам, докато краката ми не се подхлъзнаха по камъка...

Звукът на приближаващи стъпки ме спря. Леки стъпки. Забързани. Сведох брадичка, обърнах се и клекнах, опрял гръб в стената. Чувах дори бушуващата кръв в нечии вени, преди сянката да прелети покрай мъждукащата светлина на свещите. Проклятие. Ефектът от лечебния допир на Попи вече отслабваше.

Десницата.

Приведох се напред и веригите издрънчаха. Тътенът в гърдите и кръвта ми се завръщаше, усиливащ се.

Тя навлезе в светлината на една от почти изгорелите свещи. Очите ѝ изглеждаха още по-светли на фона на крилатата маска, изрисувана с черна боя върху лицето ѝ. Побезжизнени.

Но в тялото ѝ имаше живот.

Кръв.

Чувах я.

Изтерзаните ми от глад мускули се напрегнаха. Челюстта ми запулсира.

- Къде е Попи?

- Беше с кралицата.

Десницата клекна до седящата вана и хвана ръба ѝ, без да откъсва очи от мен. Знаеше, че е опасно.

Изръмжах.

- Май не си доволен, а? - попита ме тя, вдигайки ръкавите на роклята си.

Извъртях глава настрани. Кучешките ми зъби също пулсираха. Ужасът и тревожното ми напрежение се сблъскаха с мъглата на глада. Кожата ми се обтегна, опъвайки пътта на заздравелите рани. Скобите от сенконий стиснаха китките и глезените ми. *Съвземи се. Съвземи се, мамка ти.*

Напрегнах всички сили и накрая успях да укротя бурята в кръвта си. Отпуснах брадичка.

- Ако... ако сте ѝ направили нещо, ще ви избия всичките. - Думите драЩеха пресъхналото ми гърло. - Ще ви изтръгна шибаните гръклани.

- Кралицата с пръст няма да пипне скъпоценната ти Попи. - Тя заотстъпва назад, заобикаляйки седящата вана. - Още не.

Звукът, който се изтръгна от гърдите ми, беше обещание за кървава смърт.

- Ще наорани други, за да страда тя.

Десницата се загледа в една точка и остана съвършено неподвижна.

- Прав си.

Завъртях глава към изхода на килията. Не исках онова

чудовище да доближава Попи, а и Киеран беше тук. Ако някой от двама им пострадаше... Оковите внезапно ми натежаха повече отвсякога. Чух плисък и върнах рязко очи към ваната. Беше потопила ръце във водата.

Жаждата за кръв дебнеше мъгливо в покрайнините на съзнанието ми. Десницата хвана двата ръба на ваната и се надвеси над водата.

- Мислиш да се изкъпеш ли?

Тя надникна към мен.

- Това притеснява ли те?

- Не ми пука какво ще правиш.

- Чудесно. - Тя вдигна една от сплъстените си къдици. -

Имам кръв в косата си.

Десницата се наклони напред. И направо потопи глава във ваната. Чистата вода мигновено стана мастиленочерна.

Какво беше това, по дяволите? Взирах се недоумяващо в сумрака, докато тя търкаше с пръсти косата си, отмивайки нещо като боя от кичурите, които изведнъж станаха толкова бледоруси, че изглеждаха почти бели...

Разнесе се дращене на нокти по камък и дълбок рев на Изчадие. Напрегнах се, а Десницата отметна коса назад, опръсквайки пода, и извади нож от единия си ботуш. Завъртя се на коляно, хвърли оръжието и уцели съществото, току-що нахлуло в килията, в жалките останки от лицето му. Изчадието залитна назад и се строполи в коридора.

- Ама че досадни гадове - килна глава Десницата. Черни струи се стичаха по бузите ѝ, през нарисуваната ѝ маска, и обливаха зъбите ѝ, докато се хилеше широко. - В момента се чувствам много красива.

- Какви ги дрънкаш?

Вече започвах да си мисля, че е предизвикана от глада ми халюцинация.

Тя се изкикоти и пак се обърна към ваната.

- Знаеш, че кралицата няма да ти изпрати храна и вода.

- Не думай.

Пак потопи ръце във водата, наплиска лицето си и започна да го търка. Черната боя се стичаше на вадички по ръцете ѝ.

- Трябва да ти кажа нещо. Нещо много важно - заяви с приглушен от ръцете си глас. - От което ще те заболи малкото сърчице.

Почти не я слушах, защото бях напълно втрещен от действията ѝ.

От трансформацията, която се случваше пред мен.

Саждивочерната боя по лицето ѝ вече беше почти напълно отмита, разкривайки чертите ѝ - истинското ѝ лице. И не можех да повярвам на очите си.

Косата ѝ беше с различен цвят, а къдриците ѝ - по- ситни, но лицето ѝ имаше същата овална форма. Устните ѝ бяха също толкова плътни и широки. Имаше същото силно чело. Лунички обсипваха основата на носа ѝ и бузите ѝ - доста по- ярки и повече на брой. А като ме погледна с леко килната челюст...

Свещени богове.

Всичко в нея ми беше познато. *Прекалено* познато.

Десницата се усмихна бавно, стегнато.

- Да ти напомням на някого?

- Богове! - програчих.

Тя се изправи. Раменете на семплата ѝ черна туника бяха мокри. Косата ѝ с цвят на сребристобяла лунна светлина провисваше чак до няколкото реда кожени ивици около

кръста ѝ, подчертаващи ханш, чиято извивка далеч не се нуждаеше от подчертаване. Беше по-слаба и с не толкова пищни форми, но позата ѝ...

Заля ме недоумение.

- Невъзможно.

Тя закрачи бавно към мен, ръсейки капки вода от пръстите си.

- Защо ти се струва невъзможно, Кастийл?

- Защо?

Дрезгав смях се изниса през сухите ми устни. Нямаше логична причина. Мозъкът ми просто отказваше да приеме, че тази Десница - тази *Възвращенка* - е почти огледален образ на Попи. Но не можех да го отрека. Абсолютно сигурен бях, че има родствена връзка с кралицата ми.

- Коя си ти? - попитах през сковано гърло.

- Аз съм първата дъщеря - отговори тя и това ми нанесе втори шок. - Но не ми е писано да бъда нещо. Нито пък на втората. Ама това е тема на друг разговор. Предпочитам да ме наричат с името ми. Милисънт. Или Мили. И двете стават.

- Името ти означава смелост и сила.

- И аз така знам. - *Милисънт* пак ме загледа немигащо. По онзи зловещ начин. - Само това ли ще кажеш?

Не, естествено. Имах много за казване. Мамка му! Вече разбирах какво ѝ е на Попи с цял рояк въпроси в главата.

- Ти си... сестра си ѝ, нали? Кръвна?

- Да.

Мислите ми запрепускаха.

- Ирес е и твой баща.

Тя кимна.

Тоеест...

- И ти си богиня.

Милисънт се засмя мрачно.

- Не съм богиня. Аз съм провал.

- Какво? Щом баща ти е...

- Ако си като брат си, значи си въобразяваш, че знаеш всичко - отбеляза тя. - Но и ти като него си нямаш понятие какво е възможно и какво - не. Никакво понятие.

- Просветли ме тогава.

Милисънт пак ми се усмихна стегнато и разтръска глава, опръсквайки със студена вода гърдите и лицето ми.

Прогаряше ме безсилие, мощно почти колкото прииждащата жажда за кръв.

- Кажи ми, дявол да го вземе. Как така не си богиня?

- Откъде да започна, ако трябва да отговоря на всичките ти въпроси? И те изобщо имат ли край? Съмнявам се. Всеки мой отговор ще води до нов въпрос и преди да се усетим, ще съм ти разказала цялата история на кралствата. - Милисънт примигна и се обърна, прескачайки краката ми. - Истинската история.

- Знам истинската история.

- Не, не я знаеш. И Малик не я знаеше.

Като чух името на брат си, въздухът излетя от дробовете ми и за миг се замаях. Брат ми... Не го бях виждал, откакто превърза ръката ми. Спомних си думите му за Десницата: *не е имала избор*.

- Малик знае - процедих. - Шибаното копеле знае коя си.

Милисънт клекна до краката ми. Толкова близо, че можех да я поваля с ритник. Със сигурност се досещаше, но остана на мястото си.

- Нямаш представа какво е пожертввал брат ти. Нямаш... -

Извъртя рязко шия, за да се спре. – Кралицата не прави нищо без причина. Не случайно те плени първия път. Не случайно задържа Малик. Нужен ѝ беше някой със силна атлантийска кръв, за да помогне на Пенелафи във Възнесението ѝ. За да не се провали. И извади голям късмет, когато ти се върна в картинаката, нали? Същият онзи, когото смяташе да използва първоначално. После *нашата* мила майчица изчака Пенелафи да започне Отсяването. Което се случва в момента. А сега пък чака да го приключи.

– Попи се Възнесе и стана богиня...

– Не е приключила с Отсяването си – прекъсна ме Милисънт. – Но когато това се случи, сестра ми ще даде на майка ни онова, което иска още откакто научи за смъртта на сина си.

– Отмъщение?

– Отмъщение срещу всички. – Милисънт се приведе към мен и опря ръка до коляното ми. Гласът ѝ стихна до шепот. – И целта ѝ не е да възстанови кралствата. Иска да възстанови целия ни *свят*. Да го върне към времето, когато още не съществували атлантийци. Когато простосмъртните служели на божовете и Древните богове. А така ще унищожи не само човешките земи, но и Илизеум.

Вълна на изумление вцепени тялото ми.

– И смяташ, че Попи ще ѝ помогне в това?

– Няма да има друг избор. Такава е съдбата ѝ. Тя е Носителката от пророчеството.

– Глупости – изръмжах. – Тя е...

– Помниш ли какво ти казах по-рано? Че майка ни не е достатъчно силна, за да го постигне сама, затова е създала *нещо* с по-голяма сила от нейната. Пенелафи.

Мразовит въздух се изля в гърдите ми.

- Не!

- Това е истината. - Лицето ѝ се сбърчи и преди да сведе очи, зърнах нещо в тях. Тъга. Дълбока, безкрайна тъга. - Ще ми се да не беше, защото знам, че каквото и да направя - и аз, и всички останали, - кралицата ще постигне целта си. Защото и ти ще се провалиш.

Приведох се към нея, доколкото ми позволиха веригите.

- В какво ще се проваля?

Милисънт вдигна очи към моите.

- Няма да убиеш сестра ми.

Отдръпнах се назад към стената и не усетих болката в гърба си.

- Отсяването ѝ скоро ще свърши. - Милисънт се изправи. - Тогава любовта ѝ към теб ще остане една от малкото ѝ слабости. Ти ще си единственото нещо, способно да я спре. Ако не я спреш, Пенелафи ще съдейства в унищожаването на познатия ни свят, убивайки милиони и подлагайки оцелелите на нещо още по-ужасно. И в двата случая сестра ми не бива да остава жива. Или ще умре в ръцете ти, или ще удави света ни в кръв.

27

Попи

На другия следобед крачех нервно из спалнята си. Бях погълнала храната, донесена от неразговорчивите Десници, единствено за да не губя силите си.

Заедно с храната ми донесоха и втора бяла рокля. Изпепелих я с искра от етера си, решена да облека вчерашния си тоалет. Не биваше да пилея енергията си за толкова детинско нещо, но моментното удовлетворение, което ми донесе, си заслужаваше.

Редовно надничах към двукрилата врата. Не бях виждала Кървавата кралица, откакто ме върнаха в стаята ми миналата вечер. Стоях тук единствено защото не исках да излагам на рисък живота на Киеран и Рийвър. Достатъчен ми беше този на Кастийл.

Бях се свързала с Киеран през *нотама*, за да го успокоя, че и двамата с Кастийл сме невредими. Той си отдъхна, но дори през връзката усетих съмненията му относно Кас.

Същите като моите.

Допирът ми щеше да му осигури едва няколко часа облекчение – най-много. Можех само да се надявам, че са му дали кръв и храна. Че излекуваните рани са удължили временния му покой.

Цяла нощ отчаяно се мъчих да заспя. Да намеря Кастийл в сънищата си. Но напразно. Стаята беше твърде тиха, твърде голяма. Твърде самотна и позната. Твърде...

Спрях се.

Това не ми помагаше. Трябваше да се съсредоточа върху следващия си ход, който от часове превъртах в ума си. Планът ни беше да се промъкнем в столицата и да освободим Кастийл и баща ми. И си оставаше същият. Само дето ни бяха заловили и не знаех къде държат баща ми.

Трябваше да принудя Исбет да ми каже, когато се върнеш за него.

Мисълта ме ужасяваше. *Никак* не исках да оставя Ирес тук. Но трябваше възможно най-скоро да измъкна Кастийл.

Защото не беше добре.

Бях излекувала физическите му рани, но вече беше на ръба да изпадне в жажда за кръв и да загуби важни части от себе си. Не можех да го позволя.

Потърсих уникалния отпечатък на Киеран и ме посрещна познатото ухание на кедър.

Лиеса?

Иронична усмивка подръпна устните ми. *Не ми викай така.*

Добре. Кралице моя?

Въздъхнах. Хайде никое от двете, а?

Смехът му ме погъделичка. Какво става?

Трябва да се махнем оттук.

Той се умълча за момент. Какво си намислила?

Трябва да стигнем до някой от храмовете. Кастийл вероятно е под някой от тях. – Отидох до прозореца. – Имаме заклинанието. Като намерим входа към тунелите, ще го използваме. Следващата ни стъпка обаче малко ме притеснява.

Проточиха се няколко секунди тишина. Миристи на дървесина вече ме обграждаше отвсякъде. Може да пробваме по планирания маршрут.

През мините?

Да. Ще се опитаме да стигнем дотам. Или...

Сърцето ми бълскаше тежко. Ще го очакват. Трябва да има друг начин.

Да се бием.

Спрях пред прозореца, загледана в столицата. Не ми звучи по-умно.

Само с бой можем да се измъкнем – настоя Киеран. – Или през някоя от портите, или през някоя от страничните врати в Превала, водещи до мините.

Запрехвърляхме си идеи, докато Киеран не реши: Най-бързо ще е, ако тръгнем директно към източната порта. Имаме Рийвър. Имаме теб. Можем да се бием.

Прехапах долната си устна. Ако действаме така – ако аз действам така, – рискуваме народът да ме възприеме като демис. Да повярва в най-лошото за нас и да се бои от предстоящото.

Така е. – Помежду ни пак се спусна мълчание. – Но в момента не можем да мислим за това. Трябва да помислим за Кас. И как да се махнем оттук. Ако за целта се наложи да срутим част от Превала, тъкмо така трябва да

постъпим, Попи.

Затворих очи. Етерът затънна в гърдите ми.

Не можем да спасим всички – напомни ми Киеран. – Но можем да спасим поне близките си.

Сякаш копие прониза тялото ми. Още по време на разговора ни с генералите съзнавах, че е възможно плановете ни да се провалят. Да стигнем до разрушаване на Превали. Да унищожим безброй човешки животи. Да се превърнем в чудовищата, от които солиският народ се боеше.

И това си оставаше самата истина.

Киеран явноолови примирението ми, защото каза:
Просто трябва да отклоним вниманието от себе си.

И то така, че да имаме достатъчно време да напуснем Уейфеър и да стигнем до храмовете.

Отворих очи и ги вперих в черния каменен Превал, издигащ се в далечината. *Хрумна ми нещо.*

Седях на меко кресло в една от нишите на основния етаж на Голямата зала с обтегнато до краен предел търпение. Десетина рицари и Десници се бяха подредили до стената зад мен.

Кървавата кралица ме призова за среща още щом слънцето започна да се спуска зад хоризонта. А сега седях на кресло, докато тя общуваше с масите.

Огледах препълнената зала. Лицата на множеството простосмъртни, борещи се за вниманието ѝ, се сливаха пред очите ми. Тя се носеше сред тях, обградена от Милисънт и още една Десница. Като пъстроцветна птица с лъскава рубинена корона. Усмихваше се великодушно, а човеците ѝ се покланяха. Тази вечер не беше в бяло. И двете с Милисънт бяха облечени в пурпурно.

Не можех да си обясня как роклята се задържа върху тялото ѝ. Горната ѝ част изглеждаше нарисувана върху него. Нямаше ръкави и беше толкова впита, че навярно само заради това не се поддаваше на гравитацията. Деколтето ѝ, ако можеше да се нарече така, се спускаше чак до пъпа ѝ и разкриваше много повече, отколкото ми се искаше да видя, като се имаше предвид, че ми е майка – независимо дали това ми харесваше, или не. Долната част на роклята беше по-свободна, но не смеех да се вгледам в ефирната материя. Поне тази психическа травма можех да си спестя.

– Май се забавляваш.

Гласът на Малик ме накара да се скова още повече.

– Не можеш да си представиш колко.

Той се засмя дрезгаво, минавайки покрай креслото ми, за да седне в свободното от едната ми страна.

– Сигурен бях.

Помълчах няколко секунди.

– Изобщо не разбирам защо ме извика в Голямата зала.

– Искала е да видиш колко я обича народът ѝ – обясни Малик. – В случай че вчерашното показно не ти е било достатъчно.

Той вдигна чаша с червена течност към устните си. Не знаех дали е вино. Говореше тихо, но рицарите и Десниците бяха достатъчно близо, за да го чуят. Нямаше никой друг наоколо. Пак се замислих за чувствата, които долових от него миналия ден, но върнах вниманието си към залата.

– Естествено, че я обичат. Все пак са елитът на Карсадония. Най-заможните ѝ граждани. Докато животът им е песен, ще обичат всеки, който седне на трона.

– Не я обичат само богатите. Сама видя.

Така беше.

- Само дето раздава Благословии с атлантийска кръв. - Погледнах го и той сви рамене. - А тя няма особено дълъг ефект.

Малик пак отпи от чашата си.

- И ги кара да се страхуват от...

- От теб - довърши той. - Носителката.

Въздъхнах равномерно.

- Вчера изльга поданиците си. Жителите на Дъбов проход и другите градове не пострадаха. Ти самият, с колкото и промит мозък да си вече, би трябало да знаеш, че атлантийците - баща ти - никога не биха постъпили така, както тя твърди.

Този път Малик не ми отвърна.

- Тукашните рано или късно ще разберат истината - продължих в последвалата тишина. - И не вярвам всички простосмъртни в Карсадония да я мислят за благосклонна кралица. Нито пък да подкрепят Ритуала.

Малик свали чашата си.

- С право не вярваш.

Наблюдавах го внимателно, докато оглеждаше залата. Отворих сетивата си и намерих вчерашните пукнатини в защитната стена около съзнанието му.

- Вчера видях Кастийл.

Лицето му остана все така безизразно, но внезапно усетих кисел вкус. Срам.

- Не изглеждаше добре. - Стиснах подлакътниците на креслото и прошепнах: - Почти се беше загубил в жаждата си за кръв. Имаше рани и...

- Знам - отвърна ми също толкова тихо през здраво стиснати челюсти. - Почистих го, доколкото можах, след като

кралицата ти изпрати онзи прекрасен подарък.

Малик беше ходил да го види.

Кастийл не ми каза, не че му се отаде възможност. И някой наистина беше превързал ръката му. Това означаваше все нещо. Заедно със суровата агония, която излъчваше Малик. Само дето не знаех какво точно.

Приведох се към него и раменете под бялата риза се напрегнаха.

- Значи знаеш къде го държат - прошепнах. - Кажи ми...

- Внимавай, Кралице от плът и огън - отвърна тихо Малик, извил колебливо устни. - Тръгващ по много опасен път.

- Знам.

Той плъзна поглед към моя.

- Не знаеш нищо, ако си мислиш, че бих отговорил на този въпрос.

Потуших надигащия се прилив на гняв.

- Усетих болката ти. Вкусих я.

В челюстта му затрепка мускул.

- Много грубо от твоя страна - коментира след секунда той. - И болеше.

- Нали оцеля?

Той ми отвърна с кратък смях.

- Да, оцелях. - Пак отпи от чашата си. - Това правя.

Сардоничната нотка в думите му ме накара да огледам повнимателно чертите му.

- Защо? Защо стоиш тук? С *нея*? Не е защото ти е отворила очите за каквото и да било, камо ли за истината. Не е чак толкова убедителна.

Малик си замълча, загледан напред, но забелязах, че вниманието му се отмести от Кървавата кралица към

тъмнокосата ѝ Десница. Само за миг. Щях да го пропусна, ако не го наблюдавах толкова зорко.

- Значи заради нея.

Той стрелна очи към мен и изражението му възприе половинчата усмивка.

- Кралицата ли?

- Милисънт - отвърнах тихо.

Той пак се засмя сухо.

Облегнах се в креслото си.

- Може пък да попитам Кървавата кралица как мисли тя: дали си тук заради нея, или заради Дясната ѝ ръка.

Малик се приведе бавно в тясното пространство помеждуни.

- Ако я попиташи - трапчинката изникна в едната му буза, - ще те окова с костите на божество и ще те хвърля в Страуд.

- Доста крайна заплаха - отбелязах, превзета от задоволство. Наистина беше крайна. А за това можеше да има само една причина. Грижа го беше за Милисънт. - Аз самата бих реагирала така, ако застрашиш Кастийл.

Малик ме погледна.

Усмихнах му се.

- Само дето моята заплаха няма да съдържа кости от божество и море. Нито пък ще е празна.

Той допи питието си.

- Ясно. - Погледът му отскочи към залата. - Тя идва.

Кървавата кралица вървеше към нас. Малик се изправи. Аз - не. Само вперих поглед в нея сред шушукането наоколо. Чертите ѝ се изостриха, но тя просто мина покрай мен и се разположи в креслото от другата ми страна. Чак тогава Малик си позволи да седне. Десетки очи ни наблюдаваха.

Милисънт остана пред нас заедно с другите Десници. Изопнатите им гърбове осигуряваха впечатляващ параван.

Келнер донесе на Кървавата кралица чаша пенливо вино. Тя го изчака да се отдалечи, преди да каже:

- Хората ни гледат и намират неуважението ти към кралицата за позорно.

- Дали ще е така, ако разберат истината за теб? За злодеянията ти? - попитах, наблюдавайки млада двойка, загледана в статуята, която някога бях смятала за изображение на Никtos, но се оказваше, че не е.

- На повечето от присъстващите няма да им мигне окото - увери ме тя. - Но знаем как ще реагират, ако разберат коя си ти.

- Богиня, а не Носителката.

- За мнозина двете неща се припокриват - прошепна тя.

Напрегнах се.

- Може, но съм готова да им докажа, че няма от какво да се страхуват.

- И как възнамеряваш да го постигнеш?

- Е, като начало няма да им отнемам децата, за да ги използвам като добитък - отговорих.

- Нима използвах Тауни като добитък? - Тя махна към тълпата с обкичена в бижута ръка. - Или някого от присъстващите придворни дами и господа?

- Не, защото просто ще ги превърнеш в чудовища, които безмилостно ще се хранят с простосмъртните.

Тя плъзна тъмни очи към моите.

- Или ще отсяват слабите.

Сбърчих устна.

- Наистина ли мислиш така?

- Сигурна съм.

Тя отпи от шампанското си.

Едва се сдържах да не бутна кристалната чаша от ръката ѝ.

- Ами децата, взети при последния Ритуал? Онези, които намерихме обесени под Червена скала?

- Служат на боговете.

- Лъжи - изсъсках. - И нямам търпение да видя лицето ти, когато разоблича тези лъжи публично.

Тя огледа залата и се усмихна широко.

- Наистина ли вярваш, че ще позволя на войските ти да обсадят столицата, както им позволих да обсадят другите градове? Градове, които дори не са ми нужни? - Тя завъртя глава към мен. - Не са никаква загуба за мен. Но случилото се в тях няма да се повтори тук. Ако армията ти се яви под Превала, ще обточа стените и портите с новородени. Оцелелите ти дракени и воиници ще трябва първо да изгорят и насекат тях.

Взирах се в нея, бавно осъзнавайки, че говори сериозно. Впих пръсти в подлакътниците на креслото и етерът завибрира надълбоко в мен. Изтръпнах и върнах очи към статуята, но виждах само простосмъртните, окачени по портите на Дъбов проход, и труповете под Червена скала. Малик се приведе напред, а Милисънт се пообърна леко към нас. Двамата младежи пред статуята сведоха смръщени погледи към краката ѝ, където листенцата от нощноцъфтяща роза трепереха.

Заради мен.

Заради гнева ми.

Аз ги карах да треперят.

Затворих очи за миг и овладях емоциите си, както когато

още носех булото и херцог Тиърман ме викаше в кабинета си. Когато трябваше да стоя неподвижно и да понасям всичко, което ми причиняваше. По същия начин, както затварях сетивата си към емоциите на околните. Този път обаче се затворих към *собствените* си емоции. Отворих очи чак когато етерът в гърдите ми се укроти. Черните листенца на пода вече не трепереха.

- Мъдро решение - прошепна Кървавата кралица, а Малик се отпусна осезаемо. - Виждам, че си се научила да контролираш донякъде силата си.

Отпуснах хватката си върху подлакътниците.

- За това ли искаше да говорим? Че смяташ да избиеш още деца и невинни хора?

- Не аз ще избия простосмъртните - заяви тя. - Ще ги избият твоите армии. - Погледът ѝ ме прогаряше. Усещах как докосва всеки сантиметър от лицето ми. - Или самата ти. Ако искаш да го избегнеш, ще заповядаш на войските си да не нападат.

Завъртях поглед към нея.

- Сега ли ще обсъждаме бъдещето на кралствата? Мислиш, че ще преговарям с теб, след като ми сподели плана си на действие? - Думите се изливаха стремглаво от устата ми. - Няма да ти дам Атлантия. Няма да отзова войските си. И няма да ти позволя да използваш невинни хора за щит.

Тя насочи вниманието си към принца.

- Малик, ако нямаш нищо против, бих искала да поговоря насаме с дъщеря си.

- Разбира се.

Малик стана и се поклони, срещайки за миг погледа ми. Слезе по няколкото широки стъпала, подминавайки

Милисънт, тръгна през залата и веднага го погълнаха усмихнати лордове и дами.

- Запленени са от него - коментира Кървавата кралица. - Ще трябва да ги гони с пръчка, ако реши да им се изплъзне.

Десницата извърна поглед от Малик и го отправи към далечния край на Голямата зала.

- Знаеш ли какво ми дава воля да продължа напред? - попита Исбет след няколко секунди. - Желанието за мъст.

- Това е... такова клише - отбелязах.

Смехът ѝ беше тих и кратък.

- Може и така да е, но е вярно. И вероятно причината да се превърне в клише е фактът, че отмъщението е давало воля за живот на мнозина в най-тъмните им моменти. Моменти, проточващи се години и десетилетия. Ще получа своето отмъщение.

- Мнозинството от атлантийците не са имали нищо общо с онова, което са причинили на теб и сина ти - припомних ѝ. - А ти продължаваш да вярваш, че ако завладееш Атлантия, ще си отмъстиш. Е, няма.

- Аз... трябва да ти призная нещо. - Кървавата кралица обърна тяло към моето. Обля ме аромат на рози. - Никога не съм имала намерение да управлявам Атлантия. Кралството им не ми е нужно. Дори не го искам. Искам единствено да го видя в пламъци. В разруха. Искам да видя всички атлантийци мъртви.

Кастийл

Тя ще умре в ръцете ти...

Думите на Милисънт се въртяха непрестанно в главата ми. Не можех да заспя след посещението ѝ. Не спирах да мисля коя е – какво ми бе разкрила. Нямаше как да отрека, че е сестра на Попи. Толкова си приличаха. Да му се не знае, ако имаше същия цвят коса и по-малко лунички, двете почти щяха да минават за близначки. А предупреждението ѝ за Попи? Какво трябвало да направя?

Изръмжах гърлено.

Майната му на това.

Дори да притежаваше толкова разрушителна сила, Попи не би я използвала. Не хранеше такова зло в себе си.

Милисънт може и да ѝ беше сестра, но не ѝ вярвах. Не вярвах на нито една дума, излязла от устата ѝ.

Откъм коридора отекнаха стъпки и аз вирнах глава. Влезе Златното момче. Сам. Не носеше храна и вода.

- Какво искаш, мамка ти? – изръмжах му през сухо гърло.
- Исках да проверя какси, Ваше Величество.
- Друг път.

Той се ухили. Боята на лицето му и дрехите му бяха толкова ярко златисти, че светеше като фенер.

- Пак започваш да... изглеждаш зле.

Нямаше нужда той задник да ми изтъква очевидното. Гладът гризеше вътрешностите ми и можех да се закълна, че виждам как вените по врата му пулсират.

Възвращенецът просто ме наблюдаваше неподвижно.

- Освен ако не идваш да ми разкажеш как е времето навън – провлачих, – може да си биеш камшика.

Калъм се засмя.

- Впечатляващо.

- Аз ли? - подсмихнах се. - Знам.

- Не ти, арогантността ти - поправи ме той и пристъпи към мен. От гърлото ми се надигна дълбоко ръмжене и усмивката му се разшири. - Прикован си към стена, гладен и мърляв, неспособен да помогнеш на съпругата си, а продължаваш да си все така арогантен.

Пак изръмжах през раздряно гърло.

- На нея не ѝ трябва помощ.

- Май си прав. - Той докосна гърдите си. - Вчера ме наръга. Със собствения ми кинжал.

Изсмях се дрезгаво.

- Браво на моето момиче.

- Сигурно много се гордееш с нея. - Той коленичи бавно. - Но това ще се промени.

- Никога няма да се промени - изплюх с пулсираща челюст. - Каквото ще да става.

Той ме погледа няколко секунди.

- Любов. Странно чувство. Виждал съм как надвива дори най-могъщите същества - каза той. Думите на Милисънт пак се заблъскаха в главата ми. - На други пък вдъхва невероятна сила. Но през дългите ми години живот само веднъж видях любов да възпира смъртта.

- Така ли?

Калъм кимна.

- Никтос и съпругата му.

Вторачих се в него.

- Чак толкова ли си стар?

- Достатъчно стар, за да си спомням какъв беше светът една време. Да разбера кога любовта е сила и кога - слабост.

- Хич не ме интересува.

- А би трябвало. Защото в твоя случай е слабост. - Светлите му, немигащи очи почти ме плашеха. - Знаеш ли защо?

Събрчих устни.

- Обзалах се, че ще ми кажеш.

- Трябваше да пиеш от кръвта ѝ, когато ти се отдаде възможност - обясни той. - Ще съжаляваш, че не го направи.

- Напротив.

Никога нямаше да съжалявам, че съм предпазил Попи. Никога.

- Ще видим.

Възврашенецът задържа погледа ми един дълъг момент, после скочи.

Беше бърз. Пред очите ми проблесна стомана и се отдръпнах рязко назад. Но нямаше накъде. Рефлексите ми не ставаха за нищо...

В гърдите ми избухна болка, която отне въздуха от дробовете ми в една огнена вълна. Познатият металически вкус мигновено изпълни устата ми. Погледнах надолу и видях кинжал, забит в средата на гърдите ми. Всичко беше червено, тъмни струи се стичаха по корема ми...

Вдигнах глава и процедих:

- Пропусна ми сърцето, тъпак.

- Знам - усмихна се Възврашенецът и издърпа кинжала. - Кажи ми нещо, Ваше Величество. Какво се случва с атлантиец, когато във вените му не остане и капка кръв?

Имах чувството, че раната ми гори, но вътрешностите ми се къпеха в ледена вода. Сърцето ми подскочи лениво. Жажда за кръв. Безкомпромисна и абсолютна. Това се случваше.

- Разправят, че се превръщали в чудовища като Изчадията. - Той се изправи, вдигна кинжала до устата си и

прокара език по окървавеното острие. – Успех.

28

Попи

Искам да видя всички атлантийци мъртви.

Студена тежест се спусна по гръбнака ми и сключих очи с тези на Кървавата кралица.

- Дори Малик?

- Дори него. - Тя отпи от шампанското си. - Но не е задължително да го видя мъртъв. Нито пък възлюбения ти. Просто ще трябва да ми съдействаш. Не да ми пречиш. Ако убия някого от двама им, само ще си объркам плановете. И той - тя посочи с чаша към рояка простосмъртни, обградили Малик, - и брат му ще оцелеят. Вълчациите също не са в черния ми списък. Нека живеят. Колкото до всички останали? Те ще загинат. Не защото ги виня заради трагедията ми. Знам, че не те са затворили Малек в гробница, нито пък са убили сина ни. Не виня дори Елоана.

- Сериозно? - попитах недоверчиво.

- Не ме разбирай погрешно. Ненавиждам онази жена и съм ѝ замислила нещо много специално, но не тя позволи да се

случи нещо толкова ужасно. Знам кой е истинският виновник.

- Кой?

- Никтос.

Отдръпнах се смаяно.

- Обвиняваш... *Никтос*?

- Кого другого? Малек поиска от баща си да издържи изпитанията за сродено сърце. Никтос го чу дори в съня си. И му отказал - обясни тя и ме обля поредната вълна на недоумение. - Именно заради това Малек ме Възнесе. Следващите събития са ти известни. Не обвинявам само Елоана и Валин. Обвинявам и Никтос. Той можеше да предотврати всичко това.

Никтос. Наистина бе могъл да го предотврати. Не разбирах защо не бе позволил на сина си същото онова, заради чийто отказ предишния път бе загинал бог.

- Защо е отказал?

- Не знам. - Тя надникна към диамантения си пръстен. - Ако Малек е знаел, така и не ми каза. Но причината не е важна сега, нали? - Кожата около ъгълчетата на устата ѝ се напрегна. - Никтос е отговорен за всичко това.

Да предотвратиш нещо и да си негов причинител, бяха две напълно различни неща. Исбет прехвърляше вината за собствените си постъпки на други. Умението ѝ да се измъква от отговорност беше впечатляващо.

- Не виждам как ще си отмъстиш на Древния бог на живота - отбелязах.

Смехът ѝ беше звънък като стъклени камбанки. Тя отметна една тежка къдрица от бузата си.

- Никтос обича живота във всичките му форми, но е най-привързан към атлантийците. Те са създадени в едно от

изпитанията за сродени сърца, творение на любовта. Малек ми е казвал, че баща му възприемал атлантийците като свои деца. Тяхното изтребление ще ми донесе справедливост.

Нешо ми подсказваше, че е много по-дълбоко умопомрачена, отколкото бях предполагала.

- И смяташ, че ще ти помогна да убиеш стотици хиляди хора? Това ли искаш от мен?

- Вече ми помогна.

- Нищо подобно не съм...

- Така ли?

Пак стиснах подлакътниците на креслото и се приведох към нея.

- И какво точно си мислиш, че съм направила или ще направя?

- Гневът ти. Страстта ти. Чувството ти за правда и неправда. Любовта ти. Силата ти. Всичко това. В края на краишата си същата като мен. Ще направиш точно онова, за което си родена, скъпа дъще. - Тя вдигна чаша към мен. - Ще донесеш смърт на враговете ми.

Ще освободиш единствено смърт.

Вдишах рязко и се отдръпнах от нея. Говореше, сякаш нямах избор. Сякаш всичко бе предопределено и никакви си думи, изречени преди незнайни епохи, надделяват над свободната ми воля.

Нажежена енергия запулсира в гърдите ми, наелектризирайки въздуха около нас. Усмивката ѝ не трепна. Тя пълзна бавен поглед из Голямата зала - пълна с простосмъртни. Чак сега разбирах защо точно тук бе избрала да ми съобщи, че иска да види Атлантия в руини. Вече използваше хората за щит.

Всъщност кога не ги беше използвала?

Но грешеше. Моят гняв. Моето чувство за справедливост. Моята любов. Моята мощ. Те ми носеха сили. Не бяха пагубни недостатъци, водещи към смъртта на безброй невинни.

- Бъркаш – заявих, стисната подлакътниците толкова силно, че ръцете ми трепереха. – Не съм като теб.

- Щом ти помага да вярваш в това – смигна ми тя с усмивка. – Но ако трябваше да покосиш всички в тази зала, за да спасиш най-скъпото си, щеше да го направиш без миг колебание. Също като мен.

Дъхът ми секна. Сърцето ми прескочи. Исках да отрека. Имах нужда.

Но не можех.

И това засегна всички оголени нерви в тялото ми.

- Може да си ме родила, но споделям единствено кръвта ти. Не съм като теб. И никога няма да бъда. Не си майка, приятелка или довереница – заявих, наблюдавайки как усмивката ѝ посърва. – Ти си просто кралица, която скоро ще падне от трона. Нищо повече.

Тя стисна по-силно чашата си и в очите ѝ засия малка искра от етера ѝ. Устните ѝ се свиха.

- Не искам да се карам с теб, дъще. Не и сега. – Горчивият вкус на тъга изпълни внезапно гърлото ми. – Но ако ме принудиш, аз ще принудя теб и тогава ще разбереш колко много си приличаме.

Кастийл.

Заплашващ Кастийл.

Кожата ми изстина като онази болезнена кухина в мен и когато проговорих, гласът ми прозвуча като онзи ден в Масен. Пълен с пушек и сенки.

- Мога да те убия още сега.

Очите ѝ срещнаха моите.

- Давай. Освободи силата си, момиче. Използвай яростта си. - В очите ѝ проблесна етер. - Но преди това си спомни, че не седиш пред Възнесен.

Кратък, остьр писък прониза Голямата зала, последван от тръсък на строшено стъкло и тишина. Завъртях се към крясъка и стомахът ми пропадна, като видях как двамата пред статуята се свличат на колене. От очите и ушите им шуртеше кръв, от устите и носовете им - също. Проехтяха по-силни, по-продължителни писъци и простосмъртните се разпърснаха от двойката, чито тела започнаха да се *сиват* навътре, докато от тях не остана само кожа и кости, придържани от коприна и сатен.

Малик и Милисънт се завъртяха към нас, а хората се разкрештяха панически и побягнаха във всички посоки. Само Исбет... дори не беше откъснала очи от мен. Нито за миг. Тя го беше направила, а такава сила...

Беше ужасяваща.

Не знаех дали аз самата съм способна на подобно нещо. Дори не исках да разбера.

Кървавата кралица се облегна в креслото си и килна глава, все така загледана в мен.

- Вярвам, че малко усамотение ще ти се отрази добре. Утре ще продължим разговора си. - Привика един от рицарите. - Изпрати я до стаята ѝ и да не я напуска.

Станах и няколко от рицарите напуснаха постовете си, за да ме обградят.

Нямаше да има утре.

Нямаше да има повече разговори.

Обърнах ѝ гръб и тръгнах към стълбите. Ръцете ми постепенно спираха да треперят. Инстинктът ми подсказваше, че времето ни е свършило. Не ме интересуваше на какво смята, че съм способна, а и не вярвах, че мога да укротя гнева си достатъчно, за да я възпра - да ѝ попреча да нарани безсмислено и други невинни хора. Инстинктът ми подсказваше и че няма да накаже веднага Кастийл. Първо щеше да убие други двама.

Киеран.

И Рийвър.

И щеше да го направи само и само за да ми докаже, че съм не по-малко избухлива и жестока от нея.

Ще освободиш единствено смърт.

Но може би ме познаваше по-добре, отколкото аз познавах себе си. Може би пророчеството беше вярно. Може би Уила беше сбъркала, а Виктер бе изпратен да бранит нещо зло. Може би наистина бях Носителката.

Защото ако Исбет изпълнеше заплахата си, щях да се давя в кръв, пролята от моята ръка.

Нямахме повече време за губене.

Потърсих отпечатъка на Киеран и му изпратих бързо съобщение. *Трябва да действаме още довечера.*

Отговорът му беше незабавен и решителен. На изхода на Голямата зала надникнах през рамо и видях Кървавата кралица да стои до нишата с кристална чаша в ръка, наблюдавайки ме като хищник, за какъвто се мислеше.

Извърнах поглед и свиках волята си. Етерът запулсира в гърдите ми.

Пръснах чашата ѝ на парчета, за да ѝ дам да разбере, че не боязливата, покорна Девица бе седяла до нея.

Луната бе заела мястото си в небето над града и светлината ѝ къпеше вълните на Странд. Стоях пред прозореца. Отвъд крепостните стени на Уейфеър и Храмовете на Никтос и Персес се издигаше Превалът.

Най-високият превал в кралствата, почти колкото замъка Уейфеър. Столици факли обточваха подножието му. Ярките им, неугасващи пламъци служеха като маяк и обещание за закрила. Сега всичките горяха.

За заблуда на противника.

И то голяма.

Замислих се за мъглата – как се усукваше около Изчадията и обгръщаше Скотос. Състоеше се от древна магия. От същността и волята на Древните богове. Което навярно означаваше, че можех да я призова.

Не знаех дали ще се получи. Не бях Древна богиня, но все пак бях потомка на върховния Древен бог. Неговия етер носех във вените си. Дракените изпълняваха волята ми. Първичният *нотам* ме свързваше с вълчациТЕ.

Опрах ръце в каменния пераз на прозореца, затворих очи и свиках етера си. Той се отзова във вихрен прилив и веднага си представих мъглата, гъста като дъждовен облак, каквато беше тази в Скотос. Представих си как извира от земята, разстила се, пълзи. Кожата ми се затопли. Представих си как се стеле по хълмовете и ливадите край столицата, сгъстява се, забулвайки всичко по пътя си. Отворих очи, но не спрях.

Сребристи искри запращяха по кожата ми. Вперих поглед в Превала и зачаках, както в други нощи, в друг град, когато *а*з бях друга и вярвах в закрилата на Превала. В онова фалшиво чувство на сигурност.

Един от пламъците отвъд Превала затрепка бурно. Етерът

се завихри в мен, по кожата ми. Продължих да призовавам мъглата. Да я изтъкавам с волята си.

Съседният пламък също затанцува, после и трети, и четвърти, докато цялата редица не забълва огнени искри на метри разстояние във всички посоки. Двете факли в края ѝ угаснаха първи, а след тях – една по една и всички останали, потопявайки земята отвъд Превала в пълен мрак.

Нови пламъци лумнаха по парапетите на стената. Горящи стрели се издигнаха към небето и полетяха. Извисиха се в дъга, после се устремиха надолу, забивайки се в окопите с подпалки по продължение на източната стена. Изригна огън и обля в оранжево земята...

И гъстата, усукваща се мъгла, лазеща към окопите. Мъгла, която пропълзя под подпалките и обгърна като дебело одеяло огъня, докато теглото ѝ не задуши светлината му.

Мъгла, която всички на Превала и в града очакваха да гъмжи от разлагачи се Изчадия.

В нощта прокънтяха сигнални рогове, но аз не спрях дотук.

Призовах мъглата още по-напред и... почувствах отговора ѝ. Тя се спусна чак до подножието на стената и се разля по цялата ѝ дължина. Разнесоха се панически викове. Представих си как се изкачва на гъсти облаци до парапетите и кулите на Превала.

И тогава я видях с очите си – млечнобяла завеса на фона на нощното небе.

Дъхът ми секна. Тя не водеше Изчадия. Нямаше да навреди на никого. Не такава беше волята ми. Само щеше да предизвика хаос и суматоха.

И вече го постигаше. Отекна поредният рог.

Древната мъгла превали стената в една внушителна вълна

и се разля надолу. Далечни уплашени писъци разпориха въздуха, когато мъглата плъзна из Карсодония, изпълвайки улиците. Писъци, които ехтяха все по-отблизо и по-силно, защото бялото море вече заливаше жилищни квартали и мостове, хълмове и долини, докато не погълна и крепостните стени на Уейфеър.

Отстъпих от прозореца, вдигнах качулката си и се обърнах. Преметнах презрамката на кожената чанта през гърдите си и извадих кинжала си от ножницата му.

Време беше да се махаме оттук.

29

Тръгнах към вратата и потиснах емоциите си - основа чувство за правда и неправда. Налагаше се, ако исках да намеря Кастийл и да се измъкнем оттук.

Стиснах златната дръжка на вратата. Етерът изпълни вените ми и заискри по пръстите ми. Тънки сенки обгръщаха като жили сребристата аура. Гледката беше леко смущаваща. Енергията ми обля метала и разтопи ключалката. Отворих вратата и излязох в коридора.

Кралският рицар отпред се обърна към мен и изцъкли очи над черната платнена маска, покриваща долната част на лицето му. Скочих напред и забих кинжала точно над бронята му, в уязвимата основа на гърлото му. Завъртях ръка и прерязах гръбначния му стълб. Рицарят се свлече на пода, а другият посегна към меча си.

Волята ми създаде картина в съзнанието ми, която се превърна в реалност. Черната мантия на рицаря литна напред и се уви около лицето му. Той залитна назад, а аз се шмугнах под протегнатия му меч. Приглушените му викове секнаха рязко, като забих кинжала между страничните

пластини на бронята му. Острието от кървав камък преряза сухожилията и потъна надълбоко в сърцето му.

Масивната желязна врата на главния етаж започна да се спуска и стените на замъка затрепериха. Още двама рицари излязоха от плитките ниши на коридора, извадили мечове и свалили маски под брадичките си.

- Заповядано ни е да не те убиваме - заяви единият, пристъпвайки напред. - Но това не означава, че не можем да те понакълщаме.

Дори не ги уважих с отговор. Просто закрачих напред, докато кръвта на братята им вампри се стичаше по кинжала ми. Волята ми вече струеше извън тялото ми. Аурата, обгърната в сенки, се изливаше от плътта ми. Рицарите се издигнаха във въздуха, сякаш гигантски ръце ги хванаха за глазените и започнаха да ги блъскат в каменния под и във високия таван. Костите под бронята им се изпотрошиха с шумно прашене.

Двукрилата врата в дъното на коридора се отвори със замах. Половин дузина рицари се изляха откъм кулата и спряха на място, когато от някоя далечна част на замъка проехтяха ужасени крясъци. Неколцина надникнаха зад себе си. Други ми налетяха с оголени зъби.

Всичките бяха на пътя ми.

А нямах време за губене.

Задържах емоциите и мислите си затворени. Не се замислих какво трябва да направя - какво щях да направя. По-късно щях да размишлявам върху клането, което ми предстоеше - което вече бе започнало.

Мрежата от сенки и сребро се разстла по пода, заизкачва се по стените и тавана. Като достигна вамприте, проникна в

телата им, в ставите и костите им, в тъканта на мускулите и органите, жизненоважни дори за твари като тях. Не можаха да направят нищо с мечовете си, не можаха дори да предупредят другите. Дори да изкрещят от болка.

Разкъсах ги отвътре, без да си позволя да се замисля, че Испет бе направила почти същото с онази двойка. Телата им хълтнаха, спаружиха се и се стовариха на пода в купчини от тежка броня и празна кожа.

Но един оцеля.

Сред тях бе имало Възвращенец, който стоеше невредим зад рухналите тела. Тръгнах напред, прибирайки етера си.

Мрачният му смях бе приглушен.

- Носителке.

- Добър вечер.

Нападна ме и аз приклекнах, грабвайки един паднал меч. Като се завъртях, той вкопчи ръка в рамото ми. Отскочи назад, защото очакваше да го ритна, но плановете ми бяха други. Изправих се рязко и завъртях меча в широка дъга, отсичайки главата на Възвращенца през черния шал на врата му.

Той се строполи на пода, а на мен ми се прииска да имах време, за да погледам как му пораства нова глава. Изскочих на стълбищната площадка, оставяйки касапница зад себе си.

Хукнах надолу по широкото вито стълбище на кулата и заброих секундите. Надявах се правилно да съм запомнила, че това стълбище води до кухнята и покритите пасажи. Ако бърках, ме чакаше много по-дълъг път...

И много повече смърт.

Като стигнах до площадката на третия етаж, вратата се отвори с такава сила, че се блъсна в стената, и Киеран

изскочи на входа. Лицето и шията му бяха опръскани с кръв, но не долових болка в него.

- Ти ли извика мъглата? - попита ме той.

Кимнах.

- Не знаех дали ще се получи.

Той ме зяпаше смяяно, докато слизах по няколкото стъпала до него.

- Призовала си мъглата, Попи.

- Знам.

- Само два вида са способни на това. Изчадията - каза той с ококорени очи - и Древните богове.

- Е, оказва се, че има и трети. Къде е Рийвър? - попитах, сигурна, че дракенът се е отзовал на волята ми.

- Там, откъдето се чуха писъците - отговори той, вдигайки качулката на пелерината си.

О, богове!

- После пак ще си поговорим за тая работа с мъглата. - Киеран тръгна надолу по стълбището. - След колко време ще се спусне вратата?

- По-малко от минута.

- Да побързаме - каза Киеран.

На долния етаж една врата изхвърча от пантите си.

Рийвър влетя през отвора и аз вирнах вежди. Лицето и дрехите му не бяха опръскани с кръв. Бяха *наквасени* с кръв. Той вдигна поглед към нас.

Киеран въздъхна.

- Е, радвам се, че не носи моя риза.

Дракенът се усмихна, разкривайки окървавени зъби.

- Простете - каза той и аз прибрах кинжала си. - Цапам се, като ям.

Реших и за това да мисля по-късно. Слязохме до него и Киеран набързо го запозна с плана ни.

- Крайно време беше да действаме - отвърна Рийвър. - Вече се чудех дали не сме се преселили тук.

Изсумтях.

- Ще има много стражи - предупреди ни Киеран, като стигнахме до главния етаж.

- Аз ще ги поема - заявих, без да се замислям какво означаваше това.

Ако не се измъкнехме от замъка, преди портата да се спусне, трябваше да взривявам стени и хора - стени, които защитаваха простосмъртните прислужници в Уейфеър. Можеше рицарите просто да ни сторят път. И по-странини неща се бяха случвали.

- А ако има Възвращенци? - попита Киеран.

- Тях аз ще ги поема - каза Рийвър.

Отворих двукрилата врата пред нас и се озовахме в широк коридор, който още миришеше на храната от вечеря. Обърнах се наляво и си отдъхнах, като видях мрака отвъд вратите към пасажите. Но облекчението ми беше краткотрайно. Тежката желязна врата продължаваше да се спуска към каменния под.

Киеран се оказваше прав. Поне двайсетина рицари заприщваха обкичения със знамена коридор. Сред тях имаше и прислужници, стиснали кошници и подноси с празни чинии. Страхът им бе ясно изписан върху израженията им и драскаше настойчиво по защитните стени около съзнанието ми. Не знаех кое ги е уплашило повече: мъглата, рицарите или... окървавеното лице на Рийвър. Но поне нямаше Възвращенци.

Къде ли бяха?

Рицарите веднага ни разпознаха, въпреки че лицата ни с Киеран бяха скрити под качулки. Надеждата ми просто да отстъпят бързо се разпадна, когато единият сграбчи най-близкия прислужник и опря извито острие в гърлото му. Чиниите от подноса на момчето се свлякоха на пода и се изпотрошиха с тръсък. Няколко от другите рицари също докопаха ужасени простосмъртни и ги забутаха напред. Картината пак ми напомни за една друга нощ - в Ново убежище.

Вътрешностите ми се смръзнаха.

- Направите ли още крачка насам... - подхвани рицарят, стиснал разтрепераното, безмълвно момче, по чиито бузи вече се стичаха сълзи, - ще ги убием. До крак. После са наред вълчакът и това другото нещо с теб.

- Бих се засегнал - каза Рийвър, - ако жалките останки от душите ви не бяха на път към Бездната.

Вдишах дълбоко и енергията на Древния бог се сля с волята ми. Сребристата мрежа, обгърната в сенки, първо унищожи остриетата на кинжалите, ножовете и мечовете им.

Все още не разпознавах Възвращенци сред тях.

- В силата ти пак има сенки - отбеляза тихо Киеран.

- Знам.

След оръжията смачках и рицарите на окаяни купчини от метал и суха плът. До броени секунди в коридора останаха само прислужниците, вцепенени и онемели. Докато минавахме покрай тях обаче, лумналият им страх успя да разбие защитните ми стени и натежа върху гърдите ми.

Мисълта, че съм ги уплашила, че ме гледаха като чудовището, за което Испет бе предупреждавала народа си - Носителката, - ми тежеше още повече. Ужасът им ме

последва по обвитите в мъгла пасажи, където въздухът ухаеше на цветя. Розовите градини бяха наблизо. Обърнах се назад с разтуптяно сърце тъкмо когато желязната врата се бълсна в каменния под, затваряйки обитателите на замъка. Вперих поглед в нея. Мнозина от Възнесените останаха вътре. Тя беше вътре, заедно с всичката смърт, която посяхме ние.

- Насам - привика ме Киеран и слезе от пасажа, навлизайки в гъстата мъгла.

Светлините над нас угаснаха и пасажът се потопи в мрак. Гърлото ми пресъхна, но изтръгнах вниманието си от Уейфеър и кръвопролитията вътре.

В момента беше важен само Кастийл и тепърва трябаше да минем през вътрешния Превал, за да стигнем до храмовете.

Побягнахме към портата за града, минавайки покрай заплетените в бръшлян стени на градината, където бях прекарала толкова дни от детството си. Сега ме притегляше като кошмар, но пред нас се стелеше друг.

- Нямам представа колко време ще се задържи мъглата - предупредих ги.

- Не е ветровито, така че едва ли ще се разсее скоро - увери ме Киеран. - Дано се задържи, докато намерим Кас и стигнем до портата.

- Не ми се вярва - обади се Рийвър. - Щеше да ни е полезна, ако я беше използвала и за друго, освен да уплашиш хората.

- Не исках да пострадат невинни - отвърнах.

- Именно затова ще трябва да разчитаме на късмет.

Кралски рицари стояха на пост пред портата между замъка и домовете на най-заможните карсадонци. Забавихме крачка,

съзnavайки, че мъглата няма да ни прикрива през цялото време.

Бяхме се измъкнали от замъка, но Кървавата корона съвсем скоро щеше да разбере, че ни няма по стаите, а в мъглата не се крие нищо опасно. Тогава целият град щеше да загъмжи от рицари и още кой знае какво.

Понечих да тръгна напред, но Киеран ме хвана за ръката.

- Ако продължаваш да използваш етера си, ще изнемощееш - напомни ми той. - А на Кас ще му трябва кръв. Пази си енергията.

Напрегнах мускули да устоя на импулса, който ме тласкаше да призова етера си и набързо да се справя с новото препятствие.

- Прав си.

- Знам. - Той стисна ръката ми. - Но оценявам, че го призна.

- Млъквай - процедих и извадих кинжала си. - Това не означава, че не мога да се бия.

- Не. - Киеран стисна пак ръката ми, после я пусна. - Не означава.

Кралските рицари ни усетиха секунди преди да излезем на светлината от факлите.

Рийвър изскочи от нощта и се спусна по осветената от огън земя като хала от пурпур и слънце. Сграбчи най-близкия рицар...

И веднага разбрах как точно се беше омазал с толкова кръв. Почти съжалех.

Свали маската на рицаря и отвори уста - огромна паст, пълна със зъби, които вече не приличаха на човешки. Наведе глава и ги заби в гърлото на рицаря, разкъсвайки кожа и

мускули чак до гръбначния му стълб. После го прехапа, окъпан в гейзери от кръв.

- Напомни ми повече да не го ядосвам – прошепна Киеран.
- Ъхъ.

Рийвър захвърли мъртвия рицар настрана и скочи във въздуха, кацайки приклекнал няколко метра напред. Друг рицар тръгна към него, без маска и с кръвожадна усмивка на лице. Разнесе се мириз на повехнали люляци.

- Възвращенец – предупредих го.
- Забавата свърши – обяви Възвращенецът и вдигна массивния си меч.

- Бъркаш. – Рийвър се изправи. – Тъкмо започва.

Той издиша.

Залитнах настани и се бълснах в Киеран. Мошен поток сребристи пламъци се изля от устата на Рийвър право към Възвращенеца, а после и към още двама рицари. Тримата се запалиха и затърчаха с неистови крясьци, успявайки да запалят и четвърти.

Рийвър се обърна със смях и хвана ръката на друг рицар, преди да замахне с меча си. Извъртя я рязко и изпраща кост. Болезненият рев на рицаря секна внезапно, когато Рийвър впи зъби в гърлото му.

Дракенът дръпна глава назад, погледна ни през рамо и изплю кръвта.

- Вие двамцата само ще гледате ли?
- Май да – подхвърли Киеран, а Рийвър пусна мъртвия рицар на земята.

Изтръгнах се от вцепенението си, защото ни налетяха още няколко рицари. Всичко се случваше толкова бързо, че нямаше време да определя кой е Възвращенец и кой – не.

Скочих напред и хванах ръката на първия. Завъртях се рязко и я изкълчих, използвайки собствените му тегло и засилка срещу него. Обърнах се с разпиляна пелерина и метнах рицаря по гръб на земята.

Киеран мигновено се озова до мен и прониза ръката му с кинжал. Наведох се и взех падналия му меч с острие от кървав камък. Прибрах кинжала си и тъкмо се изправях, когато друг рицар замахна с меч право към главата ми.

Париах удара и сблъсъкът разтресе цялото ми тяло. Рицарят изръмжа приглушено зад черната си платнена маска, а аз го изритах между краката. Той изрева и загуби равновесие. Замахнах с меча си и му прерязах гърлото. Кръв опръска бузите ми. Киеран изпъшка зад мен и аз се обърнах с подивяло сърце.

Един рицар бе пронизал рамото му с меч. Той държеше ръката на нападателя си, за да не забие острието още по-надълбоко. Тръгнах към тях....

Струя сребристи пламъци нажежи въздуха и утели рицаря. Той изпища, пусна меча и заотстъпва назад, погълнат от неземния огън.

- Добре ли си? - попитах Киеран, посягайки към него.

Той хвана ръката ми.

- Добре съм. Повърхностна рана.

Отворих сетивата си към него и усетих горещата му, пареща болка, колкото и плитка да беше раната.

- Мога да я излекувам...

- По-късно - настоя той. - Трябва да намерим Кас. Само това е важно. - Той кимна на Рийвър. - Благодаря, човече.

- Не ми се подмазвай - отвърна дракенът и закрачи напред. - Просто не исках Лиеса да се разстройва.

Напрежението около устата на Киеран се поотпусна в половинчата усмивка и той последва дракена, стиснал здраво ръката ми.

- Не е важен само Кастийл - уверих го, докато тичахме под балдахина от джакаранди. - И ти си важен.

Разцъфналите клони и мъглата не пропускаха нито лъч лунна светлина до притъмнелите, тихи като гробници имения, покрай които минавахме, но усетих погледа му, докато пропусках от енергията си в тялото му, лекувайки раната. Чак когато спрях да усещам болка в него, пуснах ръката му. Той задържа моята още за момент, после я освободи.

Стигнахме до последната вътрешна стена и портата ѝ, охранявана от превалски стражи. Само неколцина стояха на пост на земята, тъй като повечето патрулираха по парапета на външния Превал.

През мъглата изсвистя стрела, изстреляна от ниско. Със светковична ловкост Рийвър я улови във въздуха. Завъртя глава към стражите и сините му очи заискриха, а зениците му се превърнаха в тънки черни резки.

- Сериозно ли? - Рийвър задържа стрелата пред себе си и издиша пушек, който лумна в огън. Тясна струя от сребристи пламъци разцепи мъглата и изпепели стрелата. - Кой е следващият?

Стражите изпуснаха оръжията си и побягнаха в мъглата, оставяйки конете си.

- Разумни човеци - отбеляза Рийвър.
- Обясни ми защо и онези рицари не избягаха - зачудих се.
- Защото заплашваме източника им на храна. - Дракенът тръгна напред, впил очи в стражите, които притискаха гърбове към стената, сякаш искаха да се слеят с нея. -

Наблюдавам ви. Всичките. Ако имате благоразумието да си стоите там, ще оцелеете тази нощ.

Никой от тях не помръдна, а Киеран надникна към конете им.

- Трябва да се придвижваме пеша - посъветвах, като тръгнахме по пътя около защитната стена на крепостта Източен склон. - Сега всички са се насочили навътре. Конете ще привлекат внимание, когато мъглата започне да се разсейва.

- Правилно - съгласи се Киеран, наблюдавайки бдително крепостта. - Къде да отидем първо?

Взирах се в мъгливия път пред нас.

- Ако и тук е като в Дъбов проход, трябва да има вход към тунелите.

- Така е - отвърна Киеран. - Знаеш ли кой от храмовете е по-близо?

- Мисля, че този на Никтос. Да започнем от него.

- Храмът на сенките - каза Рийвър, вдигнал поглед към небето.

Надзърнах към него.

- Какво?

- Така се казваше по времето, когато това кралство още се наричаше Ласания. Сънцето беше символът на Древния бог на живота, а Сенките - на Древния бог на смъртта - обясни той.

Не бях предполагала, че храмовете са *толкова* стари. Дори не помнех дали родителите ми са ни водили с Иън в някой от тях, преди да напуснем Карсадония. Под настойничеството на Кървавата кралица не ми бе позволено да влизам в никое от светилищата.

Не ми бе позволено да напускам територията на замъка.

- Този, който нарече Храм на сенките, в район Градината ли се нами...

- В края на квартал Люкс – довърши Рийвър вместо мен.

Изгледах го намръщено.

- Аха.

Рийвър избърса малко кръв от лицето си с китка.

- Май помня как се стига дотам.

- Толкова добре ли познаваш Карсадония?

Бях живяла тук години, и то много по-скоро от Рийвър. Като говореше за Ласания и Илизеум, оставах с впечатлението, че не е живял дълго и на двете места.

- Достатъчно добре, за да помня пътя – отвърна той, но не благоволи да поясни *точно* колко добре.

Ускорихме крачка, отклонявайки се от Източен склон. Общежитията на стражите бяха тихи. Вероятно всички войници бяха изпратени на стената или отвъд нея, за да посрещнат Изчадията, които се предполагаше, че ги нападат.

Като стигнахме покрайнините на Люкс – квартал, познат с пищни сбирки по покривите и тайни бърлоги, за които не биваше да знам, – захвърлих меча. Рийвър ни поведе по един от обраслите в лиани пасажи, за които ми разказваше Иън. На него му беше позволено да напуска Уейфеър и да обикаля града, така че само от неговите истории знаех за проходите, покрити с решетки за утивни растения и водещи до всяка част на район Градината.

Далечен пронизителен писък раздра зловещата тишина на града. Писък, присъщ на едно-единствено същество.

Изчадие.

- Богове - прошепнах. - Мъглата. Явно е привикала

Изчадията от Кървавата гора. Аз не...

Не се бях замислила за това.

- Значи късметът все пак е на наша страна - коментира Киеран иззад мен, докато следвахме Рийвър под същински тунел от разцъфнал сладък грах. - Ще им отвлекат вниманието.

- Абсолютно - съгласи се Рийвър.

Прави бяха. Но Изчадията винаги носеха смърт. Стиснах челюсти. Не исках това, но смъртта...

Тя ми беше стар приятел, както Кастийл каза веднъж.

- Не мисли за това. - Киеран стисна рамото ми. - Правим каквото се налага.

Нямаше как да не мисля за последиците. Ами ако Изчадията успееха да се изкачат по Превала, както опитаха в Масадония? Досега не го бяха прехвърляли, но първичната мъгla за пръв път стигаше до Карсадония.

Рийвър напусна ароматния проход и забави крачка, а аз забелязах, че първичната мъгla не смееше да обгърне Храма на Никтос. Само той се виждаше сред непрогледната ѝ белота.

Храмът се намираше в подножието на Печалните скали, обграден от массивна каменна стена. Пресякохме пустата улица, минахме през отворената порта и тръгнахме през вътрешния двор, облицован със сенконий. Изтръпнах, като вдигнах поглед към усуканите кули, високи колкото скалите, заострените им върхове и гладки, катраненочерни стени. Нощем полираният сенконий сякаш примамваше звездите от небосклона и ги улавяше в черната си като обсидиан повърхност. Целият храм блещукаше като осеян със стотици запалени свещи.

Заизкачвахме се по широкото стълбище между две гигантски колони. Широко отворените врати водеха към дълъг, тесен коридор.

- Ако този храм е устроен като онзи в Дъбов проход, входът към подземието вероятно ще е зад главната зала - каза Киеран.

- Може да има жреци и жрици - напомних им в движение.
- Как да действаме с тях? - попита Киеран.
- Да ги изгорим?

Стрелнах възмутен поглед към Рийвър.

- Ако не ни пречат, не ги пипай.
- Колко скучно - оплака се той.
- Може да предупредят други, че сме тук - предположи Киеран. - Не е нужно да ги убиваме, но трябва да им попречим да ни издадат.

Кимнах. Вече вървяхме към целата - главното помещение на храма. През стъкления таван се изливаше лунна светлина и черният под я отразяваше с меки отблъсъци. Не се виждаха жреци и жрици. Само няколко десетки от стотиците свещници по стените бяха запалени. Нямаше пейки за поклонниците. Единствено издигната платформа с нещо невиждано отгоре ѝ.

Трон.

Беше изсечен от сенконий и по-голям както от този в тронната зала на Евемон, така и от тукашния. Грамаден. Лунното сияние галеше облегалката му с форма на полумесец - като на престола в Уейфеър.

- Никтос седял ли е някога на този трон? - попитах шепнешком.
- За кратко - отвърна Рийвър, крачейки напред.

Влязох в целата.

- Защо е само един?

Незапалените свещи пламнаха и озариха целата с ярка сребристобяла светлина. Косъмчетата по тила ми настръхнаха и се озърнаха наоколо.

Киеран спря зад мен.

- Това беше... странно.

- Заради нея е.

Рийвър се отправи към дясната страна на подиума.

- Заради мен?

- Кръвта на Древния бог тече във вените ти - обясни той. - А се намираш в неговия храм. Енергията му, запечатала се тук, отклика на присъствието ти.

Звучеше безумно, само дето наистина усещах странна енергия в целата - пропиваща се във въздуха и пращаща по кожата ми. Етерът в гърдите ми зажужа.

- Колко си специална само - подсмихна ми се Киеран, докато заобикаляхме подиума.

- Много - потвърди сухо Рийвър.

Вторачих се в гърба му.

- И двамата не звучите особено искрено.

- *Страшно* специална - натърти Киеран.

Врътнах очи. Минахме през една колонада и видях няколко затворени врати. Десет. Огледах ги напрегнато.

- Случайно да знаеш коя врата да пробваме?

- Не. - Рийвър спря. - Заклинанието дали ще проработи оттук?

Нямах представа. Смятах да го използваме под земята, но лорд Свен каза, че можело да се прилага многократно до откриването на липсващия предмет - или човек. Пък и не

беше добра идея да отваряме случайни врати, рискувайки да се натъкнем на жреците, които трябваше да са тук някъде. Трябваше да го изпробваме и да се надяваме, че ще сработи.

- Ще опитам. - Бръкнах в чантата, молейки се входът към тунелите наистина да е в някой от храмовете. - Ще ми трябва...

Рийвър и Киеран се завъртяха едновременно. Бяха чули тихите стъпки преди мен. Обърнах се и посегнах към кинжала си. В сенките между колоните изникна закачулена фигура. Така се сливаше с тъмнината, че едва я различих.

Киеран вдигна меча си и сърцето ми подскочи. Тази фигура... ръстът, телосложението ѝ...

- Мечът няма да ти трябва - заяви закачуленият и веднага разпознах гласа му.

Малик. Но имаше и нещо друго...

- Не съм съгласен - изръмжа Киеран.

- Не те виня. - Той вдигна ръце и свали качулката. Ярки кехлибарени очи пробягаха по трима ни. - Видях ви да се измъквате скришом от Уейфеър и да хуквате в мъглата. Оставихте грозна гледка след себе си.

Киеран сведе брадичка, стиснал здраво меча си.

- Наистина ли?

Малик кимна, отпуснал ръце от двете страни на тялото си, така че да ги виждаме.

- Реших да ви проследя. Сам съм. Засега. Скоро ще усетят, че сте напуснали замъка. - След малко добави: - Знам защо сте дошли тук.

- Поздравления - озъби му се Киеран. - Това означава единствено, че си пречка, която ще отстраня без особени угрizения.

Принцът отмести поглед към мен.

- По-рано ме попита дали знам къде е Кас. Знам - обяви той и аз пуснах сетивата си към него. Този път нямаше стена. В гърлото ми се изля ядков вкус на решимост. - Затова съм дошъл. Ще ви водя при него, а после всички незабавно трябва да се махнете от града.

- Да бе - провлачи Рийвър, а Киеран надникна към мен. - Колко удобно да се появиш точно сега, готов да помогнеш.

- Нищо удобно няма. Рискувам си задника. - Малик не откъсваше поглед от мен. - Ти усещаш емоциите ми. Знаеш, че не идвам да ви измамя.

- Това, което усещам, не е гаранция, че не лъжеш. Особено ако умишлено криеш една емоция зад друга.

- Не крия нищо. - Той пристъпи напред, но спря, когато Киеран насочи меча си към гърдите му. В слепоочието му затрепка мускул. - Помогнах на Кас, след като тя ти изпрати онзи *подарък*. Направих каквото можах, за да премахна инфекцията, с която тялото му не успяваше да се преори. Каквото и да си мислите, не искам брат ми да е тук. Искам да е далече. Трябва да ми повярвате.

- Да ти повярваме? - изсмя се грубо Киеран.

- Нямаме време за това - възрази Рийвър. - Или го убий, или се увери, че няма да ни издаде.

Очите на Малик проблеснаха огнено.

- Заради нея е. Права беше. Тук съм заради нея.

Пак вкусих онази тръпчива, почти горчива болка. Беше силна, но в нея се долавяше и нещо сладко, нещо с аромат на шоколад и ягоди.

Вдишах рязко.

- Милисънт.

Киеран свъси вежди.

- Десницата?

Той кимна.

- Почти всичко... - Гласът на Малик прегракна. - Почти всичко направих заради нея. Тя е сроденото ми сърце.

Устата ми увисна. Не очаквах *tова*.

- Какви ги плямпа този? - измърмори Киеран и посвали меча си с няколко сантиметра. - Десницата? Възвращенката? Шантавата, вероятно изкукуригала...

- Внимавай. - Малик завъртя глава към Киеран, обзет от пулсиращ гняв. - Помниш ли, че ти казах да не се обвързваш с Елашия? Че само ще си донесеш тъга?

- Да, помня. - Кожата на Киеран се обтегна. - Аз пък ти казах, че ако го споменеш отново, ще ти изтръгна шибаното гърло.

- Точно така. - Усмивката на Малик беше искрена, но киселинното парене в гърлото ми вещаеше насилие. - Въпреки че няма да ми повярваш, още те обичам като брат. Но ако кажеш още нещо за Милисънт, аз ще ти изтръгна шибаното гърло.

Вирнах вежди.

- Всичко това е много трогателно - изсъска Рийвър, - но нямаме никакво време за такива простотии.

- Останал си заради нея - казах.

Малик потрепери.

- Направил съм много невъобразими неща заради нея. Неща, за които тя никога няма да разбере.

Взех решение и пристъпих напред.

- Вярвам ти. Но това не означава, че ти имам доверие. Покажи ни къде е Кастийл. Ако се опиташ да ни предадеш,

собственоръчно ще те убия.

30

Малик ни преведе покрай вратите и още по-надълбоко в храма. Входът към тунелите се оказа врата, която не би ни хрумнало да отворим – водеща към килер, в който се криеше фалшива стена.

Входът към подземието беше тесен и изглеждаше древен като самия храм. Стъпалата се рушаха под теглото ни. Излязохме в коридор с толкова много разклонения, че на всеки няколко крачки завивахме наляво или надясно.

Не знаех как някой бе способен да запомни такъв път, но знаех едно – дори заклинанието да подействаше тук, нямаше да успеем да се измъкнем, без да взривим тавана и да изпълзим кой знае къде. Защото вече със сигурност не се намирахме под храма.

Всички наблюдавахме Малик. Мнителността на Киеран беше толкова силна, колкото неохотната му нужда да повярва, че Малик не е изоставил семейството и кралството си заради Кървавата корона. Напротив – бореше се срещу нея. Вкусах борбата му и я виждах всеки път, когато откъснех очи от пътя напред и ги върнех към принца. Виждах

гняв в стиснатата му челюст. Надежда - в учестеното му дишане. Разочарование - в присвитите му очи. Несигурност - в погледите, които ми прашаше, почти същите като моите. Дали ние не грешахме? И ако не, причината Малик да остане при Кървавата корона оправдаваше ли постъпките му?

- Защо не си помогнал на Кастийл да избяга? - попитах. - И мал си възможност.

- Видя в какво състояние е. Нямаше да стигне далеч - обясни Малик през стиснати зъби. - И за неговото бягство бързо щеше да се разбере. Щяха да го заловят и тогава не го чакаше нищо хубаво.

- Можеше да го измъкнеш от града и да го доведеш при нас - предизвика го Киеран.

- Не бих я оставил тук - отвърна непоколебимо Малик. - Дори заради Кас.

Възмущението на Киеран нарасна, но моето се понижи. Защото това го разбирах. Бях избрала да спася Кастийл вместо баща ми още преди да тръгна за Карсадония.

- Колко път остана? - попита Рийвър.

- Не много - увери го Малик. - Но трябва да побързаме. Срещнах Калъм минути преди да надуят роговете и той веднага хукна към Исбет. Тъкмо се бяхме сдърпали - обясни той и чак тогава забелязах кокалчетата на ръцете му. Бяха червени, макар че раните по тях вече зарастваха. Определено беше участвал в бой. - Калъм...

- Какво той? - подканах го.

Малик надникна към мен.

- Просто разправяше разни глупости за Кас. Той все разправя глупости. Но този път имах лошо предчувствие. Тъкмо отивах да проверя как е Кас, когато мъглата се спусна

над града и видях вас.

- Мислиш, че му е направил нещо ли?

Помете ме студен вятер на тревога.

- Онзи шибаняк е способен на всичко.

Ужасът ми растеше. Коридорът изглеждаше същият като преди десет крачки. Започвах да се опасявам, че Малик ни е изиграл и трябваше да го убия в този подземен лабиринт.

Завихме зад поредния ъгъл и този път ни обля мирис на плесен и разложение. Появиха се влажни, осветени с факли стени и дълъг, прав коридор с една-единствена килия отляво. От нея се разнасяше дълбоко, страховито ръмжене.

От гърдите ми излетя раздран звук. Ускорих крачка, после побягнах, подминавайки Малик.

- Попи – изкрещя Киеран, но аз вече влетях през входа...

Отскочих назад и сподавих писъка си, когато *съществото*, приковано към стената, се хвърли към мен с протегнати ръце. Вцепени ме шок. Подхълзнах се и паднах по задник, но дори не усетих болка.

Едва го познах.

Кожата му беше мъртвешкибледа, почти като на Изчадие. Красивите черти на лицето му бяха разкривени, устните му – стръвно сбърчени. Кучешките му зъби се бяха удебелили и удължили. А очите му... Свещени богове, очите му бяха катраненочерни – не се виждаше дори точица кехлибарено. Гърдите му...

Нащърбена дупка зееше в средата на торса му, точно под сърцето му. Кръв обливаше корема му. Пода. Чак сега осъзнавах, че в нея се бях подхълзнала.

- О, богове! - ахнах.

Кастийл щракна със зъби във въздуха към мен, обтягайки

веригите. Скобата от сенконий се впи в гърлото му, но това не му попречи да замахне с ръка към мен и да изръмжи като звяр.

- Не. - Киеран ме хвана за раменете и ме дръпна назад. Агонията му се бълсна в сетивата ми. Този мъж не му беше просто приятел. - *Не*.

Киеран ме вдигна на крака и отворих сетивата си към Кастийл. Не ме посрещна стена. Нито пък гняв или болка. Нито дори тъга. Намерих единствено зейнала пурпурна празнота от коварен, нескончаем глад.

Нито една частица от Кастийл не беше останала в гъстата червена мъгла на жаждата за кръв.

- Вчера не беше така. - Изтръпнах. - Тази рана...

- Калъм - изръмжа Малик, влизайки в килията. Залепи се до стената, защото Кастийл се завъртя към него и заследи с черен поглед движението му. Окървавените му гърди се тресяха от ръмжене. - Той го е наръгал.

Яростта ми избухна и разбуди етера.

- Ще умре.

- Дадено - обади се Рийвър от входа.

- Трябва да го успокоим. - Пристъпих към Кас. - После ще...

Киеран преметна ръка през корема ми и ме дръпна към гърдите си.

- Няма да те пусна при него.

Кастийл стрелна очи към нас. Килна хищнически глава и се озъби.

- Твърде е... твърде е озверял - каза дрезгаво Киеран.

Сърцето ми се сви болезнено.

- Не. Не е. Не говори така. - Избърсах кръвта от длантата си. Златната завъртулка сияеше смътно на гаснещата светлина от

свещите. - Още е жив.

- Загубил се е в жаждата си за кръв, Попи. - Гласът на Киеран тегнеше от натрошени парчета болка. - Не те разпознава.

Кастийл пак се хвърли напред. Веригата го дръпна рязко. Той залитна и падна на едно коляно, а аз проплаках отчаяно.

- Това не е Кас - прошепна разтреперано Киеран.

Тези четири думи заплашиха да ме унищожат.

- Но можем да го върнем. Просто трябва да се нахрани. Нищо няма да ми направи. Не може да ме убие. - Опитах да се изтъръгна от хватката на Киеран. Като не ме пусна, се обърнах към него и лицето ми се озова на сантиметри от неговото. - Киеран...

- Знам. - Той стисна тила ми и опря челото ми в своето. - Трябва да се нахрани, но не те разпознава, Попи - повтори той. - Ще те нараня. Не мога да го позволя. Не искам да ти се случи такова нещо. И не искам да видя как го убива това, като се освести и осъзнае какво е направил.

Пак потреперих.

- Трябва да му помогна...

- Брат ми има нужда от кръв и време да излезе от делириума. Това може да се случи и след няколко хранения. А не разполагаме с такова време - обясни Малик, отмятайки няколко къси кичура коса от лицето си. - Трябва да го измъкнем. Да го заведем другаде. - В слепоочието му пулсираше мускул, докато се взираше в брат си. - Сещам се за едно място. Ако успеем да го пренесем дотам, ще можем да останем поне ден-два.

- Сериозно ли говориш? - избухна Киеран, а Кастийл завъртя рязко глава. - Очакваш да ти се доверим?

Малик стисна устни.

- Нямате голям избор, струва ми се.
- Предпочитам просто да си тръгнем оттук и да паднем в ръцете на онай кучка кралицата ти - изплю Киеран.
- Стига де, човече. Знаеш, че не можем да го нахраним тук. Знаеш, че му трябва време. - Малик вливаше ярки като цитрин очи в тези на Киеран. - Ако опитаме тук, ще ни заловят и тогава на всичките - да, на *всичките* - ще ни се иска да сме умрели.

Това не беше допустимо.

- Как да го измъкнем оттук?
- Поема ли ти се такъв риск? - попита Киеран. - Да се доверим точно на него?
- Колко време е нужно да се съвземе след делириума? - попитах вместо отговор. - Да дойде на себе си?

Киеран вдиша рязко, но не отговори. Само извърна глава и прокара ръка през лицето си.

- Нямаме избор - продължих с омекнал глас. - Малик го знае. Аз го знам. И ти го знаеш. Така че кажете как да го измъкнем оттук.

Киеран отпусна ръка до тялото си.

- Ще трябва да е в безсъзнание.

Гърлото ми пресъхна.

- Искаш да го пратим в несвяст?
- Това е единственият начин. - Киеран поклати глава. - И ни остава да се надяваме, че ще остане в несвяст достатъчно дълго.

Обърнах се към Кастийл със свито сърце. Той се мяташе, протегнал ръка към мен. В лицето му нямаше нищо от него. Очите му...

- Не знам... Не знам дали мога да го направя, без да го нараня още повече. Не съм използвала етера за такова нещо и...

- Аз ще го направя - предложи Малик. - Киеран, ще трябва да му отвлечеш вниманието, за да се промъкна зад него.

Киеран кимна отривисто и веднага изскочи иззад мен. Малик се шмугна под веригата. Кастийл се завъртя, но брат му вече беше зад него. Преметна ръка през гърлото на Кастийл и притисна гръкляна му със сила, точно премерена, за да не смачка хрущяла.

Кастийл се хвърли назад, бълсвайки Малик в стената, но той не отпусна хватката си - продължи да стиска, колкото и да драещеше ръцете му Кастийл...

Исках да извърна поглед. Да затворя очи и да запищя, но се насилих да гледам. Да следя как движенията на Кастийл се забавят, стават все по-некоординирани, докато накрая не увисна в ръцете на Малик.

Отне минути.

Минути, които нямаше да забравя цял живот.

- Богове - изпръхтя Малик, полагайки внимателно Кастийл на земята. Погледна през рамо към стената. - Веригите? Доста надълбоко са забити.

- Рийвър? - програчих. - Можеш ли да ги скъсаш?

Дракенът отиде до стената и коленичи. Погледна към нас.

- Предлагам да го оставим окован, докато не се уверим, че е спокоен.

- Не. - Пристъпих напред. - Ще свалим веригите.

- И аз искам да ги свалим - каза Киеран. - Но сигурно ще ни потрябват, като се събуди.

- Да - съгласи се Малик. - Няма да е добре, ако избяга.

Това беше ужасно. Ужасно.

- Може ли поне да свалим оковите от глезените и врата му?

Малик кимна и сведе поглед към брат си.

- Тях може - отвърна с напрегнат глас.

Рийвър се наведе и отвори уста, а Киеран ме завъртя на другата страна.

- Свещени богове - пророни Малик, когато сребристите пламъци озариха тъмните стени. - Ти си шибан дракен. - След малко добави: - Затова онези стражи димяха.

Киеран срещна погледа ми. Тежка верига издрънча на каменния под. Той обгърна с длани лицето ми. Още една верига се стовари на пода. Изтръпнах. Киеран избърса с палци сълзите от бузите ми. Трета верига изтрополи и Киеран надникна отвъд мен с изцъклени очи. След малко кимна и ме пусна. Обърнах се и видях Рийвър да слага внимателно костените вериги, прикачени към оковите около китките на Кастийл, върху плашещо неподвижните му гърди.

Погледнах дланта си. Златният белег сияеше слабо в тъмната килия. Жив е. Постоянно си го повтарях. Жив е.

Киеран отиде до Кастийл.

- Аз ще го нося.

- Не - процеди Малик. - Той ми е брат. Ако го искаш, ще трябва да го изтъръгнеш от мъртвите ми пръсти. Аз ще го нося.

Киеран склони.

- Къде отиваме?

Малик тръгна напред.

- У приятел.

Последвах го, спирайки само колкото да опра длан в каменната стена на изхода. Етерът забука в мен и след миг таванът се срути.

Повече никого нямаше да държат в тази килия.

Следвах Малик през главозамайващ лабиринт от коридори и тунели, докато не зави по тесен проход с мириз на влажна почва и канал. Разбрах, че наближаваме повърхността.

Отворът пред нас приличаше на разрушена тухлена стена. Дупката беше достатъчно голяма да се промъкне човек. Вървях по петите на Малик, без да откъсвам вниманието си от Кастийл. Не беше помръднал нито веднъж под пелерината на Киеран, с която бяхме загърнали окованото му тяло.

Нямахме време да спрем, за да излекувам раната му, и това ме терзаеше. Но толкова дълбока травма нямаше да се затвори за броени секунди, а и можеше да се събуди междувременно.

- Какво смятахте да правите, като намерите Кас? - попита Малик, докато минавах през дупката в стената и пелерината ми се закачаше по нашърбените ръбове на тухлите. - Да излезете през главната порта?

Посрещна го мълчание. Изправих се и се огледах наоколо. Тук мъглата още беше гъста, но не колкото преди.

- Точно това сте щели да направите. - Малик изруга под носа си. - Наистина ли си мислехте, че ще успеете? Дори Изчадията да не се бяха присъединили към забавата?

- Ти как смяташ? - отговори му Киеран, излизайки през дупката, следван от Рийвър.

- Смятам, че щяха да ви заловят още долу. Дори Кас да не беше в толкова тежко състояние, Испет щеше да изпълни заканата си още щом разбереше, че ви няма по стаите.

- Заплаши да окачи деца по стените и портите на Превала - обясних, като усетих погледа на Киеран върху себе си.

Мъглата над нас затулваше светлината на уличните лампи, но успях да се ориентирам в пространството. – Златният мост.

– Да. – Малик се заизкачва по стръмния бряг и закачулената му фигура почти се загуби в мъглата. Земята беше кална и покрита с тинести локви, за чието съдържание не ми се мислеше. – Стената на тунелите се срути преди няколко години. През дупката излизаха Изчадия, но никой не си направи труда да я затвори.

– Излизали са? – учуди се Киеран.

Няколко огнени стрели осветиха небето отвъд Превала. Откъснах погледа си оттам.

– Според теб, какво се случва с простосмъртните, с които вамприте се поувличат? Не могат да ги върнат по домовете им – обясни Малик, като превалихме дигата и продължихме през гъстата, усукваща се мъгла. – Изхвърлят ги в подземието, където се превръщат в Изчадия. Понякога излизат. Сещате се, когато боговете са ядосани. Естествено, крупните дарения за храмовете усмиряват боговете и те се справят с напастта.

Присвих очи към гърба на Малик.

– И ти не виждаш нищо лошо в това? Че превръщат невинни хора в чудовища? Че взимат пари от мизерстващия народ?

– Никога не съм казвал, че го приемам – отвърна Малик.

– Но си стоиш тук. – Рийвър плъзна поглед по пустата улица, потънала в мъгла. – Примирияваш се заради жена.

– Не съм казвал, че се примириявам с това.

Помежду ни се спусна дълга тишина, но Киеран като че ли наблюдаваше Малик още по-зорко. Знаех, че вървим през покрайнините на пренаселения квартал Кръстът на Крофт,

макар и да не се виждаха сградите, струпани една върху друга в неугледни редове. Познах района заради мириса на морето и вонята на твърде много хора, принудени да живеят накуп.

Мъглата вече се разсейваше към края на квартала, край морето. Целунатите от лунна светлина води се виждаха все по-ясно, но откъм Превала още се чуха гръмки заповеди и хвърчаха стрели. Не беше проехтял рогът, който щеше да уведоми гражданите, че опасността е преминала.

Тук, близо до океана, мъглата беше по-влажна и челото ми започваше да се поти под качулката. Тесните улички, обточени с магазини и домове, изглеждаха празни и тихи. Не чуха ме дори собствените си стъпки. Минахме между две едноетажни сгради и се заизкачвахме по стръмна пътека между брези.

- Кой е този приятел? - наруши тишината Киеран. - И накъде сме тръгнали? Към Атлантия?

Малик изсумтя и аз отговорих вместо него:

- Каменен хълм, нали?

- Да.

Каменен хълм беше квартал, разположен между Кръста на Крофт и брега на Страуд, където живееха малко по-заможните простосмъртни. Там поне всяко семейство живееше самостоятелно в къща, макар и да нямаше много пространство между едноетажните здания с градини по покривите.

- А кой е този приятел? - настоя Киеран, като тръгнахме по друг бабунест тротоар.

- Някой, на когото можем да се доверим - отговори Малик. Спряхме пред къща с хоросанова мазилка, чиято входна врата

се намираше на тротоара, понеже нямаше двор. Прозорците от двете страни на вратата тъмнееха. - Казва се Блаз. Съпругата му е Клариза.

- Откъде ги познаваш? - попитах, когато ритна долната част на вратата с ботуш. - Сигурен ли си, че можем да им се доверим?

- Срещнах Клариза една нощ в Долния район, където с приятелите ѝ разтоварваха скришом бурета от един кораб, пристигнал от островите Водина. Бурета, които миришеха подозрително на барут - обясни той и пак ритна вратата, разпилявайки мъглата. - Можете да им се доверите, защото в буретата наистина имаше барут, с който възнамеряват да взривят стените на Уейфеър.

Рийвър обръна бавно поглед към него.

- Шегуваш ли се?

Покварени. Трябваше да са Покварени. Но как Малик се беше забъркал с тях?

- Освен това имай предвид - продължи Малик, - че не те мислят за Носителката на унищожение.

Е, това беше добре.

- Ами ти? Ти за това ли ме мислиш?

Малик си замълча.

Вратата се открепна и през тясната пролука се показваха бронзова буза и кафяво око. Okoto се вдигна към тъмнината под качулката на Малик, спусна се към загърнатото тяло в ръцете му и се стрелна към нас. После се присви.

- Да питам ли изобщо?

- Сега недей - отвърна шепнешком Малик. - Като видиш кого нося и кого ти водя, със сигурност ще питаш.

Киеран изльчваше мнителност с вкус на оцет, застанал зад

гърба на Малик.

- Кого носиш? - попита тихо мъжът, който вероятно беше Блаз.

Не вярвах, че Малик ще му отговори.

Той ме изненада.

- Краля на Атлантия.

Устата ми увисна, а Блаз отсече:

- Глупости!

- Водя съпругата му - продължи Малик. За момент ми се стори, че Рийвър се кани да го изяде. - Сещаш се, *кралицата*.

- Двойни глупости - заяви Блаз.

Малик въздъхна и надникна през рамо към мен.

- Покажи му.

- Да. - Окото се присви още повече. - Покажи ми, а после ми обясни какво точно е пушил тоя приятел, че да цъфне на прага ми в такава нощ, зареден със смахнати истории.

Фактът, че мъжът не се разкрещя до небесата, чувайки името Атлантия, беше донякъде успокоителен.

Реших, че и бездруго вече сме нагазили до колене, затова просто заобиколих Киеран и застанах до Малик. И свалих качулката на пелерината си.

Окото обходи набързо лицето ми и рязко се върна към белега на челото ми. Ококори се и собственикът му ахна:

- Жив да не бях. - Киеран се пресегна и пак вдигна качулката ми. - Ти си. Наистина си ти. Жив да не бях.

- Толкова ли са известни белезите ми? - попитах.

- Белезите? - изшушука Блаз, отваряйки широко вратата. - Жив да не бях, майко мила. Да, влизай.

- Този простосмъртен малко ме притеснява - измърмори Рийвър.

Мен всичко това ме притесняваше доста, но когато Малик влезе, го последвах непоколебимо, защото носеше Кастийл. Киеран влезе след мен в малкото преддверие. Нямаше осветление и виждах само силуетите на ниски столове.

- Не те позна по белезите - прошепна ми Киеран, докато Блаз затваряше вратата зад Рийвър. - Позна те по очите. Заради сребърните жилки в тях. Появиха се още като тръгнахме по стълбището на Уейфеър.

Замигах бързо, макар че не знаех дали това ще помогне. Може би очите ми ставаха такива заради адреналина.

- Блаз? - обади се тих глас от тесния коридор, осветен от стенен свещник. - Какво става?

- Ела да видиш. - Блаз закрачи заднишком по коридора. Косата му беше огненочервена. Кичури като пламъци се спускаха по слепоочията му, а кожата му беше толкова светла, че сигурно изгаряше само след броени секунди на сълнце. Долната му челюст беше покрита с по-тъмно червена брада. - Имаме си гости. Елиан ни води специални гости.

- Елиан? - повторих тихо, защото името ми се стори познато.

- Това е второто му име - кимна Киеран към гърба на Малик. - Кръстен е на техен предшественик.

Елиан Да'Ниър. Онзи, който призовал боговете след войната с божествата, за да скрепи отношенията между атлантийци и вълчаци. Тогава се зародила и първата връзка между вълчак и атлантиец. Затова ли Тауни ми каза, че не е срещнала мъж на име Малик в Уейфеър? Защото го е познавала като Елиан?

Ниска фигура излезе от една от стаите по коридора и пристъпи на светлината. Дълга до раменете тъмна коса

обрамчваше мургава кожа и обла брадичка. Жената изглеждаше около трийсетгодишна, също като Блаз. Носеше тъмен халат, привързан в кръста.

Ръцете ѝ не бяха празни.

Клариза пристъпваше предпазливо напред с тънък железен кинжал в ръка.

- Какви специални гости си ни довел, Елиан?

Тъмните ѝ, интелигентни очи обиколиха всички ни и се задържаха върху Рийвър, чието лице беше единственото нескрито под качулка. Зениците му бяха нормални, въпреки това жената прегълтна сухо.

- Краля на Атлантия - отговори Блаз, заставайки до жена си. - И кралицата.

- Глупости - повтори Клариза коментара на съпруга си. - Пак ли се натаралянка с Червена гибел?

Кастийл можеше да се събуди всеки момент. Реших, че няма смисъл да си губим времето с опити да им доказваме кои сме, при положение че просто можех да им покажа. Свалих качулката си и я пуснах върху раменете.

Клариза изцъкли очи.

- Жива да не бях!

- Съпругът ти казва истината. Аз съм Пенелафи. Едно време сигурно си ме знаела като Девицата. Това в ръцете му наистина е кралят. Беше пленен от Кървавата корона - обясних и забелязах, че Клариза стисна челюсти. - Ранен е и се нуждае от убежище, където да му помогна. Увериха ни, че можем да ви се доверим.

Без да отлепя очи от мен, Клариза падна на коляно. Едната си ръка опря в сърцето си, а другата, тази с кинжала - в пода. Съпругът ѝ направи същото.

- От кръв и пепел - каза жената със сведена глава.
- Ще се въздигнем - довърши Блаз.

Изтърпнах. Думите отекнаха в мен и смисълът им бе съвсем различен от първия път, когато ги чух.

- Не е нужно. Не съм ваша кралица - казах и надникнах към загърнатото тяло на Кастийл. - Трябва ни някакво помещение. Безопасно място, където да помогна на съпруга си.

Малик завъртя рязко глава към мен, но си замълча.

- Може още да не сте наша кралица - каза Клариза, вдигайки глава, - но сте богиня.

- Така е. - Преглътнах тежко, скована от тревога. - Въпреки това не е нужно да ми се кланяте.

- Не това очаквах да чуя от истински бог - подхвърли Блаз. - Но няма да се оплаквам. - Той се пресегна да хване ръката на съпругата си и двамата се изправиха заедно. - Каквото ви е нужно, имате го.

- Стая? - предложи Малик. - Със здрава врата. - След малко добави: - И стабилни стени. За всеки случай.

Клариза се смиръщи.

- Може да използвате някогашната стая на майка ѝ. - Блаз се завъртя и тръгна нанякъде. - Не знам колко са здрави стените и вратата, но още не са паднали.

Последвахме го, подминавайки входа към нещо като всекидневна, и спряхме пред заоблена врата на отсрещната страна на коридора. Блаз я отвори.

- Държали са го гладен, нали? - попита Клариза, докато съпругът ѝ палеше газена лампа върху малката масичка в стаята.

Изглеждах я учудено, а Малик понесе Кастийл към тясното

легло. Като го положи отгоре, веригите му издрънчаха, привличайки вниманието на Блаз.

- Прапрабаба ми е била атлантийка - обясни Клариза. - Баба ми разказваше какво се случвало, когато майка ѝ не успявала да намери атлантийска кръв. И ако съдя по историите ѝ, не съществуват достатъчно здрави стени и врати.

Изникнаха ми много въпроси - например защо семейството ѝ бе избрало да остане тук, а не беше избягало в Атлантия, - но те щяха да почакат. Отидох от другата страна на леглото, а Малик отметна пелерината от Кастийл.

- Шибани богове! - Смаяният стон на Блаз се превърна в хриптене. - Извинявай. Това май прозвуча обидно. Искрено съжалявам.

- Няма нищо.

Сърцето ме прободе, като видях восъчнобледата кожа на Кастийл и дълбоката му рана.

- Мамка му! - изруга Малик и аз стрелнах поглед към лицето на Кастийл.

Тъмните му вежди се бяха свъсили. В изострените черти на лицето му се прокрадваше напрежение.

- Най-добре излезте - посъветва домакините Киеран и пристъпи напред. Малик хвана здраво веригите и ги вдигна от гърдите на Кастийл. - Всеки момент ще се разбуди.

31

Клариза сграбчи съпруга си за лакътя и заетствва към вратата.

- Ще ви приготвя храна и ще затопля чиста вода. Ще му трябват.

- Благодаря - усмихнах се насила и надникнах към Рийвър.

Дракенът веднага прочете волята ми и се обърна към простосмъртните.

- Ще ви помогна.

С други думи, щеше да ги държи под око. Може и да бяха Покварени, планиращи нападение над Уейфър, но това не означаваше, че съм готова да им доверя живота на Кастийл.

- Добре. Тъкмо ще ни разкажеш откъде си - чух да казва Клариза, излизайки в коридора. - От коя източна земя.

При нормални обстоятелства въпросът ѝ би прозвучал странно, само че Рийвър идваше от възможно най-източната точка на света ни.

- Много неща имаш да ни разказваш, след като приключите тук. - Блаз спря на вратата и посочи Малик. - Много неща.

После затвори вратата. Погледнах Малик.

- Знаят ли кой си?
- Не - отвърна той. - Не знаят.

Кастийл отвори очи с катранени ириси. Не бях готова да го видя такъв отново. Сърцето ми сякаш се пропука, но нямах време за губене.

Той скочи от леглото и ми се нахвърли като застрашена усойница. Отскочих назад и се бълснах в стената. Пръстите му докоснаха предницата на ризата ми, но Малик уви веригите около предмишницата си и го дръпна силно назад с гръмки ругатни. Помъчи се да го върне на леглото, но Кастийл беше неудържим в това състояние.

- Малик може да го нахрани - изстреля през зъби Киеран, докато Кастийл ръмжеше стръвно. - Аз ще държа веригите.

- Не. - Отбълснах се от стената и Киеран обърна поглед към мен. - В моята кръв има много повече етер. С нея ще се опомни много по-бързо, нали така?

Киеран не отговори.

Малик обаче отговори.

- Малко вероятно е моята кръв да му помогне, особено на този етап. - Стискаше челюсти, забил пети в пода. - И двамата го знаем. Тя е богиня. Нейната кръв е най-подходяща.

Тревогата на Киеран изпълни гърлото ми като гъста сметана - тревога и за мен, и за Кастийл.

- Мога първо да излекувам раната му с допир. Това би трябвало да го успокои.

Малик вдигна вежди в съмнение, а Кастийл се извъртя към него, принуждавайки го да скочи върху леглото и да се прехвърли от другата му страна.

- Просто някой от вас трябва да му отвлече вниманието. - Обгърнах с длани бузите на Киеран. - Първо ще го успокоя, ясно? Няма да му позволя да ме нарани. Никой няма да му позволи.

Обтегнат мускул трепна под едната ми длан и очите на Киеран засияха в яркосиньо.

- Мамка му! Това хич не ми харесва.

- Нито пък на мен.

Надигнах се на пръсти и го целунах по челото.

Той потрепери леко, после ме пусна.

- Моля те...

Киеран не довърши. Нямаше нужда. Обърнах се към Кастийл. Вече ръмжеше и щракаше със зъби само на броени крачки от мен.

- Този път аз ще мина зад него - каза Киеран на Малик. - А ти го примами към себе си.

Малик кимна.

Киеран вдиша дълбоко.

- Като го хвана здраво, действай. Разбра ли?

Кастийл нададе вой, толкова сходен с този на Изчадията, че вътрешностите ми замръзнаха.

Но не се страхувах.

Никога не бих се страхувала от Кастийл. Дори в такова състояние.

- Готова ли си? - попита ме Киеран.

- Да.

Малик дръпна веригите към себе си и опита да ги омотае около една от колоните на леглото. Кастийл се завъртя към брат си, откъсвайки поглед от Киеран. Вълчакът скочи зад него, преметна ръка през гърдите му, приковавайки ръцете

му, и успя да го хване под челюстта.

Кастийл *побесня*. Замята се, ръмжеше, плюеше. Хвърли се назад и бълсна Киеран в стената. Мазилката се пропука. Веригата се изхлузи от колоната на леглото.

- Сега - изпъшка Киеран.

Впрегнах етера и свиках най-щастливите си мисли - спомени за онази нощ под върбата в Масадония. Как си играе с косите ми и ме учи да язда. Изпълних съзнанието си с тези и още много мигове на блаженство, после хванах китката му. Кожата му беше толкова *студена*. Сребристояла светлина заискри от пръстите ми.

- Недей така - програчи Киеран, докато Кастийл се гърчеше в хватката му, мъчейки се да ме стигне. Настврението му даваше такава сила, че успя да издърпа Киеран от стената. - Стига, братко.

Кастийл успя да освободи врата си.

- Мамка му! - простена Киеран, докато ботушите му се плъзгаха по дървения под.

Малик пусна веригите и скочи да хване брат си под брадичката.

- Държа го.

- Моля те, Кас - умоляваше го искрено Киеран. - Позволи ѝ да те успокой.

Кастийл изръмжа толкова свирепо, че цялото ми тяло настръхна и топлината се изля от мен. Веднага щом целебната ми енергия го достигна, Кастийл се скова. Лъскавата мрежа го обгърна и озари цялата стая, преди да попие в кожата му. Нащърбената рана в гърдите му се изпълни с етер. Кастийл залитна назад и се бълсна в Киеран. Двамата се стовариха на пода, а ние с Малик коленичихме до

тях.

- Богове! - пророни Малик, загледан в бързо зарастващите гърди на брат си. Сиянието избледняваше, разкривайки яркорозово петно от нова кожа. Той стрелна очи към лицето на Кастийл. - Кас?

Кастийл лежеше със затворени очи и дишаше тежко през открехнатите си устни. Трепереше толкова силно, че и Киеран се тресеше с него.

Плъзнах ръка по рамото му. Кожата му още беше твърде студена.

- Кастийл? - прошепнах.

Той отвори широко очи и ги сключи с моите. От ирисите му вече се виждаше тънък златист пръстен. Поне една част от него се бе завърнала.

Вдигнах китка към устата му.

- Трябва да се храниш.

- Не... не мога - процеди измъчено Кастийл и извърна глава настрани.

- Трябва.

Обгърнах бузата му със свободната си ръка.

- Аз... едва се задържам тук. - Погледът му литна обратно към моя и видях червения проблясък в тъмнината вътре. - Трябва да се махнеш от мен.

- Кас...

- Махни се от мен.

Червената искра лумна по-ярко.

- Шибан идиот! - изръмжа брат му и стисна по-здраво брадичката му. - Нямаме време да се правиш на герой и да се тюхкаш, че ще изпиеш твърде много кръв от проклета богиня.

Кастийл врътна глава към него и се блъсна в тази на

Киеран. Сухожилията по врата му изскочиха и кучешките му зъби се оголиха.

- Махнете я от мен!

Яростта в думите му ме смая.

Малик се обърна към мен.

- Няма да го направи без силна мотивация. Мирисът на кръвта ти, да кажем.

- Не - изрева Кастийл и зарита по пода, отблъсквайки и себе си, и Киеран назад.

Малик изпусна брадичката му.

- Действай. - Мускулите по ръцете на Киеран се издужаха, докато се бореше да задържи Кастийл. - Направи го, преди целият квартал да го чуе.

Извадих бързо кинжала си от ножницата. Прокарах острието през китката си и изсьсках от болка през стиснати устни.

Веднага щом мирисът на кръвта ми се разнесе във въздуха, Кастийл завъртя глава към мен. Спра да се съпротивява и цялото му същество се съсредоточи върху кръвта, извираща от кожата ми.

- Храни се - подканах го. - *Mоля те.*

Той наведе рязко глава.

Кучешките му зъби докоснаха кожата ми и устата му обгърна раната. Като усетих познатото теглене, ми идеше да закрещя от радост. Той засмука дълбоко.

- Точно така - каза тихо Киеран, приглеждайки няколко спълстени кичура коса назад от лицето му. - Продължавай.

Наместих се по-близо до него, оплетох крак с неговия и докоснах бузата му. Сетивата ми докоснаха завихрената пурпурна тъмнина, изпълваща всяка частица от него.

Претърсих суровия глад и намерих струйки стипчива тъга. Погалих с пръсти грубата брада по бузите му и вкусих болка – ледена и дълбока. От онази душевна агония, която впиваше нокти много по-навътре от физическата болка. Затворих очи и пак му проведох от облекчението си...

Без всякакво предупреждение Кастийл откъсна уста от ръката ми, по-ловък, отколкото мислехме, че е способен да бъде в момента. Никой от нас не успя да реагира. Веригите издрънчаха по пода и той се озова над мен. Сграбчи единия ми хълбок и ме набута под себе си, покривайки тялото ми със своето.

– Кас – изкрештя Киеран.

Студената, грапава повърхност на дървения под се впи в гърба ми. Сърцето ми подскочи стреснато, а той сграбчи предницата на пелерината ми. Разхвърчаха се копчета и затупкаха по пода. Главата му се спусна надолу. Кучешките му зъби пронизаха плътта на шията ми с внезапна огнена болка, която отне дъха ми за миг. Прехапах долната си устна, а той засмука силно, дълбоко, движейки трескаво уста върху гърлото ми.

– Така не може. – Киеран се извиси над нас и пъхна предмишница под брадичката на Кастийл. – Не давам.

Гневен тътен раздра гърдите на Кастийл. Дясната му ръка се вкопчи в косата ми и дръпна главата ми назад, а лявата се озова под мен. Приклещвайки ръцете ми между телата ни, той ме придърпа плътно до себе си.

– Знам, че не ти е приятно, но ще ти стане още по-неприятно, ако я нараниш – предупреди го Киеран и стисна в юмрук косата му.

Кастийл изръмжа насечено от дълбините на тялото си.

Вкусах печалното му чувство на нарастващо отчаяние. Беше толкова интензивно, че почти чувах думите „не е достатъчно, не е достатъчно“. Ако опитахме да го спрем...

Щяхме да го загубим отново.

Потърсих погледа на Киеран и когато очите ни се срещнаха, се усмихнах насила.

- Всичко е наред.
- Друг път - изръмжа Киеран.
- Наистина - настоях откровено.

Парещата болка вече прогаряше плътта ми, но започваше да отслабва. Не беше добре премерено като предишните пъти и все пак не се чувствах, сякаш Възнесен смуче от кръвта ми - сякаш ме разкъсват отвътре. А това означаваше, че от Кастийл не е останала само малка, пропукана частица. Имаше и още. Просто му трябваше време да ги подреди отново.

- Нужно му е още. Усещам.

Успях да измъкна едната си ръка и Кастийл издаде отчаян звук. Долових съмтен, горчив вкус на страх. Дали не си помисли, че ще го отблъсна? Ще го спра?

Никога.

Погалих брадясалата му буза и усетих как мускулите в челюстта му се напрягат, докато прегльща. Прокарах пръсти през косата му и ги извих около тила му, придържайки го на място.

- Това не ми харесва - рече Киеран.
- Ако спре, преди да е изпил достатъчно, ще стане по-лошо - предупреди Малик отнякъде в стаята. - Знам от личен опит.

Киеран задържа погледа ми, после сведе глава и изруга.

Измъкна ръка изпод брадичката на Кастийл, но не се отдалечи. Клекна наблизо.

На Кастийл не му хареса. Извъртя тялото си с гръб към вълчака и ме натика почти изцяло под себе си върху массивния дъсчен под до леглото.

Устата му не се отлепяше от гърлото ми, не спираше да смуче. Усещах всяко бавно засмукване. Всяко прегълъщане. Дърпаше кожата ми толкова силно, че на няколко пъти дъхът ми секна.

Но червената мъгла в него вече не беше толкова гъста. Разсейваше се. Болката и отчаянието още върлуваха в съзнанието му, но вече долавях и друго. Започваše да смуче още по-силно, по-дълбоко. През стиснатите ми устни се изниса стон.

Киеран се доближи, но вече не изпитвах болка от зъбите на Кастийл. Прогаряха ме с друг вид горещина, съвършено неуместна, предвид ситуацията.

Стиснах очи и се съсредоточих върху емоциите му, вкусовете, които долавях. Имаше нотка на тъга, но ледената болка отшумяваше. А под всичко, под цялата буря в него, виташе нещо сладко и топло...

Шоколад.

Ягоди.

Любов.

Тътенът в гърдите на Кастийл стана по-тих, по-дрезгав. Движенията на устата му се забавиха. Вече засмукваše по-бавно, макар и все така дълбоко. Ръката в косата ми се отпусна достатъчно, че напрежението във врата ми да изчезне, но аз не помръднах. Опушеният, пикантен вкус в гърлото ми нахлу в кръвта ми. Той отново издаде онзи

монотонен, тътнеш звук и цялото ми тяло потрепери. Кастийл ме покри още по-плътно със своето и кожата му ме затопли. Опитвах се да не обръщам внимание на бурята, завихряща се в мен, но устните му върху гърлото ми, несекващият поток от кръвта ми, изливаща се в него... Трудно ми беше да се съсредоточа върху каквото и да било друго, освен съприкосновението на телата ни. Болезнено напрежение се разливаше в гърдите ми и по-надолу, между бедрата ми, където усещах как той се втвърдява...

- Ох, мамка му! - измърмори Киеран в мига преди Кастийл да плъзне горещия си, мокър език по едната страна на шията ми, подклаждайки пулсираща тръпка надълбоко в мен.

Отворих внезапно очи.

- Не знам дали моментът е подходящ за това.

Киеран плъзна ръка около раменете на Кастийл и го дръпна леко назад.

От гърлото му завибрира тихо ръмжене, което нямаше нищо общо с дивите, примитивни звуци от по-рано. То произлизаше от друг вид глад. Глад, на който тялото ми веднага откликна с влажен прилив на горещина. Но облекчението... божове, облекчението, което ме обля, беше също толкова мощно, колкото възбудата.

Успях да освободя и другата си ръка. Хванах Кастийл за бузите и вдигнах главата му. Злато. Очи от искрящо, лъскаво злато се впиха в моите.

- Кас - прошепнах.

Красивите му очи проблеснаха от влага. Сълзи.

- *Кралице моя* - каза той с пресипнал глас.

Потреперих и стиснах по-силно лицето му, чиято кожа най-сетне започваше да си възвръща топлия златисто-бронзов

цвят. Вдигнах устни към неговите...

Кастийл завъртя глава и притисна буза към моята.

- Не бива да усещам устните ти до моите - прошепна дрезгаво в ухото ми. - Ако ги усетя, ще те изчукам. Ще проникна толкова надълбоко в теб, че ще достигна всяка част от тялото ти. Още тук. Още сега. Без да ме е грижа кой е в стаята. Вече едва се сдържам да не те обладая.

О, божове!

Някой се прокашля. Май беше брат му и... е, не ми се мислеше за това.

Кастийл вдигна глава. Пулсът ми препускаше от бурния наплив на опушения вкус, но отворих внезапно пресъхнали устни.

- Добре. А как се чувстваш? Като изключим *tова*?

Гъстите му мигли се спуснаха над очите му.

- Ами... тук съм. - Гърлото му подскочи. - Цял.

Пак затреперих. Това бяха само няколко думи, но знаех смисъла зад тях. Киеран също го знаеше. Облекчението му се изливаше от него на вълни с освежителен земен привкус.

Кастийл измъкна пръсти от косата ми и ги плъзна по бузата ми. По пода издрънча верига. Той застина и я погледна.

- Свалете ги. Веднага.

Очите ми намериха Киеран.

- Извикайте Рийвър.

Без да се поколебае, Malik излезе от стаята. Кастийл бавно отлепи поглед от веригите и го върна към мен.

- Всичко е наред - уверих го, галейки косата му. - Ще ги свалим.

Той мълчеше, вперил искрящи като диаманти очи в моите. Погледът му беше всепогълъщащ. Хълтнатините по лицето му

започваха да се запълват, но още виждах тъмните сенки на нуждата.

Рийвър влетя в стаята, следван от Малик. Вратата се затвори с щракване.

- Трябва да свалим веригите - казах. - Можеш ли да счупиш оковите около китките му?

- Да - отвърна Рийвър и пристъпи напред.

- Слава на боговете - пророни Киеран. - Но те съветвам да...

Кастийл завъртя глава в ръцете ми, следвайки Рийвър с очи, и тялото му завибрира от дълбоко ръмжене.

- Внимаваш - довърши Киеран.

Дракенът погледна Кастийл и кожата на лицето му изтъня. По скулите и шията му изпъкнаха ъгловати ръбове.

- Сериозно ли?

- Ей. Ей. - Макар и трудно, успях да привлеча вниманието на Кастийл. - Това е Рийвър - обясних му и ноздрите му се разшириха. - Не помниш ли? Казах ти за него. Той е приятел. И дракен. Няма как да спечелиш тази битка.

- Май все пак му се иска да опита - отбеляза Малик.

Начинът, по който Кастийл следеше всяко движение на дракена, ми подсказваше, че Малик не греши.

Рийвър коленичи до нас.

- Ще трябва да вдигнеш първо едната си ръка, а после и другата - инструктира го той. - И не се опитвай да ме хапеш, защото и аз мога да хапя.

Кастийл не отвърна, но вдигна едната си ръка от бузата ми, наблюдавайки как Рийвър свежда глава. Очевидно не му хареса колко се е доближил до мен дракенът, защото сърчи горната си устна.

Завъртях главата му към мен и студенината веднага напусна златистите му очи. В тях винаги имаше топлина, като гледаха мен. Винаги беше така. Още от първата ни среща в „Червената перла“. Толкова много исках да му кажа. Толкова много имах да му споделям. Но от устата ми се отрони само:

- Липсваше ми.

Сребристобяла светлина обля лицето му. Той дори не трепна, но когато скобата от сенконий падна на пода, стисна челюсти.

- Никога не съм те напускал.

- Знам.

Сълзи задръстваха гърлото ми.

- Другата ръка - нареди му Рийвър.

Кастийл прехвърли теглото си върху лявата си ръка и долната част на тялото му прилепна по-плътно до моето. Нямаше как да игнорирам масивната твърдина там. По-ярки златисти точкици се вихреха в очите му.

- В безопасност ли си тук?

- *Всички* сме в безопасност. - Продължавах да приглеждам назад косата му, докато сребристият огън озаряваше пространството между телата ни и леглото. - Засега.

Той спусна очи към устата ми. В погледа му имаше сладострастие, от което цялото ми тяло настръхна.

- Поли - прошепна.

И втората скоба от сенконий издрънча върху пода и Киеран бързо ги събра. Кастийл опря глава в моята. Дъхът му танцуваше по устните ми.

- Искам всички да напуснете. Веднага.

Чуха се отдалечаващи се стъпки, но Киеран се поколеба, оставайки на пода до нас. Долових нотки на тревога сред

облекчението му.

- Кас...

Кастийл откъсна поглед от мен и завъртя глава към Киеран. Вдигна превързаната си ръка и стисна тила на вълчака. Двамата се приведоха един към друг и опряха чела. Прилив на захарна, сладка емоция заличи тревогата и дори облекчението.

- Благодаря ти - пророни сипкаво, сподавено Кастийл.
- За какво ми благодариш?
- За всичко.

Киеран потрепери и двамата останаха така един дълъг момент, преди Киеран да се откъсне от Кастийл. Но когато вълчакът поsegна към мен, Кастийл не го спря. Киеран отметна няколко кичура коса от лицето ми, наведе се и ме целуна по челото. Силни емоции заседнаха в гърлото ми, незнайно техни, мои или общи.

Киеран се оттегли мълчаливо и ме обзе странна нужда да се пресегна и да го задържа. Не можех да си я обясня. Дори не знаех дали е моя, или на Кастийл. И не разбирах защо ми се струва нередно да *не* ѝ се подчиня.

Но след миг с Кастийл останахме насаме и красивите му, златисти очи, изпълнени с огън и любов, потънаха в моите. Останахме само *ние* и нищо друго - *абсолютно нищо друго* - на света нямаше значение. Нито засъхналата мръсотия и кръв по цялата му кожа. Нито мъглата навън и неволно призованите Изчадия. Нито трудностите пред нас - Кървавата кралица и войната.

Останахме само *ние* и любовта ни, и нуждата ни един от друг.

- Кас - прошепнах.

Той застана толкова неподвижно, че не знаех дори далидиша. Но в него вилнееше същинска вихрушка. Чувствах го в себе си - чувствах как страстта и нуждата му се сливат смоите. Онзи копнеж разцъфна отново, пулсирайки, нагрявайки кръвта и кожата ми.

Ноздрите му се разшириха и златистото в очите му пламна още по-ярко. Нито една частица от мен не се срамуваше, че усеща силната ми възбуда.

- *Попи* - повтори той, а в следващия миг устата му намери моята.

И тази целувка...

В нея нямаше нищо нежно. Срещуахме се със сблъсък на зъби и устни и сурови, главозамайващи емоции. Едната му ръка се впи в хълбока ми, а моята сграбчи косата му. Целувката ни беше влудяваща. Озверяла. Обсебваща. Целувка, в която можех да се удавя и щях да го направя с удоволствие. Езикът му нахлу в устата ми, при моя, и вкусих собствената си кръв, наситена и топла. Чувството беше неистово. Небивало.

Устата му се движеше сластно над моята, зъбите му закачаха долната ми устна. Понечих да обвия с крака кръста му, но ръката на хълбока ми ме възпра. Той вдигна глава, докато гърдите му се издигаха и спадаха накъсано. На устната му лъщеше капка кръв.

Проточих врат, улавяйки кръвта и устната му между своите. Той простена и затвори очи за миг. Като ги отвори, в тях горяха клади от разтопено злато.

Кастийл се надигна на колене и отлепи тялото си от моето. Преди да се досетя какво е намислил, пак вкопчи ръка в хълбока ми. Завъртя ме по корем и ме надигна на колене.

- Искам да почувствам кожата ти до моята - процеди с почти неразпознаваем глас.

Хлабавата ми плитка се спусна напред. Едната му ръка хвана ръба на туниката ми, изхлузи я през главата ми и я смъкна до китките ми.

Грубата сила, с която дръпна фината материя, като се спря под гърдите ми, запрати порочна тръпка из кръвта ми. Но допирът му... Нежността, с която пълзна дланта си надолу по гръбнака ми, накара сърцето ми да се издуе до болка.

Спусна ръка по задника ми, между бедрата ми и докосна с пръст най-разгорещената част от тялото ми. Изтръпнах...

Но когато разкъса панталона ми, оголвайки задника ми и най-чувствителната ми плът, цялото ми тяло подскочи. Завъртях учудено глава. Понечих да се обърна...

Предупредително ръмжене изпълни стаята. Застинах инстинктивно – всичките ми сетива се изостриха. Очите ми липтиха към неговите, но ги намериха впiti в цепката в панталона ми. Изглеждаше също толкова гладен, колкото преди малко, но този път не за кръв.

Повдигна таза ми и дори не видях следващото му движение. Само усетих устата му върху себе си. Въздухът излетя от дробовете ми. Той проникна с език във влажната ми горещина, извъртя глава и одраска със зъб онова свръхчувствително възелче от нерви, изтъргвайки стон на наслада от гърлото ми. Движенията на езика му бяха силни и решителни. Лижеше ме, смучеше. *Пируваше* с мен със същото настървение, с което бе пил от кръвта ми. Започвах да се губя. Тялото ми опитваше да следва движенията му, но ръцете на ханша ми не позволяваха.

Кастийл ме поглъщаše.

Цялата се тресях, горещината растеше, толкова свирепа и мощна - почти непоносима. Зъбът му отново докосна вълзелчето от нерви и аз свих пръсти, притискайки ги в пода. Боцна ме остра болка и подскочих с вик. Устата му обгърна пулсиращата плът и чувството отекна в раната на гърлото ми. И това... това вече беше твърде много.

Със спадавен писък рухнах на хиляди парченца, обвити в коприна, и неумолимите спазми едва не ме повалиха на пода. Още треперех, когато отлепи уста от мен. Усетих допира на мокрите му устни в средата на гърба ми.

- Мед - изръмжа той. - Имаш вкус на мед, а кожата ти ухае на жасмин. По дяволите!

Обърнах провесена глава към него и видях как спуска ръка към предницата на панталона си. Дръпна рязко и по пода се разхвърчаха малки метални дискчета. Тялото ми пламна в отговор. Той съмъкна съдрания си, мърляв панталон по стройните си бедра, освобождавайки масивната си, твърда като камък ерекция.

Протегна се напред и докосна с устни челюстта ми, шията ми. По гръбнака ми се спусна огнена тръпка. Допирът на парещата му кожа ме разтърси до основи.

Обходи с устни чувствителната плът около ухапването, а в мига, в който усетих зъбите му върху нея, главичката на члена му се намести на влажния ми вход. Не ме захапа отново. Зъбите му просто ме задържаха на място. Едната му ръка се вкопчи пак в хълбока ми, а другата обгърна брадичката ми. Килна главата ми назад и настрани. Разтресе ме нова греховна тръпка, която прогони всичкия въздух от дробовете ми. Всичките ми отпуснали се за момент мускули се обтегнаха отново. Трепетно очакване се усуга като

пружина в тялото ми и ме остави без дъх.

- Не съм... - подхвани Кастийл и тялото му затрепери до моето.

Пръстите му се плъзнаха треперливо по бузите ми, по шията ми, по ръцете ми, по извивката на кръста ми. Хвана хълбоците ми и впи пръсти в плътта ми, а като проговори отново, гласът му беше плътен и жаден, дрезгав, продран шепот.

- Не мога... не мога да се владея.

Пулсираща страст се изля след думите му, протънта в кръвта ми. Мощната вълна от усещания накара върховете на гърдите ми да се втвърдят и онази напрегната точка между бедрата ми да затръпне отново.

- Нито пък аз.

- Слава на боговете - програчи той и устата му пак обгърна моята.

Като откъсна устни от моите, Кастийл едновременно заби кучешките си зъби в гърлото ми и проникна надълбоко в мен. Простенах и извих гръб. Усукващ се бодеж от примесена с болка наслада прониза тялото ми, събуди всеки нерв и разпали бясно, необуздано чувство, което прerasна в чист екстаз. Така ме изпъльваше и разтягаше, че не остана място за нищо друго в мен. Близостта му доминираше над всичко.

Кастийл ме задържа така, на четири крака, с извит гръб, продължавайки да впива зъби в шията ми. Не се поколеба нито за миг, не ми даде нито секунда почивка. Движеше се бързо и мощно зад мен, пиеики дълбоко от кръвта ми. Усещах с цялото си тяло всяко засмукване от гърлото ми и всеки тласък на пулсирация му член. Теглото му - силата, с която нахлюваше в мен и излизаше - ме повали на пода, прикова ме

под него. Студеният натиск на дървото към гърдите ми и горещината на неговите върху гърба ми, докато държеше главата ми вдигната, за да впива зъби в шията ми, ме обливаха с порочно блаженство.

Внезапно Кастийл ме вдигна на колене и ме придърпа плътно до гърдите си. Туниката най-сетне се изхлузи от китките ми, но той стрелна ръка напред и прикова моите под гърдите ми. Тласъците му бяха яростна буря, а звуците, които издаваше, докато смучеше кръвта ми - и онези, които *аз* издавах, докато ме обладаваше, - бяха скандални. И им се наслаждавах най-бесрамно.

Той се надигна ненадейно и се изправи на крака с едно мощно движение. Ахнах смяяно, когато стъпалата ми се отлепиха от пода. Свещени богове, каква сила...

Кастийл се обръна рязко и ме притисна към колоната на леглото.

- Дръж се, кралице моя.

Едва не свърших отново заради суровата повелителност в тона му. Хванах се за колоната, но нямаше как да се подгответя за предстоящото. Той ме надигна на пръсти, притиснал таз в задника ми, сграбчи косата ми в шепа и дръпна главата ми назад.

Като обгърна с уста раната на врата ми, ме заля вълна от бушуваща страст. Той откъсна ръцете ми от колоната и ме натисна надолу, докато бедрата ми не се прилепиха към твърдата табла в долния край на леглото. Устата му продължаваше да се впива в шията ми, а членът му - да се тласка бурно в мен. Вкопчих задъхано пръсти в одеялото. Той хвана с една ръка коляното ми и вдигна крака ми, променяйки ъгъла, за да прониква още по-надълбоко в мен, да

го усещам още по-силно. И тогава *обезумя*.

Не можех да померъдна, да се измъкна от огъня, който буйството му разпалваше в мен, и от поривистата, сурова нужда, с която устата му се впиваше в гърлото ми. И не исках да избягам. Нямах представа какво говори това за мен. Но знаех, че няма контрол, няма задръжки, че ме превзема с тялото си, а доброволно навлизах в пламъците, докато таблата на леглото се бълскаше в стената с бърз, почти трескав ритъм. Звуците. Мокрото усещане. Абсолютното му надмощие...

Тялото ми се скова, напрегна се. И внезапно освободи цялата си енергия с експлозия, която ме заля с пулсиращи вълни. А той не спираше. Нахлуваше в мен и излизаше, тазът му се търкаше в мен, бълскаше ме, докато не започнах да пропадам...

Кастийл откъсна уста от врата ми и излезе от мен. Обърна ме по гръб, сграбчи хълбоците ми и ме придърпа към ръба на леглото. И пак проникна в мен. Отметнах глава назад със стон...

Той замръзна, вперил поглед...

Проследих погледа му до фината златна верижка и халката между гърдите ми.

- Нося я близо до сърцето си още откакто я получих.

Кастийл потрепери и спусна уста върху моята, заглушавайки писъка ми, когато се тласна надълбоко в мен. Целува ме дълго, а когато устата му се откъсна от моята, вдигна глава. Рубиненочервените му устни се открепиха.

- Никога повече - изръмжа, подчертавайки всяка дума с дълбоки, зашеметяващи тласъци. - Никога повече няма да ни разделят.

- Никога – прошепнах, разтреперана от вкуса му, примесен с моята кръв и соковете ми.

Той пак сведе глава, този път към гърдите ми. Върховете на кучешките му зъби одраскаха едното ми зърно, после пронизаха кожата ми. Цялото ми тяло се изви, а той обгърна с уста втвърдената плът.

Преметнах ръце през гърба му, притискайки главата му към себе си, и обгърнах с крака бушуващия му таз. Той разпали отново онзи пожар и продължи да го подклажда, докато мускулите ниско и дълбоко в мен не се стегнаха внезапно. Кастийл простена и движенията му станаха насечени, френетични. Сетивата ми се отвориха широко, свързвайки ме с него, и почувствах страстта му. Любовта му. Сливаха се с моите и ни обвиваха. За пръв път изпитвах такова чувство.

- Обичам те – пророних и натегнатото напрежение започна да се развива.

Устата му се отлепи от гърдата ми и намери моята.

- За вечни времена – прошепна той, потъна надълбоко в мен и се скова.

Разтреперани се преметнахме от ръба и полетяхме към необятно блаженство.

Заедно.

Завинаги.

За вечни времена.

32

Кастийл

Гледах унесено, прехласнато как Попи бърше сапунената вода от ръката ми с кърпа.

Туниката, която ѝ бяха дали, за пореден път се свличаше, разголвайки едното ѝ рамо. Бореше се с този ръкав, откакто облече възголямата дреха, и за пръв път се радвах, че губи битка.

На рамото ѝ имаше луничка. Чак сега я забелязвах. Точно под изящната ѝ ключица. Сякаш играеше на криеница между кичурите на косата ѝ, разпуснати от плитката и спускащи се на буйни вълни и къдри.

Попи се беше променила.

Роякът лунички по основата на носа ѝ и бузите ѝ бяха потъмнели от дългия престой на слънце. Косата ѝ беше избуяла и крайчетата ѝ, още влажни от бързата вана, стигаха почти до извивката на задника ѝ. Лицето ѝ беше поотслабнало. Едва ли друг би забелязал, но на мен ми правеше впечатление и ми подсказваше, че не се е хранила

добре. И че...

Като се замислех за това, ми идеше да срутя стените около нас. Милосърдните простосмъртни, които ни приютиха в дома си, не го заслужаваха, затова се съсредоточих върху очите ѝ.

Всеки път, когато гъстите ѝ мигли се вдигнеха, имах чувството, че цялата къща се мести.

Очите ѝ бяха същите като в общите ни сънища – пролетнозелени, прошарени с искрящи сребристи жилки. Стояха си такива още откакто дойдох на себе си.

Но промяната в нея не беше само физическа. Откривах покой в позата ѝ, който го нямаше преди. Не точно спокойствие, защото в нея още витаеше трескава енергия и сякаш само с присъствието си завихряше въздуха наоколо. Усещах нова дълбочина в нея, улегналост. Самоувереност? Пробуждане? Не знаех как да го нарека. Но каквото и да беше, пред мен стоеше най-красивото същество на света.

Не откъсвах очи от нея за повече време, отколкото ми отнемаше да мигна. Случеше ли се, сякаш попадах в кошмар. Обземаше ме чувство на нереалност – панически страх, че всичко това е просто халюцинация. Случи се, като влязох в банята да се облекча и да използвам бръснача и крема за бръснене, които ни донесоха с водата. Помещението беше тъмно. Нямаха електричество. Смътната светлина от спалнята не смогваше да надвие мрака. За миг си помислих, че още съм в онази килия. Почувствах оковите около китките и глезните си. Около гърлото си. Вцепенях се, вкопчил едната си ръка в умивалника, докато с другата стисках дръжката на бръснача.

И така ме намери Попи.

Донесе лампата в банята и я оставил на тоалетната масичка. Не каза нищо. Просто ме прегърна през кръста, притискайки

се към гърба ми, и остана така, докато паниката и страхът не отшумяха. А после изчака да обръсна сърбящата брада.

Не можех да повярвам, че е тук.

Не можех да повярвам, че *аз* съм тук. Отново цял. Почти цял. В паметта ми имаше петна. Тъмни празнини, причинени от жаждата за кръв. Но вече седях във вана в ъгъла на стая, под картина с планина, която много ми приличаше на Скотос.

Докато Попи ме вкарваше внимателно в топлата, чиста вода, настоявайки тя да отмие мръсотията от мен, ми разказа какво се е случило в мое отсъствие. За събитията в Масен. За старицата с откраднатата древна магия. За случките в Дъбов проход. За неочекваното възстановяване на Тауни и истината за Виктер. За онова, което бе видяла под замъка Червена скала и в Храма на Теон. Какво ѝ бе казала Испет за баща ѝ. За причината Малик да остане в замъка. Част от нещата знаех. За други чак сега научавах. От някои проклетите ми гърди се свиха мъчително и в стомаха ми закипя гняв, съсирайки гъстата, ароматна яхния, която ни донесоха по-рано.

Ненавиждах чувството на вина, прелиата през лицето ѝ. Неизличимата болка. Знаех, че кралицата ми е способна да се справи сама. Бях тук благодарение на силата ѝ. На смелостта ѝ. Но ми се искаше да съм бил с нея в трудностите, за да поема поне част от бремето, което несъмнено носеше.

Но поне знаех, че не е била сама.

Постоянно си го напомнях. Само това ме възпираше да потъна в друг вид жажда за кръв. Бе имала подкрепа. В лицето на Киеран. И на други, но Киеран... Да, мисълта, че е бил с нея, усмиряваше гнева ми.

Както и това, че ужасно се гордеех с нея - с постиженията

ѝ. Попи беше шибано чудо на природата.

А аз бях просто чудовище, приковано към стена, когато бе дошла да ме освободи. С нищо не бях помогнал. Гърдите ми натежаха. Не бях нищо повече от пречка. Опасната слаба брънка.

Мамка му! Тази истина беше трудна за преглъщане.

- Знаеш ли - подхвана Попи, изтрягвайки ме от мислите ми, и пусна дясната ми ръка във водата. - Панталонът, който разпра одеве... - Смайващо причудливите ѝ, красиви очи се вдигнаха към моите. Тя хвана лявата ми ръка и се зае да я бърше с кърпата. - Беше единственият ми панталон.

Напрежението в гърдите ми се поотпусна. Несъмнено бе доловила оплетените емоции, към които ме бяха подтикнали мислите ми.

- Ако кажа, че съжалявам, ще те изльжа.

Тя се усмихна иронично, бършайки рамото ми.

- Оценявам прямотата ти.

Килна глава и виненочервената ѝ коса се разля настрани, разкривайки подпухналите, червени дупчици на шията ѝ. Гледката предизвика двойна реакция, вследствие на която главата ми и членът ми се оказаха на две противоположни позиции.

Странно, защото обикновено постигаха съгласие относно Попи.

- Беше ли чувал за *виктори*, преди аз да ти разкажа за тях? - попита тя.

- Не, но това обяснява много неща за отношението на Виктер към теб.

Пазеше я като своя дъщеря, а мен изобщо не ме харесваше. Което ме караше да се чудя колко ли знаеха

викторите за околните.

- Тауни каза, че се гордеел с мен - прошепна тя.

Застинах.

- Мислила си, че не се е гордял с теб ли?

- Не знам - призна дрезгаво тя. - Надявах се.

- Със сигурност се е гордял, независимо дали е знаел за мисията си на *виктор* - уверих я тихо. - Убеден съм.

Тя кимна.

Приведох се и я целунах по главата.

- Онзи мъж - или каквото е бил - те обичаше като своя плът и кръв. Гордееше се с теб.

Попи замига бързо и ми се усмихна.

- Облегни се. Не си готов.

- Да, кралице моя. - Подчиних ѝ се и тя се приближи към мен, сърчвайки чело за миг. Коремът ми пропадна. - Да не съм те наранил?

Пак вдигна очи към мен.

- Вече ме пита поне пет пъти.

- Въщност бяха седем. - Имах съвсем мътни спомени как се храня от нея. Първо от китката ѝ, после и от гърлото ѝ. Но си спомнях достатъчно, за да знам, че не бях особено внимателен. Необичайно големите рани на шията ѝ го доказваха. - Е, нараних ли те?

Попи забеляза къде гледам.

- Ухапването почти не боли.

Беше ми го казвала и преди, но знаех, че лъже. Знаех и че не бях особено внимателен след това.

- Току-що изтръпна от болка.

- Не заради това. Просто нещо ме преряза в слепоочието и челюстта. Няма общо с теб. Вече забравих.

Не бях сигурен дали да ѝ вярвам.

- Бях груб с теб. И в двата случая.

Кърпата спря точно над китката ми.

- Хареса ми всяка секунда и нямаш представа колко много.

Връхлетя ме прилив на задоволство, но не подкладено от егото ми. В съзнанието ми, което още се мъчеше да нареди пръснатите си части, разъфна нова тревога. Попи бе споделила много с мен, но не спомена нищо по един въпрос.

- Разбра ли дали ти трябва кръв?

Тя изправи гръб и кимна, без да пуска ръката ми.

- Излиза, че всички богове се нуждаят от кръв. Май не колкото атлантийците, а и не е задължително да се хранят от друг бог или от атлантиец. Всякаква кръв става, стига да не е от дракен. - Тя се умълча за момент и сбърчи чело. - Не ми е много ясно през колко време трябва да се храня. Като използвам способностите си, нуждата зачестява, както и ако съм ранена.

- Значи ти е време да се храниш.

Понечих да вдигна китка към устата си...

Попи ме спря с топла длан.

- Нужна ти е всяка капка кръв в тялото ти. Даже ти трябва и още.

- Изпих много, Попи.

- В момента съм добре - увери ме тя и пак се приведе напред, приковала поглед в очите ми. - Преди няколко дни, точно преди да тръгнем по пътя между Три реки и Бял мост, изпитах остра нужда от кръв. И... наложи ми се да пия.

- Киеран - казах, претърсвайки очите ѝ със своите. - Хранила си се от Киеран.

Тя килна глава настрами.

- Защо ли не се учудвам, че знаеш?

Това, че Киеран ѝ е помогнал, ми носеше единствено облекчение. Сигурен бях, че се е погрижил да е в безопасност, и няма повод за нито капка срам. Божове, толкова му бях задължен.

- Не си представях да се обърнеш към друг. Близка си с Делано, Вонета и другите, но Киеран е... с него е различно.

- Така е - прошепна тя и се наведе да целуна влажната кожа на ръката ми. - Пък и реших, че единствено от него не би имал против да се храня.

- Не би ме интересувало кого си използвала, ако си изпитала нужда.

Тя вирна вежда.

- Сериозно?

- Да.

- Значи ако бях решила да се храня от Емил... - подхвърли тя и аз стиснах челюст. - Или пък от Наил...

- Добре де. Права си - признах си. Чиято и помощ да беше потърсила, не бих ѝ се сърдил. За дарителя не обещавах нищо. - Само с Киеран съм спокоен.

Попи се засмя тихо.

- Отлагах до последно, защото не исках да го правя с друг, освен с теб.

- Оценявам го заради върлата си себичност. Но, Попи, не бих те накарал да чакаш. Знаеш го, нали? - Продължавах да претърсвам погледа ѝ. - Здравето ти винаги ще е по-важно от неоправданата ми ревност.

- Знам. Наистина. - Тя прокара зъби по долната си устна. - Беше различно от храненето от теб. Видях спомените на Киеран, но чувството не беше като това между нас.

- Невинаги е такова. - Пресегнах се и пъхнах един кичур коса зад ухото ѝ. - Невинаги е толкова емоционално. Способни сме да контролираме до известна степен емоциите при храненето и по същия начин можем да превърнем ухапването в нещо страшно или жадувано.

- Питах се за това - призна ми тя с усмивка. - Дали си се чувствал по този начин, като си се хранил от други. Сещаш се... за да обогатя познанията си.

- Да, заради познанията ти.

Усмихнах се и погалих с пръсти бузата ѝ.

Тя вдигна брадичка.

- Защо иначе бих те попитала, ако не с образователна цел, Кас?

Изтръпнах. Тази реакция беше непредотвратима.

- Не бива да ме наричаш така.

Тя сбърчи нос.

- Защо? Харесва ти.

- Точно там е въпросът. Прекалено много ми харесва - обясних и тя се усмихна широко. Боже, можех да живея само с усмивките ѝ. В същинско блаженство. - Още много неща имаме да обсъждаме.

Страшно много.

Усмивката ѝ посърна малко, а аз върнах ръка върху ръба на ваната.

- Знам. Като дойдат Киеран и брат ти, ще поговорим как да се измъкнем от Карсадония.

Брат ми.

Стиснах ръба на ваната. Двамата с Киеран бяха излезли, докато мъглата още обгръщаше града, за да се уверят, че никой не е уведомил Короната за подозителни случки

наоколо.

Попи надникна към вратата.

- Дано не се сбият междувременно – намръщи се тя.
- Тревожиш се за Малик? – вдигнах вежда. – Вярваш ли му?
- Вярвам му за причината да остане тук. Вкусих емоциите му. Обича я. Но под любовта долових и много чувство на вина и мъка. Не знам дали е заради всичко, което е направил, за да остане, или нещо друго.

Изпитах леко състрадание. Не много. Не можех да го съжалявам, докато не се уверях, че не се опитва да ни изиграе някак.

И че няма да ми се наложи да го убия.

Иначе не знаех какво да мисля. Искаше ми се да вярвам, че решенията му са подтикнати от любов, но мисълта, че е изbral Възвращенката пред семейството и кралството си, далеч не ми се нравеше.

Нито пък тази, че аз самият бих направил същото за Попи.

Но онази Възврашенка...

Беше *сестра* на Попи.

Каква ли роля играеше във всичко това?

И как, в името на боговете, щях да съобщя новината на Попи?

Тя започна да бърше дланта ми, златистия брачен символ. След малко пак спря.

- Боли ли те още? – прошепна.

Проследих погледа ѝ до остатъка от отсечения ми пръст. Вече не беше инфициран. Благодарение на кръвта ѝ върху костта и разкъсаните тъкани вече имаше нова, лъскава розова кожа.

Е, сигурно и благодарение на Малик.

Но майната му!

- Повече ме боли, че си знаела какво ми е причинила.

Тя стисна устни и поклати глава, затваряйки очи за миг.

- Не е трябвало да се беспокоиш за мен.

- Винаги ще се беспокоя за теб.

Тя потрепери видимо, наведе се и целуна зарасналата плът. После потопи ръката ми във водата и просна кърпата на ръба на ваната. Пресегна се зад тила си и вдигна златната верижка с халката.

- Твоя си е. Ти трябва да я носиш. - Вдигна очи към моите, искрящи и запленяващи. - Можеш ли да я носиш на дясната си ръка?

Прокашлях се, но гласът ми пак излезе дрезгав.

- Ще я нося където ти поискаш.

- Където поискам? - пошегува се тя, макар че пръстите ѝ трепереха, докато откопчаваше верижката.

- Точно така - потвърдих. - На който пръст си избереш. Може дори да си продупча едното зърно и да я нанижа на него. Или пък да накарам някого да я претопи и да излее от нея обеща за члена ми. Всъщност това може да ти хареса.

Попи стрелна поглед към мен.

- Обеща за... члена?

Въпросният член се втвърди само от тази дума в нейната уста, от начина, по който устните ѝ я оформиха. Кимнах.

Бузите ѝ поруменяха и тя се килна леко напред.

- Възможно ли е?

- Аха.

- Няма ли да боли?

- Сигурно е като да те хвърлят в огньовете на Бездната.

Тя надникна към халката и след малко попита:

- А... а защо смяташ, че би ми харесало?

Богове!

Обожавах любопитството ѝ.

- Чувал съм, че търкането на топчето, с което се прикрепя обещата, доставя удоволствие на много жени.

- О! - Тя вдиша дълбоко. - А дали доставя същото удоволствие и на този с обещата?

- О, да - ухилих се, а руменината по бузите ѝ плъзна към гърлото ѝ.

- Интересно - пророни тя и пак сбърчи чело. Какво ли не давах да прочета мислите ѝ. Тя вдигна халката. - Да кажем, че показалецът на дясната ти ръка ще свърши работа. - Поусмихна се дяволито. - Засега.

Засмях се дрезгаво.

- Засега.

Попи се надигна на колене и аз ѝ подадох дясната си ръка. Гърдите ми се свиха. Никога не бих предположил, че е възможно в рамките на минута да премина от приказки за интимни обеци към секваща дъха емоция, но ето че точно това ми се случваше. Със сковано гърло загледах как нахлuzва на десния ми показалец халката, затоплена от тялото ѝ. Като я видях на ръката си, ме обля чувство на завършеност.

На мъничко възраждане дори.

Красивите ѝ очи проблеснаха, вперени в моите.

- Постоянно... постоянно питаш дали съм добре, а *ти* добре ли си?

Гърдите ми се свиха отново, но този път по-студено, по-жестоко. Почти веднага усетих горчивата паника от чувството да съм прикован към стената, неспособен да се отбранявам ефективно.

Да помогна на Попи.

- Кас - прошепна тя.

Въздъхнах насечено, а тя преплете пръсти с моите.

- Май ще трябва да поправя защитната стена около съзнанието си.

- Не се опитвам да ти прочета емоциите. - Попи сбърчи устни. - Добре де. Излъгах. Опитвам се. Знам, че не бива. Но просто... Не знам какво си преживял, а и видях раните по тялото ти. *Порезни* рани. Бяха толкова много.

- Източваха от кръвта ми - обясних, проследявайки погледа ѝ до сключените ни ръце. - В началото всеки ден. Събираха я във флакони. Предполагах, че я използват за Възвращенците, но спряха няколко дни, преди вие да пристигнете.

- Струва ми се, че Испет я е използвала не само за Възвращенците, но и за Кралската благословия. - Тя се взира дълго в ръцете ни. - Принуждавала ли те е да... Правиха ли ти каквото са ти правили предишния път?

Гърдите ми горяха. Вдигнах очи към лицето ѝ.

- Никой не ме е докосвал този път. Не и по онзи начин.

Тя въздъхна пресекливо.

- Олекна ми да го чуя, но това не променя факта, че са те изтезавали. Че те е държала на такова място. Имаше белези от ухапване по крака. Оставили са те да гладуваш... - Тя мълкна и вдиша дълбоко. Като вдигна очи, сребристите жили в тях сияха. - Знам, че ще ме увериш, че си добре. Че нищо ти няма. И знам, че си силен. Ти си най-силният човек, когото познавам. Но са те наранили.

Тя се наведе и целуна кокалчето под халката. Допирът на устните ѝ прогони студа, който заплашваше да ме превземе.

- Веднъж ми каза, че когато съм с теб, не е нужно винаги

да съм силна. Че е безопасно да *не* се чувствам добре. – Мускулите във врата ми се напрегнаха болезнено. – Каза ми, че е твой дълг като мой съпруг да ми покажеш, че не е нужно да се преструвам. Е, мой дълг като твоя съпруга е да ти покажа същото. Ти си моето убежище, Кас. Моят покрив и моите стени. Моята основа. И аз съм същото за теб.

Нащърбена буца заседна в гърлото ми. Вдигнах поглед към картината с планина, обгърната в мъгли. Импулсът да я уверя, че съм добре, надигаше глава. Той ме ръководеше предишния път, когато родителите ми и други хора питаха как съм. Дори Киеран. Макар и да знаех колко е безсмислено да лъжа точно него. Просто не исках да ги тревожа. Вече достатъчно време се бяха тревожили. И сега не исках да товаря Попи. Носеше твърде много на плещите си.

Но с нея нямаше нужда да се преструвам.

Вече не.

С нея бях в безопасност.

– В един момент започнах да се страхувам, че повече никога няма да чуя как изричаш името ми извън сънищата ми. – Думите бяха тежки, болезнени, но ги принудих да излязат от устата ми. – Не защото се боях, че няма да дойдеш за мен. Сигурен бях, че ще дойдеш. И тази мисъл ме плашеше до смърт. Но най-много ме плашеше мракът в килията. Гладът. Мисълта, че рано или късно ще ме надвият, ще ме пречупят. И пак ще се загубя. Няма да разпозная собственото си име, когато дойдеш и го изречеш. Така че... – Преглътнах. – Не съм съвсем добре, но ще се оправя.

– Да – прошепна тя. – Ще се оправиш.

Помълчахме няколко дълги момента. Накрая вдигнах поглед към нея и видях само *всеотдайност* в очите ѝ.

И сърцето ми подскочи от силата в това чувство.

- Не те заслужавам.

- Престани да говориш така. Заслужаваш ме.

- Сигурен съм, че не те заслужавам. - Тя вдигна ръцете ни и целуна моята. - Но ще се постараю да съм достоен за теб.

- Тогава аз ще се постараю да ти докажа, че вече си.

Лека усмивка подръпна устните ми.

- Май е най-добре да излизам от тази вана. Киеран сигурно се е върнал.

А имаше още много да ѝ казвам. Още много да си спомням.

- Върнал се е. - Тя измъкна ръката си от моята и взе една суха кърпа. - Каза ми през *нотама*. Преди няколко минути. Май не искат да ни беспокоят.

- Да си призная - хванах се за двете страни на ваната и станах, усещайки как водата се стича по тялото ми, - малко ти завиждам за този *нотам*.

- Е, хубаво де, имам си него, а пък вие си имате големи зъби, да не говорим с какви слух, зрение и обоняние сте надарени. - Тя също стана и вниманието ми веднага отскочи къмния ръб на туниката ѝ и как обгръща бедрата ѝ, едва покривайки сочните извивки на задника ѝ. - Така че е справедливо и аз да имам нещичко.

Провлачих поглед нагоре.

- Обзалагам се, че още си разочарована, задето не можеш да се преобразяваш в други същества.

- Много.

Тя подсуши ръцете и гърдите ми с кърпата.

- Мога и сам.

- Знам - отвърна и ми махна да изляза от ваната. - Но в момента се чувствам услужлива.

- Аха - подхвърлих, докато тя бършеше ханша и долната част на корема ми, където мускулите изпъкваха твърде отчетливо.

Трябаше ми още от яхнията и много белтъчини. Кръвта ѝ щеше да ми помогне да си върна част от теглото, но повечето трябаше да натрупам по стария начин.

Попи избрса гърба и кръста ми, после се върна от предната ми страна. И внезапно спрях да мисля за приема на калории.

Тя клекна пред мен, плъзвайки леко грубата кърпа надолу по левия ми крак. Главата ѝ... мамка му, беше опасно *близо*. На сантиметри от члена ми, а това не можех да го игнорирам. Гърлото ми пресъхна. Тя плъзна кърпата нагоре по вътрешната страна на крака ми. Съвсем бавно. Прониза ме стегната тръпка. Докосна леко едната ми топка с опакото на ръката си и цялото ми тяло се скова.

После премина на другия крак със съвършено спокойно изражение. *Невинно*. Сякаш нямаше представа какво ми е причинил този допир. Друг път. Много добре знаеше. Малката извивка в едното ъгълче на устата ѝ беше доказателство. Започна същото бавно, тормозещо изкачване и по другия ми крак.

- Попи - предупредих я, съзнавайки, че ако продължеше в този дух, далеч нямаше да ми е до разговори.

- Хмм...

Тя прокара кърпата по задната страна на бедрото ми.

- Със сигурност не си в неведение...

Стиснах челюст, когато ръката ѝ пак ме докосна между краката.

- В неведение за какво? - попита тя и дъхът ѝ погали

кожата на бедрото ми.

- Знаеш какво правиш – отвърнах сипкаво.

Тя пусна кърпата, опря ръце от двете страни на краката ми и вдигна очи към мен. Е, не към лицето ми. Погледът ѝ стигна само до вдървеното ми мъжество. А открехнатите ѝ устни... Изчервените ѝ бузи... Никое от тези неща не ми помагаше да насоча мислите си в друга посока.

- Отлично знам какво правя – отвърна тя, плъзвайки ръце нагоре по краката ми.

- И какво точно правиш?

- Демонстрирам ти колко си достоен.

Отворих уста, но тя проточи врат и притисна устни към стария белег от вътрешната страна на хълбока ми. Прогореният символ, който така и не се заличи напълно.

Тази целувка.

Тя ме срази.

Но Попи не спря с нея. Меките ѝ устни начертаха път през бедрото ми. Вече бях корав като камък, а още дори не ме беше докоснала. Не и истински. Реакцията на тялото ми нямаше нищо общо с липсата на секс през последните седмици. Много по-дълго бях издържал без секс. Единствено тя бе отговорна за този яростен копнеж.

Попи се отдръпна само колкото да видя руменината по носа и бузите ѝ и обгърна с пръсти основата на члена ми. Почти се задавих с името ѝ и за малко да свърша на мига.

Зелени очи, прошарени със сребристо, срещнаха моите и тя прокара ръка по дължината му.

- Обичам те, Кас.

- Завинаги? – пророних.

- За вечни времена – отвърна ми с плътен глас, плъзвайки

бавно длан. – Защото го заслужаваш.

Потреперих и стиснах ръце от двете страни на тялото си. По челото ми избиваше пот. Дланта ѝ отново запълзя към основата. Движенията ѝ бяха бавни, плахи. А устата ѝ... дявол да го вземе. Кратките ѝ, горещи издихания дразнеха главичката ми. Още дори не ме беше поела в устата си, а усещах познатото напрежение в основата на гръбнака си, онова дълбоко свиване.

– В момента съм готов да ти повярвам за всичко.

Тихият ѝ смях погали най-чувствителната ми част.

– Повярвай ми. Защото ако не беше достоен – ръката ѝ не спираше да се движи бавно, равномерно, *горещо*, – сега нямаше да стоя на колене пред теб.

– Не, нямаше – простенах, неспособен да задържа ръце до тялото си. Докоснах бузата ѝ. Прокарах пръсти през копринената ѝ коса. – Но знаеш ли кое е интересното?

– Кое?

– Може да съм изправен, но аз съм този, който се прекланя пред теб.

Широката ѝ усмивка сбърчи кожата в ъгълчетата на очите ѝ. Богове, тези усмивки бяха такава рядкост. Истинска прелест.

– Достоен – прошепна тя.

После ме пое в устата си.

Гръмкият ми вик проехтя в малката стая. Сигурно в цялата къща. Не ме интересуваше. Светът ми се съсредоточи единствено върху устата ѝ, върху мокрото плъзгане на езика ѝ, докато ръката ѝ се движеше с изкусно съвършенство.

Но аз не помръдвах. Не дърпах косата ѝ. Не чуках устата ѝ. Не...

Попи ме пое надълбоко – по-надълбоко, отколкото очаквах – и засмука. Вкопчих пръсти в косата ѝ. Едва не се надигнах на пръсти.

- В коя глава от дневника на госпожица Уила прочете за това?

Смехът ѝ беше глух, вибриращ шум, от който почти рухнах. Усетих как пулсът и дъхът ѝ се ускориха. Харесваше ѝ, доставяше ѝ удоволствие да доставя удоволствие на мен. А това само по себе си беше мощен афродизиак. Задвижих таза си. Не се сдържах. Притиснах длан към задната страна на главата ѝ. Отметнах своята назад и затреперих. Нищо. Нищо в целия свят не можеше да се сравни с нея. Моментът наближаваше, напрежението в мен растеше. Тласъците ми ставаха все по-дълбоки, по-груби.

Простенах и се извадих от устата ѝ. Тя стисна хълбока ми, но не ѝ дадох избор. Вдигнах я на крака и я целунах. Имаше вкус на плодовата напитка, която ни сервираха с яхнията. Побутнах я назад и вдигнах заетата туника.

- Трябва да се гордееш с мен – казах, когато се отдалечихме един от друг достатъчно, че да изхлузя туниката през главата ѝ. - Този път не ти скъсах дрехата.

Смехът ѝ беше личното ми слънце.

- Много се гордея.

Поведох я към леглото, представяйки си как се намествам между пищните ѝ бедра и потъвам надълбоко в нея. Но Попи сложи ръце на раменете ми и ме завъртя.

Бутна ме по задник на леглото, после и по гръб, и ме яхна през таза.

- Мамка му! – изпъшках с разбесувано сърце.

Косата ѝ се спусна напред и погъделичка гърдите ми, а тя

се пресегна между нас и обгърна члена ми с длан. Дори не знам какво казах, когато усетих мократа ѝ горещина до главичката му. Може и да беше молитва. Хванах я за хълбоците, за да ѝ дам опора, докато се нанизваше сантиметър по сантиметър. Опасявах се, че всичко ще приключи още преди да се е настанила върху мен.

- Боже! - пророни тя, когато тазовете ни се допряха един в друг, и се напрегна.

Пръстите ѝ се впиха в гърдите ми. Тих, женствен звук се изниса от гърлото ѝ. Тя се повдигна бавно, докато само върхът ми не остана в нея, после се плъзна плавно надолу.

С всяко зашеметяващо издигане и спускане установяваше ритъма си, ъгъла си. Гърбът ѝ се извиваше в дъга над мен.

Обичах да имам контрол. Открай време. Но с Попи... да я гледам как намира своя път, как живее и обича без срам? Не бях виждал нищо по-завладяващо. По-поразително. На драго сърце бях готов да отдавам контрола си отново и отново за това - за нея.

Тогава Попи ускори темпото.

Движенията ѝ станаха по-силни, по-мощни. Посрещах ги с пръсти, вкопчени в меката плът на бедрата ѝ. Тя обгръщаше члена ми с влажна, стегната топлина. И като я гледах - като гледах разкошните ѝ гърди, извивката на кръста ѝ, свивките на бедрата ѝ, разпалената ѝ кожа, - обезумявах.

Попи сграбчи лявата ми китка и провлачи ръката, носила някога пръстена, от хълбока си до лявата си гъ尔да - точно върху сърцето си. Пръстите ѝ се преплетоха с моите.

Тя ме притежаваше.

Сърцето и душата ми.

Докато ме яздеше диво, спуснах ръка към мястото, където

телата ни се съединяваха. Намерих кълбенцето от нерви и го притиснах с палец.

- О, боже! - проплака тя и усетих спазмите ѝ около члена си.

- Това май ти хареса - простенах, докато тя се търкаше сладострастно в мен.

- Да - пророни задъхано. - Много.

Стоновете и пъшкането ѝ изпълваха смътно осветената стая заедно с влажните звуци между телата ни. Кучешките ми зъби пулсираха. Жадувах за вената ѝ, но вече бях изпил твърде много. Затова се съсредоточих върху съвършенството, с което си прилягаха телата ни, сякаш създадени едно за друго. Върху буйната страсть в движенията ѝ; върху любовта и доверието, с които ме даряваше. Винаги.

Искаше ми се да остана заровен надълбоко в нея с часове - да се загубя в нея. Но тя беше в мен, под кожата ми, и обгръщаше сърцето ми толкова плътно, колкото члена ми.

Приведе се напред, пъхна ръка под главата ми и приближи лицето ми към едната си гъ尔да. Към твърдото зърно и двете прободни рани, които ѝ бях оставил по-рано. Обвих с уста втвърдения връх.

- Храни се - прошепна тя до главата ми, докато тазът ѝ се люшкаше върху моя. - Ухапи ме. Моля те.

Не знам коя от думите ѝ прекърши задръжките ми. Навсякъде „моля те“. Оголих зъби и ги впих в старите рани. Тя подскочи в ръцете ми и извика, докато тялото ѝ се гърчеше в спазми над моето. Кръвта ѝ обля езика ми. Топла. Гъста. Древна. Гълтах алчно, дълбоко, поемайки Попи в себе си. Чувствах кръвта ѝ като светкавица във вените си. Чиста сила, увита в жасмин и кашмир. Натискът на фините ѝ мускулчета

около члена ми ме запрати към ръба. Задъханото ѝ „Кас“. Кръвта ѝ в гърлото ми, в стомаха ми.

Напрежението се освободи с такава мощност, че скова гръбнака ми. Приковах я силно към гърдите си и се тласнах нагоре, повдигайки телата ни от леглото. Извадих зъби от плътта ѝ, намерих устата ѝ и я целувах, докато свършвах. Бурното чувство ме унищожи по възможно най-добрия начин. Обливаше ме вълна след вълна, сякаш никога нямаше да свърши, удивявайки ме със силата си.

С всичко, което изпитвах към нея.

Мина доста време, преди пулсът ми да се забави. Задържах я където я исках – върху себе си. В тези тихи мигове осъзнах нещо. Пръстите ми застинаха в косата ѝ и отворих очи.

– Попи?

– Аха? – пророни тя, залепила буза в гърдите ми.

– Не съм пил отварата – казах ѝ, пометен внезапно от шантава вихрушка от противоречиви емоции. – Онази, която предпазва от бременност.

– Досетих се – прозя се тя. – Затова аз взех предпазни мерки.

Вирнах вежди.

– И това ли го пишеше в дневника?

Попи се засмя.

– Не. Попитах Вонета. – Тя вдигна глава. Реших, че трябва най-искрено да благодаря на Нета. – Тя ми каза какво да пия, понеже определено не ни трябва бебе Кастийл. Поне в момента.

Този път ме връхлетяха още по-шантави емоции – изумителна смесица от студен, жесток ужас и сладък трепет.

– Ами бебе Попи? – Пригладих косата ѝ назад. – С

тъмночервена коса, лунички и зелено-сребристи очи?

- Очите ми още ли са такива?
- Да.

Тя въздъхна.

- Не разбирам защо, но относно въпроса ти... Сериозно ли питаш?

- Винаги.
- Невинаги си сериозен.
- Сега съм.
- Не знам. Тоест... да? - Тя сбърчи нос. - Някой ден, след много, много, много, много време. Да.
- Когато не сме във война, предполагам? - Усмихнах ѝ се. - И съм готов да спра да бъда център на вниманието ти?
- По-скоро когато съм сигурна, че няма да забравя детето някъде.

Засмях се, повдигнах глава и я целунах.

- По-натам, значи.
- По-натам - съгласи се тя.

Отпуснах глава назад и пъхнах няколко кичура зад ушите ѝ.

- Искам да се на храниш.
- И ти трябва да се храниш пак.
- Сигурно, но не затова искам да се храниш ти. Не бива да губиш силите си - обясних ѝ. - И по принцип, но особено докато се намираме в сърцето на Карсадония.

Тя се замисли, после кимна.

- Ще питам Киеран дали...
- Ще се съгласи.

Попи се намръщи.

- С голяма увереност говориш за чужда кръв.

- Ще се съгласи - повторих, защото май още не съзнаваше на какво е готов за нея Киеран.

- Хубаво де - измърмори тя и отпусна брадичка върху гърдите ми. - Трябва да ставаме. Трябва да съставим план на действие. Да измислим какво ще правим с Малик. И как да се измъкнем оттук. Да научим каквото можем за състоянието на Тауни. Да се върнем. И да убием оная кучка - заизрежда тя и аз вдигнах вежди. - После трябва да освободя баща си. Обещах на Нектас. Ти го срещна за малко в дракенския му облик - продължи тя с поредната прозявка и аз вдигнах вежди още по-високо. - Баща ми вероятно е в Карсадония...

- В Уейфеър. - Сенките около една от тъмните празници в съзнанието ми се разсеяха. - Исбет го потвърди.

Тя изцъкли очи.

- Ти откъде...?

- След като ти ми каза, че пещерната котка всъщност е баща ти, подлягах Исбет да говори за него. После я наръгах в гърдите. - Ухилих се на спомена. - Не я убих, но със сигурност е боляло.

Попи примига смяяно.

- Наръгал си я?

- Аха. С кост от Изчадие.

- Ще ми се да го бях видяла. - Очите ѝ пак се разшириха. - Толкова много те обичам.

Прозвуча толкова нередно, че се разсмях.

- А относно баща ти... Тя каза, че пещерната котка била където винаги я държала.

- Където винаги я държала - прошепна Попи, докато галех с палец челюстта ѝ. - В подземието на Уейфеър, в дъното на главния коридор. - Тя сведе рязко глава и ме целуна. - А ми

разправяше, че не бил в Уейфеър.

- Излъгала те е.

Попи потрепери.

- Благодаря ти.

- Няма нужда да ми благодариш. - Целунах я. - Дали ще успееш да го намериш отново?

Тя вдигна глава и кимна.

- Мисля, че да, но как ще проникнем отново в Уейфеър?

- Ще намерим начин - уверих я. - И ще се справим с внушителния ти списък със задачи. Заедно. С изключение на Исбет. Ако я искаш, твоя е - заяви и тя се усмихна по начин, който трябваше да ме обезпокои, но вместо това ме възбуди.

- И, между другото, това не е целият ми списък - заяви Попи. - Има още доста точки. Възнесените. Народът. Кралствата. Родителите ти.

Обзе ме гняв. Беше ми предала какво са ѝ споделили майка ми и баща ми.

- В момента не ми се мисли за тях.

Тя вдигна очи към моите.

- Още съм им бясна, но... обичат те. Обичат и двама ви. И според мен именно заради любовта си към вас не са ви казали истината.

- Издъниха се.

- Да, издъниха се.

- Жестоко.

- Знам, но какво да се прави?

- Не се опитвай да разсъждаваш логично - казах ѝ.

- Е, все някой трябва да го прави.

Пресегнах се и стиснах сочния ѝ задник. Сребърните жилки в очите ѝ грейнаха изумително.

- Това беше малко грубо.
- Ще го преживееш.
- Вероятно – отвърнах, любувайки се на леката ѝ усмивка, докато се дразнехме един друг, и колко нормално изглеждаше. Боже, никога нямаше да я приема за даденост. И не исках да я съсипя. Но се налагаше. – Трябва да ти кажа нещо.

- Ако ти е хрумнало да ме уведомиши, че членът ти е решил да стане ефир, знам – отвърна сухо тя. – Усещам го.

Засмях се учудено.

- Ако щеш, вярвай, но не е това.
– Смаяна съм. – Тя се прозя отново и се сгуши до гърдите ми. – Какво има?

Отворих уста, загледан в нея. Като мигна, очите ѝ се отвориха бавно и побързаха да се затворят. Уморена беше, а и се съмнявах да е спала повече от мен през последните седмици. Освен това бях изпил доста от кръвта ѝ. Сигурно беше смазана от умора.

Надникнах към прозорчето. Навън беше тъмно. Дори мъглата да си стоеше все така гъста, тази вечер и бездруго нямаше да излезем пак. Не и докато Изчадията се трупаха пред Превала. Имахме време.

Или поне така се надявах.

Попи имаше нужда да спи и да се храни. Това беше най-важното. Дори по-важно от новината за Милисънт. Не че се опитвах да ѝ спестя тази информация. Повече никога нямаше да пазя тайни от нея, колкото и да ми се искаше. Но тази вест щеше да е като шамар през лицето, затова трябваше да ѝ я съобщя, когато беше отпочинала и сита. Силна. А не полузаспала и грохнала.

- Какво? - подкани ме вяло Попи. - Какво искаше да ми кажеш?

Плъзнах ръка нагоре по гърба ѝ и по гъстата ѝ коса. Обгърнах задната страна на главата ѝ с длан, притискайки бузата ѝ към гърдите си.

- Просто че те обичам - отвърнах и се надигнах да я целуна по върха на главата. - Със сърце и душа, днес и утре. Никога няма да ти се наситя.

- Сега така говориш...

- Не и след сто години.

Погледнах я и видях леката ѝ усмивка. Красива. Можех да живея само с усмивките ѝ. Толкова безценни ми бяха. Всяка беше същински дар. Можех да съществувам само със смяха ѝ. Толкова скъп ми беше този звук. Животопроменящ.

- Не и след хиляда години. *Никога* няма да ти се наситя.

Тя ме стисна и понечи да вдигне глава.

Спрях я.

- Знам. Трябва да ставаме, но... нека те прегръщам още малко. Става ли? Само няколко минути.

Попи веднага се отпусна, както и очаквах да отклине на молбата ми. И както очаквах, този път, като затвори очи, не ги отвори. Заспа, а аз... загледах основата на носа ѝ, открехнатите ѝ устни, милвайки косата ѝ, докато думите на Милисънт извираха от онази тъмна кухина в мен.

Ще умре в ръцете ти.

33

Не можах да заспя.

Предупреждението на Милисънт ме изтезаваше. Но останах с Попи, прокарвайки пръсти през косата ѝ. Наслаждавайки се на топлината ѝ. Броейки равномерните, силни удари на сърцето ѝ. Слушайки всяко дълбоко дихание. Докато не се чуха стъпки, които спряха пред вратата.

Чак тогава я вдигнах от себе си и внимателно я положих на една страна. Тя не се събуди. Дори не издаде звук, като я загърнах с тънкото одеяло. Толкова уморена беше.

Станах и се наведох да отметна няколко кичура коса, за да я целуна по бузата. От толкова близо видях сенките под очите ѝ. Впрегнах почти цялата си воля, за да напусна леглото. И заслужавах шибан медал за това.

Отидох до спретнатата купчинка дрехи върху малкото кресло и облякох черен панталон. Докато го закопчавах, надникнах през рамо към Попи. Спеше на една страна, както я оставих, с едно оголено рамо над одеялото и коса като огнена река зад главата ѝ. В гърдите ми се заплете възел от спомени. За първия път, когато я прегръщах, докато спеше на

студената, твърда земя в Кървавата гора. За последния път, преди да ме пленят, в кораба по кротките морски вълни. Винаги изглеждаше толкова спокойна. Красива. Силна. Смела. Дори докато спеше.

Принадлежах ѝ изцяло.

Обърнах се, преди да съм тръгнал обратно към леглото. Плътта ми вече страдаше по нейната. Отидох до вратата и я отворих.

Киеран стоеше облегнат на стената, отметнал глава назад. Отвори очи и веднага намери моите. Затворих вратата, а той застине. Устата му се движеше, но не чувах думи. Скочи напред и аз го пресрещнах. Единият от двама ни – или двамата – залитна леко от сблъсъка на телата ни. Той стисна с разтреперана ръка тила ми. Възелът от емоции в гърдите ми се разрастваше, докато го притисках към себе си също толкова силно, колкото Попи, и в мълчанието помежду ни благодарих на боговете – спящи, мъртви и живи, – отпускайки чело на рамото му. Благодарен бях, че е бил до Попи. Че и сега беше тук. За връзката ни, по-силна от кръвта и традициите.

– Цял ли си? – попита ме Киеран през гърло, стегнато като моето.

Затворих очи.

– Скоро ще бъда.

– Добре. – Той стисна по-силно тила ми. – Липсваше ми, братко. Ужасно.

– И ти на мен.

– И ми идеше да те ритна в чаталя за глупостите, дето вършиш – добави той и аз се засмях тихо. – Още не съм се отказал, честно казано.

- Знаеш защо го направих.
- Знам. - Пак ме стисна. - Именно затова не те бъхтя в момента.

Засмях се отново и вдигнах глава.

- А и защото се страхуваш, че Попи ще ти срита задника, ако ми посегнеш.

Той се засмя.

- Вярно.

Стиснах рамото му и го погледнах в очите.

- Знаеш защо се предадох, нали? Трябваше да спра Исбет. Нараняваше Попи.

- Знам. Наистина. Не бих очаквал друго от теб - отвърна той. - Но не ми хареса. Нито пък на Попи.

Кимнах и усетих, че ръката му отново затрепери. Познавах го, откакто се помнех, затова веднага разпознах сенките на ужаса в очите му. Неизречените въпроси. Страхът му, че отново съм се сблъскал с познатото зло и старите кошмари ще възкръснат.

Обгърнах бузата му с лявата си ръка и сведох глава към неговата.

- Не беше като миналия път. Просто взимаха от кръвта ми.

Част от сенките се разсеяха, но не всички.

- Честно ли?

Един мускул трепна в челюстта ми. Тишината в килията. Студът. Часовете, дните, седмиците на отчаяние. Не, кръвта не беше всичко.

Киеран опря длан в бузата ми.

- Имаш мен. Имаш Попи. Не си сам. И двамата сме до теб. Винаги и за вечни времена.

Мамка му!

Възелът стигна до гърлото ми и навлажни очите ми.

- Да - отвърнах пресипнало. - Знам.

Гърдите му се надигнаха от дълбока въздышка, после стрелна очи към затворената врата. Не попита нищо. Нямаше нужда.

- Спи.

Обзе го видимо облекчение. Очите му се затвориха за миг, после се отвориха. Ирисите му сияеха.

- Ще трябва да се нахрани. И не от теб. Ще ѝ дам кръв веднага щом се събуди.

- Благодаря.

- Не е нужно да ми благодариш.

- Напротив.

Той сви рамене.

- Не ми беше неприятно да я храня.

- Със сигурност - отвърнах сухо.

Той вирна едното ъгълче на устата си и отпусна ръце до тялото си.

- Хайде. На камината има яхния. Трябва да ядеш още.

- Добре, майко.

Киеран изсумтя и ме поведе по късия, тесен коридор, покрай още две затворени врати. Надзърнах през рамо. Не се чуваха звуци.

- Как е навън? - попитах.

- Мъглата започва да се разсеява тук и в по-високите части на града, но в ниските още се стеле. - Киеран влезе в осветена от свещи кухня и взе купа от лавица на стената. - Май още се бореха с Изчадията. Дори да са разбрали, че ни няма, едва ли са се мобилизирали толкова бързо.

- И това ще стане скоро - отвърнах, оглеждайки

просторната стая. Големият прозорец зад масата и столовете беше покрит с плътни завеси. По масата бяха разпилени няколко кинжала. – Според теб колко време имаме?

– Може би до края на нощта и дори утешния ден. – Той отиде при тенджерата до камината. – Трябва да действаме преди смрачаване.

Прав беше. Тогава нямаше да си имаме работа с рицарите, но Възвращенците бяха друго нещо. Исбет може и да не беше вързана за луната като Възнесените, но нямаше да посмее да излезе денем и да рискува да се издаде.

Пак надникнах към вратата.

– Къде са всички?

И най-вече къде се беше дянал шибаният ми брат?

– Простосмъртните, Блаз и Клариза, спят. – Киеран изсипа цяло езеро яхния в купата. – Свестни хора са. Попи каза ли ти, че жената е от Покварените?

– Спомена ми.

Взех купата и лъжицата. Стомахът ми изкъркори от аромата на яхнията. Беше ми малко странно да държа купата само с четири пръста, но трябваше да свикна с това.

Киеран отиде до малката маса и седна. Аз останах прав, защото бях прекарал предостатъчно време на задник.

– Дракенът души наоколо. Само дано не го видят и дано не запали някого.

Вдигнах вежди, дъвчейки парчета зеленчуци и пилешко. Спомних си нещо, което ми беше разказала Попи.

– Наистина ли се е опитал да те захапе?

– О, да. – Киеран стисна челюсти. – Не е особено възпитан. На теб ще ти се стори забавен.

Ухилих се и проглътнах гъстата яхния. Но усмивката ми

бързо посърна под зоркия поглед на Киеран. Не исках да го питам, защото ако отговорът не ми харесаше - че брат ми не е тук, - щях да побеснея. Но трябваше да разбера.

- Малик?

- Спи на канапето в предната стая.

Изпитах нещо, но не можах да определя дали е изненада, или облекчение.

Киеран се приведе напред.

- Помогнал ти е в килията, така ли?

- Видях го веднъж. Справи се с инфекцията.

Вдигнах оцелелите пръсти на лявата си ръка.

- Само веднъж?

- Увери ме, че било рисковано за мен да ме посещава - обясних с пълна уста.

- Вярвах ли му?

- Не знам - признаях си със свит stomах. И все пак продължих да ям. - Ти?

Той потри брадичката си.

- Твърди, че можел да ни осигури кораб, с който да се измъкнем незабелязано.

- Ти да видиш. - Отидох при камината да си сипя втора купа яхния единствено защото колкото по-скоро си върнеш формата, толкова по-скоро щях да съм способен да се грижа за Попи. - Имаш ли му доверие? Достатъчно да му повериш безопасността на Попи?

- Само на шепа хора бих поверил безопасността на Попи и той определено не е един от тях - отвърна Киеран. - Но ни помогна да те освободим. Не се е опитал да си тръгне, а и имаше възможност да ни издаде на стражите, които срещнахме, докато разузнавахме наоколо. Не го направи.

Рискува много и отлично знае какво го очаква, ако го заловят.

Замислих се.

- Не вярвам да ни предаде.

Киеран кимна.

- Но все пак е голям риск - додадох и вдигнах пълна лъжица към устата си.

- Десницата.

- Ако наистина му е сродено сърце, сигурно вече я използват, за да го контролират.

- Само ако Исбет знае - изтъкна Киеран. - Според теб щеше ли да я остави жива?

- Да.

Той се намръщи.

- Защо?

- Дръж се да не паднеш. - Довърших и втората купа яхния и я оставих до мен. - Милисънт е дъщеря на Исбет. Ирес ѝ е баща. Тя е сестра на Попи.

Киеран отвори устни, но дълго време не каза нищо.

- Гръм да ме удари.

- Аха. - Сложих ръка над пълния си стомах, а другата прокарах по лицето си. - Ако не бях видял Милисънт без боя на лицето, нямаше да ѝ повярвам. Но е истина. Тя е почти близначка на Попи.

- Майчице - прошепна Киеран, изпъвайки гръб.

При други обстоятелства щеше да ми стане смешно, но не и в този момент.

- И не се съмнявам, че Малик знае.

Киеран поклати бавно глава и отпусна ръка върху масата до кинжалите.

- Но тя е Възвращенка - коментира, после ми обясни

набързо как и защо третите синове и дъщери можели да се превръщат във Възвращенци.

Имаше известна логика, предвид начина, по който бяха създадени простосмъртните.

- Тя е нещо като Възврашенец – поправих го и му предадох разказа на Милисънт.

Който обаче далеч не хвърли светлина върху нещата, защото беше по-мътен от яхнията в тенджерата.

- Богове! – пророни Киеран. – Каза ли на Попи?

- Не исках да я товаря, защото ми се видя много уморена.

Като се събуди и се нахрани...

- Мамка му!

- Аха.

- Това ще я побърка.

Мускулите в раменете ми се обтегнаха.

- Да.

Той прокара ръка по главата си. Косата му беше пораснала.

- Почакай. Попи каза ли ти новото за пророчеството?

Какво ѝ е казала Тауни?

- Някои неща. Мамка му! Това за първата и втората дъщеря... дори не направих връзката, когато Попи го спомена. Предопределена за обещания някога крал? – Надникнах към коридора. – Ако наистина е сродено сърце на Малик, то нещата се навързват.

- Само дето Попи няма да възстановява кралствата.

Кимнах.

- Знаеш ли, Милисънт заяви, че била първата дъщеря. И провал.

- В какво се е провалила?

- Не знам, но може да е свързано с плановете на Исбет. –

Отблъснах се от кухненския плот. Думите на Милисънт се избистряха в съзнанието ми. – Искала да възстанови кралствата.

Отидох до прозореца, побутнах малко пердето и видях нощ, в която пълзяха тънки струйки мъгла.

Киеран се обърна в стола си.

– Да, това го чухме. Един от жреците в Дъбов проход заяви, че това била мисията на Попи.

Затворих очи и пуснах пердето. Думите на Милисънт и Кървавата кралица се омесваха в паметта ми и ми се изплъзваха, преди да ги уловя.

– Милисънт каза, че за да изградят кралствата, първо трябва да ги разрушат. И май затова тя е провал, според Исбет. Трябвало е да мине през Отсяването, да се Възнесе и да стане богиня. Но май не е оцеляла.

– И според теб, Исбет я е превърнала в едно от онези същества, за да я спаси? – изуми се Киеран. – Наистина ли мислиш, че онази кучка я е грижа за някого?

– Мисля, че обича Попи по своя си извратен начин. И затова не ме докосна този път. – Обърнах се към Киеран. – И мисля, че вероятно обича Милисънт по същия умопомрачен начин. Все пак смъртта на едното ѝ дете я е тласнала към всичко дотук.

– По дяволите! – Киеран вдигна поглед към голите греди на тавана. – И какво? Значи Милисънт е първият, а Попи – вторият ѝ опит да създаде нещо, способно да унищожи кралствата?

– Да.

– Попи не би направила такова нещо. Никога – процеди Киеран през стиснати зъби, махвайки яростно с ръка. Богове,

обичах го този вълчак. Предаността му към кралицата ни беше неизменна. - Да, имаше си своите моменти... моменти, които още не си виждал. И тогава се превръща в... нещо коренно различно. Например когато видя какво ти е причинила Исбет.

Поех си дъх, за да укротя гнева. Едва се сдържах да не грабна един от кинжалите и да го забия в стената на простосмъртните, които ни бяха помогнали и не го заслужаваха. Трябваше да преодолея чувството на вина.

- Но тя си остава Попи - каза Киеран. По лицето му пробягаха сенки и бързо изчезнаха. - Исбет е успяла да създаде могъща богиня, но всъщност се е провалила.

- Съгласен съм. - Отидох сковано до масата. - Има и още. Сигурен съм. Но в главата ми... има бели петна. Паметта ми се попълва твърде бавно. - Опрях ръце в масата и се приведох напред. - Милисънт каза, че трябва да спра Попи. Че скоро аз ще съм единственият способен.

- Как да я спреш? - вцепени се Киеран, превзет от осезаема, бърза промяна. Кожата му изтъня. Очите му светнаха. - Да я убиеш?

- Няма да стане - напомних му.

- Определено няма да стане - изръмжа той. - Защото ще накарам Рийвър да изгори онази фалшива Възвращенка.

- Мислиш ли, че Попи ще го позволи, след като разбере коя е Милисънт? - попитах и Киеран издаде дълбок гърлен звук. - Не останах с впечатление Милисънт да я иска мъртва. Понескоро не вярва, че има друг начин.

- Защото вярва, че Попи е Носителката?

Кимнах.

- Е, не е. И не ми дреме дали иска Попи мъртва, или вярва,

че няма друг начин - разяри се той. - Казваш ми, че има?

Среќнах погледа му.

- Много добре знаеш, че ако се окаже заплаха за Попи, лично ще я предам на Рийвър. Предпочитам Попи да ме намрази, отколкото да позволя някой да я нарани.

Киеран се облегна в стола си, а пръстите му останаха все така напрегнати върху масата.

- Попи никога не би те намразила.

Изсумтях.

- Подценяваш склонността ѝ към силни емоции.

- Ни най-малко. - Той стрелна очи към мен. - Нещото, заради което едва не унищожи Солис, беше любовта ѝ към теб.

Любов.

Подигравката на Исбет изплува от мрака в паметта ми.
Никога не съм искала тази слабост.

Изправих гръб.

Любовта може да бъде използвана като оръжие, отслабвайки...

Сърцето ми заблъска.

- Какво? - попита Киеран. - Какво се сети?

- Попи ми каза, че според дракена още не била минала през Отсяването - програчих. Милисънт твърдеше същото. И това обуславяше плановете на Исбет. Затова ме беше пленила. Затова чакаше.

- Е, и?

- Никой бог не е достатъчно силен да унищожи кралствата, Киеран. Исбет със сигурност го знае.

И никой бог не беше достатъчно силен да изпълни онова, за което Милисънт говореше - да дари Исбет с отмъщение

срещу Никтос.

Киеран отвори уста, но в следващия миг стрелна поглед към закрития прозорец. Изцъкли очи и разбрах, че е осъзнал онова, което и аз. Колкото и невъзможно да звучеше...

Киеран завъртя глава към мен.

- Първичната мъгла. Не я е призовала, Кас. Създала я е.

Няколко часа по-късно, докато слънцето се издигаше над града, седях в леглото до Попи, кръстосал глезени и облегнал гръб в горната табла. Тя не се събуди, като дойдох, но се сгущи до мен и отпусна буза върху гърдите ми.

Едва ли дремнах повече от час. Но този път сънят ми убягваше поради съвсем друга причина. Затова седях в леглото и си играех с копринените коси на Попи, докато тя спеше. И ѝ се дивях. Възхищавах ѝ се.

Братата се открехна и Киеран влезе в стаята. Приближи се с тихи стъпки до леглото.

- Хич не ми се иска, но...

- Знам - отвърнах и погледнах Попи.

Не искаше да я буди. И аз не исках, но нямахме избор. Времето напредваше.

Отметнах няколко кичура коса от бузата ѝ, наведох се и я целунах по челото.

- Кралице - прошепнах, милвайки с палец долната ѝ челюст. Попи сбърчи чело и се намърда още по-близо до мен. Ухилих се, а Киеран седна от другата ѝ страна. - Отвори тези красиви очи.

Миглите ѝ затрепкаха, после се вдигнаха сънливо. Сенките под очите ѝ още ги имаше, но сребристите жилки искряха сред пролетно зелените ѝ ириси.

- Кас.

От гърдите ми протътна стон.

- Ти си любимото ми мъчение. - Целунах я по челото. -
Киеран е дошъл.

Тя обърна леко глава и надникна през рамо.

- Здрави.

Киеран се усмихна и се приведе над хълбока ѝ, подпирачки се с ръка на леглото. Чертите му омекнаха по начин, който не бях виждал от много време.

- Добро утро.

- Утро ли? - повтори тя и замига. - Толкова ли съм спала?

- Няма нищо. Трябваше ти почивка, а и без друго не можехме да тръгнем - обясних ѝ, стисвайки нежно рамото ѝ.

- Ти почина ли си? - Тя надзърна към Киеран. - Някой от двама ви успя ли да си почине?

- Разбира се - изляга Киеран умело.

Попи го погледа няколко секунди, после вдигна очи към мен.

- Как си?

- Божествено - отговорих, галейки с палец извивката на ключицата ѝ.

Тя ме огледа внимателно и се надигна. Тънкото одеяло се струпа в ската ѝ, а буйните ѝ къдрици се разпиляха навсякъде.

- Малик тук ли е още?

Потиснах внезапната тежест в гърдите си и преметнах ръка през кръста ѝ, защото очаквах да скочи от леглото.

- Да.

- Току-що ходих да го видя. - Киеран ми стрелна многозначителен поглед. - Още спи.

- Ами Рийвър? - попита тя. Придърпах я между краката си, за да се облегне на гърдите ми. Тя го позволи и се отпусна в обятията ми така спокойно, че почти забравих колко сковано се бе държала някога покрай мен. - А той...

- Добре е - увери я Киеран. - Не е изгорил никого. - След малко добави: - В последно време.

Вирнах вежда.

- Рийвър е пристрастен към изгарянето на хора - въздъхна Попи, отпускайки ръка върху рамото ми. - Сигурно е дракенска особеност.

- Според мен, е рийвърска особеност - отвърна сухо Киеран.

- Вярно. - Тя се усмихна леко, вдигна лявата ми ръка до устата си и я целуна. - Ами мъглата? Проникнали ли са Изчадия в града? Как ще...?

- Толкова много въпроси... - засмя се Киеран и се пресегна да отметне един непокорен кичур коса от лицето ѝ. - Които ще трябва да почакат.

Тя присви очи насреща му.

- Не мисля, че някой от тях може да чака.

- Може - обадих се аз и Попи стрелна укорителния си поглед към мен.

Усмихнах ѝ се.

- Не ми се хили - тръсна ми се тя.

Усмивката ми порасна.

- Много си сприхава.

Погледът ѝ се стопли, макар че вирна брадичка.

- Глупави трапчинки - измърмори тя.

Пак се засмях, сведох уста до нейната и я целунах.

- Обичаш трапчинките ми - напомних ѝ и вдигнах глава. -

Трябва да се храниш.

Тя отвори уста, после я затвори.

- Предложих услугите си, преди да сте ги поискали – увери я Киеран. – Употреби много от етера си и даде доста кръв на Кас, така че е наложително.

Попи се умълча за момент.

- Знам, но...

Хванах с пръсти брадичката ѝ и завъртях лицето ѝ към мен.

- Не бива да се колебаеш заради мен.

- Не е заради теб. - Тя наведе глава и целуна върха на пръста ми. После впери поглед в Киеран. - Просто не ми харесва да те използвам за... закуска.

Той вдигна вежди.

- Първо, не бих се нарекъл закуска. По-скоро съм обилна вечеря.

Отпуснах лице върху главата на Попи и едва сдържах смеха си.

- Добре, господин Обилна вечеря, не ми харесва да те използвам за каквото и да било и ти много добре го знаеш. - Тя ме сръчка внезапно с лакът в корема и аз изпъшках. - Изобщо не е смешно.

- Разбира се, че не, кралице моя – съгласих се, ухилен в косата ѝ.

Тя понечи да ме ръгне отново, но аз я хванах със свободната си ръка и се засмях. Килнах глава и я целунах по бузата.

- Не го използваш. Облагата е взаимна.

Попи извъртя врат към мен.

- И как реши, че е взаимна?

Киеран отвори уста, но бързо я затвори, като среща

погледа ми.

- Защото - отвърнах, отпускайки хватката си около нея - това го кара да се чувства полезен.

Тя врътна очи.

- Попи. - Киеран се приведе напред и хвана с пръсти брадичката ѝ, за да привлече вниманието ѝ към себе си. - Знаеш, че с радост бих ти помогнал. Не ме използваш. Позволяващ ми да ти помогна. Има огромна разлика.

Тя го загледа мълчаливо и предположих, че чете емоциите му. Каквото и да усети в него, трябваше да му благодаря покъсно, защото Попи кимна с въздишка.

- Добре.

Прониза ме стрела на облекчение. Целунах я бързо по ъгълчето на устните и вдигнах ръка. Нямаше нужда да казвам каквото и да било. Киеран ми подаде своята и доближих уста до китката му. Попи се напрегна до мен, стисна другата ми ръка и се обръна, за да ми направи място. Спрях се над кожата на Киеран и вдигнах очи към нейните. Малки нокти се впиха в плътта на предмишницата ми, докато гледаше как пронизвам със зъби китката на Киеран. Земният му вкус докосна езика ми. Не засмуках от кръвта му и не забих зъби твърде надълбоко. Вълчакът дори не трепна, но Попи стрелна разтревожен поглед към него.

- Добре съм - успокои я той.

Вдигнах глава, но не пуснах ръката на Киеран, когато той поднесе кървящата рана към устата ѝ. Попи не помръдна за момент, после обгърна мястото с уста.

Чак тогава Киеран трепна.

Толкова леко, че Попи едва ли забеляза. Събрах разпилените кичури на косата ѝ и ги отметнах през рамото ѝ.

Пуснах ръката на Киеран и прегърнах Попи през корема, отпускайки длан върху хълбока ѝ. Тя трепна леко от допира, после сви крак под одеялото, за да го притисне към моя. Загалих гърба ѝ с другата си ръка.

И я загледах – гъстите ѝ мигли, спуснати върху скулите ѝ, леките движения на гърлото ѝ, докато преглъща. Рисувах бавни кръгове по хълбока ѝ, без да откъсвам очи от нея. И улових момента, в който сенките под нейните избледняха. Вдъхнах познатия мириз и ъгълчетата на устата ми се извикаха нагоре. Целунах я по върха на главата, по слепоочието.

Острите ѝ, малки нокти се впиха в плътта ми и бузите ѝ поруменяха. Тя отвори очи и ги присви към Киеран. Копелето се хилеше доволно и нещо ми подсказваше, че се е натъкнала на някой от спомените му. Показваше ѝ нещо, което навярно ѝ се струваше крайно неуместно.

И интригуващо.

Зашото мириසът се усили, сля се с друг и кръвта ми мигновено се сгъсти. Попи се размърда неспокойно и хълбокът ѝ се докосна в дълбоко заинтригувания ми член. Стиснах едната страна на таза ѝ и я придърпах по-близо до себе си.

Попи преглътна за последно и вдигна уста.

- Благодаря - прошепна и обгърна с две ръце предмишницата на Киеран, точно под ухапването.

Сребристо сияние заструи от пръстите ѝ. Колкото и пъти да го бях виждал, продължаваше да ме удивява. Двете дупки се затвориха за броени секунди. Тя пусна ръката му.

- Но все пак си кретен.

Смехът на Киеран сбръчка кожата в ъгълчетата на очите му.

- Изпи ли достатъчно?

Попи се отпусна на гърдите ми.

- Да.

- Добре. - Той ме изгледа с лъснали очи, зад чиито зеници пулсираше етер. После плъзна ръка зад тила на Попи, приведе се и я целуна по челото. Накрая стана от леглото. - Ще ви чакам.

Веднага щом затвори вратата след себе си, хванах бузите ѝ и обърнах лицето ѝ към мен. Руменината ѝ бе станала понаситена.

- Кралице?

Тя навлажни устни с върха на езика си.

- Да?

- Искам те върху члена ми. - Килнах глава и проследих с език влажната следа от нейния. - Веднага.

Попи потрепери.

Спуснах длани по двете страни на тялото ѝ, повдигнах таза ѝ и я разположих на колене. Устата ѝ намери моята и целувката ѝ - мамка му, имаше сладък, топъл вкус. Земен. Ръцете ѝ заобхождаха раменете ми, тила ми. Чакаха ни сериозни разговори и действия, но и двамата се нуждаехме от едно и също. Да бъда в нея. Посегнах към копчетата на панталона си и едва успях да ги разкопчая, без да ги разкъсам. Хванах члена си, а с другата ръка я обгърнах през кръста и я бутнах надолу.

Първият ѝ допир, горещ и влажен, почти ме побърка. Както и тихият звук, който издаде до устните ми. Придърпах я плътно върху себе си. Докато не остана и сантиметър помежду ни. Прокарах пръсти през косата ѝ, пъхнах ръка под ръба на туниката ѝ и стиснах задника ѝ.

- Както ти казах одеве... - Заклатих я върху себе си. - Ти си любимото ми мъчение.

Тя простена разтреперано.

- Ти си ми всичко любимо.

Стиснах я още по-силно и я притиснах към члена си. Дъхът ѝ пресекна.

Гризнах леко долната ѝ устна.

- Знам.

- Колко арогантно.

- Но е самата истина. - Превзех устата ѝ със своята, извлечайки уникалния вкус на целувката. - Усещам кръвта му по езика ти.

Тазът ѝ се люшна примамливо, но тя понечи да се отдръпне. Спрях я.

- Това не е лошо - уверих я, поддържайки движението на бедрата ѝ. - Какъв вкус има кръвта му, според теб?

- Ти не си ли я... опитвал? - попита на задъхани пресекулки тя.

- Според мен имаше земен вкус.

- Напомня ми за... есенно утро - каза тя.

- Малко му завиждам. - Плъзнах ръка по меката кожа на задника ѝ и пъхнах пръст в тясната плът между бузите ѝ. Цялото ѝ тяло се скова и тя вдиша рязко. - Боли ли те?

- Не - прошепна, докато гърдите ѝ се надигаха и спадаха учестено до моите. - Просто е различно.

- Но хубаво?

Наблюдавах я внимателно, нашрек за признания на смущение.

Попи прехапа устна.

- Да.

Усмихнах ѝ се и пак раздвижих таза ѝ.

- Предполагам, че си чела за това в дневника на госпожица Уила?

Лицето ѝ порозовя още повече.

- Може би.

Засмях се дрезгаво, поемайки устната, която бе прехапала, между своите. Ръцете върху раменете ми потрепериха.

- Стана ли ти любопитно? Мога да се обзаложа.

- Мъничко - отвърна тя.

- Боже! - Прокарах зъби по шията ѝ, без да засегна почти заздравелите рани от ухапването ми. - Обичам я тази проклета книга.

- Нищо чудно... - Тя подскочи леко и я усетих по-топла, по-влажна. - Не очаквах да е толкова... - Пръстът ми потъна понадълбоко и стонът ѝ разтресе цялото ѝ тяло. - Не мислех, че ще е толкова...

- Какво?

- Такова. - Тя опря чело в моето. - Горещо. Възбуджащо. Изпъльващо.

Дъхът ѝ възприе нов ритъм - ту пресекваше, ту се освобождаваше. Не знаех дали осъзнава, че вече не ръководя движенията ѝ. Яздеше ме сама, обливайки с жаркия си дъх устните ми, извиваше тяло и го спускаше към моето. Наслаждаваше се на греховността. Най-искрено. Долавях го в дълбоките ѝ вдишвания. В начина, по който обгръщаше стегнато члена и пръста ми. Като свърши, ме повлече отвъд ръба със себе си. Екстазът разтърси и двама ни и сякаш ме накара да загубя контрол върху всички мускули в тялото си.

С огромен изблик на волята си излязох от нея и я оставил на леглото, отново свита на една страна, удовлетворително

изчукана по най-неприличния начин. Изчистих се набързо в банята, после се върнах при нея и седнах до хълбока ѝ.

Попи лежеше будна, но с притворени очи. В леката ѝ усмивка имаше покой, който не исках да нарушавам.

Но се налагаше.

Вече беше отпочинала, нахранена и изчукана.

Надявах се тези три неща да ѝ помогна да преглътне онова, което трябваше да ѝ съобщя.

- Трябва да поговорим за нещо. Трудно е за вяране и ще те смае.

Изражението ѝ веднага се промени. Усмивката изчезна и тя застинава като статуя, загледана в лицето ми.

- Какво?

Вдишах дълбоко, дръпвайки надолу ръба на ризата ѝ.

- Десницата, в която мислиш, че е влюбен брат ми, и която твърди, че била негово сродено сърце...

Тя сбърчи вежди.

- Милисънт?

- Да. Същата. - Преглътнах сухо. - Идва в килията ми няколко пъти. Сигурен съм, че тя е казала на Малик за инфицираната ми рана. Дойде и след като се видях с теб. И ми показва нещо. Нещо, което ме увери, че не лъже. Видях го с очите си. Няма как да се отрече. Тя е... тя ти е сестра, Попи. Истинска сестра.

34

Попи

- Сестра? - Със сигурност не го бях чула правилно. Надигнах се в леглото, сякаш това щеше да промени думите му. - Не може да ми е сестра, Кастийл.

Той погали с палец кожата под белега на лявата ми скула и в гърлото ми се надигна вкус на топла ванилия.

- Сестра ти е, Попи.

Някаква бариера в мен директно отхвърляше идеята.

- И ти просто ѝ повярва?

- Не, видях с очите си - повтори нежно той. - Ти виждала ли си я без боя по лицето?

Намръзих се.

- Не.

- Аз я видях. - Той прокара палец по извивката на челюстта ми. - Видях я, след като изми боята от лицето и косата си.

- Чакай малко. *Къпала* се е пред теб?

- Донякъде. - Едното ъгълче на устата му се вирна и трапчинката в дясната му буза почти се появи. - Без всякакво

предупреждение потопи главата си във ваната, която донесоха в килията ми.

Странна постъпка.

Но си спомних как седна в онова кресло с краката нагоре и провеси глава от ръба му.

- Косата ѝ не е черна - продължи той и се замислих колко неестествен ми се беше сторил цветът ѝ, дори на петна. - Много светлоруса е, почти бяла.

Отдръпнах се смяяно назад, а в главата ми се зароди образ - този на жената, която виждах в онези страни сънища или спомени. Жената, която смятах за съпругата на Никтос. Косата ѝ беше толкова светла, че приличаше на лунна светлина. Сърцето ми затуптя бясно.

- А лицето ѝ? - Кастийл се приведе към мен, плъзвайки ръка към тила ми. - Очите ѝ са като твоите, но с друг цвят. Носът ѝ. Чертите ѝ. Дори извивката на челюстта ѝ... Има много повече лунички от теб, но почти може да мине за твоя близначка, Попи.

Пак се изцъклих насреща му, впримчена в буря от недоумение. Можела да мине за моя *близначка*? Ако беше така, как не бях забелязала? Но маската ѝ, макар и нарисувана, беше плътна и голяма и скриваше костната структура на лицето ѝ.

И все пак Кастийл се беше заблудил някак. Подвела го беше.

Облегнах се назад и поклатих глава.

- Това е абсурдно. Възвращенците са трети синове и дъщери. И ако наистина ми е сестра, значи трябва да е богиня.

- Първоначално и аз си помислих същото. Но тя ме увери,

че не е. Единственото обяснение, което ми хрумва, е, че не е преживяла Отсяването си и Испет я е спасила с познанията си за Възвращенците.

Изсмях се насечено и тревогата на Кастийл изпълни гърлото ми, гъста като сметана.

- Не може да е... Ако ми е сестра... - Не довърших. Гърлото ми се заприщи от спомена за отчаянието и безнадеждността ѝ, толкова сходни с тези, които бях усетила от Ирес като малка. Преглътнах тежко. - Каза, че ме е виждала като дете. Ако е вярно, защо не ме е предупредила?

- Сигурно не е могла. Не знам. - Кастийл приглади назад няколко кичура от косата ми. - Но наистина ти е сестра.

Дали Иън бе знаел? Помнех смайването ѝ, когато Испет го уби. Тъгата ѝ. През годините ми в замъка с Иън бяхме единствените деца там, но пък тя каза, че била почти на възрастта на Кастийл.

Сестра?

Свещени богове, просто отказвах да повярвам...

Думите на Испет се върнаха в съзнанието ми. *Но когато се събрахме, за да създадем теб, не беше насила. Никога не е било насила.*

Никога не е било насила.

Тогава не обърнах внимание на тези думи. Или просто реших, че са били заедно само два пъти.

- Ако и тя е дъщеря на Испет, как понася да гледа баща си в клетка? - попитах с препускащо сърце. Знаех, че Кас няма отговор на този въпрос, но не можах да се възпра. - Със сигурност знае, че Испет го държи затворен някъде. Не я е грижа ли? Като майка си ли е?

- Не мисля, че е като Испет. Ако не беше изпратила

Малик...

- Малик. - Скочих от леглото и се заоглеждах за дрехите си. - Малик ще знае.

- Възможно е.

Кастийл стана и намери туниката ми почти под леглото. Като че ли се канеше да каже още нещо, но си замълча. Облече черна ленена риза, която не биваше да му виси така. А аз не биваше да позволявам на тревогата да се разрасне в нещо по-голямо. Кас щеше да си върне загубеното тегло, както и силите - по-бързо, отколкото предполагах.

Бяха ми оставили мъжки панталон. Стана ми, макар че малко ме стягаше в ханша, но определено беше за предпочитане пред това да се разкарвам по бельо. Бяха ми приготвили и елек с около седемстотин ситни кукички по предницата. Облякох го върху ризата и се заех с досадното закопчаване.

- Дай на мен.

Кас дойде и ръцете му отмениха треперливите ми пръсти. Отне му малко време да свикне с липсата на единия си показалец, но все пак се справи много по-ловко от мен.

Интимността на жеста му успя да укроти съзнанието ми. Мислите ми спряха да фучат, докато наблюдавах как пъхва кукичките в малките им халкички. Не бяха седемстотин. Посткоро трийсетина. Но ми се прииска да бяха седемстотин. Защото този момент ми се струваше толкова нормален, въпреки всичко. Нещо, което двойките вероятно правят всеки ден.

На последните закопчалки кокалчетата на пръстите му докосваха извивката на гърдите ми.

- Казвал ли съм ти колко ми харесва да те виждам в такова

облекло?

- Май да. - Поизопнах долния край на елека, който се разкрояваше леко в ханша. - Всеки път, когато облека такава дреха, се сещам колко ти харесва.

Трапчинката пак се появи и изобщо не ми се стори глупава. Той прокара пръст по извитото деколте на бюстието. Към него беше пришита дантела със същия тъмносив цвят.

- Мисля, че ще ми хареса още повече без ризата.

- Не се и съмнявам - отвърнах иронично.

Гърдите и коремът ми вече опъваха закопчалките до краен предел, а и острото деколте на ризата беше достатъчно дръзко. Без нея цялото кралство щеше да си напълни очите.

И другата му трапчинка се появи. Той се зае да навива единия ръкав на ризата ми.

- Съзнавам, че новината, която ти сервирах току-що, е поредният шок за теб през последните месеци - подхвана той, навивайки ръкава до лакътя ми. - И знам, че ще тормози, като осъзнаеш, че е истина.

Вече ме тормозеше.

- Точно сега вероятно ти идва в повече. - Премина към другия ръкав. - Но не можех да го крия от теб.

Вдигнах поглед към него. Вълнички от тъмна, лъскава коса бяха паднали върху челото му и почти влизаха в очите му. Челюстта му беше гладка като преди, а и хълтнатините под скулите му вече се изпълваха. Цели четирийсет и пет дни си бях мечтала да стоя пред него. Само това. И сега беше тук.

Като нави и втория ми ръкав, се надигнах на пръсти и го целунах нежно. Пленителните черти на лицето му омекнаха под дланта ми.

- Не знам какво да мисля и в какво да вярвам, но постъпи

правилно, като ми каза. Щях да направя същото, ако случайно срещнеш някой твой неизвестен роднина.

Той се ухили.

- Не мисля, че моето родословно дърво е интересно като твоето.

Изгледах го дяволито и взех ножницата с кинжала ми, за да я прикрепя към бедрото си.

Кастийл ме изчака до вратата, вперил в мен очи от нагорещено злато. Накрая вдигна бавно поглед към лицето ми.

- Все още се възбуждам безумно, като те гледам с кинжал на бедрото.

Усмихнах му се и отидох до него.

- А аз все още намирам този факт за леко смущаващ.

- Само леко? Доколкото виждам, смущенията ми са заразни.

- Да, влияеш ми зле.

- Казах ти, кралице моя. - Той докосна с палец брадичката ми, а като отвори вратата, опря длан в кръста ми. Сърцето ми запърха. Божове, колко ми бяха липсвали тези малки докосвания. - Само онези с вродена палавост са податливи на лошо влияние.

Засмях се, излизайки в коридора, който ухаеше на кафе, и веднага се озовах лице в лице с Киеран.

Беше ни чакал опрян на стената и като ни видя, се изправи.

- Не вися тук от много време - оправда се, стрелкайки поглед между двама ни. - Идвах да ви кажа, че трябва да спрете да се натискате за пет секунди.

- Лъжец - подхвърли ухилено Кастийл. - Обзалагам се, че

слуштиш през цялото време.

Киеран не отговори и Кастийл отиде до него. Отворих сетивата си към вълчака. Тежка тревога бе заменила закачливото му настроение от минутите, когато се хранех от него. Още се притесняваше за Кастийл, но не вярвах това да е единствената причина да остане пред стаята ни. Май просто се нуждаеше да е близо до приятеля си.

И Кастийл вероятно усети, защото го прегърна силно.

Като ги гледах заедно, душата ми се стопляше. Помежду им вече не съществуваше връзка - разруших я, като се Възнесох в богиня. Но взаимната им любов беше по-силна от всяка връзка. Изпитах и лека тъга, защото се съмнявах Кастийл да е споделял такива чувства с брат си.

Не си размениха нито дума, но както винаги усетих, че общуват безмълвно - умение, придобито от дългото им познанство.

Кастийл протегна ръка към мен. Пристъпих напред и я поех. Той ме придърпа към едната си страна и след секунда свободната ръка на Киеран се оплете в косата ми. Въздъхнах треперливо и стиснах очи да възпра прилива на сълзи - и на... сладка емоция. Този простиичък жест беше трогателно доказателство, че силните чувства не са само между двама им. Включваха и мен.

Поех си дълбока гълтка въздух и сякаш вдишвах истински за пръв път от седмици. Затворих очи, обградена от топлината на Кастийл и Киеран, която се просмукваше и вътре в мен. До онова студено място в центъра на съществото ми, за което избягваш да мисля. Стопляше се и в моментите, когато с Кастийл бяхме сами, прилепили тела. Когато не мислех за нищо друго, освен за кожата му до моята. Но мразовитата

празнота се завърна, докато го къпех. Позагря се, когато Киеран ми даде от кръвта си и след това. И пак се завърна, докато се обличах преди малко.

Сега обаче, между двама им, усещах единствено топлина.

Киеран се поотдръпна и опря чело в моето.

- Нали не си уморена? - попита ме тихо. - Дали изпи достатъчно кръв?

Кимнах и отстъпих назад, но не стигнах далеч. Ръката на Кастийл се затегна около кръста ми.

- Трябва да говоря с Малик.

Кас ме погледна.

- Казах на Киеран, докато ти спеше.

- Ти вярваш ли? - попитах вълчака.

- Първоначално не, но не разбирам защо би изльгала за такова нещо и как е възможно да прилича толкова много на теб. - Киеран се обърна. - Малик е в кухнята.

- Още се чудя как е останал - каза Кастийл и подозрителният му тон ме напрегна.

Киеран кимна.

- Разбираемо.

Кастийл плъзна ръка към средата на гърба ми и я задържа там, докато следяхме Киеран към кухнята. Само след броени стъпки в мислите ми отекна една дума.

Сестра.

Въздъхнах шумно. Влязохме през заоблен вход в добре осветена стая, чиито прозорци обаче бяха покрити с пердета, спиращи утринното слънце. Блаз и Клариза седяха на очукана маса с грапава повърхност и множество драскотини, навсярно оставени от всевъзможни остриета като тези, струпани сега върху нея.

Малик седеше с тях, загледан в чашата кафе между ръцете му. Не вдигна поглед, като влязохме, но раменете му се напрегнаха точно като тези на Кастийл до мен. Нямаше сърдечна братска прегръдка. Нямаше дори поздрав.

Разнесе се стържене на столове по дървен под и домакините станаха. Май се канеха да коленичат.

- Не е необходимо.

Двамата се спогледаха. Блаз ми се усмихна зъбато и пак седна.

- Благодарим ви, че ни приехте в дома си - каза Кастийл, галейки гъ尔ба ми. - Съзнавам какъв риск поемате.

- За нас е чест и рискът си струва - отвърна Клариза с ококорени очи и сключени ръце. - Изглеждате много по-добре.

Кастийл килна глава.

- Чувствам се много по-добре.

- Желаете ли чаша кафе, Ваше Величество? - предложи Блаз.

- Звучи чудесно. - Кастийл надникна към мен и аз кимнах. - И няма нужда от официалности. Не сме ви господари.

Клариза се усмихна леко и стана.

- Ще ви донеса кафе. Блаз му слага повече сметана и захар, отколкото кафе.

- Не виждам нищо лошо в това - отвърна простосмъртният и се облегна в стола си.

Нито пък аз. Клариза се спусна към камината. Имахме много за обсъждане, но Малик стоеше все така приведен над масата и скован. Надникнах към Кастийл. Той гледаше брат си. Наблюдаваше го още откакто влязохме в стаята. Озърнах се със свъсени вежди.

- Къде е Рийвър?
- Отиде да се почисти - отговори Малик, отпивайки гълтка кафе.
- Крайно време беше - измърмори Киеран и Кастийл го погледна.

Отворих уста и пак я затворих, а Малик най-сетне вдигна очи. Въпросът изскочи от устата ми.

- Милисънт наистина ли ми е сестра?

Няколко чифта очи кацнаха върху мен, а лимоновото любопитство на простосмъртните се изля в гърлото ми, но Малик... Той присви очи и изопна гръб.

- Блаз? Неудобно ми е, но бихте ли ни оставили насаме за малко?

Блаз врътна очи.

- Знам ли? Иска ми се да разбера отговора на този въпрос. Също и коя е Милисънт.

- Не се и съмнявам - отвърна язвително Малик.

Клариза дойде с две чаши кафе.

- Има и бисквити, ако сте гладни - обяви, като поех едната кремава чаша. - С Блаз ще идем да видим Рийвър.

- Благодаря - прошепнах.

Тя задържа погледа ми за момент, после кимна и се обърна към съпруга си.

- Ставай.

- Сериозно? - възклика той. - Знаеш колко съм любопитен, а ме караш да си тръгна?

- Сериозно.

Тя прикова в него впечатляващо строг поглед. Отпих от горещото, силно кафе.

Блаз въздъхна и се изправи сърдито.

- За ваше сведение ще подслушвам.
 - Не, няма. - Клариза го хвана под ръка. - Само ще мрънка в спалнята ни.
 - Може вместо да мрънкам, да стена - разклати палаво вежди Блаз.
 - Колкото повече плямпаш - предупреди го тя на излизане от кухнята, - толкова повече се отдалечаваш от това.
- Кастийл се подсмихна до ръба на чашата си.
- Харесвам ги - коментира, когато двойката се отдалечи по коридора.
 - Добри хора са - съгласи се Малик, загледан в мен. - Милицънт ли ти каза?
 - Каза на мен - обади се Кастийл. - И ми показа.
 - И не му вярващ? - попита ме Малик.
 - Вярвам, че това му е казала, но не мога да си го обясня - заявих. - Дори да прилича на мен...
 - О, прилича - прекъсна ме Малик и коремът ми потъна. Един мускул затрепка в слепоочието му. - Приличате си стряскащо много.
 - Не само по външен вид - додаде Кастийл, продължавайки да гали успокоително гърба ми. - И по характер.
- Завъртях глава към него.
- Моля? За една и съща жена ли говорим? - Надникнах към Киеран. - Която влезе на подскоци - буквально *на подскоци* - в стаята ни и седна с краката нагоре в креслото?
 - Има сходства. В движенията ви например - обясни Кастийл и усетих как в лицето ми се издълбava постоянна гримаса, защото аз определено не ходех на *подскоци*. - А и има навика да...
 - Скача от мисъл на мисъл? - довърши Малик вместо него с

половинчата усмивка на лице.

Присвих възмутено очи.

- Аз не скачам от мисъл на мисъл.

Кастийл се прокашля в чашата си, а Киеран седна мълчаливо на кухненския плот, вирнал вежди.

- Не е вярно - настоях.

- Напротив - обади се Рийвър от вход на кухнята. После надникна към Кастийл. - Рийвър. Приятно ми е. Радвам се, че не ме ухапа одеве, защото щеше да се наложи да те изгоря жив.

Не знаех какво да кажа.

- И на мен ми е приятно - провлачи Кастийл с озадачен, ироничен блясък в очите. - Благодаря ти за помощта.

- Нищо.

Рийвър ни подмина, устремен към покритата чиния до камината.

- Както и да е - подхванах, съсредоточена в Малик, докато Кастийл наблюдаваше Рийвър. Сигурно за пръв пътвиждаше дракен тук. - Щом ми е сестра, защо тогава е Възвращенка, а не богиня? Прав ли е Кастийл, че може да е срешинала трудности с Възнесението си?

Малик си замълча.

Ръката на Кастийл застина върху гърба ми, а Рийвър пъхна половин бисквита в устата си.

- Братко, съветвам те да споделиш каквото знаеш.

- Иначе какво? - Малик килна глава в жест, толкова познат ми от Кастийл, че въпросът със сходствата между братя и сестри пак изникна в главата ми. - Ще ме принудиш ли?

Кастийл се засмя сухо.

- Аз ще съм най-малкият ти проблем.

- Вярно е - подхвърли Малик с лека усмивка и надзърна към мен. След малко заяви: - Кас е прав. Мили... щеше да е богиня, ако беше преживяла Отсяването си. Но не го преживя.

- Почакай малко - каза Рийвър, избърсвайки трохите от устата си с опакото на ръката си. - Десницата е сестра на Попи?

Киеран въздъхна.

- Къде беше досега?

- Не в кухнята - тросна му се Рийвър. - Очевидно.

Вълчакът врътна очи.

Рийвър върна вниманието си към Малик.

- Ирес ли е баща ѝ? - Малик кимна и дракенът вдигна вежди. - Мамка му! Значи тя е... - Той поклати глава и отхапа от бисквитата. - Ако това е вярно, Десницата е имала нужда от кръв...

- Има и име - прекъсна го Малик с каменен тон. - Казва се Милисънт.

Рийвър килна глава настрани и за момент се уплаших, че може да избълва огън.

- *Милисънт* е имала нужда от силна кръв, за да се Възнесе в богиня. Или потомка на боговете. - Той махна към Малик. - От атлантиец например. Изконен. Кръвта им е силна, но няма гаранция, че дори тя ще е достатъчна. Никога няма гаранция. - Той ме погледна. - Ти е можело да умреш.

Кастийл се скова.

- Но не умрях - напомних му, колкото и глупаво да звучеше, при положение че очевидно бях жива.

- На Мили не ѝ е била достатъчна - потвърди Малик. - *Твоята* кръв не е била достатъчно силна.

Коремът ми хлътна и се обърнах към Кастийл.

- Дявол да го вземе - прошепна той.

- Испет е взела от кръвта ти, докато те е държала в плен, и е дала от нея на Мили с надеждата да е достатъчно силна. Но дотогава вече си бил твърде отслабнал. Испет не е взела под внимание тази подробност.

Кастийл се взираше в Малик с все по-изострящи се черти. Пристъпих към него. Беше също толкова смаян, колкото и аз.

- Но Испет държи и Ирес - каза Киеран. - Защо не е използвала неговата кръв?

- Клетката, в която го държи, неутрализира етера в кръвта му и го прави безсилен, а кръвта му безполезна - обясни Малик. - Друго нещо, което не е взела под внимание. Затова теб те е оставила жив, въпреки че е убивала други атлантийци. Нуждаела се е от кръвта ти.

Притиснах пръсти към слепоочията си, а Кастийл пак задвижи ръка по гърба ми.

- Тогава как е станала Възвращенка?

- Калъм - отговори Малик. - Той е показал на Испет как се прави.

- Златният шибаняк? - изръмжа Кастийл.

- На каква възраст е този... Калъм? - присви очи Рийвър.

- Стар е. Не знам точно. Дори не знам откъде се е взел, но е много стар. Калъм знае как се правят Възвращенци. С магия. Древна магия. - Малик стисна челюсти. - Колкото и да е смахната Испет, а никой от вас не знае колко смахната е всъщност, тя обича дъщерите си. По своя си извратен начин.

Стомахът ми се усука тежко.

- Не искала Мили да умре, затова използвала древната магия. И понеже Мили имала етер в кръвта си, се получило -

обясни Малик. - Магията спасила живота ѝ и тя се превърнала в първата дъщеря, а Исбет започнала да планира как да си осигури втори шанс. Втора дъщеря.

Първа дъщеря.

Пълното пророчество, което Тауни ми бе изрецитирала, говореше за първа дъщеря с кръв от огън, предопределена за обещания някога крал. Свещени богове, дори не ни беше хрумнало, че това се отнася за Малик.

Десницата беше моя сестра, първата дъщеря, за която вещаеше пророчеството на Пенелафи, и ние...

- Ние сме създадени от жаждата за мъст на една умопомрачена жена.

- Не. - Кастийл се обърна към мен, сваляйки чашата си. - Ти си много повече от това. Винаги си била.

Така беше. Заповтарях си го наум, докато не проумях, че е истина.

Малик се усмихна стегнато.

- Мили е трябвало да си мълчи. Само шепа хора знаят коя е, а повечето от тях вече не са сред живите. - Той плъзна поглед към брат си. - Знаеше какво ще стане, ако сподели с някого тази малка тайна. Исбет щеше да го убие, а нея да накаже жестоко.

Вцепених се.

- Затова се питам защо ли е казала на теб? Със сигурност е имала причина да поеме такъв риск. - Малик се взираше сурово в брат си. - Прав ли съм, Кас?

Кастийл беше оставил чашата си.

- Наговори ми разни глупости.

Брат му стисна устни.

- Сигурен съм.

Кастийл пристъпи напред, откъсвайки ръка от гърба ми. Киеран се напрегна осезаемо и очите му пламнаха в бледосиньо.

- Нека поясня - каза Кастийл с онзи тих, измамно спокоен глас, който често служеше като прелюдия към нечия раздяла с жизненоважен орган. - Някои от нещата, които ми наговори, вероятно са истина, но други определено са пълни глупости.

Малик се засмя.

- Май ти е казала нещо, което не си искал да чуеш.
- Знаеш ли какво искам да чуя? - Кастийл сведе брадичка. - Защо си тук. Защо ни помагаш сега.
- Струва ми се, че трябва да кажеш на съпругата си защо сестра ѝ е поела такъв риск - отвърна Малик.
- Ще се сбият ли? - попита тихо Рийвър.
- Така изглежда - отговори му Киеран. - И няма да е невиждано.

Сърцето ми забълска отново.

- Какво ти е казала?
- Щях да ти споделя, ако си струваше да повтарям думите ѝ - изръмжа Кастийл и гневът му погали кожата ми.

Малик вдигна вежди.

- Май ти живееш в отрицание. Не мога да те виня. И аз не бих искал да повярвам.

- Да повярва в какво? - Сграбчих лакътя на Кастийл и го възпрях, преди да е пристъпил напред. - Какво ти е казала?

Той завъртя очи към мен, но не отговори. Отворих сетивата си и се сблъсках със стена. Въздухът заседна в гърлото ми. Той ме блокираше, а това можеше да означава само едно...

- Създадена си поради същата причина, поради която и

Мили. С една-единствена цел – обясни Малик. – Сестра ти не се Възнесе успешно. За разлика от теб. А и ти сама спомена целта си. Само че си се съсредоточила върху Атлантия, а картината е много по-мащабна. Целта ти е да...

– Възобновя кралствата – прекъснах го. – Света. Знам. Вече съм го чувала.

Малик поклати глава.

– Целта ти е да унищожиш и двата свята. Този на простосмъртните и Илизеум. Така възнамерява да ги възобнови.

– Струва ми се малко прекалено – подхвърли Рийвър.

Отстъпих назад. Исбет беше казала, че иска да види Атлантия в пламъци. Но това... това беше друго. Съвършено друго. Звучеше като...

Тогава краят ще се спусне от запада да помете всичко по пътя си на изток.

Коремът ми натежа и вдишах рязко.

Пророчеството – какво гласеше? Че първата и втората дъщеря ще възстановят кралствата и ще донесат свършека. Не. Това, че беше написано някъде, не означаваше, че ще се случи. Стремежите на Исбет нямаха значение поради цял куп причини.

– Като начало не съм достатъчно силна да постигна такова нещо.

Малик се приведе напред.

– Като начало *още* не си достатъчно силна. Не си завършила Отсяването. След него ще си.

– Какво? Достатъчно силна да унищожа двата свята? – изсмях се. – Никой бог не е толкова могъщ.

– Не мисля, че си просто бог – каза Кастийл.

Завъртях бавно глава към него.

- Моля?

- Осъзнах го преди известно време - обясни той. - Не го разбирам напълно и не мога да си представя как е възможно, но според мен не си богиня.

- Тогава какво съм, по дяволите? - вдигнах ядосано ръце.

- Древен бог - обяви Малик.

Врътнах очи.

- О, я стига!

- Истина е - потвърди Рийвър и всички се обърнахме към него. - И двамата са прави. Наистина си Древна богиня, родена от простосмъртна плът.

35

Глух тътен изпълваше ушите ми. Пуснах лакътя на Кастийл. *Родена от простосмъртна плът, надига се велика древна сила...*

- В началото реших, че знаеш - продължи Рийвър, изтръгвайки ме от унеса. - Все пак успя да ни призовеш. Носеше древния *нотам*. Но после осъзнах, че не знаеш почти нищо за... ами, за всичко.

Затворих уста.

- И не ти хрумна да я просветлиш? - попита Кастийл. - След като разбра, че живее в неведение?

Дракенът сви рамене.

Кастийл изправи рамене. Моите емоции бяха в пълен хаос, но той бълваше огнена ярост.

- Наистина ли *сви рамене*, или ми се стори?
- Наистина. - Киеран се взираше кръвнишки в дракена. - Ако беше прекарал повече време с него, това нямаше да те учуди.

- Виж какво, реших, че вече си има предостатъчно грижи - оправда се дракенът. - Това нямаше да промени нищо.

Преживяла е началото на Отсяването. Вече не е изложена на опасност и е сигурно, че ще завърши успешно Възнесението си.

- Дори не знам какво да кажа. - Замигах бързо. - Поне щях да съм подготвена. За да не го научавам в деня, в който научих, че имам сестра. Или когато...

- Май все пак знаеш какво да кажеш - прекъсна ме сухо Рийвър. - Отсяването ти още не е приключило. Така че поздравления. Ще си подготвена.

- Ти си ужасен - процедих и внезапно си спомних обяснението му за това, че дракените откликват на волята ми.

Винаги е било така с Древните богове. Като му казах, че не съм Древен бог, той не се съгласи. Въщност, като се замислех, не си спомнях да ме е наричал и богиня.

- Чакай малко. Защо *нотамът* да е доказателство, че е Древна богиня? - попита Киеран. - Него го носят боговете.

- И защо реши така? - намръщи се Рийвър. - Казва му се първичен *нотам*. Не божествен *нотам*. Само първичен Древен бог може да образува такава връзка.

- Защото това е... - Киеран изруга под носа си. - Май никой не е знаел. Просто ни се е струвало логично да е свързан с боговете.

- Е, грешали сте - заяви с равен тон Рийвър.

От суматохата в съзнанието ми изскочи едно прозрение.

- Затова Малек не е имал *нотама*. - Обърнах се към Кастийл, после и към Киеран. - Мислех, че е заради отслабващите му сили, но той не е бил Древен бог. - Завъртях глава към Рийвър. - Затова твърдиш, че ще съм по-могъща от баща ми. И затова няма да ми се налага да се храня толкова често. А мъглата? Не съм я призовала, нали?

- Само Древен бог може да създаде мъгла. - Рийвър килна глава и русата му коса се спусна върху едната му буза. Той си взе втора бисквита. - А това е знак, че скоро ще завършиш Отсяването. Очите ти също ме навеждат на тази мисъл.

- Жилките от етер? - предположих. - Така ли ще си останат?

- Възможно е целите ти ириси да станат сребристи като на Никтос - отговори той. - Или пък да си останат така.

Започваше да ми се вие свят. Залитнах назад и Кастийл ме хвана за тила. Обърна се и пристъпи към мен.

- Древна богиня? - Устните му се разтегнаха в бавна усмивка и очите му се впиха в моите. - Не знам как да те наричам. Кралице? Ваше Величество? И двете ми се струват неподходящи.

- Попи - прошепнах. - Наричай ме Попи.

Той сведе глава и докосна с устни основата на носа ми, после ги доближи до ухото ми.

- Ще те наричам както искаш, стига ти да ме наричаш свой.

Засмях се и усетих усмивката му до бузата си. За пореден път ме беше измъкнал от спиралата на паниката.

Рийвър се престори, че ще повърне.

- Правилно ли чух?

- За жалост - измърмори Киеран.

Без да им обърна внимание, сграбчих в шепа предницата на ризата на Кастийл.

- Знаел си?

- Тъкмо започвах да се досещам. Исбет и Милисънт казаха някои странини неща. Или просто не ги навързах веднага.

Отдръпнах се назад и го погледнах.

- Какви неща?

- И двете споменаха плановете на Исбет да възобнови кралствата. А като ми дадоха кръв, тя каза... - В златистите му очи пропълзяха сенки. Той ги затвори за миг, после погледна Рийвър. - Едно не разбирам. Как така Попи е Древна богиня, при положение че Малек и Ирес не са Древни богове? - попита той. Ръката му пак се плъзна под косата ми и обгърна тила ми. - И какво означава, че е Древна богиня, родена от простосмъртна плът?

Рийвър оставил недоядената си бисквита.

- Не мога да ти отговоря на този въпрос.
- Не можеш или не искаш? - попита Кастийл с очи като твърди късове злато.

Рийвър впи поглед в него, после го стрелна към мен.

- Не мога. Ти си първият Древен бог, роден след Древния бог на живота. Не знам защо. Само Древният бог на живота знае отговора.

Е, едва ли скоро щеше да ни се отвори шанс за пътешествие до Илизеум, за да го попитаме лично.

- По-важното е защо Кървавата кралица вярва, че Попи ще унищожи двета свята.

Рийвър погледна Малик.

- Няма да стане - заяви непоколебимо Кастийл. - Кървавата кралица е погълната от жаждата си за отмъщение и се самозаблуждава, че може да използва Попи.

- Да, и аз така си мислех. В началото - поясни Малик. - Но тогава разбрах, че Исбет не е единствената, която вярва, че последната Избраница ще се възроди като Носителката на смърт и унищожение.

- Измислици - изръмжа Кастийл, макар че продължаваше

да гали нежно с палец тила ми. - Пророчеството е пълна небивалица.

- Не и когато го изрече бог - процеди през зъби Рийвър. - Когато излиза от устата на богинята Пенелафи, неизменно свързвана със Съдбите.

Малик ме погледна.

- Не случайно Исбет те е кръстила на богинята, предупредила народа за унищожителните ти сили. Очаквала е така да спечели благоволението на Араите.

За миг, за част от секундата, през тялото ми пробяга чиста паника, разбуждайки етера в гърдите ми. Ако се превърнеш в истински Древен бог, щях да съм достатъчно могъща да изпълня пророчеството. Надникнах към Киеран и той веднага се досети за какво си мисля. Той също си мислеше за молбата ми към него. Поклати отривисто глава.

Понечих да отстъпя назад - да тръгна незнайно накъде. Но си напомних, че не съм просто вторичен продукт от злобата на Исбет.

Не бях... не бях неин инструмент. Нейно оръжие. Бях свое.

Мислите ми - идеите, решенията и вярванията ми - не бяха нито предопределени, нито направявани от друг, освен от мен самата. Паниката се поуталожи лека-полека.

- Каквото и да твърди пророчеството, аз съм господарка на волята си. Аз управлявам действията си. Не бих постъпила така - казах му и от онова тъмно място надълбоко в гърдите ми се надигна шепот, който отчаяно се опитах да игнорирам. - Няма да участвам в плановете на Исбет.

- Вече участваш - увери ме Малик и думите му отекнаха с гласа на Исбет. Студена тръпка полази кожата ми. - Родила си се. Проляла си кръв и си се Възнесла. След това си се

преродила от плътта и огъня на Древните богове. Събудила си се. - Той поклати глава. - Може и да си права. Може би собствената ти воля е по-силна от пророчеството. От Съдбите и убежденията на Исбет. Дявол да го вземе, точно в това вярваше Коралена. Тя беше сигурна, че ще донесеш промяна, но не каквато Исбет иска.

Тялото ми пламна, после се вледени рязко.

- Познавал си майка ми?

В мига, в който го изрекох, осъзнах, че няма начин да не я е познавал. Бил е в Уейфеър по времето, когато тя е служела като Десница.

- Да. - Той сведе поглед и кожата около устата му се обтегна. - Вярваше, че ако ти се даде шанс, ако отраснеш надалеч от Исбет и Възнесените, няма да се превърнеш в Носителката, предопределена да унищожи кралствата.

Потреперих, обзета от внезапен спомен за онази нощ.

- Трябва да го направим - каза безликият мъж. - Знаеш какво ще стане иначе.

- Тя е просто дете...

- И с нея идва краят на всичко.

- Или просто техният край. Начало на...

Отстъпих назад с разтуряно сърце.

- Началото на нова ера - прошепнах, довършвайки думите на Коралена към...

Малик ме наблюдаваше, а на мен започваше да ми се гади.

Кастийл преметна ръка през кръста ми и се притисна към гърба ми.

- Поли? - Сведе глава към моята. - Какво има?

Кожата ми се обливаше ту в горещи, ту в ледени вълни. Взирах се в брат му, но не го виждах. Виждах само мъжа с

обгърнато в сенки лице. Закачулената фигура.

Тъмния.

- *Попи.*

Тревогата на Кастийл ме бълскаше на приливи. Той застана от едната ми страна.

Кисел срам изпълни гърлото ми и Малик каза с дрезгав, нисък глас:

- Спомняш си.

Този глас.

Неговият глас.

- Не! - прошепнах, превзета от недоумение.

Малик мълчеше.

- Какво става тук, по дяволите? - попита Кастийл, затягайки хватката си около кръста ми.

Стомахът ми се преобръна болезнено и аз се превих на две, прегълъщайки жълъчката, която се надигаше в гърлото ми.

- Прекършиха ме - каза Малик на Кастийл. - Прав беше. Участта на Прийла ме прекърши. Но никога не съм бил предан на онази кучка. *Никога.*

Кастийл се напрегна, чувайки името.

- Прийла? - прошепнах.

- Жената вълчак, с която беше обвързан - изръмжа Киеран.

О, божове...

- Не и след онова, което причини на теб. След онова, което Жалара причини на Прийла. Не и след онова, което тя ме принуди да направя на Мили... - Той вдиша рязко и се вцепени. Суровата му, задушаваща агония забрули кожата ми. Тъга, която проникваше чак до костите и болеше повече от всяка рана. Беше толкова силна, че покрай нея почти не усетих изненадата на Кастийл и Киеран. Изгуби се сред

ледената му мъка. – Исках да убия Исбет. Боговете знаят, че опитах, преди да осъзная какво е. И щях да продължа с опитите, Кас. Но пророчеството... – Ноздрите му се разшириха и той поклати глава. – Тя вече нямаше значение. Нито ти. Нито аз. Нито дори Мили. Никой от нас нямаше значение. Само Атлантия. И Солис. Всички невинни хора, които щяха да платят цената. Трябваше да я спра.

Кастийл изхлузи ръка от кръста ми и се обърна към брат си.

Малик стисна очи.

– Не можех да позволя на Исбет да унищожи Атлантия и земите на простосмъртните. Заедно с Мили. А тя щеше да я убие. – Гняв и чувство на вина бушуваха в него, разбунвайки етера в гърдите ми. Очите му без нито искрица блъсък се приковаха в моите. – Трябваше да направя нещо.

Имах чувството, че подът се люлее под краката ми. Не ги усещах. Една чаша се търколи по плота зад мен. Рийвър я хвана и стрелна присвitti очи към треперещите завеси на прозорците. Към дрънчащите кинжали по масата.

– Какво трябваше да направиш? – попита Киеран, но Кастийл мълчеше, защото... богове, опитваше се да осмисли всичко.

Бореше се срещу себе си да повярва.

Малик продължаваше да се взира в мен. Накрая проговори дрезгаво:

– Бях готов на всичко да спра Исбет и Коралена го знаеше. Защото Леополд го знаеше.

Но тя...

Той е нейният виктор.

Спомените за онази нощ в Локсууд се бълснаха в мен, ясни

и без мъглата на травмата. Опрах се в плата, докато ме връхлитаха един след друг с главозамайваща скорост и изумителна бистрота.

С шокиращо разкритие.

Див поток от гняв заля недоумението ми. Цяла буря от емоции се изви в мен, но тъгата беше също толкова мощна, колкото гнева, защото си спомнях всичко. *Най-сетне* си спомнях. И една част от мен, нещо недокоснато от яростта или извиращо от онова студено място в гърдите ми, също разбра.

- Помня всичко - казах и стаята спря да се люлее. Аз спрях да се люлея и вперих поглед в Малик. - Защо? Защо не го направи още тогава? Защо не довърши започнатото?

Кастийл завъртя глава към мен и забелязах колко е пребледнял - почти колкото в жаждата си за кръв.

- Правил съм ужасни неща, престъпления, които ще ме преследват до последния ми дъх, но на това не бях способен. Колкото и твърди да бяха убежденията ми - засмя се мрачно, сподавено Малик. - Очевидно убийството на дете е граница, която не съм готов да прекрача.

- Кучи син - програчи Киеран.

- Не - процеди суворо Кас. Безкомпромисно. Като възвание. Молба. - Кажи ми, че не е вярно.

Толкова ми се искаше да го отрека.

- Имах възможност. Като те извадих от шкафа. Тогава щях да те убия. Щях да сложа край на всичко. Но не можах. И опитах отново. - Малик отметна глава назад и погледна към тавана. Вдигнах ръка към гърлото си, където усетих призрачния допир на студено острие. - Опитах отново, но тогава видях. Видях какво направи Коралена.

Виждам. Виждам нея в очите ѝ.

Разпокъсаните спомени започваха да се нареждат в ясна картина.

- Какво си видял? Кого?

Малик затвори очи. Кастийл стоеше като статуя.

- Нея. Съпругата на Никтос. Видях я в очите ти. Гледаше ме оттам.

Вдишах рязко, а Рийвър изруга.

- Не знам как е възможно. Нали спи? - каза Малик. - Но я видях.

- Сънят ѝ е крехък - обясни Рийвър. - Някои събития успяват да я разбудят донякъде.

- Ти си Тъмния - пророни Кастийл с онзи плашещо кротък глас. Завъртях се към него. Ако не бях толкова погълната от разкритията, щях по-рано да усетя урагана от леден гняв до себе си. - Ти си завел Изчадията до странноприемницата в Локсууд. Отишъл си да я убиеш.

- Изчадията последваха кървавата следа, която оставих до странноприемницата - призна Малик. - Трябваше да отвлека някак вниманието на Коралена и Лео.

Киеран каза нещо, от което Малик подскочи леко. Но Кастийл се превръщаше в пулсиращо кълбо от ярост, което подклаждаше древната енергия в гърдите ми. Трябваше да затворя сетивата си. Напливът беше твърде бурен.

Очите на Кастийл сияеха в ярко златисто, а гласът му - богове, гласът му беше копринен и зареден с мощ. Тътнеш шепот, който се сипеше по кожата ми и изпълваше стаята.

- Вземи кинжал, Малик.

Брат му взе един кинжал с разтреперана ръка - дълъг, тънък кинжал със страховито острие. Сухожилията във врата

му изпъкваха.

- На колене - заповяда му Кастийл.

Малик се подчини с треперещо тяло и падна на колене.

- Опри го в гърлото си - нареди кралят с глас от кадифе и желязо.

Контролираше тялото му.

И Малик изпълни заповедта.

- Предупреждавам, че няма аз да чистя след това - заяви Рийвър.

Обземаха ме противоречиви чувства. От една страна, се радвах да видя, че Кастийл си е върнал голяма част от силите. От друга обаче се боях, че ще принуди собствения си брат да си пререже гърлото.

А не знаех как да приемам тази мисъл - и тази, че Малик е бил Тъмния. Моят девер. Не знаех как да приема факта, че всъщност разбирах подбудите му.

Знаех единствено, че не мога да позволя на Кастийл да направи такова нещо. Прерязаното гърло нямаше да убие Малик, но трудно щеше да зарасне и не исках да тежи на съвестта му. Не исках да носи такава следа.

Пристъпих напред и погледнах Киеран. Той се взираше задъхано в Малик, обтегнал лице. Вълчакът нямаше да ми е от помощ.

- Не го прави, Кастийл.

- Не се меси - изляя той, уловил погледа на брат си.

Вдигна брадичка и по шията на Малик се търкулна капка кръв.

- Няма да стане. Малик не ме нарани - обясних. - Сам се спря.

- Спрял се е? Чуваш ли се? - избухна Кастийл. -

Пострадала си заради него.

- Така е - прошепна Малик.

Хвърлих остьр поглед на принца.

- Най-добре си мълчи.

- Оставил те е на Изчадията! - изрева Кастийл.

- Напротив. Измъкна ме оттам - уверих го. - Вече си спомням всичко.

- Изчадията бяха стигнали до нея - обясни му Малик. - Хапеха я. Разкъсваха я с нокти...

- Млъкни - изсъсках му, а Кастийл изтръпна видимо. Пресегнах се и хванах китката му. - Мислел е, че постъпва правилно. Всичко е такава каша. Объркал се е. Важното е, че спря. Не ме нарани...

- Престани да го повтаряш! - Кастийл завъртя глава към мен. Очите му ме пронизаха като усукани златни копия. Като насочи вниманието си към мен, хватката му върху Малик рухна. Кинжалът падна на пода и Малик отпусна рамене. - Наранил те е, Попи. Може би не със собствените си ръце, но Изчадията са ви нападнали заради него.

- Прав си.

Опрах длан в бузата му, провеждайки...

- Недей. - Кастийл отдръпна рязко глава от допира ми. - Не смей да използваш дарбата си върху мен. Трябва да усещам всичко.

- Добре. Няма - обещах и отново опрах длан в бузата му. Този път не се отдръпна, но усетих как мускулите му се отпускат под кожата ми. - Прав си. Изчадията ни нападнаха заради него, но защото Ислет го е оплела в мрежите си. Тя е виновна.

- Това не променя нищо. - Той се взираше жарко в мен,

докато Малик се изправяше. - Не е невинен. Не е бил заблуден. Направил е своя избор...

- За да защити кралството си. И теб. За да защити и двата свята. Това е ръководило избора му. Не е нужно да сме съгласни с него, но можем да го разберем.

- Да го разберем? Бил е готов да убие дете. Умът ми не го побира - възклика втрещено той. - Застрашил е живота ти. Твоя живот. На сродното ми сърце.

- Не е знаел.

Вкопчих пръсти в предницата на ризата му.

- Дори да знаех, пак щях да го направя - призна си Малик. - Пак щях да...

- Мълквай! - извиках.

Малик поклати глава.

- Това е истината.

Кастийл скочи толкова бързо, че едва ли дори Рийвър би успял да го спре - ако искаше. Изстреля се през кухнята и заби юмрук в челюстта на брат си. Ударът запрати Малик обратно в стола. Нямаше шанс да се съвземе. Кастийл го повали на пода и замахна толкова светкавично, че ръката му се разми пред очите ми. Влажният сблъсък на юмрука му с плътта на Малик отекна в стаята.

- Кастийл! - изкрещях.

Той сграбчи ризата на Малик, вдигна го от пода и продължи да го млати.

Завъртях се към Киеран.

- Няма ли да го спреш?

- Не. - Киеран скръсти ръце. - Копелето си го заслужава.

Търпението на Малик очевидно се изчерпа. Сграбчи китката на Кастийл, преобърна го по гръб и се надигна с

окървавени нос и уста. Затишието продължи едва секунда, след което Кастийл скочи на крака и заби коляно в брадичката на Малик, отмятайки рязко главата му назад.

Двамата се затъркаляха по пода и се бълснаха в краката на масата.

Обърнах се към Рийвър.

- Не ме гледай. - Той си взе бисквитата. - Това си е страхотно зрелище.

Присвих очи.

- Напълно безполезни сте - озъбих им се и се завъртях към братята. Бях на косъм да им изкъртя зъбите и на двамата. Призовах етера и вдигнах ръка. По пръстите ми заискри сребристо сияние. - Престанете - извисих глас над пъшкането. Или не ме чуха, или се направиха на глухи. - Ох, да му се не види, аз трябва да съм бясна, а не да умиrottворявам.

Представих си, че ги разделям и волята ми... сля се с етера ми и наистина се получи. Даже май прекалено добре, понеже в момента изобщо не ме интересуваше дали някой от двамата ще пострада.

Както се въргалиха по пода като мутирали хлапета, се разхвърчаха в противоположни посоки. Малик се бълсна в стената под прозореца с такава сила, че цялата къща се разтресе. Киеран хвана Кастийл, преди да му е отнесъл крака.

Кастийл завъртя глава към мен, подпрян в крака на вълчака. Долната му устна беше разщепена и окървавена.

- Какво става, мамка му?

- *Именно.*

Прибрах етера си.

- Проклятие. - Малик се понадигна, кашляйки, и се опря на лакът. - Това заболя повече от ударите. Май ми спука няколко ребра.

- Ще ти спукам лицето, ако кажеш и дума повече - отвърнах.

- Ще му спукаш лицето? - вирна вежди Кастийл.

- Твоето също - предупредих го.

Бавна, кървава усмивка се разля по устните му и онази глупава, проклета трапчинка се появи в бузата му. Сигурна бях, че ще каже нещо, от което ще ми се прииска да го пребия.

- Ъм, съжалявам, че ви прекъсвам - каза Клариза от вратата. Никой от нас не беше усетил кога е влязла. Обърнах се към нея с пламнали бузи и срещнах изцъкления и поглед. - Но цяла армия превалски стражи обикалят къщите.

За част от секундата стомахът ми падна до петите и напълно забравих за шокиращите открития. Кастийл скочи на крака и дойде при мен, бършайки уста с опакото на ръката си.

- Близо ли са?

- На две къщи от нас - отговори Блаз, влизайки покрай Клариза.

Носеше няколко пелерини, които ни раздаде, после отиде до масата и грабна два кинжала. Единият пъхна в ботуша си.

Малик изруга.

- Трябва да се махаме оттук. Веднага.

- Ще взема оръжиета ни - обяви Киеран и изхвърча в коридора.

- Излезте през задната врата. - Блаз хвърли на Клариза един тънък кинжал и тя го пъхна в ръкава си. - Ще ги

задържим колкото можем повече.

Разтревожих се за тях.

- Защо не дойдете с нас?

Клариза ми прати кратка усмивка, скривайки втори кинжал.

- Изгарям от желание да видя дома на прадедите си и възнамерявам да го сторя някой ден, но мястото ни е тук. Много хора разчитат на нас.

- Покварени? - попита Кастийл.

Киеран се върна и му даде меч. Носеше и кожената ми чанта.

Блаз кимна.

- Елиан ще ви разкаже колко много хора се противопоставят на Кървавата корона. Цяла мрежа от бунтовници работи за свалянето на Възнесените от власт. Вие ще ускорите процеса с армията си, но докато тя пристигне, сме нужни тук.

Като чу името на предшественика си, Кастийл изгледа остро Малик, но пристъпи напред и стисна рамото на Блаз.

- Благодаря ви за помощта.

Клариза се поклони.

- За нас е чест.

Докато си намятах пелерината, на входната врата се почука и Кастийл се обърна към мен, обгръщайки с длани бузите ми. Допирът му укроти нервите ми.

- Кралице?

- Да?

- За твоето огромно удоволствие - подхвана той, вдигайки качулката върху главата ми - предстои да спукаш някое и друго лице.

Сипкав, разтреперан смях излетя от гърдите ми и сърцето ми се успокои. Рийвър и Малик тръгнаха към задната врата, а аз се обърнах към Клариза и Блаз.

- Пазете се.
- Трябва да вървим – подкачи Малик и вдигна качулката си.

На вратата пак се почука. Клариза вирна брадичка и опря юмрук в сърцето си.

- От кръв и пепел – каза в един глас със съпруга си.
- Ще се въздигнем – довърши Кастийл с ръка върху сърцето. После кралят им се поклони.

Блаз тръгна по коридора, а аз пристъпих зад Киеран и вдигнах очи към Малик.

- В безопасност ли са?
- Вероятно – отвърна той.

Не ме успокои особено.

– Двамата с теб пак ще си говорим – заяви му Кастийл и тръгна пред мен със забулено от качулката лице.

И това не ме успокои.

– Този разговор ще почака – увери ги Киеран и опря ръка в кръста ми.

– Накъде? – попита Рийвър, хванал дръжката на задната врата.

- Към пристанището – отговори Малик. – В Долния район.
- Дракенът кимна и отвори вратата.

Четирима кралски стражи стояха на прага. Вятърът развяваше белите им мантии.

- Накъде така? – попита най-възрастният.

Само Рийвър не носеше качулка, но като видя скритите ни лица, стражът извади меча си.

- Назад – нареди ни.

Дори нямах време да призова етера си.

Рийвър сграбчи светкавично ръката на стражата и проточи врат. Челюстта му се разхлаби и устата му зейна широко. От гърдите му се надигна тътен и от пастта му заструиха сребристи пламъци.

Ококорих очи.

- Богове! - пророни Кастийл, вцепенен пред мен.

Сребристият огън обгръна стражата.

- Аха - потвърди Киеран.

Рийвър блъсна пищящия мъж към втория страж, който също пламна. После се обърна и избълва нов сребрист поток към останалите стражи.

Мирисът на изгоряла плът накара стомаха ми да се преобърне. Рийвър изопна рамене.

- Пътят е чист.

Кастийл се обърна към дракена.

- Да, определено.

Силен вик на болка долетя от къщата и аз се завъртях. Клариза изкрешя тревожно.

- Трябва да вървим - настоя Малик, побутвайки с крак обгорените останки.

Трябваше, но...

- Те ни помогнаха - казах.

- И знаеха риска - отвърна Малик.

Груби викове се разнесоха от предната част на къщата.

- Както и ние, когато почукахме на вратата им.

Пристъпих напред. Ръката на Киеран стисна за миг пелерината ми, после я пусна.

- Съгласен съм - подкрепи ме Кастийл, хванал здраво меча си.

- Гръм и мълнии - изруга Малик. - Сега не е моментът да се правим на герои. Ако ви заловят...

- Няма.

Закачулената глава на Кастийл се обърна към мен.

Кимнах и събудих етера си. Тежки стъпки отекнаха по коридора. Няколко кралски стражи тичаха към нас. Пулсиращата енергия озари кожата ми, сливайки се с волята ми. Бледа сребриста мрежа се разля от тялото ми, заблестя по дланта ми. Плътни сенки се оплитаха в сиянието.

- Това е ново - коментира Кастийл.

- Започна преди няколко седмици - обясни му Киеран.

Стражите спряха на място. Мечовете опадаха от ръцете им и издрънчаха по пода, а вратовете им се усукаха настани с прашене.

- Вероятно ще ти се стори смущаващо, макар и неособено изненадващо - подхвана Кастийл и опушеният, пикантен вкус в устата ми надделя над този на смъртта, - но това ми действа много... *възбуждащо*.

- Той май не е в ред - измърмори Рийвър иззад нас. - Прав ли съм?

Определено не беше в ред, но това беше една от причините да го обичам.

Киеран изпръхтя, а в коридора се появи нов кралски страж. Сведох брадичка и устремих етера си към него. Мрежата потрепна и се отдръпна...

- Възвращенец - изплюх.

Стражът без маска се подсмихна презрително. Забелязах, че очите му са бледосини.

Кастийл се завъртя рязко, грабна кинжал от масата и го запрати по него с едно ловко движение. Острието се заби

между очите на Възврашенеца.

- Да видим колко време ще ти отнеме да се съвземеш след това.

- Колкото е нужно да извади острieto - обясни друг глас.

Златният Възврашенец изникна от сенките на коридора. Калъм.

- Ти - процеди отровно Кастийл.

- Изглеждаш доста по-добре от последния път - отвърна Калъм.

Бурна ярост забесува в мен. Не беше сам. Мярнах поне половин дузина стражи с него. Всичките със светлосини очи.

- Рийвър - казах. - Ще те помоля да ми направиш една услуга и подозирям, че много ще ти допадне.

Дракенът мина между двама ни с Кастийл, ухилен кръвожадно.

Калъм надникна към него и едното от нарисуваните по лицето му криле се надигна.

- Май се досещам какво си.

- Сега ще разбереш със сигурност.

От ноздрите на Рийвър заизвираха струйки дим.

- Или по-късно.

Калъм вдигна ръка.

Клариза се появи на коридора с окървавен нос и острие до гърлото. Един страж я тикна към Калъм. Той я хвана, а друг страж доведе Блаз.

- Само страхливец би използвал хора за щит - заявих гневно.

- Страхливец - отвърна Калъм, докато омразата на Клариза се трупаше гореща и разяждаща в гърлото ми. - Или хитрец.

Киеран застана от другата ми страна.

- Голям шегаджия бил.
- Огромен. - Калъм погледна вълчака. - Когато всичко това приключи, теб ще те задържа. Винаги съм искал вълк за домашен любимец.

- Да ти го начукам - изръмжа Киеран.

Състеният въздух вещаеше насилие. Не долавях само гняв от домакините. Солена решимост изпълваше гърлото ми. Бяха готови да умрат.

Но нямаше да го позволя.

- Спри - наредих на Рийвър.

Дракенът изръмжа недоволно, но димът изчезна.

Калъм се усмихна.

- Някои биха нарекли човечността слабост.

- Точно това е - обади се нов глас и всеки мускул в тялото ми се напрегна.

Калъм и другият Възвращенец отстъпиха встани, а аз застанах пред Кастийл. Появи се фигура, загърната с пурпурна пелерина, но веднага усетих, че не е Десница.

Фини пръсти свалиха качулката, разкривайки онова, което очаквах да видя.

Пред нас стоеше Исбет. Не носеше рубинената си корона, както и бялата пудра, изсветляваща лицето ѝ. Чак сега осъзнавах, че я бях виждала така в личните ѝ покой - с потопла, розова кожа. Една ранна вечер, когато ми показа Звездата - диамант, по който цялото кралство въздишаше заради сребристото му сияние.

Някои от най-красивите неща в кралството имат начупени, неправилни линии, белези, подсилващи красотата им по начини, незабележими и неведоми за очите, както и за умовете ни, беше ми обяснила.

Вярно беше. Също както тези като нея с гладките си, правилни черти, копринена кожа и чудна хубост можеха да са зли и грозни отвътре. А майка ми беше най-голямото чудовище сред тях. Може би същото важеше и за сестра ми. Защото дори да не искаше унищожението на кралствата, какво бе направила да възпре майка ни?

- Състраданието ти към простосмъртните е похвално, но не е сила - каза Испет и тъмните ѝ очи отскочиха към Рийвър, преди да се върнат към мен. - Една истинска кралица знае кога да жертва пешките си.

- Една истинска кралица не би постъпила така - възразих, сваляйки ненужната си качулка. - Само тиранка би възприемала народа си като пешки за жертване.

Тя се усмихна стегнато.

- Явно възгледите ни се различават. - Килна глава към Кастийл. - Някой от вас е разрушил килията ми. Редно е да се извините.

- Да ти изглеждаме разкаяни?

Кастийл се премести, така че да закрие с тяло закачуления Малик. Киеран последва примера му.

- И по-странини неща са се случвали - отвърна тя. - По-странини дори от древна мъгла без Изчадия, докато не ги привлече от Кървавата гора към Превала ни. Това вече беше мъдър ход. Впечатлена съм.

- Не ми пука - процедих.

Испет вдигна вежда и се озърна из кухнята, сбърчила отвратено устна.

- Сериозно ли си мислехте, че ще ми се измъкнете? Че просто ще напуснете столицата, и то с нещо мое?

Изръмжах и етерът запулсира в гърдите ми.

- Не говорех за теб. - Погледът ѝ се плъзна зад нас и студената ѝ усмивка се разшири. - За него.

Кървавата кралица впери поглед в безмълвния Малик и Кастийл се напрегна.

- И той не ти принадлежи.

- Толкова се гордеех с теб - каза Исбет. - А ето че още един Да'Ниър ме предаде. Каква изненада!

- Предал съм те? - попита Малик със същото недоумение, което изпитвах и аз. - Ти отвлече и изтезава брат ми. Държа ме в плен и ме използва за каквото ти хрумнеше. А обвиняваш мен в предателство?

- Пак се започва - врътна очи Исбет. - Богове, преживей го вече.

- Да ти го начукам - изплю Малик.

- Никой от двама ни не проявява интерес от доста години насам - отвърна тя. - Така че не, благодаря.

Гадеше ми се, докато се взирах в тази жена - тази змия, - която ми беше майка.

Тя върна поглед към мен.

- Ако си беше останала на мястото, щеше да избегнеш всичко това. Днес щяхме да поговорим и щях да ти предложа избор. Избор, чрез който можеше да му осигуриш свободата. - Тя кимна с брадичка към Кастийл. - И да предотвратиш тази касапница. Сега обаче... Ситуацията е доста по-драматична. Не че имам нещо против малко театралност.

Стиснах ръце в юмруци.

- За какво говориш?

- За избор - повтори тя. - Избор, който още съм склонна да ти предложа благодарение на великодушната си, незлоблива

природа.

- И заблудена - додадох, подразнена от прозрението, че наистина си вярва.

Исбет присви очи.

- Знаеш къде е Малек. Ти ми каза. Ако искаш да напуснеш града с възлюбения си, ще го намериш и ще ми го доведеш.

36

- По дяволите! - възклика Малик и стипчивото му изумление се присъедини към моето.

Но нашата почуда не беше единствената емоция, която долавях. Усещах и по-слаба следа от...

Калъм се взираше в Кървавата кралица, стиснал здраво Клариза, но веждите му се бяха вдигнали под крилатата маска.

- Какво общо има той? - попита Кастийл.

- Всичко - отвърна тя, въртейки диамантения си пръстен. - Доведете ми го и той ще ми даде онова, което искам.

- Мислиш, че ще ти помогне да унищожиш кралствата? Да накажеш Никтос? - вирна вежди Кастийл. - Знаеш от колко време е затворен в гробница. Няма да е способен дори на обикновен разговор, камо ли на унищожение.

Погледът на Исбет се изостри.

- Напротив.

- Ваше Величество - обади се Калъм. - Това не е...

- Замълчи - нареди му Исбет, без да откъсва очи от мен.

Възвращенецът се скова и присви клепачи. Очевидно не

знаеше за тези планове и желания на Исбет.

Аз самата бях като ударена от гръм. Така ли очакваше да ѝ помогна за разрушаването на Атлантия? Като освободя Малек? Кастийл беше прав. Малек нямаше да е в състояние да участва в стратегиите ѝ.

- Нека проверя дали съм те разбрала правилно. Искаш да си тръгна оттук, да намеря Малек и после да се върна с него, за да го използваш за унищожаването на кралствата?

- Точно това искам.

Надникнах към Рийвър, който наблюдаваше Кървавата кралица, застиндал като статуя.

- Защо просто не ме попиташи къде е затворен? - учудих се.

- Защото няма да ти повярвам.

- Но вярваш, че ще изпълня волята ти, като ме пуснеш?

Погледът ѝ срещна моя.

- Както вече ти казах, щях да ти предложа свободата му в замяна. И предложението пак е в сила.

- Да ти изглеждам окован? - озъби ѝ се Кастийл.

- Оковите може да не са около врата ти, но още ги има. Само дето вече са около вратовете на всички ви, макар и от различно естество. Възвращенците обградиха това жалко подобие на къща. Из целия район са. И дори интригуващият ти спътник не може да се справи с толкова много от тях, без да нарани невинните хорица, за които така се тревожите. Трябваше да се досетя, че ще си водиш дракен. - Тя прати укоризнен поглед на Калъм, който беше предал Клариза на един страж, но още се криеше наполовина зад нея. - Но важното е да разбереш, че очарователните ти, макар и деструктивни приключения свършват тук. Колкото и лошо мнение да имаш за мен, аз съм великодушна кралица.

Едва не се задавих.

- Намери Малек и ми го доведи и ще ви освободя. Заедно с Кастийл. - Тя ме наблюдаваше в очакване. - Отговорът ти трябваше да е незабавен, Пенелафи. Знам, че си готова на всичко за него.

Наистина бях готова на всичко за Кастийл, но Малек беше бог - бог, затворен в гробница от стотици години. Синът на Древния бог на смъртта и съпругата му. Дори не можех да си представя до какво би довело освобождаването му.

Пак надзърнах към Рийвър. Изражението му оставаше все така неразгадаемо. Какво ли щяха да направят Никтос и съпругата му, ако Малек излезеше на свобода? Макар че, доколкото знаех, не се бяха намесили при залавянето му.

Но само така ли възнамеряваше да ме използва? Затова ли бях родена? Защо чак сега го искаше от мен? Можеше да ми представи искането си още при първия ни разговор тук. Да ми го изпрати заедно с *подаръка* си.

Имаше нещо гнило. Всъщност много гнили неща. Защо беше толкова сигурна, че Малек ще ѝ е от помощ, и какво очакваше да се случи?

- И ако се съглася, какво? Двамата с Малек ще унищожите Атлантия, ще възстановите световете и ще си седнете на задниците? Ами ако откажа?

Погледът ѝ се втвърди.

- Ако откажеш, ще направя така, че да съжаляваш до края на дните си.

Древната сила във вените ми се надигна, притисна се в кожата ми. Мигновено разбрах, че говори за Кастийл.

- И според теб, какво те очаква в такъв случай?

- Знам какво би направила - усмихна ми се тя. - Но и знам,

че няма да допуснеш да се стигне дотам. В крайна сметка ще се опомниш и ще изпълниш заръката ми. Сигурна съм в това, защото макар да не си го признаваш, двете с теб сме еднакви. Обичаш го повече, отколкото кралствата.

- Мълквай - изръмжа Кастийл, пристъпвайки към нея.

Няколко от Възвращенците скочиха напред.

- Вярно е - продължи Исбет. - Същата е като мен. Просто аз имам смелостта да го призная. - Пак ме погледна. - Е, какво решаваш?

Мислите ми препуснаха напред, отвъд този момент. Бях сигурна, че мога да убия кралицата. Въпреки силата ѝ можех поне да я раня сериозно.

Но ако наистина бяхме обградени от Възвращенци, Рийвър не можеше да ги убие всичките. И наистина щяха да пострадат много хора. Сред тях и близките ми.

А онази студена част в мен...

Където винаги вкусвах смърт...

Тя не беше като майка ми.

Беше по-страшна.

Погледнах Кастийл. Той срещна погледа ми и кимна отривисто. Ненавиждах мисълта да се подчиня на Исбет, но тя навярно съзнаваше, че Малек няма да е способен да ѝ помогне. Според мен, той нямаше нищо общо с плановете ѝ. Просто отчаяно искаше да се събере със сроденото си сърце, независимо от състоянието му, и това беше нейната слабост.

Слабост, която можехме да използваме. Само трябваше да се съглася с исканията ѝ, макар че нямах намерение да ги изпълня.

- Ще ти доведа Малек - реших.

Исбет не се зарадва. Не проговори дълго време.

- Попита ме как мога да ти се доверя, че ще се върнеш. Държах краля ти, за да си осигура съдействието ти. А сега каква гаранция имам, че няма да ме предадеш?

- Е, май просто ще трябва да изчакаш и да видиш - отвърнах.

Исбет се засмя през затворени устни и плъзна поглед към Калъм. Това беше единственото предупреждение. Възвращенецът се поколеба само за момент, но ловко извади тънък черен кинжал и скочи напред. Сенконий. Рийвър се завъртя към него, а Кастийл замахна с меча си.

Но Възвращенецът беше невероятно бърз.

Плъзна острietо по ръката на Киеран, шепнейки нещо - думи на непознат език, които накараха етера в гърдите ми да запулсира. Червеникаво-черен пушек запълзя над плитката рана - същият като онзи, който Веса управляваше в онази стая в Масен.

- Мамка му! - избухна Киеран, а Малик го сграбчи през корема и го дръпна назад.

Сенките закръжаха по цялото му тяло, отблъсквайки Малик, а Кастийл заби меча си в гърдите на Калъм.

Тънка кървава резка се появи на ръката на Киеран, който се мъчеше да прогони сенките. Хванах го за китката, но тъмният пушек се пропи в кожата му и изчезна.

- Какво му направи? - извиках панически и завъртях глава към Исбет.

Виждах само неподвижното тяло на Тауни, след като я пронизаха с острietо от сенконий.

Калъм залитна назад и се изхлузи от меча.

- Богове! - От устата му шурна кръв и той се сгромоляса върху масата. - Това щипе като...

Преди да довърши, се свлече на пода, мъртъв засега.

Притиснах с длан раната на Киеран и свиках целебната топлина.

- Няма нужда от паника - каза тихо Исбет. - Добре е. Сенконият не е опасен за вълчаците. Виж, проклятието, което добави Калъм, е друго нещо.

- Какво?

В очите на Кастийл се вихреще буря от златисти точкици.

- Ще оцелее известно време с него. Но само аз мога да го премахна - обясни Исбет. - Върни се с Малек, или скъпоценният ти вълчак ще загине.

Гневът ми пак лумна.

Кастийл ѝ налетя, но Малик се завъртя и го хвана. Киеран скочи напред...

- Успокой се. - Рийвър протегна рязко ръка и го възпря, впил поглед в него. - Няма смисъл.

Киеран изръмжа и отблъсна ръката му. Но отстъпи задъхано назад. Раната оставаше на ръката му. А беше толкова плитка, че само с кратък допир трябваше да съм я затворила.

Исбет запази невъзмутимото си изражение, отегчено дори. Ненавиждах я. Богове, мразех я от все сърце.

- Трябва ми време - съумях да изрека. - Затова и на Киеран ще му трябва време.

Очите ѝ се озариха от онова бледо сияние.

- Имаш седмица.

- Повече ще ми трябва. Кралството е огромно. Три седмици.

- Две. Вълчакът ти ще остане невредим две седмици. Нито ден повече.

- Добре - процедих, усещайки тревогата на Киеран. Две седмици не бяха малко време, но нямахме представа къде точно в Кървавата гора е Малек. Ако можехме да стесним района на претърсване... - Трябва ми още нещо. Нещо на Малек.

Тя сбърчи чело.

- Защо?

- Има ли значение? - попитах.

- Зависи. Ще ми го върнеш ли после?

- Не знам. Може би. С него по-бързо ще намеря гробницата.

Исбет погледна Калъм, който вече се съживяваше. После сведе поглед към диамантения си пръстен и стисна устни.

- Това. Беше негов. Подари ми го.

- Знаех си, че е атлантийско злато - подхвърли Кастийл.

- Би трявало да свърши работа - казах.

Както и моята кръв, поне според лорд Свен.

Тя посегна към пръстена, поколеба се, но накрая го свали. Калъм се надигаше бавно.

- Само това ми е останало от него. - Вдигна очи, лъснали от непроронени сълзи. - Нищо друго.

Не казах нищо.

Не почувствах нищо.

Само протегнах длан.

- Ще ми трябва, ако искаш да намеря Малек.

Тя стисна устни и пусна пръстена в шепата ми. Прибрах го в кесийката при дървеното конче. Тя потрепери видимо и за миг вкусих горчивата ѝ скръб.

Не ме трогна.

- След две седмици ще те чакам в Костения храм отвъд

Превала - обяви Исбет, изтръгвайки поглед от кесийката. - Запомни.

- Разбира се.

Древният храм се намираше между най-северната точка на Карсадония и Пенсдърт и беше издигнат преди стените на двата града. Уж в него полагаха останките на жреците и жриците.

- Имаме уговорка. - Исбет направи крачка назад, но спря. - Ще пусна с теб Кастийл, дракена и вълчака. Но не и Малик.

- Както вече ти казах - очите на Кастийл грееха в яркозлатисто, - той не ти принадлежи вече. Тръгва с нас.

- Няма нищо. - Малик мина покрай Киеран. - Идете да намерите Малек.

- Не.

Кастийл се завъртя, а аз веднага разбрах, че Малик иска да се върне при Исбет. Не заради нея, а заради Милисънт. И нетърпеливият, жесток блясък в очите на Кървавата кралица ми подсказа, че Малик ще си плати прескъпо за постъпката, по всяка вероятност с живота си. И той навярно го знаеше.

- Не ти го даваме - заявих на Исбет. - Ако искаш Малек, ще пуснеш всички ни, включително Малик...

Спрях се, преди да изрека името ѝ. На *сестра ми*. Преди да поискам да освободи и нея. Тя не беше сред Възвращенците. Изричайки името ѝ, щях да я изложа на опасност.

- Направи ми път - изръмжа Малик, чиято раснеща паника натежаваше на гърдите ми.

- Забрави - отсече Кастийл.

- Не съм искал разрешението ти.

Кастийл го блъсна назад.

- Знам.

Сграбчих ръката на Малик.

- На никого няма да си полезен мъртъв.

Той изтръгна ръката си, напълно не склоним. Спомних си как Кастийл се беше предал на Исбет в Дъбов проход. Доброволно. Заради мен. Никой не бе могъл да го спре. Никой нямаше да спре и Малик и Кастийл го съзнаваше. Той погледна към Киеран.

Вълчакът удари Малик в тила с дръжката на меча си. Сблъсъкът с кост отекна ужасяващо. Обърнах се към Киеран.

- Какво? - Двамата с Кастийл уловиха Малик, преди да се просне на пода. - Ще се оправи.

- Хм - изхъмка Калъм, бършайки с ръка кръвта от устата си. - Това не го очаквах.

- Нито пък аз - провлачи Исбет с вдигнати вежди.

- Него или Малек - заявих ѝ. - Ти избираш.

Тя пак присви очи, но въздъхна.

- Хубаво. Вземете го. И без друго ми омръзна. Свободни сте да напуснете през портата на Превала като цивилизовани хора. Надявам се, че няма да правите сцени. - Тя се обърна и вдигна качулката си. Но пак спря. - А, за малко да забравя.

Очите ѝ само трепнаха настрани.

Нищо повече.

Клариза и Блаз се вцепениха в хватките на стражите и изцъклиха очи, докато почти целите им склери не изпъкнаха. Кръвта мигновено се изцеди от лицата им. По бузите им, шиите им и всяка видима кожа се появиха тънки пукнатини. Залитнах назад към Кастийл. Плътта им се спаружи, съсухри се и те се срутиха на пода в купчини от сухи люспи.

Един от стражите ги подритна с ботуш и те - парчетата от

тях – рухнаха.

– Не се опитвай да ги съживяваш – каза Калъм. – Никой не се връща от това.

Вцепенена от ужас, съзерцавах късчетата изсушена, разложена плът. Вдигнах поглед с разтреперани ръце.

– Както казват – отбеляза Исбет, придърпвайки яката на пурпурната си качулка към гърлото си, – единственият добър Покварен е мъртвият.

Тътенът в ушите ми се завърна, спусна се към гърдите ми и етерът мигновено изскочи на повърхността на тялото ми. Нямаше как да го спра. Дори не опитах. Познатият вкус вече се стичаше в гърлото ми, пълен със сенки и огън.

Смърт.

Древната сила запулсира в костите ми, изпълни мускулите ми, запълзя из вените ми, просмука се в кожата ми. Изкрещях, давайки звук на смъртта.

Сребриста светлина, обвита в гъсти, бушуващи сенки, се изля от тялото ми. Някой извика. Пристъпи напред и подът *изпраща*, пропука се под стъпките ми. Температурата спадна рязко и от устите ни заизвираха облачета бяла мъгла. Леденият гняв излетя от мен с взривна енергия – същинска ударна вълна, която изпепели масата и столовете и се бълсна в стените. Те се огънаха навън под напора ѝ. Простенаха хоросан и камък. Покривът потрепери, а в следващия миг стените се *пръснаха*. Тъмно, мазно чувство се разля в мен. Древно. Студено. Предвестник.

Част от камъните се превърнаха в пепел на слънчевата светлина. Големи късове се разхвърчаха във въздуха, поваляйки Възвращенците, които чакаха отвън, забивайки се разрушително в близките сгради. Светлината, примесена със

сенки, пълзеше около мен като дебели, пращащи пипала. Кожата ми премръзна внезапно, а после се нагорещи на вълни от остри тръпки. Сред Възвращенците имаше и простосмъртни стражи. Кипящата материя от лунна светлина и нощ ги достигна, спря ги на път към мен и не остави нищо от тях.

Търпението ми се беше изчерпало.

В стаята влетя солен вятър, придружен от оглушителни звуци. Писъци с горчив вкус. Страх. Повеят, пропит с ужас, повдигна косите ми, а аз продължавах да свиквам етера си. Над града и морето се скучиха тъмни облаци, сгъстиха се и във въздуха прокънтя мрачно ръмжене. Тръгнах напред, пръсвайки на трески дървения под, устремена към Възвращенците, които бранеха *нея*. Тя стоеше в центъра на защитния кръг, скрила лицето си под качулката, но усещах усмивката ѝ. Насладата ѝ. *Вълнението* ѝ. Бълбукаше в гърлото ми, смесвайки се със смъртта и ужаса на простосмъртните, които се изливаха по улиците от близките домове, чиито стени се тресяха заплашително. Покривите им се отлепяха като листове и отлитаха във въздуха. Ярка светкавица удари крайморските скали.

- *Направи го. Освободи всичката си ярост* - призова ме загадъчен глас. Напомняше ми на онзи, който бе шепнал в мрака преди толкова много години. - *Направи го, Носителке.*

Искаше ми се.

Волята ми започваше да се разраства, да призовава...

Нечия ръка ме хвана през корема, пронизвайки бушуващата, пращаща материя около мен. Допирът ме стресна. Някой стисна брадичката ми и ме дръпна назад.

- Спри - приканни ме друг глас, който стопли онези студени

кухини в мен и охлади пламтящата ми кожа.

Кастийл. Вечно смел. Вечно предан. Придърпа ме назад към гърдите си, без да се бои от силата, която се спускаше към кожата му, отскачаше с искри от нея. Нямаше причина да се бои. Никога не бих го наранила.

- Трябва да спреш - примоли ми се той.

- Не - отвърнах тихо, с глас от сенки и огън. Поредният покрив се откъсна и полетя към морето. - Няма да търпя повече.

Понечих да се изтръгна от него.

Кастийл не ме пусна.

- Не по този начин. Точно това иска тя. Възвращенците не те нападат, Попи - прошепна той в ухото ми. - Погледни, Попи. Огледай се.

Той завъртя главата ми и видях...

Видях дебелите пипала на етера ми, плюещи искри, разрушените къщи наоколо. Тъмните облаци и простосмъртните, паднали на колене, скрити под дървета, притиснали гърбове към треперещи стени. Видях ги да пазят децата си по улиците на Каменен хълм, където хвърчаха едри клони. Бяха се струпали на ужасени групички, плачеха и се молеха.

Но аз нямаше да ги нараня.

- Ти не си като нея - каза Кастийл и ме стисна. - Това иска тя, но ти не си като нея.

Видях Киеран. Сухожилията по врата му се обтягаха, сякаш се бореше с нуждата да се превърне във вълк...

И с мисълта, че можеше да се наложи да изпълни молбата ми от Дъбов проход.

Цялото ми тяло се разтресе. Затворих очи. Не бях... Не бях

като нея. Не бях смъртта. Не исках всичко това. Да плаша простосмъртните. Да им причинявам болка. Не бях като нея. *Не бях. Не бях. Не бях.* Обзета от внезапна паника, затворих сетивата си и потиснах древната си сила. Етерът, преплетен със сенки, запълзя обратно към мен, започна да се просмуква в кожата ми. Неосвободената енергия натежа върху гърдите и плещите ми. Отворих очи.

Тъмните облаци се разпиляха и слънцето се завърна, проблясвайки по неизстреляните стрели от сенконий в ръцете на Възвращенците, насочени към нас - към мен. Простосмъртните се изправяха мълчаливо, сковано. Страхът им дращеше по защитните стени около сетивата ми.

Чух шепота им.

Надникнах към вратата на кухнята, където се въргаляха останките от Клариза и Блаз. Потреперих и вдигнах поглед. Испет не се виждаше зад скучените около нея Възвращенци. Но видях Калъм.

Той стоеше на няколко крачки от мен с изцапана с кръв златиста риза и разрошена руса коса. *Усмихваше се.*

Понечих да се изтръгна от хватката на Кастийл.

- По-късно - прошепна ми той, милвайки с длан бузата ми. - По-късно ще стъпим върху обгорените му кости. Обещавам ти.

Калъм килна глава - знак, че вероятно бе чул Кастийл. Усмивката му се разшири и осъзнах, че никой от тях не бе сигурен как ще реагирам, но се бях надяvalа точно на това. Защото шепотът на простосмъртните...

Бях направила същото онova, което бях помолила атлантийските генерали да не правят при окюпирането на градовете. Бях унищожила домовете на хората. Може би дори

бях наранила невинни простосмъртни. И в гнева си бях влязла в образа, който Исбет бе нарисувала пред тях.

Носителката.

37

Кастайл

Попи се скова до мен върху коня - един от няколкото, които ни осигуриха в покрайнините на Каменен хълм, - докато яздехме покрай пасящи овце. Беше мълчалива още откакто напуснахме разрушените домове, но сега усещах промяна в нея.

Суматохата, настанала в ума ми, след като излязохме от Карсадония, се укроти, като сведох поглед към върха на главата ѝ. Косата ѝ сияеше в медночервено под слънцето.

По вдигнатото ѝ лице се разля усмивка - първата, която виждах, откакто оставихме развалините.

- *Падония.*

Сърцето ми буквално подскочи от усмивката ѝ.

- Какво?

Тя вдигна ръка, затворила очи, и разбрах за какво говори. През последните часове се опитваше да намери вълчациите чрез първичния *нотам* - главно Делано.

Вече възприемах *нотама* по съвсем нов начин.

Тя съсредоточено сбърчи чело, а аз отново изпитах онази почуда, примесена с леко недоумение. Съпругата ми беше *Древна богиня*.

Богове, ако преди се бях смятал за недостоен...

Сигурно щях да се засмея, ако смъртта на простосмъртната двойка не тежеше на сърцето ми.

Както и реакцията на човеците, които избягаха към вътрешността на Карсадония, уплашени от Попи.

Отправих поглед към тучните хълмове, осияни с овце, притеснени фермери и превалски стражи. Не можех да ги виня. Групичката ни привличаше внимание, и то не защото пътувахме извън Превала без охрана и Ловци.

Отчасти беше заради Киеран. Вървеше до нас във вълчия си облик, а фермерите и стражите със сигурност не бяха виждали по-голям вълк. Малик също хващаше окото, окован с част от веригите, които аз носех доскоро, и яхнал кон, воден от дракена. Опасявахме се, че при първа възможност ще избяга обратно в Карсадония.

Красивата извивка по устните на Попи изчезна, когато гъстите ѝ мигли се вдигнаха.

- Намерих Делано - обясни тя, сякаш не беше нищо особено. Сякаш бе говорила с него от няколко крачки разстояние. - Трябваше да ни чакат в Три реки, но той каза, че им се наложило да минат през Падония. Намира се близо до Локсууд.

Прегърнах я по-силно през корема.

- Знам къде е.

Не познавах добре земеделското градче. Нямах представа кой Възнесен го управлява, нито колко жители има. Но знаех, че често го нападат Изчадия заради близостта му до

Кървавата гора.

- Каза ли защо са отишли там?

Тя поклати глава.

- Щели да ни обяснят, като стигнем до тях, и ме увери, че сме щели да разберем. Тръгнали са с по-голямата част от армията, но са оставили няколко батальона да пазят превзетите градове. - Тя върна ръка върху предмишницата ми и ме загали умислено с пръсти. - Не знам какво ги е привлякло там. Нямахме намерение да окупирате Падония, а първо големите градове. Но... усетих, че поводът не е хубав.

Само боговете знаеха каква гадост ги беше тласнала натам. Наместих се зад нея и плъзнах ръка към хълбока ѝ, загледан в далечното пурпурно сияние на хоризонта, където се простираше Кървавата гора.

- Падония е по-близо до Кървавата гора от Три реки. Ще се срещнем с хората ни, ще разберем какво се случва и оттам ще потеглим за Кървавата гора.

Попи завъртя глава към мен и прошепна:

- Казах на Делано за Малик. Не успях да му обясня подробно, а само че ситуацията е сложна. - След малко добави: - Реших, че баща ти трябва да е подготвен.

За него не бях сигурен, но приятелите ни го заслужаваха. Сведох глава и я целунах по бузата.

- Благодаря ти.

Усмивката ѝ понечи да се върне, но тя обърна рязко глава, вдиша остро и вдигна ръка към другата си буза, потривайки я под скулата.

- Добре ли си? - попитах възможно най-тихо.

Дракенът и Киеран обаче чуха и стрелнаха очи към нас.

- Лека болка. Сигурно съм стискала зъби - обясни тя и пак

надзърна към простосмъртните, отпускайки ръка върху китката ми. Този прости чък допир... божове, безценен ми беше. След няколко дълги момента каза: - Трябаше да се досетя, че ще направи нещо ужасно.

Знаех къде беше умът ѝ още откакто излязохме от столицата, яздейки покрай домове на простосмъртни, някои от които с бели знамена над вратите. Малик ни обясни, че с тях обозначавали убежищата за Покварени.

- Фактът, че *ти* не направи нещо ужасно, доказва, че не си като нея. - Пак наведох глава и я целунах по слепоочието. - За някои неща не можеш да се подготвиш, дори да ги очакваш. Тя е едно от тях.

Попи обрна поглед напред, където хоризонтът лъщеше като облян в кръв.

- Според теб, колко път имаме до Падония?

- По-малко от ден с бързо темпо. Но не мисля, че тези коне ще го понесат.

- Нито пък аз. - Тя потупа врата на кобилата ни. - Ще им трябва почивка.

Пояздихме още няколко часа. Киеран проверяваше изоставените фермерски къщи по пътя и ни викаше, ако намереше нещо полезно. Няколко одеяла тук. Сушено говеждо там. Дракенът пък видя черешови дръвчета край стария път. Не беше много, но щяхме да се справим.

Небето вече се обагряше в тъмносиньо и виолетово, когато Попи най-сетне се изтръгна от унеса си.

- Като намерим Малек и премахнем проклятието... - Беше отпусната върху гърдите ми, но тялото ѝ започваше да се направяга. - Трябва да сложим край на това.

Да сложим край.

През по-голямата част от живота си се борех за унищожаването на Кървавата корона. От толкова много време, че почти не можех да проумея как бе възможно да сме на крачка от успеха.

На един хвърлей от края.

- Така е. - Движех палец в бавни кръгове по хълбока ѝ, знаейки, че ѝ харесва колкото на мен. Древният храм, който Исбет бе избрала за предстоящата ни среща, изникна като мъглев спомен в съзнанието ми. - Костеният храм е извън превалите на Карсадония и Пенсдърт, в сянката на столицата. Армията ни вероятно ще успее да проникне в Карсадония през северната порта.

- Това не ми харесва особено - каза Попи. - Ние ще минем през Каменен хълм и Кръста на Крофт и няма как да предупредим мирните граждани.

- Права си. Но онази порта няма да е толкова здрава и охранявана, колкото главната.

Тя кимна с бавна въздишка.

- Белите кърпи по вратите и прозорците на къщите в Масадония предупреждаваха за прокълнати хора. Заразени от Изчадия. Не знаех, че означават и друго, особено убежище за Покварени.

И аз не бях знаел.

- Колко? - Рийвър попита Малик и аз се напрегнах. - Знаеш ли колко са?

Малик вдигна глава.

- Хиляди, ако не и повече. И всичките ще помогнат веднага щом разберат, че атлантийската армия е пред Превала.

- Хиляди - пророни Попи. - Това е... много.

- Но стотици хиляди вярват, че си Носителката - добави

Малик. - А случката в Каменен хълм определено няма да ги накара да размислят.

Попи се скова.

- Мълквай - предупредих го.
- Нищо лично - отвърна той, поглеждайки Попи. - Просто казвам истината.
- Знам - отвърна тихо тя. - Постъпката ми няма да е в помощ на каузата ни.

С огромни усилия се сдържах да не скоча от коня и да нанеса на брат ми по-голяма щета от някакъв си разбит нос. Враждата помежду ни беше непреодолима. Вероятно с времето щях да се примиря, че е избрал да остане под юмрука на Кървавата кралица - дявол да го вземе, щях да постъпя по същия начин, ако държеше Попи. Не бях чак такъв задник, че да не си го призная. Но сега се оказваше, че *той* е бил Тъмния, преследвал я толкова години в кошмарите ѝ. А сега задържаше погледа си върху нея по-дълго, отколкото заслужаваше.

Попи стисна китката ми и аз отпуснах челюсти, изтръгвайки очи от него.

- Не мога да повярвам, че възнамерявате да ѝ заведете Малек - изтърси брат ми, обърнал лице напред, макар че никой не му беше искал шибаното мнение. - И сте готови да изпълнитеисканията ѝ.

- Май си получил сътресение от боя, щом забравяш, че нямаме друг избор. - Присвих очи насреща му. - Няма да позволим Киеран да пострада.

Малик стрелна поглед към вълчака, който го наблюдаваше, сякаш се канеше да отхапе парче от крака му. Изтръпна и опъна пръстите си, завързани зад гърба му.

- Просто не искам да ти се случи нещо лошо. Все пак ме е грижа.

- А знаеш ли мен за какво не ме е грижа? - Усмихнах се стегнато. - За мнението ти.

- Много зряло - изплю Малик.

- Върви на майната си.

Попи отново стисна китката ми.

- Няма да може да го задържи, защото скоро след това ще е мъртва - уверих го. - Пък и Малек не представлява опасност за нас. Състоянието му със сигурност не го позволява. Не и за краткото време, което ще прекара с нея. Но дори освобождаването на Малек да представляваше риск, щяхме да го поемем.

Дракенът се намръщи.

- Наистина ли толкова ви притеснява това проклятие?

И това ако не беше най-идиотският въпрос на света.

- Да - заяви категорично Попи. - Толкова ни притеснява.

Той килна глава.

- По всяка вероятност няма да подейства на вълчака ви... - Той се спря. - Е, може пък и да подейства. Енергията, която използва Възврашенецът, носеше vonята на Колис. Проклятието е древно. Така че май основателно се тревожите.

Зяпнах го.

- Ще ни обясниш ли как точно стигна до това заключение?

- Сериозно ли искаш да ти обяснявам на глас? - измърмори дракенът. - Минали сте Единението, нали? Животите и на двама ви са свързани с нейния. А той е много дълъг, даже почти безкраен. Освен ако тя не умре, вие би трябвало да сте си добре.

Попи вдиша рязко.

- Само дето - продължи дракенът - това си беше древно проклятие, така че...

Той продължи да говори, но вече не го слушах. Попи впи нокти в китката ми, загледана в Киеран. Вървеше бавно, редом с конете ни. Мускулите на раменете му бяха видимо напрегнати под гъстата му бежова козина.

- По дяволите! - измърмори Малик и се засмя дрезгаво. Лицето му се поотпусна. - Дори не се бях замислил за това.

Прегърнах по-силно Попи. Тя разхлаби хватката си около китката ми и пръстите ѝ се задвижиха в същите кръгове, каквито аз рисувах по хълбока ѝ. Успокои се.

Аз също.

Попи

Мислите за последните събития отлетяха от главата ми, като спряхме да вечеряме сущено месо и череши в един черен орешак.

Трудно ми беше да възприема всичко.

Но Кастийл беше тук.

Свободен. Заедно с брат му - дори да не му харесваше в момента. И двамата бяха свободни. И друго почти не ме интересуваше точно сега.

Почти.

За жалост, проклятието на Калъм върху Киеран надделяваше над всичко друго в главата ми. Мисълта ме тормозеше постоянно. Със свити гърди си спомнях как

тъмният пушек се просмуква в кожата му. Чувах думите на Рийвър – спасителната идея, в случай че не намерехме Малек или се окажеше, че Испет ни е измамила, както ние планирахме да измамим нея.

Пък и не за пръв път се замислях, че Единението е...

Тъпа болка пламна в долната ми челюст и вдишах рязко, потривайки мястото. Стигаше чак до корените на зъбите ми и обикновено изчезваше също толкова внезапно, колкото се появяваше.

– Главата ли те боли? – загрижи се Киеран, който седеше до мен в човешки облик.

– Малко, но вече отмина. – Погледнах ръката му. Плитката рана още я имаше. Допирът ми не беше успял да я затвори. – Ти как си?

– Както последния път, когато ме попита. Добре съм си. – Киеран ме загледа изпитателно. – Много си мълчалива днес.

Вдигнах рамо.

– Имам доста материал за размисъл.

– Така е – съгласи се той. – Но знам върху какво размишляваш най-много. Случката в Каменен хълм.

Отворих уста и пак я затворих. Умът ми се въртеше натрапчиво около много неща, но това... не можех да прогоня спомена за онова студено място в тялото ми, когато Испет унишичи простосмъртната двойка.

– Загубих контрол – прошепнах.

– Напротив.

– Кастийл ме спря.

Киеран се приведе към мен и доближи глава до ухото ми.

– Наистина ли мислиш така? Че Кастийл или който и да било от нас е способен да те спре? – Като не му отговорих, той хвана

брадичката ми с пръсти и вдигна погледа ми към своя. – *Ти се спря. Не го забравяй.*

Искаше ми се да е вярно. На него също. Но това не го правеше вярно.

– А ти не забравяй какво ми обеща.

– Ще ми се да можех, Попи. – Свали ръката си от брадичката ми. – Но не мога.

Гърлото ми гореше.

– Съжалявам.

– Знам. – Той вдигна лице. – Кас идва.

Обърнах се и видях Кастийл да излиза от горичката. Беше отишъл да провери местността за Изчадия.

– Безопасно ли е? – попитах го.

– Доколкото е възможно – отговори, а Киеран стана и подръпна кичур от косата ми. Дори не ми се мислеше колко е оплетена. Кастийл ми подаде ръка. – Ела. Искам да ти покажа нещо.

Вдигнах вежда, но поех ръката му. Като се изправих, видях, че Киеран е спрял при Малик и Рийвър, който го държеше под око.

– Бъди нашрек – посъветва ме Кастийл, докато ме водеше през гората. – Не забелязах следи от Изчадия, но по земята има много изпадали орехи.

Погледнах надолу, чудейки се как да ги избягвам, при положение че виждах само обгърнати в сенки треви и камънаци.

– Какво ще ми покажеш?

– Изненада.

Навлязохме надълбоко в орешака, където последните лъчи на слънцето едва проникваха през гъстите клони.

- Ето тук. - Затегли ме напред. - Погледни.

Минах покрай него и се шмугнах под един нисък клон. Гледката ме остави без думи. Изправих се с изцъклени очи. Стояхме на края на ореховата горичка, където земята се спускаше отвесно към долина, потънала в удивителни нюанси на синьото и лилавото, озарени от гаснещото слънце. Между живописните дървета лъкатушеше река с толкова бистри води, че веднага я познах. Реката на Раин.

- Глициниевата гора - обяви Кастийл, премятайки ръка през корема ми. - Простира се по целия път до Падония и чак до Кървавата гора.

- Бях забравила за нея. - Вдигнах поглед към червения хоризонт. - Красиво е.

- Великолепно - пророни той и като надникнах през рамо, видях, че гледа мен. Придърпа ме плътно до гърдите си и божове, колко ми липсваше това. Близостта му. Увереността, с която ръката му пълзеше нагоре по едната страна на тялото ми, и лекотата, с която потъвах в прегръдката му. - Знаех си, че гледката ще ти хареса, но имах и задни мисли, като те отделих от групата.

Като спомена задни мисли, умът ми веднага скочи към много, много неприлични неща. Сигурно имаше нужда да чувства отново, за да си възстанови силите. И тялото ми веднага откликна с прилив на горещина.

- Задни мисли? Ти? Никога.

Смехът му погъделичка бузата ми.

- Исках да разбера как си. Изсилаха ти се много неочеквани новини.

Вдигнах вежди.

- Задните ти мисли са да говорим?

- Разбира се. - Докосна с длан извивката на едната ми гърда и аз простенах леко. - Какви иначе да са?

Прехапах устна.

- Добре съм.

Ръката му пак се плъзна бавно по ребрата ми.

- Помниш ли какво ми каза в Каменен хълм? Аз ти го казах пръв, Попи. Може да не си добре, когато си с мен.

- Не съм забравила. - Сърцето ми се изпъльваше до болка, докато съзерцавах как бризът полюшва дебелите стебла на глициниите. - Тайните и новите открития за мен вече не ме разтърсват като едно време.

- Не знам дали това е за добро, или лошо.

И аз не знаех.

- Просто е така. Но... опитвам се да осмисля всичко. - Завъртях глава настрани. - Ами ти? Как се чувствуваш?

- Представям си какво крият от мен всичките тези малки кукички по елека ти - отвърна той, плъзвайки ръка през корема ми. - И осмислям факта, че аз ги закопчах.

Засмях се.

- Не осмисляш това.

- Ти ще кажеш. - Дъхът му погали устните ми. - Освен това си мисля колко искам да изтръгна гръкляна на брат ми. Способен съм да мисля за няколко неща наведнъж.

Сърцето ми прескочи.

- Кас...

Устата му превзе моята, а гърдите му прътнаха до гърба ми, докато ръката му... запълзя нагоре по гърдите ми и ловките му пръсти - палеца и средният - намериха едното ми втвърдено зърно, изпъкващо през тънкия елек и блузата отдолу. Той го зашипа. Не силно, но достатъчно, че тазът ми

да подскочи от дяволското удоволствие, изстреляло се от гърдите ми надолу.

- Не ми се говори за него. По-късно. Не и сега.

Исках да знам за какво си мисли, но вкусах стипчивото му объркане. Затова не настоях - поне засега. Вместо това го целунах и получих още едно влудяващо подръпване по онази чувствителна плът.

- Освен това си мисля колко си удивителна - каза, когато устите ни се разделиха. - Ти си свирепа сила, Попи.

Нарастващата горещина внезапно се охлади от онова студено място в мен и етерът ми запулсира. Върнах поглед към долината.

- И аз не знам какво съм.

Пръстите му се спуснаха от гърдите ми.

- Какво означава това?

Отворих уста, но не можах да намеря подходящите думи. Не защото ги нямаше в главата ми. Напротив, бяха твърде много.

- Ами... взривих къщата.

- Да.

Ръката върху хълбока ми се плъзна към пъпа ми.

- Повредих други домове. - И тези пръсти заобхождаха гърдите ми и затворих очи. - Можеше да убия невинни хора.

- Можеше.

Сърцето ми подскочи.

- Но не го направи - добави тихо той, плъзвайки дясната си ръка под пъпа ми. - Знаеш, че е така.

Знаех само, че не бях усетила болка на тръгване от Каменен хълм, но това не означаваше, че не бях убила невинни. Възможно беше.

- Сигурен ли си? - прошепнах.
- Да - увери ме той. - Не нарани невинни хора, Попи.
- Защото ти ме спря - прошепнах, открехвайки устни, когато заотваря ловко закопчалките на панталона ми. Предницата бързо се отвори. - *Кастийл.*

- Какво?

Дъхът ми пресекна, когато пръстите му се плъзнаха под тънкото ми бельо.

- Знаеш какво.

- Знам, че не заради мен не нарани невинни хора - отвърна той и спусна пръстите си между бедрата ми.

Цялото ми тяло подскочи и очите ми се отвориха рязко.

Стори ми се толкова странно, че въпреки сериозния ни разговор тялото ми веднага откликна на допира му. Разтворих крака, за да улесня достъпа му.

- Откъде знаеш?

- Защото ако това искаше - прокара един пръст по нажежената плът, - ако такава беше волята ти, щеше да нараниш простосмъртните, преди да успея да те спра. - Пръстът потъна в горещината ми и изтръгна още един стон от гърлото ми. - Направи съзнателно усилие да се спреш. Знам, защото знам как действа етерът, Попи.

Гледах глициниите, докато пръстът му се движеше бавно навътре и навън, без да влеза твърде надълбоко. Тазът ми следваше плитките му движения. Във вените ми струеше топлина, която бързо разсейваше буцата студ, пулсираща до етера ми. Може би беше прав. Не призовах мъглата с намерението да навредя на някого. Същото важеше и за вълната ярост, която се изля от тялото ми.

Но дали важеше и за експлозията от гняв?

Тогава не се замислих. Бях побесняла. Дали просто не ми беше провървяло?

- Разбираш, нали? - Дъхът му стопляше врата ми. - Както сама каза, твоята воля си е твоя.

Пръстът му потъна по-надълбоко и сърцето ми запрепуска, а пастелните багри на глициниите потъмняха.

- Волята ти не е под контрола на някакво пророчество – продължи той и върховете на зъбите му докоснаха гърлото ми. Пулсът ми се ускори още повече. - Нито на друга кралица, или когото и да било, освен на теб самата. - Той пъхна втори пръст в мен и аз стиснах колене, надигайки се на пръсти. - Ти не си носителка на смърт и унищожение, Попи. Ти си носителка на промяна и ново начало. Кажи ми, че го вярваш.

- Да – отвърнах задъхано. - Вярвам.

Кастийл килна глава и прониза със зъби полузарасналите рани от предишното му ухапване. Болката ме зашемети за миг. Мускулите ми се обтегнаха, а бедрата ми се стегнаха около ръката му. Огненото ужилване отекна в тялото ми, незабавно последвано от силна наслада, когато устата му обгърна наново отворените рани и засмука.

Потреперих и затворих очи, докато той пиеше от кръвта ми и ме обладаваше с пръсти; докато онзи коварен глас в дъното на съзнанието ми ме хулеши. Толкова силно исках да му кажа, че вярвах в думите му не по-малко от двама им с Киеран. Затова го направих. Но изльгах. Изльгах го и това не ми харесваше. Чувството не ми харесваше. И не ми харесваше, че накарах Киеран да ми обещае нещо, което никога не биваше да споделя с Кастийл. Но допирът на Кастийл – пръстите му, устата му – прогонваха не само студа. Разсейваше се и чувството ми на вина, докато яздех ръката

му, докато се люлеех върху дланта му и твърдото му мъжество се притискаше в кръста ми. Сетивата ми бяха отворени и опушеният вкус на страстта му, заедно със сладостта на любовта му ме тласнаха към буйно, внезапно освобождение, което Кастийл мъдро заглуши с ръка.

Още треперех, когато пръстите му се изхлузиха от мен и устата му засмука една последна, протяжна гълтка от гърлото ми. Вдигна ръка от корема ми и аз се обърнах наполовина, спирайки, когато нагорещените му златисти очи срещнаха моите. Той обгърна с окървавени устни мокрите си пръсти и дъхът ми пресекна.

- Не мога да преценя коя част от теб ми е по-вкусна - прошепна той.

Тялото ми пламна.

- Толкова си... толкова си лош.

Той ми се усмихна широко, но свирепата ми, пулсираща нужда засенчи усмивката му и посегнах към предницата на панталона му. Той не каза нищо; само загледа съсредоточено как разкопчавам копчетата и свличам панталона по стройните му бедра. Като обгърнах с пръсти члена му, тялото му потрепна, а като колениих пред него, от гърдите му се изниза стон.

- И аз съм бил лош - програхи с плътен, пленително дрезгав глас.

- Да. - Прокарах ръка нагоре по члена му. - Опорочил си ме.

Той опря длан в задната страна на главата ми и ме придърпа към себе си, докато устните ми не докоснаха върха му.

- Говорихме за това, Попи. Само порочните по раждение

могат да бъдат опорочени.

Ухилих му се, любувайки се на откраднатите мигове, в които само ние имахме значение, нищо друго.

- Прочетох нещо в дневника на Уила.

- Обзалах се, че си прочела много неща в дневника ѝ - отвърна той, оплел пръсти в косата ми. - Но за кое се сети в момента?

- Пишеше, че вената... тази вена - проследих я с палец и той простена - е изключително чувствителна. Вярно ли е?

- Възможно е.

Гърдите му се надигнаха рязко.

- Пишеше и че била още по-чувствителна при допир с език - отбелязах с пламнало лице.

- Защо не задоволиши любопитството си? - След секунда добави: - С научна цел.

Засмях се и проучих твърдението, плъзвайки език по дебелата вена. Уила беше права. Мястото се оказа много чувствително. Докато стигна до главичката му, на върха ѝ вече беше избила капчица течност. Засмуках я с уста. После го поех възможно най-надълбоко, без да се замислям какво правя, защото знаех, че му харесва. Начинът, по който ръката му се вкопчи в тила ми, беше доказателство за това. Както и тласъците на бедрата му и пикантността, която се сля със земния вкус на кожата му.

- Знаеш ли, струва ми се... - Той потрепери и събра няколко кичура коса от лицето ми със свободната си ръка. - Струва ми се, че много ти харесва да усещаш члена ми в устата си - довърши и аз засмуках по-силно. Той простена. - Освен това май ти харесва да ти говоря мръсотии.

Лицето ми се нагорещи още повече, защото наистина ми

харесваше.

- Кралицата ми е много...

Той изруга гръмко и затласка таза си по-бързо.

Този път дори не опита да излезе от устата ми. Задържа ме на място, докато свършва, треперейки от бурния оргазъм. Когато спря да се тресе, целунах долната страна на члена му и избледнелия символ на бедрото му, преди да вдигна панталона му. Той спусна ръце върху раменете ми, но не ме издърпа на крака. Вместо това клекна пред мен, придърпа ме в ската си и ме притисна към гърдите си. И двамата още не можехме да си поемем дъх, докато закопчаваше панталона ми.

- Трябва да поговорим за още нещо - заяви, изпъвайки долния ръб на елека ми.

Бях загнездила глава под брадичката му и съзерцавах изгрева на луната. Вероятно имахме да обсъждаме дълъг списък с неща, но подозирах, че знам кое е най-належащото.

- Единението?

Той ме прегърна.

- Какво мислиш по въпроса?

Какво ли не? В тихите моменти, които се проточиха, докато наблюдавах как луната се издига в небето, в главата ми се въртяха цял рояк мисли.

- Не мога да съживявам вълчаци - казах накрая, защото не си спомнях дали съм му го споделила, докато го къпех в Каменен хълм. - Нито пък дракени. Не мога да върна живота на никое същество от два свята.

Кастийл мълчеше.

- А Киеран... Това не го уплаши, въпреки че аз самата се ужасявам при мисълта да го загубя. - Изтръпнах и затворих

очи, поемайки на сечена, твърде малка гълтка въздух. - Дори не мога да си го помисля.

- Не си го мисли. - Кастийл погали с пръсти бузата ми и повдигна нежно брадичката ми нагоре и назад. Отворих очи. - Няма да загубиш Киеран.

- Иска ми се да вярвам в това. - Завъртях глава и целунах дланта на ранената му ръка. - Искам да вярвам, че ще намерим Малек и Испет няма да се отметне. Че ще превземем Карсадония без големи жертви. Че и ние с теб, и всичките ни близки ще оцелеят. Но само вълшебните приказки свършват така. В реалния свят рядко има толкова съвършени завършеци.

Кастийл проследи с пръсти извивките на лицето ми и за миг си позволих да се любувам на допира му, да не мисля за друго.

- Но можем да постигнем поне нещо близко до съвършен завършек.

- С Единението - прошепнах.

Той върна поглед към моя и кимна.

- С него няма как да защитим всички.

Гърдите ми се свиха болезнено.

- Ако можех да се Едия с всички, които обичам, колкото и неловко да се получеше - подхванах и Кастийл се усмихна леко, - щях да го направя. Но май не става така.

- Не мисля.

Въздъхнах.

- Но поне двамата с Киеран ще бъдете по-зашитени, нали така? Киеран ще може да надвие проклятието.

- Да. - Той плъзна палец по долната ми устна. - Ще живеем колкото теб. Ще стареем като теб, макар и още да не знаем

какво означава това. – Той сведе глава и ме целуна. – Но това е голямо решение, Попи. Няма да носиш само теглото на собствения си живот. Ще носиш и моя, и този на Киеран.

– Нима като кралица вече не нося теглото на всички животи в кралството си? – попитах. – И ти като крал?

На лицето му се появи лека усмивка и усетих сладък, наситен канелен вкус. Любов. Гордост. Целунах палеца му.

– Така е. И за двама ни. Но това е различно. – Прибра няколко кичура коса зад ухото ми. – Единението може да е много бурно изживяване.

Шията ми се затопли.

– Знам.

– Дори да не премине в сексуално, деянието изисква дълбока интимност.

Преглътнах.

– Какво точно включва? – попитах, защото не знаех дали да вярвам на оскъдната информация от Аластир.

– Трябва да се състои под луната, сред природата. Не знам защо, но това е само част от неизвестното около ритуала. В него има... магия, която превъзхожда кръвта. Съществуват слухове за провалени ритуали в миналото. Например заради неискрени намерения – обясни той. – Освен това не бива да има нищо помежду ни. И като казвам „нищо“, говоря и за дрехи.

Лицето ми се загря още повече.

– О!

– Тримата ще трябва да сме голи и напълно отворени един пред друг. Пред природните стихии и Съдбите – продължи Кастийл и аз едва не врътнах очи, като спомена Арайте. – Трябва да поддържаме съприкосновение помежду си през

целия ритуал.

- И да пием един от друг?

- Първо ти ще се храниш от нас. - Той спусна пръсти към кожата под чувствителните рани от ухапването му и ми разказа по-подробно. Накрая вече чувствах тялото си червено като Кървавата гора. - Сигурно вече си обясняваш как нещата могат да... прераснат в нещо повече.

О, да, и още как!

- Даже не мога да си представя как иначе - признах му.

- Не е задължително, ако не искаш - успокой ме той. - А ако изпиташ нужда, просто я задоволяваш. Няма да се случи нищо, от което да се почувстваш неудобно. Няма да го позволя. Нито пък Киеран. Това е.

Много просто, няма що. Обърнах се в ската му и го погледнах в очите.

- А ако... прерасне в нещо повече? Какво ще стане след това? Между нас?

Той килна глава, претърсвайки очите ми със своите.

- Обичаш ме, нали?

- Да.

- И аз те обичам - отвърна и сложи длан на бузата ми. - А ти обичаш Киеран.

Подскочих и коремът ми потъна.

- Аз...

Не знаех как да отговоря.

- Аз го обичам - каза Кастийл в тишината. - Не по същия начин както теб. Защото чувствата ми към теб... никога към никого не съм изпитвал такива. И никога няма да изпитвам.

Гърлото ми пресъхна. Не беше нужно да ми го казва. Вече го знаех.

- Киеран... ми е много скъп.

- И ти си му скъпа.

Очите ми запариха заради нещо глупаво и вперих поглед във врата на Кастийл.

- Не знам как да опиша чувствата си. Защото не мога да си ги обясня.

- Разбирам - увери ме той и му повярвах. - Има и още.

Мигнах, за да прогоня сълзите, и вдигнах поглед към лицето му.

- Има още за обсъждане. Сериозно?

Той кимна.

- И двамата трябва да сме подгответи, че това може да не е единственото Единение. Ако Киеран си намери някого, може да поиска да свърже живота му с твоя. И тогава ще трябва пак да изпълниш Единението.

- За да не го надживее Киеран. - Въздъхнах бавно. - Не бих искала да страда така. Бих изпълнила Единението отново, ако той поиска.

- Знам, че не би го оставила да страда.

Кастийл прокара ръка през косата ми и притисна устни към слепоочието ми.

- А според теб, какво мисли Киеран? - попитах. - Би ли искал да се подложи на това?

Кастийл се взира в мен почти цяла минута.

- Честно ли?

- Разбира се.

- Преди ти да се появиш, Киеран би се съгласил единствено за да ми угоди. Не заради връзката ни, а защото е готов на всичко за мен. Както и аз - за него. Сега обаче... Сега ще го направи заради теб.

Намръзих се.

- Но ние го правим заради него.
- И заради мен, макар и по заобиколен начин, но той ще го направи, ако ти поискаш – настоящ Кастийл.

В стомаха и гърдите ми сякаш внезапно излетяха десетки птици.

- И ако решим да действаме, кога трябва да се случи?
 - Доколкото те познавам, ще искаш да е възможно най-скоро. – Той ме целуна по челото. – Но аз мисля, че трябва да го направим, след като минем през Кървавата гора и се върнем в Падония...
 - Но...
 - Това е голяма стъпка, Попи. И няма връщане назад. Сигурно мислиш, че не ти трябва време за размисъл, и може би е така, но аз държа да си го дадеш.
 - На теб не ти е нужно. Знаеш какво искаш.
- Той отметна няколко кичура коса от лицето ми.
- Знам, но е така, защото цял живот съм познавал ритуала и всичко, свързано с него. За теб е новост.

Оценявах загрижеността зад желанието му да се уверя, че вземам правилното решение. Наистина беше голяма стъпка, пък и не беше изключено дори след като изпълнехме Единението, да не успеем да спасим Киеран от древното заклинание. Въпреки това вероятността да проработи беше по-важна. А и Единението щеше да защитава Киеран и Кастийл в предстоящите битки.

И благодарение на него никога нямаше да ми се наложи да се сбогувам с двама им.

Но имаше и нещо повече. Ако Киеран бе принуден да изпълни обещанието си към мен, а се окажеше, че грешно

съм преценила реакцията на Кастийл, той нямаше да нарани сериозно Киеран. Двамата щяха да са в безопасност, ако се стигнеше до затварянето ми в гробница.

СреЩнах погледа на Кастийл и поех дълбоко дъх.

- Ще си дам време за размисъл, но знам, че отговорът ми няма да се промени. Искам да изпълним Единението.

38

Кастайл

Седях тихо до Попи, докато спеше под ореха. Заспа веднага щом сложих бузата ѝ върху навитата си пелерина. Не исках да я будя, но не можех да се сдържа да не я докосвам. Сякаш някакъв импулс ме подтикваше. Нагласих пелерината, с която беше загърната, поне половин дузина пъти. Играех си с косата ѝ, приглеждайки назад тънките кичурчета, паднали върху бузата ѝ, а после чаках с надежда ветрецът да развали труда ми, за да имам основание да я докосна отново.

Нелепо. Дори малко маниакално, но допирът някак ме държеше в реалността, особено в тъмната, тиха нощ. Ръката ми трепереше леко, докато подръпвах пелерината върху рамото ѝ. Докосването възпираше назряващия панически страх, който връщаше съзнанието ми обратно в килията.

Откъснах поглед от нея и надникнах към Малик, окован за едно дърво. Беше отпуснал брадичка върху гърдите си, но знаех, че е буден.

И можех да се обзаложа, че планира бягството си.

Не знаех какво да мисля за него, но едно ми беше ясно. Не беше предан слуга на Исбет. Не при Кървавата кралица искаше да се върне.

При сроденото си сърце.

Въпреки това не вярвах никога да му простя.

Не вярвах, че ще простя дори на родителите си за всичките им лъжи.

Киеран се появи от нощта и клекна до мен.

- Аз ще я пазя - прошепна ми.

Силни емоции стиснаха като юмрук сърцето ми.

- Не знам дали ми се говори с него.

Киеран погледна Малик със стиснати челюсти.

- Не ти се говори с него, но трябва, така че върви.

- Това мъдър съвет ли трябваше да е?

- Все някой трябва да запази благоразумие.

Подсмихнах се и отлепих ръка от устата си.

- Дано намерим подходящ човек за тази роля.

Киеран се засмя тихо и погледна към Попи.

- Знаеш ли, никога не спеше толкова дълбоко, когато теб те нямаше. Всъщност почти не спеше. А задремеше ли, почти винаги я нападаха кошмари. Май затова спи толкова непробудно сега. Тялото ѝ се опитва да си навакса загубената почивка.

Затворих очи.

Тази мисъл... Мамка му, беше като ритник в сърцето. Пресегнах се и погалих с пръсти бузата ѝ само и само да я почувствам.

- Ако можех да отнема болката, която е изтърпяла, щях.

- Но не би постъпил различно.

- Не.

Той въздъхна тежко.

- Онова, което Рийвър каза одеве...

Завъртях глава към него. Блед лъч лунна светлина пресичаше едната буза и окото му.

- За Единението?

Киеран кимна.

- Рийвър дори не беше сигурен дали би неутрализирало древно проклятие.

- Но е възможно.

Той се умълча за един дълъг момент, загледан в Попи.

- Не искам да се чувствате длъжни да го правите за мен. Ще намерим Малек, а после ще убием оная кучка.

Огледах лицето му. Долната му челюст беше напрегната. Излъчваше решимост. Бях виждал това изражение хиляда пъти. Когато напуснахме Солис да търсим Девицата например. Не одобряваше идеята ми, но беше плътно до мен през цялото време. Изглеждаше също толкова непоколебим, както когато му наредих да остане в Атлантия, като тръгнах на идиотската си мисия да убия Кървавата кралица и краля преди години. Знаех, че легко извитите му устни изразяват същия онзи неохотен хумор, който често засичах на лицето му при първите му срещи с Попи. Знаех как изглежда бесен и как изглежда покрусен. Бях го виждал съвършено хладнокръвен. Празен. Познавах лицето му достатъчно добре да знам кога гледа някого с искрена любов. Тънките, едва забележими линии на напрежение около устата му изчезнаха. Целият му облик омекна. Бе изглеждал така, когато гледаше Елашия - когато говореше за нея. И сега изражението му се смекчи почти по същия начин.

Пресегнах се и стиснах рамото му.

- Не сме братя по рождение. Не сме приятели заради някаква си връзка - пророних и той срещу погледа ми. - Не сме предани един на друг от любезност, нито заради традиции и титли. Винаги сме били над всичко това. И сме две половини от едно цяло. Близостта ни е различна от моята с Попи, но не много различна. Знаеш го.

Киеран затвори очи.

- С Попи говорихме по въпроса.
- Предположих, че това правите в гората. - След малко добави: - Е, *едно* от нещата.

Ухилих му се.

- Що се отнася до Единението, няма да е по задължение, а защото искахме - уверих го. - Ще го направим колкото заради теб, толкова и заради нас самите.

Киеран преглътна отново.

- Просто исках да знаеш - както и *тя*, - че не го очаквам от вас.

- Знаем.

Той се прокашля.

- Значи сте го обсъдили?
- Да. - Стиснах рамото му. - И знаеш какъв е отговорът ни.

Какво е нейното решение.

- Знам. - Киеран отвори очи. - А ти какво мислиш?
- Наясно си какво мисля.

Той се усмихна още по-широко.

- Заинтересуван ли си?
- Винаги съм заинтересуван, когато става въпрос за нея - признах му.
- Да - прошепна той и я погледна. - Сигурно те е затрупала с въпроси.

Ухилих се пак.

- Само важни, които сигурно тайничко ти се иска да беше задала на теб, за да се чувстваш полезен.

Киеран се засмя тихо.

- Да.

- Убедих я да помисли добре дали това иска - казах му и той кимна. - Ако още е на същото мнение, като се върнем от Кървавата гора, ще изпълним Единението.

- Добре. Искам да е сигурна.

Той стрелна поглед към мен.

- Върви да поговориш с брат си. Тя е в безопасност с мен.

- Знам.

Стиснах отново рамото му, изправих се и тръгнах към Малик. Като надникнах назад, Киеран вече седеше бдително до нея и гледката стопли гърдите ми.

Прекосих малката полянка. Малик никак не показва да ме е усетил, но определено беше нащрек. Всички грозни емоции се струпаха в гърдите ми, като коленичих пред него. Не казах нищо. Той също мълчеше. Когато проговори, ми се прииска да не беше.

- Мразиши ме.

Стиснах челюсти и разтегнах врата си наляво и надясно. Мразех ли го? Да. Не.

- Не мога да те виня. - Той опъна единия си крак. - Знам, че си ме търсил през цялото време. Чух как те наричаха Покварените. Тъмния...

- Само дето ти си бил истинският Тъмен.

Раменете му се напрегнаха.

- Не исках да ме търсиш. Исках да се откажеш. Молех се. И все си мислех, че ще чуеш отнякъде за мен - за мъж на име

Елиан, живеещ в Уейфеър. Ще предположиш, че съм те предал, и ще се откажеш да ме търсиш. Но ти не се отказа. Трябаше да се досетя, че няма да го направиш. Открай време си инатливо лайно...

- Всичко това не ме грее. Нямаш си представа на какво съм способен за Попи, така че те разбирам. Направил си го заради сроденото си сърце. - Щом изрекох думите, осъзнах колко са верни. - Ядосвам се заради нещата, които причиних на Попи, за да те освободя. Лъгах я. Мамих я. Да, аз съм си виновен за това. И цял живот ще се покайвам. Но най-вече не мога да проумея как си могъл да ѝ причиниш всичко това, независимо в какво си вярвал, че ще се превърне, като порасне. Била е просто дете. А точно ти, върлият противник на всякакъв вид насилие, никога не би поsegнал на дете.

Малик си замълча.

Юмрукът от грозни емоции се стегна още повече.

- Няма значение, че не си осъществил намеренията си докрай. Тя е пострадала заради теб, Малик. Тежко.

- Знам - отвърна прегракнало той, сякаш го болеше да си признае.

Идеше ми да го пребия дори заради този отговор.

- Така ли? А знаеш ли за скритите ѝ белези? Колко са надълбоко в нея? Заради теб се измъчва от години. - Застанах на едно коляно и опрях ръка в хладната трева, за да не я забия в лицето му. - Оставил си я да умре на онова място.

Малик най-сетне вдигна глава. Очите му, същите като моите, се впиха в лицето ми.

- Не съм. Тя се опита да ти обясни в Каменен хълм. Според теб, как оцеля онази нощ? Тогава още не беше Древен бог и Отсяването ѝ беше далеч. - Той се приведе напред, докъдето

му позволиха веригите. - Щеше да умре, ако я бях оставил там. Никой от другите оцелели нямаше да успее да я измъкне. Аз я спасих. Върнах я в Карсадония и оназишибана... - Той потрепери и се засмя гърлено. Мрачно. - Не я оставил там.

Взирах се в него. Попи наистина каза, че я е измъкнал от Локскууд. Казваше истината. Но какво значение имаше това?

- Това трябва да изкупи вината ти ли?

- Не, дявол да го вземе. Защото си прав. Аз съм виновен за белезите ѝ, и скритите, и явните. - Малик се отпусна до дървото. - Виждах Пенелафи. Не често. Исбет я държеше настрана от повечето хора, но аз я виждах, преди да ѝ сложат булото. Знаех какво съм ѝ причинил с постыпката си. И повярвай ми, трябва да се радваш, че не си видял раните ѝ пресни.

Изправих се рязко и пристъпих към него, но се спрях, като видях, че Киеран прави същото отвъд полянката. Обърнах гръб на брат си и вдишах от прохладния въздух, докато не уталожих донякъде гнева си.

- Аластир каза ли на някого, че се срещнахме в замъка?

Завъртях се към него.

- Вярно е.

Проклятие!

- Не.

Малик затвори очи.

- Видя ме и ме разпозна. Не знам дали да съм благодарен, че си е замълчал.

Но дали си беше замълчал? Или това беше поредното нещо, за което ни лъжеха родителите ни? Затова ли смятала, че са загубили Малик? Затова ли настоявала аз да възседна

трана?

- Онази нощ, като видях съпругата на Никтос в очите на Пенелафи, повярвах на Кора. Повярвах ѝ, че Пенелафи ще унищожи Кървавата корона. Но с годините започнах да осъзнавам, че няма значение коя е Пенелафи в сърцето си. Важното беше дали Испет ще намери начин да използва силата ѝ. - Той отвори очи. - А знаеш, че ще я използва. Видя какво стана в Каменен хълм. В Дъбов проход. Испет умишлено подкляжда гнева ѝ и Попи отклика с разрушителна ярост.

- Млъквай.

- И като завърши Отсяването си, няма да отклика само с-ярост. А със смърт. Точно на това разчита Испет. Нещо...

Скочих напред и го стиснах за гушата.

- Попи никога няма да унищожи кралство, камо ли цял свят. Каквото и да прави Испет - процедих през зъби, съзнавайки, че Киеран е станал отново, но стои при Попи. - Тя, за разлика от майка си и мен, е способна да владее гнева си.

- Знаеш ли колко ми се иска да го вярвам? - отвърна с пресекващ глас той.

Вледених се, приковал очи в неговите.

- Ако дори ти хрумне да ѝ поsegнеш и сега, кълна се пред боговете, ще те разчленя.

- Ако исках да ѝ направя нещо, щях да действам, докато живееше в Уейфеър като малка - изсъска той. - С пръст не съм я пипнал. Нито пък Милисънт.

- Да, вярно. Милисънт заяви, че аз съм щял да я убия след Отсяването ѝ.

- Не ѝ е било лесно да ти го каже.

- Не ми изглеждаше да се затруднява.

- Мили не познава сестра си, но не би избрала такъв край за нея. Просто се опитва да защити народа. - Той задържа погледа ми. - И съжалявам, че е трябвало да го чуеш. Най-искрено. Да живееш с мисълта... че скоро само ти ще си способен да я спреш.

- Не ми съчувствай, братко. - Впих пръсти в гръкляна му и той опита да се дръпне. - Няма да страдам особено, защото никога не бих постъпил така, а и тя няма да ми даде причина.

- А ако грешиш? - програчи той.

- Не греша. - Пуснах гърлото му и отстъпих назад, преди да съм направил нещо необмислено. - Ще намерим Малек. И ще го водим при Исбет.

- Но нали дракенът каза, че Единението...

- Не сме го направили.

Вдигнах поглед към небето, чудейки се защо ли му признавах.

- Мамка му! Сериозно ли? Женен си за сроденото си сърце, а не сте Единени? Нито пък Киеран? По дяволите... - Малко от стария Малик изплува на повърхността. - Просто предположих, че сте Единени. Явно и дракенът се е подвел. - След малко добави: - Ще направите ли Единението? Може да не действа срещу древно проклятие, но...

- Не ти влиза в шибаната работа. Но Единени или не, няма да рискуваме. - Обърнах се към него. - Нито аз, нито Попи.

Малик надникна към Киеран. Той се беше върнал до Попи и седеше приведен над тялото ѝ, сякаш я бранеше.

- Сигурен ли си, че тримата не сте Единени?

- Да - отвърнах сприхаво. - Убеден.

- Ха - подхвърли той.

Вперих мълчалив поглед в него за няколко дълги момента.

- Защо не си се опитал да я убиеш отново, когато е била млада и уязвима? - попитах, макар че не знаех дали е добра идея да разбираам. Попи наистина умееше да контролира гнева си много по-добре от мен. - Защо Милисънт не я е убила, щом и тя вярва в пророчеството?

Малик пак поклати глава.

- Защото ѝ е сестра. Не би ѝ посегнала. Нищо, че Пенелафи изобщо не биваше да разбира за нея.

- Ами ти? Спрял си да вярваш в думите на Кора.

- Аз... просто не можех. А като порасна достатъчно, че да не я възприемам като дете, я изпратих в Масадония - обясни той с присвiti очи. - А после започнаха да се носят слухове за Тъмния. За теб. И реших, че...

Напрегнах се.

- Какво си решил?

- Че ти ще я убиеш, за да си отмъстиш на Къrvавата кралица.

Изругах тихо и извърнах поглед. За един кратък момент точно това планирах да направя. Преди да срещна Попи. Когато я познавах само като Девицата. Но мисълта за тези мимолетни планове още ме измъчваше.

Прокарах ръка по лицето си. Не знаех дали има значение, че Малик е размислил. Дали някога ще има. Пак коленичих пред него.

- Искаш ли да унищожиш Исбет и Къrvавата корона, или не?

Очите му се превърнаха в парчета твърд кехлибар.

- Искам да ги гледам как горят.

- Ами Милисънт? - попитах.

- Тя иска същото. - Той надзърна към Попи, после върна

очи към мен. – Иска да се освободи от майка си. Най-сетне да заживее.

– Ако наистина това искаш, няма да избягаш обратно в столицата, където неминуемо ще те убият. Ще се биеш рамо до рамо с нас. Ще ни помогнеш да намерим Малек, а после да убием Исбет. Ще ни помогнеш да сложим край на това.

– Ще ви помогна – каза Малик. – Няма да се опитам да избягам.

Искаше ми се да му повярвам толкова силно, колкото на него му се искаше да ми повярва за Попи. Само че доверие не се печелеше с думи, а с дела.

– Още едно нещо ме глажди около онази нощ в Локсууд. Какво е било онова смахнато стихотворение?

– Какво стихотворение? – свъси вежди Малик.

– Онова за красивия мак. Дето някой го откъсва и гледа как кърви.

Претърсих изражението му.

– Звучи ми повече от смахнато – коментира Малик. – Но нямам представа за какво говориш. За пръв път го чувам.

На следващата сутрин превалихме каменистия хълм и на хоризонта се появи Превалът около Падония. Мигновено ме обзеха напрежение и готовност, както и малко благоговение. Глициниевата гора вече обгръщаща черната пътека и самия град. Провисналите клони на синьо-лилавите дървета постепенно се сливаха с пурпурата на Къrvавата гора.

Попи, видимо запленена от красотата, обхождаше с поглед всеки сантиметър от живописния пейзаж. Надявах се да ѝ помогне да забрави, че преди по-малко от час подминахме пътя към Локсууд. Скованите ѝ рамене се поотпуснаха чак

когато наблизихме глициниите. Въпреки това беше твърде мълчалива цяла сутрин.

Завъртях се в седлото и надникнах към Малик. Снощният ни разговор и предстоящата среща с баща ни не излизаха от главата ми и силно се надявах да не съм допуснал гигантска грешка, сваляйки костените вериги от китките му, за да язди свободно с нас.

Просто не исках армията ни да вижда принца си в окови.

Попи вдигна ръка върху моята, преметната през корема ѝ, и се обърна настрани, за да ме погледне.

- Добре ли си?

- Не знам - признах ѝ, свеждайки поглед към лицето ѝ. - Замислих се какво ще кажа на баща ми.

- И какво измисли?

- Не смея да го изрека на глас - засмях се сухо.

Тя надникна напред, където мостът над Реката на Раин вече се показваше през усуканите синковолилави драперии.

- Може да поотложим срещата, ако ти трябва още време.

- Не е нужно. - Целунах върха на главата ѝ. - По-добре да минава.

В полезрението ни изникнаха върховете на множество шатри - явно по-голямата част от войските ни лагеруваха пред Превала. Рисковано решение, навярно взето с цел да не потъпкват насажденията от вътрешната му страна.

Дълбок, грохотен рев привлече вниманието ни към града. Забавих коня и Киеран спря до нас секунда преди да ни достигне тропот на копита и тежки лапи.

- Ще си имаме компания.

Стиснах Попи през кръста, после слязох и ѝ подадох ръка. Тя я пое без капка колебание. Конят ни едва започваше да

свиква с Киеран във вълчия му облик, а нещо ми подсказваше, че скоро ще ни наобиколят още много вълци. Не исках да хвърли Попи от гърба си, ако се уплашиш.

Тя стисна устни.

- Още не мога да се примиря с обикновените си слух и зрение. Несправедливо е.

- И не умееш да се преобразяваш в животно - напомних ѝ, докато тропотът ни наблизаваше.

- Да, и това.

- Съвършена си. - Наведох се и целунах ъгълчето на устата ѝ. - Дори с посредствен слух.

- Това беше лигаво - ухили ми се тя, вдигнала към мен зелено-сребристи очи изпод гъстите си мигли. - Но сладко.

Бял вълк изскочи пръв измежду провисналите клони, устремен право към нас. Усмихнах се до уши, а Делано скочи върху мен.

- Ох, майчице - подхвърли Попи, успокоявайки подплашения кон.

Хванах вълчака и залитнах назад със смях. Делано не беше най-едрият представител на расата си, но беше тежък и силен като вол. В крайна сметка паднах на коляно, опитвайки да укротя пухкавата, развълнувана грамада. Делано опря глава в моята.

- Липсваше ми, приятел.

Хванах главата му и го прегърнах силно, докато един вълчак с бежова козина като на Киеран, но по-дребен, не го изтича от обятията ми.

Прегърнах Нета със стоплени гърди. Тя не беше много покротка в радостта си и едва не ме бутна по задник на земята.

- И ти ми липсваше.

- Ами аз? - провлачи някой.
- Погалих Нета по главата и отвърнах:
- За теб нито веднъж не се сетих, Емил.
- Ау - засмя се атлантиецът, а после го чух да казва по-тихо: - Сигурен бях, че ще го спасиш.

Вдигнах поглед и видях кестеневото копеле да притиска ръката на Попи към златно-стоманената броня на гърдите си. Този път поне не ми се прииска да му счупя гръбнака. Единствено защото обожанието в очите му произтичаše от уважение.

И защото не задържа твърде дълго ръката ѝ.

Обрадиха ме още вълчаци и аз се предадох - просто останах на коляно, докато всеки поотделно минаваше да се погали в мен или да притисне глава към моята. Изчаках ги с радост, защото така демонстрираха почит и за мен беше чест да я получа.

Когато най-сетне успях да се изправя, ме разтресе нова емоция. Поздравяваха Попи по същия начин - видях как зарови лице в козината по врата на Делано и прегърна силно Нета. Чух как се смее, докато вълчаците се притискаха към нея. Близостта ѝ с тях - искрящата любов в лъсналите ѝ очи - и тяхното отявлено благоговение пред нея направиха нещо с гърдите ми и шibanите ми очи.

Тя беше моята съпруга.

Моето сродено сърце.

По дяволите!

Прокашлях се и погледнах високия атлантиец пред мен.

- Реших да поизчакам - каза дрезгаво Наил. - Не исках да ме прегазят.

Засмях се и отидох да го прегърна.

- Радвам се да те видя.
- И аз теб. - Той преметна ръка през раменете ми. - Без теб не е същото.

Въздъхнах насечено.

- Е, вече съм тук.
- Знам. Само гледай да не избягаш пак.
- Нямам намерение.

Наил стисна рамото ми, отстъпи назад и хвана лявата ми китка. Надникна само за миг към ръката ми, но кехлибарените му очи се втвърдиха.

- Ще ги накараме да си платят за това.
- Определено.

Стиснах ръцете му с дясната си.

Наил се премести встрани и Пери веднага зае мястото му, придърпвайки ме в едноръка прегръдка. Бронята му се впи в гърдите ми, но не ме беше грижа. Никой от двама ни не проговори дълго време, а накрая той заяви прегракнало:

- Добре изглеждаш.
- Така и се чувствам - отвърнах. - Държиш ли Делано в строя?
- Винаги. Това си е денонощно назначение. - Пери се засмя, отдръпна се назад и ме погледна с лъснали очи. - Никой от нас нито за миг не се усъмни, че Киеран и кралицата ни ще те намерят. Нито за миг.

Гърлото ми се стегна.

- Нито пък аз.

Въздъхнах бавно, а Пери отстъпи назад и погледна към Малик. Ръката около раменете ми се напрегна.

- Богове, наистина е той.
- Да.

Гледах как Делано се доближава до брат ми. Останалите вълчаци наблюдаваха внимателно, предпазливо. Колебанието им относно принца натежаваше във въздуха.

- Изглежда...

Наил дойде при нас и забелязах как един мускул трепна в челюстта на Пери.

- Изглежда неочеквано - довърши вместо него Емил.

С други думи, не изглеждаше като мърлявата купчина от плът и кости, на каквато приличах аз, когато се завърнах след няколко десетилетия пленничество.

Емил стисна ръката ми и аз придърпах копелето в силна прегръдка.

- Делано каза, че Малик не искал да се връща? - попита ме тихо.

Пери надникна към нас.

- И Попи му обяснила, че било сложно.

- Сложно е.

Обърнах се и плъзнах ръка през кръста ѝ, без да откъсвам очи от брат ми.

Малик стоеше на колене пред Делано, а Киеран ги наблюдаваше отблизо. Брат ми говореше нещо, но дори моят слух не улавяше думите му. Но каквото и да му каза, Делано откликна, побутвайки ръката му с муцуна.

Малик изтръпна от жеста, който всички вълчаци забелязаха. Напрежението във въздуха се поразсея. Попи се притисна към мен, опряла длан под гърдите ми, а Малик сложи ръка върху сведената глава на Делано и затвори очи. Попи вкопчи пръсти в ризата ми. Малик сбърчи лице, завъртя глава настрани и избърза буза в рамото си. Знаех какво усеща. Чувството бе съвсем ясно изписано върху лицето му.

Тъга.

Прийла, обвързаният вълчак на Малик, беше сестра на Делано.

39

Спуснахме се по склона към Падония заедно с десетките вълчаци, някои от които вървяха с нас по тесния път, а други - през Глициниевата гора. Нета и още неколцина вече се бяха върнали в града. Като излязохме от най-гъстата част на гората, прокънтяха рогове и долината, в която лежеше Падония, се разгърна пред нас.

Море от бели шатри се простираше покрай брега на Реката на Raин и в подножието на Превала, където...

Проклетият ми дъх секна.

Знамена.

Златисто-бели знамена се ветрееха по парапета на Превала, всяко украсено с атлантийския герб - онзи, който Попи бе променила, така че мечът и стрелата да се пресичат равномерно в центъра на слънцето.

Богове!

Беше постигнала целта си.

Бе променила многовековен герб, демонстрирайки на кралството и света, че кралят и кралицата притежават еднаква сила, колкото и по-могъща да беше от мен.

Неочекван прилив на емоции ме бълсна в гърдите.
Прегърнах по-силно Попи и сведох глава към нейната.

- Ти си проклетото съвършенство - прошепнах в ухoto ѝ.
- Тя обърна леко глава, свъсила вежди.
- Защо?
- Заради всичко - отвърнах, мигайки да прогоня сълзите си. - *Всичко*.

Попи отправи поглед към Превала.

- Знамената - прошепна. - Харесват ли ти?
- Нямам търпение да ти покажа колко много ми харесват.

Гризах ухoto ѝ и тя простена тихо.

Лицето ѝ се изчерви, но рязката ѝ, мигновена възбуда беше доказателство, че и тя няма търпение да ѝ покажа.

Изправих се и върнах вниманието си към Превала. Клоните на близките глицинии се катереха по камъка, задушаваха го с лавандуловите си цветове.

- Хм, неприятно - подхвърлих. - Тези глицинии...
- Красиви са - прошепна Попи. - Това е най-красивият Превал, който някога съм виждала.
- Така е и няма да ти хареса какво ще кажа сега - отвърнах.
- Тя въздъхна.
- Май се досещам. Трябва да ги орежем.
- Поусмихнах се.
- Трябва да ги изкореним. Всъщност е трябало да го направят отдавна. Сигурно вече са повредили стената.
- Да - потвърди Емил, който яздеше малко по-напред. Киеран вървеше между нас, а Наил яздеше от лявата ни страна. - На места в източната ѝ част клоните са проникнали между камъните.
- Е, Възнесените никога не са си правили труда да

поддържат инфраструктурата – каза Попи. – Като стана дума за Възнесените, къде са управниците на Падония?

– Напуснали са града, преди да пристигнем – изсумтя отвратено Емил. – Също като в Бял мост...

– И в Три реки – обади се Малик, нарушавайки самоналоженото си мълчание. – Повечето аристократи бяха избягали в Карсадония. Пристигат още откакто Попи освободи Жалара от главата му.

Наил му стрелна поглед.

– Е, само дето Възнесените не просто са избягали от Бял мост и Падония.

Смрази ме ужас.

– Какво са направили?

– Не беше като в Дъбов проход. В Бял мост бяха оставили същинско гробище. – Наил извърна поглед, стиснал челюсти. – Също като в северната част на Помпей.

– О, богове! – пророни напрегнато Попи. – Имаше ли...

– Не бяха оставили жив нито един простосмъртен – възрастен или дете – в Бял мост – обясни Пери и прегълтна тежко. Вълна от ярост изгори ужаса ми. – Хиляди трупове се бяха превърнали в Изчадия. Загубихме доста вълчаци и войници. Просто бяха твърде много.

Попи сведе глава и се притисна към мен. Искаше ми се да можех да ѝ кажа нещо, но за такава трагедия просто нямаше какво. Абсолютно нищо.

– Направиха същото и в Падония, но тукашните се съпротивяваха – продължи Наил и тя вдигна глава. – Загинаха много простосмъртни, но не колкото в Бял мост. Успяха да убият няколко Възнесени.

– Ами в Три реки? – попита, потискайки гнева си.

- Тамошните Възнесени избягаха, но оставиха простосмъртните живи - отговори Еmil. - Не знам защо. Може да са били различни от другите Възнесени. Нямам представа.

- Ти знаеш ли? - попита Malik.

Той се взираше напред с пребледняло лице.

- Не знаех за случилото се в Бял мост и тук - отвърна пресипнало той. - Но срещнах Драван в замъка. Той е херцогът на Три реки. Мълчалив тип. Не знам много за него.

- Но го познаваш? - попита Nail и когато Malik кимна, присви очи. - Колко сложна е била ситуацията за теб, принц Malik?

- Дълга история - намесих се. Тъкмо свръщахме в завоя, когато тъмна сянка прекоси пътя, разлюлявайки върховете на глициниите. - Ще трябва да почака.

Портата на Превала вече се виждаше пред нас, но вниманието ми се прикова към нещото в небето.

Сиво като пушек петно се мярна между облаците, преди сянката да се спусне над моста и шатрите. Челюстта ми увисна, когато същество с размерите на Сети кацна на задни крака върху Превала и извитите му рога проблеснаха на слънчевите лъчи, проникващи през облачната пелена.

Дракенът издаде тих треперлив звук, от който кожата ми настръхна.

- *Мея Лиеса* - обади се Рийвър, забавил коня си, - ако не съм ти необходим в момента...

- Не - усмихна се леко Popi. - Свободен си.

Дракенът се поклони, скочи от коня и подаде поводите на Peri. После бързо изчезна в гората.

- Това е Нити - обясни Popi, сочейки сивия дракен върху

Превала.

Успях само да кимна. Богове, не можех да повярвам, че отново виждам дракен.

Като наблизихме моста, още две сенки прелетяха над нас. Единият дракен беше зелен, малко по-голям от Нити, а другият - по-дребен.

- Зеленият е Аурелия - обясни Попи. - Кафяво-черният е Тад.

Кимнах отново. Съществата разпериха широко криле, дълги колкото телата им, забавяйки спускането си. Кацнаха от двете страни на портата. Масивни нокти се забиха в камъка на Превала и разтърсиха клоните на глицините. Дракените проточиха дълги вратове, вдигнаха глави към небето и редовете рогове и перки по вратовете им завибрираха, когато внушителният им рев огласи долината.

От гората се разнесе друг рев и над главите ни прелетя още по-голяма сянка. Загледах с ококорени очи как лилаво-черният дракен се носи над шатрите и Превала.

- А това е Рийвър - каза Попи.

- Да - отвърнах запленено.

Рийвър беше голям колкото два бойни коня, но се рееше в небето напълно безшумно.

Другите три дракена излетяха от Превала с един мощен размах на крилете, който помете долината като вятър. И всички заедно полетяха над Падония. Никога не бях очаквал да видя такова нещо с очите си. Дракените вече се губеха на хоризонта, като тръгнахме по моста, придружени от вълчациите, които бяха стигнали дотук през гората. Те се изляха по пътеката към портата, а от шатрите наизлизаха войници.

Доближих коня ни до този на Малик. Той се взираше напред, вкочанен като мъртвец. Когато Емил и другите ни подминаха, войниците най-сетне видяха Малик - и нас с Попи. Във въздуха избухна същинска врява.

С радушни викове войниците вдигнаха златни атлантийски мечове и задрънчаха с тях по щитовете си, украсени с новия атлантийски герб. Докато язделхме покрай тях, падаха на колене в огромна вълна, тупайки с ръце и дръжки на мечове по земята.

Портата се отвори, а възгласите продължаваха. Попи се сгущи в мен. Не беше свикнала с такива приветствия. Дявол да го вземе, аз самият не бях, но сега беше различно.

Така се посрещаха кралица и крал.

Хванах ръката ѝ и я стиснах силно, докато минавахме между двета ръкава на Реката на Раин и през портата. Викове ехтяха и от вътрешната страна на Превала, от войнишкия лагер край входа.

Шумът ни следваше дори като наблизихме полята. Простосмъртни се подадоха измежду високите стебла на царевицата и заликуваха с вдигнати кости. Простосмъртните ликуваха.

Приведох се към Попи.

- Така ли беше в Дъбов проход и Масен?

Тя ме стискаше здраво.

- Не. - Пое треперливо гълтка въздух. Усмивката ѝ беше също толкова колеблива. Киеран ни доближи, наострил уши. - Това е... невероятно е.

Прегърнах я по-силно. Вече язделхме покрай къщи и дюкяни, от които изскачаха човеци, а вървящите по тротоарите спираха на място и се покланяха с юмруци на

сърцата и длани, опрени в земята.

Емил погледна през рамо към Попи.

- Планът ти сработи, между другото. Бяха чули за събитията в Масен и Дъбов проход още преди да стигнем до Три реки. Знаеха, че не идваме да превземем града им. И тук е същото.

Усмивката ѝ стана по-стабилна.

- Планът беше *nash* - поправи го тя. - И на всички, които ни помогнаха с него. Ти. Вонета. Всички.

Емил се усмихна, сведе брадичка и се обърна напред. Признанието накара бузите му да поруменеят.

А аз вирнах брадичка от гордост. Толкова се беше страхувала да приеме короната. Боеше се, че няма да е добра кралица, защото не се чувстваше готова, достатъчно обучена и опитна. Сега вече знаеше, че е изиграла роля във всичко това - голяма роля, макар и заслугата да не беше изцяло нейна.

Този път също беше обточен с глицинии и ромонът на вода ни преследваше до имението в центъра на града. Гората стигаше чак дотук, скривайки Превала от погледите ни.

Около крепостната стена и във вътрешния двор бяха разположени по-големи шатри. Погледнах напред и сърцето ми се стегна като възел. Няколко генерали стояха на входа на имението.

Като слязохме от конете, неколцина млади атлантийци се спуснаха към нас с пламтящи от възхищение очи и бързи поклони. Докато събираха конете, Нета мина с горда крачка покрай генералите. Не беше сама. Следваше я простосмъртна, която не бях виждал от Дъбов проход - и която изглеждаше много различно с бяла коса, сплетена на

плитка. Загледах Тауни със странно чувство в гърдите.

Попи ме заобиколи и тръгна към тях двете. Простосмъртната достигна Попи първа и я прегърна, а аз се напрегнах необяснимо...

Киеран срещна погледа ми. И вдигна вежди. Беше ме предупредил, че има нещо странно в тази простосмъртна. Не точно гнило. Просто различно. Чувство, което не можех да си обясня.

- Как си? - попита я Попи, стисната ръцете ѝ. - Струваш ми се по-топла.

- Малко - усмихна се Тауни. - Сигурно защото Вонета не ми дава мира.

Попи изгледа Нета с вирната вежда и тя ѝ се ухили.

- С Джана я учим да се бие. Бързо схваща.

- Просто защото Попи ме е подготвила добре - обясни Тауни.

- Аз те уучих само как да забиваш острия край в разни неща - уточни Попи.

Тауни се усмихна широко и пусна ръката ѝ.

- Ако това е основата, бих казала, че съм я усвоила.

Отпуснах се, а Попи се обърна към Нета.

- Иска ми се да те прегърна и като си на два крака.

Нета се засмя и изпълни желанието ѝ, а Делано не се отлепяше от Попи.

- Липсваше ми - каза Попи, като се отдръпна. - Добре ли си? Не си ранена, нали? Нямаш...

- Добре съм. - Нета я хвана за раменете. - Всички сме добре.

- Благодарение на теб - настоя Попи. - Отлично си предвождала армията ни.

- Помагаха ми.
- Главно аз – похвали се Емил, заобикаляйки конете.
- Поклатих глава и дадох повода на един коняр.
- Тук ли е Сети?
- Да, Ваше Величество – отвърна младият мъж. – Хранехме го само с прясно сено и зоб, докато ви чакаше.
- Благодаря.

Като се обърнах, Тауни стоеше до мен. По дяволите! Очите ѝ... Бяха съвършено безцветни.

- Радвам се да те видя оздравяла.

Тя ме изгледа също толкова проницателно, колкото аз ней.

- А аз се радвам, че според всички очевидци обичаш Попи също толкова силно, колкото тя теб, и няма да ми се наложи да ти избия зъбите, задето си я лъгал.

Попи се завъртя.

- Тауни.
- И задето я отвлече – додаде тя.
- *Tauni!*

Попи се спусна към нас, а Нета прихна в смях.

- Какво? – Простосмъртната, която усещах като *нещо друго*, скръсти ръце. – Просто изтьквам, че всички...
- А тя наистина разпита *всички* – обади се Емил.
- ... твърдят, че си напълно отаден на Попи – довърши Тауни.

- Не това изтькваш – укори я Попи.

Борейки се с усмивката си, килнах глава настрами.

- Ако все още чувстваш нужда да ме удариш, няма да те спра.

Попи ми стрелна предупредителен поглед.

Приятелката ѝ продължи да ме изучава, сякаш се

опитваше да установи дали си струвам усилието.

- Ще го имам предвид.
 - Не, няма – настоя Попи. – Не може да биеш краля.
 - Сега ли стигна до това заключение? – попита Киеран, минавайки покрай Попи.
 - Удряла си го? – примига смяяно Тауни.
 - Не. Не точно.
- Бузите на Попи почервеняха.
- Просто ме наръга. – Хванах ръката на Попи. – В гърдите.
 - О, божове! – процеди Попи, а Тауни се опули насреща ми. – Трябва да престанеш да го разправяш като забавна история.
 - Заслужавах си го – добавих, но усмивката ми посърна, като се обрнах към входа на имението и видях Хиса сред генералите.

Вниманието ми привлече човекът до нея. Баща ми. Раменете ми се напрегнаха и надникнах към Малик, който слизаше от коня си на няколко крачки от нас. Обърнах се към Наил и му казах тихо:

- Искам с Емил да държите Малик под око.
- Наил кимна.
- Дадено.

Стиснах ръката на Попи и тръгнахме към баща ми с Киеран до мен и Нета и Делано до нея. Малик ни последва и се пригответих за няколко неловки семейни срещи.

Познавах всичките генерали. Лизет Дамрън стоеше до бащата на Пери, който се беше сдобил с впечатляваща брада. Погледът ми обаче се задържа върху Ейлард, генералът, за когото ме беше предупредила Попи. Всичките коленичиха пред нас.

- La'Сиър остана в Три реки - уведоми ни Нета. - Мурин е в Бял мост.

- Имала ли си неприятности с тях? - попита я Попи. - С Ейлард?

- Справихме се - отвърна тя, а генералите се изправиха и отстъпиха встради.

Сключих поглед с този на баща ми и внезапно застинах на място. Той слезе едно стъпало по-надолу. Изглеждаше състарен - бръчките в ъгълчетата на очите му бяха станали по-дълбоки, а линиите около устата му вече приличаха на бразди. Той коленичи със скърцаща броня и сведе глава.

- Изправи се. - Попи изрече тихо заповедта, на която аз я бях научил, защото очевидно бях забравил как се говори.

Още не бях помръднал от мястото си, когато баща ми стана, без да откъсва златисти очи от моите дори за миг.

- *Кас.*

Незабавно се превърнах в малко момченце, далеч от Отсяването си, разтърсено от нуждата да хукне към баща си и да поеме протегнатата му ръка. Но останах като вкоренен.

Попи стисна ръката ми, напомняйки ми, че не сме сами. Много очи се взираха в нас - а мнозина нямаха представа, че някогашните крал и кралица са знаели коя е всъщност Кървавата кралица.

Потреперих, пуснах ръката на Попи и се пресегнах към тази на баща ми. Той стисна предмишницата ми с ярки очи и ме придърпа в силна прегръдка. Усетих, че баща ми - гордият ми, могъщ баща - трепери. Затворих очи и също затреперих. Гневът ми се разби като вълна в дългогодишната ми любов и осъзнах, че сега не е моментът да изисквам отговори от него. Неминуемо щеше да понесе своята отговорност, но нямаше

нужда да се случва пред публика. И точно когато предстоеше да сложим край на войната с Кървавата корона.

- Не исках Попи да тръгва към теб - подхвана баща ми с приглушени думи. - Настоях да остане тук. Но тя бързо ме сложи на мястото ми.

Дълбок смях разтресе гърдите ми.

- Не се и съмнявам.

- И се радвам, че го направи. - Стегна прегръдката си, после прошепна: - Знам, че имаме много за обсъждане.

- Имаме. - Преглътнах и отстъпих назад. Протегнах ръка и ръката на Попи веднага ме посрещна. - Но това ще почака.

Той кимна и вдигна поглед към Попи. Понечи да ѝ каже нещо, но вниманието му плъзна отвъд нас, към големия му син. Пребледня, сякаш виждаше призрак, а Малик... Той не смееше да го погледне.

Баща ни преглътна сухо и тръгна към него.

- Малик - пророни дрезгаво и този звук пропука твърдата буза в гърдите ми.

Гласът му бе прозвучал като на човек, съзрял мъртвото си дете.

Малик се взираше безизразно в глициниите край имението.

- Радвам се да те видя, татко - каза с равен тон. Празен. - Изглеждаш добре.

Баща ни се скова за няколко секунди, а после се превърна във воин на бойно поле, впил гибелен поглед във врага си.

- И ти, синко - отвърна със същия глас като на Малик. Нервното трепкане на онзи мускул в слепоочието му бе единственият знак, че изпитва нещо. Същият подскачаше и в слепоочието на Малик. Баща ни се прокашля. - Пригответят храна и напитки. - Обърна се вдървено към нас. -

Предполагам, че имаме много да си говорим.

- Така е - потвърдих и надникнах към кралицата ни, която се сгущи до мен. - От нас зависи да прекратим цяла война.

Баща ми се взираше в лявата ми ръка, докато запознавахме него и генералите със събитията от Карсадония и искаанията на Исбет, наслаждавайки се на печеното месо и вкусната бира.

Стараеше се да прикрие, че забелязва липсата на пръста ми. Също като останалите. Мина ми през ума, че бих им спестил неудобството, ако скриех ръката си, но това вече беше част от мен. И трябваше да свикват. Затова държах ръката си върху масата, видима за всички.

- За какво ѝ е притрябал Малек на Кървавата кралица? - зачуди се Свен.

Попи се поразмърда в скута ми, загледана в масата, и пръстът ѝ застине върху резката в дървото, чиято линия проследяваше бавно досега. Бях я сграбчил, като се връщаше от тоалетната, и я бях придърпал в скута си. Едва ли беше най-подходящото място за подобен разговор, но изобщо не ме интересуваше кой какво ще си каже. Исках я до себе си. Нужна ми беше възможно най-близо. Допирът ѝ ми даваше опора и сила.

Пък и ми харесваше да усещам извивката на задника ѝ в скута си.

Киеран, който седеше от лявата ми страна, отпи от бирата си, изцъклил леко очи над ръба на халбата. Надзърнах към Малик, седнал между Емил и Наил. Тъй като генералите познаваха Кървавата кралица само като Илеана, не можехме да им предоставим кой знае каква информация. Малик не

проговори цяла вечер. Дори не вдигаше поглед от халбата си, която непрекъснато допълваше. Когато Свен зададе въпроса си обаче, той прикова очи към баща ни.

Който също зяпаше масата, но отпи щедра гълтка от халбата си, въздъхна шумно и вдигна очи първо към Малик, после и към мен.

- Истинското име на Кървавата кралица е Исбет.

Обля ме бурна изненада, а Попи вирна рязко глава. Генералите се умълчаха стъписани. Не бях очаквал да го признае на всеослушание. Един поглед към брат ми беше достатъчен да разбера, че и той не го е очаквал. Както и че искрено се наслаждава на смущението на баща ни. Даже се подсмехна.

Лорд Свен пръв се окопити и се облегна в стола си.

- Нали не говориш за същата онази Исбет, за която всички знаем?

- Да, за нея говоря - въздъхна тежко баща ни. - Любовницата на Малек.

- И първият вампри - добави Ейлард.

- Това не. - Татко погледна атлантийския генерал. - Никога не е била вампри. Малек я Възнесъл, но боговете не създават вампри. Създават нещо съвсем различно.

- Исбет е демис - вдигна поглед Попи. - Фалшив бог, но не по-слаб от останалите. През цялото това време се е преструвала на Възнесена и малцина от истинските Възнесени знаят каква е всъщност.

Ейлард се обърна към Попи.

- Но ти си знаела? Знаела си, а не ни каза? - възмути се той и Попи кимна. Хлътналите му бузи се изчервиха от гняв. - Как си могла да скриеш такава информация от нас?

Ни най-малко не одобрявах тона му.

- Тази информация ви е необходима чак сега - отговорих вместо нея. - И те съветвам да насочиш възмущението си другаде. Не от *кралицата* си трябва да изискваш отговори.

Ейлард се скова и бузите му пламнаха още повече.

- Синът ми е прав. Двамата с Елоана сме отговорни за това. Ние криехме истинската ѝ самоличност от почти всички - обади се баща ми. - Кралицата ни по всяко време можеше да разкрие коя е Кървавата кралица, но вярвам, че не го е направила от уважение към нас. - Той срещуна погледа ми. - Уважение, което и двамата с Елоана не смятаме, че заслужаваме.

Извърнах поглед и вдишах дълбоко.

Свен поклати недоумяваща глава.

- Крил си толкова години. *Стотици* години.

Баща ми кимна.

- Това е изключително важен факт - прокашля се Ейлард. - Променя всичко, което знаем за Кървавата корона. Не искат само власт.

Свен кимна.

- Искат и възмездие.

Емил изсвирука приглушено от другата страна на Киеран.

- Неловко се получи - подхвърли тихо.

Съгласен бях.

- И няма значение дали кралицата ни е скрила тази информация от уважение към вас. Нищо лично, Ваше Височество - каза Ейлард. Завъртях бавно глава към него. Ръката ми застина върху хълбока на Попи. - Знаела сте, че тя е почти богиня, а сте решила да ни държите в неведение и да изпратите войските ни срещу нея? Трябвало е да ни

уведомите.

Попи изопна рамене.

- Аз ще се справя с Исбет. Не войските ни.
- Не там е въпросът! - възкликна Ейлард. - Нямате право да...

- Внимавай - предупредих го.

Киеран остави халбата си, вперил поглед в генерала.

- Имам чувството, че ще стане още по-неловко - изшушука на Емил.

Емил изпръхтя.

- Съветвам те да си помислиш много сериозно какво ти е позволено да казваш на кралицата ми. - Задържах погледа на генерала. - Преди да проговориш отново. В противен случай веднага ще разбереш как реагира кралят ти, когато някой обижда кралицата. Чувствай се предупреден, че ще ти е последната постъпка за дълго време напред.

По лицето на Ейлард разцъфнаха червени петна и той извърна поглед, вцепенен като дърво.

- Всички сте прави. Но в същото време грешите - заявих, след като се уверих, че Ейлард ме е разbral правилно. - Тази информация не променя обстоятелствата. Променя само историята на кралството ни. Не и бъдещето му обаче. Остава необходимостта да унищожим Кървавата корона и да прекратим войната. Върху това трябва да се съредоточим в момента. И нищо друго.

Генералът вълчак пред нас се приведе към Хиса, прилепна ѝ нещо, после погледна баща ми.

- Съгласен съм - обяви накрая Дамрън. - И вече всички знаем защо иска Малек.

- Знаем, но и не знаем - каза Попи и аз стиснах леко

хълбока ѝ. - Личната причина е ясна. Все още го обича. Но и вярва, че е способен да ѝ даде нещо, което иска.

- Атлантия? - предположи Дамрън.

- Унищожението на Атлантия - поправи я тихо Попи, предизвиквайки тихи ругатни из стаята. - Вярва, че с негова помощ ще може да преустрои кралствата и световете. Това е основната ѝ цел.

Баща ми вирна вежди.

- Няма как да ѝ е от помощ. Знаем в какво състояние ще е.

- Да. - Попи прибра един кичур коса зад ухото си. - Точно това не можем да си обясним. Но помниш ли какво каза Фрамонт, жрецът от Дъбов проход? Правилно предположихме кого смята за истинския крал. Малек. Не знаем обаче как и защо Испет вярва, че ще може да ѝ помогне.

Докато Попи говореше, следях дали Малик се кани да повдигне темата за пророчеството и онази част от него, според която Попи бе Носителката. Не го направи. Поне засега.

- Но рано или късно ще се възстанови - обади се Вонета от мястото след празния стол на Попи. - Нали така?

Баща ми кимна.

- Ще му е нужна много кръв и вероятно време. А и не знаем дали дори след като се възстанови физически, ще е с всичкия си и ще е способен на каквото и да било.

Кимнах на Наил и двамата с Емил станаха. Вдигнаха тихо Малик от мястото му и го изведоха от стаята. Въпреки че бе склонил да се бори с нас срещу Кървавата корона и вече знаеше какво планирахме да направим, след като се върнеме с Малек, брат ми не биваше да узнава подробностите. Вярвах му донякъде, но не бях глупак.

- Няма да му отпуснем толкова време - уведомих всички в стаята, след като Малик я напусна. Баща ни беше стиснал челюсти, докато извеждаха Малик, но си замълча. - Ще изпълним искането ѝ да ѝ заведем Малек, но само за да премахне проклятието си върху Киеран и за да я спипаме извън Карсадония. Няма да ѝ се отдаде възможност да използва Малек. На срещата ни след две седмици ще сложим край на войната завинаги.

Всички генерали слушаха съредоточено, а Дамрън каза:

- Звучи добре.

Дискусията относно превземането на Карсадония мина сравнително гладко, като се имаше предвид началото ѝ, главно защото Ейлард практикуваше новото си житейско правило да си затваря шибаната уста. Разбрахме се да призовем Мурин и Ла'Сиър от околните градове. Сир беше твърде далеч - чак в Дъбов проход. Нямахме време да пращаме вестоносци и да го чакаме, но все пак щяхме да го уведомим за плановете си. Разговаряхме за обсадата на Карсадония с нагласата, че стратегията ни трябва да е гъвкава, и се разбрахме да я разясним на дракените, когато се върнеха от полета си.

- Някакви вести от Елоана? - попита Попи баща ми. - Успя ли да ти даде някаква информация за мястото, където е затворила Малек?

Баща ми се прокашля.

- Да. Точно преди да пристигнем в Падония. Снабди ни с някои подробности. - Попи се приведе напред и дългата ѝ плитка се спусна през едното ѝ рамо. - Гробницата на Малек се намира в най-североизточната част на Кървавата гора.

- Тоест... - рече умислено Попи и хвана върха на плитката

си.

- Близо до Масадония - поясни Делано. - На броени дни път оттук.

Попи заусуква плитката си.

- Нещо друго?

- Ходила си в гората - продължи баща ми, кимвайки с брадичка към тесния прозорец. - Знаеш, че цялата изглежда еднакво. Но Елоана каза, че в онази част на Кървавата гора имало руини. Останки от нещо, съществувало там, преди мястото да обрасне в гора. Гробницата е там някъде.

- Някога може да е имало градове там. - Свен се почеса по брадата. - Но по време на Войната на двамата крале цялата територия се състоеше от голи поля.

Значи каквото и да бе съществувало там беше много старо. Вероятно от ерата на боговете.

- И това ще ни е от помощ. - Попи ме погледна през рамо, а после и Киеран. Той кимна. - Мога да използвам заклинанието, за което ми каза - обърна се пак към Свен. - Имам нещо негово. Пръстен.

Свен ѝ се усмихна топло.

- Хитро.

Бузите ѝ поруменяха чаровно. Приведох се и я целунах леко по тила.

- Смятам, че като го намерим - продължи тя, - не бива да го будим. Според вас възможно ли е?

Баща ми поклати глава и надникна към Свен.

- Ами... - подхвана лордът, а Пери наля уиски в една чаша и я плъзна към него. - Зависи. Затворен ли е в ковчег?

- Да - потвърди баща ми. - Ковчег, покрит с кости на божества.

- Интересно как ще го пренасяме - подхвърли Киеран.
 - Ако не го отворите, вероятно няма да се събуди - предположи Свен.
 - В безсъзнание е - каза Попи и Свен я изгледа любопитно. - Така баща ми е разбрал, че му се е случило нещо. Когато Малек загубил съзнание, Ирес се събудил.
 - Интересно - провлачи Свен и продължи да чеше брадата си. - Той е син на Древния бог на живота и съпругата му. Теренът около гробницата му би трябвало да се е променил някак.
 - Като изключим Кървавата гора ли? - обадих се и Попи изпъна гръб. Да му се не види. Не можех да повярвам, че чак сега ми хрумва. - Затова я има Кървавата гора. Дърветата са пораснали около гробницата му.
 - Както растат за теб - каза Киеран на Попи.
 - Мислех, че това го знаете - вдигна вежди Свен.
 - Очевидно не са го знаели - коментира синът му и Делано се ухили.
- Попи загледа баща ми с килната глава.
- Кой е помогнал на Елоана с древното заклинание? Знаем ли чий етер е използвала?
 - Не бях аз - каза Свен.
 - Доколкото знам, Уилхелмина ѝ е помогнала - смяя ни баща ми. - Но нямам представа чий етер е използвала.
 - А какво ще се случи с Малек, след като сразим Кървавата корона? - попита Хиса. - Ще го върнем под земята ли?
- Всички очи, включително тези на Ейлард, се обрнаха към нас. Не отговорих, защото знаех, че въпросът е към Попи.
- Не - отсече тя с изопнати рамене. - Ще помогнем на двама им с брат му да се върнат у дома при Никтос и

съпругата му.

40

Попи

Приключихме разговорите за Кървавата гора в ранна вечер и успях да прекарам малко време с Тауни. Като влязох в стаята ни с Кастийл, се зарадвах да видя две дълбоки вани една до друга, пълни с гореща вода.

Кастийл остана в залата - да поговори с баща си, надявах се, - а аз разгледах спалнята ни, докато се събличах. Голите греди на тавана и варосаните каменни стени ми напомняха за стаите в Ново убежище. Тук обаче бяха много по-луксозни, обзаведени с кътчета за отдих и такива за хранене, отделени с параван. Вратите на гардероба бяха отворени и вътре намерих закачени дрехите, които Вонета ми беше донесла. Тези до тях ме накараха да се усмихна.

Дрехи за Кастийл.

Наистина не се бяха съмнявали, че ще се върнем. Заедно.

На дъното на гардероба имаше сандък - онзи с короната на крал Жалара. Скоро щяхме да добавим и втора. Още не знаех какво щях да правя с тях.

Отидох до нощната масичка и опрях длан в цигарената кутия. Знаех какво има вътре.

Нашите корони.

Вдишах дълбоко и тръгнах към ваната, оставяйки кутията затворена. Леката болка се завърна в челюстта ми, докато отмивах мръсотията, сякаш трупана цяла седмица по тялото ми. Подсущих се, намерих един халат и го облякох. Тъкмо завързвах коланчето му, когато на вратата се почука.

- Влез - извиках, заобикаляйки паравана.

Киеран влезе и затвори вратата след себе си.

- Сама ли си? Мислех си, че Тауни е дошла с теб.

- Видяхме се, но беше уморена.

Той се огледа.

- Просто исках да проверя как си.

Вдигнах вежди.

- Добре. А ти?

- Идеално.

Загледах го.

И той ме загледа.

- Дошъл си и защото Кастийл говори с баща си? - попитах.

Той се засмя дрезгаво.

- Толкова ли е очевидно?

- Малко. - Отидох до едно от креслата пред незапалената камина. На малка масичка бяха оставили гарафа с кехлибарена течност и две чаши. - Искаш ли нещо за пиене?

- Да - съгласи се той и аз сипах в двете чаши. - Реших, че ако остана в залата, Кас ще ме използва за оправдание да не говори с баща си.

Подадох му чаша.

- Надявам се да поговори с баща си и с Малик, но...

- Но сигурно много неща са му на главата в момента. - Киеран се облегна на полицата над камината, а аз седнах в креслото. - И не знам дали е с правилната нагласа да изслуша баща си.

Отпих от опущеното уиски, замислена върху думите на Валин.

- Едва ли ще му хареса да чуе каквото има да му казва баща му.

- Едва ли.

Киеран пийна и отправи поглед през тесния прозорец, а аз надникнах към тънкия белег на предмишницата му.

Свих крака под себе си, настаних се удобно в креслото и продължих да наблюдавам Киеран. Кастийл със сигурност щеше да побърза да се прибере в стаята ни, ако знаеше, че съм сама. Но Киеран можеше да посети сестра си или някой от приятелите си, които не бе виждал от седмици. Или пък да поговори с Малик. Вероятно и той не беше готов за този разговор. При всички случаи Киеран бе дошъл по друга причина и май се досещах каква е.

- Случайно Кастийл да ти е споделил, че обсъждахме Единението?

Киеран надникна към мен.

- Да. - След малко добави: - Каза, че си съгласна.

Молейки се да не почервенея като домат, отпих малка гълътка.

- Той иска да помисля още няколко дни, но вече знам отговора си. И няма да се промени.

Ледените му очи задържаха моите.

- И все пак си дай няколко дни за размисъл.

- Добре, но няма да размисля. Кастийл ми обясни всичко.

Знам какво да очаквам, какво би могло да се случи. – Кастийл не ми спести нищо онази вечер, докато седяхме над Глициниевата гора. До каквото и да се стигнеше, докато единявахме енергиите си, със сигурност щеше да е интимно. Силно. Животопроменящо. И нямаше да сме същите след това. – Сигурен ли си, че това искаш? Наистина?

– Аз трябва да ти задам този въпрос, Попи.

Опрях чашата в свитото си коляно, а той седна в креслото срещу моето.

– Нямаше да провеждаме този разговор, ако не бях сигурна.

– Така е. – Той се приведе напред с чаша в ръка. – Същото важи за мен. Тук съм, защото искам. – Очите му бяха нааситеносини, а сиянието зад зениците му изглеждаше още по-ярко. – Пък и не мисля, че някой вълчак би отказал Единение с крал и Древна богиня.

Бузите ми се затоплиха. Още не можех да повярвам, че съм именно това, но в момента друго беше важно.

– Ти не си просто някой вълчак. Не бихме го предложили на друг.

Киеран сведе брадичка и в устата ми се изля сладък вкус, съвършено различен от този на резливото уиски.

– Не ме карай да се разчувствам. Ще ми стане още по-странно.

Засмях се.

– Е, крайно време беше аз да смутя някого.

Той поклати глава и стисна тила си със свободната си ръка. Изнизаха се няколко дълги момента.

– Знаеш, че обичам Кас, нали?

– Да – прошепнах. – И знам, че той те обича.

- Готов съм на всичко за него. И за теб - каза Киеран, повтаряйки думите на Кастийл. После вдигна поглед към мен. - И мисълта, че вие сте готови на такова нещо за мен, е... - Той преглътна. - Не знам как да го опиша, освен с това, че не искам Единение с вас, защото сте крал и Древна богиня, а защото обичам и двама ви.

Дъхът ми пресекна и в гърдите ми заседна възел от емоции.

- Сега пък ти го направи емоционално.
- Съжалявам.
- Не съжаляваш.

Киеран се ухили и свали ръка, а аз едва се сдържах да не го попитам какъв вид любов изпитва към Кастийл. Към мен. Знаех, че не е роднинска и е доста по-силна от приятелската. Но и ми се струваше, че не е същата като тази, която бе изпитвал към Елашия, нито пък като тази между нас с Кастийл. Съзнавах, че чувствата ми към Киеран са различни от тези към Делано, Вонета и Тауни. Някак... *по-дълбоки*.

Той се облегна в креслото, качи глезнен върху коляното си и ме погледна.

- Това изражение ми е познато.
- Какво изражение?
- Това, което придобиваш, когато те глажди някой въпрос.
- Нямам такова изражение.

Киеран вирна вежда.

Въздъхнах, подразнена, че ме познава толкова добре. Отпих по-голяма гълътка за кураж. Не ми помогна.

- Какъв... какъв вид любов изпитваш?

Той се взира изпитателно в мен, докато почти не започнах да се гърча в стола.

- Съществуват много видове любов, но за вас е отредена

онази, която ме накара да ти дам... - Той вдиша рязко и стисна челюсти. - Същата, заради която ти dadoх *онова обещание*, Попи. Същата, заради която ти поиска такова нещо от мен.

Кастайл

Стаята беше съмнително осветена, като влязох. Миризът на Киеран витаеше около камината, където две празни чаши стояха върху масичката. Свалих ножниците и всичките си оръжия, без един кинжал, и ги оставил върху раклата до паравана.

Сърцето ми подскочи, като погледнах към леглото и видях Попи, свита на една страна, със струпано около кръста ѝ одеяло и разхлабен халат, който разкриваше едното ѝ гладко рамо. Докато се събличах и се къпех набързо в изстината вана, си мислех как сърцето ми никога нямаше да спре да подскача всеки път, когато я зърнех. Едва ли някога щях да свикна с мисълта, че аз съм неин, а тя - моя.

Избърсах се добре, преди да тръгна към леглото. Не исках да я събудя - е, не беше точно така. Исках да видя красивите ѝ очи. Да получа усмивката ѝ. Да чуя гласа ѝ. Смеха ѝ. Така че, да, искаше ми се да я събудя, но сутринта не беше далеч. А всички трябваше да сме отпочинали за тежкия път към Кървавата гора. Отметнах внимателно одеялото, намърдах се в леглото и задържах проклетите си ръце настрани от нея. Докоснеш ли я, цяла нощ щях да се взират в тавана с щръкнал член.

Затворих насила очи, успокоих дишането си и по някакво чудо съм успял да заспя. Нямах представа колко време съм спал, преди да се озова в онази плесенясала, тъмна килия, обграден от дращене на остри нокти и дрънчене на вериги. Скобата около гърлото ми почти не ми позволяваше да прегльщам и да си поема дълбоко дъх, а болката в ръката и...

Издръгнах се внезапно от съня и отворих очи, виждайки само танцуващите сенки по голите греди на тавана. *Не съм там.* Сърцето ми бълскаше грохотно. *Тук съм.* Въздухът хрипеше в дробовете ми, докато повтарях тези думи като шибана молитва.

Затърках лицето си с ръце, усещайки грубите им мазоли – и липсващото нещо.

Леглото се размърда леко. Попи се завъртя към мен и притисна полуоблеченото си тяло към моето.

– Липсваше ми – пророни сънено.

Мамка му!

Сърцето ми.

Гласът ѝ.

Успокояваше ме.

Свалих ръце от лицето си и я прегърнах през гърба, попивайки мекотата и топлината ѝ.

– И ти ми липсваши.

Тя се намърда още по-близо до мен и пъхна крак между моите.

– Поговори ли с баща си?

– Само колкото да го уведомя, че каквото и да има за казване, ще трябва да почака. – Заплетох пръсти в косата ѝ. – Не му се понрави, но отстъпи.

– Значи не сте си говорили.

- Точно сега нямам нужда от неговите глупости - признах си. Каквото и да ми кажеше, нямаше да проумея защо с майка ми ни бяха лъгали за Кървавата кралица. - Не и покрай всичко друго. Малек. Срещата с Исбет. Краят на войната.

Тя плъзна ръка върху гърдите ми.

- Разбирам. - Прозя се тихичко. - И аз затова не разпитах подробно Малик за онази нощ в Локсууд и за Коралена и Лео.

Сведох поглед към върха на главата ѝ. Не беше готова да чуе историята на Малик. Както и аз не бях готов за сериозен разговор с брат ми и баща ни.

- Заспивай.

- Добре.

Но ръката ѝ се спусна към корема ми.

- Не ми изглежда така.

Попи помълча няколко секунди.

- Добре ли си?

Дали кошмарът ми не я беше достигнал? Или просто се беше събудила и бе усетила хаотичните ми емоции? Затворих очи и вдишах дълбоко. Не ѝ отговорих - не успях - и тя завъртя глава да целуне гърдите ми.

- Ще се оправиш - прошепна.

- Да, ще се оправя.

- Знам.

Ръката ѝ се пъхна под одеялото.

Пръстите ѝ докоснаха върха на втвърдяващия ми се член и цялото ми тяло подскочи. Тя се надигна леко.

И не ме остави да кажа нито дума. Не че щях да се оплача. Устните ѝ намериха моите и целувката ѝ беше сладък, нежен допир. Прегърнах я по-силно, а тя отвори устните ми с език. Този път целувката ни продължи, докато не ме обзе пулсиращ

копнеж по нея.

Богове, винаги копнеех по нея.

- Кас - прошепна тя, обгръщайки с пръсти члена ми. - Нуждая се от теб.

Потреперих от думите ѝ - от истината в тях. Аз се нуждаех от нея и тя го знаеше - знаеше, че допирът ѝ, близостта ѝ, ще ме върнат в реалността. Ще ми напомнят, че съм тук.

- Сега - настоя тя.

Строгата заповед ме накара да се засмея, обгръщайки с длан бузата ѝ.

- Какво точно искаш?

- Знаеш - прошепна тя до устните ми.

- Може би.

Спуснах ръка по гърлото ѝ, по-чувствителните белези от последното ми ухапване и по едната ѝ гърда, чието зърно бе настръхнало под памучния халат. Продължих надолу по меките извивки на корема ѝ и плъзнах ръка между бедрата ѝ.

- Но най-добре ми кажи. - Докоснах с опакото на пръстите си влажната горещина и се усмихнах, когато простена. - За по-сигурно.

Тя стисна по-здраво члена ми.

- Искам да ме докосваш. - Опрая чело в моето. - Моля те.

- Никога не е нужно да молиш. - Прокарах пръст през влагата ѝ. - Но звуци толкова сладко от твоята уста.

Пръстът ми потъна в нея и дъхът ѝ пресекна. Тя гризна брадичката ми и цялото ми тяло подскочи отново. Забих пръста си по-надълбоко.

- Харесва ли ти?

- Да.

Целунах я, движейки бавно пръста си.

- А така? - попитах с грапав, натежал глас.

Тя изви гръб и ръката ѝ започна да се движи в ритъм с моите плитки тласъци. Тазът ѝ също.

- Мхмм...

Плъзнах палец по клитора ѝ и за мое удивление цялото ѝ тяло се напрегна, а ръката ѝ спря да се движи. Усмихнах се доволно.

- Ами така?

Стонът ѝ беше звук, който можех да слушам цяла вечност.

- Това много ми харесва - отвърна тя, но ръката ѝ пусна члена ми и се вкопчи в китката ми, изтръгвайки я от себе си. - Но искам повече.

Тя освободи ръката ми и се подпра на лакти. Хлабаво завързаният халат се свлече по ръцете ѝ. Никога в живота си не се бях чувствал по-благодарен за острото зрение, за което толкова ми завиждаше.

Розовите ѝ гърди с настръхнали върхове се показваха примамливо. Бузите ѝ руменееха, а бедрата ѝ бяха широко отворени и сякаш ме приканваха. Проклетата ми уста се напълни с лиги, като я гледах. Понадигнах се.

- Красива си. - Любувах се на всеки сантиметър разголена плът. - Знаеш ли какво не разбирам?

- Какво?

- Как се сдържаш да не прекарваш цял ден с красивите си пръстчета между красивите си бедра. - Пъхнах ръка под халата и я сграбчих за единия хълбок. - Аз на твоето място това щях да правя.

Тя се засмя.

- Тогава за нищо друго няма да ти остава време.

- Ще си струва. - Погледът ми попадна върху ръката ѝ,

опряна в долната част на корема ѝ, на броени сантиметри от онази божествена горещина. - Докосвала ли си се някога?

Тя се изчерви и кимна. Мисълта прониза тялото ми с почти болезнена стрела от похот.

- Страшно много ми се иска - хванах ръката ѝ, вдигнах я до устата си и обгърнах с устни пръста с брачната ни халка - да ми покажеш как се докосваш.

Тя вдиша шумно, а аз насочих ръката ѝ към сенчестото местенце между бедрата ѝ. Пуснах я и в първия момент ми се стори, че няма да го направи.

Но дори за момент не биваше да се усъмнявам в нея.

Кралицата ми не се плашеше от нищо.

Пъхна пръста в себе си и докато го движеше с кратки, плитки тласъчета, фините сухожилия по горната страна на ръката ѝ танцуваха като струни на пиано.

- Мамка му! - простенах. - Не спирай.

Тя продължи да се задоволява, дишайки на тихички пресекулки, и мирисът на възбудата ѝ изпълваше всяко от сетивата ми. Наблюдавах я вманиачено. Без дори да мигна. Дишането ѝ се учестваше, а бедрата ѝ се задвижиха, посрещайки тласъците на пръста ѝ.

- Кас - пророни тя.

Можех да свърша само като я гледах. И далеч не беше изключено.

- Искам да те боготворя.

Попи потрепери.

Така и направих. Започнах с пръстите на краката ѝ и се заизкачвах по прасците ѝ, бедрата ѝ. Колкото повече наближавах най-чувствителната ѝ плът, толкова по-бързо се движеше пръстът ѝ, а накрая поспрях да оближа влагата там.

Тя извика и изви гръб, но аз продължих с преклонението си, рисувайки с устни пътека нагоре по корема и извивките на ханша ѝ. Напредвах бавно, сякаш не потегляхме на дълъг път след броени часове. Обърнах особено внимание на гърдите ѝ – облизвах ги, засмуквах ги, докато не затрепери цялата и всяка част от мен не натежа още повече, втвърдена до пръсване. Чак тогава се пресегнах помежду ни, вдигнах ръката ѝ до устата си и погълнах вкуса ѝ.

– Май ще те карам да го правиш всеки ден.

– Богове! – програчи тя. – Толкова си лош.

– Да, лош съм. – Преплетох пръсти с нейните и притиснах ръката ѝ към дюшека до главата ѝ, разтваряйки с коляно меките ѝ, сочни бедра. Отпуснах теглото си върху нея, потъвайки в неустоимата ѝ топлина, и тя го понесе с блажена усмивка. – Но мога и да съм добър. Мога и да съм още по-лош. Мога да съм какъвто ти поискаш.

– Просто искам теб. – Тя опря длан в бузата ми. – Какъвто си.

По дяволите!

Когато горещината ѝ докосна главата на члена ми, се затресох като крехка фиданка във виелица. Потопих се в жарката ѝ влага и ме забрулиха остри късове наслада.

– Обичам те. Толкова съм влюбен в теб.

Тя ме обгърна с две ръце, а после повдигна таза си и преметна крака през кръста ми, притискайки ме към себе си.

– Ще те обичам за вечни времена.

Игнорирах пулса, който затупка в кучешките ми зъби. Тази вечер нямаше да пия от кръвта ѝ. Нямаше да ѝ взема нищо. Само щях да ѝ давам.

Сърцето ми заблъска и започнах да се движа бавно,

равномерно в нея, с намерението да издържа по-дълго. Но тихите ѝ звуци, опияняващото триене между телата ни и случилото се преди това май нямаше да ми го позволят. Само тя ме караше да се чувствам така. Абсолютно нищо не можеше да се сравни с това чувство и как дори присъствието ѝ нахлуваше във всяка клетка на тялото ми. Не съществуваше „аз“. Не съществуваше „тя“. Имаше ни само нас, сливащите се устни, прилепналите ръце и бедра. Бяхме толкова близо, толкова споени, докато се тласках в нея, че усетих мига, в който напрежението ѝ се освободи. Спазмите ѝ разрушиха контрола ми. Оргазмът ме обля на мощни вълни, от които тялото ми подскача няколко секунди.

Устата на Попи потърси моята и тя ме целуна нежно. Божове, тя беше всичко. Не исках да се откъсвам от нея, но знаех, че всеки момент ще се срутя отгоре ѝ. Простенах уморено, излязох от нея и легнах на едната си страна. Придърпах я в обятията си и тя ме прегърна силно. И този път, като затворих очи, знаех, че няма да ме навестят кошмари.

Кралицата ми нямаше да го позволи.

41

Попи

Изчадието залитаše из гъстата мъгla с обезумeli от глад очи, червени като живи въглени, и бледа, съдрана, сивкава кожа, едва задържаща се по черепа му.

- Онзи там е... - Кастийл се завъртя рязко с движение, грациозно като на танцьорите от баловете, които някога се правеха в Масадония. Мечът с острие от кървав камък изсвистя през въздуха и преряза врата на друго Изчадие. - Онзи е стар.

„Стар“ беше меко казано.

Нямах представа кога се е превърнал в Изчадие. Кожата му висеше също като дрехите му. От провисналата му уста стърчаха нащърбени кучешки зъби. Нададе пронизителен вой и се спусна към мен. Стиснах здраво дръжката на кинжала си...

Вълчак с лъскава червеникавокафява козина изскочи от мъглата и повали Изчадието в гръб.

- О, стига де - ядосах се. - Това си беше за мен.

Отпечатък с аромат на кедър и ванилия ме достигна през нотата. Смехът на Вонета отекна в мислите ми.

Присвих очи към нея. *Нямаш работа тук, регентке.*

Тя се разсмя още по-силно, разкъсвайки гърдите на Изчадието с нокти чак до сърцето му.

Сбърчих устни.

- Това е отвратително.

- Ще има и за теб. - Емил хвана едно Изчадие и го бълсна към влажната сивкава кора на едно кърваво дърво. - Виж, че са... навсякъде. Избери си.

Оглушителен писък разсече въздуха и аз се завъртях. Силуетите на поне десетина Изчадия изплуваха от мъглата.

След три дни в североизточния регион на Кървавата гора това беше първата ни среща с толкова голямо стадо. Досега бяхме виждали по няколко тук-там - най-многото половин дузина. Днес обаче... или вече беше вечер? Трудно ми беше да преценя толкова надълбоко в гората, където слънцето не проникваше и снежните вихрушки ни съпътстваха навсякъде. Явно се бяхме натъкнали на леговището им.

Отскочих встрани, а Наил посече едно Изчадие, което сякаш изскочи изпод земята.

- Едва ли само на мен ми е странно да срещнем толкова много Изчадия накуп - казах и стъпих здраво на земята, пригответвайки се за онези, които се изливаха от мъглата с още по-силни и гневни ревове.

- Странно си е - съгласи се Кастийл и извади втория си меч с острие от кървав камък, заставайки до мен.

Киеран, вече в човешки облик, хвърли кинжала си и прикова едно Изчадие за близкото дърво, а ние с Наил, Пери и няколко вълчака се подредихме в кръг.

- Вероятно се приближаваме до руините или дори до гробницата на Малек.

И аз това си мислех, изритвайки едно Изчадие назад към Делано. Той го прониза в гърдите, а аз се завъртях и забих кинжала си в сърцето на друго. Не исках да използвам заклинанието за откриване на загубени неща, преди да стигнем до руините, затова се надявах наистина да сме близо до мястото.

Тръгнах напред и се разминах на костьм със Сейдж и един друг вълчак, които прелетяха покрай мен и обградиха наръганото Изчадие. Хванах друго, останало почти по скелет, притаих дъх и забих кинжала в гърдите му.

- Случайно да ви хрумва, че може да помогна - провлачи Малик от центъра на кръга ни, където се беше опрял на каруцата и държеше поводите на конете.

Не го бяхме питали дали иска да дойде с нас в Кървавата гора. Вярвах му, че няма да избяга обратно в Карсадония, но не толкова, че да го изпусна от поглед.

Кастийл се стрелна напред, завъртя се и замахна едновременно с двата си меча, отсичайки две глави на Изчадия. Искрящите му златисти очи срещнаха моите.

- Чу ли нещо?

- Не.

Последвах го и улових меча, който ми подхвърли.

Сейдж избутваше още една група Изчадия напред. Завъртях се и прерязах гърлото на първото, а следващото пронизах с кинжал в гърдите. Киеран притича покрай мен и обезглави трето.

- Само ми дайте оръжие - продължаваше Малик, а аз се обърнах към Пери, който тъкмо разсичаше едно Изчадие на

две с брадва от кървав камък, и прескоих няколко струпани камъка. – Някакво оръжие. Вече ще се радвам и на кол.

– Вече не знам дали не ми се причува. – Кастийл прескочи Рун, черно-кафяв вълчак, който беше тръгнал с нас. Вълчакът повали едно Изчадие, а Кастийл кацна на земята и тласна меча си напред. – Някакъв крайно досаден глас повтаря едно и също.

– „Може ли меч?“ – Киеран хвърли настрана едно мъртво Изчадие. – „Може ли кинжал? Или поне кол...“

– Много зряло, няма що! – изръмжа Малик.

– Няма да получиш оръжие. – Кастийл скочи от един покрит с мъх камък и ритна друго Изчадие в гърба, а аз се хвърлих напред и отсякох главата на едно дребно. Твърде дребно. – Няма да получиш оръжие. Дори тъп предмет като камък.

Усетих как Малик врътна очи.

– Нали уж ми вярваше, че искам да се бия срещу Кървавата корона?

Изгледах Кастийл с вдигната вежда, докато Вонета влачеше едно Изчадие за глезена.

– Това няма нищо общо – отвърна Кастийл, аз умъртвих Изчадието, което Вонета ми довлече.

– Как ще ви помогна в битката срещу Кървавата корона без оръжие? – попита Малик.

– С убийствения си чар? – подхвърли Наил.

Завъртях се, следвана от тежката си пелерина, и приклекнах точно в мига, в който мечът на Кастийл изсвистя над главата ми.

– Ще мислим за това, като му дойде времето – каза Кастийл и ме хвана за лакътя, като се изправих. Придърпа ме за бърза

целувка и коремът ми потъна по възможно най-приятния начин. После се завъртя и заби меча си в гърдите на едно Изчадие. Като ме пусна, надникна през рамо към брат си. - Дотогава, ако обичаш, си затваряй шибаната уста.

Киеран ми се ухили, а аз отметнах един кичур коса от лицето си.

- Едва ли ще го послуша - коментира той.

- Не - потвърдих и скочих към Изчадието, сграбчило опашката на Сейдж.

Острието на кинжала ми потъна в основата на черепа на окаяното същество, прекъсвайки гръбначния му стълб.

- Какво е това, дявол да го вземе? - изруга Емил, загледан в ръката си. - Нещо капе от кървавите дървета. Какво е това?

- Ще ти подскажа. - Пери бълсна Малик назад, за да го предпази от Изчадието, което проникна през кръга ни. - Отговорът е в името им.

- Гнусотия - измърмори Емил, бършайки в панталона си ръждивочервената течност по дланта си.

Не знаех дали дърветата наистина пускат кръв, но определено не беше обикновена смола. Реших да не се замислям дълбоко по въпроса.

- Внимание - извика Наил. - Отдясно.

С Кастийл се обърнахме едновременно. Разпознах още няколко тъмни фигури в гъстата мъгла.

- Май има още десетки - каза Кастийл, а вълчациите заръмжаха.

Въздъхнах ядосано и погледнах Кастийл.

- Знам, че се разбрахме да не използвам още етера, обаче положението става...

Листата над нас затрепериха. Свирип вятър помете

полянката, разпилявайки мъглата, а с нея - и мириз на гнилоч. Отметнах глава назад, а Киеран сграбчи туниката на едно Изчадие и заби меч в гърдите му. Още по-тъмна сянка се спусна над нас, затулвайки дори оскъдната светлина, която се процеждаше през дърветата.

- Крайно време беше - заяви Киеран и се наведе да потупа гърба на сестра си, която тъкмо се канеше да налети на новата група Изчадия.

Достигнах вълчациите през *нотама* и ги отзовах. Проехтяха няколко воя, после всичките изскочиха от мъглата и влязох в кръга ни. Кастийл преметна ръка през кръста ми, вдигна ме от земята и ме притисна към гърдите си.

- Внимавай - прошепна в ухoto ми.

Отчупени клони захвърчаха като стрели около нас. Рийвър се спусна сред кървавите дървета, разперил широко криле, преди да ги прибере рязко назад.

Киеран залитна настрани.

- Проклети богове, това е всеки път. - Леденосините му очи проблеснаха. - Кажи ми, че не го прави нарочно.

Потвърдях ли, щеше да е лъжа, затова си замълчах. Рийвър проточи дълга шия и изрева. Ослепителни сребристи пламъци шурнаха от гърлото му, разсякоха мъглата и обляха Изчадията. Огънят ги покоси наведнъж - за броени секунди от десетките твари останаха само пепел и тънки струйки мъгла.

- Много мило от негова страна, че най-сетне реши да се появи - отбеляза Емил, спечелвайки съзаклятническа усмивчица от Киеран и присвят поглед от Рийвър, който врътна рогата глава към Емил. Атлантиецът вдигна ръце. - Тоест много се радвам да те видя.

- Дали е намерил нещо? - попита Кастийл.

- Надявам се. - Прибрах кинжала в ножницата си и върнах меча на Кастийл. Рийвър бе отлетял предишния ден да издирва руините, които бе описала Елоана. - Вече минаха три дни. Пиши още три за обратния път. И още ден езда до Падония.

- Ще се справим - увери ме Кастийл, закопчавайки две измъкнали се кукички на пелерината ми. - Ще стигнем навреме до Костения храм.

Кимнах, макар и да знаех, че дотам имаме почти три дни път. Прехапах долната си устна и тъпата болка в челюстта ми пак се събуди. Трябваше да намерим Малек и да се върнем в Падония, така че да ни остане малко време за почивка. За подготовка.

- Не се беспокой. - Киеран пристъпи към нас, срещна погледа ми и отметна плитката ми през рамо. - Знам, че звучи трудно - продължи той, докато тялото на Рийвър се обливаше в блещукаща светлина. - Но нас си ни бива. Ще се справим.

Кастийл ме целуна по слепоочието и погледна человека, стоящ на мястото, където допреди секунди бе стоял дракенът.

- Време е за гол Рийвър.

Всички почти свикваха с гледката. Но докато повечето старателно избягвахме да поглеждаме под нивото на лицето му, Сейдж го оглеждаше най-безсръмно, независимо в какъв облик беше.

- Около ден езда на север - обяви Рийвър, когато Наил му хвърли дрехите. - Открих руини на нещо като малко градче.

За по-малко от ден стигнахме до руините. Не можех да си

обясня как Рийвър ги е видял от небето. От града бяха останали само каменни основи и полурухнали стени.

- Това трябва да е, нали? - попита Вонета, докато Кастийл ми помагаше да сляза от Сети.

Мил жест, като се имаше предвид, че вече не се нуждаех от помощ.

- Би трявало. - Обърнах се към Рийвър. - Нищо друго ли не видя?

- Стигнах чак до брега - отговори той, скочи върху една стена и клекна отгоре ѝ. - Само това намерих. Останките заемат обширна територия. Гората се сгъстява оттук, но това не са руини на малко село.

- Гората става още по-гъста? - махна към плътно избуялите дървета Емил.

Рийвър кимна. Снежна виелица профуча през развалините.

Киеран откопча кожената чанта и ми я донесе. Делано във вълчия си облик и останалите вълчаци се пръснаха из руините, за да наблюдават околността.

- Дали мястото е подходящо?

- Честно ли? - Оставил чантата върху една стена и я отворих. - Мога единствено да се надявам.

Той се засмя, Пери ни доближи, а Малик слезе бавно от коня си - под зоркия поглед на Наил.

- Чудя се какво е имало тук.

- Нямам представа - сбърчи вежди Кастийл, оглеждайки руините. - Може да е рухнало, докато той е спял, и да се е изгубило във времето.

Потреперих, изваждайки лист пергament и тънко парче въглен. Плашех се при мисълта, че цял град, пълен с хора - навсярно стотици, ако не и повече, - е бил напълно заличен от

историята.

Кастийл взе едно камъче и го сложи върху пергамента, за да не го отнесе вятърът.

- Благодаря - прошепнах. Докато изписвах името на Малек, ми хрумна нещо. - Някой знае ли фамилното име на Малек?

- О'Меър - отговори Кастийл.

Погледнах Рийвър.

- Това не е истинската му фамилия, нали?

Рийвър обърна бавно глава към мен. Изниса се дълъг момент, преди да отговори:

- Не е.

- Има ли изобщо фамилно име?

- Никтос няма, но... - Вятърът разпилия няколко кичура от светлата му коса. - Някои познават Малек с фамилията Миерел.

- Миерел - повторих и натиснах толкова силно въглена към пергамента, че остана петно. - И съпругата на Никтос ли носи същата фамилия?

Отново пауза.

- Някога.

Кастийл срещна погледа ми и аз изписах цялото име. Малек Миерел. Етерът забучва в гърдите ми.

- Сега какво? - попита Кастийл, докосвайки с гърди рамото ми.

Бръкнах в кесийката на хълбока ми, но не за кончето, което рано или късно трябваше да върна на Кастийл. Вместо това извадих диамантения пръстен и го оставил върху името.

- Сега е нужна само кръвта ми.

- Това ми напомня нещо - прошепна Кастийл, изваждайки кинжала си. - Дължа ти огромен диамант.

Усмихнах се широко и посегнах към кинжала.

- Така е.

Кастийл не пусна дръжката.

- Не искам да се нараняваш.

- Може би предпочиташ ти да ми пуснеш кръв? - попитах.

- Не по този начин. - Впи горещ поглед в мен, от който лицето ми пламна. - Но предпочитам аз да го направя, вместо да те гледам как сама си причиняваш болка.

- Това е странно мило.

- С акцент върху „странно“ - подхвърли Киеран, опря гръб в една стена и скръсти ръце.

Вонета и Емил се доближиха.

- Готова ли си? - попита ме Кастийл. Вдигнах ръка и кимнах, а той се наведе и ме целуна. В мига, в който острието боцна върха на пръста ми, Кастийл гризна леко долната ми устна. - Това беше.

Кожата ми се нагря още повече. Поднесох пръст върху пръстена и пергамента и го стиснах, докато не излезе капка кръв, която тупна върху пръстена, а после образува червено петно върху хартията.

- Искрено се надявам да не си останем само с това - прошепна Вонета.

- Няма начин - увери я Емил.

- Помниш ли какво ти каза баща ми? - попита Пери.

Кимнах и се прокашлях.

- Призовавам енергията на богинята Беле, покровителка на ловците, откривателка на всичко изгубено. Смирено те моля да ме напътстваш към онуй, що свързвам с кръв, име и вещ.

Никой не проговори. Май дори не смееха да си поемат дъх, докато кръвта се просмукваше в името на Малек. Вече

започвах да си мисля, че съм събркала заклинанието или нещо друго, когато мястото от пергамента, напоено с кръвта ми, пламна.

Вонета ахна и отстъпи стреснато назад, бълсвайки се в Емил. Един-единствен пламък се изстреля във въздуха, висок почти колкото дърветата и студен. *Леденостуден*. Етерът в кръвта ми се разбуди, а пламъкът затрепка бурно и потъна обратно в овъглената хартия, прогаряйки я, докато върху каменната стена не остана само пръстенът, който Малек бе подарил на Исбет.

Кастийл сложи ръка на гърба ми, а Киеран разкръсти своите. Порив на вятъра се спусна иззад нас, улови пепелта и я издигна във въздуха. За миг ме обзе паника, но пепелта влетя във вихрушките и хилядите миниатюрни парченца засияха като светулки.

- Лелее! - провлачи Наил.

Блещукащата фуния се превърна в същински циклон, който профуча между двама им с Малик и се стрелна между дърветата.

- Бързо се движи. - Киеран откъсна гръб от каменната стена, а Рийвър скочи на земята. Лъскавата, сребриста светлина захвърча на зигзаг между дърветата. - Прекалено бързо.

Всички хукнахме напред, а вълчациите запрескачаха руините, преследвайки яркото сияние...

Искрящата пепел спря внезапно във въздуха и се посипа по земята като бляскав сняг. Вълчациите се заковаха на място, но светлината не угасна - зарисува лъскава пътека през Кървавата гора. Открехнах бавно устни.

- Красиво е - прошепна Вонета.

Емил плъзна поглед към нея и поклати глава.

- Е - обади се протяжно Малик, пристъпвайки напред. - Май сработи, в случай че някой се чудеше.

Кастийл се усмихна, но бързо стисна устни и челюстта му се втвърди.

Богове, гледката ме натъжи.

Пресегнах се и докоснах ръката му. Кастийл върна усмивката си заради мен, но тя не достигна очите му.

- Трябва да я последваме, и то бързо - обяви. - Не знам колко време ще се задържи.

Той тръгна към Сети, а аз взех пръстена и го прибрах в кесийката.

- Време - каза ми тихо Киеран. - Дай му време. И на двамата.

- Знам.

Знаех, че им е нужно време. Но като тръгнахме по блещукащата, лъкатушеща следа, в онази студена кухина в тялото ми се надигна странно беспокойство. Остър, необясним страх, който сякаш ме предупреждаваше.

Напомняше ми, че невинаги има време.

Лъскавата пътека криволичеше между дърветата. Кастийл яздеше Сети, а аз вървях с Делано, твърде напрегната да седя. И не бях единствена. Рийвър беше драснал напред, а вълчаците водеха колоната ни. Киеран яздеше до Кастийл и незнайно как Малик се озова до мен.

Което обясняваше защо Делано вървеше толкова близо до крака ми, че се търкаше в него.

- Започвам да си мисля, че тази пътека ще ни отведе право до Странд - отбеляза Малик, бълвайки мъгливи облачета във

въздуха.

- И аз.

Следвахме я поне час и вече се губеше зад Емил и Вонета, които яздеха най-отзад.

Пак се умълчахме и без да поглеждам, знаех, че Малик непрекъснато наднича към мен. Както и че скришните му погледи започваха да дразнят Кастийл.

Като заобиколихме няколко провиснали клона, Малик каза:

- Защо още не си ме питала за онази нощ?

В гърлото ми се изля киселина и не знаех дали идва от Кастийл, от Киеран или от двама им.

- Сигурно имаш много въпроси - продължи тихо Малик, загледан право напред. - И много неща за казване.

Засмях се, но прозвуча сухо.

- Имам много неща за казване, но никое от тях няма да промени миналото. - И отговорите му на въпросите ми едва ли щяха да подобрят психическото ми състояние, както и това на Кастийл. И все пак ме тормозеше един въпрос. Преглътнах тежко. - Как загина Коралена?

- Сигурна ли си, че искаш да знаеш? - Малик въздъхна дълбоко и отмести един провиснал клон от пътя си. - Принудих я да пие дракенска кръв.

Ужас и скръб се сблъскаха в мен, а Рийвър се скова пред нас и мигновено съжалех, че попитах.

- Беше бързо - увери ме тихо Малик, а Делано се притисна още повече към мен, докосвайки с глава облечените ми в ръкавици пръсти. - Не го казвам, за да омаловажа случилото се. Това е истината. Кора беше... Испет я харесваше. Това беше един от малкото случаи, в които не проточи наказанието или смъртта.

Стиснах устни и поклатих глава. Не знаех какво да кажа. Какво да чувствам.

- Кас... - Малик надникна през рамо, после върна очи към мен. В небето вилнееха снежни вихрушки. - Той спомена, че си чула някакво стихотворение онази нощ. Не съм го казал аз.

Стрелнах поглед към него и гърлото ми пресъхна. Това го бях забравила покрай всичко останало.

- Знам - прошепнах и кожата ми изстина още повече, а етерът запулсира в гърдите ми. - Чух го по-късно. Не беше твойт глас. Звучеше като...

Като гласа от Каменен хълм, който ме подканваше да освободя яростта си. Да сеа смърт. Нямаше нищо общо с Ибсет.

- Попи? - извика ме разтревожено Кастийл.

Бях спряла на място. Делано побутна крака ми, а сърцето ми туптеше бурно...

До мислите ми се допря отпечатък с ухание на свеж дъжд.
Сейдж?

Стигнахме до края на следата - обясни тя. - *Тук определено има нещо. Нещо лошо.*

Вирнах вежди и вдигнах поглед към Кастийл, който спря със Сети до мен.

- Вълчациите са стигнали до края на следата. Сейдж казва, че там имало нещо лошо.

Кастийл кимна с каменно лице. След броени секунди вече бяхме при вълчациите, които крачеха неспокойно покрай рухналите колони пред каменна стена, висока колкото Превал и гъсто обрасла в кървави дървета. Осезаемата им тревога обгърна кожата ми.

Следата свършваше точно пред дърветата и подножието на скалист хълм, който приличаше на най-обикновена планина. Лъскавата пътека под краката ни вече бледнееше.

- По дяволите! - изруга Кастийл и скочи от коня си. - Това е проклета планина, обрасла в кървави дървета.

- Хълмът не се виждаше от небето - каза Рийвър, вдигнал поглед към върха му. - Сигурно тук гората е най-гъста.

Кастийл мина покрай мен и навлезе сред плътно избуялите дървета.

- Има вход в скалата.

Делано ме последва до него. Надникнах през рамото му към... широка черна дупка.

- Виждаш ли нещо?

- Малко. Прилича на тунел - отговори Кастийл, присвил очи. - Киеран и Вонета, вие какво виждате?

Киеран ни стигна пръв и се приведе да погледне иззад мен.

- Определено е тунел. Естествен, като онези в планините у дома. Достатъчно широк е да минем в колона по един през него.

Вдишах дълбоко.

- Май наистина ще се наложи да влезем вътре, а?

Сейдж побутна ръката ми с муцуна и думите ѝ достигнаха съзнанието ми. *Nие ще тръгнем първи*.

- Не - отсякох на глас, в случай че и на някой друг му беше хрумнала същата идея. - Нямаме представа какво има в края му.

Затова ние сме първи. Свежият отпечатък на Делано се присъедини към нейния.

- Поли - подхвана Кастийл.

- Не искам да влизат в някаква неизвестна дупка.

Той пристъпи към мен.

- Нито пък аз.

- Сетивата ни са много по-развити от тези на атлантийците.

И твоите - напомни ми Вонета.

Киеран кимна.

- Така е. Ние най-рано ще усетим дали има опасност.

- Спорете колкото си искате - обади се Малик. - Но е безполезно. Защото нещо идва.

Всички завъртяхме глави към скалата. Виждах само мрак...

Внезапен порив на вятъра бълсна дърветата и разлюя клоните им. Въздухът се пропи със странна миризма и откъм тунела долетя тътнешо ръмжене, от което кожата ми настръхна.

- Много ми се иска да имам оръжие - обяви Малик.

Рийвър вдигна глава. Листнатите клони над нас и около нас застинаха, но звукът... продължаваше. Кънтящ стон от мрака.

- В името на боговете, какво е това? - попита Киеран, извадил меча си от кървав камък. - Изчадие?

Сенки, по-плътни от тъмнината, започнаха да възприемат форма. Форми. Носещи се към нас.

И не бяха на Изчадия.

Изнизаха се бавно измежду гъстите дървета, целите облечени в черно. Неестествено тънката им кожа имаше восъчна, мъртвешка бледност. Макар и да притежаваха някакво подобие на лице - тъмни очи, две дупки за нос и уста, - чертите им бяха грешно наредени. Устите им бяха толкова обтегнати към скулите им, че сякаш някой им бе изрязал вечни усмивки, а после ги беше зашил. Целите им усти. Но от лицата им беше останала най-вече кост.

- Проклятие! - изруга Кастийл.

Знаех какво са. Той също.
Гирми.

42

- Чудесно - измърмори Емил, а Вонета простена. - Пак тези лайнари.

Но защитите им усти...

Несъмнено щях да ги сънувам по-късно.

- Недей! - Рийвър предупреди Рун, който тръгна към входа на тунела. - Не ги хапи. Във вените им не тече кръв, а отрова.

Кастийл изгледа дракена.

- И преди са нападали гирми.

- Не такива. - Рийвър вдигна меча си. - Тези са Пазители.

Приличат на Кръвниците. Сигурен съм, че и с двата вида не сте се сблъсквали досега.

Кастийл се намръщи.

- Май ще ти се доверя.

- Най-добре - отвърна Рийвър. - В противен случай гадостта в тях ще разяде вътрешностите на вълчациите.

Изцъклих очи.

- Не ги нападайте - наредих на вълчациите. - Пазете Малик.

Никой от тях не се зарадва на заповедта ми, особено Делано, но всички отстъпиха назад, обграждайки още по-

недоволния атлантийски принц.

- Тогава защо не използваш огъня си? - предложи Киеран. - Нали обичаш да изгаряш разни неща.

- Огънят ми е безсилен срещу тях - отвърна Рийвър. - Вече са мъртви.

- *Какво?* - оформи с устни Кастийл.

Имах толкова много въпроси, които обаче трябваше да почакат. Етерът пулсираше в гърдите ми, като извадих кинжала си. Тези твари изглеждаха като страховита комбинация от онези, които Незримите бяха призовали в Сайонски залив, и съществата, които бранеха Илизеум. Потреперих. Древната ми енергия подейства срещу гирмите и войниците скелети, но дали можеше да нарами този вид?

- Ще действаме по стария начин - заяви Кастийл и прехвърли меча в другата си ръка.

Като излязоха от тунела, гирмите спряха на място с ръце до телата си. Всичките. Петнайсетина.

- Дали са им останали ръце? - зачуди се Кастийл.

Погледнах към ръкавите на робите им, твърде дълги, за да преценя.

- Не е за вярване, че това гледаш.

Киеран надникна към мен.

- А *ти* какво гледаш?

- Не видяхте ли устите им?

- Естествено - отговори Кастийл.

- Не мога да откъсна очи от тях.

Киеран ме изгледа остро.

- Сериозно?

- Защити са. Ужасно е, но пък може да е за добро - добавих.

Кастийл ме погледна.

- Защо да е за добро?
- Защото поне така не могат да...

Умълчах се, когато един от гирмите килна глава настрани.

От запечатаната му уста се разнесе тих стон.

- О... това е смущаващо - коментира Еmil.

Вонета поклати глава, въртейки меча си в ръце.

- Ти си кралят на...
- Мъжеството и чара? - предположи той.
- Подценяването.

Усмивката ми застина, защото гирмите тръгнаха едновременно - и то бързо. Дълги, тънки оstriета се спуснаха и от двета ръкава на робите им - оstriета, които проблясваха като полиран оникс на сноповете слънчева светлина.

- Сенконий - прошепна Наил, заобикаляйки бавно едно кърваво дърво.

Един гирм завъртя рязко плешива глава към него и я килна настрани. После полетя напред и робата му се разпия зад него като поток от сенки. Пери се завъртя и оstriето му срещна това на гирма в сблъсък от пурпур и нощ.

Останалите гирми също се устремиха напред в прецизна триъгълна формация. Скочих към тях, а Кастийл замахна с меча си и отсече главата на първия.

- Ясно, тези не са като скелетите в Илизеум - обяви Кастийл. - Падат при удар в главата или сърцето.

- Слава на боговете - отвърна Еmil и се завъртя ловко, обезглавявайки първия си гирм.

Шмугнах се под протегнатата ръка на друг. В дъното на съзнанието си забелязах, че не замахна с оstriето си към мен, което ми се стори странно. Изскочих зад съществото и

като се обърна, забих кинжала в гърдите му. То се разтресе и рухна пред мен, както се случваше с Възнесен, пронизан с кървав камък. Само дето не се пропука. Вместо това се съсухри, сякаш всичката влага напусна тялото му за броени секунди, после се пръсна на ситни прашиинки. Цялото, заедно с мечовете си с острие от сенконий, оставяйки само мириз на повехнали люляци.

Кокалеста ръка стисна рамото ми и ме дръпна назад. Завъртях се в кръста и я ударих с лакът достатъчно силно, че да ме пусне. Кастийл скочи във въздуха и блъсна с тяло гирма, а аз се обърнах и го наръгах в гърдите. Кастийл ми се ухили дивашки и се хвърли към следващата гад.

Мислите на Делано докоснаха моите във вълна от свеж пролетен въздух. *Гирмите не те нападат.*

Заотстъпвах назад и го намерих по отпечатъка му тъкмо когато един от гирмите замахваше с меч към Пери. *Забелязах.*

Може би те разпознават.

Може и така да беше, но продължаваха да нападат другите... и да се опитват да ме хванат. Два гирма тръгнаха към мен със свалени до тялото мечове. Етерът ми завибрира, притискайки се към кожата ми. Отворих сетивата си, но както и с другите видове гирми, усетих само празнота - студен вакуум.

Киеран бутна един гирм към близкото дърво.

- Идват още. - Наръга съществото в гърдите с яростно ръмжене. - Още десетина.

- Ама, разбира се.

Закрачих напред.

- Поне този път не извират от земята - изтъкна Вонета,

пронизвайки една твар в гърдите.

- Поне това - съгласи се Наил и замахна с меча си.

Един гирм от лявата ми страна опита да се промъкне зад мен.

Извъртях се и го изритах в гърдите. Той залитна назад, а аз пак се обърнах и замахнах с кинжала към предмишницата на друг. Старателно наточеното острие от кървав камък разряза тънката като хартия кожа и кухата кост, отсичайки цялата ръка. Бледите ѝ пръсти се отвориха в смъртен спазъм и пуснаха меча от сенконий. Хванах го за дръжката, засилих го в широка дъга и обезглавих първия гирм, без да срещна каквато и да било съпротива. Кастийл посече притежателя на меча от сенконий, който моментално рухна в ръката ми.

Нацупих се.

- Този меч ми харесваше.

Киеран ме изгледа и блъсна още един гирм назад.

- Жалко.

- Хич не си забавен. - Стиснах по-здраво кинжала си. - Знаеш си го, нали? Хич, ама...

- Мамка му! - изруга Емил и залитна назад. - Устите им. Мамка му! Устите им.

- Чак сега ли забеляза, че са зашити? - учуди се Кастийл, забивайки меча си през гърба на един гирм право в сърцето му.

- Нали каза, че е смутен. - Бутнах ръката на един гирм. - Не пипай без разрешение.

Гирмът килна глава и се усмихна. Или поне опита. Шевовете се обтегнаха и се пръснаха. Устата му провисна и нещо черно и лъскаво изпълзя отвътре...

- Защо трябваше да са змии? - Отскочих назад със свит от

ужас корем, а змията запълзя напред, сливайки се с тъмната земя. – Змии. Мразя змии.

– Предупредих ви.

Емил разсече влечугото, а то нададе съвсем неочекван звук. Оглушителен писък.

– Какво е това нещо?

Малик скочи на една ниска стена.

– Не ни даде подробностите! – изкрещя Вонета, отскачайки назад, докато Сейдж мачкаше една змия с лапа, преди да я метне във въздуха. – Пак не ни даде подробностите!

– Каза само „устите им“ – подкрепих я аз, докато очите ми шареха по земята, понеже изгубих гнусното копеленце от поглед. – Защо? Защо има змии?

– Змии има в повечето гирми – оправда се Рийвър, убивайки една от гадините.

Умът ми не побираше цялата тази... *лудница*. Един гирм вървеше към мен, докато от устата му се изхлуваше поредната твар. Заотстъпвах назад и се бълснах в голям камък. Качих се отгоре му и застанах на колене.

– Не. Не. И не. Етерът ще подейства ли на тези гадини? – попитах Рийвър.

– Твоят ли? – Той сбърчи отвратено устна и разсече една змия. – Да, защото си Първична богиня на път да завърши Отсяването си.

Кастийл се завъртя към мен и се ухили.

– Да не би да се криеш върху камък?

– Аха.

– Много си сладка.

– Млъквай.

Кастийл се засмя, а аз освободих етера, пулсиращ свирепо

в гърдите ми. Сребристото сияние обля земята - о, богове, змиите бяха три. Седем...

Киеран се хвърли напред и смачка с ботуш едната. Този звук... Петното, което остави... В гърлото ми се надигна жлъчка.

Шест. Пребраих шест змии. Вероятно имаше и още, а аз със сигурност нямаше да спя поне десет години. Древната енергия отклика на волята ми и се разгърна в мрежа от блещукаща, сребристобяла светлина, примесена с гърчещи се сенки. Попаднеше ли на змия, пускаше искри и я подпалваше. Кошмарните влечуги изгаряха с пронизителни писъци.

Всички гирми се насочиха към мен. Етерът ми привличаше и тях като скелетите войници в Илизеум, досущ както пролята кръв привличаше Изчадията. Шевове се заразкъсваха, черни пасти зейнаха и от тях се заизливаха змии, които запълзяха трескаво към камъка.

- Май е крайно време да покажеш на тези грозници с кого си имат работа - извика от стената си Малик.

Кожата и ръцете ми забоцкаха, стоплиха се, а ъгълчетата на полезните ми се обагриха в сребристобяло. През вените ми шурна древна мощ. Етерът изригна от ръцете ми на сребристи пламъци и плюйки искри, прелетя между Пери и Делано, за да убие гирма зад тях. Огнената стихия се разля по земята и изпепели последната партида змии. Обърнах се с присвiti очи и видях последния гирм да се приближава към вълчаците. Изпарих го със сребрист проблясък.

И под кървавите дървета не остана нищо, плюещо змии от устата си.

- Идват ли още?

Киеран се беше доближил до входа на тунела.

- Не мисля.

- Отдръпни се - наредих, завъртях се към отвора в скалата и изпратих тънка струйка енергия вътре.

Светлината окъпа стените, спускайки се надълбоко в пещерата.

Като се уверих, че наистина няма повече гирми, отзовах етера си и сребристото сияние избледня.

- Някой ухапан от змия? - попита Рийвър. - Веднага да си каже. Отровни са.

Нямаше ухапани. Делано качи предни лапи на камъка, протегна се нагоре и побутна ръката ми. Пресегнах се и зарових пръсти в козината му, прибирайки кинжала си.

Надникнах задъхано към Рийвър, който стоеше в каруцата.

- Просто трябва да знам - подхванах, докато сърцето ми забавяше ритъма си. - Защо имат змии отвътре?

- Нямат вътрешности. Нито един орган - отговори Рийвър. - Пълни са само със змии.

Всички се обърнахме към него. Пери прегълтна, сякаш всеки момент щеше да повърне. Свалих ръка от врата на Делано.

- Е, това е... това е още по-смущащо. Да не бях питала.

Кастийл дойде пред мен и ми подаде ръка.

- Благодаря, но ще поостана тук.

Седнах на камъка.

- Колко време? - попита ме той, а Делано скочи върху камъка и легна до мен.

- Не знам.

Устните на Кастийл трепнаха в лека усмивка.

- Да не си посмял да се ухилиш - предупредих го.

- Няма - закле се той, но определено лъжеше. - Няма повече змии, Попи.

- Не ме интересува.

Кастийл размърда пръсти.

- Не може да стоиш там, кралице моя. Трябва да намерим Малек, а за целта може да са ни необходими тарикатските ти божествени дарби.

Присвих очи насреща му.

- Дразня се, когато си прав.

- Значи често се дразниш - отвърна Кастийл.

Киеран изсумтя.

- Моля те, слез, преди и сестра ми да е дошла при теб, защото тогава ще се наложи да уговаряме и трима ви да слезете.

- На косьм съм да скоча при вас - призна си Вонета, оглеждайки земята.

Делано пак побутна ръката ми и аз въздъхнах, поех тази на Кастийл и се съмкнах от камъка. Делано скочи до мен и аз килнах глава към Кас.

- Ако видя змия, ти си виновен.

Той се засмя тихо и ме целуна по върха на главата.

- Сладур.

- Кой друг забеляза, че нея не я нападаха? - попита Пери, докато Малик слизаше на земята.

- А, да. - Обърнах се към Рийвър. - Да не би да надушиха, че съм му... племенница или нещо такова?

- Вероятно са разпознали древната ти енергия - каза Рийвър.

- Но гирмите, призовани от Незримите, я нападнаха - процеди Кастийл.

- Не знам какви са тези Незрими, нито пък как и защо призовават гирми - отвърна Рийвър. - Споделете.

Разказах му накратко.

- Явно са възникнали, докато вие сте спели.

- Така ми се струва - потвърди Киеран.

- Три неща. - Рийвър вдигна три пръста. - Първо, нуждая се от почивка. В противен случай ставам раздразнителен.

- Колко бил чувствителен! - коментира Киеран.

- А когато съм раздразнителен, подпалвам разни неща и после ги изяддам - продължи Рийвър и аз затворих очи за миг. - Второ, това не бяха обикновени гирми, които можеш да си призовеш като наемници. Както вече казах, това бяха Пазители.

Отворих очи.

- Каква е разликата?

Рийвър още държеше единия си пръст вдигнат.

- Повечето някога са били простосмъртни, призовали бог и заклели му се в служба след смъртта си, ако изпълни желанието им. Кръвниците убиват разни неща. Пазителите - както се досещате - пазят разни неща. Но по-често хора. И Пазителите, и Кръвниците, и Търсачите съществуват единствено с тази цел. Или намират нещо и го носят на господаря си, или го защитават до смърт.

Пак забих поглед в земята. Тези чудовища са били хора някога? Свещени богове...

Стана ми малко гузно, че ги бях убила.

Кастийл пълзна ръка през кръста ми и стисна леко.

- Значи тези гирми са прекарали стотици години под земята?

Рийвър кимна.

- Сигурно са умрели от скука - отбеляза Емил.
- Пак подценяваш ситуацията - изгледа го Вонета.
- Но не майка ти ги е изпратила тук - продължи Рийвър.
- Какво искаш да кажеш? - присви очи Кастийл. - И ще престанеш ли да показваш среден пръст на Киеран?

- Всъщност го показвам на всички, но добре. - Рийвър свали бавно средния си пръст. - Нещо ми подсказва, че цялата планина се е образувала, за да пази гробницата на Малек, но този вид гирми не се призовават с Древна магия. Могат единствено да бъдат *изпратени* от Древен бог.

Обърнах се бавно към входа на пещерата.

- Дали Никтос ги е изпратил? Дали двамата със съпругата му са знаели къде е синът им?

Рийвър не отговори дълго време.

- Малек напусна Илизеум точно преди другите да заспят. Не се разделиха с добро, но... Древният бог на живота би усетил опасността, в която е изпаднал синът му, дори в съня си. Костите от божества вероятно не са им позволили да го открият - обясни той и осъзнах, че Исбет сигурно държеше и Ирес в такива вериги. - Древният бог на живота явно е изпратил Пазителите на сън, за да го бранят.

Тарикатските ми божествени дарби не ни потряваха повече. Не ни посрещнаха други гирми и необезпокоено стигнахме до окования с костени вериги ковчег в дъното на пещерата. Беше полузаровен в пръстта в средата на каменна зала, голяма колкото да побере всичките му Пазители.

Не ми се замисляше за това, че Никтос се беше постарал да защити сина си. Рийвър унищожи корените на кървавите дървета, усукали се около веригите. Не ми се мислеше и

колко ли страда Никтос наяве и насьн, задето не бе успял да намери Ирес и да направи същото за него. Сигурно затова съпругата му спеше така неспокойно.

Не свалихме костените вериги от ковчега като предпазна мярка, в случай че друсането разбудеше обитателя му. Пренесохме го мълчаливо до каруцата, наострили уши за звуци от вътрешността на дървената, небелязана кутия. Рийвър остана с нея, като потеглихме обратно към Падония.

Първоначално реших, че настоява да пази ковчега от страх, че Малек може да се събуди и да опита да избяга, но няколко пъти го видях да седи с ръка върху капака му и затворени очи. И тази гледка... заплете тежък възел от емоции в гърдите ми.

Като наближихме края на Кървавата гора и с Кастийл заяздихме успоредно на каруцата, се осмелих да задам на Рийвър въпроса, който ме тормозеше от известно време.

- Бяхте ли приятели с Малек?

Той се взира дълго в ковчега, преди да отговори.

- Като млади, преди да започне да посещава земите на простосмъртните.

- Защо, промени ли се след това? - попита Кастийл, прекарвайки Сети покрай няколко купчини камъни.

Рийвър кимна.

- Загуби интерес към Илизеум, а впоследствие и... привързаността си към обитателите му.

- Съжалявам - каза Кастийл и надзърна над главата ми към Малик, който яздеше до Наил.

Рийвър проследи погледа му.

- Странно е, че носят толкова сходни имена, нали?

Не смеех да се обадя.

- Майка ми е обичала Малек - отвърна Кастийл. - И мисля,

че една част от нея винаги ще го обича. Дала е такова име на сина си...

- В чест на тази любов?

- Да. - Кастийл се умълча за момент. - Замислих се върху думите ти. Щом Никтос е успял да изпрати Пазители в гробницата на Малек, нима не е усетил, когато са го затворили там? Не е ли могъл да го предотврати?

Рийвър не отговори веднага.

- Могъл е. Малек трябва да е бил крайно обезсилен, за да се остави да го погребат. Ранен дори. И Никтос, и съпругата му трябва да са го усетили. Но никой от двама им не се е намесил.

Загледах се в ковчега, обзета от познатото чувство на тревожност. Искали са да го предпазят, но не и да го освободят.

- Знаеш ли защо? - поинтересува се Кастийл.

Рийвър поклати глава.

- Не, но вероятно са имали основание.

Следващите нощи, като спирахме да лагеруваме, никой от нас не спа добре. И май не страхът от съществата, обитаващи Кървавата гора, ни държеше будни, а мисълта кого превозвахме в ковчега. Напрежението се поразсея чак на деветия ден, когато най-сетне излязохме изпод пурпурните листа.

- Дали ще стигнем в Падония до здрачаване? - попитах, докато яздехме.

- Да - отговори ми Киеран от коня си до нашия.

- Ще ни остане един ден за почивка, преди да потеглим към Костения храм - добави Кастийл.

- Ще ми се да имахме повече. Ох!

Облегнах се назад, притиснала длан към внезапната болка в челюстта ми.

Кастийл ме погледна загрижено.

- Какво има?

- Не знам. - В устата ми се изля вкус на желязо. - Устата ме боли.

Натиснах с пръст горната си челюст...

- Щом те боли - каза Кастийл и хвана китката ми, - недей да я ръчкаш.

- Това би било твърде логично за нея - отбеляза Киеран, докато Кастийл отлепяше ръката ми.

- Не си спомням да съм искала мнението ти - срязах го.

Киеран се ухили, но усмивката му бързо изчезна.

- Попи. - Кастийл вдигна поглед от ръката ми, превзет от внезапна тревога. - Устата ти кърви.

- Какво? - Прокарах език по венците си. - Е, това обяснява вкуса на кръв. Гнусотия.

- Кас... - погледна го Киеран.

Намръзих се и отворих сетивата си към тях. Тревогата беше изчезнала.

- Какво?

- Устата ли те боли, или челюстта? - попита Кастийл, без да пуска китката ми, сякаш очакваше да продължа да се пипам.

Което не беше изключено.

- По-скоро челюстта. Горната. И понякога болката стига чак до слепоочието ми - обясних.

- И е на моменти?

Кастийл хвана по-удобно поводите.

Кимнах.

- Да. Вече не ме боли. И май кървенето спря. - Погледнах го. - Защо питаш?

Той вирна едното ъгълче на устните си.

- Защото май знам защо те боли. - Усмивката му толкова се разшири, че дори трапчинката му се появи. - Или поне се надявам.

Киеран поклати усмихнато глава, а Кастийл подкара Сети към едната страна на пътя и го забави, така че Емил и Вонета да ни подминат. Вълчациите до нас също избързаха напред, а Кастийл ни доближи до каруцата, където още се возеше Рийвър. Малик и Наил яздеха от другата му страна.

- Какво? - попита Рийвър.

- Нямам представа - отвърнах аз.

- Имам един въпрос към теб - подхвани Кастийл.

- Прекрасно - измърмори Рийвър.

Вялият му отговор не отказа Кастийл.

- Древните богове имат ли остри кучешки зъби?

Изцъклих очи.

Рийвър направи гримаса.

- Тотално случаен въпрос, но да. Как се хранят, според теб?

И другата трапчинка на Кастийл ни удостои с появата си и той сведе брадичка.

- Струва ми се, че затова те боли челюстта.

Загубих и ума, и дума за цяла минута.

- Мислиш... мислиш, че ще ми пораснат зъби? - учудих се.

Кастийл кимна.

- На нас ни никнат чак в края на Отсяването. В този период устата ни боли на моменти и венците ни кървят. Също като при бебетата.

- Защо ли не се учудвам, че чак сега разбирате? -

подхвърли Рийвър и ни обърна гръб.

Щяха да ми поникнат... остри зъби?

Майчице!

Веднага вдигнах ръка, но Кастийл пак ме хвана за китката и се засмя.

- Не си пипай устата, Попи.

Но как? Никнеха ми остри зъби! Прокарах език по венците си, но не усетих нищо необичайно. Като се върнахме при Киеран, вкусих захарна развеселеност от Кастийл, и не само. В гърлото ми се изля и онзи пикантен, опущен вкус.

Извих врат назад и приковах очи в неговите.

- Много се *вълнува*, а?

- Да, и още как! - Той сведе глава към моята и прошепна в ухото ми: - Нямам търпение да усетя зъбите ти върху кожата си.

Лицето ми пламна.

- Кас...

- На много места - додаде той.

- Свещени божове! - възмути се Киеран.

Кастийл се засмя и докосна устните ми със своите. После ми обясни какво мога да очаквам, сменяйки темата с друга, малко по-благоприлична. Новите ми кучешки зъби щяха да избият настоящите ми зъби, което леко ме отврати. Но той ме увери, че щом пробият венеца, израстват бързо. И все пак не ми звучеше особено забавно.

- Не е - потвърди Киеран, когато изразих на глас опасението си. - Кас рева като бебе.

- Е, ако някой ти избие два зъба едновременно, да споделиш как е - парира Кастийл.

До края на пътуването мислих само за зъбите си и нещо ми

подсказваше, че дори ще ги сънувам. Идеята, че ще ми пораснат хищнически зъби, не ме притесняваше. Щяха да улеснят храненето ми. Но и щях да се чувствам различно с тях.

Заштото щяха да са поредното доказателство за промяната ми.

Която продължаваше.

43

Като се върнахме в Падония, оставихме Малек в конюшнята, което ми се струваше леко нередно, но къде другаде можехме да го сложим? Никой не би се радвал на ковчег с бог в Голямата зала.

Пръстенът на Испет беше в кесийката с дървеното конче. Което впрочем трябваше да върна на Кастийл, но докато седях на ръба на леглото след банята, облечена в ефирна нощница до коляното, която намерих в гардероба, не мислех нито за Малек, нито за пръстена, нито за кончето. Бях решила, че няма смисъл да се обличам повече, защото... Е, защото и бездруго щях да се съблека съвсем скоро.

Стомахът ми се присви. Тъпата болка в челюстта и слепоочието се беше завърнала, докато си говорех с Тауни, но позатихна, като влязох във ваната. Не знаех дали главата ме стяга заради Отсяването и никнещите зъби, както твърдеше Рийвър, или заради предстоящото.

Единението.

Не си позволявах да се замислям твърде на сериозно за него. Не защото изпитвах колебания или страх. Просто знаех,

че ако се впусна в дълбоки размисли по темата, щях да се превърна в буца от нерви.

А това нямаше да е от полза за никого.

Успях да подремна, докато Кастийл се къпеше, и ми беше странно да се събудя без Киеран, свит на кълбо до хълбока ми.

Кастийл излезе от банята по панталон.

- Ах, тези абсурдно тънки презрамки. - Подръпна едната и трапчинката му пак се появи. - Как си?

- Добре.

Той вирна вежда.

Засмях се тихо.

- Добре съм. Единствено защото се старая да забравя факта, че в конюшнята има бог в ковчег.

- Да, май всички се опитват да забравят тази подробност.

Той седна до мен.

Поех си малка гълтка въздух.

- Къде е Киеран?

Усмивката му се върна.

- Чака ни.

Коремът ми отново се преобрърна.

- Добре.

Гъстите му мигли се вдигнаха и златистите му очи срещнаха моите.

- Сигурна ли си, че искаш да го направим?

- Да - отвърнах непоколебимо. - Сигурна съм. А ти?

- Разбира се.

Той вдигна свлечената ми презрамка.

- Ами Киеран? - попитах. - И той ли още го иска?

- Да. - Усмивката заигра по устните му. - Затова ни чака.

Стомахът ми направи лупинг.

- Тогава ние какво чакаме?

Кастийл се засмя.

- Теб.

Понечих да стана, но той обгърна бузата ми с ръка.

- Какво?

- Нищо. - Опрая лявата си длан в моята, притискайки брачните ни белези един към друг. - Нищо, освен че съм лудо влюбен в теб. И винаги ще бъда, чак до сетния си дъх.

Сърцето ми натежа и се сгущих в него, изпълнена с толкова мощни и дълбоки емоции, че едва ли можех да ги опиша с думи.

- Обичам те.

Кастийл долепи устни до моите в една от онези нежни целувки, които стопляха всяка частица от мен - дори онази студена кухина.

- Готова ли си, кралице моя? - прошепна до устните ми.

- Готова съм.

Загърнати с пелерини върху оскъдните си дрехи, двамата излязохме от стаята и тръгнахме по задния коридор. Напуснахме незабелязано имението през врата, водеща към избуяла градина, на която Кирха със сигурност би се възхитила.

Мисълта ме подсети за Джаспър.

- Къде е Джаспър?

- С баща ми и Хиса.

- А Вонета?

- Май е с Емил. - Той вдигна вежда, водейки ме по алеята. - Между тях има нещо, нали?

- Чак сега ли осъзнаваш?
- Той изпръхтя.
- По-добрият въпрос е дали Киеран вече се е досетил.
- Май започна да надушва нещо точно преди да тръгнем от Дъбов проход.

Усмивката му се разшири.

- Тежко му на Емил.
- По-скоро тежко му на Киеран, ако опита да се намеси. Вонета харесва Емил. Не мисля, че ѝ се понрави, ако Киеран реши да се бърка в техните си работи.
- Вярно е.

Обвил ръката ми със своята, Кас ме поведе надълбоко в Глициниевата гора, отвъд крепостната стена. Колкото по-надалеч навлизахме сред усуканите, провиснали клони, сребристо-лилави на лунната светлина, толкова повече се усилваше звукът на бушуващи води. Докато вървяхме, Кастийл ми разказваше как с Киеран не се загубвали в тунелите, които изучавали като малки. Оставяли инициалите си по каменните стени. Зачудих се дали и сега не са постъпили така. Дали Киеран не бе издълбал името си по стволовете на някои дървета, за да може Кастийл да го намери в лабиринта от избуяли глицинии.

Думите на Кастийл, гласът му, присъствието му отпускаха постепенно напрежението ми. Той разгърна поредната тежка завеса от преплетени клони и видях брега на Реката на Раин. А после видях и Киеран.

Седеше на брега, а като ни видя да вървим през тясната полянка, се изправи и се обърна към нас. Беше само по панталон, също като Кастийл под пелерината си. Стотици пъти го бях виждала гол от кръста нагоре, дори и както майка

го беше родила, но сега ми се струваше различно.

- Започвах да се питам дали няма да проспите нощта.

- Тя сигурно щеше да ме наръга, ако го бях допуснал - коментира Кастийл.

Завесата от глициниеви клони се спусна отново зад нас.

Изгледах го кръвнишки.

- Не съм задрямала нарочно.

- Няма нищо. - Киеран се усмихна широко и вдигна поглед към звездното небе. - Чакането ми беше приятно. Тук е много красиво. Спокойно.

Наистина. Реката беше толкова бистра, че приличаше на потоци от сребро, в дърветата чуруликаха птички, а във въздуха витаеше наситеното, сладко ухание на глицините. Когато Киеран върна очи към мен, сърцето ми прескочи. Вече не можех да мисля за нищо друго, освен за случващото се тук. Открехнах сетивата си. Долових соления, ядков вкус на решимостта му. Но и нещо сладко и меко, легко шипящо и опушено. Не усетих нито капка несигурност. Кастийл излъчваше същите емоции - е, почти същите. Вкусих захарното му чувство за хумор и по-пиперлива, по-сладка мекота. Озърнах се наоколо.

- Сами ли сме?

Киеран кимна.

- Никой няма да припари дотук.

Каза го с такава увереност, че веднага се досетих защо. Обърнах се към Кастийл.

- Пазят ли ни?

- Вълчаци - потвърди той. - Далеч са. Достатъчно, за да не чуят и видят нищо, но няма да допуснат никого до нас.

Кимнах.

- Знаят ли... знаят ли какво правим?
- Би ли те смутило това? - попита Киеран.

Замислих се и осъзнах, че не би. Е, ако Вонета не беше с Емил, а сред тях, искрено ѝ съчувствах. Защото щеше да ѝ е крайно неловко.

- Не.

Одобрението на Киеран ме обля с вкуса си на маслен сладкиш.

- За тях е огромна чест да стоят на пост за тази древна традиция.

- О - прошепнах и се изчервих. - Радвам се, че одобряват.

Кастийл изви устни в усмивка и ги долепи до челото ми. Поех си малка глътка въздух, напоен с упойващия аромат на бор и екзотични подправки. Дъхът му затанцува по устните ми, по извивката на скулата ми. Той се приведе да прошепне в ухото ми:

- Реших, че ще ти хареса тук, край реката и глициниите.
- Харесва ми.
- Чудесно. - Целуна ме под ухото. - Ще те питам отново. Ще те питам често. Сигурна ли си, че го искаш?

Кимнах с пресъхнало гърло.

Устните му докоснаха хрущяла на ухото ми и допирът ме накара да изтръпна.

- Трябва да го чуем от устата ти, кралице моя.
- Да - прокашлях се. - Сигурна съм.

Той целуна отново чувствителното местенце под ухото ми и пръстите му докоснаха шията ми. Разкопча кукичките на пелерината ми и тя се свлече на земята.

- Знам.

Допирът на пръстите му по голите ми рамене и под тънките

презрамки на нощницата ми запрати нова тръпка през цялото ми рамо.

Закачи презрамките с показалци.

- Няма да правим нищо - абсолютно *нищо*, - в което не искаш да участвуаш - увери ме, целувайки долната страна на челюстта ми. - Независимо какви желания и чувства усещаш у нас.

- Не очакваме нищо - пророни по-отблизо Киеран.

- Знам. - Сърцето ми туптеше толкова бързо, че сякаш уплашена птичка пърхаше с криле в гърдите ми. - С вас съм в безопасност.

- Винаги - потвърди Киеран.

Долната устна на Кастийл докосна брадичката ми.

- За вечни времена.

Неистов прилив на емоции се надигна в гърлото ми, а тъй като сетивата ми бяха затворени, знаех, че силната сладост е изцяло моя. В очите ми запариха сълзи. Обичах ги. И двамата. По различен начин и поради различни, неразбираеми причини, но искрено ги обичах. И тази мисъл леко замая главата ми.

Кастийл плъзна ръце надолу по тялото ми и хладен въздух последва фината нощница, обливайки гърдите ми, корема ми и още по-надолу, докато не останах облечена единствено в лунна светлина. Потреперих, но едва ли заради нощната хладина. Устните на Кастийл докоснаха нежно моите.

Когато ги откъсна, прошепна до устата ми:

- Можеш да отвориш очи, когато се почувстваш готова.

Той отстъпи назад и буйното пърхане се премести от гърдите в стомаха ми. Изпитах нужда да скрия голотата си, но ѝ устоях. В Единението присъстваше елементът на неизвестното, магия, непроизтичаща от кръв и думи, и се опасявах да не осуетя действието ѝ.

Чувствах погледите им като истинска милувка, мека и топла, и... *благоговейна*.

В тези мигове чувах единствено бълбукането на близката река и песента на нощните птици из короните на дърветата, чиято мелодия звучеше древно – първично, – дори малко магически и така стихийно.

Отворих очи.

Първо видях Кастийл, окъпан в сребристата лунна светлина. Изглеждаше точно така, както открай време си представях боговете. Свирепа буря от плът и кости, изящни ъгли и линии. Очите му бяха езера от мед и злато и се впиваха толкова надълбоко в мен, че усетих как проникват отвъд защитните стени на съзнанието ми. В гърлото ми се надигна сладък вкус на шоколад и ягоди с дъх на канела. Любовта и гордостта му ме изпълниха доторе и онези мощни емоции пак изригнаха в мен.

Тогава видях, че Киеран стои до Кастийл, рамо до рамо с него. Както бяха, преди аз да навляза в животите им. Както щяха да останат завинаги. Обходих с поглед достолепните, необуздани черти на лицето му и силната извивка на масивната му челюст. Лунната светлина обливаше бронзовата му кожа в хипнотизиращо сребристо сияние. Приличаше на неземно същество, плод на въображението ми. Запленяващи и внушителни и във вълчия му облик, и в човешкия, очите му грееха със син зимен пламък, а етерът зад зениците му

сияеше още по-ярко. Сетивата ми отново се поддадоха на изкушението и усетих онова познато чувство от него – сладко и меко. Не толкова насилено, колкото на Кастийл, но не по-малко значимо. Нищо в Киеран не беше по-малко.

И двамата се бяха съблекли в тихите моменти, докато очите ми бяха затворени. Оформените им мускули и белезите по кожата им свидетелстваха за дълги години на тренировки и битки. Тялото на Кастийл носеше повече следи от миналото, които винаги караха сърцето ми да се свие, но и по това на Киеран имаше немалко. Чак сега забелязвах избледнелите белези от остри нокти през гърдите му, отдавна зарасналите прободни рани до кръста му. Беше по-слаб и мускулите му – по-отчетливи, въпреки че Кастийл тепърва си възвръщаше предишното тегло. Навярно заради всичкото тичане във вълчия му облик. За малко да го попитам, но успях да се възпра.

Киеран вероятно би оценил въздържанието ми.

Погледът ми се спусна надолу. В дъното на съзнанието си проумявах, че не е добра идея. Не защото те не биха искали и очевидно не защото аз не исках, а защото ги гледах истински. И двамата ги бях виждала голи, ала поне що се отнасяше до Киеран, се бях старала да съм благоприлична.

В момента постъпвах съвсем неблагоприлично, спускайки поглед до местата, където... е, и те не бяха по-малко скандални от мен.

Знаех, че Кастийл харесва всеки сантиметър от тялото ми – ханша ми, който някои биха нарекли твърде закръглен, леко пухкавите ми бедра, неособено добре оформения ми корем, белезите по кожата ми. Но очевидно никой от двамата не ме смяташе за отблъскваща. А може би реакцията им нямаше

нишо общо с външния ми вид. Може би се дължеше единствено на чувствата им към мен. Споделеното помежду ни. Независимо от това и двамата...

Свещени богове!

- Вечно любопитна - прошепна Кастийл.

Вдигнах рязко поглед и лицето ми пламна.

Едната страна на устните му се изви нагоре и трапчинката почти изникна в дясната му буза.

- Мърквай - програчих.

Той се засмя, но когато очите му докоснаха моите, ми зададоха безмълвен въпрос.

Преглътнах с надеждата да укротя сърцето си. Лек ветрец повя из горичката.

- Готова съм - успях да свикам гласа си.

Двамата сякаш поеха обща глътка въздух, после тръгнаха заедно към мен.

44

Коленете ми омекнаха, когато циклон от емоции прелетя през мен, толкова бърз и изменчив, че улових само няколко от тях. Притеснение се сблъска с любопитство и отстъпи място на несигурност, пометена мигновено от трепетно очакване, незнайно дали за предстоящото, или за нещо съвсем различно. Така започваше ритуалът. С единение на енергиите ни. Дали щяхме да се чувстваме променени след това? Или вече нищо нямаше да е същото помежду ни, независимо дали щяхме да приключим с размяна на кръв, или да продължим отвъд това?

Кастил спря на сантиметър пред мен с нож в ръка, а Киеран застана зад мен. Никой от двамата не ме докосна, но дори близостта им стопляше кожата ми, целуната от нощта.

Спомних си за онзи случай в Ново убежище, когато Киеран остана с нас, докато Кастил се хранеше. Сега беше почти същото.

Само дето всичките бяхме чисто голи.

Бях си помислила, че по-лесно ще игнорирам голотата ни, когато вече не виждах най-палавите им части, но грешах.

Усещах я още повече.

Кастийл вдигна поглед и надникна зад мен. Кимна и гърдите на Киеран докоснаха гърба ми. Дъхът ми секна, като почувствах до себе си вечно горещата му кожа - и неочекваната твърдина до кръста ми. Той веднага промени стойката си.

- Извинявай - каза с дрезгав, плътен глас, който погъделичка задната страна на рамото ми. - Просто си красива, а аз... ами... - Думите му загълхнаха. За пръв път го чуха толкова смутен. - Опитвам да се държа... порядъчно.

- Няма нищо - уверих го, прегльдайки, за да прогоня сухотата в гърлото си. Побързах да затворя сетивата си, защото никак нямах желание да усетя емоциите на Киеран в момента. Това нямаше да помогне на ничия порядъчност. - Тази... ъм, физическата ти реакция е съвсем естествена - добавих с пламнало лице.

Естествена реакция беше и треперливата ми чувствителност по всички точки на съприкосновение между телата ни.

Усмивката на Кастийл се разшири, образувайки вбесяваща трапчинка в лявата му буза, и погледът му стана абсолютно разгулен.

С Киеран се стараехме да поддържаме пристойност. За разлика от Кастийл. Той прехапа долната си устна и върховете на зъбите му се показаха.

Дръзкото му поведение не ме изненадваше.

Ни най-малко.

Киеран въздъхна тежко.

- Изобщо не помагаш, човече.

Кастийл се засмя тихо и задържа погледа ми.

- Ти ще пиеш първа - напомни ми с нежен глас, без да откъсва очи от моите. - Първо от моите гърди, а после от гърлото на Киеран. След теб ние ще пием един от друг. После и двамата ще пием от твоето гърло. Започнеш ли, трябва да поддържаме постоянен контакт между телата си през цялото време.

Бузите ми се нагорещиха още повече, но кимнах и спрях въображението си, преди да се е развишило. Беше ми обяснил всичко предварително. Тъй като вълчак не можеше да пуска кръв като атлантиец, в кожата на атлантиеца се правеше прорез с острие - и то близо до сърцето, в средата на гърдите, горе-долу където усещах етера да пулсира немирно в моите. Кръвта на вълчака се взимаше от гърлото му, защото той служеше като проводник - като мост, чиято цел беше да свърже дългия живот на атлантиеца с този на сроденото му сърце. В този случай - да свърже неговия живот с нашите и техните - с моя. Накрая се пиеше от кръвта на най-силния участник в ритуала, който щеше да обвърже със себе си жизнените сили на другите двама.

Аз.

Все така впил очи в моите, Кастийл погали с пръсти едната ми скула.

- Трябва да изречеш думите, които ти казах - прошепна ми. Поех си малко въздух и ги извиках в паметта си.

- Ти, Кастийл Да'Ниър, навлизаш ли в това Единение по своя и само по своя воля? - попитах, вдигайки лявата си ръка, която трепереше леко.

- Навлизам в Единението по своя и само по своя воля - отвърна той и хвана лявата ми ръка.

Нощните птици замлъкнаха.

Вдигнах дясната си ръка.

- Ти, Киеран Конту, навлизаш ли в това Единение по своя и само по своя воля?

- Навлизам в Единението по своя и само по своя воля.

Топлата Десница на Киеран обгърна моята и той вдигна сключените ни ръце към центъра на гърдите ми, където някога бе лежала халката на Кастийл.

Въздухът около нас застина.

С последните думи, поставящи началото на ритуала - само няколко, но сякаш целият свят притаи дъх да ги чуе, - древната ми енергия се разбуди напълно, готова да ги изслуша.

- Обичам те, Пенелаф Да'Ниър - прошепна Кастийл и сведе глава да докосне устните ми със своите. - От този миг до сетния ти дъх.

Потреперих. Тези думи нямаха нищо общо с Единението. Просто ми напомняха нещо важно.

- Обичам те, Кастийл Да'Ниър - прошепнах през стегнато гърло. - От този миг до *нашия* сетен дъх.

Той също потрепери, после вдигна острието. Без да извърне поглед от лицето ми, без да трепне дори, прокара острия му ръб през гърдите си, разрязвайки кожата. По резката веднага избиха червени бисерчета кръв. Кастийл хвърли ножа и пристъпи към мен. Допирът на телата ни, докато Киеран се издигаше като непоклатима стена зад мен, и възбудата на Кастийл до корема ми беше нов, замайващ шок.

Сърцето ми така запрепуска, че се чудех как издържа на такава скорост. Кастийл опря дясната си ръка в Киеран. Дали Киеран го усещаше под ръцете ни? Дали Кастийл чуваше

трескавия му ритъм?

Киеран хвана с лявата си ръка тила на Кастийл, свързвайки и трима ни.

Вече чакаха мен – и не чакаха дълго. Протегнах се нагоре с разбушуван пулс, а телата им сякаш следваха всяко движение на моето, подпираха ме като две колони. Иронично, като се имаше предвид, че скоро аз щях да се превърна в тяхна опора.

Докоснах с устни гърдите на Кастийл и лекото му трепване отекна в цялото ми тяло. Устните ми изтръпнаха. Обгърнах раната с уста и засмуках кръвта му.

Имах чувството, че от цяла вечност не го бях вкусвала. И спомените ми бледнееха пред реалното усещане. Кръвта му имаше вкус на цитруси и сняг. Запих дълбоко, извлечайки от енергията му.

Стонът му протътна в тялото му и вибрациите се пренесоха в гърдите ми, а от мен – към Киеран. Усетих, че отметна глава назад. Вкусът му – енергията му – беше пробуждане, несравнима тръпка. Кръвта му беше топла и гъста и нажежаваше още повече пламналата ми кожа. В едно далечно кътче на съзнанието си проумях, че дори не се бях замислила как ми въздейства. И май по-добре. Защото сега разпалваше всяка клетка в тялото ми, караше етера ми да пулсира.

– Попи – простена Кастийл и брадичката му докосна върха на главата ми. – Достатъчно.

Чух го, но продължих да пия, докато онова закътано, студено място в мен не започна да се затопля...

– Ако не спреш веднага – каза Кастийл, напрегнал тяло до моето, – това ще премине в съвсем друг вид единение.

Гореща вълна ме обля от сладострастното предупреждение в думите му. Откъснах уста от гърдите му и вдигнах очи към неговите.

Суровата нужда във всяка черта на лицето му обаче далеч не ми помогна да се съредоточа върху задачата ни. Сведох поглед и облизах устни, улавяйки последната капка кръв, полепнала по тях.

Кастийл простена отново и стисна ръката ми.

- Дръж се прилично - нареди ми дрезгаво. - Иначе Киеран ще се изчерви.

- Аха - потвърди не съвсем сухо Киеран. - Точно това ще стане.

Но защо ли имах чувството, че само аз се изчервих? Отстъпих леко встани, колкото да осигуря на Киеран достъп до Кастийл. В тази нова позиция разни части от него се допряха до части от мен и докато отчаяно се мъчех да игнорирам усещането, устата му обгърна мястото, където допреди малко се впиваше моята.

Кастийл трепна отново и горящите му златисти очи се сключиха с моите. Дъхът почти застина в дробовете ми. Докато Киеран пиеше от него, Кастийл се взираше в мен и гърдите му се надигаха и спадаха все по-учестено. Първоначално се притесних, че не е готов да загуби толкова много кръв, но като открехнах сетивата си, разбрах, че не се задъхва заради това.

Страстта му бушуваше като вихър, а дори малка частица от нея винаги ме бе поразявала. Горната му устна се вдигна, разкривайки още от кучешките му зъби. Жаден пулс затупка в гърдите ми и се стече между бедрата ми. Ноздрите му се разшириха и той изръмжа дълбоко, разпалено.

Когато Киеран се изправи, вече се чувствах леко замаяна. Двамата ме обърнаха внимателно, така че да застана с гръб към Кастийл. Устните и гърлото ми още бяха изтръпнали и усещането плъзваше из цялото ми тяло. Вдигнах бавно поглед към Киеран.

Той го улови с очи. Сърцето ми подскочи трескаво, като зърнах жилките етер в ирисите му. Той завъртя глава настрани, разкривайки шията си. Кастийл се приведе над мен, за да достигне Киеран, и между телата ни не остана никакво разстояние. Неблагоприличната близост мигновено разпали всичките ми нервни окончания. Със сигурност усетиха как подскочи сърцето ми, когато Кастийл впи зъби в гърлото на Киеран. И сластната ми тръпка, когато засмука плътта му.

Когато отпи от кръвта му.

Не можех дори да мигна.

Дъхът ми спираше, докато гледах как гърлото на Кастийл се движи в бавни, протяжни гълътки. Как лицето на Киеран се отпуска, а устните му се открехват. Докато усещах как масивната твърдина на Кастийл пулсира до кръста ми.

Смътно се питах как е възможно някой да остане неповлиян от това.

Кастийл вдигна глава и кръвта на Киеран ме приканни с мириса си. Етерът закипя бурно в гърдите ми. Кастийл продължаваше да стиска ръката ми. Надигнах се отново и сключените ни ръце с Киеран се озоваха приклещени между телата ни. Фините косъмчета по гърдите му, които, можех да се закълна, че никога не бях забелязала, разпилиха мислите ми. Кожата му... усещах я още по-гореща, по-стегната. Може би дори по-тънка. Олюлях се. Не знаех защо. Не бях

отпаднала, но ето че се чувствах нестабилна като стрела, изстреляна с лека ръка.

Впих уста в гърлото на Киеран и цялото ми тяло потрепери. Дивият, дървесен вкус на кръвта му допълваше учудващо добре тази на Кастийл. Двамата ме стиснаха по-силно. Сигурно решиха, че полудявам, но не върху ума си започвах да губя контрол, докато пиех от Киеран.

А върху тялото си. Гърдите му се надигаха мощно, ускорено до моите. Солидната му маса тътнеше, докато пиех от жизнения му сок. А горещият, твърд натиск на Кастийл към гърба ми, дъхът му по рамото ми... Устата му беше толкова близо. Зъбите му. Не пробождаха кожата ми, но близостта им бе достатъчна. Потреперих отново. И не удържах сетивата си. Наситеният вкус на кръвта, земен и опияняващ, бе отнесен от наплив на нещо опушено и пикантно в гърлото ми. Не знаех от кого идва - може би и от двамата. Или пък от мен.

Нощта още мълчеше заслушана, когато Кастийл ме спря с настойчив натиск на зъбите си. Вече не усещах нито едно студено местенце в тялото си, макар и да треперех. Някой от двамата ме обърна отново към Кастийл.

Той опря чело в моето.

- Добре ли си? - попита ме с раздран, задъхан глас и долових кръвта на Киеран в дъха му.

Кимнах.

- Трябва да го чуем - каза Киеран със също толкова пресипнал глас.

- Да - прошепнах. Кожата ми тръпнеше от кръвта им, а тялото ми пулсираше от топлината на техните. - Добре съм.

- Ще трябва да те ухапя два пъти - предупреди Кастийл и

аз си спомних. Пръстите на краката ми се свиха във влажната, хладна трева. – Изживяването ще е... силно.

Ръката на Киеран, още обгърнала моята до гърдите ми, ме стисна пак.

Кастийл ме целуна бързо и зачака да му дам разрешение, сякаш не го бе получил многократно. Затворих очи и отметнах глава назад към гърдите на Киеран, разкривайки гърлото си пред Кастийл.

За миг никой от трима ни не помръдна и чакането ми се стори непоносимо.

Кастийл спусна рязко глава. Когато зъбите му пронизаха плътта ми, подскочих стреснато, въпреки че го очаквах. И го исках. Но никой не можеше да е подготвен за това. Смесицата от поразително удоволствие и остра болка бе смайваща. Този път Кастийл не засмука от кръвта ми. Вдигна глава и ме захапа от другата страна на шията. Цялото ми тяло се изви, притискайки се и в двама им. Когато Кастийл впи уста в лявата страна на гърлото ми, отворих широко очи.

Киеран засмука раната отдясно.

Този път не успях да сдържа вика си. Не от болка, а от двойната сила на чувството, докато и двамата смучеха от мен. Беше почти нетърпимо. Ръцете ми подскочиха импулсивно, но те ги държаха, скрепявайки връзката помежду ни. Бурен прилив на усещания ме обля като яростен порой. Всяка част от тялото ми се напрегна почти до болка. Бученето на кръвта в ушите ми постихна и вече чуха само тях – суровите им, жадни звуци, докато пиеха.

Вперих изцъклени очи в небето и звездите, които сякаш се въртяха в нощта и светеха все по-ярко и по-ярко.

Също като мен.

Етерът ми се издигна до повърхността на кожата ми и прошарено със сенки сребро изригна от центъра на гърдите ми, обгръщайки Кастийл и Киеран с пращащи въжета от светлина, които се усукваха и преплитаха около телата ни.

Устите и езиците им се движеха по шията ми и не знаех дали виждат какво правя, как се сливат енергиите ни. Май дори не усещаха, потънали в жаждата си, а сребристите нишки искряха все по-ярко. Жарка горещина се притискаше към предната и задната страна тялото ми, гореше в мен, изпълваше гърлото ми, гърдите ми, изливаше се в корема ми. Изтървах напълно сетивата си и чувствата на двама им се вляха в пороя, пометоха ме.

Не само устите им се движеха. И аз се движех. Бедрата ми. Тялото ми. Извъртях се между тях и по-тихи звуци се присъединиха към приглушениите им стонове, докато зърната ми се търкаха в гърдите на Кастийл, а извивката на задните ми части – в бедрата на Киеран. Стъпалата ми се подхълзнаха във влажната трева и грубо, мускулесто бедро се пъхна между моите. Новата позиция ме стресна за миг. Усетих Киеран плътно прилепнал точно до мястото, което Кастийл така неочеквано и възбуждащо бе докосвал преди няколко дни. Потреперих от допира и натиска на силното бедро, допряно в пламналата, набънала плът между моите.

Не се замислях какво правя. Не се срамувах. Водеше ме само инстинктът, докато лъскавите нишки се усукваха около трима ни. Яздех бедрото между краката си, стискайки ръцете им по-силно и по-силно. Всичко беше твърде много, а в същото време недостатъчно. Стенех в ритъм с устните им върху гърлото ми, напрежението се затягаше и затягаше, стиснах с бедра крака между тях...

Някой от тях – или и двамата – ме вдигна и почти отлепи пръстите ми от земята. Изведнъж вече не се търках само в нечие бедро, а в горещ, массивен член. Постепенно усетих липсата на устите им върху гърлото ми, макар че още чувствах опияняващото им засмукване при ухапванията и ниско в корема ми.

Отворих очи и видях, че пращащите лиани от етер още вибрират около нас.

Гърдите на Кастийл и Киеран се издигаха и спадаха от кратки гълтки въздух. Иначе телата им бяха напълно неподвижни, въпреки че усещах нуждата им. Наситен мириз на екзотични подправки обгърна кожата ми, сля се с кръвта ми. Комбинацията от всичко това беше почти мъчителна, но никой от тях не помръдваше. Стояха като статуи, дори докато аз се поклащах върху бедрото и твърдия член, подмокряйки се все повече и повече, заради знанието, че гледат сребристия пашкул около нас – гледат гърдите ми, ханша ми, лицето ми. Бях отпусната глава върху гърдите на Киеран и се взирах в две златисти очи, които ме наблюдаваха също толкова съсредоточено, колкото моите бяха следили как двамата се хранеха един от друг. И една новородена, тайна част от мен, съвсем наскоро открита, се любуваше на всичко това – сладострастието, свободата, древната сила.

Двамата просто ме държаха, стиснали здраво ръцете ми, докато се търках по хълзгавото бедро и ерекцията. Не смееха да мръднат, защото... защото бяхме стигнали до острата като бръснач линия. Границата. Ръбът. Бяхме стигнали до ръба, а аз танцувах по него. Те стояха търпеливо с мен и сърцата им биеха в един ритъм. Знаех колко ще е лесно просто да се отдръпна назад, да сложа край на всичко. Знаех и че биха

останали така, биха ми позволили да извлека удоволствието, което безсрамно преследвах и наближавах. Знаех, че ще ме последват накъдето и да ги поведа.

Просто чакаха.

Жужащите, пращащи нишки от етер около нас също чакаха, а златистите очи не се откъсваха от моите. Движенията ми стихнаха, защото усещах, че сме танцуващи искри, живи и на ръба да се възпламеним, превръщайки се в кълбо от плът и огън.

А аз исках да съм този огън.

Исках да горя.

- Да - прошепнах и нишките затрепкаха.

Кастийл потрепери. И двамата потрепериха. Никой от тях не помръдна още един дълъг момент. Накрая Кас вдигна склучените ни ръце до устата си и целуна опакото на моята. Киеран вдигна дясната ми ръка и направи същото. Изтръпнах.

- Изобщо не съм достоен за теб - изръмжа Кастийл и преди да възразя, устата му запечати моята.

О, боже!

Целувката му беше съвършено ново изживяване за мен. Вкусих собствената си кръв по устните му. Когато езикът му нахлу в устата ми, вкусих и тази на Киеран. Той пиеше от мен, както бе пил от гърлото ми, докато загрубяла длан се плъзгаше по извивките на хълбока и кръста ми. Още държаха ръцете ми в своите и не знаех чия ме докосва, но блещукащите нишки още ни обвиваха. Чувах как съскат и се въртят, докато дланта се плъзгаше нагоре по корема ми, обгръщайки едната ми натежала гърда. Простенах в устата на Кастийл. Устните му уловиха стона ми, а нечии пръсти намериха настръхналия връх на другата ми гърда. Имах

чувството, че всеки момент ще загубя съзнание, когато Кастийл откъсна уста от моята и я спусна в огнена пътека надолу по шията ми, покрай дупките от ухапването му и все по-надолу. Накрая облиза с език зърното между пръстите му. Стонът ми бе заглушен от ръмжене, чито вибрации отекнаха в гърба ми.

Двамата пуснаха ръцете ми, но нишките продължиха да блещукат в пространството около нас, между нас, в нас. Обгърнах с длан тила на Кастийл и преметнах ръка през този на Киеран, притискайки пръсти в кожата на бицепса му. Кастийл пое в устата си чувствителната плът заедно с пръста, който я дразнеше досега. Засмука силно и от гърлото ми се изтръгна дрезгав стон.

- Шибаняк - изпъшка Киеран.

Смехът на Кастийл премина в ръмжене, когато тялото ми се изви отново. Нечия ръка кацна върху хълбока ми, приканвайки ме да се движа. Ахнах при допира на свръхчувствителната плът там с косъмчетата по ръката, докато се търках с греховна сладост в нагорещения член под мен. Нечии пръсти се спуснаха по корема ми, затанцуваха под пъпа ми и все по-надолу. Дъхът ми секна, когато мазолестата възглавничка на единия пръст зарисува кръгове по кълбенцето от нерви между бедрата ми. Устата на Кастийл се премести на другата ми гърда.

- Не искам на тази да ѝ става самотно - коментира той, обгърна плътта с длан и я повдигна към устата си.

Ръката на Киеран остана върху другата, влажна от езика на Кастийл, и дори не знаех чия е върху хълбока ми, чий пръст е между бедрата ми, чий...

Пръстът се плъзна през огнената горещина и потъна в мен.

Извиках и тялото ми пламна. Пръстът се движеше в tandem с този върху гърдата ми и с всяко засмукване навлизаше по-надълбоко в мен. Стиснах ръката на Кастийл. Впих нокти в бицепса на Киеран.

- О, богове! - простенах.

- Ще почнеш да се молиш ли? - попита Киеран, стопляйки с дъха си ухапването на врата ми, и в тялото ми се разля нова тръпка.

- Може би - признах си и движенията на пръста станаха побързи, по-дълбоки.

Кастийл се засмя, вдигна глава и погали с език устните ми.

- За какво ще се молиш? - поинтересува се Киеран, притиснал буза в моята.

- Какво?

- Попита те за какво ще се молиш - обясни Кастийл и към пръста в мен се присъедини втори. - Всъщност май знам.

Киеран се засмя мрачно, порочно. Подръпна със зъби ухото ми.

- Сигурен съм, че знаеш, но искам да го чуя от нея.

- Н-не мога да повярвам, че ми задаваш въпроси. - Простенах, когато едни пръсти стиснаха зърното ми, а други се забиха още по-надълбоко в мен. - Точно ти.

- Това е единственият случай, в който някой друг може да задава въпроси покрай теб - отвърна Киеран и усетих учудващо остро гризване по рамото и силно вярвах, че е от него. - За какво ще се молиш?

- За нещо, което би ти донесло повече удоволствие от пръст? - Устните на Кастийл подръпнаха моите. - Или два? Може би искаш нечий език между красивите си бедра?

Кръвта ми вече вреще.

Горещ език облекчи парещата болка на рамото ми. Може би наистина беше Киеран. Може би той беше и до устните ми. Като отворих очи, никой от двамата не беше нито до рамото ми, нито до устните ми. Понечих да погледна надолу, но Кастийл внезапно се озова пред мен, хвана брадичката ми с пръсти и вдигна устата ми към своята.

Нечии пръсти обгърнаха задника ми и ме тласнаха по-назад по бедрото, по горещия член. И двете потрепериха.

- Или ще се молиш да свършиш? - прошепна похотлив глас в ухото ми.

- Струва ми се, че е това.

- А на мен ми се струва, че в момента не харесвам никой от двама ви - отвърнах.

- Хич не умееш да лъжеш, *мая Лиеса* - подразни ме Киеран. - Знам, че не е вярно. Почти вкусвам колко много ни харесваш в момента.

- От огромното ти его е - настоях.

Преди да допълня нещо, някой килна главата ми назад и устата ми бе превзета от друга дълбока целувка.

- Май просто иска да чуе мръсна дума от теб - обясни Кастийл и разбрах, че този път със сигурност е неговата уста. - Член. Възбуда. Оргазъм. Много ще го ощастливиш.

- Имам чувството, че ти искаш да го чуеш - заявих, задъхана от целувката му.

- Не е лъжа - потвърди през смях той. - Кажи ни какво искаш, кралице моя.

Всичко спря. Пръстите. Целувките. Ръцете. Бедрата ми. Измрънках като истински зряла жена.

- Какво искаш? - попита Киеран.

Забих нокти още по-надълбоко в кожата му и той се засмя.

- Искам... искам да свърша - троснах се. - Ето. Доволни ли сте?

- Не си намирам място от щастие - отвърна Кастийл.

- Нито пък аз - добави Киеран.

Някой пак килна главата ми назад и нечий език нахлу в устата ми. Не усетих, че ме свалят на земята, докато коленете ми не докоснаха влажната трева. Освободиха устата ми, а като отворих очи, нишките... още бяха около нас, толкова ослепителни, че ние самите бяхме просто сенки на тухен фон.

И имаше толкова *ненаситност*. Ръце. Усти. Езици. Зъби. Бяхме ненаситни и онзи огън в мен най-сетне избухна. Превърнах се в пламък, който разпали и тях.

Наистина нямах представа чии ръце държат хълбоците ми, чия уста обгръща моята. Знаех единствено, че ме водят към нечии гърди, докато други се притискаха към гърба ми. Че нечия уста улови писъка ми на облекчение, когато масивна, твърда горещина ме прониза толкова бързо, колкото зъбите на Кастийл по-рано. Че някой насочи дланта ми към друга, при ръката, която вече беше там. Получих поисканото почти веднага, в ударна вълна след ударна вълна. Дрезгавите стонове до врата ми, начинът, по който ръцете се вкопчваха в мен, за да ме задържат на място, ми подсказваха, че не съм стигнала до края сама. Не бях сама и когато ме сложиха да легна на една страна и този отзад превзе устата ми, държейки крака ми върху хълбока си, докато този до гърдите ми ме обладаваше безпощадно, чак до мига, в който отново паднах от ръба. Навярно и двамата бяха в мен тази нощ, макар и не едновременно. Или пък само единият бе проникнал в мен, но знаех със сигурност кой ме обърна по

гръб и в чий скут лежах, когато тъмна глава и дяволска уста се спуснаха между бедрата ми, ближейки и изтезавайки, вкусвайки и дразнейки, докато не се пръснах на парченца. Докато не усетих горещ плисък по кръста си в отговор на пламенното ми мятане, тласкано от езика между краката ми.

- Мед - пророни Кастийл и вдигна глава, а аз останах без кости.

Дори не помнех как съм попаднала в прегръдката му, как тримата сме преплели уморено тела под блещукащите нишки. Но останахме така, докато сиянието не попи в плътта ни, единени от енергиите ни, дъха ни и телата ни - от този миг до сетния ни дъх.

45

Кожите ни бавно се охлаждаха, докато лежахме на тревистия речен бряг, окъпани в лунна светлина. Още бяхме оплетени един в друг с крака и ръце, но както винаги тялото ми бе привлечено към Кастийл. Бях отпусната буза върху гърдите му, а Киеран опираше глава в рамото му.

Знаех в сърцето и в гърдите си, където жужеше тихо етерът, че Единението се е получило. Онези сребристи въженца ни бяха свързали до края.

Тримата мълчахме, заслушани в кротката песен на птичките във високите корони на глициниите. Не беше неловко мълчание, а приятно, удовлетворено. Сърцето на Кастийл тупкаше равномерно под бузата ми, а това на Киеран – до гърба ми.

Лежейки на меката трева, обградена от топлината им и земния им, екзотичен мириз, претърсвах душата си за следа от срам – или разкаяние, задето бях прехвърлила трима ни отвъд границата, превръщайки Единението в нещо безкрайно повече. Но в онези спокойни, тихи мигове, в които започвах да осъзнавам, че сърдата ни бият в един ритъм, че приливите

и отливите на дъха ни съвпадат, не изпитвах срам. Нито пък вкусах съжаление и объркане от тях. Усещах единствено леки, летливи неща.

Покой.

Усещах покоя им.

И своя собствен.

И не знаех дали трябва да чувствам смут заради случилото се помежду ни – всъщност знаех. Не бях *длъжна* да чувствам каквото и да било. Нямаше значение как бих възприела всичко това преди година. Важното беше какво чувствах сега. Какво чувствахме тримата. А то беше хубаво. *Правилно.* Спокойно.

Красиво.

Кастийл помръдна леко и обърна глава към мен. Целуна върха на моята и аз се усмихнах. Едната му ръка беше склучена с моята точно под гърдите ми. Една глупавичка част от мен искаше да си останем тук, на речния бряг, под глициниите, в това късче от света, което някак си бяхме отрязали и вече принадлежеше само на нас.

Но не можехме. Останалата част от света ни чакаше на няколко крачки оттук, заедно с всички онези неща, за които не си позволявах да мисля по-рано.

Киеран също се размърда и измъкна внимателно ръката си изпод двама ни с Кастийл. Хрумна ми нещо и се завъртях към него.

- Раната на ръката ти?

Киеран се замисли и вдигна лявата си ръка.

- Няма я - прошепна, въртейки ръката си, и в дъното на гърлото ми се изля бълбукаща, захарна почуда.

Загледах с плахо облекчение чистата му кожа.

- Дали Единението е неутрализирало проклятието?
 - Не знам - отвърна през стегнато гърло Кастийл. - Май ще разберем със сигурност само ако Испет не изпълни своята част от уговорката и откаже да го премахне.
 - Тоест независимо от това, трябва да ѝ заведем Малек.
- Вдигнах очи към тези на Киеран.
- Той кимна.
- Знам, че не ви се иска да чакате дотогава - коментира прозорливо, - но май трябва да продължим според плана.
 - Трябва да ви питам нещо.
- Прехапах долната си устна и пак отпуснах глава върху гърдите на Кастийл. Знаех, че Единението се е получило. Всички видяхме сребристите нишки. Белегът върху ръката на Киеран го нямаше, само че никой не знаеше дали Единението наистина е способно да надвие древно проклятие.
- Някой от вас да се чувства различно?
- Кастийл се прокашля.
- Усетих леко... гъделичкане.
- Свъсих вежди.
- Не съм сигурна дали това е сериозен отговор, или просто си циничен.
 - Кога *не* съм циничен? - засмя се Кастийл.
 - Добър въпрос - каза Киеран, отпускайки ръка върху рамото ми. - Но май това беше един от редките случаи, когато е само леко циничен. Защото знам за какво говори. И аз усетих... гъделичкане. По цялото тяло.
 - Когато нишките ни опасваха - поясни Кастийл, обръщайки глава към мен. - Почувствах топлина в себе си. - След малко добави: - И *гъделичкане*.

Ухилих се.

- А сега?
- Сега се чувствам нормално - отговори Киеран.
- Кастийл погали с палец опакото на ръката ми.
- И цинично.
- Значи няма разлика? - предположих.
- Не.

Киеран свали ръка от рамото ми, понадигна се и спря да целуне мястото, стоплено от дланта му, преди да се изправи. Нежният жест подръпна сърцето ми. Вдигнах глава и видях, че тръгва към реката.

- Какво прави?

Кастийл преметна ръка през раменете ми, сякаш да стопли отново изстиналото от липсата на Киеран място.

- Изглежда, ще поплува.

Изцъклих очи, защото Киеран направи точно това. Навлезе в бурната вода и се гмурна, показвайки глава след няколко секунди.

- Водата сигурно е много студена.
- Не е толкова зле. - Киеран ни погледна през рамо, докато лъскави струйки се стичаха по врата и гръбнака му. - Елате да пробвате.

Поклатих глава.

- Благодаря, но не искам най-забавните ми части да замръзнат - отказа Кастийл, рисувайки малки кръгчета по рамото ми.

- Страхливци - отсече Киеран и нагази по-надълбоко.

Кастийл се засмя.

- Попи ще се разстрои, ако повредя любимата ѝ част от тялото ми.

Врътнах очи, а Киеран се засмя.

- Абсурден си – подхвърлих.

- Но ме обичаш. – Кастийл се завъртя, сложи ме по гръб на тревата и ме покри с половината си тяло. – Най-вече защото съм абсурден.

Опрах длан в средата на гърдите му.

- Така е.

Дясната му трапчинка се появи и той отметна един кичур коса от лицето ми.

- *Ти* как се чувстваш? И не питам дали нещо те гъделличка отвътре.

- Чувствам се... нормално.

Пресегнах се нагоре и зарових пръсти в копринената му коса.

- Ще съм ти благодарен за подробности, кралице моя. Какво означава „нормално“?

- Че съм добре. Не съжалявам за нищо. – Плъзнах пръсти по лицето му до малката вдлъбнатинка в дясната му буза. – Не се срамувам. Радвам се, че изпълнихме Единението. Моля се да се е получило и... и целият ритуал ми хареса.

Очите му претърсаха вдълбочено моите.

- Ужасно се радвам да го чуя.

- Очакваше да съжалявам ли?

- Не очаквах... или поне се надявах да не съжаляваш – обясни тихо, проследявайки с пръст линията на челюстта ми. – Да мислиш за нещо, да го направиш и да го почувствува след това са три съвършено различни неща.

Прав беше.

- Ами ти?

- Какво мисля за всичко? – Той сведе глава и целуна основата на носа ми. – Защо питаш, при положение че знаеш?

Стиснах устни.

Кастийл се засмя.

- За мен беше чест, *меля Лиеса*. Повод за гордост. - Устните му докоснаха ъгълчето на моите. - Изпитвам преклонение пред теб. И облекчение. Чувствам се избран. Да, чувствам се избран. Обичан. - Гризна нежно долната ми устна, изпращайки гореща тръпка през тялото ми. - Заинтересуван. - Като вдигна глава, видях, че и другата трапчинка се е оформила. - Но да се върнем на гъделичкането. - Плъзна ръка надолу по рамото ми, докосвайки извивката на едната ми гърда с върховете на пръстите си. - Усещаш ли нещо такова?

- Винаги когато съм с теб.

- Знаех си - пророни той и пак ме целуна. Този път продължително, дълбоко и бавно. - Замилям се дали да не предизвикам съдбата и да изложа на опасност от измръзване интересните си части. Ще дойдеш ли?

Пак поклатих глава.

- Смятам да си остана тук.

- Сигурна ли си?

- Да. - Кастийл се поколеба и аз го тикнах леко. - Върви.

Той отново сведе глава и така се изгубих в прощалната му целувка, че къпането в ледена вода вече не ми звучеше толкова откачено. Кастийл стана и взе една от захвърлените ни пелерини. Коленичи и ми даде знак да се надигна. Седнах на тревата и той ме загърна с пелерината.

- Между другото - подхвана, повдигайки брадичката ми с пръсти, - много си красива така. Само по пелерина. Също толкова красива, колкото облечена в изящна коприна или панталон и туника. А тази нощ, докато се движеше между нас... Когато ни се отдаде напълно... - Дъхът ми пресекна. -

Когато етерът ти се изля и ни обви в светлина... Проникна в нас... В мен... Най-сетне се почувствах достоен за приказен дар като теб.

Сълзи изпълниха очите ми и той ме целуна леко. Гледах безмълвно как се изправя и влиза в реката при Киеран. Примигах да изгоня влагата от очите си и стиснах ръбовете на пелерината до брадичката си. Гледах как Кастийл и Киеран стоят до кръста във водата и се надявах да знам колко са достойни.

И колко съм щастлива да ги имам.

Загърнах се още по-плътно в пелерината, игнорирайки отчаяно празнотата, която бавно се завръщаше в мен като неканен гост, и отправих молитва към спящите богове аз също да съм достойна за двама им.

Събудих се призори в обятията на Кастийл. Не след дълго той ме обърна нежно по гръб и се сляхме бавно, целувайки и изследвайки телата си, сякаш имахме цялото време на света.

Нямахме го.

Часовникът отброяваше секундите и минутите. Но докато хладните, сивкави лъчи на зората се процеждаха в стаята ни, се наслаждавахме дълбоко на всеки един миг.

- Кога ще говориш с баща си? - попитах, седнала на леглото със затворени очи, докато Кастийл решеше косата ми с четка.

- Скоро - отговори.

Вдигнах вежда.

- След няколко часа заминаваме за Костения храм, така че се надявам „скоро“ да е наистина скоро.

- Да. - Той разреса внимателно един възел. - Как успя да се

заплете толкова косата ти за няколко крачки?

Изсумтях.

- Задавала съм си същия въпрос хиляди пъти.

Смехът му беше тихичък и сладък и ме накара да се усмихна, защото го обичах толкова, колкото обичах него. Той се справи с възела и премина към нов кичур.

- Баща ми няма да одобри решението ни.

Не, нямаше.

След като се върнахме от брега на Реката на Раин, прекарахме вчерашната сутрин в леглото, спахме... и не спахме. Накрая свикахме сили да постъпим отговорно и се срещнахме с генералите, за да обсъдим подробно плановете си. С Кастийл бяхме взели решения, които трябваше да им споделим.

Никой от нас не знаеше какво е намислила Исбет, нито пък на какво е способна като демис, а тъй като на мен ми оставаха дни, ако не и седмици до края на Отсяването, още не ѝ бях на нивото – колкото и да му беше неприятно на Кастийл да го признае. Можеше да пострадам тежко... дори смъртоносно. А тогава Кастийл и Киеран...

Дори при мисълта ми се повдигаше, но не беше преувеличена. Затова трябваше да подсигурем водачеството. За щастие, вече се бяхме погрижили за това.

Вонета си оставаше регент.

В случай че нито аз, нито Кастийл се завърнехме, Вонета щеше да възседне трона. А за целта трябваше да е здрава и невредима. Затова с Кастийл... наложихме авторитета си и разпоредихме Вонета да остане в Падония със стабилна войска от петдесетина хиляди воиници. Тя, естествено, не се зарадва да го чуе, но като осъзна смисъла зад заповедта ни,

май ѝ се прииска да седне.

Не заради прозрението, че би ѝ се наложило да управлява Атлантия, а заради онова, което би довело до тази необходимост.

Кастийл възнамеряваше да използва високото си положение и в разговора с баща си, както бе споделил с Киеран, като обсъдихме решението си с него.

- Готово.

Разстла тежката ми коса през едното ми рамо и ме целуна по тила.

- Благодаря.

- Беше удоволствие.

Той слезе от леглото с грациозност, каквато никога нямаше да овладея, дори като завършена Древна богиня.

Докато обличаше черната туника, която щеше да носи под бронята си, обходих с поглед релефните линии на гърдите и корема му, облекчена да видя, че си е върнал още от старото тегло. Сигурно до ден вече щеше напълно да го е възстановил. Въздействието на кръвта ми беше истинско чудо.

Дойде да седне до мен, за да си обуе ботушите.

- Отивам да говоря с него още сега.

- Искаш ли да дойда с теб? - предложих.

Той поклати глава.

- По-добре да не си там. - Надникна към мен, затягайки катарамите на ботушите си. - Сигурно ще го накарам да ми разкаже за всички онези гадости, които е трябвало да ни разкрият с майка ни още преди десетилетия. И като те погледна, ще си помисля колко различно щеше да протече животът ни, ако бяхме знаели истината, и ще ми се прииска

да го фрасна.

- Недей да биеш баща си, Кастийл.

Той се поухили, закопчавайки другия си ботуш.

- Това заповед ли е, кралице моя?

- Не би трябало.

- Но?

- Да.

Той се наведе и ми залепи бърза целувка.

- Киеран ще е с мен. Той няма да ми позволи да го фрасна.

Като си спомних как Киеран му позволи да млати брат си, не знаех доколко да му вярвам.

- Среща в приемната зала?

Кастийл докосна бузата ми. Кимнах и следващата ни целувка... беше достатъчно дълга да ми се прииска наистина да имахме повече време.

След като Кастийл тръгна, сплетох косата си и облякох дрехи почти като неговите. Клинът беше плътен като панталон и натъпкакът черната риза в него. Отгоре облякох елек със златиста бродерия и сложих кинжала с дръжка от кост на вълчак в бедрената си ножница. Усмихнах се, като си представих за колко неподобаващо на кралица би счела Исбет облеклото ми. Не облякох броня и не извадих короните от кутията им. Те бяха за по-късно. Минах набързо през кухнята, грабнах една кифличка и излязох да се поразходя, за да дам на Кастийл достатъчно време за разговора с баща му.

Забелязах Тад, кацнал на Превала с изглед към конюшнята, свил криле към тясното си, кафеникавочерно тяло. Проследих зоркия му поглед и сърцето ми прескочи.

Довърших кифличката, прекосих тревясалия двор и влязох в конюшнята. Вътре бяха останали само няколко коня, защото

повечето бяха във военния лагер, където им поставяха броните. Поспрах да почерпя Сети с кубче захар и да го почеша щедро, преди да се отправя към дъното на помещението по килима от хрущяща слама. Преди да свърна в завоя, се хванах за близкия кол.

Дървеният ковчег на Малек си стоеше в каруцата пред затворените врати на конюшнята. През капака му бяха преметнати няколко реда вериги от стари, белезникавосиви кости и забелязах, че тук-таме острите им части се бяха вдълбали в дървото.

Издръпнах и се обгърнах с ръце. Ковчегът. Присъствието на Малек. Някак изstudяваха въздуха. Кожата ми настърхна. Пристъпих напред, притаила дъх като страхливо хлапе, протегнах ръка и опрях длан в ковчега.

Дървото беше *топло*.

Отдръпнах ръка и я долепих до гърдите си, където етерът буботеше, а онази студена кухина ме стягаше болезнено.

Дали дървото на моя ковчег щеше да е студено?

Вдишах рязко, втрещена от мрачната мисъл. Не ме чакаше участ като на Малек...

Внезапно хрущене на слама ме накара да се завъртя назад, изваждайки кинжала си.

Малик стоеше в коридора пред помещението, изцъклил очи зад кичура пясъчнокафява коса, клюмнал пред тях.

- Май си на нокти.

- Нарича се предпазливост - поправих го, сваляйки кинжала, без да го прибера обратно. Не го съпровождаше никой. - Сам ли си дошъл?

- Не че ми е позволено. - Половинчатата му усмивка малко плашещо ми напомняше на тази на Кастийл. - Но много ме

бива да ходя където не ми е позволено.

- Аха.

- Наил съвсем скоро ще разбере, че не съм в килията си... така де, в *стаята* си - поправи се той.

Не го изпусках от поглед, докато се приближаваше.

- Защо си дошъл?

- Видях те да идваш насам от прозореца.

Спра до задния край на каруцата и също като мен опря длан в ковчега. Не реагира никак на температурата му, което ме озадачи.

- Дървото не ти ли се струва топло?

Той поклати глава.

- На теб?

Понечих да отговоря, но размислих и само свих рамене.

- Надявам се не си дошъл, за да му направиш нещо и да осутиши плановете ни.

Малик се засмя дрезгаво.

- Мина ми през ума.

- И би рискувал живота на Киеран заради това? – попитах и стомахът ми се преобърна, защото се ужасявах при мисълта, че трябва да чакаме, за да видим дали Единението наистина е неутрализирало проклятието, или ще трябва да разчитаме на Исбет да го премахне.

- Какво ли не ми е минавало през ума – обясни той. – Но не ми допада идеята да ме изпържи дракен.

- Това не би трябвало да е единствената причина.

- Не, не би трябвало. И някога нямаше да е – отвърна той и се досетих, че говори за времето, преди да го плени Кървавата кралица. – Но вече не съм онзи човек – добави и в гърлото ми се надигна лек вкус на тъга.

- А сега какъв човек си? Някой, готов да жертва близките си?

Устните му се извиха в пародия на усмивка.

- Ти кого би жертвала, за да освободиш Кастийл?

- Не пожертвах никого – отвърнах.

Малик ме изгледа изпитателно.

- Така ли?

Сковах се.

- Ще освободя и баща ми.

Изниза се дълъг момент.

- Но и двамата знаем, че ако трябваше да избираш, изборът щеше да е ясен. - Той стрелна поглед към ковчега. - Откровено казано, се радвам за това. Кастийл заслужава жена, готова да опожари кралството заради него.

- А ти не?

Той се засмя сухо.

- Сериозно ли питаш?

Огледах хладните му, красиви черти.

- Десетилетия наред си търпял незнайно какви мъчения в името на Милисънт. Тя не би ли направила същото заради теб?

Малик пак се засмя, този път искрено.

- Не. По-скоро би запалила мен, отколкото цяло кралство.

Веждите ми се загладиха.

- Нали каза, че сте сродени сърца...

- Така е. - Той се обърна към мен. - Но тя не знае.

Отговорът му ме озадачи, но после си спомних признанието му, че бил извършил невъобразими неща, за които тя никога нямало да узнае.

- Как е възможно да не знае?

- Просто така.
 - Тогава *ти* откъде знаеш?
- Той килна глава.
- Задаваш много въпроси.
 - Все това ми разправят.
 - А някой да ти е казвал, че задаването на много въпроси е белег на висок интелект?
 - Не е имало нужда – отвърнах. – Това си го знам.
- Малик се усмихна.
- Е, и аз просто знам.
- Усетих, че няма да му измъкна повече информация по тази тема, затова продължих към други, по-любопитни.
- Според теб, Милисънт ще придружава ли Исбет на срещата?
- Раменете му се напрегнаха.
- Богове, надявам се, че не. Но вероятно ще е с нея. Исбет ще я задължи.
- Прехапах долна устна, загледана в костените вериги.
- Защо Милисънт не се е опитала да я спре?
 - Защо реши, че не е? – парира Малик. – Виждала си на какво е способна Исбет. Мили е силна и свирепа, но не е демис.
- Прав беше, но...
- Тогава защо не се опита да убие мен? Вярва, че съм Носителката, нали? И тя като теб е имала възможност, особено когато съм била малка.
 - Мили никога не се е опитала да убеди себе си, че е способна да убие дете или *сестра си*. – Погледът на Малик ме пронизваше. – Не е зла просто защото е дъщеря на Исбет.
- Но очевидно смятала мен за такава.

- Ами ти? Бил си достатъчно зъл поне да си помислиш да убиеш дете.

- Бях достатъчно отчаян. - След малко добави: - И достатъчно пречупен да издирвам някаква цел в живота си, независимо каква.

Спомних си какво му бе казал Кастийл.

- Заради обвързания ти вълчак ли? Прийла? Как те пречупи това?

- Жалара я уби пред мен - отговори толкова безизразно, че се замислих дали вихрушката от скръб не е моя. - Не беше нито бързо, нито почтено. - Той се обърна към мен. - И не е нужно да питаш какво са ѝ направили. Носиш част от нея със себе си. Дори сега я държиш в ръката си.

Сведох бавно поглед към кинжала - към дръжката от кост на вълчак, която никога не се затопляше в ръката ми.

- Не!

Малик си замълча.

Стрелнах очи към неговите.

- Откъде знаеш?

- Видях всичките кинжали, направени от нейни кости. Никога няма да забравя как изглеждат.

Ръката ми потрепери.

- Този го подариха на Коралена, която пък го подари на Леополд - продължи той. Под слепоочието му трепкаше нервен мускул. - Любопитно ми е как ти си се сдобила с него.

- Виктер ми го подари - прошепнах. - Той беше виктор.

Малик се усмихна стегнато.

- Е, звучи като *съдба*, не смяташ ли?

46

Кастийл

Гледах от прозореца на приемната зала как няколко войници яздят към Превала, за да се присъединят към войските пред портите на Падония.

Двеста хиляди мъже и жени, решени да сложат край на войната. Да се борят. Да умрат. Предаността и всеотдайността им тежаха повече върху раменете и гърдите ми от бронята, която носех.

Киеран дойде мълчаливо до мен, докосвайки рамото ми със своето. Беше облечен в черни дрехи със златиста бродерия и не носеше броня. Косата му беше подстригана. Спуснах поглед към ръката му, където доскоро имаше рана. Единението бе подействало. Колкото и близки да сме били винаги с Киеран, сърцата ни никога не бяха туптели в един ритъм, дори заради връзката. Но дали ритуалът бе неутрализирал проклятието?

Сърцето ми прескочи удар и неговото направи същото. Той ме погледна и попита:

- Да питам ли какво те глажди?

Със сигурност глаждеше и него, така че нямаше нужда да го подсещам.

Върнах поглед към прозореца.

- Мислех си колко искам всеки от тези войници да доживее да види кралството в мир. - Не беше лъжа. - Но знам, че не всичките ще оцелеят.

Той кимна.

- Бих ти казал същото, което казах и на Попи, но ти вече го знаеш, защото сам ми го каза, когато за пръв път напускахме Атлантия.

Наистина знаех.

- Не можеш да спасиш всички, но можеш да спасиш поне онези, които обичаш - спомних си. - И как реагира Попи?

Едното крайче на устните му се вирна в лека усмивка.

- Тук си, нали?

- И ти.

- Именно. - Настъпи миг на мълчание. - Извиках баща ти, както ми поръча. Всеки момент ще дойде. Още ли възнамеряваш да използваш високото си положение?

Кимнах.

- Няма да му хареса.

- Знам, но ще трябва да го проглътне.

Вдишах дълбоко и се обрнах към вратата тъкмо когато баща ми влизаше с лорд Свен, пъхнал под мишница шлем, който нямаше да му трябва.

- Извикал си ме? - попита баща ми.

Бръчките в ъгълчетата на очите му изглеждаха по-дълбоки от вчера.

Беше ми странно аз да призовавам баща си на официална

среща.

Киеран се обърна, пак рамо до рамо с мен, а аз заяви:

- Вчера не обсъдихме едно нещо.

Баща ми килна глава настрани, но Свен присви внезапно очи, което ми подсказа, че проклетникът вече се досещаше какво ще кажа. Стисна челюсти, но кимна отривисто. Баща ми не забеляза жеста му.

- С кралицата решихме... - подхванах и баща ми се напрегна от употребата на официалните ни звания, защото след толкова години управление знаеше, че каквото и да кажех, нямаше да има място за компромиси, - ... че тъй като Нета остава в Падония като регент, ще ѝ е нужно силно водачество.

На бузите му разцъфнаха две червени петна.

- Кас...

- Човек, на когото вярват войските, които ще останат тук, и народът на Атлантия - продължих с по-твърд глас, приковал поглед в очите му. - И на когото регентът може да разчита за подкрепа, в случай че с кралицата не сме налице да управляеме.

Баща ми вдиша рязко и червените петна бързо се разсеяха.

- Знаеш, че е възможно - настоях.

Трудно ми беше дори да си го помисля, но си оставаше суровата реалност. Попи не беше завършила Отсяването си. Още беше богиня, а богините бяха по-лесни за убиване от Древните богини. Загинеше ли тя, загивахме и ние с Киеран.

По дяволите, та аз бих загинал с нея, дори да не бяхме Единени.

- Разбира се, че е възможно - заяви баща ми. - Но забравяте за Джаспър.

- Джаспър никога не е предвождал армия - намеси се Свен. - Да, спечелил е доверието на атлантийския народ, но не е в състояние да се разпорежда с войските.

В слепоочието на баща ми затрепка нервно мускулче.

- И смяташ, че аз заслужавам такова доверие? - попита ме той.

Сковах се.

- Вярвам, че би напътствал регента към най-доброто за кралството ни и не би имал глупостта да повториш грешките си.

Той погледна Киеран.

- Съветникът ти трябва да остане...

- Ако ние паднем на бойното поле, Киеран няма да е способен да подкрепя регента ни - прекъснах го.

В очите му просветна разбиране - и малко облекчение. Знаеше за какво говоря, както и че с Киеран ще имаме най- мощната закрила на бойното поле.

- Искаш да остана тук, когато и двамата ми синове отиват на война?

- Да - потвърдих. - Както е редно.

Той се умълча за момент, после въздъхна насечено.

- Ако това е заповед, ще се подчиня.

Килнах глава.

- Нямаш друг избор.

Раменете му се напрегнаха.

- Дай ми само един отговор, като син на баща. Само доверието на народа и военният ми опит ли те тласнаха към това решение?

С баща ми имахме да обсъждаме много неща след края на войната. Градяхме планове за неуспешен изход от нея

единствено защото така постъпваха отговорните владетели. Но нито за миг не вярвах, че така ще приключи всичко. Въпреки това казах каквото трябваше да бъде казано.

- Ти си ме учи, че не мога да спася всички. Но мога да спася тези, които обичам.

Попи влезе в залата с Тауни и Вонета малко след срещата с баща ми, но преди да я видя, я усетих, защото сърцето ми подскочи. Всъщност не знаех дали първо е подскочило моето, или това на Киеран, защото и той се взираше в нея.

Дебелата ѝ плитка с цвят на вино лежеше върху бронята, покриваща тялото ѝ от раменете до хълбоците. Набедреници и гамashi обгръщаха бедрата и пищялите ѝ. Над левия ѝ хълбок стърчеше дръжка на меч. Бронята ѝ с бяла мантия не се отличаваше по нищо от тези на войниците. Нямаше специални украси и символи, освен златния атлантийски герб, изрисуван върху нагръдниците на всичките ни брони. Въпреки това изглеждаше царствено в нея - могъщо.

Попи беше същинска Богиня на войната - не, *Древна богиня на войната*.

Докато я гледах как върви покрай прозорците, коремът ми се сви от чист, суров, нажежен копнеж. Чувство, почти толкова силно, колкото приливът на почит към нея. Всяка нейна стъпка бе пропита не с увереността на кралица, а с тази на жена воин, готова да се бие до смърт рамо до рамо с подчинените си.

Когато погледите ни се срещнаха, устните ѝ се извиха в лека усмивка и около белега на бузата ѝ изби руменина. Дори не опитах да прикрия емоциите си. Исках да знае колко е великолепна в очите ми, докато скъсявах останалото

разстояние помежду ни.

Като хванах ръцете ѝ, се приведох към ухото ѝ и прошепнах:

- Искам да те чукам в тази броня. Дали може да се уреди?
- Дъхът ѝ пресекна и ме накара да се усмихна.
- Може да ти е леко неудобно.
- Ще си струва. - Целунах белега през слепоочието ѝ и се изправих. - Говорих с баща ми.

Пламъкът в бузите ѝ поутихна, но сърцето ѝ продължи да думка. Също като моето. И това на Киеран.

- Как го прие?
- Сигурно се досещаш - отговорих, надниквайки към кутията за цигари в ръцете на Нета.
- По-добре, отколкото предполагах - обади се Киеран, като дойде до нас.

Пресегна се да подръпне плитката на Попи и тя му отвърна с широка усмивка.

- Дано - каза Нета. - Защото аз ще съм вързана с него в близкото бъдеще.
 - Какво носиш в тази кутия? - попитах я.
- Тауни вдигна вежда.
- И аз се питах същото.
 - Короните - отговори Нета и ми подаде кутията. - Попи тръгна без тях. Не знам дали ги е забравила, или нарочно не ги е взела.

Попи сви рамо.

- О! - Тауни ококори очи и забелязах, че цветът им е започнал да се връща малко по малко. - Още не съм ги виждала.

Вдигнах капака и Тауни ахна тихо. Позлатените кости

проблеснаха на слънчевата светлина, изливаща се през близкия прозорец.

- Красиви са. - Тауни вдигна очи към Попи. - Бих я носила денонощно. Дори в леглото.

Вдигнах вежда и ми хрумна, че още не бях обладавал Попи с корона на главата. По лицето ми плъзна бавна усмивка. Попи ми стрелна укорителен поглед.

Киеран въздъхна.

- Май неволно даде идея на Кас.

- Любопитно ми е каква ли - отбеляза Тауни, а аз взех едната корона.

- О, не, забрави - дръпна се веднага Попи.

- Стой мирно - прошепнах ѝ, слагайки короната върху главата ѝ. - Идеално.

Тауни гледаше запленено как Попи вдига другата корона.

- От истински кости ли са направени?

- Да - отговорих.

- Истински?

Възхищението ѝ май посърна леко.

Попи изтръпна, а аз сведох глава.

- Опитвам се да не мисля за това - сподели с приятелката си.

- Чии са костите? - попита тя.

- Мисля, че никой не знае отговора на този въпрос - каза Киеран. - Знаем единствено че не са от божество. Някои вярват, че са от бог.

- Или дори Древен бог - обади се Нета. - Но разкриват истинския си блясък само когато божество или бог седне на трона. - След малко добави: - Или Древен бог.

Попи сложи короната върху главата ми.

- Ето - прошепна с лъснали очи, задържайки ръце за момент. Погледите ни се срещнаха и цялото кралство изчезна. - Сега вече е идеално.

Бурни емоции запризижаха гърлото ми и сковаха гърдите ми. Не заради короната на главата ми, а заради ръцете, които ми я бяха поставили.

Някъде извън Превала проехтя рог. Докоснах бузата на Попи и отстъпих назад, за да ѝ дам малко време с Нета и Тауни, преди да се разделят. Когато Попи се сбогува с приятелките си, баща ми се появи до тях, а ние тримата с Киеран излязохме навън, където Наил, Емил и вълчациите ни чакаха с конете ни. Сивият жребец до Сети беше от неговия род. Фобас носеше името на бойния кон на богинята на мира и отмъщението. Учудих се да го видя в Падония, но щеше да подхожда отлично на Попи.

Прокънтя втори вой на рог и бяло-златисти знамена се издигнаха по целия път към портата на Падония и отвъд. Тримата спряхме на върха на стълбището. Вълчациите сведоха глави, а откъм глицините се разнесе дълбок тътен. Вдигнах поглед към небето. Четири сенки се спуснаха над строените воиници, а Попи протегна ръце между нас и ние ги хванахме.

- От кръв и пепел – извисих глас, вдигайки ръката на Попи.

Струпаните из града и долината хора повториха думите ми.

Попи вдигна поглед към мен, после го отправи към тълпата и вдигна ръката на Киеран.

- Се въздигнахме!

Popi

Двудневното пътуване към Костения храм през една тясна част на Кървавата гора мина почти спокойно. Тук-таме ни нападаха Изчадия, но бързо се справяхме с тях. Силите на генерал Мурин и дивизията на Ла'Сиър отново пътуваха с нас, пристигнали от Бял мост и Три реки.

Тази нощ войските ни лагеруваха в покрайнините на Кървавата гора и под озарения от луната покрив на шатрата ни първо Кастийл пи от вената на врата ми, а след уверението му, че си е възвърнал силите, и аз се нахраних от разрез в гърдите му. Интимният ритуал се бе превърнал в нещо естествено като дишането, затова дори не се поколебах, когато насочи устните ми към бликналата кръв.

А вкусът му...

Както винаги беше свеж, като цитруси в снега, и стопли вените ми заедно с онова празно място в мен. После Кастийл се премести отгоре ми и проникна в мен, докато вкусах кръвта му по езика си, а той шепнеше името ми. Заспах в обятията му и се събудих посред нощ,dezориентирана от страния си сън. Помнех само откъслеци от него. Гърбът на жена с корона от черни диаманти върху сребристата коса, разположена на трон като онзи в Храма на Никтос. *Ридаеше*. Отляво на трона стоеше мъж с пясъчноруса коса. Струваше ми се някак познат. Тъкмо се обръщаше, изричайки една-единствена дума, но се събудих, преди да видя лицето му.

Сънят изпълни гърлото ми с тъга с вкус на тръпчива бира. Жената... Тя беше съпругата на Никтос. Знаех си. А мъжът...

Нещо в него ми напомняше на Виктер.

Но дори той да беше виктор, защо го сънувах до съпругата на Никтос? Нямаше логика. Постепенно усетих навитите одеяла под половината ми тяло и уютната топлина,

притисната към предната и задната ми страна. Всички мисли за причудливия сън се изпариха.

Бузата ми беше загнездена в свивката на рамото на Кастийл и се бях вкопчила в него като някоя дървесна мечка, преметнала крак през неговите. Той ме прегръщаше силно с ръка през кръста, сякаш дори в съня си се боеше, че може да ме изгуби някак.

Но Кастийл не беше единственият източник на топлина.

Поех дълбока, опияняваща глътка въздух, напоена с аромат на екзотични подправки, свеж бор и кедър, която мигновено ми напомни за онази мъглива нощ в Скотос.

Киеран спеше зад мен.

Не знаех кога е дошъл при нас, но кракът му беше пъхнат между моите, а ръката му - преметната през хълбока ми, точно под тази на Кастийл. Отворих очи. На бледата лунна светлина, просмукваща се през плата на шатрата, видях, че и неговата длан лежи върху корема на Кастийл.

Между трима ни нямаше никакво разстояние. Дори сантиметър. Усещах дъха и на двамата, равномерен и дълбок, и със сигурност, ако се съредоточах достатъчно, щях да се уверя, че дишаме в един ритъм, също както сърцата ни биеха в един ритъм.

Осъзнах, че и двамата с Киеран сме обърнати към Кастийл, сякаш имаше свое собствено гравитационно притегляне, на което бяхме откликнали в съня си. И също като онази нощ в планината не чувствах нищо греховно в... близостта ни. Дори ми се струваше съвсем естествена. Навярно заради Единението.

Очаквах да ме споходи срам. Бяхме заобиколени от войници и вълчаци. Мнозина от тях несъмнено знаеха, че

Киеран е влязъл в шатрата ни, но дори това не ме смущаваше. Просто имах усещането, че точно така трябва да бъде. А тази мисъл беше сигурен знак, че трябва да се постараю да заспя отново.

Или да се фрасна в лицето.

Защото звучеше наудничаво.

Дали не можех сама да се пратя в несвяст?

Богове, почти бях готова да пробвам.

Затворих очи, но сънят не ме навести, колкото и да ми беше топло. Колкото и сигурна да се чувствах, сгушена между двама им. Лесно можех да забравя какво ни очаква.

Киеран се размърда зад мен и дъхът пресекна в гърдите ми. Кожите, с които ме беше загърнал Кастийл, разделяха телата ни с Киеран, но след лекото му размърдане кракът му се озова по-навътре между моите. Движението разбуди Кастийл само колкото да ме прегърне по-силно, притискайки пръсти в хълбока ми за няколко секунди. Прехапах устна и пулсът ми заподскача от натиска на бедрото на Киеран между моите и допира на тялото на Кастийл. Обляха ме тръпки. А зад затворените ми очи...

Незнайно защо умът ми най-безсрамно прескочи към онази нощ на брега на Реката на Raин, а пръстите ми се впиха в корема на Кастийл. Киеран пак се намести и гърдите му продължиха да се издигат и спадат равномерно, докато аз лежах съвършено неподвижно до него.

Секундите се превръщаха в минути и мислите ми се понесоха към шумоленето на листата и приглушеното хъркане на спящите. Внезапно ме осени едно прозрение. От всички нощи, в които Киеран бе спал до мен, докато Кастийл го е нямало, само веднъж беше в човешки облик - в нощта,

когато го помолих да ме затвори под земята, ако се превърнеш в нещо опасно. Нямах представа дали това означава нещо. Но всичко се беше променило помежду ни след Единението – и нищо. Отношенията ни си оставаха същите, макар и подсилени от нова интимност. Близост. Връзка, за която си спомнях всеки път, когато чуех сърцата ни да тупят в унисон. Страшно ми се искаше просто да заспя и да не мисля за...

Нечии пръсти докоснаха брадичката ми и аз подскочих. Килнаха главата ми назад и отворих очи. Бледи златисти искри пронизаха нощните сенки. Кастийл плъзна палец по долната ми устна и сърцето ми запрепуска. Понечих да се извиня, задето съм го събудила, но той сведе глава и докосна устните ми със своите в нежна, медено сладка целувка. Не можех да си избера любима от целувките му, но точно тези... *тези* бяха специални, пропити с любов и всеотдайност.

Но такива бяха и по-дълбоките и мрачни, изпълнени с нужда и копнеж. И тази се превръщаше в една от тях. Езикът му нахлу между устните ми и загали моя, заглушавайки звука, който навярно бих издала. Ръката му се затегна около кръста ми, пръстите му се впиха по-силно в хълбока ми, придърпвайки ме още по-близо до него, събуджайки съвсем неуместна тръпка на разгулно удоволствие в мен.

Устните му се откъснаха от моите, но не се отдалечиха.

- Спи, кралице моя.

- И двамата заспивайте – протътна гласът на Киеран до гърба ми.

Извъртях очи, а устните на Кастийл се извиха в усмивка до моите.

- Спи – повтори той и пак ме целуна, преди да намести

бузата ми върху рамото си.

Ръката му се плъзна от брадичката ми към моята върху гърдите му. И тази на Киеран под нея. Кастийл не настоя повече, но очите ми се затвориха и пак се унесох в сън, склучила ръка с техните.

47

Слънцето вече залязваше, багрейки небето във виолетовосиньо, когато напуснахме долината Ниел. Киеран яздеше от дясната страна на Кастийл, а Делано и вълчациите вървяха до мен. На хоризонта вече се виждаше северната част на Превала около Карсадония. Костеният храм и Пенсдърт се намираха на много по-голяма надморска височина от столицата, също като Масадония, и въздухът беше малко по-хладен и сух. Стисната здраво юздите на Фобас, надникнах към Сейдж.

Част от вълчациите се откъснаха от глутницата и заедно с дивизиите на генералите Свен и Мурин се отправиха към предната порта на Карсадония, какъвто беше планът. Дракените останаха в гъстата гора зад нас, защото още не знаехме дали Кървавата корона са разбрали колко от тях са оцелели след нападението. За всеки случай искахме да запазим тази подробност в тайна. Със скоростния си полет можеха да ни достигнат за броени минути, когато ни потрябваха.

Надзърнах зад себе си, където Хиса и няколко кралски

стражи яздеха до каруцата. Правех го редовно, сякаш се опасявах, че ковчегът с Малек ще изчезне някак.

Което си беше също толкова налудничаво, колкото среднощните ми главоблъсканици.

Сърцата ни биеха спокойно, докато яздехме към Превала под зорките погледи на стражите върху него. Те ни следяха с обтегнати тетиви, но никой не стреля по нас. Тихото пърпорене на атлантийските ни знамена, развявани от соления бриз, бе единственият звук в напрегнатата тишина, докато от всички ъгли на Превала не прокънтяха рогове. Същите, които разпориха въздуха, когато се спусна мъглата. Чудех се дали жителите на столицата вече не бягаха към домовете си, но този път търсейки убежище не от Изчадията, а от жена, представяна им като Носителката на смърт и унищожение.

Вдигнах поглед към стрелците по Превала и отворих сетивата си. Горчив страх се изля в гърлото ми, подклаждайки немирния етер в гърдите ми.

- Страхуват се.

- Нормално е - коментира Кастийл. Той също ги наблюдаваше. - Атлантийската армия никога не е стигала толкова далеч на запад.

- Дори във Войната на двамата крале - добави Киеран. - Повечето от тези стражи сигурно никога не са виждали атлантиец или вълчак. Или дори не са знаели за тях.

- Вероятно са изумени, че изглеждаме като тях - обади се Емил иззад нас, където яздеше с Наил и Малик. - А не като Изчадията.

- Навярно сте прави - отвърнах. - И когато сложим край на Кървавата корона, ще трябва да докажем на Карсадония и

цял Солис, че не сме чудовищата, с които са ги плашили. Няма да е толкова лесно, колкото в Падония и другите източни градове - додадох, макар че само в Падония не срещнахме особени трудности.

- Ще им докажем. - Очите на Кастийл намериха моите. - Няма да стане веднага, но времето е на наша страна.

Кимнах. Наистина разполагахме с време, но същото важеше и за Възнесените, които бяха избягали от градовете си, оставяйки след себе си беззащитни граждани или само мъртвци. Сега всичките се криеха зад тази стена. И с тях също трябваше да се справим.

Но в момента нещо друго изискваше цялото ни внимание.

Костеният храм доминираше на хоризонта с хилядите си масивни каменни блокове, в които погребваха жреците и жриците. Беше висок колкото самия Превал, а колоните му от мрамор и варовик се издигаха още по-нависоко. Стръмни стълбища се изкачваха по северната и южната му страна. Пълзящи растения задушаваха източната и западната и се изкачваха дори по колоните.

- Е - провлачи Наил, когато земите отвъд храма се появиха в полезрението ни, - изглежда, Къrvавата кралица си е довела приятелчета.

- Така изглежда - отвърна Кастийл. - Съвсем очаквано.

Наистина. Дори не си бяхме помислили, че Иисбет ще се яви на среща с нас без значителни подкрепления. Все пак и ние не идвахме сами.

Под изгряващата луна червено море заливаше земите отвъд храма, простирайки се от северната порта до където погледът ми стигаше. Войници с черно-пурпурни брони и шлемове или маски на лицата стояха щит до щит.

- Пред какво сме изправени? - попита Кастийл, докато здехме напред.

Освободих сетивата си и ме посрещна смесица от усещания. Солена решимост. Дълбока празнота. Страх. И поплитка празнота от онези, които прикриваха емоциите си.

- Простосмъртни, рицари и Възвращенци - отговорих.

- Какво разнообразие ни е осигурила Кървавата кралица - подхвърли иронично Киеран.

Плъзнах поглед към входа на храма. Не се виждаше кой стои там. Дали Милисънт придружаваше майка ни? Дали щеше да я защити, като разкриехме намеренията си? Или щеше да застане на наша страна?

Като наблизихме входа на храма, Кастийл даде сигнала и всички спряха конете си. Погледна ме и аз вдишах дълбоко, после кимнах.

Пуснах поводите и скочих от Фобас, а Кастийл слезе от Сети заедно с другите, които щяха да ни придружат до храма, после отиде при генералите.

- Не забравяйте плана - предупреди ги. - Вълчациите ще ви дадат сигнал, когато дойде време.

Генерал Ейлард и лорд Свен кимнаха, докато Наил и Емил сваляха внимателно ковчега с Малек от каруцата.

- Пазете се - провикна се Свен.

Спомних си един предишен разговор и добавих:

- Но бъдете смели.

Хиса, която помагаше на Наил и Емил, ми се усмихна широко. Отвърнах на усмивката ѝ, а Кастийл хвана Малик за лакътя и устните му бързо се извиха надолу.

- Стой до мен - нареди тихо на брат си, впил очи в неговите. - Не прави нищо, с което да застрашиш мисията ни

и живота си.

Малик го изгледа стоически и кимна.

- Усмихни се де - подкани го Киеран, когато Кастийл пусна ръката му. - Поне този път си имаш меч.

- Леле, благодаря - измърмори саркастично Малик и Кастийл му стрелна поглед, от който всеки разумен човек би се опомнил. - Искрено благодаря, че ме оборудвахте със средство за минимална самоотбрана.

- Стига си мрънкал и ела да ни помогнеш - съмъри го Наил. - Спящите богове тежат като слонове.

Малик изруга под носа си и отиде до предната страна на ковчега.

- Може би не е толкова тежък, а просто вие сте слаби.

- Още един такъв коментар - предупреди го Хиса и кехлибарените ѝ очи проблеснаха над забралото на шлема ѝ - и ще ти сритам задника.

Малик си замълча и помогна да свалят ковчега на земята, но устните му трепнаха в прикрита усмивка и долових захарен вкус в устата си.

- Защо всички мъже от рода Да'Ниър се радват толкова, когато ги заплашват жени? - попитах.

Киеран изпръхтя, хвана ме за ръката и ме завъртя към себе си.

- Сигурно има сложен отговор - заяви, вдигайки внимателно короната от главата ми, така че да не я заплете в косата ми. С Кастийл нямаше да носим короните си. И без друго щяхме да сме главни мишени на бойното поле, а не искахме да улесняваме врага. - Произтичащ от комплекси, дълбоко вкоренени в поколения назад.

- Дълбоко съм засегнат - обади се Кастийл, изниквайки до

нас, а аз се усмихнах.

- Със сигурност.

Киеран остави короната ми в дървена кутия, която му поднесе един кралски страж - с изящно гравиран атлантийски герб. На хората явно им беше омръзнало да гледат короните ни в кутия от цигари. После се обърна към Кастийл, свали и неговата корона със същата грижовност и я положи до моята. Стражът яхна коня си и потегли да занесе короните ни на сигурно място, а Киеран прехвърли поглед между двама ни с Кастийл.

- Готови ли сме?

Кастийл ме погледна.

- Кралице?

Пулсът ми се ускори леко и в гърдите ми запърха напрежение. Етерът завибрира.

- Да.

- Значи е време. - Кастийл докосна устните ми със своите, солени заради бриза, и хвана лявата ми ръка. Прокара палец по искрящата златиста завъртулка. - Всичко свършва тази вечер, по един или друг начин. А после ще намеря диаманта, който ти обещах. - Целуна ме отново. - Но преди това ще си взема каквото аз искам. Теб. В тази броня.

- Богове! - измънка през смях Киеран.

Устните на Кастийл се извиха в усмивка до моите.

- Не се прави, че не ти е минало през ума.

Изцъклих очи, а Киеран май се задави. Кастийл се засмя, но неолови срам от Киеран, а нещо остро и тежко, твърде мимолетно, за да го разгадая. Присвих очи към него.

- Случайно да прикриваши емоциите си?

- Никога - отвърна невинно Киеран.

- Аха - подхвърлих, а Кастийл ме хвана за ръка и тръгнахме покрай каруцата към храма.

Като се заизкачвахме по стръмното стълбище, следвани от Делано и другите вълчаци, емоциите на Киеран останаха на заден план. Предстоящото беше по-важно от мен - от двама ни с Кастийл. По-важно от Киеран. Бъдещето на кралствата зависеше от тази вечер. Нямаше как да се подготвя психически за толкова преломен момент. Все пак доскоро бях живяла зад булото на Девицата. Сърцето ми затупка толкова бързо, колкото пред Превала на Дъбов проход, и затреперих леко.

Като наблизихме върха на стълбището, точно преди краката ми да се втечнят, Кастийл спря. Обърна се към мен и стисна ръката ми.

- Помниш ли какво ти казахме в Евемон?

Поклатих глава. Мислите ми препускаха толкова шеметно, че нямаше начин да си спомня за какво говори.

Той улови погледа ми и златото в очите му заблещука на звездната светлина.

- Борила си се срещу Изчадия и вампри, срещу същества с маски от човешка плът. Изправяла си се непреклонно пред дръзки атлантийци, пленявала си градове и дойде да ме освободиш. - Той докосна бузата ми. - Ти си повече от кралица. Повече от богиня на път да се превърне в Древна. Ти си Пенелафи Да'Ниър и не се боиш от нищо.

Дъхът пресекна в гърдите ми.

Киеран докосна другата ми буза, обърна лицето ми към себе си и ми се усмихна.

- И не бягаш от никого и от нищо.

Силни емоции заседнаха в гърлото ми и също като в Евемон

думите им се оказаха могъщи като етера в гърдите ми.

И верни.

Наистина бях смела.

И силна.

И не се боях.

Кимнах и се обърнах напред. Делано се тръкна в крака ми, а другите вълчаци тръгнаха пред нас. Вдигнах брадичка, изпънах рамене и изкачих останалите стъпала с укротено сърце.

Делано остана до мен, а другите вълчаци се пръснаха, озарени от луната около светлите каменни статуи на коленичили богове, обточващи пътя към *нея*.

Облечена в късо палто и рокля, както винаги вталени по тялото и пурпурни на цвят, Кървавата кралица стоеше пред олтара, на който някога бяха полагали телата на покойните жреци и жрици. Короната ѝ от рубини и диаманти искреще като звездите по небето – искряха и рубинената обица на носа ѝ и широкият, с инкрустирани рубини колан на кръста ѝ, надничащ между двете предници на палтото ѝ. Устните ѝ бяха червени като дрехите ѝ и беше колкото красива, толкова и ужасяваща.

Моята майка.

Моят враг.

Не беше сама. Калъм стоеше от дясната ѝ страна, златен като слънцето. Беше обкръжена от десетки кралски стражи и рицари, а зад олтара се бяха наредили Десните ѝ ръце. Една обаче привлече вниманието ми.

Милисънт беше облечена като другите Десници – с вталена пурпурна туника без ръкави. Цепките от двете ѝ страни разкриваха панталон в същия цвят и бедрени ножници с

кинжали. По ръцете ѝ се усукваха черни спирали и символи, а тъмночервената маска, изрисувана по лицето ѝ, скриваше видяното от Кастийл. Сходните ни черти. Косата ѝ беше сплетена като моята от двете страни и се спускаше по гърба ѝ, матово черна.

Един поглед ми беше достатъчен да разбера, че не крие емоциите си зад стена. Неспокойството ѝ беше насилено и стипчиво, примесено с тежка тревога. Плъзна поглед по трима ни и го отправи отвъд нас, най-вероятно към Малик. Нямах представа какво има помежду им – защо не харесва Малик, както той твърдеше, а в същото време се тревожи за него. Не знаех на кого е по-предана, но това нямаше значение сега.

Сега ме интересуваше само майка ми.

- Водиш цяла армия и се облечена за битка – проговори Кървавата кралица. - Да се притеснявам ли?

Приковах очи в нейните и не си позволих да изпитам каквото и да било чувство към нея.

- Винаги трябва да се притесняваш.

Исбет се усмихна стегнато и пристъпи напред със склучени зад кръста ръце.

- Надявам се, че не си била толкова път само за да остроумничиш. Къде е Малек?

- Носим го. Но първо ще трябва да премахнеш проклятието – казах.

- Или какво? – попита Калъм.

Делано сведе заплашително глава, сбърчи уста и изръмжа грохотно. Достигнах го през *нотама* и го успокоих – заедно с другите, които пристъпваха по площадката, инстинктивно разярени заради близостта с толкова вампри и Възвращенци.

- Или ще запалим ковчега - отговори хладнокръвно Кастийл. - А после ще те убием.

- Все така разправяте - отвърна Възвращенецът, - но ето че съм жив.

Кастийл обърна глава към Калъм и устните му се извиха в плашеща усмивка.

- И ето че аз съм тук.

- Ще премахна проклятието, като видя, че наистина Малек е тук, и то невредим - отне Исбет думата на Калъм. - Нужно ми е доказателство, че сте изпълнили своята част от уговорката, преди да изпълня моята.

Надникнах към Кастийл. Той кимна отривисто. Намерих през *нотама* Рун, който чакаше с другите, и вълчациите откликаха незабавно.

- Идва.

Исбет плъзна поглед към стълбището, а Кастийл обясни:

- Още спи.

- Разбира се. - Тя хвърли бързо поглед на Милисънт, която тръгна безмълвно напред. - Ще спи, докато не му дадем кръв.

Следях всяка напрегната стъпка на Милисънт.

- Дотогава ще спи дълбоко - продължи Исбет. - На този етап нищо на света не може да го пробуди.

- Но вярваш, че от кръвта ще се свести и ще ти даде каквото искаш? - попита Кастийл, а аз се преместих напред, закривайки с тяло двама им с Киеран.

- Уверена съм в това - потвърди Исбет.

Малик и другите се изкачиха до върха на стълбището и тръгнаха между коленичилите, безлики богове. Исбет долепи длан до гърдите си. Милисънт забави плахо крачка и тревогата ѝ нарасна още повече, притискайки раменете ми.

Оставиха ковчега пред нас, после отстъпиха назад. Доближих се и бръкнах в кесийката на хълбока си. Пръстите ми докоснаха дървеното конче, преди да намерят пръстена. Поставих го върху плоския капак на ковчега, до костените вериги. Исбет вдигна ръка. Няколко рицари с тъмни, бездушни очи и маски на лицата вдигнаха ковчега и го понесоха към олтара. Милисънт стигна до мен под зоркий поглед на Делано и бледите ѝ очи се стрелнаха за миг към Малик, преди да се върнат към моите.

- Къде е русият? - попита ме тихо. - Рийвър. Дракенът ти.

- Чудиш се откъде ни наблюдава? - обади се Кастийл, а Исбет ни обърна гръб.

Милисънт дори не го погледна.

- Не. - Очите ѝ останаха върху мен и от такова разстояние нямаше как да не забележа, че сме еднакви на ръст. - Но вие трябва да се замислите къде е.

Вдигнах вежди. Рицарите вече сваляха костените вериги от ковчега.

- И защо?

Тя надникна през рамо. Костите вече дрънчаха по пода на храма.

- Защото Исбет не ви попита къде е - обясни и Киеран врътна глава към нея. - А е редно да се замисли за нещото, способно да унищожи почти всичките ѝ сили около храма.

Надникнах към олтара. Исбет слагаше пръстена с атлантийски диамант на пръста си - дори не знаех защо ѝ го върнах, - а един от рицарите заби върха на меча си под ръба на капака. Проскърца дърво. Исбет, застанала от другата страна на ковчега, като че ли не се интересуваше къде е Милисънт в момента, защото цялото ѝ внимание бе

съсредоточено върху вдигането на капака. Калъм обаче ни наблюдаваше.

- Не спомена и факта, че сте с петдесет хиляди по-малко, отколкото бяхте в долината Ниел - продължи Милисънт, свела поглед. Друг рицар заби върха на меча си в средната част на капака и пак изпраща дърво. - Съзнава, че вече не са с вас, значи сте ги изпратили другаде.

Докато се взирах в Милисънт, стотици въпроси изскочиха на езика ми. Толкова много неща исках да я питам, но накрая казах само:

- Знам.

Тя вдигна очи към моите и веднага разбрах, че е схванала смисъла зад едничката ми дума. Знаех коя е.

Едната страна на устните ѝ подскочи леко нагоре.

- Значи знаеш и че в цялата тази работа има нещо много гнило.

Капакът най-сетне поддаде и рицарите го вдигнаха. Кожата ми настръхна, а Милисънт се обърна към тях. Рицарите оставиха капака на пода и се отдръпнаха. Исбет пристъпи сама към ковчега - бавно, почти боязливо.

Малик вече стоеше до Киеран. Дори не погледна Милисънт, но знаех, че говори на нея, като попита:

- Добре ли си?

Не чух отговора ѝ. Цялото ми внимание бе насочено към Исбет, която хвани ръба на ковчега и погледна вътре. Стрела от сурова, пулсираща агония прониза ненадейно тялото ми. Идваше от Исбет. Кървавата кралица потрепери.

Онова, което виждах от Малек, беше... не изглеждаше добре. Снопове суха, червеникавокафява коса полепваха по хълтнали бузи. Пресъхналите му устни оголваха острите му

заби, сякаш бе загубил съзнание, крещейки. Приличаше на скелет, облицован със съсухрена плът. На тленни останки. И независимо от постъпките му, тази гледка ме изпълни с жалост.

- О, любов моя! - прошепна Исбет и заговори дрезгаво на непознат език.

- Староатлантийски - обясни Киеран.

Макар да не разбирах думите ѝ, усещах агонията ѝ, примесена със сладостта на искрена любов. И тъга. Не долавях облекчение. Нито радост и трепетно очакване. Само дълбока до костите, вледеняваща болка, по-мъчителна от телесната.

- Както виждаш, ние изпълнихме своята част от уговорката - каза Кастийл, прекъсвайки Исбет. - Премахни проклятието.

Тя нито помръдна, нито отговори сякаш цяла вечност. Сърцето ми застина. Ако не изпълнеше обещанието си, а Единението не бе успяло да неутрализира проклятието ѝ...

Пресегнах се да хвана ръката на Киеран, който мълчеше стоически, прикрил емоциите си, докато Кастийл бързо се превръщаше в буря от ярост.

Но Исбет кимна.

Калъм пристъпи напред, отблъсквайки Милисънт настрани. Реакцията ѝ към него ме смuti. Бях я виждала да надвира Делано в човешкия му облик сякаш беше дете. Този Възвращенец обаче беше стар - много стар. Като се доближи, етерът в гърдите ми се разбуни. През *нотама* наредих на Делано да отстъпи назад.

- Вдигни ранената ръка - поиска с любезна усмивка Калъм, съвършено незасегнат от кръвнишките погледи на вълчациите

и изконните атлантийци.

Пуснах ръката на Киеран и той послуша Калъм. Възвращенецът килна глава настани.

- Белегът на проклятието... - Той ме погледна и едното крило на лицето му се вдигна. Усмивката му се разшири. - Няма го.

- Да - потвърди Кастил.

- Това е необичайно.

- Е, и? - попита Кастил с онзи кротък глас, който винаги вещаеше насилие.

- Нищо. Просто ми стана интересно. - Калъм обгърна с пръсти китката на Киеран и извади кинжал с острие от млечнобял камък, какъвто не бях виждала досега. - Ще усетиш боцване.

- Ако го нараниш, ще съжаляваш - предупредих го.

- Просто трябва да направя малък разрез като предишния - обясни Калъм. - Но и без друго не вярвам, че съм способен да го нараня особено. - С едно ловко движение направи плитък разрез на мястото на стария. - Прав ли съм?

Не благоволих да му отговоря, загледана в смътната черна сянка, която се издигна от разреза. Сърцето ми прескочи. Това означаваше ли, че Единението не бе превъзмогнало проклятието? Не знаех и едва ли някога щяхме да разберем. Знаех единствено, че нямаше значение.

- Богове! - пророни Наил, докато мастилената мъгла се издигаше от кръвта на Киеран и се разсейваше в нощта.

- Готово.

Калъм пусна ръката му и прибра кинжала си с лъчезарна усмивка.

- Това ли беше? - попита Кастил.

Възвращенецът кимна.

Киеран стрелна светкавично ръка. Проблесна кървав камък, а в следващия миг дръжката на кинжала му прилепна до гърдите на Калъм.

- Благодаря ти - изръмжа Киеран и след един рязък тласък нагоре изтръгна ножа. - Шибаняк.

Калъм залитна назад. От устата му шурна кръв.

- По дяволите...

После се сгромоляса на каменната площадка. Милисънт се изсмя дрезгаво.

- Никога няма да ми омръзне - коментира, прекрачвайки тялото му. - Само че бързо се възстановява. Следващия път го наръгайте в глупавата глава.

- Приемам съвета - подхвърли Киеран и надникна към мен, като хванах китката му. - Добре съм...

Когато лечебната ми топлина го обля, въздъхна и погледна Кастийл.

- Нека ти помогне - каза му Кастийл. - Олеква ѝ, като го прави.

Киеран си замълча, а като вдигнах ръка, на предмишницата му вече нямаше белег.

- Наистина ли си добре? - попитах, защото нямах доверие на Възвращенца.

Той кимна.

- Добре си е - ядоса се Милисънт. - За разлика от кралицата, която всеки момент ще влезе в ковчега.

- Това лошо ли е? - попита Емил.

Засмях се сподавено, но звукът стихна, като видях как Исбет се е привела над тялото на Малек.

- Той е сроденото ми сърце. Част от мен. Сърцето ми.

Душата ми. Всичко. Ако Никтос ни беше позволил да минем изпитанията, щяхме да сме заедно – тихо каза тя.

– И да управлявате Атлантия? – предположи Кастийл.

– Едва ли. Той се беше наситил на онова проклето кралство – отвърна Кървавата кралица. – Щяхме да обиколим света, за да си намерим нов дом. И да заживеем заедно там. Със сина ни. С децата ни.

Кой знаеше дали казва истината, но от думите ѝ струеше искрена болка.

Исбет погали с разтреперана длан бузата на Малек и сведе уста на сантиметри от сухите му, бледи устни.

– Обичам те, колкото те обичах в мига, когато за пръв път те видях в розовата градина. Винаги ще те обичам, Малек. Винаги.

Бълсна ме прилив от сурови емоции, които тя дори не опитваше да прикрие. По бузите ѝ рукаха сълзи, оставящи следи в светлата пудра по лицето ѝ.

– Знаеш го, нали? – продължи с по-тих глас, посягайки към осияния със скъпоценни камъни колан. – Трябва да го знаеш дори сега, в дълбокия си сън. Трябва да знаеш колко много те обичам.

Исбет плъзна пръсти по едната страна на шията му и целуна неподвижните му устни.

– Това е отвратително – погнуси се Емил.

Не можех да отрека.

Но беше и тъжно. Колкото и зла да беше Исбет, любовта ѝ бе болезнено силна. И щеше да я заболи още повече, когато разбереше, че нямахме намерение да ѝ оставим любимия.

– Шибанякът се разбужда – предупреди Киеран, докато Калъм бавно се изправяше на крака. – Бъдете нашрек.

Кастийл се пресегна и обгърна ръката ми със своята. Смигна ми, с което не само доказа, че е способен да го направи, без да изглежда нелепо, но и ми даде знак. Моментът беше настъпил. Извърнах поглед от сърцераздирателната сцена, насочих сетивата си към *нотама* и потърсих свежия дъждовен отпечатък на Сейдж...

- Затова... Затова трябва да ме разбереш - каза Исбет на спящото тяло на Малек. - Знаеш колко обичах сина ни. Трябва да разбереш защо постъпвам така. Защо няма друг начин.

Концентрацията ми секна и мигновено завъртях глава към Исбет в същия момент, в който и Милисънт направи същото. Кървавата кралица вдигна ръка. Проблесна сенконий и Кастийл ме придърпа до себе си. Бе крила кинжал от сенконий в рубинения си колан. Свиках етера си, опасявайки се, че ще нападне с кинжала някой от приятелите ми...

Исбет изкрещя - богове, звукът бе изпълнен с чиста агония. А после заби кинжала в гърдите на Малек. Право в сърцето му.

Устата ми увисна.

Исбет...

Исбет наръга Малек в сърцето с острие от сенконий.

Сенконият можеше да убие бог. Знаех го от Рийвър.

Умът ми не го побираше. Тя... тя уби Малек. Сроденото си сърце.

- Какво става тук, мамка ми? - възклика Кастийл и пусна ръката ми.

Милисънт залитна назад с изцъклени от ужас очи, а Киеран изруга.

Исбет пусна дръжката на кинжала и преви тяло над това на

Малек.

- Съжалявам. Страшно съжалявам - зарида. - Толкова много съжалявам.

Отпуснах ръце до тялото си. Не можех да помръдна от мястото си, вперила поглед в лъскавата рубинена дръжка, която стърчеше от гърдите на Малек. Смайване ме заливаше на мощни вълни от всички свидетели - с изключение на един.

Златният, окървавен Възвращенец.

Калъм се усмихваше.

Смразяващ ужас избухна в гърдите ми. Калъм завъртя бавно глава към мен, събра ръце и ми се поклони.

- Благодаря ти.

Етерът ми забушува. Пресегнах се и хванах лакътя на Кастийл.

- Благодаря ти, че изпълни древното пророчество. Благодаря ти, че изпълни призванието си, Носителке. - Светлите му очи заискриха зад златната маска, а етерът запулсира във вените ми. - Не беше предречено точно така и мнозина от нас очакваха друго, но пророчествата... е, невинаги са точни до последната подробност и битуват множество интерпретации.

- Не разбирам - каза Милисънт, стрелкайки ококорени очи между Калъм и майка ни.

- Кое не разбираш?

- Нищо - избухна тя. - Нищо от случващото се в момента.

- Тоест онова, което можеше да се случи с теб, ако не беше провал? - отвърна Калъм и Малик скочи към него, но Кастийл го блокира с по-бързите си рефлекси. - Щеше да кървиш за него и той щеше да те възнагради щедро.

Милисънт отстъпи назад и лицето ѝ пребледня под

нарисуваната маска. Очите ѝ отскочиха към моите и внезапно разбрах всичко. Устата ми пресъхна и отместих поглед към Малек.

- Това трябваше да съм аз, нали?

- Постигна нещо, което тя не успя - отвърна Калъм. - От толкова дълго време те чакам. А той чака жертвоприношението. Равновесието, на което държат Араите. Чакахме родената от простосмъртна плът, орисана да израсне във велика Древна мощ. И ти пристигна, както ни бе обещано в пророчеството, но... - Той протегна ръка. - Но не чакахме само теб. И двамата носите кръвта на Древния бог на живота, способна да го върне. Оставаше само ти, негова наследница, да намериш Малек. Всички знаем, че Ирес не би го направил. Пък и за целта трябваше да го освободим. А той е леко... сприхав, меко казано.

- Мътните ме взели - втрещи се Наил.

Калъм килна глава.

- Просто не очаквах да направи *това*. Не и докато не поискам да ѝ го доведете. И все пак не вярвах, че ще намери сили. - Той се засмя. - Колебаех се кого от двама ви ще избере. Теб... или Малек.

Притиснах длан към беснеещото си сърце. Над морето пълзяха облаци, притъмнявайки нощното небе. Бях на ръба да се превърна в Древна богиня и чак сега осъзнавах защо го правеше *точно сега*. Защо Исбет бе чакала толкова време да осъществи многовековния си план. Трябваше да навляза в Отсяването, за да... Вперих поглед в олтара. За да ме убие. Само че сега...

Само че не аз лежах на олтара.

Малек не беше истинският крал на двата свята, както си

мислехме. Всичко това нямаше нищо общо него, и дори с мен. Ние бяхме просто пионки.

Внезапно си спомних нещо от пророчеството.

- „Носителката на смърт и унищожение“ - пророних и Кастийл стрелна поглед към мен. - Не смърт и унищожение, а *носителката* им. - Покрих устата си с длан. Проклетото пророчество... - Направих точно това.

- Мамка му! - изръмжа Малик.

- Съзнавам, че моментът не е подходящ - подхвърли шепнешком Кастийл, - но си спомни колко пъти съм ти повтарял, че не си смърт и унищожение.

Киеран го изгледа укорително, защото моментът наистина, ама наистина не беше подходящ и въпреки че съпротивата на Малик да занесем Малек на Исбет не произтичаше от тези съображения, ако го бяхме послушали...

Не. Дори да знаехме, пак нямаше да се откажем. Нямаше да рискуваме живота на Киеран. Редно или не, всичко опираше до това.

- Обясни ни тогава - подкани Милисънт. - Коя е Носителката?

- Тя е Носителката. - Калъм завъртя глава към нея. - Предвестницата. - Очите му се разшириха. - Ти какво си мислеше, скъпа? Че тя сама ще унищожи кралствата? - Възвращенецът надникна към мен. - Древна богиня, родена от простосмъртна плът? Тя? - Смехът му отекна из долината. - Сериозно ли?

Сковах се.

- При други обстоятелства коментарите ти биха ми се сторили груби.

- Нищо лично, Ваше Височество - поклони се иронично

той. – Просто ще са ти нужни хилядолетия да станеш чак толкова могъща, и то ако силата не те тласне към умопомрачение преди това.

Милисънт затръска глава, разпилявайки спълстената си, матова коса, докато Исбет продължаваше да ридае – а ужасът около нас се усилваше с всяка секунда. По-късно щяхме да мислим за последното, което Калъм каза.

– *Не.*

– Да. – Калъм килна глава назад и ме погледна. – Ти трябваше да лежиш на онзи олтар. Такъв беше планът. Ти. – Той посочи Милисънт, после и мен. – *И ти.* Да, за *теб* ще се погрижим по-късно. – Калъм ми намигна. – Но вече е време.

– Време за какво, болно копеле такова? – изръмжа Киеран, сграбчил дръжката на меча си.

Възвращенецът затвори очи.

– Време да се поклоним на Истинския крал на световете.

Кастийл пристъпи към него.

– И кой е той?

Нещо натежа върху раменете ми. Напрежение, от което тилът ми настръхна. Същото онова тежко, потискащо чувство от нощта, когато Веса нападна дракените и в гората пред Три реки. Както и в Каменен хълм, когато онзи глас ме подканни да отприщи силата си.

Същият, който чух онази нощ в Локсууд, докато се носех в нищото.

– Той чакаше – продължи Калъм със сведена брадичка, пламнали очи и тих, благовееен глас като на жреците и жриците в Дъбов проход. – От толкова време спи неспокойно. Добре нахранен под Храма на Теон.

Киеран пребледня, а аз изтръпнах.

- Децата - ахнах. - Допълнителният Ритуал.
- Трябваше да има сили за пробуждането си. - Калъм прокара зъби по долната си устна. - Когато ти загърби простосмъртната си плът и започна Възнесението си, освободи и него. И когато Малек издъхне, ще си възвърне силите докрай. Чака от толкова много векове. А сънят му се смути още повече след раждането ти. Усети те. Толкова дълго чака за ключа, предопределен да отвори ключалката му, чака... аления си мак, за да го откъсне и да гледа как кърви.

Огнен гняв зафуча в Кастийл и се изля в гърлото ми като киселина. Беше толкова бърз, че не видях ръката му, докато не разкъса гърдите на Калъм, изтръгвайки кървавото му сърце.

Малик и Милисънт се обърнаха към него.

- Какво? - изръмжа Кастийл и метна сърцето настрани. - Не можех да го слушам повече. Няма да се извинявам. Майната му!

Отпечатъкът на Делано докосна мислите ми. *Задава се нещо...*

Не, вече беше тук.

Смъртта.

Унищожението.

Повехнали люляци.

О, божове!

Ужасът ми се прероди в паника и се извърнах настрани.

- Колис.

48

От Малек изригна енергия, невидима, но осезаема. Тъмна. Мазна. Задушаваща. Бълсна се в нас неочеквано, ненадейно. Статуите на коленичили богове избухнаха. С Кастийл отхвръкнахме назад към Киеран. Той ни хвана, но Малик загуби равновесие и падна на коляно. Ударната вълна запрати Милисънт в една колона. Обърнах се и видях Делано и няколко други вълчака залегнали на каменната площадка с прилепнали към главите уши и оголени зъби. Кожата ми настръхваше от енергията във въздуха, напоена с мириз на повехнали люляци.

Кастийл ме хвана за лакътя, изправи се и се завъртя към Киеран.

- Добре ли си?

Киеран кимна. Ситни камъчета заподскачаха по площадката. Изпод земята се надигна грохот и продължи да се усилва, докато целият храм не се разтресе. Основата на олтара, върху който лежеше Малек, рухна и потъна с трийсетина сантиметра. От мястото плъзнаха дълбоки пукнатини и вълчациите заостъпваха назад. От цепнатините

заизвира сивкава мъгла с мириз на увехнали люляци.

На смърт.

- Можем да ги спрем! - извика Милисънт. - Нужно е жертвоприношение, смърт, но Малек още не е мъртъв. Ощедиша. Не можем да...

Пукнатините се пръснаха, разхвърляйки парчета камък въввъздуха. Голям къс уцели Милисънт от едната страна на главата и силният удар отметна брадичката ѝ назад. Тя залитна и краката ѝ се подкосиха, но Малик се обърна светкавично и я улови, преди да се стовари на земята. От раната потече кръв и Малик я притисна с длан.

- Добре е - увери ни с продран глас. - Ще се оправи. Просто трябва да се свести.

Надявах се да е скоро. Земята така се тресеше, че едва се задържах на крака, а пукнатините се проточваха все повече и повече, разширяваха се. Едната се устреми право към Кастийл и той прескочи пъргаво дупката, но няколко от кралските стражи нямаха този късмет. Пропаднаха в тъмната бездна отдолу и писъците им отекваха, докато не спряхме да ги чуваме. Колоните трепереха, а цепнатините вече плъзваха надолу по стълбите от двете страни на Костения храм - от едната ни чакаше атлантийската армия, а от другата стояха Възвращенците. И двете групи се разпилияха, за да избягат от процепите.

Земетръсът секна внезапно, но сивкавата мъгла продължи да извира от тъмната бездна. Вълчаците запристъпваха предпазливо напред, душейки мъглата, а един страж извика:

- Помощ! Помощ!

Мъжът висеше от ръба на една пукнатина, вкопчил побелели пръсти в камъка. Наил се обърна натам.

- По дяволите! – изруга и направи крачка към него...
- Спри – нареди му Кастийл, вдигнал ръка. Наил застина. – Чувате ли това?
- Моля ви. Боже, помогнете ми! – крещеше стражът.
- Нищо не...

Звукът достигна и до мен. *Стържене* в камък.

Всички войници наоколо погледнаха към земята, а Делано и Рун закрачиха бавно напред, следвани от няколко други вълчака. Продължаваха да душат мъглата и дълбоките цепнатини, достатъчно широки да погълнат всички ни.

Наил се наведе и подаде ръка на стражата, който изпища. Прогаряща болка връхлетя сетивата ми и атлантиецът се дръпна назад, а мъжът изчезна в пропастта.

– Какво...?

Наил се изправи, все още протегнал ръка.

Горчив страх заструи отнякъде и покри вътрешността на устата ми. Завъртях се. Вълчаците на земята в подножието на храма отстъпваха назад от пукнатините. Внезапно се обърнаха и побягнаха. Лапите им се хълзгаха по влажната трева и те се прескачаха един друг в паническия си бяг.

– Никога не съм виждал вълчаци да бягат. – Емил извади меча си. – От каквото и да било.

– Нито пък аз.

Кастийл също извади меча си.

Ужасеният писък на атлантийски войник прониза въздуха. Нещо го издърпа в близката пукнатина.

- В земята има нещо – обяви Емил.
- Не е нещо. – Калъм се обърна на една страна върху площадката. Раната му... свещени богове, съдраната рана в гърдите му още я имаше, но вече не кървеше. – Пазителите

на Истинския крал. Дакаите.

- Кои? - попита Киеран, стиснал двата си меча.

- Не ме интересува какво са. - Стиснах ръце в юмруци и призовах етера си. - Скоро няма да ги има.

Калъм се подсмихна.

- Теб също - предупредих го и призовах дракените с волята си.

- Каквото и да са, идват насам - извика Кастийл. Звукът като тропот на баратски лапи по камък се усилваше. Той обърна глава към мен. - Погрижи се за хората ни. Ние ще поемем гадовете.

Кимнах, докато периферното ми зрение се изпълваше със сребристобяла светлина.

Трапчинката в дясната му буза се появи и той зае бойна поза. След секунда от пукнатината заизскачаха твари с размерите на Сети и твърда, гладка кожа с цвят на нощ. Приличаха на вълчаци, но бяха по-едри и... нямаха лица, освен две резки вместо нос и широки усти, пълни с нащърбени остри зъби.

Е, това си беше цяла кофа кошмари.

Един от дакаите скочи към Емил, но той реагира светкавично и заби меча си в гърдите на съществото. По ръцете ми вече се усукваха струйки сребрист етер. Кастийл се завъртя и отсече главата на друга твар, а Делано прескочи една цепнатина и повали дакая, устремил се към Малик, който помагаше на Милисънт да се изправи.

Погледнах към войниците под нас и с облекчение видях, че Сети и повечето други коне бяха отвързани и вече бягаха надалеч, докато нови и нови същества извираха от земята. Изстрелях кълбо от енергията си към група дакай и стомахът

ми се преобърна от звука на строшени кости. Но в мига, в който тварите паднаха мъртви, нови заеха местата им. Тръгнах към стълбището, свиквайки още от етера в гърдите си. Следващият ми удар беше по-силен и направо ги погълна.

- Внимание! - изкрештя Наил, сграбчи Рун за козината на тила и го извлече настрани точно когато гигантска сянка проби облаците и се спусна над нас.

Струя сребрист огън проряза площадката на храма, посребрявайки света, и Аурелия изпепели съществата по пътя си. Още две огнени фунии известиха появата на Нити и Тад.

- Отбранявайте краля си! - извика Исбет от олтара, вдигнала лице, омазано с разтечено чернило за очи.

Войската от Възвращенци нададе боен рев и се разля като червено море от двете страни на храма. Нити и Тад кацаха до войниците, а Малик се сражаваше с Калъм.

- Мамка му!

Кастийл се завъртя и изрига един дакай. Прескочи пукнатината между нас, сграбчи ме през кръста и ме издърпа зад близката колона.

Притисна ме с тяло към камъка тъкмо когато залп от стрели се посипа по площадката на храма и около него. За един кратък миг на света останаха само той и миризът му, но мигът бързо свърши. Огнена болка прогори сетивата ми, последвана от писъци.

- Стрелци на Превала. - Дъхът на Кастийл стопли бузата ми. - Можеш ли да ги свалиш?

Надникнах зад колоната и успях да ги видя точно преди нов залп да полети към нас. Изтръпнах...

- Затвори сетивата си. - Той опря длан в бузата ми. - Затвори сетивата си, кралице моя.

Вдишах рязко и кимнах. Потиснах дарбата си, доколкото можах.

- Ще се справиш ли?

Срещнах погледа му.

- Да.

Кастийл отстъпи назад, завъртя се и наръга един дакай с меча си. Аз излязох иззад колоната, съсредоточих се върху Превала и етерът ми отклика веднага. Лъковете се изпълзнаха от ръцете на стрелците и вратовете им се прекършиха. Те опадаха от стената и макар че несъмнено щяха да ги заместят нови, поне получавахме малък прозорец.

Погледнах назад и изругах, виждайки орда дакаи да заливат храма. Етерът излетя от мен в огнена дъга и ги изпепели. Няколко същества пред мен, току-що нападнали Наил и Емил, изреваха уплашено и побягнаха. Двамата вдигнаха глави и се хвърлиха в нова атака заедно с Киеран и Кастийл. Насочих длани към дакаите, препускащи нагоре по стълбището и по площадката на храма, и древната енергия в мен отново се завихри. Огън, почти като този на дракените, обгърна съществата и след миг вече лежаха овъглени на камъка. Нямахме време за половинчата мерки.

- Идете при Малек - казах на Киеран и Кастийл. - И извадете кинжала от гърдите му.

- Дадено.

Кастийл хвана брадичката ми с длан, целуна ме по бузата и се спусна напред.

В съзнанието си видях как етерът ми плъзва из храма, прескачайки Възвращенците, но погльщайки дакаите. Цялото ми полезрение посребря и познатият вкус пак обгърна гърлото ми. Онова студено място в мен запулсира. Вдишах

дълбоко и десетки струи светлина се изляха от мен, застрелкаха се из храма и в подножието му.

Като отзовах енергията си, не видях нито едно живо безлико същество сред воюващите в основата на храма. С напрегната усмивка потърсих Сейдж през *нотама*, обърнах се и...

Не усетих нищо.

Дъхът ми секна, а очите ми се сключиха с тези на Исбет. Бе опряла длани в гърдите на Малек, които се издигаха и спадаха от малки глътки въздух.

- Идват още! - извика Емил.

Завъртях се със заседнало в гърлото сърце. Дакаите извираха от пукнатините, но този път бяха *стотици* - прескачаха се един друг, раздираха пръстта и камъка с остри като бръсначи нокти. И...

Свещени богове, връхлетяха войниците и вълчациите във вълна от писъци и скимтене. Във въздуха плисна кръв. Аурелия излетя, но недостатъчно бързо. Съществата наскачаха по гърба и крилете ѝ и започнаха да я драсят с нокти, да я хапят.

- Не! - изкрешях, призовавайки етера си, докато с волята си заповядах на останалите дракени да излетят.

Тад се издигна във въздуха и успя да се отърси от дакаите, а няколко атлантийски войници вдигнаха лъкове към тварите върху Аурелия. Рояци дакаи вече заливаха стълбищата, ръмжаха и щракаха стръвно със зъби.

Тъмна сянка се спусна над мен с внезапен вятър, който забрули плитката ми през лицето ми. Рийвър кацна, разтърсвайки целия храм, сви криле назад и проточи врат. Пламъците му пометоха дакаите из целия храм и тези по

стълбищата, толкова ярки, че ме заслепиха за момент, а като прогледнах, Рийвър вече клечеше в човешки облик до мен.

- Не използвай етера. Той привлича дакаите към теб. Не си способна да ги отблъснеш всичките. Можеш единствено да им попречиш да призовават още.

Дъхът заседна в гърлото ми и стрелнах поглед към Калъм. Копелето се подсмихваше. Знаеше нещо.

- Хубаво - процедих, изваждайки мечовете си. Нямах време да му обяснявам всичко. - Малек умира. Това е причината за всичко. Ако умре, Колис ще си възвърне силите.

- Тогава всички ще се молим за смърт. Стигни до него. *Веднага* - нареди Рийвър и се изправи.

Блещукаща сребриста светлина обгърна тялото му, което се издължи и разрасна. Люспи замениха плътта му и от гърба му се разгърнаха криле.

Рийвър излетя в небето и с рев издиша струя пламъци, която разсече въздуха над главата ми, докато пронизвах с меча си един дакай. Сърцето ми скочи чак в гърлото, като надникнах през рамо и видях как Рийвър опожарява земите около храма, а аз... знаех, че не мога да помогна на нашите войници долу. Малек не биваше да умре. Това беше най-важното. Обърнах се, изваждайки кинжала си, и забих меча си в корема на друг дакай. Като се завъртях отново, се озовах лице в лице с един кралски страж. Без да се замисля, без да отворя сетивата си, прерязах гърлото му с кинжала.

Ярък сребрист пламък лумна на сантиметри от лицето ми и аз отскочих назад, зървайки Нити в небето. Втурнах се към една част от храма, където пукнатините бяха по-тесни. Богове, цареше същински хаос - чудовища ръмжаха и щракаха със зъби в огъня, виеха се мъгли и пушилка, гърчеха

се тела. Мярнах Хиса. Беше захвърлила шлема си и лицето ѝ бе оплiscано с кръв. Наръга един дакай с меча си, обърна се и ме видя.

- Можем да...

Думите ѝ секнаха и завършиха с гъргорене. Подскочих и двете погледнахме към гърдите ѝ, откъдето стърчеше острие от сенконий.

Войникът изтръгна оръжието си, а Хиса се преви на две и се свлече безжизнено на земята с отворени очи. Знаех, че щом острие от сенконий бе способно да убие бог, несъмнено убиваше атлантиец по-бързо. Приковах очи в тези на Възвращенеца, който я наръга, и се хвърлих напред, разсичайки кожена броня и кост с меча си. Отсякох и двете му ръце чак от раменете, докато гърлото ми гореше, а етерът се притискаше към кожата ми. После го изритах силно право пред огнения дъх на Рийвър и се завъртях към Хиса. Тръгнах към нея...

- Кинжалът! - извика Милисънт, забивайки меча си в гърдите на един Възвращенец. - Трябва да извадим кинжала!

Вдигнах глава към Исбет, която държеше стърчащата му дръжка, затворила очи. Хиса. О, божове, нямаше време! Изругах яростно и се насилих да зарежа Хиса.

Сграбчих един дакай във въздуха и забих меча си в тила му. Успя да одраска ръката ми с нокти, но игнорирах огнената болка. Завъртях се и пронизах с кинжала гърдите на един страж. През мелето от смърт, пушилка и мъгла видях Кастийл да изтребва умело дакай и войници. Имаше кръв по гърлото. По ръката. Киеран се биеше по-близо до мен, и той покрит с рани. Тъкмо изрита един дакай от гърба на наш войник, когато оглушителен вой ме накара да се обърна. Няколко

твари бяха нападнали кафяво-черния вълчак. Тръгнах към Рун, но една Възврашенка се изпречи на пътя ми, изскочила от мъглата и дима.

- Мамка му!

Блокирах замаха ѝ с предмишница, издирвайки Рун през нотата. Не го намирах и гърлото ми гореше все повече и повече, а етерът пулсираше бясно в гърдите ми. Завъртях се и повалих Възврашенката с широк ритник. Потискайки импулса да използвам древната енергия, отсякох главата ѝ с меча си...

Нещо бяло изскочи от пушилката. Вдишах задушливия, напоен с мириз на кръв въздух миг преди тежки лапи да ме бълснат в гърдите, избутвайки ме от пътя на една огнена струя.

- Благодаря ти - казах задъхано, вкопчих пръсти в козината на тила му и го целунах по челото. - Трябва да стигнем до Малек.

С теб съм, отвърна той.

Станахме и започнахме да си проправяме път през стълковението в храма. Делано скочи и повали един страж, препускащ покрай ниските стени на сградата. Аз се хвърлих напред и заклах друг, зървайки как един дакай разкъсва с нащърбени зъби гърлото на солиски страж. Очевидно макар да избягваха Възвращенците, чудовищата не правеха разлика между простосмъртните войници.

- Наил! - извика Емил, изблъска тялото на един дакай от себе си и се изправи. Нагръдникът на бронята му беше разкъсан и по корема му имаше кръв. - По дяволите! - изруга и тласна острието на меча си назад, наръзвайки друга твар, която хвърчеше към него.

А Наил... той лежеше по гръб с разперени ръце и съдрана

броня. Сърцето ми сякаш се пропука.

- *He!* - извика Кастийл и се завъртя към него с лъснали златисти очи.

Един дакай скочи от близката стена, поваляйки вълчак, а Кастийл се засили, плъзна се под съществото и разпори корема му с меча си. После скочи на крака и хукна към Наил.

- Бягай към нея! - провикна се Милисънт и отблъсна настрами Малик, чиято броня също беше разкъсана от нокти на дакай.

Полетелият към тях звяр я повали по гръб. Дъхът ми секна от ужас, но нямахме време.

Потиснах сетивата си и се завъртях към олтара. Испет държеше меч.

Иззад мен се разнесоха викове. Спрях на място и погледнах през рамо. По парапета на Превала се редяха нови стражи със запалени стрели в лъковете. Насочени не към нас, а към дакаите, катерещи се по стената. Сърцето ми прескочи. Проникнеха ли в града...

Призовах дракените с волята си и видях как тъмните криле на Нити правят рязък вираж към Превала. Не потърсих Аурелия. Не можех. Не биваше да си го позволявам. Вместо това побягнах, прескачайки едно тяло. Стисках здраво кинжала си, съсредоточена в кралицата, която вдигна с разтреперани ръце меча над гърлото на Малек. Сърцето ми се преобърна. Хванах кинжала за острието и го запратих по нея.

Той полетя през въздуха право към Испет, която вдигна рязко глава и оръжието мигновено полетя обратно.

- Мамка му!

Препънах се, но Делано ме блъсна отстрани и ме повали на

земята.

Силният сблъсък с камъка прогони въздуха от дробовете ми. Делано падна наполовина върху мен и аз изпъшках. Побутнах раменете му с длани и вдигнах глава да срещна яркосините му очи.

- Това беше ненужно. Щях...

Нещо горещо и мокро изцапа ръката ми. Погледнах надолу, към червеното петно в бялата му козина. С ужас видях моя кинжал да стърчи от гърдите му. Мечът се изхлузи от ръката ми.

- *Не!*

Делано потрепери.

Свиках етера си и влях в тялото му всичката си лечебна енергия. Не ме интересуваха дакаите. Нито пък Малек и Колис, защото не можех да загубя Делано. Нямаше да го допусна. Нямаше да загубя и...

Козината под ръцете ми се разреди и се превърна в кожа. Светлоруса коса провисна над немигащи очи. Незрящи.

- *Не!* - Преобърнах го внимателно на една страна, хванах го за раменете и го разтърсих. Нищо. Посегнах към кинжала, но спрях. - Моля те. Моля те, не го прави. Стани, Делано. Моля те. *Моля те.*

Нищо.

Сълзите вече ме заслепяваха, когато в небето изригна сребрист огън, помитайки дакаите, които се бяха устремили към нас. Тъгата ми се надигна в толкова мощна вълна, че заля всичко друго. Сграбчих Делано и го издърпах от каменния ръб, на който лежеше. Някой изкрештя. Емил залитна назад, изпусна мечовете си и падна на коляно пред Възвращенеца, който го беше пронизал в гърдите. Киеран изскочи отнякъде с

отворена в рев уста и му отсече главата.

Кастийл се завъртя във въздуха с оголени зъби и наниза друг Възврашенец на меча си. Кръв окъпа лицето му, бронята му, а кожата на Делано вече започваше да изстива под ръцете ми.

- Казах ти, дъще. - Гласът на Исбет беше тих, но кристално ясен дори в суматохата наоколо. - Казах ти, че ще ми дадеш каквото искам.

Пукнатината в мен, отворила се със смъртта на Виктер, се разцепи още по-широко. Цялото ми тяло се разтресе и от онази студена кухина рука вгорчена от скръб ярост, ледена и безкрайна. Едната ми ръка пусна меча, а другата се отлепи от кожата на Делано. Необуздан гняв се сля с енергията на Древния бог, която се притискаше в плътта ми. Изправих се и се обърнах бавно.

Погледнах Исбет, която отново вдигаше меча над Малек, и закрещях.

Силата ми рука от мен с пронизително прашене, разля се по площадката и бълсна Исбет. Тя залитна назад и изпусна меча. Храмът се разтресе, а етерът бликаше от мен, помитайки дакайте, привлечени към него.

Исбет се изправи и заотстъпва назад. Стъпи здраво на земята и вдигна ръка.

- Не ме принуждавай да го правя, Пенелафи.
- Ще те убия - заяви, пристъпвайки напред, и гласът ми беше пълен с пушек и сенки. - Ще те разкъсам на парчета.

Тя изцъкли очи и направи още няколко крачки назад. После запрати вълна етер по мен.

И аз се изсмях.

Енергията ме бълсна и поех удара - режещата ѝ, пареща

болка. Позволих ѝ да се просмуче в кожата ми, да се превърне в част от мен. После я изпратих обратно.

Исбет полетя назад, право в една колона. Сблъсъкът напука мрамора, а тя се свлече на колене.

- Ох - изръмжа и вдигна глава.

Усмихнах се и капка от кръвта ми - от раните, които ми бе нанесла - тупна върху каменната площадка. Под краката ми плъзнаха нови пукнатини и от тях избиха корени. Присвих очи към нея.

Кожата ѝ се разцепи при косата, докато крачех напред, а зад мен поникна ново кърваво дърво, и още едно, и още едно. Кървавата цепнатина се извиваше към слепоочието ѝ, пропускайки на косъм лявото ѝ око. Втора се отвори през челото ѝ и се спусна през едната ѝ вежда.

Успя да се изправи на крака и пак запрати от етера си по мен. Поех и този удар, а гърлото ми пареше все повече. Тъпа болка се разбуждаше в средата на гърба ми, в челюстта ми. Вдигнах ръце. Всички изпадали по площадката оръжия се издигнаха във въздуха и полетяха напред.

Исбет маxна с ръка и ги разпиля.

- Симпатичен номер.

Скъсявайки все повече разстоянието помежду ни, килнах глава настрани и голямо парче камък я бълсна в слепоочието. Кръв бликна от носа и устата ѝ.

- И този ли е симпатичен, *майко*?

Исбет залитна, но успя да се задържи на крака. Вдигна рязко глава към мен.

- Искаш да ме убиеш? Но така няма да си върнеш никого от тях. Няма да възпреш предстоящото...

Вълна от етер се изля от тялото ми и я връхлетя. Тя падна

назад с истеричен смях.

Въздухът около мен се наелектризира и в небето изпраща светкавица. Поех и тази енергия, докато Милисънт се бореше да стигне до Малек. Испет атакува отново. Импулс светлина удари крака ми и се разпиля напосоки, уцелвайки Милисънт, която тъкмо хващаше дръжката на кинжала в гърдите на Малек. Тя се извъртя назад и падна в кървава локва до една съборена колона, стисната кинжала.

- Предадена и от двете ми дъщери. - Испет избърса кръвта от лицето си. - Толкова се гордея.

Скочих напред и сграбчих короната ѝ. Като я дръпнах, скъпоценните камъни се закачиха в косата ѝ, отскубвайки няколко кичура, и тя изпища. Подтикната от свирепа омраза, я зашлевих с короната през лицето и я съборих на земята.

- Богове - изпъшка тя, плюйки кръв и зъби, - това беше незаслужено.

Свиках цялата си енергия и короната се пръсна на рубини и диаманти. Коленичих и вкопчих пръсти в задната страна на косата ѝ, принуждавайки я да ме погледне в очите. Сенки и струи светлина се усукваха под кожата ми.

- Управлението ти приключи.

- Избрах Малек - каза Испет и стисна китката ми с парещи пръсти. - Трябваше да е той, защото не можех да убия теб. Не исках, защото те обичам - прошепна и заби длан в гърдите ми.

Етерът ѝ ме прогори, превъзмогна контрола на тялото ми и ме издигна във въздуха. Полетях назад и всяко нервно окончание зави от болка, пронизано от безпощадната енергия. Сякаш ме беше ударила светкавица, отнемайки дъха ми и контрола над мускулите ми. Знаех, че падам, но не бях

способна да смекча удара.

- Попи! – изкрештя Кастийл.

Сблъсъкът с пода разтресе всяка кост в тялото ми. Ярки светлини проблеснаха зад очите ми. Завъртях се на една страна и си поех дъх, който възпламени дробовете ми. Опитах се да седна, но ребрата ми възнегодуваха. Болката в гърба ми се разпростирачи до раменете, а светлините не спираха да мигат, насичайки хаоса около мен. Рийвър беше паднал на земята и тялото му блещукаше, докато се мъчеше да се отърси от дакаите. Малик лежеше, преметнал ръка през Милисънт, сякаш щеше да я защитава до сетния си дъх. Всеки сантиметър от телата им беше обгорен или ранен. В небето вече не летяха дракени, а Киеран също викаше името ми и светлините мигаха...

Внезапно светлината изчезна. Заедно с цветовете и звуците.

И пред очите ми затрепка малко сребристо петънце, разрасна се, засия по-ярко, и в него беше тя. Косата ѝ с цвят на лунна светлина се разстилаше по раменете ѝ в буен водопад от немирни къдри и вълнички. Бляскавата ѝ аура почти скриваше луничките по носа и бузите ѝ и придаваше на кожата ѝ сребристо, перлено зарево. Разпознах я от сънищата, които не бяха сънища. Тя отвори очи и видях, че са с цвят на пролетна трева – зелени с жилки от ярък етер.

- Не биваше да става така – прошепна, но този път нямаше кървави сълзи.

Превзе ме киселинен, ледено-горещ гняв. Необятна ярост, каквато никога досега не бях изпитвала – и не можех да изпитам, защото се бе трупала десетилетия. Векове.

Спомних си думите на Рийвър – на Виктер – и тялото ми се

сгърчи от силен спазъм. Началото на пророчеството. *Родена от простосмъртна плът, надига се велика древна сила, наследница на земи и морета, на небесата и всички кралства. Сянка в жарта, светлина в пламъка, пратена да разпали огън в плътта...*

Изрече ли някой името ѝ, звездите ще паднат от небето и планините ще се срутят в океана.

Името ѝ бе сила, но само изречено от родена като нея, с велика древна мощ във вените.

Каза ми, че вече знаеш името ѝ, беше ми споделила Тауни.

Тя продължаваше да се взира в мен и си спомних как ми се бе явила, докато се носех в онази празнота. И тогава каза „Не биваше да става така“. А после ме увери, че винаги съм носила силата в себе си.

И не само това. Вече си спомнях всичко. Каза ми името си. Умоляваше ме да я събудя.

Нима бе възможно съпругата на Никтос да е толкова могъща?

Но тя не беше просто нечия съпруга.

Задържа погледа ми с усмивка и... най-сетне разбрах. И тя чакаше от дълго време.

Отворих очи. През пушека и мъглата видях Кастийл и Киеран обградени от дакаи. От Възвращенци. И стесняваха кръга. Опрях длани в камъка и те потънаха в него. Отметнах глава назад и изревах името ѝ. Името не на Краля на боговете, а на Кралицата на живота.

Древната богиня на живота.

49

Исбет впери изцъклени тъмни очи в моите. Устните ѝ се движеха, но не чувах какво казва. Кастийл се завъртя към мен, пръскайки кръв, и в следващия миг светкавица удари храма - удари мен.

Болката на Кастийл и страхът на Киеран ме бълснаха като вълна. Бронята и ботушите ми се взривиха. Дрехите ми се пръснаха на парцали и всяка клетка в тялото ми се възпламени. А болката - болката беше непоносима. Щеше да ме убие. Да убие тях.

Дробовете ми се сковаха.

Сърцето ми застина.

В устата ми се изля кръв. Зъбите ми се разклатиха и два паднаха от отворената ми уста. Не храмът се тресеше. Тресеше се целият свят. Нова тежест кацна върху плешките ми, зарови се надълбоко, чак до пулсирация, беснеещ етер. Кръвта ми се охлади, после се нажежи. В костите ми се надигна бутеж, който плъзна към мускулите ми. Кожата ми завибрира. В небето прокънтя оглушителен гръм. Въздухът се наелектризира, а тялото ми... се промени. Всичко започна с

грохот от дълбините му, който се усилваше, и усилваше, докато не стана като тропот на хиляди коне, препускащи към мен, но наоколо нямаше коне. Изправих се на боси крака. Сенки и светлина се виеха под кожата на ръцете ми. Вдигнах очи към причудливата сянка пред мен – силует с моята глава и моите рамене, но и... с криле. Като на статуите в Далос, изобразяващи някогашните пазители на Древните богове. Само дето тези бяха от етер, изтъкани от бушуващи светлини и мрак. Цялото ми тяло беше плетеница от пращаща, пламтяща сребриста светлина и дълбоки сенки.

Съзнавах съмътно, че Кастийл и Киеран ме наблюдават с широко отворени очи. Благоговението им гъделичкаше гърлото ми, кожата ми.

Гъсти, пропити със сенки облаци затулиха небето. Внезапен вятър забрули косите ми назад, разявайки съдраните ми дрехи. Носеше мирис на свежи люляци.

Въздухът се разцепи с пукащи искри и от разкъсаната материя заизвира гъста бяла мъгла, която обля и мен, и порутената площадка, и безжизнените тела.

Гигантска, черно-сива фигура, няколко пъти по-голяма от Сети, излетя от бездната във въздуха и разпери криле, толкова широки, че за миг скриха изгряващата луна. Проехтя оглушителен рев и дракенът се понесе над храма, отвори страховитата си пасть и избълва мощна усукана струя сребрист огън, която покоси съществата, пълзящи по Превала.

- *Нектас* - програчи Кастийл.

Всичко в мен се съредоточи върху Испет. Тя стоеше като вкаменена зад олтара.

И *нейната* необятна ярост се сля с моята.

Нейната.

На Серафена.

Древната богиня на живота.

От нея бях наследила дарбата си да дарявам живот и да лекувам. Не от Никтос. От него бях получила сенките в кожата ми, смъртоносния ми допир и студенината в гърдите ми.

Волята ми излетя от мен и се понесе над Костения храм и земите под него. Пристъпих напред с тялото на нещо вечно. Нещо Древно.

Могъществото ми насищаше въздуха, а аурата ми поуgasна леко и яркото сияние в кожата ми омекна до сребристо-седефен вътрешен блясък, обгърнат в сенки. С всяка моя стъпка камъкът трепереше и се пропукваше, а мъглата ме следваше, обвиваше телата, прегръщаше ги.

Вървях боса през кръвта, изкривените щитове, счупените мечове. Докато не се извисих над земята. Разбитите тела на войници, вълчаци и дракени – на приятелите ми и на онези, за които милеех – се надигаха след мен. Делано. Наил. Емил. Хиса...

– Твърде рано е – изпищя Испет и страхът ѝ, потресът ѝ, също толкова силни, колкото скръбта ѝ, ме забрулиха с ледената си горчилка. Тя се препъна в тялото на един дакай и се опря в олтара, върху който лежеше Малек. – Какво си направила?

Усетих, че се извисявам още повече, докато телата на Рийвър и Малик се издигаха от кървавите локви. Отметнах глава назад и внезапно всичко спря. Вятърът. Стоновете. Сърцето ми. Единствено Нектас продължаваше да лети над Превала, оставяйки вълна от магически огън след себе си.

Разперих пръсти покрай тялото си.

И дадох воля на гнева си. *Нейният* гняв. Ревът, който избухна от гърлото ми, не беше само мой. Беше *наш*.

Звукът връхлетя въздуха като ударна вълна, разрушавайки каменната настилка и събаряйки младите кървави дървета. Кастийл се обърна и опита да скрие Киеран с тялото си, но нямаше смисъл. Яростта ми ги остави невредими, но разкъса небето. Дъждът, който се изля, беше кървавочервен и стихиен.

И уничожителен.

Милисънт се надигна бавно, ококорила очи срещу дакаите, които изскочиха от валмата пушек - две същества, четири, пет, чиито извити нокти хвърляха късове камък зад себе си. Врътнах глава към тях и всичко приключи. Дакаите просто изчезнаха в бяг, заличени само с поглед. От тях не остана нищо. Дори пепел. Потопът от древна енергия покоси всички останали дакай и Възвращенци.

Кървавият дъжд секна. Нито капка не бе капнала върху мен. Върнах очи към Исбет.

- Ти.

Едничката дума носеше толкова могъщество и едва обуздана свирепост, че по собствения ми гръбнак пробяга студена тръпка. Защото я изрекох аз... но чрез мен я изрече и Серафена. Енергията ѝ - съзнанието ѝ - витаеха в мен.

- Твърде късно е - каза Исбет. Усетих, че наистина е късно... но и не е. Тя прокара ръка през окървавеното си лице. - Вече е сторено.

- Тя е знаела какво кроиш - казах ѝ. - Видяла е в съня си. Видяла е всичко.

Ужасът на Исбет заседна в гърлото ми. Тя поклати глава.

- Тогава знае, че го направих заради Малек. Направих го заради сина ѝ и внука ѝ, които ми бяха отнети!

- И всичко е било *напразно*. - Вдигнах ръка и тялото на Исбет се вцепени. Устата ѝ се отвори, но отвътре не излезе звук. Нито дума. Нищо. И докато облаци се сгъстяваха още повече, Исбет се издигаше над земята. - Любовта те е подтиквала. И тя е щяла да прости на Малек, задето те е Възнесъл. Но омразата ти? Скръбта ти? Жаждата ти за мъст? Те са разложили ума ти повече от кръвта на бог. Това, в което си се превърнала, мъките, които си причинила на кралствата, няма да ти донесат спасение.

Десницата на Исбет се изви рязко назад. Изпраща кост и ме прониза гореща болка.

- Нещастията, които си навлякла на кралствата ни, няма да те изцелят и няма да те избавят от агонията - продължих и другата ѝ ръка също се прекърши. - Няма да ти донесат слава, мир и любов.

Левият и десният ѝ крак се счупиха в коленете, а аз поех болката ѝ, превърнах я в част от себе си.

- Заради жестокостта ти над потомците ѝ ще бъдеш изтрита от лицето на земята - обявих. Кръв бликна от очите ѝ. От носа ѝ. От устата ѝ. - Историята няма да те помни. Никой няма да знае името ти, както заради делата ти на простосмъртна, така и заради позорното ти управление. Не си достойна за паметта на народите ни.

Гръбнакът ѝ се прекърши. Горната част на тялото ѝ увисна назад и болката беше... *абсолютна*.

Внезапно прозрение натежа върху раменете ми. Пробуждане, което отекна не в този свят, а в Илизеум и надълбоко в Града на Божовете. Нектас кацна зад мен. Нечие

присъствие ме изпълни и когато отворих отново уста, през нея проговори Древната богиня на живота.

- Някога ме учеха, че всички земни твари заслужават достойна, бърза смърт. Но вече не вярвам в това. Твоята смърт ще е позорна и безкрайна. Никтос очаква началото на вечността ти в Бездната.

Присъствието се изпари от мен, а Нектас разпери криле, разпилявайки пепелта на унищожените. В следващите секунди изпитвах само противоположности. Безразличие и тъга. Омраза и любов. Облекчение и ужас. Жал ми беше за разбитата жена пред мен, която отдавна бяха прекършили. Но ненавиждах онова, в което бе позволила да се превърна.

Никога не я бях чувствала като своя майка, но... едно време я обичах и тя ме обичаше по своя си изопачен начин. А това означаваше все нещо.

Нещо, което обаче не беше достатъчно.

Спуснах ръка и по цялата ѝ кожа избиха червени капки. Порите ѝ закървиха. Изтръпнах. Плътта ѝ се пропука и се забели, мускулите и сухожилията ѝ започнаха да се разкъсват, костите ѝ се трошаха и косата ѝ капеше, отделена от скалпа ѝ.

- Не гледай - чух Кастийл, докато се мъчеше да стигне до мен. - Затвори очи. *Недей...*

Но аз гледах.

Насилих се да гледам как майка ми, Кървавата кралица, поема последната си гълтка въздух. Докато Исбет не спря да съществува - и светът пропадна пред очите ми.

50

Постепенно започнах да усещам нечий допир върху бузата си. Нечии пръсти се спускаха по извивката на челюстта ми, под устните ми. Ръка галеше косата ми. Глас. Гласове. Два се открояваха от останалите.

- Попи! - каза единият.
- Отвори очи, кралице моя - каза умолително другият, а на него нищо не можех да му откажа.

Отворих очи и ме посрещнаха такива с цвят на мед и рамка от гъсти мигли. *Той*. Моят съпруг и крал. Сроденото ми сърце. Всичко. Косата му беше сплъстена от кръв, а лицето му - оплискано с нея, но кожата отдолу беше здрава, бронзова и топла. Пръстите му също бяха топли върху плътта под устните ми.

- Кас...
Кастийл издаде дълбок, дрезгав звук, нещо като кръстоска между смях и стон. Докосна с устни челото ми.

- *Кралице!*
Вдигнах ръка и пипнах едната страна на челюстта му. Той потрепери и притисна още по-силно устни към челото ми.

Лека-полека осъзнах, че държи главата ми в скута си, но не неговата ръка крепи врата ми и не той докосва бузата ми. Кастийл вдигна глава и погледът ми намери очи с цвят на зима.

Киеран ми се усмихна, плъзвайки палец по бузата ми.

- Много мило от твоя страна да се върнеш в нашия свят.

- Аз не...

Преглътнах. Чувствах устата си странно. Посегнах нагоре...

Киеран хвана китката ми.

- Преди да попиташ - *да*.

Дъхът ми пресекна и прокарах плахо език по горните си зъби. Струваха ми се нормални, докато не стигнах до остро връхче, което боцна езика ми и пусна кръв. Изтръпнах.

- Внимавай - предупреди ме тихо Кастийл. - Ще ти е нужно малко време да свикнеш.

O, богове!

- Имам остри зъби.

Киеран кимна.

- Кас ще ти помогне да свикнеш. Не са по моята част.

Отместих поглед към Кастийл.

- Как изглеждат?

Устните му трепнаха.

- Като... зъби.

- Това не означава нищо.

- Много са сладки.

- Сладки зъби не звучи... *почекай*.

Фактът, че ми бяха пораснали зъби, не беше най-важното в момента - нито дори този, че бях завършила Отсяването си. Надигнах се толкова рязко, че Кастийл и Киеран се дръпнаха назад, за да не се бълсна в тях. Обходих с трескав поглед

пропуканите колони, и Наил...

Наил седеше на земята, опрял гръб в едната. Беше отмествал глава назад със затворени очи, но гърдите му се надигаха и спадаха - гърди, които за последно видях разкъсани. Тъмната му кожа бе загубила сивкавата си мъртвешка бледнина.

Зяпах го втрещено, защото бе загинал пред очите ми.

- Аз... аз не...

Студен нос побутна ръката ми и завъртях глава настрани. Яркосини очи сред бяла козина, изцапана с червено, посрещнаха погледа ми. Цялата се разтресох.

- Делано?

Свежият му отпечатък докосна съзнанието ми. *Попи*.

Извиках от радост и прегърнах вълчака. Кастийл се засмя прегракнало, а аз зарових лице във врата на Делано. Не знаех как е възможно да е жив, но треперех неудържимо от щастие, любувайки се на меката му козина между пръстите ми и до бузата ми. Киеран ме галеше по гърба... и внезапно осъзнах, че плача - направо ридая, - стиснала Делано в задушаваща хватка. Той я понесе и дори намърда тялото си възможно най-близо до мен. Беше жив.

- Попи - прошепна Кастийл, подръпвайки нежно раменете ми. - Остави го да диша.

Пуснах го неохотно, но Делано не се отдалечи. Кастийл ме прегърна през корема и отпусна глава върху рамото ми, докато Киеран бършеше сълзите по бузите ми с леки като перца пръсти. Погледнах...

Сърцето ми спря отново, като видях Емил да стои прав. Беше свалил съсираната си броня и дупката в ризата му, направена от копието, което бе пронизало гърдите му пред

очите ми, изпъкваше ярко. Той... до него беше Хиса, седнала на една ниска стена с отпуснати между коленете ръце. И тя ме наблюдаваше.

- Как? - попитах през съдрано гърло. - Как е възможно да са живи?

- Благодарение на теб - отговори Киеран.

Сърчих вежди.

- Какво?

- Ти им върна живота - поясни Кастийл, притискайки устни към бузата ми. - На всичките.

- Погледни.

Киеран опря пръсти в брадичката ми и завъртя главата ми към подножието на храма.

Гледката ме зашемети.

Тълпи от войници прескачаха пукнатините в земята. Някои седяха като Наил и Хиса. Но всичките носеха следи от кървава битка. Разкъсани брони. Съдрани дрехи. Засъхнала кръв.

- След като ти припадна - продължи Кастийл, притиснал чело в слепоочието ми, - всичките се съживиха. Дори проклетите стражи.

- Това беше най-шантавото и... - гласът на Киеран пресекна - ... и най-красивото нещо, което някога съм виждал.

- Рояци малки... как да ги нарека? - Кастийл се засмя през стегнато от емоции гърло. - Кълбенца? Хиляди, стотици хиляди малки кълбенца се спуснаха от небето. Сякаш звездите падаха.

Изрече ли някой името ѝ, звездите ще паднат от небето...

Вцепених се и врътнах глава към Превала, където бяха накацали Аурелия, Нити и Тад. Не виждах само...

- Рийвър?

- Той занесе Малек в Илизеум.

Сърцето ми подскочи от гласа, който бях чувала само веднъж в живота си - в Илизеум. Киеран се отдръпна назад и видях Нектас да клечи до олтара. Дългата му черно-сребриста коса се разстилаше по голите му рамене и отчетливите очертания на люспи в топлата му, медна кожа.

- Как така си с панталон? - изстрелях, без да се замисля.

Кастийл се засмя тихо и ме прегърна още по-силно.

- Как реши да му зададеш *точно* този въпрос?

- Ако беше виждал Рийвър гол толкова пъти, колкото нас - подхвърли Киеран, - въпросът ѝ щеше да ти прозвучи съвсем нормално.

Нектас впери в мен очи с тънки вертикални зеници.

- Аз съм способен да създавам илюзия за облекло, ако решаш. Рийвър не е достатъчно стар за целта.

Вдигнах вежди.

- Така ли?

- Може да е по-стар от всичко, което познаваш, но в нашия свят е още младеж - обясни Нектас и сърцето ми се сви, като си помислих за *неговото* дете. Джадис. - И мнозина още го наричат Рийвър Дуп.

Рийвър Дуп? Кастийл се скова зад мен.

- Чакай малко - замига учудено Киеран. - Какво?

- Това му беше прякорът като съвсем млад. - Нектас сви рамене. - Въпросът е, че не е достатъчно силен да създава илюзия за облекло.

Трябваше да забравя прякора му за момент.

- Съжалявам за Джадис. Аз...

Замлъкнах. Искаше ми се да можех да кажа и друго, но просто нямаше какво.

Нектас затвори очи за миг и кожата около тях се сви.

- Не е мъртва.

Погледът ми запрескача между Киеран и Кастийл.

- Какво? Рийвър мислеше, че са я... - Не исках да казвам „убили“. - Откъде знаеш?

- Усещам я. Тук е, в този свят. - Нектас вдигна очи към небето. - Аз съм ѝ баща. Рийвър не е способен да я почувства като мен. Но е жива.

Смаяна от новината, опитах да си внуша, че е добра. Наистина си беше. Просто... къде беше Джадис? И защо Испет не я бе използвала?

- Ще я намерим.

Нектас кимна.

- Да.

- Рийвър е занесъл Малек в Илизеум? - попитах, надниквайки към разбития ковчег върху олтара. - Значи и Малек е жив?

- Засега - отвърна Нектас.

Е, това не прозвучава много успокояващо, но все пак ми донесе облекчение. Отпуснах се в обятията на Кастийл.

- Слава на боговете! - пророних и надзърнах към Хиса и Емил, а Делано седна и се притисна към краката ми. Почакай. Завъртях се, търсейки... - Къде е Малик? - Сърцето ми прескочи. - И Милисънт?

- Милисънт избяга - обясни Кастийл. - Малик хукна подир нея.

Мисълта, че и двамата са оцелели, ме успокои. Но дали

Милисънт бе избягала, защото убих майка ѝ? Е, не я убих съвсем сама, но дали не се боеше, че същото ще сполети и нея? Или просто скърбеше? Или пък ме мразеше?

Преглътнах и прогоних тези мисли. Друг път щях да се занимавам с тях.

- Как точно върнах всички...?

С *волята* ми. Това го помнех. Бях освободила *волята* си, докато мъглата обгръщаше телата им. Но аз не бях Древната богиня на живота.

- Не ги върна сама. Още не си толкова могъща. Помогнаха ти - обясни Нектас и аз върнах поглед към него. - Древната богиня на живота застана зад теб, а Никтос улови душите им, преди да са навлезли в Долината или в Бездната, и ги освободи.

- Е, можеше поне да не връща стражите и всички *онези* - оплака се Киеран.

Дракенът го погледна.

- Равновесие. Винаги трябва да има равновесие. Особено когато Древната богиня на живота прави толкова внушителен жест.

Потреперих.

- Серафена. Съпругата на Никтос. Тя е Древната богиня на живота.

- Тя е наследницата на сушата и океаните, на небесата и всички светове - заговори тихо Нектас. Думите му бяха изпълнени с почит и отекваха като гръм в гърдите ми. - Огънят в плътта, Древната богиня на живота и Кралицата на божовете. Най-могъщата сред всички Древни. - След кратко мълчание добави: - Засега.

Засега?

- Как е възможно? - продължаваше да се чуди Кастийл.
- Пътешествието ѝ от съпруга на Никтос до Древна богиня беше дълго и трудно - обясни Нектас и ме погледна. - Всичко започна с твоя прадядо Еитос, когато той беше Древният бог на живота. И с брат му Колис, Древният бог на смъртта.
- Колис ми е прачично? - възкликах, напълно забравила това със „засега“.

Нектас кимна, а Емил и Наил се приближиха да слушат, спазвайки почтено разстояние от дракена.

- Родословното ти дърво е още по-интересно, отколкото си мислех в началото - коментира Кастийл и Киеран изсумтя. - Какво общо има Колис с всичко това?

- Накратко казано, Колис се влюбил в простосмъртна. Уплашил я, докато беряла цветя за нечия сватба. Тя побягнала и паднала от...

- Печалните скали - довърших с изцъклени от изумление очи. - Казвала се Сотория, нали? Истина е било, значи? Иън... - Надникнах назад към Кастийл. - Иън ми разказа историята, след като се Възнесе. Реших, че си измисля.

- Интересно - пророни Нектас. - Истина е. Колис се примолил на Еитос да ѝ върне живота. Брат му отказал, защото съживяването на мъртвци не трябвало да се прави с лека ръка. - Впи толкова многозначителен поглед в мен, че почти ми се прииска да пропълзя в някоя дупка в земята. - Случката породила горчива вражда между братята и в крайна сметка Колис откраднал с магия етера на Еитос, превръщайки се в Древния бог на живота и принуждавайки брат си да поеме ролята на Древния бог на смъртта. Но и двамата не били готови за това. Колис не успял да отнеме всичката енергия на Еитос, нито пък да заличи напълно

своята. В Еитос останало въгленче живот, а единственото друго било наследено от Никтос. Еитос обаче се страхувал, че Колис ще открие въгленчето в Никтос, затова му го отнел.

- И го сложил в простосмъртна – довърших. – В съпругата му. Затова е била само отчасти простосмъртна.

Киеран се приведе напред.

- Тогава Никтос какво е? Мислех, че той е Древният бог на живота и смъртта.

- Той е един от Древните богове на смъртта – отговори Нектас. – Но не е *върховният* Древен бог на смъртта и никога не е имало Древен бог на живота и смъртта. Тази титла му бе дадена дълго след като заспа и той самият не би я приел.

- Изпитвам нужда да седна, само дето вече съм седнала – избръщолевих и Кастийл стисна леко тила ми. Толкова много от нещата, които Рийвър ми беше казал, и от онези, които ми беше *спестил*, най-сетне се навързваха. – Затова не бива да се изрича името ѝ? Защото тя е Древната богиня на живота? Това е... *тъпо*.

Няколко чифта очи се впериха в мен.

- Така де! Всички все разправят „О, Никтос това, Никтос онова“, а през цялото време е трябвало да бъде „Серафена това, Серафена онова“. Изобщо Никтос ли е създал вълчациите? Той ли се е срещнал с Елиан, за да го умиrottвори след избиването на божествата?

- Никтос се е срещнал с атлантиеца и вълците киу – потвърди Нектас. – Но етерът на съпругата му е вдъхнал живот на вълчациите.

Взирах се в него цяла вечност.

- Що за сексистка патриархална простотия!

Тялото на Кастийл пак се разтресе до моето.

- Има право.
- Да, права е. - Нектас вдигна брадичка. - И не е. Съпругата на Никтос е избрала да бъде така. Да остане неизвестна. Никтос просто уважава искането ѝ.
- Но защо? - продължавах да се чудя.
- Знаеш ли... - подхвана Киеран. - За пръв път и мен ме интересува отговорът на неин въпрос.

Изгледах го кръвнишки.

- Заради това. - Нектас разпери ръце. - Направили са всичко, жертвали са толкова много, за да предотвратят точно това.

Звънци за тревога задрънчаха в главата ми.

Веселостта на Кастийл бързо се изпари.

- Коя част от всичко, което се случи току-що, наричаш „това“?

Дракенътолови тона на Кастийл и килна глава.

- Кражбата на Колис имаше катастрофални последици. Заради нея вече не можеха да се раждат Древни богове. Възнесението на съпругата на Никтос беше нещо като... космическо ново начало - обясни той. - Но за да бъде поставено истински, трябваше да се роди и Възнесе нейна потомка. Затова всичко започва с теб и с твоите деца, ако имаш такива. Те ще са първите родени Древни богове след Никтос.

- О... - подхванах с чувството, че главата ми ще се отвърти от раменете. - Това е голяма отговорност.
- Наистина. - Палецът на Кастийл милваше извивката на шията ми. - Защо трябва да е потомка?
- Защото полът се определя от настоящия Древен бог на живота.

- Тоест, ако Колис не беше отнел етера на Еитос и впоследствие Никтос беше станал Древният бог на живота, Малек и Ирес щяха да са Древни богове? - заключи Кастийл. - Но не са станали такива, защото е трябвало да се роди потомка?

Нектас кимна. Радвах се, че поне Кастийл разбира, защото на мен ми беше пълна каша.

- И какво общо имат тези неща с предотвратяването на това тук? - попита Киеран.

Нектас плъзна поглед към мен.

- За да спрат Колис и да възстановят равновесието, изисквано от Съдбите, Никтос и съпругата му направили така, че да не се раждат повече Древни богове. На света няма достатъчно време да ви обясня *защо* - натърти Нектас. - Но Никтос трябаше да е последният роден Древен бог, а съпругата му - последната Древна богиня, родена от простосмъртна плът. Теб - завърши с тих глас - не трябаше да те има.

- Съжалявам - отвърнах плахо.

Дракенът се поусмихна. За кратко, но мярнах усмивката му.

- Не се извинявай заради нечии машинации, довели до създаването ти - настоя с по-мек глас той. - Дотогава Малек и Ирес вече бяха на път да се родят. Но планът за възпирането на Колис означаваше, че Малек и Ирес никога не бива да имат свои деца. Малек все пак стана баща, но... той си е Малек - въздъхна Нектас. - Просто всички извадихме късмет.

- Защото е имало риск да му се роди дъщеря. - Кожата ми изстини. - Затова са останали в Илизеум.

- Но не се задържаха дълго. - Нектас вдигна поглед към

нощното небе. – Не им беше забранено да идват тук. Все пак са родени в този свят. Но всички ги съветваха да не го правят. Твърде рисковано беше. Космическото ново начало щеше да осути усилията на Никтос и съпругата му да възпрат Колис.

И ние го предотвратихме. Малек остана жив. Засега.

– Защо са родени в света на простосмъртните?

– Никтос и съпругата му решиха, че така е по-безопасно.

Отговорът му събуди още повече въпроси в мен, но имаше и по-важни теми за обсъждане.

– Значи какво съм аз? Вратичка? – попитах и Киеран се намръщи. – Затова Испет е искала да ме използва? – Дали Малек ѝ беше казал за мен, или... – Калъм. Къде е?

В тялото на Кастийл прътътна дълбоко ръмжене.

– Май си плю на петите в мига, в който ти изрече името на съпругата.

– Защото е знал какво означава. – Чертите на Нектас се изостриха. – Трябва да го намерим и да се погрижим за него.

– Това е първата точка в списъка ми със задачи – обяви Киеран.

– Добре. – Нектас върна погледа си към мен. – Не си просто вратичка. Много неща си. Древната богиня на кръвта и костите, върховната Древна богиня на живота и смъртта. – Говореше с онзи тон, който бе използвал за съпругата на Никтос, и етерът ми зажужа в отговор. – Тези две енергии никога не са съществували на едно място. Нито в Никтос, нито в съпругата му.

– Това хубаво ли е, или е лошо? – попитах шепнешком.

– Времето ще покаже.

Кастийл ме прегърна по-силно.

– Вече знаем, че е хубаво.

Нектас го изгледа изпитателно, посявайки малки семенца неспокойство в мен.

- Постарайте се да остане така. - После се изправи с изненадваща за размерите му грациозност. - Ирес? Намерихте ли го?

Оставил и тези тревоги за друг път, прокашлях се и несъзнателно прокарах език по новите си зъби. Внезапно осъзнах, че е крайно време да се изправя. Станах на крака и опитах да сдържа усмивката си, когато Кастийл и Киеран ме хванаха от двете страни, сякаш се опасяваха, че ще тупна на земята.

- Знам къде е.

- Води ме при него - заповядва Нектас.

Понечих да се обърна, но спрях и погледнах надолу. Нещо странно привлече вниманието ми.

- Какво е това?

Киеран подрътна един меч, паднал върху лианите, избуяли по стъпалата. Повечето бяха тъмнозелени под лунната светлина, но тези тук имаха цвят на пепел. Не изглеждаха обгорени. Просто сиви. И оттук се разпростираха надалеч, багрейки мъха под себе си в същия безжизнен цвят.

Наведох се и посегнах към едно стебло, но Кастийл хвана ръката ми.

- Защо - попита със златисти очи, в които прочетох и умора, и хумор - трябва да пипнеш всичко?

- Знам ли. Явно твърде много разчитам на допира - обясних и едното ъгълче на устата му се вирна нагоре, почти събуддайки трапчинката. Пръстите ми хванаха празен въздух. - Какво е това, според вас?

- Колис - отговори иззад нас Нектас. - Както ви казах,

всички мерки срещу него бяха осуетени.

Тримата се обърнахме към дракена и сърдата ни подскочиха като едно. Кастийл присви очи.

- Малек е жив. Успяхме да спрем Исбет навреме.

Нектас килна глава.

- Напротив.

Коремът ми се сви и внезапно разтълкувах думите на Калъм и Исбет - собственото си усещане, че не сме успели да ги възпрем и е твърде късно за това.

- Колис вече се е бил пробудил.

Нектас кимна.

- И тази вечер го освободихте.

- Кучи син - изръмжа Киеран, а устата на Кастийл увисна.

- Успяхте единствено да забавите неизбежното и попречихте на Колис да се завърне в пълната си физическа мощ. Но рано или късно ще си я възвърне, ако не намерите начин да го спрете. - Нектас се взираше в пепеливата лиана, сбърчил горна устна. - Покварата му е вече тук, скверни земите. Ето затова Древната богиня на живота ти помогна да съживиш толкова много мъртвци. Ще се нуждаеш от тях, за да го спреш.

- И да го затворя в гробница? - попитах.

- Да го убиеш.

И моята уста увисна.

- Как по-точно? - Гняв и недоумение прогаряха Кастийл. - Щом дори Древната богиня на живота и Никтос не са успели?

- Според теб, ако знаех отговора на този въпрос, щях ли да стоя тук? - попита Нектас. Вертикалните му зеници се свиха още повече, после рязко се разшириха. - Водете ме при Ирес. Трябва да намерим Джадис. После ще се върна в Илизеум, а

вие трябва да се подгответе. Не само Колис се пробуди. Никтос и съпругата му също не спят вече. Богоовете от всички дворове на Илизеум и земите на простосмъртните започват да се разбуждат, а мнозина от тях не служат на върховната Древна богиня на живота. Войната не е свършила. Едва започва.

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на удивителния екип на „Блу Бокс“ - Лиз Бери, Джилиън Стайн, Ем Джей Роуз, Шел Олсън, Ким Гидроз и още много, които помогнаха да вдъхнем живот на света на „От кръв и пепел“. Благодарности на агентката ми Кеван Лион, на Тарин Фейгърнес, Джен Уотън и на асистентката ми Мелиса Кой за усърдната ви работа и подкрепата ви. На Стефани Браун и Джен Фишър за страховите рекламни материали. Огромна признателност на Ханг Ле за изумителните, прелестни корици. Голямо благодаря на Сара Маас, Стейси Морган, Леса, Джей Ар Уорд, Лора Кей, Андреа Джоун, Бриджид Кемерер, Кей Ей Тъкър, Тижан, Вонета Янг, Мона Ауод и още много, които ми помагаха да запазя здравия си разум, разсмиваха ме и подхранваха творческата ми мисъл. Благодарности на целия екип на Ей Ар Си за подкрепата и откровените рецензии и огромно благодаря на „Джей Ел Андърс“, че са най-добрата читателска група, за която може да си мечтае един писател, както и на Групата за спойлери „Кръв и пепел“, задето направиха работата по черновата толкова забавна и са абсолютно страхови. Но нищо нямаше да е възможно без вас, читателите. Безкрайно съм ви благодарна.

За Дженифър Л. Арментраут

Дженифър е писателка, оглавила класацията за най-добър международен бестселър на „Ню Йорк Таймс“. Живее в Шепърдстаун, Западна Вирджиния. Всички слухове, които вероятно сте чули за състоянието ѝ, не са верни. Когато не се труди усърдно, прекарва времето си в четене, гледане на допнотръбни филми със зомбита, преструва се, че пише, и се отдава на компанията на съпруга си, пенсионираното им полицейско куче Дизел, шантавото им пале, кръстоска между бордър коли и Джак Ръсел териер, на име Аполо, шестте им надменни алпаки, четирите рошави овце и двете кози.

Мечтата ѝ да стане писателка се зародила в часовете по алгебра, през по-голямата част от които пищела разкази... затова и не може да се похвали с добри оценки по математика. Дженифър пише юношески любовни романи – паранормални, фантастика, фентъзи и съвременни романи. Книгите ѝ се издават от „Тор Тийн“, „Ентенгълд Тийн“, „Брейзън“, „Дисни Хайпариън“ и „Харлекуин Тийн“. Книгата ѝ „Wicked“ е избрана за екранизация от „Пешънфликс“ и снимките са започнали в края на 2018 г. Юношеският ѝ любовен съспенс роман „Don't Look Back“ е номиниран за „Най-добър юношески роман“ за 2014 г. от Американската асоциация за юношеска литература, а романът ѝ „The Problem With Forever“ печели наградата РИТА през 2017 г.

Пише и съвременни, и паранормални любовни романи за възрастни и млади възрастни под творческия псевдоним Дж.

Лин. Издават ги „Ентенгълд Брейзън“ и „Харпър Колинс“.

КНИГИ ОТ ПОРЕДИЦАТА КРЪВ И ПЕПЕЛ

ОТ КРЪВ И ПЕПЕЛ

КРАЛСТВО
НА ПЛЪТ И ОГЪН

КОРОНА ОТ
ПОЗЛАТЕНИ КОСТИ

